

Giới thiệu Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia

Độc những truyện ngôn tình cổ đại, bạn đọc vẫn thường thấy một kết thúc mỹ mãn cho các nhân vật trong truyện, đó có thể là tình yêu nảy sinh sau bao đau đớn, là hiểu lầm oan trách hồn tui được thanh minh. Là sự đền đáp theo kiểu người tốt, việc tốt, nhưng khác với những truyện đó truyện Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia lại có một kết cục bi phần cho nữ chính. Truyện kể về nàng vương phi thất sủng, vương gia lấy nàng về chỉ nguyện ý theo mẫu thân ép buộc không hề có ý định kết giao với nàng. Hắn cực kì ghét tính cách nàng, cũng không muốn gì cả, động phòng không, quan tâm không, đột nhiên bị bắt viên phòng, hắn chỉ làm đúng nghĩa vụ mà không quan tâm đến cảm giác của nàng. Ngày qua ngày dù nàng có cố gắng cũng không có gì đổi khác, thậm chí còn có thêm một tỳ thiếp thế thân, nàng ấy có thai, còn nàng thì không. Tất cả nỗ lực cố gắng của nàng đổi lại là sự khinh thường của hắn, phận vương phi phải hầu hạ tỳ thiếp. Cuối cùng chỉ đổi lại là lời nói chán ghét, kinh sợ nàng cực điểm. Bi phần, buồn đau, nàng nhẹ nhàng ra đi dưới hình hài của máu. Từ đầu đến cuối có phải hay không chỉ một mình nàng tự đa tình, có phải hay không ông trời đùa cợt,... hãy cùng theo dõi truyện và tìm câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ngô Đồng Ước Hẹn (1)

“Đừng lấy búp bê vải của ta!”

Dưới cây ngô đồng, một cái tiểu cô nương ước chừng 5 tuổi bị một đám nhóc vây quanh, bọn họ đang tranh đoạt món đồ chơi trẻ con trên tay tiểu cô nương.

“Loại xú nha đầu như ngươi mà xứng với món đồ chơi đang lưu hành này ư? Hừ! Nói ngươi biết, cho dù để ngươi liếm đầu ngón chân của chúng ta, chúng ta còn ngại bẩn đấy!”

Đứa nhỏ đứng đầu là một nam hài thân hình cao lớn, một phen đoạt lấy búp bê vải trên tay nữ hài, sau đó ném xuống đất, chân dùng sức thái (giẫm lên) thật mạnh.

“Đừng khi dễ búp bê vải của ta, van cầu các ngươi. . . . .”

Tiểu cô nương khóc nức nở, lệ vương đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt lực cầu xin tha thứ.

Thấy hắn vẫn không ngừng giẫm, nàng liền dùng lực đạo cực kì nhỏ bé của mình đẩy nam hài ra, ý muốn làm cho hắn đình chỉ hành vi tàn nhẫn.

“Cầu chúng ta? Ngươi rút ngay đi!”

Nam hài từ ác liệt cười lớn, đại lực đem nữ hài hất ra, chỉ vào tiểu cô nương đang ủy khuất rơi lệ ấy, nói:

“Mọi người nghe kỹ, nàng là do một hạ tiện nữ nhân dơ bẩn bại hoại sinh ra, chúng ta ai cũng không được chơi cùng nàng! Gặp một lần liền mắng một lần!”

“Đúng! Gặp một lần mắng một lần!”

Một đoàn đứa nhỏ vây quanh tiểu cô nương, cùng nhau thóa mạ nàng.

Bọn họ người người đều mặc phục sức đẹp đề quý giá, vừa thấy chính là đệ tử con nhà quý tộc.

Nữ hài cuộn mình ngồi xuống, sống lưng cứng ngắc dựa sát vào thân cây khô đằng sau, tiểu thân mình nhu nhược chỉ có thể mượn thân cây này chống đỡ.

“Các ngươi đừng tới đây. . . . .”

Giọng tiểu cô nương nhỏ như muỗi ngâm, cộng thêm khiếp đảm làm thanh âm càng thêm khó nghe.

“Ngươi đang nói cái gì? Lớn tiếng một chút!”

Một nam hài cao nhất trong số đó lớn tiếng cười ha ha, ý vào ưu thế về hình thể, tiến lên áp bách tiểu cô nương kia.

“Ngươi có tin chúng ta dám đem ngươi vứt xuống Bắc Sơn nuôi sói không?”

Nam hài tử không có hảo ý đe dọa, cũng hưng phấn mà thường thức vẻ hoảng sợ trên mặt nàng!

Tiểu cô nương từng lớn con người, sợ hãi nhìn những đứa nhỏ chung quanh người, lông mi xinh đẹp bất an rung động.

“Các người còn tới nữa, ta liền nói cho phụ vương ta biết . . . . .”

Thanh âm non nớt của nàng hơi lớn hơn một ít, nhưng chỉ miễn cưỡng đạt tới mức nghe được.

Nàng yếu đuối, nhát gan, bởi vì nàng là nữ nhi của Trắc phi, đến đâu cũng bị người ta khi dễ.

“Phụ vương của người mới không để ý tới một cái tiểu tiện loại do tiện nhân sinh ra như người!”

Một đại cô nương đánh gãy lời nói của tiểu cô nương kia, khinh thường nhục mạ nàng, đắc ý khi thấy tiểu cô nương trong nháy mắt khuôn mặt tái nhợt đi.

“Người . . . . . Người nói bậy. . . . .”

Tiểu cô nương liều mạng lắc đầu nhỏ, nàng không tin phụ vương rất yêu thương nàng sẽ không để ý tới nàng nữa!

Còn có, nàng không phải tiểu tiện loại, mẫu phi ôn nhu mê ly của nàng cũng không phải tiện nhân!

“Người thật là một tiểu xuẩn (ngu ngốc)!”

Cái đại cô nương vuron tay, chỉ vào mũi tiểu cô nương lớn tiếng chửi rửa.

“Mẫu phi ta nói, hiện tại mọi người trong kinh thành ai ai cũng biết phụ vương người nạp một tiện nữ chạy nạn làm Trắc phi, là sự sỉ nhục đối với Thiên Vũ hoàng triều chúng ta. Tiểu tiện loại người sinh ra trong bụng của tiện nhân, chính là sỉ nhục trong sỉ nhục!”

Tiểu cô nương co rúm người, nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngẩng lên lại rũ xuống, thân thể theo bản năng lùi về phía sau, tựa hồ muốn tiến nhập vào thân cây.

Nàng cảm thấy trên đỉnh đầu đều là những ánh mắt hèn mọn, khinh miệt. . . . .

Nàng không rõ bọn họ tại sao muốn đối đãi với nàng như vậy!

Nàng không có làm sai cái gì, mẫu phi nàng cũng không có làm sai cái gì, bọn họ tại sao muốn nhục mạ nàng cùng mẫu phi?

“Loại người như người nên lập tức biến mất cùng mẫu phi đi. Tiếp tục ở lại vương thất, chỉ tổ bôi nhọ chúng ta mà thôi!”

Một đại nam hài hướng về phía tiểu cô nương lớn tiếng chửi rửa, tà ác đem tóc nàng xả ra.

Mấy hài tử khác cũng noi theo, mỗi người đều lên túm lấy một nắm tóc của nàng mà kéo.

Tiểu cô nương không có năng lực phản kháng, tùy ý để một đám người liên thủ bắt nạt nàng, nàng chỉ có thể anh anh khóc nức nở, bắt lực co rúc trên đám bùn đất bên cây ngô đồng.

Trên người dính đầy cò đại và bùn đất, nguyên bản một đầu chỉnh tề đen bóng bị kéo đến thất linh bát lạc, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ xoa đầy hoàng thổ (đất vàng), kết hợp cùng nước mắt nghiêm nhiên thành một cái tiểu tượng đất dơ bẩn!

Những hài tử kia xem tiểu cô nương dễ bị khi dễ, vì thế tiếp tục đẩy ngã nàng.

“Tiểu tiện loại, người cũng chỉ xứng ăn đất, lần sau bảo tiện nương người không cần cho người ăn cơm!”

Một nữ hài tử đã man đem mặt tiểu cô nương ấn xuống đất, những hài tử khác ở một bên vỗ tay khen hay, lửa cháy đỏ thêm dầu cổ động đứa bé kia tiến thêm một bước khi dễ tiểu cô nương. . . . .

“Dừng tay!”

Đột nhiên, một đạo thanh âm uy lẹ ngăn lại hành vi khi dễ tàn nhẫn của mấy tiểu hài tử.

Không gian đột nhiên an tĩnh lại, đám nhỏ không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn về nơi thanh âm phát ra ——

Chỉ thấy cách đó không xa, có một thiếu niên đứng cô độc, ánh mắt băng lãnh lợi hại, biểu tình nghiêm túc, tuổi không quá 15 nhưng khí phách khiến người khác không rét mà run.

“Là Thuộc Vương Phủ Tiểu vương gia!”

Mấy người hài tử nhận ra thân phận của người mới đến, theo bản năng lùi về sau, giống như đang thấy một ôn thần đáng sợ!

Thiếu niên khép hờ con ngươi âm lãnh, âm thanh hồ hững nhưng lại mang theo vô hạn sát thương:

“Các ngươi cứ nhiên liền thủ khi dễ một cô bé, quả thực không biết cảm thấy thẹn!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngô Đồng Ước Hẹn (2)

Vài cái đũa nhỏ sợ hãi nhìn thiếu niên tuấn đạt phi phàm trước mặt.

“Còn không rút cho ta? !”

Thiếu niên kia một tiếng lãnh xích, đám nhỏ vừa mới khi dễ tiểu cô nương lập tức bỏ chạy tán loạn.

“Ngươi không sao chứ?”

Thiếu niên kia đi đến dưới cây ngô đồng, quan sát tiểu cô nương đang quỳ rạp trên mặt đất, chặt vật không chịu nổi.

Tiểu cô nương chậm rãi ngẩng đầu, trên khuôn mặt dơ bẩn khảm một đôi thủy mâu rạng rỡ tỏa sáng, linh động xinh đẹp, trong nháy mắt hấp dẫn ánh nhìn của thiếu niên.

“Ta. . . . .”

Tiểu cô nương giật mình, đột nhiên nhìn hấn, bị thần thái nổi bật bất phàm của hấn hấp dẫn đến quên cả nói!

“Ngươi không sao chứ?”

Thiếu niên hỏi lại một lần, ngữ điệu có chút thờ dãi.

Một đôi mắt đẹp như vậy, lại xuất hiện trên mặt một tiểu oa nhi mới 5 tuổi!

“Ngươi tên là gì?”

Thiếu niên nhướng mày, ôn nhu nói.

Lần đầu tiên hấn có hứng trí muốn biết tên của một ‘nữ tử’, nhưng thực châm chọc, ‘nữ tử’ mới chỉ là một cái nữ oa 5 tuổi! (M: may cho tỷ, mới có 5 tuổi. Chữ tỷ mà 15 tuổi thì chúng độc giả đã được xem H rồi. Bi ai a=]])

“Ta gọi là. . . . . Hữu Nhân. . . . .”

Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói ra một cái tên của con gái.

Thiếu niên gật gật đầu, trên khuôn mặt cương nghị hiện ra vẻ tươi cười, nháy mắt đốt sáng lên tâm hồn ngây thơ của nàng.

Bộ dáng hấn cười lộ lên thật sự đặc biệt đẹp mắt, giống y đại ca nàng.

“Nhớ kỹ, sau này phải kiên cường lên, chỉ cần ngươi không sợ hãi, thì không ai dám khi dễ ngươi!”

Thiếu niên kiên định nói.

Tiểu cô nương cái hiểu cái không gật đầu, con ngươi mê ly còn đọng lại nước mắt nhìn thẳng về phía thiếu niên.

Nàng hơi hơi chau lên đôi mày lá liễu, cánh môi màu hồng phấn nhu động hai cái, chung quy không nói ra nghi hoặc.

Thiếu niên đột nhiên nheo mắt, ánh mắt vi diệu đại biểu cho việc hấn vừa nhận ra điều gì đó ——

“Thật là một mỹ nhân bại hoại.”

Thiếu niên thì thảo tự nói, phiết lên miệng cười nhẹ.

Tiểu cô nương nháy mắt mấy cái, đầu nhỏ nghiêng nghiêng, có vẻ như không hiểu điều thiếu niên vừa nói.

Thiếu niên đột nhiên tiến lên từng bước, lấy tay nâng cằm tiểu cô nương.

“Tiểu mỹ nhân, sau khi lớn lên gả cho ta, làm nương tử của Thuộc Phong đi!”

“Ta. . . . .”

Tiểu cô nương nhìn hắn, trực giác cho biết hắn có thể tin nhiệm.

Nháy nháy đôi mắt to ngập nước, nàng lẳng lẳng gật đầu.

Thiếu niên buông tiểu cô nương ra, ánh mắt sáng quắc vẫn khóa chặt nàng.

“Tiểu Vương gia!”

Một người xấp xỉ tuổi thiếu niên kia chạy tới gọi hắn, ẩn theo cách ăn mặc, hắn là tùy tùng của người thiếu niên.

“Chuyện gì?”

Thiếu niên thu hồi tươi cười.

“Lão gia tử có chuyện tìm ngài thương nghị, giờ đang chờ trong phòng ngài, tiểu Vương gia người xem ——”

Thiếu niên vung tay lên, ngăn người mới tới nói tiếp.

“Nhớ kỹ!” Hắn gọi lên nụ cười nghiền ngẫm, mâu quang không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn, “Phải kiên cường, ta chờ người lớn lên.”

Tiểu cô nương còn chưa kịp phản ứng, thiếu niên đã cất bước đi xa.

Tiểu Hữu Nhân nhìn chằm chằm bóng lưng thiếu niên đang rời đi, nắm chặt bàn tay nhỏ ——

“Thuộc Phong. . . . .”

Nàng phải trở nên kiên cường! Không được sợ hãi nữa!

Chờ sau khi lớn lên, hắn đến thú nàng làm tân nương của hắn!

Đây là ước định dưới cây ngô đồng của họ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tới Cửa Cầu Hôn (1)

“Vương gia, ngài thật muốn thú cái quận chúa điều ngoa kia sao?”

Thư đồng của Thuộc Phong tên Tàn Tương nghi hoặc hỏi.

“Thú thì có làm sao?”

Thuộc Phong khinh thường cười nhạo một tiếng, chân thon dài đã bước ra cửa phòng.

“Nhưng là ——”

Tàn Tương đi theo phía sau, càng thêm nghi hoặc.

Theo hắn biết, chủ tử đối với quận chúa điều ngoa kia dù chỉ là một phân hảo cảm cũng không có đi?

Thuộc Phong lơ đãng liếc mắt nhìn Tàn Tương một cái.

“Bất quá chỉ là một kiện đồ trang trí mà thôi, có cái gì chán kinh đâu.”

Không thể được nữ nhân hấn muốn, thì có thể được ích lợi chính trị hấn muốn.

Cá cùng hùnh chương (tay gấu) không thể cùng ăn một lúc, vậy bỏ cá mà thủ hùnh chương.

Huống hồ cái con cá kia, cho tới bây giờ cũng không còn trải qua của hấn phác thảo.

Tần Tương sùng sốt.

“Vương gia, ngài nên suy nghĩ kĩ đã, thanh danh của quận chúa kia quả thực là không dễ nghe a!”

Thuộc Phong nâng lên quỹ mâu, giọng nói mang theo tia dò xét.

“Bằng không người nghĩ thế nào? Đây là ý chỉ của Thái hoàng thái hậu, có thể không tuân theo sao?”

Tần Tương không lên tiếng.

Thuộc Phong đi ra ngoài, khoe mọi gợn nên nụ cười lạnh lùng——

Hấn quyết định thú cái xú danh vang xa” điều ngoa quận chúa” kia, căn bản không vì tình cảm, đơn thuần chỉ là lợi ích.

Từng muốn vì một cái nữ nhân mạng đến cho hấn cảm giác khác biệt mà buông tha cho cuộc hôn nhân này, nhưng sự đòi không như mong muốn. (M: Khụ khụ, xin lỗi các độc giả, chỗ này ta hơi chém)

Như vậy, hấn đã mất cái gọi là hôn nhân. Vì thế đối với hấn mà nói, cưới xin chẳng qua là lợi thế để mở rộng quyền lực trên tay mà thôi.

Hấn không cần thú phải là như thế nào một nữ nhân. (M: Thử cho ta bất tài không hiểu nổi câu này dù đã đọc đi đọc lại đến cả 50 lần)

Bởi với hấn, trừ bỏ nàng, những nữ nhân khác đều giống nhau ——

Không có gì đặc sắc.

Đặc biệt là cái nha đầu điều ngoa kia, càng không thể xưng tụng là nữ nhân.

★★★

“Quận chúa, ngài dừng lại một lát đã!”

Từ Ngọc cố hết sức chạy theo Hữu Nhân, thở hổn hển từng đợt.

“Sao người lại chạy chậm như vậy? Nhanh chút a!” Hữu Nhân tỉnh lực dư thừa thúc giục.

Vừa nghe nói Thuộc Phong mang theo gia đình tới cầu thân, nàng ngay cả mặt cũng không kịp rửa, liền vội vàng chạy tới.

Từ Ngọc rốt cục chịu không nổi, nàng dừng lại, hai tay chống nạnh, mồm há to, thở hổn hển.

Nàng sao có thể địch nổi Hữu Nhân một thân thể lực không tầm thường a!

“Quận chúa. . . . . Người, người. . . . .”

“Đừng có người người nữa, nếu không nhanh chút, chàng sẽ đi đó!”

Hữu Nhân năm nay mười sáu, đã lộ ra vẻ mê ly động lòng người. Chỉ là, đánh giá của hoàng tộc đối với nàng không phải kém bình thường.

Nhưng nàng không thèm để ý, miễn sao hấn thích nàng có bộ dáng này là được!

Người khác muốn nói thế nào, thì cứ để bọn họ nói như thế!

Nàng không muốn nghe, cũng lười nghe.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tới Cửa Cầu Hôn (2)

Từ Ngọc nửa ngày mới thuận khí, nàng khuyên nhủ: “Quận chúa, chúng ta hay là đừng nên đi nữa. Đại nương trong vương phủ nói, những nữ tử nào chủ động thì về sau thường bị tướng công ăn tử. Huống hồ, người còn chưa lấy chồng, không thể nhìn lên cô gia tương lai!”

Quận chúa cũng thật là, làm gì có cô nương nào chưa xuất giá lại biểu hiện như con khi vậy chứ?

Hoàn toàn không hợp với cấp bậc lễ nghĩa, vạn nhất bị lão Vương gia biết, khẳng định sẽ quở trách nàng không chăm sóc chủ tử cho tốt.

Hữu Nhân chau mày, không vui mồm mé miệng:

“Làm sao người mới có nửa đường đã rút lui? Ta mặc kệ nhiều như vậy, khó khăn lắm chàng mới tới Vương phủ một chuyến, ta muốn đi nhìn chàng.”

Vừa dứt lời, Hữu Nhân liền bỏ Từ Ngọc lại, lòng như lửa đốt chạy đến tiền sảnh.

“Ai ui! Chủ tử, người chờ ta một chút!”

Từ Ngọc mới dừng lại một chút đã thấy bóng Hữu Nhân xa dần, vì vậy chỉ có thể bạt mạng đuổi theo.

★★★

Hữu Nhân cùng Từ Ngọc trốn sau tấm bình phong, Hữu Nhân mở to đôi mắt trong veo như nước, nhìn chăm chăm nam tử anh tuấn bất phàm bên ngoài, một khắc cũng không rời khỏi người hắn.

Ngoài tiền sảnh, hắn và lão Vương gia đang nói chuyện với nhau, Hữu Nhân vênh tai, khẩn trương nghe lén——

“Thuộc Vương gia tuổi còn trẻ đã được phong Vương tước, thật là nhân tài quốc gia a!”

Thuộc Phong từ chối cho ý kiến, môi mông khẽ cười, hai tay nhún, thờ dãi nói:

“Lão Vương gia cất nhắc rồi, Thuộc mỡ chỉ là kẻ kế thừa Vương tước của gia phụ, vẫn chưa có công lao gì đáng được ca tụng.”

Lão Vương gia cười cười, khoát tay:

“Thuộc Vương gia quá khiêm nhường, người trong thiên hạ ai mà không biết thuộc Vương gia văn võ song toàn, sao có thể thành ta cất nhắc lên được?”

Hắn đối với tên con rể này càng xem càng thấy thích, tìm không ra tật xấu gì của hắn.

Thuộc Phong gọi lên khoe môi một chút đen tối.

“Thuộc mỡ lần này tới, một là đến cầu hôn, hai là muốn cùng ngài xác định ngày thành thân để còn sớm chuẩn bị, không làm Hữu Nhân quận chúa bị bạc đãi.”

Lão Vương gia vui vẻ ra mặt.

“Hào hào hảo, hiền chất muốn khi nào thì cứ tổ chức lúc đó là được!”

Thuộc Phong lợi lạc khép hờ con ngươi.

“Nếu lão Vương gia đã đồng ý, mừng 8 đầu tháng sau là ngày hoàng đạo.”

Nếu thú nàng là kết cục đã định, vậy không cần thiết lễ mà lễ mê. (M: cụm từ này y nguyên bản cv nha!)

Lão Vương gia vỗ tay.

“Được! Nàng 6 năm trước đã năm ni ta đem nàng gả cho người rồi đó! Nữ nhi của Giang Thái Ngôn ta có ánh mắt chọn vị hôn phụ thực độc đáo!”

Lão Vương gia lòng tràn đầy khen ngợi nhìn Thuộc Phong.

Cuộc hôn sự này hẳn phải đi cầu Thái hoàng thái hậu mới được ân chuẩn.

Lúc ấy là sinh thần (sinh nhật) 10 tuổi của Hữu Nhân, một phần vì đã ưng thuận tâm nguyện sau khi lớn lên muốn gả cho Thuộc Phong, một phần do có chút thương thức hắn, cho nên nhờ Thái hoàng thái hậu làm mai mối.

Chương 5: Tới Cửa Cầu Hôn (3)

Nghe phụ vương đem hết căn cơ nói ra, mặt Hữu Nhân đột nhiên hồng lên tựa như đất khi. (M: Khi đất đỏ ==!)

Từ Ngọc sững sờ nhìn Hữu Nhân, chủ tử da mặt dày tới mức sánh với tường đồng cự nhiên cũng có lúc e lệ?

“Quận chúa. . . . .”

Hữu Nhân không cần thận thoáng nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Từ Ngọc, lập tức lúng túng ngây ngô cười nói :

“Phụ vương thật đáng ghét có phải không? Nói hươu nói vượn, ta nào có yêu cầu như vậy chứ. . . . .”

Lúc nói lời này, Hữu Nhân âm điệu rõ ràng có chút chột dạ.

Từ Ngọc quay đầu, hé miệng cười trộm ——

Chuyện này đã truyền khắp cao thấp trong Vương Phủ, quận chúa tương nàng là người ngu sao, còn trợn mắt nói lời bịa đặt?

★★★

“Phải không?”

Thuộc Phong hồ hững gọi lên khoe môi, tùy ý hỏi.

Lời lão Vương gia nói cũng không khiến Thuộc Phong có quá nhiều phản ứng, hiển nhiên hắn hoàn toàn quên tiêu cô nương mà chính mình ưng thuận hôn ước vào 11 năm trước rồi.

“Đúng rồi! Hữu nhân từ nhỏ đã thích người ——”

“Nếu lão Vương gia không có ý kiến gì khác, việc này cứ quyết định vậy đi.”

Lão Vương gia hưng trí bùng bùng còn muốn nói tiếp, lại bị Thuộc Phong yên lặng đánh gãy.

“A? Nha. . . . . Hào. . . . .”

Lão Vương gia dừng tươi cười, mơ hồ cảm giác được sự lãnh mạc của Thuộc Phong đối với cuộc hôn nhân này.

“Tháng sau, tiểu chất sẽ đứng gờ tới thú Hữu Nhân quận chúa.”

Vừa dứt lời, Thuộc Phong liền đứng dậy cáo từ.

“Sao không ngồi thêm chút nữa?”

Lão Vương gia cũng từ trên ghế đứng dậy.

“Không cần, tiểu chất còn có công sự trong người, thứ cho không thể ở lâu.”

Hắn khoi mào lông mày, tùy tiện lấy một cái cớ trả lời.

“Nha, nếu thế thì hiền chất đi làm chính sự quan trọng hơn.”

“Cáo từ!”

Thuộc Phong lễ tiết cung kính khom người, ngay sau đó, cất bước đi ra đại sảnh.

Sau tấm bình phong kiều nhan trắng xanh ——

Sự không kiên nhẫn của hắn, biểu hiện rất rõ ràng!

Mặc dù trước mặt phụ vương, hắn cũng không lưu cho nàng một chút mặt mũi nào!

★★★

“Không cho chàng đi!”

Hữu Nhân nhìn về phía lưng Thuộc Phong, tức giận hô to. Thuộc Phong xoay người, cũng trừng mắt nhìn nàng.

Nàng lần một lần hai đến tìm hấn phiến toái, phỏng chừng đã muốn nghiện rồi!

Trước kia còn nể mặt phụ thân nàng, hiện tại, hấn hoàn toàn không muốn quan tâm tới cái nha đầu đã man này!

“Quận chúa, chúng ta nên trở về đi thôi!”

Từ Ngọc dùng sức túm tay áo Hữu Nhân, vẻ mặt lo lắng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tới Cửa Cầu Hôn (4)

Quận chúa tuy rằng bề ngoài đã man, nhưng nàng dù sao cũng là nữ hài tử, lần đó xung đột với Thuộc Vương gia xong, còn không phải âm thầm roi lệ ?

Nàng tuy rằng từ nhỏ đi theo quận chúa nhưng cũng không hiểu, quận chúa rõ ràng là một cô gái có nội tâm thực yếu ớt, tại sao muốn đem mình nguy trang thành đao thương bất nhập ?

“Không cần! Ngươi buông ra!”

Hữu Nhân quá mức kích động, không cần thận xô Từ Ngọc ngã xuống đất.

Thuộc Phong nhíu mày, lãnh mâu hung ác nham hiểm nhìn thẳng nàng:

“Trong vòng hai năm, cũng không thấy ngươi biến hóa bao nhiêu. Xem ra điều ngoa đã thành bản tính, không thể nói lý!”

Thậm chí càng trầm trọng thêm !

Hữu Nhân vốn định đi kéo Từ Ngọc lên, nhưng bị thuộc Phong mĩa mai như vậy, chân giống như mọc rễ, không thể động đậy.

“Ta. Không phải cố ý. . . . .”

Hữu Nhân ngập ngừng , lập tức mất đi dáng vẻ bệ vệ.

Vốn, kiêu ngạo không phải là bản tính của nàng.

“A!”

Thuộc Phong xuy một tiếng, khóe miệng gợi lên nụ cười khinh miệt.

Từ Ngọc người đầy bụi đất đứng lên, nhanh chóng nói tốt cho Hữu Nhân:

“Vương gia đừng trách chủ tử, chủ tử nhà ta chỉ là lỡ tay, nàng không phải cố ý hất ngã nô tỳ .”

Thuộc Phong liếc Từ Ngọc một cái, mâu quang chuyển sang nhìn Hữu Nhân.

“Ngươi hảo hảo tỉnh lại đi! Thậm chí còn không bằng một đứa nô tỳ !”

“Ta. . . . .”

Hữu Nhân bị thanh âm trào phúng làm chết lặng, nàng thực sự không phải cố ý muốn đẩy Từ Ngọc, cũng không phải không hề áy náy.

Hấn vì sao cái gì cũng chưa tìm hiểu rõ ràng, đã nói mình thành như vậy?

“Nếu ngươi còn muốn lập gia đình, vậy trước hết nên học cách thu liễm đi. Nếu không, cho dù là Hoàng thượng hạ thánh chỉ, Thuộc Phong ta cũng sẽ

không cưới loại sư tử Hà Đông như người !”

Hữu Nhân khẽ run rẩy, lưng truyền đến một trận cảm giác mát mẻ.

“Người . . . . Có phải hay không thực chán ghét ta?”

Thuộc Phong liệt mâu mang theo dò xét.

“Bằng không người cho là?”

Thích dã nha đầu này, nam nhân nếu không phải tinh thần thác loạn, chính là thiếu hụt thẩm mỹ, chỉ sợ thế gian này muốn tìm cũng không ra vài người !

Hữu Nhân bi thương nhìn hắn, nước mắt trong suốt đảo quanh hốc mắt.

“Vậy người vì sao còn muốn đáp ứng thú ta?”

Nửa ngày, nàng mới nghẹn ngào nói ra tiếng.

Hắn nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, gần từng chữ nói.

“Vì ích lợi.”

“Ích lợi?”

Nàng dờ dẩn lặp lại lần nữa.

Hắn trả lời thẳng thắn, không có một chút quanh co lòng vòng, đồng thời cũng dập tắt tất cả hy vọng của nàng.

Nàng nghĩ đến, hắn sở dĩ lấy nàng, là vì hắn có chút thích nàng, mà trên thực tế, cũng . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tới Cửa Cầu Hôn (5)

“Đúng vậy. Ta chỉ tuân chỉ làm việc, nếu như muốn lí do khác, đó chính là thân phận quận chúa của người môn đương hộ đối với ta...” Hắn lạnh lùng nói.

Hữu Nhân mặt mày tái nhợt——

Chỉ là bởi vì, môn đương hộ đối?

“Ý của chàng là, lâu như vậy, chàng đối với ta một chút cảm giác cũng không có?”

Hữu Nhân lẳng lặng hỏi.

Thuộc Phong nheo lại mắt, cười lạnh nói :

” Có cảm giác với người, chỉ sợ thực khó khăn.”

Bàn tay nhỏ bé của Hữu Nhân siết thành quả đấm, nàng kiên cường tự chống đỡ thân thể của mình.

“Chàng có phải vẫn nhớ mãi không quên tẩu tử (chị dâu) của ta?”

Thuộc Phong đột nhiên nhú mày, mâu trung khó dò.

Phản ứng của hắn làm Hữu Nhân hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hắn không thương nàng, trong lòng vẫn chỉ ghi nhớ tẩu tử, mặc dù người tẩu tử yêu là đại ca nàng, chưa từng thay đổi!

“Người quản được ? “

Thuộc Phong che dấu con ngườì, khó chịu từng nằng.

“Ta là thê tử tương lai của chàng, trong lòng chàng chứa nữ nhân khác, ta không thể trông coi sao?”

Tính tình của nàng cũng nóng lên, nổi giận đùng đùng, cảm tức nói lại hấn.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Thuộc Phong liếc nhìn phản ứng của nàng, quay người muốn đi.

“Đứng lại!”

Hữu Nhân không biết sống chết chặn đường hấn đi, khuôn mặt nhỏ nhắn khề nằng lên, lớn mặt nghênh chiến hấn.

“Có phải hay không bị ta nói trúng chỗ yếu hại nên trong lòng không thoải mái?”

Hữu Nhân khoi mào, tư thế tiểu thư xảo quyết nói.

Hấn khề nhần lông mày .

Chưa có nữ nhân nào dám nói với hấn như vậy! Cho dù là Thái hoàng thái hậu, cũng phải nể hấn ba phần!

Hấn đột nhiên thân thủ nắm lấy vai nàng, tăng lực đạo, không tiếc làm đau nàng, đây là hấn đang khiển trách thái độ “vô lễ” của nàng

“Ngươi tốt nhất thức thời cho ta. Nếu không biết sống chết làm ta tức giận thì đừng trách ta không khách khí!”

Nói xong, hấn hết sức lông bông cười tà đầy uy hiếp.

“Chàng . . . . .”

Hữu Nhân nhìn thẳng tuấn nhan cuồng ngạo của hấn, chớp mắt đại ra.

“Đừng hoài nghi lời này, ta nói được là làm được.”

Hấn thả tay ra, khóe môi gợi cảm nhếch lên —— (M: kiểu cười đều thì phải)

Đây là cố ý vũ nhục nàng!

“Tàn Tương, chúng ta đi!”

Hấn liếc nàng về rẽ rừng, lập tức xoay người, sai bước rời khỏi đại viện Giang vương phủ.

“Nga!”

Tàn Tương nhìn Hữu Nhân đứng bất động, lắc đầu thờ dài, sau đó chạy theo Thuộc Phong.

Cả đại viện to lớn chỉ còn lại mình Hữu Nhân đang ngạc nhiên, à không, còn có một người nữa, về mặt lo lắng nhìn nàng – Từ Ngọc.

Thái độ khinh miệt của hấn, khiến nàng khó có thể hô hấp. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tầm Hoan (1)

Trong Yến Vân Các (M: tên kĩ viện mà văn nhâ thế =.), hoa khôi đầu bảng Hạ Linh Lung đang đánh đàn thanh xướng vì ân khách duy nhất của nàng từ khi lưu lạc phong trần đến nay —— Thuộc Phong.

Hấn hít mắt, thanh thần chuyển động chung trà, thường thức lệ nhan mỹ nhân động lòng người, lắng nghe làn điệu du dương ai oán.

Hạ Linh Lung là hấn bao xuông , nàng tính cách ôn nhu đa tình, đặc biệt có một đôi mắt đẹp câu hồn đoạt phách người khác.

Tiếng đàn chậm rãi uyển chuyển đi vào hồi kết.

“Vương gia.”

Hạ Linh Lung đứng dậy, đi tới trước mặt Thuộc Phong, lần váy dày tà tà lay động.

“Làm sao vậy? Lung Nhi?”

Thuộc Phong không chút để ý gọi lên khoe môi mơn cười, lòng bàn chân nhát càu, thuận thế vững vàng đem mỹ nhân ôm vào trong lòng, bàn tay không an phận dò vào cái yếm phấn hồng của nàng.

Hạ Linh Lung ngậm khẽ một tiếng, theo thói quen tiếp nhận sự ôn tồn của hắn.

Nàng mở to một đôi nhon nhạo thủy mâu, nước mắt chảy ròng ròng nhìn Thuộc Phong.

Qua thật lâu, mới hé miệng, sâu kín nói:

“Linh Lung xuất thân phong trần, nhận được Vương gia ưu ái, mới có thể miễn trừ vận mệnh bị vạ người đập hư. Giờ này, lại thật không ngờ, ngài còn có thể trước ngày đại hôn, nhớ rõ thiếp, còn tìm thiếp. . . . .”

Nước mắt của nàng rơi xuống rất có chừng mực, dung mạo nhu mì yên lặng, cộng thêm dáng người ma quỷ, đúng là loại hình thuộc Phong thiên vị.

Thuộc Phong nhú mày, tăng thêm lực đạo ở cằm nàng.

“Ách ——”

Hạ Linh Lung mị nhãn bán hạp, thân mình căng thẳng, khuôn miệng khéo léo bật ra một tiếng thân ngâm tê dại.

“Phải không? Bởi vì ta tới thăm ngươi, cho nên ngươi thực cảm động?”

Thuộc Phong hết sức lỏng bông, khoe miệng cười tà.

“Ân!” Hạ Linh Lung nghiêm túc gật đầu, âm sắc uyển chuyển nói, “Linh Lung tự biết thân phận thấp kém, không xứng với Vương gia. Vương gia thú là quận chúa Giang vương phủ, là danh môn thiên kim, Linh Lung nào dám với tới?”

“Danh môn thiên kim?” Thuộc Phong nghiêng ngẫm lặp lại một lần, không khỏi cảm thấy buồn cười, “nàng không bằng ngươi.”

“Vương gia ngài nói cái gì? Nàng. . . . . Không bằng thiếp?”

Hạ Linh Lung tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nói.

“Nàng ta là một cái nha đầu không biết trời cao đất rộng, sao có thể vượt qua hoa khôi Yến Vân Các phong tình vạn chủng được?”

Thuộc Phong tà nịnh nhếch môi, cùng nàng trêu đùa.

“Lời Vương gia nói là thật tâm hay sao?”

Nàng mở to thủy mâu, cẩn thận chứng thực.

“Ân hừ.”

Hắn cười nhạo một tiếng, tùy tính khơi mào tuấn lãng mảy.

Nếu chỉ luận tướng mạo, Giang Hữu Nhân kế thừa Giang gia huyết thống, chứng thực là tuyệt sắc mỹ nữ vạn dặm mới tìm được một, điểm ấy, ngay cả Hạ Linh Lung cũng phải cam bái hạ phong.

Nhưng là, tính tình điêu ngoa của nàng ta đã hoàn toàn phá hủy mỹ cảm.

Hắn cho tới bây giờ đều lười nhìn nàng một cái, hiện đã muốn chuyển biến thành nhìn thấy nàng liền chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tầm Hoan (2)

Hạ Linh Lung khẽ nhếch khóe miệng, thuận theo hần phối hợp, cũng thường thường phát ra vài tiếng hàm dục ngâm nga.

“Trước khi thành thân, ngài có lẽ còn nhớ rõ thiếp, ách ——”

Hắn đột nhiên sờ vào tiết khô dưới váy nàng, Hạ Linh Lung mị hoặc ngâm

“Khả, khi ngài có quận chúa rồi, thiếp sợ ngài chỉ nghe thấy tiếng người mới cười, sao có thể nghe thấy. . . . . Người cũ khóc? Ách ——”

Nàng đột nhiên cong người lên, chỗ tư mật bị hần thuần thực châm ngòi, đã có phản ứng.

Thuộc Phong chính là động hai ngón tay, đã đem nàng thành bộ mê ly, ngay cả nói một câu đầy đủ cũng không nên lời.

“Cái này có gì cần lo lắng?”

Động tác trên tay Thuộc Phong vẫn không ngừng, cười nhạt lời nàng nói.

Hạ Linh Lung đề cái bàn tay ” làm xằng làm bậy” của hắn ở dưới váy xuống, chau nhanh mày, hiện ra khuôn mặt u sầu.

“Dù sao, Hữu Nhân quận chúa nổi danh là đại mỹ nhân, lại có thân phận cao quý, ngài chắc chắn sẽ thích nàng. . . . .” Hạ Linh Lung than thở ai oán.

“Đem thành thân, ta bắt lưu ở tần phòng, đến nơi nay cùng người, như thế nào?”

Thuộc Phong tà vọng nhếch khóe miệng.

“Lời này là thật sao, Vương gia không phải tìm ta vui vẻ?”

Hạ Linh Lung tròn to con ngươi, không dám tin thốt lên.

“Lừa người có ý nghĩa gì?”

Thuộc Phong khoi mào lông mày, cười tà nói.

Đối với Hạ Linh Lung, hắn cũng không phải có tình ý gì đặc biệt. Chẳng qua nữ nhân hợp khẩu vị hắn tổng so với cái xú nha đầu kia không biết mạnh hơn mấy trăm lần.

Hạ Linh Lung nhìn Thuộc Phong, thủy mâu gọn sóng, một bộ thụ sủng nhược kinh mị thái.

Nàng tại thanh lâu nhiều năm như vậy, tuy nói bắt đầu từ ngày phá trinh vẫn được Thuộc Phong bao xuống, nhưng dù sao cũng đang ở nơi bướm hoa, mưa dầm thấm đất, đương nhiên cũng biết mị thuật mê hoặc nam nhân.

Các nam nhân luôn thích nữ nhân khi mặc quần thì áo dịu dàng khéo léo như tiểu thư khuê các, còn lúc cởi ra thì thành phóng đảng nữ tử nơi phố hoa.

Huống chi, nàng vốn chính là nữ tử nơi phố hoa.

“Vương gia. . . . .”

Bỗng nhiên thân mình mềm nhũn, Hạ Linh Lung ngã vào lồng ngực cứng rắn to lớn của hắn. Thân hình nữ nhân đầy đà nhuyễn nóng có chút toan tính, giống như vô ý liếm thân thể tráng kiện vĩ đại của người nam nhân.

“Vương gia, để cho thiếp hảo hảo hầu hạ người đêm nay, báo đáp ngài yêu thương. . . . .”

Nàng kéo tay Thuộc Phong, đặt tại phần trên đang lộ rõ.

Từ khi vào Yến Vân Các, nàng chưa từng nhìn thấy người nào đẹp mắt hơn Thuộc Vương gia.

Hắn cường kiện khí lực cùng dày đặc nam nhân vị, hơn nữa trên người hắn phát ra một loại cảm giác không bị bó buộc —— quả thực khiến người ta tiêu hồn mất vía!

Nếu hắn thật muốn nàng, cho dù bảo nàng làm gì, nàng cũng nguyện ý.

Thuộc Phong nheo mắt lại.

“Vậy xem biểu hiện của người đã!”

Không đợi nàng kịp phản ứng, hắn ngoan nịnh nhếch môi cười, lột cái yếm của nàng xuống, một đôi ngọc nhuận đầy đà, lập tức theo mảnh vải mà nhảy ra ——

Dưới cái yếm phản hồng thù hoa, là dáng người khiến nam nhân tỉnh kỳ phiêu đảng.

Thuộc Phong kéo tiết khó nàng xuống, chỗ kín rục rịch.

Bàn tay thô ráp của hắn cảm lấy một bên... (M: cảm cái gì thì tự tưởng tượng a), liệt mầu sâu thẳm nhìn chăm chăm ánh mắt đã có phần mê ly của nàng ta. Hắn tay nắm eo nàng, gợn găng linh hoạt thẳng tiến, nhất quán không mang theo thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tâm Địa Thiện Lương

“Tử Ngọc. . . . .”

Hữu nhân do dự đứng ở ngoài cửa, không dám tiến vào, giống như cái đũa nhỏ làm sai sự, đầu rũ xuống, trên người còn đeo một rương lớn thuốc mỡ chưa thương.

“Quận chúa?”

Tử Ngọc trừng to mắt, nhìn thẳng hòm thuốc to ở sau lưng chủ tử, cảnh tượng kích động.

“Quận chúa, ngài mau vào a! Vì sao vẫn đứng ở bên ngoài?”

Hữu nhân áy náy nhìn Tử Ngọc, sau đó hạ đầu xuống.

“Thực xin lỗi Tử Ngọc, ta làm hại người bị thương. Nhưng mà...” Hữu Nhân dừng lại một chút, đột nhiên ngẩng đầu lên, “Ta thật không phải có ý đẩy ngã người!”

Nàng nói rất lớn, như đang lấy hết dũng khí để xin lỗi.

Tử Ngọc âm thầm cười cười, chủ tử nàng chính là đặc đậu. (M: chắc kiểu thùng rỗng kêu to)

Đừng nhìn vẻ bề ngoài giống như thực dã man, kỳ thật nàng chỉ là hoàn toàn không có tâm cơ, lại dễ dàng bị thương, một cô gái đơn độc tình khiết.

Tử Ngọc lớn hơn Hữu Nhân hai tuổi, các nàng tuy rằng trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng kì thực tình đồng tỷ muội, nàng vẫn đều rất thương yêu cái “phong hành thiên hạ” dã man quận chúa này.

“Ta vào, người có lẽ cũng không muốn nhìn thấy ta. . . . .”

Hữu nhân cụp mi, ngập ngừng nói.

Nhìn Hữu Nhân trẻ con phát tác, Tử Ngọc cười cười thờ dãi một hơi, buông ống quần, đứng dậy nghênh đón.

“Tử Ngọc, người đừng đứng dậy, cẩn thận làm đau đến vết thương trên đùi!”

Hữu Nhân trừng mắt nhìn chân Tử Ngọc, khăn trương ngăn cản.

Tử Ngọc cười lắc đầu.

“Được rồi được rồi, vậy Tử Ngọc không đứng dậy nữa, quận chúa, người mau vào đi! Để cho kẻ khác nhìn thấy ngài đứng ở trước cửa phòng nô tỳ thì không biết sẽ truyền ra bao nhiêu chuyện bất quái nữa đó.”

“Nha.”

Hữu Nhân nghe lời tiến vào, trên lưng đeo một hòm thuốc lớn, to gấp đôi cái lưng nhỏ nhắn mảnh khảnh của nàng.

“Quận chúa, nô tỳ chỉ bị vết thương nhỏ, không cần dùng nhiều thuốc mỡ danh quý như vậy đâu!”

Từ Ngọc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đồng lớn thuốc mỡ trước mặt, nghi ngờ có phải Quận chúa đem thuốc mỡ của toàn bộ trên dưới trái phải Vương phủ lấy ra hay không.

“Không biết a! Người xem một chút, đây là bị thương cao, đây là cừ đầu độc ứ cao, đều là thuốc tốt dùng cho ngoại thương đó!”

Hữu Nhân nháy nháy đôi mắt thiên chân vô tà, không ngại phiền toái giải thích hết chỗ thuốc đó cho Từ Ngọc.

Một số trong đó, nàng phải vụng trộm tiến vào trữ thuốc thất của Lão Vương gia lấy, tuyệt đối là thuốc mỡ thượng đẳng có giá trị xa xỉ.

“Nhưng mà cũng không cần nhiều như vậy a!”

Từ Ngọc do dự, bất đắc dĩ nói.

“Không quan hệ, không dùng hết thì cứ giữ lấy. Vạn nhất về sau lại bị thương còn có thể lấy ra.”

Khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp, tràn đầy ngây thơ nói.

“Quận chúa. . . . .”

Từ Ngọc thấp hô tên nàng một tiếng, cảm động nhìn Hữu Nhân, hốc mắt cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ngự Phu Có Chí (1)

Hữu nhân bị ánh mắt rung rung của Từ Ngọc làm mất tự nhiên, nàng nghĩ Từ Ngọc đang trách mắng nàng.

“Từ Ngọc, người có phải giống như bọn họ, cho rằng ta rất xấu tính?”

Hữu Nhân lo sợ hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại thật sâu.

“Quận chúa, sao người lại nói vậy? Từ Ngọc từ nhỏ hầu hạ người, người là chủ tử tốt hay xấu, Từ Ngọc còn không biết sao?”

Từ Ngọc an ủi nàng, nhưng nói ra đều là những lời thật lòng.

Tuy rằng ngoại giới bình luận về chủ tử không tốt lắm, nhưng đó đều chỉ là bọn họ nghe nhầm rồi đồn bậy mà thôi.

Ở trong mắt nàng, chủ tử là một cô nương thiên chân vô tà. Nếu không ở cùng nàng một chỗ, có lẽ sẽ bị cường hãn tư thế của nàng làm giật mình.

Nhưng chỉ cần hiểu biết con người nàng thì sẽ phát hiện, nàng thực ra là người rất dễ bị thương tổn, chẳng qua muốn võ trang mình thành một tiểu cô nương thực sự kiên cường mà thôi.

Hữu Nhân nâng cặp mắt con thỏ xinh đẹp lên, cái miệng nhỏ nhắn phấn hồng mấp máy hai cái.

“Từ Ngọc, người thật tốt.”

“Không phải Từ Ngọc tốt mà sự thật là như vậy.” Từ Ngọc cười cười nói.

Khuôn mặt Hữu Nhân rõ cục tháo thả lỏng, cũng ngây ngô cười theo.

“Người không giận ta, ta đây an tâm.”

“Cốc cốc cốc”, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Quận chúa, thiếu Vương gia có chuyện tìm người, muốn người qua đó một chuyện.”

“Đại ca tìm ta?”

Hữu Nhân nghi ngờ nhướn mày.

Hiện tại đại ca tối ngày chỉ lo vây quanh tẩu tử cùng một đôi nữ nhi, đã lâu không có thời gian rảnh rỗi quan tâm tới nàng.

Hôm nay, có chuyện gì đặc biệt sao?

“Đại ca, huynh tìm muội?”

Hữu Nhân đi vào thư phòng của Hữu Hạo, hắn đang đứng ở trước bàn, múa bút phô mực.

Nghe thấy tiếng Hữu Nhân, hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, sau đó lại tiếp tục viết chữ.

“Hôm nay họ Thuộc tới cầu thân, muội vụng trộm đi gặp hắn có phải không?”

Hữu Hạo vừa nói vừa viết, khẩu khí tựa hồ không vui hỏi.

Thuộc Phong từng theo đuổi Vương phi của hắn, cho nên từ đó về sau, hắn liền đối với Thuộc Phong có loại thiên địch ý.

Ngay cả hôn sự của Hữu Nhân với Thuộc Phong, hắn cũng tỏ thái độ không ủng hộ.

“Muội. . . . . Ân. . . . .”

Hữu nhân trù trù nửa ngày mới đáp lại.

Hữu Hạo liếc xéo nàng một cái, vừa rồi hạ nhân cũng đã bẩm báo cho hắn.

Đường đường một vị quận chúa chưa lấy chồng, lại không có một chút rụt rè làm chuyện đó. Người ngoài biết được chắc chắn mặt mũi sẽ bị mất hết.

Chính mình bị người ta chế nhạo thì không sao, nhưng toàn bộ Giang Vương phủ cũng mất mặt theo nàng mới là chuyện lớn.

“Cuộc hôn sự này, muội bây giờ muốn đổi ý vẫn còn kịp.”

Hữu Hạo buông cái bút lông trong tay xuống, đối với Thuộc Phong, hắn phi thường không có hảo cảm.

Tên kia không chỉ có ý đồ với nữ nhân của hắn, còn dám lạnh nhạt với muội muội hắn, quả thực là không đem Giang Hữu Hạo này để vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ngự Phu Có Chí (2)

“Đại ca, huynh muốn muội hỏi hôn?”

Hữu Nhân mở to mắt, không dám tin hỏi.

Hữu Hạo nhún mày.

“Thì tính sao?”

“Nhưng mà, hôn sự này là Thái hoàng thái hậu chỉ định. . . . .” Hữu Nhân ngập ngừng nói.

“Chỉ cần muội không muốn gả, huynh liền có biện pháp để đi thu hồi ý chỉ.”

Hữu Hạo bán dò xét quý mẫu, bí hiểm nói.

Tuy rằng hắn chán ghét Thuộc Phong chủ yếu xuất phát từ thù riêng, nhưng phản đối hắn và Hữu Nhân thành hôn, lại chủ yếu vì Hữu Nhân mà suy nghĩ.

Nàng cùng tiểu tử Thuộc Phong kia nhận thức cũng không phải mới ngày một ngày hai, nếu họ Thuộc thích nàng thì đã sớm thích rồi, cũng không cần đợi đến lúc chỉ hôn mới hỏi cưới.

Sự thật chứng minh, tâm tư tên kia căn bản không đặt trên người Hữu Nhân, gả đi cũng chỉ là chịu khổ không công.

“Muội. . . . .”

Hữu Nhân chau nhanh mày, “Muội muội” nửa ngày, lại sững sốt không nói ra được cái gì.

Nàng cũng không muốn hỏi hôn, tuy rằng đã biết thái độ của hắn với mình.

Nhưng mà —— bọn họ đã có ước định ở dưới cây ngô đồng.

“Muội không lên tiếng là có ý gì? Chẳng lẽ muội đã quên mất lúc mình bị trúng độc, hắn liền nhân cơ hội đó để giải trừ hôn ước, căn bản không để ý đến sống chết của muội hay sao?”

Hữu Hạo nhe đôi ưng mâu, lời lẽ sắc bén chất vấn nàng.

Hữu Nhân khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chuyện này tựa như một cái dao găm sắc bén thường đâm vào lòng nàng.

Nàng sớm đã thành trò cười của các quý tộc trong kinh thành, không ai không biết nàng là người từng bị vị hôn phu giải trừ hôn ước.

“Lúc ấy là tình huống đặc thù, hắn muốn lo lắng cho chung thân đại sự của chính mình, nên không cần chỉ trích hắn quá nặng nề. Nhưng bây giờ muội đã tỉnh, lúc trước hắn sờ tác sờ vạ, muội cũng có thể không so đo, hết thấy trở lại như lúc trước khi muội hôn mê.”

Hữu Nhân chán nản cup mắt xuống, lừa mình dối người nói.

“À!” Hữu Hạo hừ lạnh một tiếng.” Hay là tại trước khi hôn mê, hắn cũng không thấy muội có bao nhiêu hảo!”

Hữu Hạo trắng trợn trào phúng, đem lời Hữu Nhân nghiền lại nói ra.

Nàng nắm chặt vạt áo, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, thùy chung bảo trì im lặng.

“Thái độ của muội bây giờ, biết rõ là gỗ cụt, vẫn muốn chui đầu vào phải không?”

Nhìn Hữu Nhân dị thường cố chấp, Hữu Hạo khoi mào lông mày, sắc mặt ác liệt nói.

Nàng đương nhiên biết, vương huynh đột nhiên nhắc tới việc này là có dụng ý.

Nhưng có một số việc, đã định trước thì nhất định phải phát sinh.

Cho dù vạn kiếp bất phục, nàng cũng muốn thử một lần.

“Ngay cả dân chúng cũng biết muội cùng Thuộc Vương phủ Vương gia đã đính hôn. Muội nếu không lấy hắn, về sau còn mặt mũi nào ra đường gặp người khác?”

Hữu Nhân cố gắng lấy dũng khí, phản bác ý kiến của Hữu Hạo.

“Hoang đường! Giang Hữu Hạo muội muội, còn sợ không ai thêm lấy sao?”

Hữu Hạo buồn cười hỏi lại.

Chỉ cần hắn trên triều nói một tiếng, không biết có bao nhiêu hậu duệ quý tộc, Vương tước thế gia muốn đập phá đại môn Giang vương phủ cầu hôn, cần để cho muội muội của mình uất ức ” chịu thiệt” như vậy sao?

“Nhưng mà người muội muốn gả, chỉ có mình hắn.”

Hữu Nhân chắc chắn nói, linh mâu ngập nước thậm chí tràn đầy ánh mắt khẩn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngự Phu Có Chí (3)

“Muội chính là luyện tiều cái họ Thuộc kia?”

Hữu Hạo nheo mắt, giận dữ nói.

“Đại ca, huynh đừng ép muội!” Hữu Nhân ngẩng mặt lên, “Lúc đầu huynh cũng không phải không thích tẩu tử sao? Vậy huynh nhìn lại hiện tại mà xem, còn không phải bị tẩu tử mê đến tam hồn đi nhị hồn bán?”

Hữu Hạo đột nhiên trừng lớn liệt mâu.

“Nha đầu chết tiệt, là tẩu tử muội bị huynh mê hoặc mới đúng!”

Hắn không kiềm chế được sửa lại lời Hữu Nhân, dường như đang che dấu chính mình chợt dạ.

“Hảo hảo hảo, là tẩu tử bị huynh mê hoặc, sao huynh không tin muội cũng có thể làm như vậy?”

Hữu Nhân nhanh chóng thuận theo ý hắn, vì chính mình tranh thủ ích lợi.

Mặc kệ cuối cùng thế nào, tẩu tử luôn dịu hiền tựa vào trên vai đại ca mỉm cười, một chút cũng không để ý mấy lời tranh luận kia vào mắt.

Hữu Hạo liếc Hữu Nhân một cái.

“Muội cùng nàng có chỗ nào giống mà dám nói như vậy?”

Hắn cực kỳ “coi rě” nói.

Hữu nhân phòng má, thờ phỉ phỉ nhìn chằm chằm ánh mắt khiêu khích của Hữu Hạo, hai khối... đáng yêu kịch liệt nâng lên hạ xuống——

Lúc trước còn đang công kích Thuộc Phong, bây giờ đã quay sang coi thường nàng. Công phu xoay chuyển lời nói, hiện tại còn không phải chỉ có hơn chứ không kém?

Nói đến cùng, các nam nhân đều thích nữ nhân nhu đặc tượng thủy (nhu thuận như nước) như tẩu tử.

“Vì sao muội so ra lại kém tẩu tử? Nàng biết cảm kỳ thư họa, loại nào không phải muội dạy?” (M: ờ cái này ta cũng không biết, các nàng cứ tìm bộ về hai người đó mà đọc thì sẽ hiểu)

Hữu Nhân ngoan cường nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không phục nói.

Hiện tại tất cả mọi người đều không thích nàng, chỉ thích tẩu tử thôi!

Hữu Hạo ”khinh thường” mình muội muội của mình, lòng mày nhú nhú, tiếc nuối bình luận.

“Cho dù nàng cái gì cũng không biết, ở trong mắt huynh, nàng vẫn là nữ nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ. Không phải huynh trường khinh thường muội, mà muội kém nàng còn xa lắm.”

“Hừ!”

Nàng dậm chân, ảo não quay mặt sang một bên.

Nàng hiện tại rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng!

“Cần gì phải tức giận, chẳng qua huynh chỉ nói sự thật, không lẽ muội khó chấp nhận như vậy sao?”

Hắn vẽ mặt không cho là đúng cười xấu xa.

“Giang Hữu Hạo!”

Nàng lớn tiếng thét chói tai, nhần nại đã đạt tới điểm mấu chốt bùng nổ ——

Hắn tìm nàng tới để khuyên bảo hay sao, rõ ràng là muốn làm nàng tức chết mà!

“Huynh càng xem thường muội, muội càng muốn gả cho hắn! Muội muốn chứng minh cho huynh xem, là huynh sai! Muội muốn làm cho Thuộc Phong thích muội, giống như tẩu tử khiến huynh thích nàng! Muội cũng muốn cho tất cả mọi người biết, Giang Hữu Nhân muội người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, hàng bán chạy chạm tay có thể bùng!”

Nàng nhanh chóng nắm chặt tay, cảm nâng cao, thuyết ra một chuỗi dài hùng hồn lời thề son sắt.

Chương 14: Ngự Phu Có Chí (4)

Từ nhỏ nàng đã huấn luyện thành tính tình bướng bỉnh.

Nói nàng không được, nàng càng muốn chứng minh chính mình không kém tẩu tử!

Hữu Hạo tròn mắt nhìn người trước mặt, hận không thể trực tiếp bỏ đôi đầu nàng ra xem bên trong có cái gì.

“Ngu xuẩn nha đầu, tùy muội! Về sau nếu có hối hận, đừng trách vì huynh hôm nay không có nhắc nhở!”

Quảng xuống một câu kết thúc cuộc đối thoại, Hữu Hạo tiếp tục luyện thư pháp.

“Muội có thể đi rồi!”

Hữu Hạo thâm tóa mày rậm, nhìn chăm chăm trang giấy, không khách khí ra lệnh trực khách.

Ngay cả đầu cũng không thêm ngẩng.

“Đi thì đi! Hừ!”

Hữu Nhàn cố đuổi ra, không biết sợ rồi thư phòng.

Hữu Hạo nhìn tiểu bóng dáng bị tức giận đến run lên của Hữu Nhàn, lắc lắc đầu ——

Không biết với cái tính này của nàng, khi gả tiến Thuộc Vương phủ sẽ phải ăn bao nhiêu đau khổ.

Chuyện xưa của hắn và Trúc Tâm, cũng không phải đặt bừa trên người nào là có thể tái diễn.

“Đã trở lại?”

Trúc Tâm mang theo ôn nhu tươi cười, nghênh đón Hữu Hạo trước mặt.

“Àn.”

Hữu Hạo trầm thấp ứng thanh, nhìn xung quanh phòng trong một cái.

“Nữ nhi đâu?” Hắn hỏi.

Trúc Tâm điềm tĩnh giương khóe miệng cười cười.

“Vừa mới ăn no, bà vú ôm xuống ngủ rồi.”

Trưởng nữ của bọn họ vừa vặn được sáu tháng, bình thường ban ngày đều là Trúc Tâm mang đứa nhỏ, buổi tối thì để cho nhóm bà vú chiếu cố.

“Àn.”

Hữu Hạo không biểu tình lắm bấm một tiếng.

Trúc Tâm chú ý tới sắc mặt hắn hôm nay không tốt lắm, thậm chí ngay cả cái tươi cười đều không có.

“Làm sao vậy? Là thân thể không thoải mái, hay có việc gì phiền lòng?”

Trúc Tâm sâu lo hỏi.

Nàng sợ nhất đúng là Hữu Hạo không vui, như vậy, nàng có thể so với bất luận kẻ nào đều lo lắng hơn.

Hữu Hạo ôm nàng, hôn lúm đồng tiền trên mặt ái thể, nhin không được quở trách Hữu Nhàn:

“Còn không phải tại cái bất trị nha đầu kia? Đã nói với nàng, Thuộc Phong là kẻ không đáng gả, nhưng nàng chính là không chịu nghe theo.”

Trúc Tâm cúi đầu không nói, nàng hiển nhiên là không thể thay Thuộc Phong nói chuyện, cũng không phải không biết tướng công nhà mình có tham muốn giữ lấy mãnh liệt.

“Vì sao không nói lời nào, nàng thấy không đúng sao?”

Hắn cúi đầu hôn vành tai nàng, ngữ khí trên chọc.

Trúc Tâm nhẹ nhàng đẩy ra hắn, hai má đã hơi hơi phồng hồng.

“Theo thiếp thấy, Hữu Nhân không phải cố chấp, mà là chấp nhất.”

“Chấp nhất?”

Hữu Hạo khoi mào lông mày, trên tay đã bắt đầu không thành thật.

“Tiểu nha đầu kia biết cái gì kêu chấp nhất?” Hắn không cho là đúng hếch lên khóe môi.

Khi nói chuyện, bàn tay to đã đặt lên ái thể mượt mà, tùy ý nhu phù.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ca Ca Tẩu Tử

Trúc Tâm đỏ mặt, muốn kéo tay hắn xuống, nhưng vô ích, một chút lay động cũng không có, ngược lại bị hắn tùy ý dò vào trong vật áo, nắm mãi chường hương nhuyễn.

“Chúng ta thật không dễ nói chuyện. . . . . Đừng như vậy. . . . . Ai. . . . .”

Trúc Tâm không biết làm sao.

“Ai bảo chúng ta không dễ nói chuyện?”

Hắn chơi xấu, tiến thêm một bước xé xiêm y của nàng xuống, lộ ra một thân nhỏ nhắn tron bóng như tơ tằm.

Hắn lật ngã nàng, đem nàng đặt ở trên giường, không thể động đậy.

“Chàng có lẽ không biết, mười mấy năm qua, tâm nguyện lớn nhất của nàng là có một ngày được gả cho Thuộc Phong. Mà nay chàng đột nhiên yêu cầu nàng bụng tha cho tâm nguyện này, chàng nghĩ Nhân Nhi sẽ đáp ứng sao?”

Trúc tâm ngăn cản không nổi, chỉ phải ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, ý đồ dùng lời nói làm phân tâm sự chú ý của hắn.

“Muội ấy chính mồm nói với nàng?”

Trúc tâm gật gật đầu.

“Sao ta chưa từng nghe nàng đề cập qua việc này?”

Hữu Hạo ninh lông mày, căn bản không phát hiện Hữu Nhân đã thăm mền Thuộc Phong rất nhiều năm.

Xú nha đầu, cái gì cũng không nói với hắn, xem ra làm đại ca như hắn chính là có tiếng mà không có miếng thôi!

“Thật là, chẳng lẽ chàng muốn Hữu Nhân cùng một đại nam nhân như chàng tâm sự chuyện nữ nhi sao?”

Trúc tâm cười nói.

Hữu Hạo bĩu môi: “Tiểu tử Thuộc Phong đó phong lưu thành tính, ta không muốn Hữu Nhân phải chịu ủy khuất.”

Tuần nhan của hắn hơi có vẻ âm trầm.

“Sự tình cũng có thể thay đổi góc độ mà suy nghĩ, có lẽ Thuộc Phong cùng Hữu Nhân là có duyên phận. Có lẽ chuyện của chúng ta cũng không chừng sẽ phát sinh trên người họ.”

“Nhưng nàng đã chịu không ít khổ, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn.”

Hữu Hạo nhìn kiều thê, thành thân đã gần ba năm, nhưng hắn vẫn giống như vừa mới quen nàng, vì nàng động tâm!

Chỉ hận lúc ấy hắn tin lời đồn nhảm, hiểu lầm nàng, làm cho âu yếm nữ nhân tự dưng vì hắn nhận hết tra tấn. . . . .

Trúc Tâm đem tay đặt tại ngực Hữu Hạo, con người mềm mại đáng yêu cũng đồng dạng hàm tình ngóng nhìn hắn.

“Chỉ cần là vì chàng, cho dù chịu khổ hơn nữa, thiếp cũng có thể chịu đựng.”

Lời nói của nàng làm cho Hữu Hạo ngẩn ra, sau đó bấu môi cười:

“Chúng ta vẫn nên làm việc quan trọng hơn trước đi!”

Hắn đột nhiên nói, động tác bị cắt đứt lại tiếp tục, lực chú ý toàn bộ tập trung vào thiên hạ dưới thân, đồ không biết là nha đầu Hữu Nhân kia có bao nhiêu phiền lòng.

“Hữu Hạo!” Trúc Tâm kinh hãi, “Chúng ta buổi sáng vừa mới. . . . .”

Hữu Hạo không có hảo ý nhếch môi:

“Chúng ta nếu không cố gắng, để Long Thiên Giới cùng Ân Sương bọn họ sinh dục đại tái, nàng muốn làm tướng công nàng thua sao?”

“Thiếp. . . . .”

Trúc tâm đỏ mặt, giống như bị người ta điểm huyết, không nói được nữa.

Hữu Hạo khoe miệng nhếch lên, hắn rất biết lợi dụng nhược điểm của ái thê hắn.

Ánh mắt ở tiếp xúc đến vết đao xấu xí phía trên ngực trái của nàng, hơi hơi ngừng lại.

Vết sẹo này, cho dù dùng bao nhiêu dược thủy cũng không thể tiêu trừ, vĩnh viễn không hài hòa trên làn da trơn mềm của nàng.

Trúc Tâm lấy bàn tay nhỏ bé che lại vết sẹo trên ngực.

“Chàng có phải hay không cảm thấy nó rất xấu?”

Hữu Hạo bỏ tay nàng ra, đột nhiên cúi đầu hôn vết sẹo trên ngực nàng, dùng hành động để chứng minh hết thảy.

Trúc Tâm mở to mắt.

“Hữu ——”

Hôn nàng đủ, hắn ngẩng đầu lên.

“Một chút cũng không xấu, là ký hiệu đẹp nhất.”

Vết sẹo này thời khắc khắc nhắc nhở hắn, nàng đối với mình vô oán vô hối trả giá. Trong mắt hắn, vết sẹo này không chỉ có không xấu, hơn nữa còn đẹp đến mê hoặc lòng hắn.

“Chàng lại trêu thiếp. . . . . Ngô ——”

Trúc tâm oán trách hắn, còn chưa kịp nói hết, đã bị hắn trực tiếp dùng miệng che lại.

Hắn ăn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, ngăn lại thanh âm như chuông ngân của nàng.

Vừa hôn môi nàng, Hữu Hạo vừa tách hai chân nàng ra.

Trúc Tâm khinh a một tiếng, nháy mắt bị tràn đầy.

Về phần chuyện khác, ở lúc kế tiếp, tựa hồ chỉ còn là vấn đề râu ria.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Một Mình Trông Phòng (1)

Hi phục đồ thăm, mũ phượng, trang sức màu đỏ, cả hàng đón đầu dài trăm dặm, giống như bao tân nương khác.

Chỉ khác biệt ở chỗ, đám gả của Hữu Nhân phải là phong quang vô hạn.

Bất luận là phô trương hay lễ hội, Thuộc Phong đều không bạc đãi nàng.

Bái thiên địa xong, Hữu Nhân liền được dẫn tới hi phòng.

Từ Ngọc làm thiệp thân nha hoàn của nàng, nay tiếp tục đi theo hầu hạ.

Hữu Nhân đợi tới tận nửa đêm, bên ngoài vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì.

“Sao đã trễ như vậy rồi mà còn chưa vào? Không phải đêm nay chàng không tới chứ?”

Hữu Nhân gỡ mạn khăn xuống, mân mê miệng, sốt ruột nói.

“Ai nha! Hào quận chúa của ta, người đừng phát tính tình tiểu thư nữa, nhanh che khăn lại đi, vạn nhất cô gia đến đây, thấy người giật khăn trùm đầu xuống, chắc chắn sẽ rất tức giận!”

Từ Ngọc sốt ruột trừng to mắt, vội vàng đem mạn khăn của Hữu Nhân trùm lên lần nữa.

“Quận chúa sao lại nghi ngờ cô gia chứ? Người cứ yên tâm, tối nay là đêm động phòng hoa chúc, cô gia nhất định sẽ đến.”

“Vậy vì sao tới tận bây giờ chàng vẫn chưa trở về?” Hữu Nhân ủy khuất nói.

“Có lẽ là tiệc cưới xã giao nhiều lắm, nhất thời không thể thoát thân?” Từ Ngọc an ủi nàng.

Nàng chau đôi mày kẻ đen, trong lòng tựa hồ có dự cảm bất tường.

Chủ tớ hai người cứ như vậy ngồi đợi tới thiên minh, nhưng thủy chung vẫn không thấy bóng dáng của Thuộc Phong.

“Chàng nhất định là có ý muốn ta nan kham!”

Đợi không một đêm, Hữu Nhân rốt cục mất hết kiên nhẫn, nàng đem toàn bộ mũ phượng cùng hi khăn ném xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra oán giận, nước mắt cũng từ từ chảy ra.

“Quận chúa!”

Từ Ngọc ngây ngốc nhìn khuôn mặt xấu hổ và giận dữ của Hữu Nhân.

“Chàng thật quá đáng, nếu không thích ta thì đừng cưới, đã cưới rồi lại không quan tâm đến ta!”

Hữu Nhân đứng dậy, đem toàn bộ các vật linh linh trên người ném xuống đất.

Ai có thể chịu được cả một ngày ngồi ôm hy vọng, tâm tình khẩn trương chờ đợi, đến cuối cùng lại phát hiện chẳng qua bị người khác đùa bỡn mà thôi.

“Giẫm chết chàng! Giẫm chết chàng!”

Hữu Nhân trút tức giận lên mảnh ngọc Như Ý, tưởng tượng nó là người đem tân hôn phóng nàng con bỏ cầu (M:giống với cho leo cây) Thuộc Phong.

“Quận chúa, người đừng như vậy!”

“Em đừng can ta!”

Từ Ngọc có ý khuyên bảo, nhưng không thể ngăn nổi trận lôi đình của chủ tử.

“Buồn cười! Chàng hoàn toàn không đem bản quận chúa để vào mắt!”

Hữu Nhân bất chấp tất cả, cầm lấy chén trà trên bàn ném ra ngoài cửa——

“Ngươi đang làm gì vậy?!”

Thuộc Phong vừa muốn bước vào cửa, liền thấy tách trà Hữu Nhân ném vỡ ngay tại gót chân mình.

Hắn nhìn chằm chằm Hữu Nhân, lông mày vi gầy, tuấn nhan không hồn giận.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Một Mình Trông Phòng (2)

Hữu Nhân sừng sốt, có chút bất ngờ, nhưng nàng ngay lập tức điều chỉnh thái độ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, bộ dáng đúng lý hợp tình.

Trên thực tế, nàng đối với hắn như thế mới là đúng lý hợp tình!

“Chàng còn trở về sao? Ta tưởng rằng, chàng đã sớm quên mình đã thành thân rồi!”

Hữu Nhân lông mày kẻ đen tã chọn, hai tay sáp thắt lưng (chống nạnh) nói.

Thuộc Phong chán ghét liếc nàng một cái ——

Quả thực không phải nữ nhân.

“Thành thân thì sao? Có điều luật nào quy định, sau khi thành thân chú rể phải quay về tân phòng?”

Hắn khép hờ con mắt, khinh thường nhìn thẳng nàng.

Hữu Nhân giật mình, lập tức phản ứng nói :

“Nhưng là Thiên Vũ pháp luật cũng quy định, trượng phu phải có nghĩa vụ với thê tử. Chàng đem tân hôn bỏ rơi thê tử vừa thành thân, chính là đuổi lý!”

Thuộc Phong nhấn lại lông mày, nha đầu này cư nhiên vừa bước vào cửa liền dám cùng hắn tranh luận?

“Bỏ rơi nữ nhân bình thường thì có lẽ là vậy, nhưng bỏ rơi loại đàn bà chanh chua thì cũng rất hợp tình, có chỗ nào đuổi lý?”

Thuộc Phong gầy nhẹ lông mày tuấn đậm, khóe môi cười khế, ngồi xuống một bên ghế, chân dài dần chuyển hướng.

Hữu Nhân khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp giống như ảo thuật, chốc hồng lát bạch.

“Chàng, chàng ——”

Nàng cứ “chàng, chàng” nửa ngày, cũng rốt cuộc không tìm được lời phản bác hắn.

Hắn cư nhiên châm chọc nàng là người đàn bà chanh chua!

Lòng của nàng có cảm giác như bị một người hung hãn rút hết, tuy rằng trông có vẻ tâm lý rất cường đại, nhưng những lời chê nhạo cùng trào phúng của hắn, luôn làm nàng thấy khó quá ——

Nàng là nhâm xing, nhưng không phải là không hề có cảm giác!

Lúc này, thị tỷ đưa nước rửa mặt đẩy cửa tiến vào.

“Vương gia, Vương phi cát tường.”

Tỷ nữ phúc thân, Thuộc Phong gật đầu, còn Hữu Nhân lại cao ngạo không rảnh mà để ý ——

Nàng đang sinh khí nha! Ai cũng đừng trêu chọc nàng vào lúc này!

Nữ tỷ Tiểu Tâm bưng nước đến trước mặt Hữu Nhân.

“Vương Phi, nô tỳ đem nước rửa mặt tới cho người, hiện tại người có cần nô tì hầu hạ người rửa sạch mặt không?”

Hữu Nhân chau nhanh mày, trong bụng hòa khí đang không có chỗ xả.

Nàng bỗng nhiên nâng tay lật ngược bồn rửa mặt, nước trong chậu đổ xuống đất tung tóe.

Từ Ngọc cùng nha hoàn kia toàn bộ trừng to mắt, kinh người vì hành động của Hữu Nhân ——

Trước mặt Vương gia, thật sự trước nay chưa có ai ”lớn mặt”, chưa bao giờ có nữ nhân nào dám làm càn như vậy!

“Ngươi điên đủ chưa?!”

Thuộc Phong dò xét đen tối đôi mắt, lạnh lùng hỏi lại.

Hắn thấy thật may mắn là chưa có trở về qua đêm, thậm chí hân sáng nay cũng không muốn tới đây!

Hoàn toàn là một nha đầu điều ngoa không thuốc chữa, vừa gặp nàng liền đau đầu, còn không bằng đừng cho nàng xuất hiện trước mắt, cứ nhắm mắt làm ngơ!

“Là chàng làm sai trước, lại còn dám to tiếng với ta!”

Hữu Nhân nói mang âm điệu ủy khuất, nhưng vẫn như cũ quật cường thẳng thắn tiểu thân thể, cường ngạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tân Hôn Lạnh Nhạt (1)

“Tại sao ngươi không nói, là do ngươi điều ngoa nên mới khiến cho vị tân hôn phu chán ghét đến cực điểm?”

Thuộc Phong nheo lại tuần mâu, không chút lưu tình hạ thấp nàng.

Hơn nữa, quả thật đạt được hiệu quả như mong muốn.

Hữu Nhân hai chân bỗng nhiên lạnh lẽo, giống như sắp không duy trì được sức nặng của thân thể, ngoài miệng làm bầm dập lại:

“Chàng chán ghét ta đến cực điểm? Cho nên, ngay cả gặp mặt cũng không muốn?”

Thuộc Phong khinh miệt liếc nàng một cái.

“Không sai!”

“Chàng thật không muốn sống chung cùng ta sao?”

Thân mình Hữu Nhân bắt đầu không tự chủ run lên, nắm chặt tay, các đốt ngón tay có chỗ trở nên trắng bệch.

Nàng không thể tin được, hắn không những không thương mình dù chỉ một chút, mà ngược lại còn hận thấu xương!

Nhưng nàng phản đối hắn làm chuyện xấu, hơn nữa, nàng sợ dĩ biến thành dã man cường hãn nữ nhân, cũng là hoàn toàn chiều theo ý tứ của hắn mà làm nha!

“Ngươi vẫn tự giải quyết cho tốt đi! Chuyện ngày hôm nay niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, coi như xong. Nếu ngày sau ngươi an phận thủ thường, chúng ta còn có thể bình an vô sự cùng sống dưới một mái nhà.”

Hắn dừng một chút, phản dò xét lên liệt mâu, trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng.

“Nếu ngươi không biết chừng mực, đừng trách ta không cho quận chúa ngươi mặt mũi!”

Lỗ mắng nói xong, hắn liền nhanh bước ra Tĩnh Hân Uyển.

Phía sau hắn là con người nhỏ bé dường như sắp quên hô hấp, bàn tay gắt gao đè lại góc bàn, bất buộc tự thừa nhận ngực chính mình bị người ta khoét liệt đau xót ——

Nàng không thể khóc! Nàng là Giang Hữu Nhân, cho nên không thể khóc!

Tỳ nữ hầu hạ Hữu Nhân rửa mặt thấy vậy liền trào phúng liếc nhìn chủ tớ Hữu Nhân một cái, không thèm lên tiếng rồi đi ——

Vương Phi mới tới đã thất sủng, lại giống trong truyền thuyết tùy hứng làm bậy, vừa được gả tới, ngày hôm sau liền vô lễ va chạm Vương gia, cuối cùng khiến Vương gia tức giận!

Tin tức này, rất nhanh được truyền ra khắp Thuộc Vương Phủ.

Danh dự của Hữu Nhân, còn chưa có điều kiện cải thiện, đã trực tiếp té ngã xuống đáy cốc.

Thành thân cả tháng rồi, nhưng Hữu Nhân lại không thấy trước đây với bây giờ có gì khác nhau, cả ngày lẫn đêm đều không thấy mặt của hắn.

Bữa tối hắn cũng không về dùng cơm, suốt ngày không biết ở nơi nào.

Thành hôn đến nay, nàng chỉ gặp hắn ở tân phòng một lần, sau bọn họ tựu ngay cả một cái đối mặt cũng còn không có ——

Chẳng lẽ, cái bình an vô sự mà hắn nói, chính là đơn giản không cần gặp mặt sao?

Hữu Nhân hỏi hận, nếu biết là kết quả sẽ thế này, nàng khi đó nên thu liễm tính tình, mặc kệ trong lòng có nhiều ủy khuất hơn, cũng không ở trước mặt hắn gây sự này nọ để bị hắn ghét.

Phu thê mới thành thân vài ngày, không phải luôn đầu ấp tay gối hay sai? Sao nàng lại rơi vào cái kết cục không người hỏi thăm thế này?

“Người có biết Vương gia qua đêm ở đâu không?”

Hữu Nhân hỏi thị nữ đang mang thức ăn lên .

Nhưng thị nữ ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, thản nhiên nói:

“Nô tỳ là hạ nhân, không hỏi được chuyện của Vương gia, kính xin Vương phi tha lỗi.”

Thị nữ rõ ràng là không muốn trả lời nàng.

Đã nhiều ngày, Hữu Nhân hỏi thăm mọi người hành tung của hắn, nhưng tất cả hạ nhân đều giống nhau, bất luận nàng hỏi cái gì, vĩnh viễn cũng không trả lời kết quả.

Mọi người phòng khẩu, như là phòng bị kẻ thù bên ngoài!

“Nha.”

Hữu Nhân hạ mặt.

Từ cái ngày nàng hất đổ chậu nước, khiến hắn nhục nhã đến nay, sự kiêu ngạo của Hữu Nhân tựa hồ rốt cuộc không thể giống ngày xưa.

Nàng không phải đứa ngốc, đương nhiên có thể cảm giác được bọn hạ nhân Thuộc Vương Phủ tỏ ra không thân thiện với nàng.

Kỳ thật, nàng rất muốn hỏi, đêm tân hôn hắn rốt cuộc đi đâu?

Nhưng là nàng sợ khi hỏi được, không chỉ tốn công vô ích như trước, ngược lại còn nhận thêm nhục nhã.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tân Hôn Lạnh Nhạt (2)

“Quận chúa, Thái hoàng thái hậu phái người thông báo, truyền người tiến cung bồi nàng!”

Từ Ngọc đến truyền lời, nàng biết Hữu Nhân hai ngày này tâm tình không tốt, vừa vặn có thể đi hoàng cung giải sầu.

“Dì muốn gặp ta?”

Sau khi ăn xong, Hữu Nhân nâng cằm lên, ghé vào trên bàn nhú mảy suy ngẫm, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ tâm sự nặng nề .

“Là thế này: Thái hoàng thái hậu nói rất nhớ quận chúa, muốn người vào hoàng cung chơi vài ngày.” Từ Ngọc nói.

“Nhưng mà ——”

Hữu Nhân do dự .

Tuy rằng khả năng hấn chủ động tới gặp nàng cực kỳ bé nhỏ, nhưng vạn nhất khi hấn đến nhưng không thấy nàng thì làm sao bây giờ?

Nàng đã lâu như vậy chưa thấy hấn. . . . .

“Người không phải vẫn rất nhớ Thái hoàng thái hậu sao? Cổ kiệu đều ở bên ngoài đợi, người nhanh đi thôi, đừng để cho Thái hoàng thái hậu đợi lâu.”

“Kia. . . . . Được rồi.”

Hữu Nhân chậm rãi đứng dậy, bắn khoăn liếc nhìn bốn phía.

“Cái kia. . . . . Nếu chàng đến đây, người phải giải thích hộ ta đó.”

Từ Ngọc sừng sốt, nguyên lai quận chúa còn bắn khoăn cô gia.

Nhưng ngay cả nàng là hạ nhân cũng nhìn ra, cô gia căn bản không nghĩ đến quận chúa.

“Quận chúa người yên tâm, nô tỳ sẽ giải thích với cô gia.”

Từ Ngọc đưa Hữu Nhân xuất môn, không đành lòng khiến nàng thất vọng, gật đầu đáp ứng nói.

“Từ Ngọc, người phải nhớ kỹ!”

Hữu Nhân không yên tâm công đạo lại một lần.

“Đã biết, nếu Vương gia hỏi, nô tỳ sẽ nói .”

“Ân!”

Hữu Nhân thiên chân cười, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu. vô cùng cao hứng lên cổ kiệu tới đón nàng vào cung.

“Dì!”

Hữu Nhân nhảy nhót chạy vào lòng Thái hoàng thái hậu, vừa thấy được người , liền vui vẻ kêu lên.

“Ai u! Hữu Nhân dạo này thế nào, mau tới đây để dì nhìn một cái!”

Thái hoàng thái hậu buông Phật châu trong tay, vui mừng nói.

“Dạ!”

Hữu nhân vui vẻ đi tới trước mặt nàng, nửa quỳ nửa ngồi, nhu thuận đem đầu nhỏ tựa vào giữa gối Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu cười híp mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Hữu Nhân lên xem, lập tức không khỏi tán dương:

“Sách sách sách! Sau khi thành thân, Nhân Nhi của ai gia càng nhìn càng đẹp lên rồi! Xem này, ngay cả dì cũng phải ghen tị với tiểu tử Thuộc Phong đó nhất được một cái tiện nghi lớn như vậy!”

Nàng lớn lên rất giống mẫu phi nàng, thực là một đại mỹ nhân.

Chẳng qua Viên phi tính tình ôn nhu, vô tâm tranh giành, thường chịu lão Vương phi ức hiếp.

Về tính cách, Hữu Nhân không hề giống mẫu phi nàng.

“Nhân Nhi, Thuộc Phong đối với cháu có tốt không?”

Thái hoàng thái hậu cười hỏi.

Hữu Nhân thoáng ngần ra, có thể xem như vậy được không?

“Nhân Nhi?”

Thấy Hữu Nhân thất thần, Thái hoàng thái hậu lên tiếng gọi.

“Chàng . . . . . Đối với ta tốt lắm . . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ý Chỉ Phong Ba (1)

Thái hoàng thái hậu trong mắt xẹt qua một tia do dự, bắt quá rất nhanh bị ý cười thay thế.

“Được rồi, nếu tiểu tử Thuộc Phong kia dám bạc đãi chất nữ quý giá của ai gia, ai gia sẽ không tha thứ cho hắn!”

Hữu Nhân khẩn trương hỏi.

“Người sẽ. . . . . Trùng phạt chàng như thế nào?”

“Nếu hắn không hảo hảo thương yêu người, ai gia liền lấy lại tước vị của hắn, đem hắn cách chức đến hoang mạc làm tướng lĩnh!”

Thái hoàng thái hậu làm bộ nghiêm trang nói.

Hữu Nhân khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt ngạc nhiên.

“Không không không! Chàng đối với cháu tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm, người trăm ngàn lần đừng cách chức chàng đến địa phương xa như vậy!”

Hữu Nhân đầu nhỏ lắc như trống bỏi, dùng liền ba cái ”tốt lắm” cường điệu Thuộc Phong đối với nàng ”hảo”, rất sợ di thật sự đem hắn cách chức đến nơi thâm sơn cùng cốc.

“Di chỉ nói giỡn cháu thôi! Tiểu nha đầu người cư nhiên nóng vội thành như vậy!” Thái hoàng thái hậu từ ái vỗ về đầu Hữu Nhân, ”Có thể được nương tử mình bảo hộ như vậy, không biết là hắn đã tu luyện mấy đời phúc khí!”

“Thuộc Phong là trọng thần không thể thiếu trong triều, vô luận như thế nào đều khó có khả năng rời khỏi kinh thành.”

“Di, người gạt ta?”

Hữu Nhân khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lâu bầu miệng thâm oán.

Thái hoàng thái hậu nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân, càng xem càng thích.

“Quý nha đầu, khi nào thì cùng Thuộc Phong có cái tiểu oa nhi? Nữ oa nhất định cũng là mỹ nhân!”

Sinh con. . . . .

Hữu Nhân nghiêng lệch cái đầu, nàng còn chưa trải qua nhân thế, mang thai sinh con đối với nàng mà nói chỉ là một khái niệm mơ hồ .

Nhưng mà đại ca lúc trước cũng không phải là yêu tẩu tử thời điểm nàng mang thai hay sao?c

Như vậy chính mình vì sao không thể noi theo?

Có lẽ, thời điểm nữ nhân mang thai, có loại mị lực đặc biệt.

“Nhưng là, như thế nào mới có thể sinh con?”

Hữu Nhân sờ đầu sờ não hời, căn bản không biết gì ý tứ phía sau từ ”sinh con” .

Lại còn vẽ mặt ngây thơ đem chuyện mật hữu khuê phòng của nữ nhân nói trên mặt bàn.

Thái hoàng thái hậu kinh ngạc há to miệng, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Có phải chỉ cần hai người cùng nằm trên một chiếc giường là có thể sinh oa nhi phải không?”

Hữu Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, con ngươi trong suốt thấy đáy, tiếp tục ” mặt không đổi sắc” hỏi.

Ở trong suy nghĩ của nàng, có đứa nhỏ chỉ là một sự kiện đơn giản.

Thái hoàng thái hậu ý thức được điều không thích hợp, khơi mào lông mày.

“Như thế nào, chẳng lẽ các ngươi còn không có. . . . . ?”

Hữu Nhân chớp chớp thủy mâu.

“Còn không có cái gì?”

Không sợ vấn đề mất mặt .

“Chính là. . . . .”

Thái hoàng thái hậu nhăn đầu lông mày, lời này nàng lại không tiện nói rõ.

Chẳng lẽ tiểu tử Thuộc Phong đó chưa dạy Hữu Nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ý Chỉ Phong Ba (2)

Như là đột nhiên ý thức được thứ gì, mặt Hữu Nhân bỗng chốc đỏ lên. Thái hoàng thái hậu nghĩ nàng rốt cục cũng thông suốt, hưng phấn mà hỏi:

“Đã hiểu?”

“Ngô.” Hữu Nhân khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực gật đầu, “Nhưng mà cháu còn chưa nghĩ tới biện pháp để chàng và cháu ngủ trên cùng một cái giường đâu. . . . .”

Thái hoàng thái hậu hoàn toàn hết chỗ nói.

“Đêm thành thân, hai đứa rốt cục đã làm gì?”

Nàng chau lông mày càng sâu, không hiểu chút nào.

Chẳng lẽ, Thuộc Phong cùng Hữu Nhân căn bản không. . . . . Làm qua chuyện đó?

“Cháu, chúng cháu. . . . .”

Có thể nói thật với Thái hoàng thái hậu không? Nhưng như vậy chẳng hóa ra là vạch áo cho người xem lưng hay sao?

“Chúng cháu hàn huyên, nói chuyện phiếm cả đêm!”

Hữu Nhân ý tưởng đột phát, bịa chuyện nói.

“Nói chuyện phiếm?” Thái hoàng thái hậu hồ nghi nhìn nàng một cái, “Có nhiều lời để tán gẫu như vậy ư, cứ nhiên có thể nói cả một buổi tối?”

“Đúng a! Trước kia chúng cháu cũng nhận thức nhau, cho nên có rất nhiều việc để tán gẫu.”

Hữu Nhân tiếp tục nói hươu nói vượn.

Thái hoàng thái hậu nhử mi nhìn nàng——

Nếu Thuộc Phong rảnh rỗi đến mức cùng nữ nhân nói chuyện phiếm, vậy hẳn hẳn là có hứng chí đưa nữ nhân lên giường rồi mới phải.

Nhưng mà vì sao Hữu Nhân đến bây giờ vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

“Đi. . . . .”

Hữu Nhân mở to đôi mắt thỏ, điềm đăm đáng yêu gọi.

Thuộc Phong căn bản không có chạm qua nàng, mà nàng cũng không biết cái gì gọi là ”viên phòng” .

Những người đã lấy chồng, cũng không ai nói với nàng chuyện này.

Theo lẽ thường, về các nghi thức thành thân, Lão Vương phi phải dạy dỗ qua Hữu Nhân một lần. Nhưng Lão Vương phi vẫn canh cánh trong lòng chuyện Viên phi đoạt sủng, nên cũng tự nhiên oán hận, giận chó đánh mèo lên người Hữu Nhân.

Lão Vương phi bình thường ngay cả thấy Hữu Nhân cũng không nguyện ý, làm sao có thể cùng nàng giảng giải những điều đó?

“Hài tử đáng thương, Thuộc Phong sao có thể đối với ngươi như vậy?”

Thái hoàng thái hậu nhẹ nhàng nâng người nàng lên, đau lòng thở dài.

“Đi, người có ý tứ gì? Thuộc Phong không có ngược đãi ta đâu.”

Hữu Nhân vẫn thực kích động biện giải thay Thuộc Phong, sợ lời nói đùa của đi trở thành thật.

Thái hoàng thái hậu thương tiếc nhìn Hữu Nhân.

“Nhân nhi, ngươi trở về trước đi.”

“Đi? Người không muốn ta ở lại bồi người?”

Hữu Nhân kinh dị trừng lớn thủy mâu.

“Chuyện trọng yếu nhất của ngươi bây giờ, không phải bồi ai gia.”

Hữu Nhân nhú mày, muốn nói nghi hoặc trong lòng ra, nhưng cuối cùng vẫn nganh sinh nuốt xuống.

“Đi đi! Đêm nay Thuộc Phong sẽ trở về.”

Nàng cũng hiểu được tình huống đại khái ——

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, Thuộc Phong cũng không có viên phòng cùng Hữu Nhân.

Biểu tình trên khuôn mặt của Hữu Nhân càng thêm kinh ngạc, bằng với nhận thức của nàng bây giờ, hoàn toàn không thể hiểu được dụng ý của đi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ý Chỉ Phong Ba (3)

Dọc theo đường đi, đầu nàng vẫn lặp lại lời nói cùng ánh mắt kì quái của đi. Nàng không biết rốt cục đã sai ở đâu, vì sao đi lại muốn bảo nàng trở về gấp. Mà đêm nay “chàng” thật sự sẽ đến ư?

Hữu Nhân sớm trở lại từ hoàng cung khiến Từ Ngọc giật nảy mình.

Hầu hạ Hữu Nhân rửa mặt tắm rửa xong, Từ Ngọc liền lui xuống.

Màn đêm buông xuống, Hữu Nhân ghé người vào cửa sổ, dần dần lâm vào trầm tư.

Cửa tân phòng bỗng kêu ”oành”, bị người một cước đá văng, Hữu Nhân tim đập mạnh ngẩng đầu lên.

Phát hiện Thuộc Phong nộ khí đằng đằng đá cửa tiến vào, Hữu Nhân tròn tròn hai mắt, sững sờ nhìn về mặt âm trầm như ma quỷ của hắn.

“Thuộc Phong?”

“Thế nào, bất ngờ khi nhìn thấy ta sao?”

Hắn nheo con ngươi đen láy, khẩu khí biến hoá kỳ lạ hỏi.

Sau đó, hắn hung hăng đá thêm một cước vào cửa phòng, tựa hồ muốn đem tức giận toàn bộ phát tiết ra.

“Thiếp. . . . . Thiếp không nghĩ chàng sẽ đến. . . . .”

Hữu Nhân lời nói nhỏ nhẹ như muỗi ngấm.

Mặc dù đi đã nói cho nàng biết, nhưng nàng cũng không dám xác định hắn thật sự trở về.

“Có thật vậy không?” Thuộc Phong khơi mào lông mày, chậm rãi tới gần nàng. “Đây không phải là âm mưu ngươi cố tình an bài hay sao? Ta tới chẳng phải đúng với mong muốn của ngươi còn gì!”

“Âm mưu của thiếp?”

Hữu Nhân bị cuồng vọng của hắn dọa tới hoa dung thất sắc, từng bước lui về phía sau.

“Đừng có ra vẻ hồ đồ, cái mặt giả bộ khảnh trương của ngươi thật khiến ta ghê tởm!”

Thuộc Phong hướng nàng phẫn nộ quát.

“Chàng có thể đừng tới, thiếp vừa rồi không có ép chàng. . . . .”

Hữu Nhân ủy khuất ngập ngừng, một đôi câu hồn mị nhãn tràn ngập kinh hoàng.

Thuộc Phong xuy một tiếng.

“Đúng vậy, ngươi không có ép buộc mà trực tiếp dùng thủ đoạn thấp kém hơn!”

“Thuộc Phong, chàng đang nói gì vậy? Sao thiếp nghe không hiểu?”

Hữu Nhân hoảng sợ tròn to con ngươi, cổ co lại, toàn bộ thân mình không khỏi run run.

“Tiện nhân! Ngươi còn dám giả trang thanh thuần? Hắn là ngươi đang hận không thể lập tức nằm dưới thân nam nhân chứ?”

Hắn vừa mới đột nhiên nhận được “ý chỉ viên phòng” của Thái hoàng thái hậu, liền đoán ngay tám phần là nàng đã giờ trò quý. Khi trở về hỏi mới biết được, vừa rồi có người từ trong cung đến, nữ nhân này vừa mới tiến cung một chuyến!

“Thiếp. . . . . Thiếp không có!”

Hữu Nhân bị hắn bức vào trong góc, núp ở giữa hai vách tường, đơn bạc dựa vào góc tường cứng rắn.

“Ngươi bước lại đây cho ta! Cưng nhiên dám đem chuyện chúng ta chưa viên phòng bẩm báo trước mặt Thái hoàng thái hậu, xem ra ta vẫn còn coi thường thủ đoạn của ngươi! Ngươi không chỉ rất không phân rõ phải trái, mà còn am hiểu tâm cơ đùa bỡn!”

Hữu Nhân hoàn toàn tỉnh ngộ, nguyên lai hắn tức giận vì chuyện viên phòng!

Trách không được Thái hoàng thái hậu đột nhiên muốn nàng trở về, nhất định là người yêu cầu Thuộc Phong bồi nàng ngủ.

“Chàng không muốn cùng thiếp chung giường cũng không sao, thiếp một mình ngủ rất tốt! Dù sao tướng ngủ của thiếp rất khó coi, hơn nữa sau khi mẫu phi qua đời, đều là thiếp một người ngủ, thiếp sẽ không sợ!”

Nàng miễn cưỡng chính mình tươi cười với hắn, khẩu khí như là cầu xin tha thứ, tâm tư lại đơn thuần tựa tờ giấy trắng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ý Chỉ Phong Ba (4)

Thuộc Phong bị những lời lạc đề của nàng làm giật mình trong nháy mắt.

Hắn phiền chán cởi quần áo trên thân ra, sau đó táo bạo ném xuống đất.

“Chàng, chàng . . . . . Muốn làm gì . . . . .”

Hữu Nhân bỗng trừng lớn con ngươi nhìn thân hình của Thuộc Phong, trong lòng vừa kinh vừa sợ.

“Làm gì?”

Gương mặt tà tuấn của hắn phóng đại trước mặt nàng, hai tay đặt trên tường, đem nàng vây ở giữa.

Thân cận đến mức nàng có thể ngửi thấy được hơi thở trên người hắn.

“Ta không biết nên trả lời câu hỏi của ngươi như thế nào đây? Như vậy chủ động yêu cầu cùng nam nhân hoan ái, chắc đã sớm không còn hoàn bích đi?”

Hắn khép hờ ung mâu, dùng từ ngữ ngón xi và nàng.

“Thiếp không có. . . . .”

Nàng tuy rằng không hoàn toàn hiểu được lời của hắn, nhưng là nghe ra hắn được ngữ điệu khinh miệt trong đó.

Thân cận như vậy làm Hữu Nhân mặt đỏ tim đập nhanh, nàng trừng lớn con mắt trong veo như nước nhìn Thuộc Phong, cảm thấy thân mình bị tà khí trên người hắn bao vây, khiến nàng thở cũng có chút gian nan. . . . .

“Coi như hết! Còn tại trước mặt ta chơi trò trang (giả trang) ngây thơ?”

Thuộc Phong cười lạnh, bàn tay nắm lấy cằm Hữu Nhân dùng sức bấm, đau đến khiến nàng chảy nước mắt.

“Hừ, đến lúc này mà vẫn muốn tỏ vẻ đáng thương?”

Hữu Nhân nâng thủy mâu nhìn hắn, ngữ khí có chút năn nỉ.

“Đau. . . . .”

“Sợ đau?” Hắn đột nhiên thả lỏng tay, sau đó lại tăng thêm lực đạo, tàn nhẫn thương tổn nàng, “Còn biết sợ đau thì không nên ngu xuẩn khiêu khích cảnh cáo của ta!”

“Thiếp không có. . . . . Thuộc Phong, thiếp rút cuộc đã làm sai chuyện gì. . . . .”

Nàng cắn môi dưới, cố gắng mà nghĩ.

“Giả vờ ngốc với ta? Ta nói rồi, chỉ cần ngươi không gây sự, chúng ta ít nhất còn có thể duy trì quan hệ vợ chồng trên danh nghĩa. Nhưng mà tựa hồ ngươi nghe không hiểu lời khuyên của ta!”

Thuộc Phong nguy hiểm bán dò xét quỹ mâu, đột nhiên thả tay ở cằm nàng ra, sau đó kéo lấy cổ áo Hữu Nhân, hai tay dùng sức xé rách, y phục trên người Hữu Nhân liền rơi xuống.

“Chàng muốn làm gì?”

Nàng bị sự thô bạo của hắn làm cho sợ hãi, giật mình mở to mắt nhìn hắn.

“Ngươi nói ta muốn làm gì?”

Hắn tà ác hỏi lại, làm nàng không đứng mao cốt từng nhiên.

Lập tức, hắn túm cánh tay Hữu Nhân, đem nàng kéo vào trong phòng rồi ném lên giường.

“Thiếp van chàng. . . . . Chàng bỏ qua cho thiếp đi! Chàng. . . . . Chàng rút cuộc muốn làm cái gì. . . . .”

Hữu Nhân hoảng sợ níu chặt vạt áo bị xé rách, lùi dần về phía chân giường, sự tàn khốc lạnh lùng trong mắt Thuộc Phong khiến nàng sợ hãi.

“Biết rõ rồi còn cố hỏi! Ngươi còn định giả bộ đến bao giờ?”

Chương 24: Ý Chỉ Phong Ba (5)

Hắn một phen kéo lấy tay Hữu Nhân đang lui về phía sau, hoàn toàn xé rách xiêm y của nàng.

“Người không phải đến trước mặt Thái hoàng thái hậu nói huyền thuyên, nói ta không có thực hiện trách nhiệm làm trượng phu sao? Hiện tại ta thay đổi chủ ý, không phải chính hợp với toan tính của người?!”

Hắn mạnh mẽ vứt bỏ xiêm y của Hữu Nhân, giống như người mất đi lý trí, bắt hai cổ tay của nàng lên đỉnh đầu.

Kịch liệt rung động, đầu nàng đập mạnh xuống sàng đan đến choáng váng, một đạo huyền lệ mãnh liệt ba đào (chảy ra).

Liệt mầu của hắn có chút giật mình——

Nàng bây giờ đã muốn thành thực, không còn là cái tiểu nha đầu không ngực không mông như hai năm trước nữa.

Thân hình của nàng hiện giờ lại có thể khiến nam nhân huyết mạch sôi trào, nhưng mà hắn không thương nàng, cho nên khinh thường hưởng thụ nàng!

Bàn tay của hắn cầm lấy mái tóc mượt mà của Hữu Nhân, đồng tử sắc bén lóe lên mãnh liệt hỏa điểm.

Sau, hắn bắt đầu động thủ, xả tiết khổ nàng ra ——

“Không cần ——” Nàng bắt lực khóc kêu.

Không cần đối với nàng như vậy. . . . . Không cần. . . . .

“Không cần?” Hắn trào phúng cười lạnh.

“Lại muốn giả bộ để gây hứng thú?”

Vô tình xé tiết khổ của nàng xuống, bàn tay thô ráp của hắn cố ý đặt giữa hai chân nàng. (M: vô tình là không có tình cảm nha, đừng nghĩ vô tình=không cố ý)

“Rõ ràng muốn đến chết mà còn khẩu thị tâm phi, bắt quá viên phòng chỉ là việc nhỏ, ta có sao mà không làm?”

Hắn vô tình vũ nhục nàng, hai chân ý muốn đẩy chân của nàng ra.

“Chàng không phải chán ghét thiếp sao? Vậy thì mời bỏ qua cho thiếp. . . . .”

Hữu Nhân khóc nức nở, càng làm cho khuôn mặt của Thuộc Phong thêm lạnh như băng.

“Người nghĩ rằng ta rất muốn người? Nếu không phải Thái hoàng thái hậu hạ chỉ chỉ hôn, Thuộc Phong ta sẽ lấy loại nữ nhân như người?”

Hắn bỏ tay Hữu Nhân ra, tuấn mầu khinh miệt nheo lại.

Hắn đè vai nàng xuống, để thân mình nàng ngửa ra sau, khiến một đôi trắng nõn của nàng bại lộ trong không khí.

Sau đó hắn kéo cao hai tay nàng, cúi đầu hút hai đoá hoa đỏ sẫm, thẳng đến khi chúng hoàn toàn đầy ắp ẩn kín của hắn.

Hữu Nhân bắt lực mặc hắn ta cần ta cứ lấy, toàn thân nàng đã lỏa lồ trước mắt hắn, vậy mà hắn vẫn mặt không đổi sắc, điểm ấy khiến nàng càng thêm bất lực cùng yếu đuối. . . . .

Lời nói của hắn đâm nàng bị thương thật sâu, tới mức nàng không muốn biện bạch.

Hữu Nhân nhắm mắt lại, nàng rốt cục hiểu được, Thuộc Phong nghĩ nàng như thế nào. . . . .

Hắn không hề muốn nàng, là vì Thái hoàng thái hậu chỉ hôn, hắn mới không thể không thú nàng!

Thuộc Phong dùng sức đá vật áo, hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng người đang nằm trên giường.

Hữu Nhân giật mình tỉnh lại, thuộc Phong cường thế một phen kiềm chế hai cánh tay cố gắng giãy dụa của nàng, tay kia kéo quần của mình xuống, thô lỗ tách cặp đùi trắng nõn của nàng ra, vào lúc nàng mở to mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm, hắn động thất lưng, mạnh xò xuyên qua nàng ——

“A——”

Hữu Nhân cắn môi dưới, đau đớn như tê liệt, cơ hồ làm nàng ngất đi.

Thuộc Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì nhận thống khổ mà nhăn thành đoàn, thâm trầm mâu quang dừng lại ở vết máu tươi chứng minh thân phận xử nữ của nàng trên giường.

Nàng vẫn là xử nữ, hắn cũng không phải rất ngạc nhiên.

Dù sao, nữ nhân điều ngoa như vậy, cũng chỉ có hắn dám muốn!

Đâm tăng lá mỏng kia, chính là nhiệm vụ của hắn, không trộn lẫn một tia tình cảm!

“Ách ——” Hữu Nhân khó khăn nuốt nước miếng, nước mắt thành chuỗi rơi xuống giường. . . . .

Thuộc Phong co rúm vài cái, rất nhanh ở thân thể nàng rút ra, sau đó đẩy nàng một cái, nhanh chóng buộc lại đai quần.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ý Chỉ Phong Ba (6)

Hữu Nhân bị hắn chà đạp tới không còn biết đau đớn cùng phản kháng, giống như một con rối gỗ nằm trên sàng đàn, chỉ có luồng đạo nước mắt đã cạn khô thành hai vệt trắng dài trên mặt——

Nguyên lai, đây mới thực sự là ý nghĩa của từ “viên phòng”.

Đau quá. . . . . Cũng thực khó chịu. . . . .

Thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa khắc nhưng đã làm cái biến cả về sinh lý lẫn tâm lý của nàng.

Điều này có nghĩa, nàng không còn là cái cô nương ngây thơ không biết gì nữa, mà đã lột xác làm một nữ nhân chân chính.

Thuộc Phong cách xa thân thể của nàng, sau đó chỉnh chu lại quần áo.

Hữu Nhân thân mình run lên, mâu quang sâu kín động lại hướng hắn. . . . .

Nàng suy yếu cuộn tròn thân mình, hai bàn tay nhỏ bé cố gắng che lại những chỗ hở, ánh mắt mờ hồ dòi tới trên mặt hắn.

“Thiếp sẽ không lại hy vọng xa vời. . . . .”

Nàng nhìn thẳng vết trảo trên người mình, nước mắt trong suốt thấm ướt lông mi, thanh âm nhỏ nhỏ, giống như đang tự thì thầm:

“Thiếp không có nói cho di chuyện chúng ta không viên phòng, cũng không nói đêm thành thân chàng không trở về. Là di chính mình đoán được, thiếp biết chàng mất hứng, về sau thiếp không vào cung nữa, sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng, chàng yên tâm đi. . . . .”

Phản ứng của nàng mê hoặc Thuộc Phong.

Hắn nheo mắt lại, yên lặng nhìn thẳng nàng. Thật lâu sau.

“Lúc này ngươi nên thức thòi một chút!”

“Àn.”

Hữu Nhân chậm rãi ngẩng mặt lên, quật cường không để cho mình bật ra tiếng khóc ——

Tuy rằng nàng giờ phút này rất muốn... khóc, muốn... khóc lớn một hồi.

“Ngươi nhớ kỹ cho ta, ta chỉ là phụng chỉ lĩnh mệnh, nhất về thứ hàng thanh lý tất cả mọi người đều không cần!”

Phảng phất là sợ nàng bị thương không đủ sâu, hắn vô tình ở ngực nàng khoét thêm một đao.

“Tất cả mọi người không cần . . . . . Hàng thanh lý?”

Nàng lặp lại lời nói của hắn, chỉ cảm thấy cổ họng dường như sắp không thể phát ra tiếng nữa.

Hắn khoi mào lông mày, miệt thị nhìn nàng một cái, ngoan nịnh cười nhạo nói:

“Toàn bộ kinh thành, nếu không phải ta sỗ phạm đen đầu thì có ai dám cưới điều ngoa lỗ mãng nữ nhân như ngươi nữa?”

Nàng nhìn tuấn nhan lãnh khốc của hắn, sau đó rũ mắt xuống.

Đầu đón về tinh thần đã vượt xa đầu đón về thể xác.

Nàng đem bộ dáng Thuộc Phong cất chứa dưới đáy lòng, cố gắng nhớ lấy——

Sau này, có thể hắn sẽ càng thêm chán ghét khi nhìn thấy nàng đi? Như vậy, cơ hội gặp mặt nhau của họ càng thiếu. . . . .

Thuộc Phong nheo mắt lại, khinh thường nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của nàng.

Sau đó quay thân, bỏ lại Hữu Nhân, như trước không mang theo chút lưu luyến ngênh ngang rồi đi.

Một phòng cô tịch, chỉ còn lại mình nàng.

Mặc dù gả cho hắn, nhưng nàng vẫn coi như chưa có gia.

Nàng giống chiếc thuyền lá lênh đênh, cố gắng chịu đựng sóng gió để đến với giấc mộng của mình, nhưng lại thủy chung không tìm thấy bến cảng để đỗ lại. . . . . (M: ý tứ của tác giả ở chỗ này quá thâm ảo, ta cũng không biết là gì nga~)

Dã nha đầu từ nhỏ đã không có tình thương của mẫu thân như nàng, vốn không có tư cách vọng tưởng bay lên đầu cành làm Phượng hoàng .

Nàng tuy có danh hiệu quận chúa, nhưng chỉ là loại tốt mã dễ cưỡi, giống như ốc đảo giữa sa mạc, thoáng một cái liền biến thành hư vô.

Nàng là nữ nhi của Trắc phi, từ nhỏ bị Chính phi bài xích. Mẫu phi mất sớm, phụ vương, đại ca lại trường kỳ không ở nhà, nàng không biết nhận hết bao nhiêu lạnh nhạt xem thường, ăn hết bao nhiêu đau khổ.

Nhưng bất luận thế nào nàng cũng chưa từng oán giận ai, bởi vì hắn nói cho nàng biết ——

Chỉ cần nàng không sợ hãi, như vậy không ai dám khi dễ nàng.

Hắn nói rất đúng, dù lão Vương phi ương ngạnh, sau cũng bị sự điều ngoa của nàng làm tức giận.

Nhưng mà cũng bởi vậy, nàng ở hoàng thất thanh danh suy tàn tới cực điểm, mọi người đều đối với nàng kính nhi viễn chi.

Ngoại giới bình phẩm, dư luận công kích, điều này nàng có thể không ngại, nhưng thời điểm hắn cho rằng nàng là người “không thể nói lý”, nàng còn có thể cái gì cũng không để ý sao?

“Nếu không phải ta sỗ phạm đen đầu thì có ai dám cưới điều ngoa lỗ mãng nữ nhân như ngươi?”

Những lời này như là nguyên rửa quanh quẩn bên tai nàng.

Tất cả mọi người không ai cần nàng. . . . . Hắn cũng không cần . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tích Cực Biểu Hiện (1)

“Quận chúa, người sao lại đi vào mà không khóa cửa thế——” Từ Ngọc đẩy cửa tiến vào, ngoài miệng còn nói, nhưng khi nàng nhìn thấy Hữu Nhân đang cuộn tròn người thì bỗng nhiên kinh hãi trừng lớn hai mắt.

“Quận chúa, người làm sao vậy?”

Từ Ngọc chạy nhanh tới bên giường, phát hiện sàng đan hỗn độn không chịu nổi, Hữu Nhân song chường vòng che ngực, thân mình không kìm được phát run ——

Trên đan giường còn có một chút màu đỏ tươi!

Nàng so với Hữu Nhân lớn hơn mấy tuổi, nghe người khác nói, nữ hài tử khi nữ hài tử đổ máu, như vậy quận chúa nàng. . . . . ?

“Từ Ngọc. . . . .”

Hữu Nhân mở hai mắt nhắm lại, khuôn mặt ủy khuất ngấn nước nhìn lại nàng.

“Thiên! Rốt cuộc là tên đáng đồ tử nào chán sống, dám làm chuyện phát rồ như vậy với người?”

Từ Ngọc nghĩ đến Hữu Nhân bị người lăng nhục, phần nộ chữ ảm lên.

Vốn chỉ là đi vòng vèo tới khóa cái cửa, nhưng không ngờ cứ nhiên nhìn thấy hình ảnh như vậy!

Hữu Nhân hờ hững liếm hạ mắt, lắc đầu.

“Là chàng. . . . .”

“Cô gia?!”

Từ Ngọc tròn tròn mắt không dám tin .

“Cô gia làm sao có thể ——”

Từ Ngọc muốn nói lại thôi, cô gia chưa bao giờ tới phòng quận chúa, hơn nữa cho dù cùng với chủ tử viên phòng, cũng không cần đem chủ tử biến thành chạt vật như vậy chứ !

“Chàng hận ta. . . . .”

Hữu Nhân nức nở hai tiếng, miệng nhỏ ngập ngừng nói.

Đau đớn trên thân thể chưa bớt tẹo nào, thỉnh thoảng vẫn ần ần nhức nhối.

Nàng không biết dưới thân mình chảy máu, chính là yên lặng phun đầy nước mắt.

Từ Ngọc cau chặt mày, không khỏi thờ dài một hơi.

Nàng bưng nước ấm tới, đưa khăn mặt lại gần Hữu Nhân, thay chủ tử mình cẩn thận chà lau phía dưới còn dính máu tươi.

“Chủ tử, người cùng nô tỳ nói chuyện một chút đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Ngọc vì Hữu Nhân đổi mới sàng đan, hầu hạ nàng mặc áo ngủ sạch sẽ.

Gặp Hữu Nhân thoáng có điểm thất thần, Từ Ngọc liền tỉ mỉ hỏi.

Hữu Nhân cúi thấp đầu, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng.

“Có phải hay không người lại đắc tội cô gia rồi, nên hấn mới dùng phương thức như thế này để đối phó với người?” Từ Ngọc lo lắng phỏng đoán.

Hữu Nhân mắt to nhìn chăm chăm mặt Từ Ngọc, mắt hồng mắt vía lắc đầu.

“Kia rốt cuộc làm sao vậy, quận chúa, người không nói lời nào, là muốn làm nô tỳ tức chết ư?”

Hữu Nhân nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết nước mắt, mấp máy.

“Từ Ngọc, ta thật sự làm người ta chán ghét sao?”

“Đương nhiên không phải! Quận chúa người hoạt bát đáng yêu, thập phần phần chán. Cùng người ở một chỗ, vĩnh viễn không có phiền não, mọi người thích người cũng không kịp, làm sao có thể ghét người?”

Từ Ngọc vội vàng phủ nhận, trấn an nàng.

Hữu Nhân hạ mắt xuống, lông mày nhíu chặt, ủy khuất lắm bầm nói:

“Nhưng vì sao chàng lại không thích ta như vậy, còn muốn oan uổng ta là nữ nhân nói huyền thuyên?”

Từ Ngọc ngẩn người, mặc dù không biết sự tình nguyên do, nhưng vẫn tiếp tục khuyên nhủ:

“Có lẽ là cô gia nhất thời hiểu lầm người, nếu sống chung lâu ngày cô gia sẽ ý thức được, người là cỡ nào hảo nữ hài!”

“Thật sự như thế sao? Nhưng hôm nay, chàng đối với ta như vậy. . . . .”

Hữu Nhân ưu sầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tích Cực Biểu Hiện (2)

“Không quan hệ! Chủ tử, đây là giai đoạn từng nữ hài tử cần phải trải qua, không cần sợ. “ Từ Ngọc cười an ủi Hữu Nhân.

Hữu Nhân nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc than thở:

“Nhưng mà rất đau, thật sự rất đau!”

“Ách. . . . . Cái này, nô tỳ chưa trải qua, cho nên cũng không biết.” Từ Ngọc suy nghĩ một lát, “Nhưng mà nô tỳ nghe lão mẫu nói, nam nhân đều thực thích làm loại sự tình này, thiếu Vương gia không phải cũng như vậy sao?”

Nàng nhớ rõ mỗi đêm, trong phòng thiếu Vương gia không quá nửa khắc thời gian, sẽ truyền ra thanh ngâm mềm mại của thiếu Vương phi.

Sau đó, nhóm thị tỳ đi ngang qua sẽ bùm mặt, cố gắng nói thầm, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười ngăm ngăm, cái gì, khuê phòng chỉ nhạc tu nhân mật ngữ, nàng cũng chỉ biết chút ít “tín vía hè” (M: thời đây đã có vía hè sao =.=).

“Nhưng mà đau như vậy, nam nhân như thế nào thích làm điều đó?” Hữu Nhân âm thầm lẩm bẩm.

“Cái này sao. . . . . Nô tỳ cũng không rõ. . . . .”

Từ Ngọc cũng cau chặt mày, gãi đầu không biết trả lời thế nào.

Nàng chỉ biết nhiều hơn một chút so với người “hoàn toàn không biết gì cả” Hữu Nhân mà thôi.

“Chẳng lẽ không ai nói với người những điều đó trước khi người lấy chồng sao?”

Từ Ngọc nghĩ đến, lão Vương phi ở lúc Quận chúa chưa xuất giá, đã nói qua một số điều cơ bản dành cho tân nương đi?

Hữu Nhân ninh nhanh lông mày, tâm sự nặng nề lắc đầu.

“Có lẽ loại sự tình này, chỉ có mình nam nhân hưởng thụ.”

Nàng đột nhiên toát ra một câu như vậy, ánh mắt sâu kín nhìn phía xa xa.

“Quận chúa?”

“Tẩu tử so với ta đáng thương hơn, mỗi đêm đều phải lưu nhiều máu như vậy, thân thể nhất định ăn không tiêu.” Nàng tự nhủ nói.

Chính mình trải qua, liền càng thêm đau lòng cho tẩu tử. Vừa đau, còn đổ máu, một chút cũng không tốt.

Tẩu tử lại còn hàng đêm bị đại ca khi dễ như vậy, lâu dài đi xuống, có thể bị nhiễm bệnh không? Làm không tốt, có phải hay không sẽ bị đại ca ăn tươi nuốt sống hành hạ chết?

Hữu Nhân càng nghĩ càng sầu lo, đại ca cũng thật không biết thương yêu thể tử, về sau gặp mặt sẽ nói cho hắn, để hắn không thể thường xuyên cùng tẩu tử làm loại sự tình này.

“Không phải chỉ có lần đầu tiên đổ máu thôi sao?”

Từ Ngọc hồ đồ hỏi.

“Hắn không phải là đi.”

Hữu nhân chau nhanh mày, lấy tư thái của người từng có kinh nghiệm, phát biểu cao kiến.

“Nô tỳ như thế nào lại nghe lão mầu nói nữ hài tử chỉ có lần đầu tiên mới xuất huyết?”

.....

Chủ tớ hai người bắt đầu thất chú ý bất thiết thảo luận, nửa ngày không có kết quả, ai cũng không biết đáp án chính xác.

“Phi phi! Người mới thích động phòng đâu!”

Sau khi vui đùa, Hữu Nhân mần mê miệng, đỏ mặt, đổi nói.

“Đúng rồi đúng rồi, là Từ Ngọc sai lầm rồi, xin người bớt giận. Như vậy, hiện tại chủ tử trong đầu thoải mái một chút không?”

Từ Ngọc theo khoe mắt khẽ liếc trộm Hữu Nhân một cái.

Hữu Nhân tính trẻ con cau cái mũi, rốt cục nín khóc mỉm cười.

“Tốt hơn nhiều. Cảm ơn người, Từ Ngọc.”

Hữu Nhân đem lời hứa không làm phiền Thuộc Phong nói cho Từ Ngọc, Từ Ngọc hoang mang hỏi.

“Vậy người kế tiếp tính làm gì? Thật sự không còn ý định đi trêu chọc cô gia sao?”

“Đương nhiên không phải!”

Hữu Nhân thề thốt phủ nhận.

“Người vừa mới còn nói. . . . .”

“Đó là vừa mới, hiện tại ta đã thay đổi chủ ý. Ta thích chàng mười một năm, làm sao có thể nói buông tha liền buông tha?”

Hữu Nhân đại nghĩa nói, tính tình bướng bỉnh lại bắt đầu tác quái.

“Ách. . . . . Được rồi. . . . .”

Từ Ngọc bắt đắc dĩ nhìn chủ tử một lần nữa tỉnh lại.

Mới có không lâu sau nha, nàng cư nhiên đem chuyện phía trước không khoái trá quăng lên chín tầng mây, diễn hình của việc sẹo đã lên thì quên đau.

“Ta muốn cõ lên!”

Nàng giơ cánh tay nhỏ bé lên, cho mình cổ vũ.

Nàng muốn hấn yêu nàng, tuyệt không chỉ là bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tích Cực Biểu Hiện (3)

Hữu Nhân vắt óc suy nghĩ hết nửa đêm, rốt cục nghĩ ra một cái ý tưởng cũ rích, nhưng mà trăm thử trăm trúng ——

Vì tướng công nấu cơm!

Nhớ năm đó, tẩu tử cùng Ân Sương tỷ tỷ không phải bằng việc tự mình săn sóc tỉ mỉ sinh hoạt của tướng công, mới chậm rãi bắt mấy lãnh khốc nam nhân kia làm tù binh?

“Ba !”

Hữu Nhân đập tay vào bàn, tâm động không bằng hành động, nàng bỏ lại Từ Ngọc, một người kích động chạy đến phòng bếp.

“Đây không phải điều ngoa quận chúa sao? Đến nơi này của chúng ta làm gì?”

Một trung niên nữ nhân ở bên ngoài kiểm đồ ăn liền nhìn thấy Hữu Nhân đang đi về phía bên này, quay sang bên nha hoàn rửa rau tuổi còn trẻ, nhỏ giọng thì thầm.

Trung niên phụ nhân họ Lâu, mọi người xưng nàng Lâu đại nương, là tổng quản sự phòng bếp.

“Ta cũng không hiểu vì sao? Lâu đại nương.”

Nha hoàn rửa rau khinh ghét chớp mắt vài cái, Lâu đại nương cũng quát miệng, thấy hơi hơi phiền chán.

“Vương Phi nương nương xin dừng bước, nơi này là phòng bếp, mùi dầu khói rất nặng, người tốt hơn là đừng vào.”

Lâu đại nương che ở ngoại cửa phòng bếp, không cho Hữu Nhân tiến vào.

Hữu Nhân nháy song mắt to ngây thơ .

“Mọi người hảo a!”

Nàng một chút cũng không cảm thấy chính mình không được hoan nghênh, còn chào hỏi với mọi người xung quanh.

Ở phòng bếp, nguyên bản bận việc nhóm lửa, nấu cơm, nhóm thiết thái trừu công (đầu bếp) đều không hèn mà cùng dừng tay lại, ánh mắt chuyển hướng ra cửa.

Mọi người mắt lạnh nhìn nàng, trào phúng hừ cười hai tiếng, xoay người lại bắt đầu tiếp tục làm việc.

Không khí nhất thời có chút ngưng trệ, Hữu Nhân lúng túng mình chăm chăm mặt đất.

Lâu đại nương liếc xéo nàng một cái, ngưng ngưng hỏi:

“Không biết Vương Phi nương nương đột nhiên đại giá quang lâm, có chuyện gì muốn phân phó?”

Hữu Nhân vừa bị một phòng ánh mắt chất vấn hù dọa, sợ hãi mà nói:

“Ta. . . . . Ta muốn đến bắt chước nấu cơm.”

“Nấu cơm?” Lâu đại nương khoi mào lông mày, “Lão nô có nghe lầm hay không? Vương Phi lại muốn làm loại việc nặng nhọc này?”

“Ân! Ta muốn bắt chước!”

Hữu Nhân gật đầu chắc nịch.

“Vương Phi nương nương làm sao có thể đột nhiên tâm huyết dâng trào chạy đến nơi này, yêu cầu được làm những việc nặng nhọc?”

Hữu Nhân hơi hơi rạng lên khóe miệng tươi cười.

“Ta muốn tự tay xuống bếp, vì Vương gia làm chút đồ ăn chẳng thích.”

Lâu đại nương khinh thường bĩu môi.

“Việc ăn uống của Vương gia hằng ngày đều sẽ có đầy tớ thu xếp, thích ăn cái gì cũng không cần Vương Phi lo lắng. Nhưng thật ra Vương Phi là lá ngọc cành vàng, nay lại đến địa phương dơ bẩn này của chúng hạ nhân, người không sợ làm ô uế thân phận của mình hay sao?”

Loại người như nàng có lẽ ngay cả dao dùng thế nào cũng không biết. “Thiên kim tiểu thư nấu cơm” quả thực là lời nói vô căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tích Cực Biểu Hiện (4)

“Sẽ không ! Chỉ cần mỗi ngày đều có thể vì chàng chuẩn bị đồ ăn, cho dù có bao nhiêu vất vả, ta cũng sẽ không oán hận nửa câu!” Hữu Nhân tích cực nói.

Lâu đại nương phúng cười khinh xuy một tiếng:

“Ta xem Vương Phi nương nương thân chi kiều thể, mọi việc đều có hạ nhân hầu hạ, vạn nhất có bị phỏng hay là cắt phải tay, phần vì bất mỹ. Chúng ta làm nô tài, cũng chịu trách nhiệm không nổi.”

Lời nói của nàng sắc bén, câu chữ đều là hướng Hữu Nhân mà đến!

“Đại nương, ta thật sự rất muốn bắt chước. Ta sẽ không sợ bẩn sợ mệt, cũng không yếu ớt, người hãy dạy ta đi!”

Hữu Nhân nghiêm túc nhìn Lâu đại nương, nàng đơn thuần đến nỗi không có nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Lâu đại nương.

“Vương Phi kiên trì như vậy, không phải cố ý làm cho nô tài khó xử sao?” Lâu đại nương chống đối.

Hữu Nhân tội nghiệp nhìn nàng.

“Ta bắt quá chính là muốn học nấu cơm thôi. . . . .”

“Được thôi, nếu Vương Phi đã mở kim khâu, chúng ta đâu dám can đảm nói nửa câu ‘ không ’?”

Lâu đại nương ngược ngừng nói, thực sự là không cam lòng.

Hữu Nhân hồn nhiên nhếch môi cười.

“Vậy phiền toái đại nương .”

“Phiền toái thì không dám.” Lâu đại nương không toan không lạt (không nóng không lạnh) nói, “Vương Phi muốn học làm đồ ăn gì ?”

Hữu Nhân ngẩng đầu nhỏ lên, sửng sốt không biết nên nói món gì.

“Ta không biết Vương gia thích ăn cái gì, hôm nay học làm đồ ăn chàng thích nhất đi!”

Lâu đại nương nhú mày.

“Cách làm đồ ăn Vương gia thích nhất tương đối phức tạp. Xem người làn da mịn màng, mười ngón bình thường khẳng định ngay cả thủy cũng không chạm vào, vẫn nên làm đồ ăn đơn giản đi!”

“Không cần! Liền làm đồ chàng thích ăn nhất!”

Hữu Nhân vừa nghe đồ hân thích, liền bất chấp mình là lần đầu tiên xuống bếp, cao hứng phấn chấn đảm nhiệm nhiều việc.

“Vương Phi lần này dụng tâm, tự nhiên là không thể tốt hơn.”

Lâu đại nương cười thầm, nàng chẳng qua dùng một tiểu kế cố ý trêu đùa, ngu xuẩn nha đầu này liền ngoan ngoãn mắc bẫy.

“Vương gia thích ăn dấm đường cá nhất .”

Nàng vừa nói xong, nhóm trừ công một bên đứng trong bóng tối, nháy mắt lẫn nhau, nhếch miệng cười trộm.

“Đại nương, người nói nhanh lên, đồ ăn này làm như thế nào?”

Hữu Nhân gấp gấp không thể chờ hỏi.

Lâu đại nương cười nhẹ, lời nói giống như khẩu quyết đã thuộc lâu lâu:

“Cá chim trắng cạo vảy, lấy hết nội tạng, cá thân hai mặt các hoa sỏ dao, vãi lên gừng tì, di nhập chỗ chưng chín. Sau đó lại dùng dao hạ xuống, điệu hát Tây Bì và Nhị Hoàng trong hí khúc tự ra oa. Tận lực bôi tiếp nước rồi, muốn dùng sinh trầu, già trầu, gừng, muối, đường, dấm chua, rượu ần tỉ lệ điều chế, thẳng nấu đến mùi đi ra. Sau đó đem cá lại nhập oa, dùng Tiểu Hỏa đun, cuối cùng gọi lên sáng sớm điều phối tốt tiểu nước có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tích Cực Biểu Hiện (5)

“Đợi chút. . . . . Cạo vẩy cá xong, lại phải. . . . .”

Hữu Nhân đôi mi thanh tú càng ngày nhăn càng sâu, tuy rằng nàng cố gắng ghi nhớ cách làm món ăn, nhưng Lâu đại nương nói quá nhanh, hơn nữa còn dùng từ chuyên nghiệp nàng nghe không hiểu, căn bản không kịp lĩnh hội.

“Trình tự không quan trọng, người nếu quên mất, đến lúc đó hỏi lão nô là được. Chẳng qua nơi này bếp nấu không đủ dùng, Vương Phi nếu muốn làm cá, còn phải ủy khuất người nhóm cái lò than khác.”

Lâu đại nương cố ý làm khó dễ nàng, trừ phòng (phòng bếp) lớn như vậy, bếp nấu thực ra còn rất nhiều.

Hôm nay Vương Phủ lại không có yến hội, căn bản không cần bắt đầu từ số không (không cần nhóm thêm bếp nữa).

Từ đầu tới đuôi, bắt quá chính là ác ý trêu cợt thôi.

“Nha, không có quan hệ.”

Hữu Nhân cái hiểu cái không gật đầu, theo hướng ngón tay Lâu đại nương, trông thấy tiểu lò than đặt ở bên bếp.

“Cạo vẩy cá là việc nặng, người hay là đừng làm nữa? Nếu không, lão nô làm mẫu cho người trước, sau đó người bắt đầu vào làm?” Lâu đại nương nói.

“Không cần, đại nương. Người chỉ cần dạy ta cạo vẩy cá nên chú ý cái gì là được.”

Nàng muốn xử lý toàn bộ quá trình, vì Thuộc Phong mà tự tay hoàn thành một sự kiện.

Phụ nhân bĩu môi cười thầm.

“Cũng tốt, Vương Phi huệ chất lan tâm, khẳng định một chút liền thông!”

Hữu Nhân liền bắt đầu cạo vẩy cá, nhóm lò than. . . . .

Cả một ngày bận tới mảy tới mặt.

Có thể nghĩ, trình tự làm việc rườm rà như vậy, đối với một người không có bất kỳ kinh nghiệm nấu cơm mà nói, là một loại nhiều khảo nghiệm.

Chỉ là vì làm một đạo đồ ăn, nàng khiến cho hai tay mình vết thương chồng chất, sâu một đạo mỏng một đạo.

Đây là còn chưa tính, bởi vì tiểu lò than đặt ở bên cạnh bếp nấu, thời điểm Hữu Nhân nhóm lò than, vì phải canh cho các chấm lửa nhỏ không bắn vào nồi, bàn tay nhỏ bé còn bị dính rất nhiều hồng ngạt.

Tất cả mọi người thờ ơ lạnh nhạt nhìn bộ dạng nàng tay chân loạn xạ, lại không một người nhắc nhở nàng có thể đem tiểu lò than xách xa một chút, như vậy không cần sợ các chấm lửa nhỏ bắn đến đây.

Mà chuyện cạo vẩy cá lật vẩy này, cho dù là lão đạo già đầu bếp có kinh nghiệm, cũng có khi không làm đúng, chứ chưa nói nàng là tay mới làm.

Vấn bản việc đến lúc ăn cơm tối, thành quả ” không quá giống ” dầm đường cá rốt cục xuất hiện ——

Tuy rằng cuối cùng cũng làm xong, nhưng đây là lần đầu tiên, cho nên nàng phải lãng phí vài con cá mới đổi lấy thành phẩm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hữu Nhân như thoa một lớp bụi, sớm đã che khuất dung nhan mỹ lệ của nàng, đến lúc hoàng hôn, đã nghiễm nhiên biến thành tiểu than đá mặt xám mảy tro.

Nhưng nàng không để ý chút nào, nhếch môi, rạng lên tươi cười trong suốt ngày thơ:

“Hôm nay đa tạ đại nương thật nhiều, ta đây đi cấp Thuộc Phong ném thư!”

Nói dứt lời, Hữu Nhân liền dẫn theo rỏ, cao hứng phấn chấn đến thư phòng Thuộc Phong đưa cơm.

Lâu đại nương liếc xéo qua bóng lưng nàng sôi nổi, bĩu môi cười lạnh nói:

“Chúng ta không thể đụng tới nàng nhưng có thể cho xú nha đầu này ném thư ít đau khổ!”

“Loại này xảo quyệt nha đầu, mời nàng ở phòng bếp làm một ngày không công xem như tiện nghi cho nàng! Dám ở trước mặt Vương gia chúng ta vô lễ,

đêm nay, xem nàng thành trò cười cho thiên hạ!”

Một trù công khác, sau khi Hữu Nhân đi rồi, ở sau lưng nàng âm thanh lạnh lùng nói.

Mọi người nghe xong như vậy, không ai hện ai mà cùng nhìn nhau cười, tất nhiên là ngầm hiểu——

Tưởng tượng thấy bộ dạng gầy chề cười của nàng, mọi người đều cảm thấy tâm tình đại khoái!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tích Cực Biểu Hiện (6)

Hữu Nhân nhảy nhót mang theo rô đi vào thư phòng Thuộc Phong, dọc theo đường đi ảo tưởng Thuộc Phong sau khi ăn đồ nàng tự tay chuẩn bị, có thể xóa bỏ thành kiến đối với nàng. “Vương Phi ——”

“Hu!”

Hữu Nhân mở cửa, cấp cho Tàn Tương một cái tư thế chó có lên tiếng, sau đó lén lút chạy vào thư phòng Thuộc Phong.

Hắn đang ngồi làm việc, vẻ mặt uy nghiêm túc mục, tuần lông mày vì gãy, ánh mắt chăm chú thật sâu hấp dẫn Hữu Nhân vừa đẩy cửa vào. Nàng đứng ngay trên mặt đất, một đôi mắt to linh động không hề chớp nhìn thẳng hắn nghiêm túc tuần nhan —— hoàn toàn xem đến ngây người!

“Ngươi tiến thư phòng của ta làm cái gì?”

Thuộc Phong đột nhiên lên tiếng, dọa Hữu Nhân nhảy dựng, suýt nữa ngay cả rô bát mang theo cũng rơi xuống đất.

“Nha! Là như thế này! Thiếp nghe nói chàng đã nhiều ngày công sự quần thân. Sợ chàng chẳng quan tâm ăn com, thiếp cố ý tự tay chuẩn bị cho chàng đồ ăn chàng thích nhất.”

Hữu Nhân phục hồi lại tinh thần, mừng rỡ đem đồ ăn trong giỏ xách ra đặt trên bàn.

“Nấu com?” Hắn buồn cười nheo mắt lại, “Việc này là chuyện của bọn hạ nhân, không cần phiền đến tay ngươi.”

Hắn lãnh mạc liếc nàng một cái, lạnh lùng nói.

Hữu Nhân cũng không thềm để ý đến phản ứng của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhọt nhọt mỉm cười, hai cái tiểu má lúm đồng tiền khảm ở hai bên má, đặc biệt mê người.

“Nhưng là thiếp rất muốn làm a! Thiếp hi vọng mỗi ngày đều có thể nấu đồ ăn cho chàng, chờ chàng trở về!”

Nàng bị kích động bước nhanh tới trước bàn Thuộc Phong, liên tục không ngừng đem thành quả cả một ngày bày ra cho hắn xem:

“Hôm nay thiếp làm cho chàng món dấm đường cá mà chàng thích ăn nhất. Tuy rằng nhìn không đẹp lắm, nhưng nó đều chứa đựng tấm lòng của thiếp. Thiếp đã ném qua rồi, hương vị không có tệ lắm đâu!”

“Ta thích ăn?”

Thuộc Phong rốt cục ngừng đầu, khoi mày lông mày, liếc mắt nhìn đồ ăn trên tay nàng, khinh miệt cười phiết lên.

“Đúng vậy a! Đây không phải đồ ăn chàng thích ăn nhất sao? Thiếp phải tốn cả một ngày công phu mới xong đó!”

Hữu Nhân nhảy mắt, vẻ mặt thiên chân nói.

“Làm phiền ngươi lo lắng, ngươi vẫn là chính mình lấy về ăn đi!”

Hắn lãnh đạm liếc nhìn Hữu Nhân một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu phê duyệt công văn.

Hữu Nhân đột nhiên sững sờ.

“Nhưng đây là thiếp làm riêng cho chàng ăn! Hơn nữa, chàng không phải thích ăn nhất dấm đường cá sao?”

Hắn lại lần nữa ngẩng đầu nhìn nàng, nhũu chặt mày, muốn ám chỉ tâm tình hắn hiện nay đã tới giới hạn.

“Mời ngươi đem ra đi! Ai thích ăn loại thức ăn này ta không biết, ngươi vì ai nấu cơm ta cũng không có hứng thú. Ta bây giờ còn có công sự, không có thời gian cùng ngươi chơi đùa!”

Hắn nghiêm mặt, trầm giọng ra lệnh trực khách.

“Chàng không thích ăn? Không có khả năng, đại nương ở phòng bếp rõ ràng nói cho thiếp biết, chàng thích ăn thức ăn mang một ít chua ngọt nhất mà!”

“VẬY NGƯỜI TÁM PHẦN LÀ NGHE LẦM! TA ĐỐI VỪA CHUA VỪA NGỌT GI ĐÓ CHẮNG NHƯNG KHÔNG CÓ CHÚT HỨNG THÚ, HON NỮA CÒN CẢM THÙ ĐẾN TẬN XƯƠNG TỤY!”

Hắn chăm chú nhìn nàng, nhưng đáy mắt đều là âm lãnh đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tích Cực Biểu Hiện (7)

Hữu Nhân hít một hơi khí lạnh, gót chân như nhũn ra, không đứng vững, tay run lên, bát canh dấm đường cá nóng bỏng đổ ra, vừa vịn đổ vào vết đứt tay còn chưa khép miệng của nàng.

“A——”

Hữu Nhân hét lên, cơ hồ đồng thời truyền đến một tiếng vang thanh thúy từ dưới đất.

Thuộc Phong nhăn lại lông mày.

Tàn Tương canh giữ ở cửa nghe được liền chạy nhanh tới, nhìn thấy cảnh tượng mặt đất bừa bãi, hắn lúng túng khó xử đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

“Đưa Vương Phi ra ngoài, ta sẽ cho người tới thu dọn!”

Thuộc Phong sắc mặt xanh mét hạ lệnh.

“Dạ . . . . .”

Tàn Tương trường kỳ hầu hạ Thuộc Phong, lúc này cũng bị vẻ mặt tức giận dị thường của chủ tử dọa vỡ mặt, lo sợ lên tiếng trả lời.

“Về sau không cho phép nàng tiến vào!”

Hắn lạnh giọng bổ sung, Hữu Nhân nghe ra ngữ điệu không chào đón trong lời nói của hắn!

Hữu Nhân kinh ngạc nhìn bát canh cá cùng các mảnh gốm sứ nhỏ vương vãi đầy đất, lòng của nàng như bị người ta nặng nề ném vụn.

Rốt cục linh hội tới cái gì gọi là đau lòng. . . . .

Nguyên lai thời điểm tình yêu cùng cố gắng của mình đối không được một chút thương tiếc cùng tán thưởng của đối phương, tâm sẽ đau. . . . .

“Vương Phi, chúng ta đi ra ngoài trước đi!”

Tàn Tương hạ giọng, khuyên nhủ.

“Nha. . . . .”

Hữu Nhân vô thức đi theo thủ vệ ra ngoài, trong đầu trống rỗng, duy nhất có thể cảm giác được ngực bị khoét sâu đau đớn, cùng cổ họng chua xót nuốt không trôi ——

Hắn căn bản không thể tưởng được, mười một năm, vẫn có một người con gái ngây ngốc yêu hắn đi?

Mười một năm rồi, hoặc là, hắn sớm đem nàng quên mất không còn một mảnh.

Lời hứa dưới cây ngô đồng năm đó, bất quá là lời nói đùa. . . . . Bất quá chỉ là lời nói đùa. . . . .

Hữu Nhân sắc mặt khó coi vọt vào cửa phòng.

“Quận chúa?”

Tử Ngọc muốn gọi nàng lại, nhưng Hữu Nhân lại che mặt chạy qua Tử Ngọc, trực tiếp úp sấp trên bàn, thất thanh khóc lớn lên.

“Làm sao vậy, quận chúa? Người buổi sáng đi ra ngoài vẫn còn hoàn hảo, đây là chuyện gì xảy ra, ai làm người sinh khí sao?”

Tử Ngọc vội vàng chạy tới hỏi.

“Ô ô ô. . . . .”

Hữu Nhân chỉ lo khóc, sống lưng đơn bạc kịch liệt run rẩy.

“Quận chúa, người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải hay không lại cùng cô gia cãi nhau rồi?” Tử Ngọc hỏi.

Hiểu biết của nàng đối với quận chúa, là chủ tử luôn luôn lạc quan sáng sủa, chỉ có vì cô gia mới có thể gạt lệ thương tâm.

“Tử Ngọc. . . . . Ô ô ô. . . . . Ta rất khổ sở, vì sao bọn họ đều khi dễ ta. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tích Cực Biểu Hiện (8)

Hữu Nhân đột nhiên ngừng đầu, mở to đôi mắt thô, nước mắt tích tích hướng về phía Tử Ngọc cáo trạng.

“Bọn họ? Bọn họ là ai? Người là Vương Phi, ai dám khi dễ người?”

“Ô ô ô. . . . . Rất nhiều người đều khi dễ ta! Thuộc Vương Phủ này không có người tốt! Bọn họ đều chán ghét ta! Ô ô ô. . . . .”

Đại nương phòng bếp khi dễ nàng, nhóm trù công khi dễ nàng, ngay cả “hắn” cũng khi dễ nàng!

“Được rồi được rồi, quận chúa ngoan nhất, sao lại khóc nữa? Mau nói cho Tử Ngọc, cả một ngày này người đã làm gì vậy?”

Tử Ngọc vỗ nhẹ lưng của nàng, lời nói dịu dàng khuyên bảo.

“Ta. . . . . Ta đi tới trù phòng. . . . .”

Hữu Nhân vẫn nức nở không thôi, cả một ngày cuối cùng cũng tìm được người chân chính quan tâm đến nàng, nàng tức giận khóc nhất thời dừng không được.

“Người đi trù phòng làm gì?”

Tử Ngọc trong lúc vô ý thoáng nhìn qua tay Hữu Nhân, đột nhiên trừng to mắt ——

“Nha! Quận chúa, tại sao người lại bị thương ở tay vậy?”

Nhìn thấy Hữu Nhân che kín một vết dao dài trên lưng bàn tay, vết thương vẫn còn có điểm hồng hồng, Tử Ngọc đau lòng một trận, nhanh chóng đi lấy cái hộp thuốc rịt thuốc cho Hữu Nhân.

“Tử Ngọc. . . . . Chỉ có người là đối xử tốt với ta nhất. . . . .”

Hữu Nhân ôm lấy Tử Ngọc, nằm ở trên vai nàng, khóc càng thêm ủy khuất.

“Quận chúa, là người ở phòng bếp khiến người bị thế này đúng không? Người đừng chấp nhặt bọn người thô kệch như họ, để ta thay người làm đi——”

“Không! Ta giờ sẽ đến phòng bếp!”

Hữu Nhân dứt lời, liền lau quệt nước mắt, vẻ mặt tức giận đi ra ngoài cửa.

Từ Ngọc thấy tình thế không ổn, nhanh chóng ngăn nàng lại.

“Quận chúa, trẻ thế này rồi, phòng bếp mọi người đã nghỉ ngơi, người còn đi tìm ai nữa?”

“Tìm bọn họ! Tìm người gạt ta tính sổ!”

Nói xong, Hữu Nhân liền gạt tay Từ Ngọc ra. Từ Ngọc rút cuộc ngăn nàng không được, chỉ có thể đi theo sau nàng.

“Các ngươi vì sao gạt ta?!”

Hữu Nhân nhìn đại nương chỉ nàng làm cá, liền hỏi.

Đại nương bĩu môi, cố ý làm ra vẻ nói.

“Vương Phi nương nương, chúng ta là như thế nào lừa người nha?”

Hữu Nhân nâng cằm, kích động nói:

“Thuộc Phong rõ ràng ghét nhất ăn dấm đường cá, ngươi tại sao gạt ta nói hắn thích?”

Đại nương cười khan một tiếng:

”Lời này người cần phải nói rõ ràng một chút, người là chủ tử, hơi mất hứng thì đầy tớ chúng ta sẽ gặp xui xẻo lớn, chúng ta làm nô tài, khả không chịu nổi oan uổng như vậy.”

“Ta. . . . . Ta nào có muốn các ngươi gặp xui xẻo lớn, bây giờ là các ngươi gạt ta a!”

Hữu Nhân phồng má, thờ phỉ phỉ nói.

“Vương Phi nương nương nếu nói như vậy, chúng ta là nô tài chịu trách nhiệm không nổi. Là người gồng cầu chúng ta phải chỉ ngài, cũng không phải chúng ta chủ động yêu cầu, hơn nữa, con người khẩu vị thường xuyên đổi, nói không chính xác hôm nay còn thực thích ăn cái này, ngày mai sẽ không thích. Người làm đồ Vương gia không thích ăn, sao có thể đổ hết lên trên đầu chúng ta?”

Hữu Nhân không có tâm cơ, bị đại nương phản bác khiến nàng á khẩu không trả lời được, nửa ngày nói không nên lời.

“Kia Thuộc Phong còn thích ăn cái gì? Ngươi toàn bộ đều dạy cho ta, ta toàn bộ học được, khẩu vị của hắn sẽ không một ngày toàn bộ đều thay đổi đi _____,”

“Hi a, Vương Phi nương nương vẫn không cần phí sức lực. Hiện chúng ta còn không có giáo người cái gì mà đã đắc tội lớn như vậy, vạn nhất về sau thực dạy, ngài lại đụng chạm trước mặt Vương gia, rồi lấy hạ nhân chúng ta ra để trút giận thì làm sao bây giờ?”

“Ta không có ý tứ này. . . . .”

Hữu Nhân ủy khuất gục đầu xuống, bị những ánh mắt cực bất hữu thiện làm cho có chút sợ hãi.

Từ Ngọc đứng ở một bên, muốn giúp Hữu Nhân nói chuyện, nhưng lại nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trừng mắt lo lắng xuống.

“Có lẽ không phải vấn đề ở đồ ăn, mà là Vương gia không thích người nấu cơm. Như vậy, cho dù Lâu đại nương đem toàn bộ trù nghệ đều chỉ cho người cũng chỉ vô ích.”

Nha hoàn rửa rau ngược ngừng nói, rõ ràng ý châm chọc đều ở trên mặt, một chút cũng không cho Hữu Nhân lưu mặt mũi.

“Đúng vậy. Nam nhân tâm nếu không ở trên người người, cho dù học hết các kiểu kỹ năng cũng đều là không tốt!”

Một gã nam trù công cũng hát đệm phụ họa nói, lời nói lạnh nhạt đâm thẳng vào màng tai Hữu Nhân.

“Các ngươi ——”

Hữu Nhân sắc mặt phút chốc trắng bệch, nàng nức nở một tiếng, che miệng chạy ra ngoài!

Chương 34: Tích Cực Biểu Hiện (9)

“Quận chúa! Quận chúa!” Từ Ngọc gấp đến độ ở phía sau kêu toáng lên, nhưng Hữu Nhân lại làm như không nghe thấy, liêu lĩnh chạy ra bên ngoài. “Các người làm thế cũng thật quá đáng, nàng bắt quả chỉ là đứa nhỏ, sao lại làm nàng nhục nhã như vậy?”

Từ Ngọc không đuổi kịp Hữu Nhân, liền quay đầu lại nói với những người trong phòng bếp.

“Nàng thích đùa giỡn tính tình chủ tử, nhưng đây không phải Giang vương phủ, chúng ta chỉ nhận một chủ tử!”

Lâu đại nương lợi hại khoi mào lông mày.

“Nhưng nàng là Thuộc Vương Phủ Vương Phi, chẳng lẽ như vậy không phải là chủ tử của các người sao?”

“Vậy cũng không giống. Vương gia của chúng ta là chánh chủ, mà điều ngoa chủ tử của người, dám hô to gọi nhỏ Vương gia của chúng ta, đối với hạ nhân chúng ta lại không xem là người. Nếu không phải cho nàng điểm nhan sắc, chúng ta còn không hết giận đâu!”

Một người trung niên đứng bên cạnh dùng tay, đứng lý hợp tình nói.

“Các người nói bậy bạ gì đó? Chủ tử ta tâm địa tốt vô cùng, làm sao có thể không xem các người là người?”

Từ Ngọc bất bình thay cho Hữu Nhân.

Tuy rằng quận chúa có đôi khi tùy hứng một chút, nhưng vẫn là người biết phân rõ phải trái đúng sai, tuyệt đối không lấy mạnh hiếp yếu.

“Chúng ta có oan uổng nàng sao? Ngay hôm sau khi nàng bước chân vào cửa Vương phủ, nữ nhi của ta lấy nước rửa mặt cho nàng, nàng trước mặt Vương gia hất đổ chậu rửa mặt, người không coi ai ra gì như vậy, chẳng lẽ còn đáng để chúng ta tôn trọng sao?”

Nha hoàn hầu hạ Hữu Nhân rửa mặt ngày ấy chính là nữ nhi của Lâu đại nương, nàng tất nhiên nghe qua nữ nhi của mình kể về sự dã man của Hữu Nhân, vì vậy đối với Hữu Nhân có ấn tượng xấu từ lúc đó.

“Đây còn không phải bởi Vương gia đêm tân hôn không trở về phòng, Vương Phi thương tâm mới có thể không khống chế được cảm xúc, cũng không phải cố ý làm khó nữ nhi người!”

Lâu đại nương hừ cười một tiếng:

“A, có phải hay không chúng ta cũng không biết được. Nhưng phạm là quận chúa có giáo dưỡng, sẽ không ở trước mặt vị hôn phu giương nanh múa vuốt như vậy, bảo ta là nam nhân, cũng sẽ không thích nữ nhân như nàng.”

Mọi người cũng nghẹn miệng, vẻ mặt đồng ý.

Từ Ngọc bị Lâu đại nương châm biếm, rốt cục thiếu kiên nhẫn.

“Nhưng mà các người biết không? Quận chúa của ta sở dĩ biến thành như vậy, đều là bởi vì Vương gia!”

“Vương gia?” Lâu đại nương không tin nhủ mày, “Quận chúa điều ngoa đã thành danh, cùng Vương gia chúng ta có quan hệ gì?”

“Thật sự! Nếu Từ Ngọc có nửa lời nói dối, ta lập tức tự cắt lưỡi mình!”

Từ Ngọc vì nói ra sự thật, không tiếc hạ độc thề.

Lâu đại nương nhủ nhủ lông mày không lên tiếng, sau một lúc lâu mới bán tín bán nghi nói:

“Vậy người nói một chút xem.”

“Sự tình là như vậy ——” Từ Ngọc suy nghĩ chậm rãi hồi tưởng chuyện xưa, “Mười một năm trước, quận chúa mới là tiểu nữ oa năm tuổi, nàng đi theo lão Vương gia tới Thuộc Vương phủ làm khách. Bởi vì nghe không hiểu chuyện người lớn nói với nhau, nàng nhảm chán chạy ra khỏi phòng, chạy đến cây ngô đồng phía sau Vương Phủ chơi. Quận chúa vì có mẫu phi là dân thường mà bị những đứa nhỏ khác trong Vương Phủ khi dễ. Vương gia lúc ấy vừa vặn đi ngang qua, cứu Quận chúa từ trong tay đám nhỏ đó ra, còn ưng thuận. . . . .”

Từ Ngọc bắt đầu nhất ngữ nhất thập tì mĩ kể chuyện cũ, nói ra nguyên nhân Hữu Nhân tính tình sở dĩ biến thành như hôm nay. . . . .

Chương 35: Lại Mặt Nhà Thăm Phụ Mẫu (1)

Từ sau lần bị mọi người nhạo báng ở trù phòng, Hữu Nhân vẫn tự giam mình ở trong phòng, cũng không hay nói chuyện, cuộc sống như vậy đã kéo dài vài ngày.

Bất luận Từ Ngọc khuyên như thế nào, nàng cũng không chịu nghe, còn đem Từ Ngọc đuổi ra ngoài.

“Kéo kẹt”, cánh cửa truyền đến thanh âm bị người đẩy ra.

“Người đi ra ngoài đi! Ta không phải đã nói không cần người tiến vào, để cho ta một người hạo hạo im lặng rồi sao?”

Hữu Nhân tức giận nói, trong lòng nàng lại thực phiền loạn, nàng luôn là người “thẳng như ruột ngựa”, chưa bao giờ che dấu tâm tình của mình.

Người ngoài cửa phát ra một trận tà xuy, sau đó là thanh âm quen thuộc của một nam nhân.

“Đây là nhà của ta, muốn đuổi người cũng không tới phiên người.”

Hữu Nhân nghe tiếng bỗng ngẩng đầu.

“Phải . . . . . Chàng?”

Thấy rõ người đi tới, Hữu Nhân không tự chủ trừng lớn mắt.

“Như thế nào, không chào đón?”

Thuộc Phong khoi mào lông mày, liếc mắt nhìn Hữu Nhân đang há mồm vì kinh ngạc, tự nhiên đến gần.

“Không, không phải. . . . .”

Hữu Nhân mắt choáng váng, không nghĩ tới hắn tự nhiên lại đến.

“Không phải? Vậy người vừa rồi chỉ ai, có phải trừ ta ra, người đều đối đãi với hạ nhân bằng đức hạnh này?”

“Thiếp. . . . .”

Hữu nhân ngữ trệ.

Thuộc Phong như là sớm có đáp án bấu môi, lười biếng ngồi xuống ghế, chân dài tùy ý chuyển hướng.

“Hôm nay, người cùng ta đi tới Giang Vương phủ.”

Hắn hớp một miệng trà, không chút để ý nói.

“Quay về Vương Phủ?” Hữu Nhân lấp bắp kinh hãi, “Có chuyện gì xảy ra sao?”

Hữu Nhân tới trước mặt hắn thì dừng lại.

Thuộc Phong liếc mắt xem xét nàng một cái.

“Về thăm phụ mẫu.”

Chỉ rít ra hai chữ qua kẽ răng (M: bên Tung Cửa là hai, bên ta là bốn), hắn vẫn đều cực kỳ keo kiệt nói chuyện cùng nàng.

“Nhưng mà về thăm phụ mẫu là sau khi thành thân ba ngày, hiện tại đã qua lâu rồi.”

Hữu Nhân không khỏi nhăn đầu lông mày, nghi hoặc nói.

Thuộc Phong kéo kéo khóe miệng, không kiên nhẫn giải thích.

“Phụ vương của người sau ngày chúng ta thành thân liền ly khai kinh đô, hôm qua mới trở về.”

Hữu Nhân im lặng nghe, tay nhỏ bé quy củ đặt ở hai bên.

Thuộc Phong liếc nàng một cái (M: liếc nhiều quá lòi mắt bây giờ Phong ca =))).

“Theo cấp bậc lễ nghĩa, phụ vương của ngươi là trưởng bối, khi hắn trở lại, ta mới có thể cùng ngươi lại mặt thăm nhà phụ mẫu.”

Hữu nhân ngóng nhìn hắn, mắt to lóe lên quang mang cảm động.

“Chàng nguyện ý theo thiếp lại mặt?”

Hắn gọi lên khoe môi, cười lạnh nói :

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, cũng không cần mang ơn. Ta đối với ngươi chán ghét vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nhưng ở bên ngoài, chúng ta vẫn phải diễn kịch cho mọi người xem. Ngươi nói, có phải hay không?”

Hắn sắc mặt không thay đổi thuyết ra từng câu từng chữ đã thương người, khẩu khí lại bình tĩnh giống như mặt nước hồ không gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lại Mặt Nhà Thăm Phụ Mẫu (2)

Hữu Nhân khuôn mặt tái nhợt vô lực nhìn hắn, không thể lý giải tại sao hắn có thể lấy loại thái độ vân đạm phong khinh này để nói với nàng những điều tàn nhẫn đó.

“Àn?”

Hắn phản dò xét liệt mâu.

“Ngươi không ủng hộ? Hoặc là, không muốn phối hợp?”

Trong mắt hắn mang theo chút uy hiếp.

“Không phải . . . .” Hữu Nhân cúi đầu ngập ngừng ,” thiếp không phải không muốn phối hợp. . . . .”

Hắn nhú mày cười.

“Vậy thì tốt rồi!”

Hắn lờ mờ nhíu mày liếc xéo nàng, cũng không mang một tia áy náy.

“Hữu Nhân, ở Thuộc Vương Phủ có quen không? Ngươi từ nhỏ đã nằm quen giường, mấy đêm trước nhất định ngủ không ngon đi?”

Lão Vương gia đau lòng nhìn ái nữ, ánh mắt tràn ngập từ ái.

Hữu Nhân liếc mắt nhìn Thuộc Phong bên cạnh, lẳng lẳng gật gật đầu.

“Nhân Nhi ở Thuộc Vương Phủ hết thấy đều mạnh khỏe, không có gì là không quen, phụ vương yên tâm đi.”

Từ sau khi đến Thuộc Vương phủ rồi gặp không ít trắc trở, tính tình Hữu Nhân theo bản năng thu liễm không ít, đặc biệt lúc ở trước mặt hắn.

Lão Vương gia vuốt râu cười nói:

“Àn, vậy là tốt rồi. Bản thân mình liên đới với Thuộc Phong nhất kiến chung tình, nói vậy khi về nơi ở của hắn, chắc con cũng sẽ không có gì là không quen.”

Nghe được bốn chữ ” nhất kiến chung tình”, thuộc Phong mày kiếm nhăn lại, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Phụ vương!” Hữu Nhân nhìn thấy biểu tình của Thuộc Phong, vội vàng ngăn lại.” Người lại nói hươu nói vượn, Nhân Nhi sẽ không để ý đến người nữa!”

Lão Vương gia gặp Hữu Nhân làm nũng, tiếp tục trêu nàng:

“Ui! Nữ nhi ngoan, đồ mặt a? Thật là, đã lập gia đình rồi mà còn e lệ như vậy ư?”

“Phụ vương!”

“Được rồi được rồi, nữ nhi bảo bối, phụ vương ta không nói nữa được chưa?”

Thấy nữ nhi yêu quý sinh khí, Lão Vương gia lập tức cười lành giăng hòa.

Kỳ thật, Hữu Nhân cũng không phải e lệ, chỉ là hắn đã không còn nhớ rõ sự tình ngày đó, thế nên nàng nghĩ không cần thiết đề cập lại.

Huống hồ, nàng cũng không cho rằng, hắn sẽ vì vài câu nói vui đùa lúc trước mà thay đổi thái độ với nàng.

Thuộc Phong bất động thanh sắc nhìn đôi phụ thân và nữ nhi nói chuyện với nhau, âm thầm bĩu môi cười lạnh ——

Trách không được tính tình đại tiểu thư của Giang Hữu Nhân lớn như vậy, thì ra đều là vì được Giang lão Vương gia sủng tới tận trời.

“Vậy người phải hứa với con không bao giờ được nói lung tung!”

Hữu Nhân tích cực nói, một đôi mắt con thỏ thỉnh thoảng lại nghiêng nhìn thân ảnh cao to bên cạnh.

“Hứa hứa hứa!” Lão Vương gia nhận lời gật đầu, vuốt vuốt cái đầu nhỏ của hữu Nhân, ánh mắt đột nhiên chuyển sang áy náy, “Thật sự là triều đình đột nhiên hạ mệnh lệnh, vì vậy đem đại sự của con làm trễ nải.”

Nếu không phải rời đi kinh thành là việc không có cách nào thoái thác, hắn mới luyến tiếc đi lâu như vậy, làm trễ nải ngày Hữu Nhân về thăm phụ mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lại Mặt Nhà Thăm Phụ Mẫu (3)

“Không có chuyện gì, phụ vương, Nhân Nhi không trách người, Thuộc Phong cũng sẽ không khó chịu đâu.” Hữu Nhân an ủi Lão Vương gia.

Thuộc Phong không nói chen vào, cũng không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

“Ta còn phải cảm ơn Thuộc Vương gia, chẳng những không ngại, còn cố ý mang Hữu Nhân về thăm nhà mẹ đẻ, giải quyết nỗi khổ tâm của ta a!”

Lão Vương gia thường thức nhìn Thuộc Phong, tương đối hài lòng với vị hôn phu mà hữu Nhân lựa chọn——

Hắn có thể sẵn sàng, bởi Hữu Nhân bổ sung phần lễ nghĩa chưa thực hiện, thuyết minh hắn đối đãi Hữu Nhân cũng rất tốt đi?

“Lão Vương gia không cần phải cảm tạ, đây đều là bổn phận văn bối nên làm.”

Hắn gật đầu vào đấy nói.

“Hữu nhân từ nhỏ bị ta làm hư, đôi khi tính tình muốn đùa giỡn như tiểu hài tử, Thuộc Vương gia cũng không nên cùng nàng so đo. Nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Thuộc Phong từ chối cho ý kiến.

“Nếu chỉ là thỉnh thoảng nổi tính tình tiểu hài tử, tiểu tể (con rể) tự nhiên sẽ không so đo.”

Hắn một câu hai nghĩa nói.

Hữu nhân miễn cảm ngượng đầu, nghe ra lời mỉa mai của hắn——

Hắn không cho rằng nàng còn nhỏ, nhỏ đến có thể đủ đem hết thầy khuyết điểm đồ lỗi tới tính tình như trẻ con.

Mà lão Vương gia lại không hiểu biết tình huống, không thể lĩnh hội Thuộc Phong ý tại ngôn ngoại (ý nghĩa ngoài lời nói), còn cười hi hi cao hứng.

“Vậy sau này Hữu Nhân liền phiền toái hiền tể chiếu cố.”

Thuộc Phong liếc mắt nhìn Hữu Nhân một cái, khước miệng gọi lên một nụ cười bí hiểm:

“Đương nhiên.”

Hữu Nhân giật mình nhìn tuần nhan bất bình thường của hắn, ngữ điệu âm tà thả hời, khiến nàng có loại cảm giác không rét mà run.

“Rất tốt! Rất tốt!”

Lão Vương gia không rõ ý tứ, gặp Thuộc Phong gật đầu đáp ứng, thích thú vui vẻ ra mặt nói:

“Hôm nay việc người ngoan ngoãn biểu hiện thực ra nằm ngoài dự liệu của ta, xem ra người rất có thiên phú diễn kịch.”

Từ chính sảnh ra, hai người sóng vai đi về phía trước, Thuộc Phong trào phúng nói với Hữu Nhân.

Hắn ám chỉ việc Hữu Nhân ở trước mặt Lão Vương gia nói mình đối xử với nàng rất tốt.

Hữu Nhân ngăn người, dừng bước, gục đầu xuống, nhẹ nói:

“Thiếp không có diễn trò, chỉ là không muốn đem chuyện của chúng ta nói cho phụ vương, nếu không sẽ khiến phụ vương phải lo lắng.”

Thuộc Phong dừng bước, nhìn nàng một lúc lâu, từ chối cho ý kiến.

“Việc này không quan hệ đến ta, người chỉ cần làm theo lời ta lúc trước, không hồ ngôn loạn ngữ là được.”

“Thiếp. . . . . Đã biết. . . . .”

Hữu Nhân đầu cúi thấp hơn, thấy thái độ lãnh mạc của hắn, lòng càng thêm mất mát.

“Hữu Nhân?”

Trúc Tâm ôm nữ nhi được bảy tháng cùng Hữu Hạo trở về từ trong vườn, đi theo đường nhỏ, không dự đoán được lại bất ngờ gặp Hữu Nhân với Thuộc Phong ở trong này.

“Thuộc Vương gia cũng tới à!”

Trúc Tâm khách khí chào hỏi Thuộc Phong.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lại Mặt Thăm Nhà Phụ Mẫu (4)

Thuộc Phong theo bản năng nhăn lông mày lại, liếc mắt nhìn say đắm gương mặt ôn nhu của Trúc Tâm, mãi sau mới giật mình, thất thần gật đầu đáp lễ.

Phản ứng của hắn, Hữu Nhân nhìn đến nhất thanh nhị sở (rõ ràng) ——

Chỉ có thời điểm nhìn tẩu tử, tà khí của hắn mới không hề nồng đậm như thường.

“Sao hôm nay phu thê muội lại rảnh rỗi mà quay về Vương phủ một chuyến vậy?”

Trúc Tâm đứng đưa nữ nhi bảo bối, phân tâm hỏi.

“Bọn muội. . . . .” Hữu Nhân khản trương nhìn sang Thuộc Phong, “Bọn muội về thăm phụ vương một chút.”

Trúc Tâm ôn nhu cười:

“Ngày về thăm phụ mẫu lần trước muội không đi, hôm nay nên trở về thăm công công (cha chồng) là phải. Hôm qua người vừa trở về, đã mong ngóng muội suốt đó.”

Hữu Nhân gật gật đầu, thấy tiểu chất nữ dùng một đôi mắt to trong veo như nước nhìn mình, nhin không được thích thú, thân thủ đi đùa nàng.

Tiểu Trúc Nhi thực quý nàng a, thời điểm Hữu Nhân chưa xuất giá, thường xuyên ôm nàng ngoạn, vì vậy đứa bé cảm thấy rất thân thiết với nàng.

“Tiểu Trúc Nhi lại lớn lên thiệt nhiều nha!” Hữu Nhân cảm thán nói.

Trúc Tâm sùng nịch nhìn nữ nhi.

“Kêu tiểu cô cô đi, Trúc Nhi!”

“Nha! Nó bắt đầu nói được rồi sao?” Hữu Nhân mừng rỡ hỏi.

“Hai ngày trước vừa kêu ‘mẫu phi’, hôm nay còn gọi Hữu Hạo là ‘phụ vương’.” Trúc Tâm tự hào nói.

“Oa! Vậy thì tốt quá. Trúc Nhi kêu tiểu cô cô đi nào? Còn có, đây là dưỡng!”

Hữu Nhân kích động nắm lấy tay áo Thuộc Phong, đem hân kéo đến bên người, hưng phấn đến mức quên mất hân rất chán ghét mình.

Thuộc Phong khó chịu liếc mắt nhìn nàng một cái, nhưng ở trước mặt Trúc Tâm, hân lại không tiện phát tác.

Trúc Nhi gặp nhiều người vây quanh như vậy, có chút xấu hổ, vội vàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ mẫu phi, cánh tay nhỏ béo múp gấu gao vòng ở cổ Trúc Tâm.

“Quý linh tinh, biết xấu hổ rồi hả.”

Trúc Tâm âu yếm hôn nhẹ Trúc Nhi một ngụm.

Thuộc Phong nhú mày, không chớp mắt nhìn thẳng nàng, vẻ mặt phức tạp ——

Nàng vẫn dịu dàng xinh đẹp như trước, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, nhìn qua rất tốt, tiểu tử Giang Hữu Hạo tựa hồ đối xử không tệ với nàng.

Nhưng hân hân nên thay nàng cao hứng, hay là vì chính mình bị ai?

Nữ nhân tốt như vậy cư nhiên bị Giang Hữu Hạo giữ lấy, mà hân lại thuận lợi đem muội muội của hân đưa cho mình.

Bất luận văn chương, võ công hay ngoại hình, chính mình cũng không thua kém hân, vậy mà chuyện tiện nghi khắp thiên hạ đều bị hân chiếm hết, chính mình còn phải thay hân giải quyết phiền toái, quả thực không có thiên lý!

“Thuộc Vương gia, Hữu Nhân nhà ta còn nhiều điểm thiếu sót, nhưng mà nội tâm rất tốt, lại xinh đẹp. Ta nghĩ, tình cảm của hai người sẽ càng ngày càng phát triển.”

Trúc Tâm nghĩ đến nếu Thuộc Phong đã mang Hữu Nhân về thăm nhà mẹ đẻ, thuyết minh quan hệ của bọn họ đã có tiến triển tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lại Mặt Nhà Thăm Phụ Mẫu (5)

Thuộc Phong đối với mong ước của Trúc Tâm, không đáp hồi lại:

“Giang Hữu Hạo đối xử với nàng thế nào?”

“Này. . . . .”

Thuộc Phong đột nhiên hỏi trắng vắn đề ra, làm cho Trúc Tâm rất bất ngờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân bỗng nhiên trắng bệch, càng làm cho nàng xấu hổ không thôi.

“Hữu Hạo đối xử với ta tốt lắm, đa tạ thuộc Vương gia quan tâm.”

Hữu Nhân thấy đầu óc xoay vòng, không tự chủ từng bước lui về phía sau ——

Trong mắt của hắn, căn bản không hề có nàng, toàn bộ đều là tầu tử!

“Hắn có làm tiếp việc gì khiến nàng thương tổn hay không?”

Hắn không hề thu liễm, tiếp tục ân cần hỏi thăm Trúc Tâm trước mặt Hữu Nhân, vẻ mặt còn thật sự ——

Hữu Nhân chợt cảm nhận tâm thật đau, nàng chẳng lẽ là người trong suốt ư? Vì sao hắn có thể bỏ qua nàng mà nói giọng tình tứ với một người con gái khác như vậy? Vì sao hắn không dùng loại ánh mắt này nhìn mình?

Trúc Tâm chau nhanh lông mày, cho tới nay, nàng vẫn tin rằng Hữu Hạo đa tâm, nhưng bây giờ. . . . . Thuộc Phong sẽ không thật sự bởi vì mình nên mới lãnh đạm với Hữu Nhân chứ?

“Thuộc Vương gia, phu thê chúng ta cảm tình tốt lắm, Hữu Hạo rất yêu ta, chàng tuyệt đối sẽ không thương tổn ta.”

Trúc Tâm nói về chắc nịch, đồng thời lại bắn khoăn liếc về phía Hữu Nhân.

Thuộc Phong ngẩn ra, nghe được ý tứ trong lời nói của Trúc Tâm, mày rậm nhăn lại.

“A!”

Hữu Nhân từng bước lui về phía sau, bỗng bước hụt, thân mình theo quán tính đổ về phía sau ——

“Ùm” một tiếng, nàng ngã xuống ao nước, bốn phía tóe lên bọt nước trắng xóa.

“Hữu Nhân!”

Trúc tâm trừng to mắt, thất thanh sợ hãi kêu.

“Cứu. . . . . Cứu mạng!”

Hữu Nhân ở trong ao nước liều mạng giãy giụa, đầu nhỏ cứ nhô lên ngụp xuống, hai tay không ngừng quẫy mạnh, mắt thấy nàng sắp chìm ngấm đến nơi.

Thuộc Phong sắc mặt lãnh đạm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ vụn vỡ của hữu Nhân.

“Làm sao bây giờ? Ta không biết bơi!”

Trúc tâm sợ đến mức mặt trắng bệch, nàng muốn cứu nhưng lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể dậm chân, ở trên bờ lo lắng xuống.

Thuộc Phong quay đầu nhìn Trúc Tâm đang lo lắng.

“Chết tiệt! Không một khắc rảnh rỗi!”

Hắn thấp giọng mắng, trên mặt rớt cục có biểu tình.

Trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên cởi áo ngoài, thả người nhảy xuống ——

Rất nhanh, hắn liền lôi Hữu Nhân hiện chỉ còn nửa cái mạng từ ao nước lên.

“Khụ khụ khụ. . . . .”

Hữu Nhân khó chịu che ngực, cái mũi nhỏ cùng đôi mắt to nhăn thành đoàn.

“Hữu Nhân! Muội có khỏe không?”

Trúc Tâm sốt ruột hỏi.

“Muội. . . . .”

Hữu Nhân không được tự nhiên nhìn tầu tử.

“Muội không sao .”

Hữu Nhân chậm rãi lắc lắc đầu.

“Chúng ta trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Lại Mặt Nhà Thăm Phụ Mẫu (6)

Thuộc Phong ảo não nói.

Nhờ nữ nhân này ban tặng mà hiện giờ hần toàn thân ướt đẫm, cùng nàng tựa như chó rơi xuống nước, xem ra đã đem hình tượng tuần dật hơn hai mươi năm của hần phá hủy hầu như không còn, hơn nữa còn là ở trước mặt Trúc Tâm!

Hần quả thực hoài nghi, nữ nhân này có phải cố ý hay không!

Biết ở trước mặt “nàng”, hần không thể không cứu nàng!

“Nha, được. . . . .”

Hữu Nhân còn chưa có thuận khí, nhưng không dám ngỗ nghịch ý tứ của hần.

“Hữu Nhân, đến phòng tắm đổi lại quần áo đã! Hiện tại vừa mới đầu xuân, còn có chút lạnh, muội mặc quần áo ướt sũng, sẽ rất dễ bị cảm.” Trúc Tâm giữ lại.

Hữu Nhân do dự nhìn về mặt âm trầm của Thuộc Phong.

“Hay là thôi đi, từ nơi này quay về Vương Phủ chỉ có một chút đường, nháy mắt là đến nơi, thân thể của muội còn không có đơn bạc vậy đâu!”

“Nhưng mà. . . . .”

“Không có chuyện gì, tẩu tử.”

Hữu nhân ra vẻ không có việc gì mỉm cười nói.

“Vậy được rồi.”

Trúc Tâm không lay chuyển được Hữu Nhân, chỉ có thể tùy nàng.

“Đi thôi!”

Thuộc Phong tâm tình ác liệt nói, ngay sau đó liền sai bước xoay người xuất phủ, thậm chí còn không cáo từ Trúc Tâm.

Bộ dáng hiện nay của hần mà để nàng nhìn thấy thì mặt mũi đều mất hết!

Còn nữa, nếu gặp tên Giang Hữu Hạo kia, chẳng phải là làm cho hần càng thêm đắc ý hay sao!

“Muội đi đây. . . . .”

Hữu Nhân quyến luyến cáo biệt Trúc Tâm, rũ cụp lấy đầu, xám xịt theo khi hần mặt sau.

Ở trong xe ngựa đang tiến về Thuộc Vương phủ, hai người vừa từ trong nước bò ra ngồi đối diện nhau.

Thấy Thuộc Phong đưa mắt nhìn ra ngoài, Hữu Nhân buông lỏng tinh thần.

Hai người vẫn bảo trì im lặng, không trao đổi gì với nhau, bầu không khí thực quỷ dị.

“Cái kia. . . . . Hôm nay cảm ơn chàng đã cứu thiếp. . . . .”

Cuối cùng, vẫn là Hữu Nhân đánh vỡ bầu không khí xơ xác tiêu điều..

“Không cần thiết, ta không phải là vì ngươi nên mới cứu ngươi.”

Hần không cần nghĩ ngợi nói, thậm chí còn không có liếc mắt nhìn Hữu Nhân một cái.

Hữu Nhân ngực chợt lạnh, những lời phía dưới cũng không có dũng khí để nói ra.

Lời nói của hắn rất rõ ràng, hắn sợ dĩ cứu nàng, hoàn toàn bởi vì tẩu tử.

Chuyển lại mặt êm đẹp, cuối cùng kết thúc bằng một màn khôi hài, còn hại hắn ở trước mặt người mình để ý mất hết thể diện.

Có lẽ nàng thật sự là ôn thần, đi tới chỗ nào thì mang tai họa tới đó.

Hữu Nhân cuộn tròn thân mình, song chừng bao lấy thân người ẩm ướt, đầu nhỏ thật sâu vùi vào giữa gối, giống như một cái tiểu nhân bất lực.

Không ngăn được hàn khí nhập vào cơ thể, Hữu Nhân người run cầm cập, khớp hàm đan xen, phát ra âm thanh va chạm rất nhỏ.

Thuộc Phong không thể không nghe thấy, nhưng hắn lựa chọn bỏ mặc.

Trải qua sự kiện rơi xuống nước hôm nay, lòng căm hận của hắn với nàng lại cao thêm một bậc.

Hữu nhân đem toàn bộ mặt giấu vào y phục, nước mắt nóng bỏng không ngăn được rơi xuống ống quần ——

Thân thể rét lạnh còn có thể chịu được, nhưng cảm giác mất mát thì làm cách nào tiêu trừ đây?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vào Chuồng Ngựa Dòm Phu (1)

Trở về sau khi thăm phụ mẫu, Hữu Nhân lại một lần nữa không thấy mặt hắn trong nhiều ngày.

Từ Ngọc từ chỗ thị nữ khác nghe được tin tức vội vàng về nói cho Hữu Nhân, thuộc Phong mỗi ngày có thói quen cưỡi ngựa vào sáng sớm.

Sáng ngày hôm đó, Hữu Nhân tỉnh dậy sớm, thừa dịp lúc Từ Ngọc còn chưa đưa điểm tâm đến, một người ôm tiểu ấm lò, vụng trộm đi vào phòng bên cạnh của mã phòng.

Nàng đã sớm coi rõ ràng cấu tạo của mã phòng rồi, tiểu phòng kế mặt trên còn có một tầng nữa, dùng để chứa cỏ cho ngựa.

Hữu Nhân đi tới thang nhỏ, thuận thế leo lên trên, cả người ghé vào trên đồng cỏ, cũng đem nó phủ lên trên người mình, chỉ lộ ra có mỗi đôi mắt.

Từ nơi này nhìn xuống, có thể thấy hết thấy phía dưới, hơn nữa không dễ bị phát hiện.

Nàng quyết định dùng phương thức này để nhìn hắn một cái, cho thỏa nỗi tương tư.

“Vương gia, sáng nay hàn khí rất đậm, người vẫn muốn cưỡi ngựa sao?”

Tần Tương đi theo phía sau hắn, hỏi.

“Ngự Tri hắn là chịu được.”

Thuộc Phong lạnh nhạt nói, Ngự Tri là tọa kỵ hắn yêu nhất, đi theo hắn nhiều năm. Nếu hắn xuất chinh, nhất định sẽ mang theo nó.

“Ngự .”

Thuộc Phong tiến vào chuồng, Ngự Tri thân thiết phát ra tiếng kêu trầm thấp, lỗ mũi thở ra nhiệt khí.

“Ngự Tri, đêm qua có khỏe không?”

Thuộc Phong vỗ về lông bờm màu bạc ngăn nắp trên đầu nó, đôi mắt thân mật như là bằng hữu của mình.

Hữu Nhân lẳng lặng theo dõi hắn, hắn tuần nhan ôn hòa như vậy, thật sự khiến nàng bị mê hoặc .

Nàng thật hâm mộ Ngự Tri, có thể được hắn quan tâm che chở.

Trong nháy mắt, nàng quả thực hi vọng mình biến thành con ngựa.

“Quân cơ xứ Tà đô ủy mời ngài đến phủ hần, thương nghị việc chuẩn bị tìm cách chiến đấu với Bắc phương, Vương gia, đừng quên việc này.”

Tần Tương cẩn thận nói hành trình hôm nay cho Thuộc Phong.

“Ngươi nhớ rõ là được rồi.”

Thuộc Phong không cho là đúng, quệt quệt khóe môi, không rảnh để ý tới mấy loại chuyện nhỏ nhặt này.

Hần dẫn Ngự Trì ra chuồng, phi thân lên ngựa, động tác gọn gàng linh hoạt.

Tư thế hiện ngang oai hùng rất nhanh xẹt qua thủy mâu của Hữu Nhân, thân thể nàng hơi rung động một chút, khiến tám ván gỗ không rắn chắc dưới thân phát ra tiếng kêu kẹt.

Hữu Nhân kinh ngạc che miệng lại, thân thể cương cứng, động cũng không dám.

“Thanh âm gì vậy?”

Hần quả nhiên khả nghi, nhấn mảy lại nói.

Tần Tương cũng quay đầu nhìn nhưng mã phòng trống tuếch, hần không phát hiện có cái gì dị thường.

“Có thể là gió lùa qua cửa phát ra tiếng vang chăng?”

“Ngươi đem cửa khóa cho cẩn thận.”

Thuộc Phong bán tín bán nghi quay đầu lại, giờ rồi muốn đi.

Hữu Nhân như trút được gánh nặng thở ra một hơi, đầu gối hơi gập lại đã muốn run lên, không lường trước được mấy tám ván gỗ dưới chân đã cũ kỹ, hơn nữa phải chịu thêm sức nặng của Hữu Nhân, rốt cục duy trì không được, bắt đầu bấp bênh ——

Hữu Nhân mở to mắt, thân mình lắc lư một trận theo tám ván gỗ, ngay sau đó “băng” một tiếng vang thật lớn, tám ván gỗ gãy, Hữu Nhân thảm thiết ngã thật mạnh xuống mặt đất.

“Mẹ của ta nha!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vào Chuồng Ngựa Dòm Phu (2)

Một tiếng vang to như “trời sụp đất nứt” nổ ra, bí mật mang theo tiếng kêu của Hữu Nhân, những con ngựa trong mã phòng bị kinh hãi mà thi nhau hí lên.

Ngự Trì cũng bị tiếng nổ làm cho kinh hãi, nó giờ hai móng trước lên, lớn tiếng hí.

Ngự Trì là con ngựa khỏe mạnh nhất Tây Vực, một khi chấn kinh, thường thường rất khó bình ổn.

May mắn kỹ thuật ngự mã của Thuộc Phong rất cao siêu, lập tức nắm chặt dây cương, quyết đoán xử lý tình hình nguy hiểm, nếu không, hậu quả thiết tưởng thực không chịu nổi.

“Vương gia, người không sao chứ?”

Tần Tương thẳng mắt, thất kinh hỏi.

Thuộc Phong nhảy xuống lưng ngựa, trực tiếp xẹt qua Tần Tương, tức giận đi vào mã phòng, vừa thấy đã ngạc nhiên tột cùng.

Hần từ trước đến nay rất quý Ngự Trì, rốt cuộc là kẻ nào không thức thời, khiến nó bị kinh hách, hần nhất định phải nghiêm trị thật nặng, Hữu Nhân cả người gục dưới mặt đất, trên lưng cùng trên đầu bị che phủ đầy cỏ, chỉ lộ ra mặt vấy.

Thuộc Phong khép hờ tuấn mâu, lạnh giọng hỏi.

“Là ai?”

Hữu Nhân bị ngã làm toàn thân đau đớn đến nhe răng, nhưng lại thủy chung không lên tiếng, đem đầu giấu ở phía dưới đồng cỏ.

Mặc dù biết chết chắc rồi nhưng Hữu Nhân vẫn mong kì tích có thể phát sinh.

“Đứng lên cho ta!”

Thuộc Phong uy quát.

Bà vai Hữu Nhân co rúm lại một chút, sững sốt đem lời nói của hắn thành gió thoảng bên tai, thề sống chết không nghe theo.

“Lại dám xông vào mã phòng, rốt cuộc là nha đầu lớn mặt ở đâu ra? !”

Hắn thô bạo dùng chân đá văng cỏ trên người Hữu Nhân ra, sau đó một cước dẫm lên lưng nàng, còn ác liệt dùng hết sức mà ấn xuống.

“A ——”

Hữu Nhân nhin không được kêu to, nàng cảm giác cột sống mình rất nhanh bị hắn bẻ gãy.

“Thuộc Phong, chàng nhắc chân! Nhắc chân! Là ta! ! Hữu Nhân!”

Hữu Nhân la to, đau đớn khiến nàng không có được nữa rồi!

“Là nguoi !”

Thuộc Phong ngăn người, bỏ chân chân ra, một tay nhắc nàng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân vặn vẹo, một đôi thu mâu vô tội trợn thật lớn.

“Ách. . . . . Là thiếp. . . . .”

Nàng mặt đầy bụi đất, người cứng lại như tượng gỗ.

“Nguoi tới nơi này làm gì?”

Hắn che dấu con nguoi, khẩu khí phá lệ lạnh lùng.

“Thiếp ở đây. . . . .” Hữu Nhân áp ứng nửa ngày, “Thiếp muốn học cưỡi ngựa, vì thế đi tới mã phòng. . . . .”

Nàng tùy tiện lấy bừa một cái có.

Thuộc Phong tà mâu dò xét, khóe môi gọi lên ý vị thâm trường mỉm cười.

“Học cưỡi ngựa, có thể học trên xà nhà sao?”

“Thiếp. . . . .”

“Nói thật ra, mục đích đến đâu của nguoi là gì? Nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vào Chuồng Ngựa Dòm Phu (3)

Hữu Nhân bị hắn nắm lấy vạt áo trước, bộ dạng ủy khuất .

“Thiếp chỉ là mấy ngày nay không thấy chàng, vì vậy muốn gặp chàng một chút mà thôi.”

“Muốn gặp ta?”

Hắn nheo mắt lại.

“Đứng a!”

Hữu Nhân thiên chân lên tiếng trả lời, đón nhận nàng là cặp liệt mâu lạnh như băng của hắn.

Nàng tiện đà cúi hạ đầu, giải thích:

“Nhưng mà chàng lại không chịu đến phòng của thiếp, thiếp muốn gặp chàng còn khó hơn cả việc lên trời. Vừa vặn thiếp lại nghe được từ chỗ hạ nhân chàng có thói quen cưỡi ngựa vào sáng sớm, vì thế liền nghĩ trốn lên phía trên chuồng ngựa, trộm lên nhìn chàng một cái.”

Hữu Nhân ngượng ngùng cúi mặt xuống, kiều nhan thắm hồng làm cho Thuộc Phong mê ly trong nháy mắt.

Bất quá, thất thần chỉ trong chớp mắt, hắn rất nhanh liền khôi phục ý thức.

“Ngươi thật đúng là thần thông quảng đại, loại sự tình này mà cũng làm được! Hoàn toàn không có một chút gì giống quận chúa cả!”

Sớm biết tính nàng như vậy, hắn nên trực tiếp đem nàng giết chết, đỡ phải khiến nàng làm hắn mất mặt trước người khác một lần nữa.

“Thiếp. . . . . Thiếp không nghĩ tới tấm ván gỗ này lại mục đến thế, thiếp cũng không nặng lắm, vậy mà vừa nằm lên nó đã gãy. . . . .”

Thuộc Phong cười nhạt, vẻ mặt trào phúng nói:

“Được rồi, đừng lấy cớ này! Thân là Thuộc Vương Phủ Vương phi, trước mặt hạ nhân lại sử dụng như trẻ con. Chính ngươi không biết xấu hổ thì thôi, đừng hại ta cũng không ngừng đầu lên được!”

Hữu Nhân bị khí thế đoạt nhân của hắn làm cho nhất thời ngừ trệ.

“Chàng còn vì chuyện lại mặt hôm ấy mà tức giận sao?”

Hữu Nhân nôm nớp lo sợ hỏi ra điều nghi hoặc trong lòng.

Thuộc Phong bỗng nhiên nhăn lông mày lại, không nói được một lời.

“Hình tượng của chàng ở trước mặt nàng, chẳng lẽ khiến cho chàng để ý đến vậy sao?”

Thái độ lạnh tránh của hắn, làm cho Hữu Nhân không khỏi tiến thêm một bước truy vấn.

“Cái đó và hình tượng ở trước mặt người khác có quan hệ gì? Đừng lấy cớ chuyển đề tài!”

Như là bị Hữu Nhân chọc trúng chỗ đau, Thuộc Phong gia tăng âm lượng, dùng việc này để che dấu lòng mình.

“Nhưng mà sự thật không phải như vậy sao?”

Hữu Nhân nháy đôi mắt xinh đẹp, không biết sống chết tiếp tục đặt câu hỏi.

“Chỉ cần là loại nam nhân bình thường, không ai hi vọng cưới một nữ nhân chuyên môn làm cho mình mất mặt.”

“Lần trước cùng hôm nay, thiếp cũng không phải có ý.”

Hữu Nhân liếc mắt lúng túng nhìn Tàn Tương đứng ở cửa phòng, phỏng chừng “thành tích” nháo sự của nàng lại nhiều thêm một việc.

“Đừng trình bày lý do với ta! Có lẽ trước kia ta nói không đủ rõ ràng, hiện tại ta lặp lại cảnh cáo lần nữa.” Hắn trừng mắt nhìn nàng, gằn từng chữ nói, “Chỉ cần vừa nhìn thấy mặt ngươi, tâm tình ta liền xấu đi rất nhiều. Từ nay về sau, trừ bỏ trường hợp tất yếu phải gặp mặt, ta không cho rằng chúng ta còn có chuyện gì để nói với nhau đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Vào Chuồng Ngựa Dòm Phu (4)

Hắn nói nhẹ như lông hồng, lời nói tàn nhẫn ra khỏi miệng, lại giống như đang kể chuyện gì đó không liên quan đến mình vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân tái nhợt, khịt mũi đau xót nói:

“Chàng thực sự chán ghét thiếp đến thế sao? Ngay cả nhìn thiếp vài lần, cũng khiến cho chàng khó chấp nhận như vậy?”

“Đúng là như thế!”

Hắn nheo mắt lại, không che dấu chút nào thừa nhận.

“Tại sao muốn làm vậy với thiếp.. . .”

Hữu Nhân theo bản năng lắc đầu, không thể tin được chuyện hắn quá tuyệt tình.

“Hôn nhân của chúng ta vốn chính là một hồi âm mưu, ta sẽ không cưỡng cầu ngươi. Ngươi đại khái có thể dùng Thuộc Vương phi danh hào, tìm lấy nam nhân mình thích. Chỉ cần không làm rõ ràng, ta tuyệt đối sẽ không can thiệp.”

Hắn nhìn lại nàng, ánh mắt lãnh mạc như đang nói chuyện với một người xa lạ.

Về phần nàng muốn tìm ai cời xuân khuê tịch liêu, thì là chuyện của nàng, hắn không có ý kiến.

“Chàng muốn thiếp đi tìm một nam nhân khác?”

Đề ngực lại, tim giống như muốn vỡ tan thành từng mảnh.

“Tìm hay không tìm là chuyện của ngươi, không liên quan đến ta.”

Từ lần trước phạt chỉ cùng nàng viên phòng xong, hắn liền không muốn lại cùng nàng phát sinh quan hệ.

Trách nhiệm của hắn với nàng, cũng đã thực hiện xong.

Chà chà lưỡng đạo nhiệt lệ đang chảy xuống, Hữu Nhân mấp máy hai cánh môi nhỏ nhắn như cánh hoa, nhưng lại không nói ra được lời nào.

“Mặt khác, mã phòng là không gian cá nhân của ta, về sau ngươi không thể tới gần mã phòng nửa bước!”

Hữu Nhân mím môi, không lên tiếng.

“Có nghe được hay không?!”

Hắn thô bạo hỏi lại lần nữa.

“Nghe được. . . . .”

Nàng lăm bầm lên tiếng trả lời.

Chỗ đầu gối cùng khuỷu tay phát ra từng trận đau đớn, giữa trán Hữu Nhân không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Hiển nhiên nàng đã bị thương, nhưng lại thùy chung không rên một tiếng.

Trong lòng hắn, tẩu tử là tuyệt thượng, là một đóa hoa thánh khiết tuyệt thế, còn nàng chỉ là lạn thái điệp trong đất bùn, quay cuồng trôi qua. . . . .

Hữu Nhân uể oải trở lại phòng, ngăn người với vách tường.

Nàng không nên trách hắn, dù sao lúc trước hắn thích tẩu tử như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không thể quên, vậy thuyết minh hắn không phải cái loại nam nhân bạc tình bạc nghĩa.

Chỉ cần ngày nào đó hắn thích nàng, có phải hắn cũng sẽ đối xử với nàng như với tẩu tử không?

Nhưng mà phải chờ đến khi nào mới tới ngày đó?

Nhưng mà nàng không nhận được ghen tị a!

Khóc cả đêm, ngày hôm sau tỉnh lại, Giang Hữu Nhân nàng vẫn là Giang Hữu Nhân, cái gì cũng không thay đổi.

Nàng vẫn đi vào mã phòng như lúc trước, nhưng lần này không phải đi lúc sáng sớm, mà là chọn lấy buổi chiều không có mặt hắn, cố ý tránh hắn ——

Nàng muốn học cười ngạo, nếu hắn thích cười ngạo như vậy.

Chương 45: Muốn Học Cưỡi Ngựa (1)

“Vương Phi nương nương? Sao người lại đến đây?”

Tần Tương đang cho Ngự Tri ăn cỏ, nhìn thấy Vương Phi hôm qua bị Vương gia mắng đến đầu cũng không nâng nổi, hôm nay đã thần thanh khí爽, bồn bồn nhảy nhót đi vào mã phòng, không khỏi giật mình.

“Tần Tương, xin chào!”

Hữu Nhân vui mừng chào hỏi.

Tần Tương ngẩn người, chần chờ câu nệ đáp lại.

“Vương Phi nương nương. . . . . Ngài hảo. . . . .”

“Tần Tương, ta muốn học cưỡi ngựa, có thể chứ?”

Hữu Nhân cắt đứt mạch trầm tư của Tần Tương.

“Này. . . . . Này có lẽ không được, ngày hôm qua Vương gia không phải còn vừa hạ lệnh, người không thể tự tiện tới gần mã phòng sao?”

Tần Tương khó xử vò đầu nói.

“Không quan hệ! Buổi chiều bình thường đều là người ở đây, Thuộc Phong sẽ không đến đâu.”

Hữu Nhân rục rờ giờ lên khoe miệng.

“Đúng là như vậy, nhưng vạn nhất nếu bị Vương gia phát hiện, tiểu nhân khó công đạo. . . . .”

“Ta chỉ muốn học cưỡi ngựa, sẽ không nhiễu loạn gì khiến người ở trước mặt Thuộc Phong phải ăn mắng đâu!”

Gặp Tần Tương do dự, Hữu Nhân lập tức giờ tay phải lên, thề bảo vệ.

Tần Tương nhìn Hữu Nhân nhận đang giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không đành lòng từ chối yêu cầu của nàng.

“Vậy được rồi. . . . .”

“Nha! Tần Tương người thật tốt quá!”

Hữu Nhân kéo tay áo Tần Tương, vui vẻ nhảy lên thật cao.

Tần Tương giật mình đột nhiên nhìn chăm chăm Vương Phi nương nương đang bộc phát tính trẻ con. Hắn đi theo Vương gia nhiều năm, đối với nữ nhân, Vương gia không thiếu, nhưng chưa từng có một nữ nhân nào khách khí với hắn như vậy, hơn nữa không ketch cớm, cũng không chút nào tổn tâm tư che dấu tâm tình của mình.

Vốn tâm tin tưởng lời đồn đãi đã bắt đầu dao động, Tần Tương trong lòng nổi lên vài dấu chấm hỏi ——

Nàng thật sự như ngoại giới truyền lưu cái kia... Mãnh liệt nữ nhân sao?

Nhưng là thấy thế nào, cũng giống như loại tiểu cô nương không có tâm cơ, hơn nữa làm cho người ta cảm giác thực thân thiết.

Mặc dù là chủ tử thân phận cao quý, lại bình dị gần gũi, còn giống như bằng hữu với nhau. . . . .

“Tần Tương, người biết không? Từ khi ta gả tiến Vương Phủ đến bây giờ, người là người duy nhất bên trong phủ không nhắm vào ta!”

Hữu Nhân mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn lại Tần Tương, trong mắt long lánh quang mang vui sướng.

“Vương Phi nương nương nói không đúng rồi, tiểu nhân là hạ nhân, đó chính là việc tiểu nhân nên làm!”

Tần Tương đỏ mặt ngượng ngùng, bị một nữ tử xinh đẹp như vậy nhìn chăm chăm, hẳn có điểm không thích ứng.

“Ta đây lên ngựa rồi!”

Hữu Nhân nói xong liền muốn thả bàn đạp.

“Không được a! Vương Phi nương nương!”

“Làm sao vậy? Ngươi không phải nói nguyện ý dạy ta sao? Ngươi nhanh như vậy đã đổi ý rồi sao?”

Hữu Nhân kích động nói, ôm chặt cổ ngựa.

Ngự Trì ngựa đầu than trời, làm bộ muốn phát cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Muốn Học Cưỡi Ngựa (2)

Hữu Nhân mắt choáng váng, sợ đến quên buông tay.

May mắn Tần Tương tay mắt lanh lẹ, đem Hữu Nhân kéo xuống, sau đó dùng tai bắt lấy dây cương.

Ngự Trì bạo khiêu một trận, sau khi được Tần Tương trấn an, rất nhanh an tĩnh lại.

“Nó. . . . . Nó thật hung dữ!”

Hữu Nhân sợ tới mức tròng lớn mắt, nằng cuối cùng cũng thấy được sự lợi hại của Ngự Trì, bả vai không nhịn được run lên.

“Cho nên, ta mới bảo người không thể chọn Ngự Trì. Người vừa mới học, vẫn nên chọn lê mã tương đối khá, Ngự Trì chỉ nghe lời Vương gia. . . , ta cũng rất khó không chế nó.”

“Nha.”

Hữu Nhân biết sai lên tiếng trả lời, bắt đầu cẩn thận quan sát ngoại hình Ngự Trì ——

Lông của nó sáng bóng xinh đẹp, dưới ánh mặt trời hồng giống máu tiên diễm.

Nàng tuy không phải người trong nghề, nhưng chỉ xem thân thể cùng tỉ lệ của nó, cũng biết nó nhất định là cực kỳ quý hiếm, là loại thượng thừa mã.

Thừa dịp Hữu Nhân còn đang sững sờ, Tần Tương từ chuồng ngựa dắt ra một lê mã.

“Vương Phi nương nương, người thử không chế nó xem.”

Hữu Nhân đem ánh mắt chuyển dời đến con ngựa bên cạnh Tần Tương.

Nàng đi tới, con ngựa này vừa thấy cũng biết không bằng Ngự Trì, bất quá cũng được coi như ngựa tốt.

“Nó tên gọi là gì?”

Tần Tương nhú mày nghĩ nghĩ.

“Hình như vẫn chưa có tên.”

Hữu Nhân Linh cơ vừa động, lộ ra hàm răng trắng muốt.

“Thuộc Phong cười con ngựa kêu Ngự Trì, ngựa của ta kêu Ngự Sinh là được, Nhất Trì Nhất Sinh, vừa vặn ghép thành đôi.”

“Ghép thành đôi?”

“Đúng a! Ta cùng Thuộc Phong là phu thê mà!”

Hữu Nhân hồn nhiên chớp mí, ánh mắt trong sáng làm cho Tần Tương không nhẫn tâm đá kích nàng ——

Cho dù là người mù cũng nhìn ra, Vương Phi thật sự thích Vương gia, nhưng Vương gia đối với nàng một chút hảo cảm cũng không có.

Chỉ sợ nhiệt tình của nàng, đều phải hóa thành muối bỏ biển.

Trong khi Tần Tương thất thần, Hữu Nhân đã sải bước lưng ngựa.

“Tần Tương, ta cười Ngự Sinh ra đồng cỏ dạo một vòng ! Giá ——”

Hữu Nhân học bộ dạng Thuộc Phong, giục ngựa giờ roi, hành động can đảm, nhưng lại khiến Tần Tương đứng trên mặt đất sợ chết khiếp!

“Vương Phi! Người còn không biết kỹ thuật cơ bản, làm như vậy rất nguy hiểm a!”

Tần Tương đuổi theo ở phía sau, hần căn bản không đoán được lá gan của nàng lại lớn đến vậy

Hữu Nhân hoàn toàn không hiểu gì, càng không ngừng hướng bụng ngựa loạn đánh roi.

“Nó như thế nào chạy loạn, một chút cũng không dụ ngoạn, một chút cũng không hảo ngoạn!!”

Ngự Sinh bị kinh hãi, gào to một tiếng, liền dọc theo mã tràng mà phóng, Hữu Nhân ở trên lưng ngựa ngã trái ngã phải, không ngừng kêu khổ.

“Tổ tông của ta nương nương, không cần vội! Người chỉ cần giữ chặt lấy cương ngựa, nó sẽ bình tĩnh trở lại !”

Tần Tương hướng về phía Hữu Nhân hô to, gấp đến độ mồ hôi lạnh ứa ra.

“A ——”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Muốn Học Cưỡi Ngựa (3)

Hữu Nhân trên lưng ngựa lay động nửa ngày, trọng tâm mất thăng bằng, từ trên lưng ngựa nặng nề mà té rớt.

Lần này, nàng ngay cả khí lực gọi mẹ cũng không có ——

Sắc mặt nháy mắt tái nhợt như tờ giấy, xương đùi giống bị người ta bẻ gãy, cuối cùng một tia hô hấp đều bị nháy mắt hút ra.

“Ngự ——”

Không biết từ nơi nào truyền đến một tiếng hút sáo, vó ngựa của Ngự Sinh đang muốn dẫm lên ngực Hữu Nhân nhất thời thu ở giữa không trung.

Nếu một cước này đập xuống, xương ngực Hữu Nhân nhất định sẽ dập nát, còn tệ hơn một chút, chính là xương cốt đâm vào phổi, đương trường đi đòi nhà ma.

“Thuộc Phong. . . . .”

Hữu Nhân ngẩng đầu, đau đến ứa ra nước mắt.

“Vương gia?”

Tần Tương sửng sốt.

Hần âm lãnh miết quá gương mặt xấu hổ của Tần Tương, dừng lại ở khuôn mặt nhỏ nhắn đang vận vẹo của Hữu Nhân.

“Làm sao ngươi lại xuất hiện ở mã phòng?”

Hần ngay cả một câu về thương thế của nàng cũng không hỏi, tức giận dạt dào chỉ trích nàng.

“Thiếp. . . . .”

Tinh mịn mồ hôi từ giữa trán toát ra.

“Người hoàn toàn đem lời của ta vào tai này ra tai kia có phải hay không?”

Hắn bán liếm con người, tới gần nàng cất vắn.

Nàng kinh hãi lui về phía sau.

“Thiếp không phải cố ý xuất hiện trước mặt chàng. . . . .”

“Nhưng trên thực tế, người đã xuất hiện! Hơn nữa còn làm vương mắt ta!”

“Thiếp không nghĩ tới chàng sẽ đến. . . . .”

Hắn bắt thường cười lạnh nàng, tà mâu phát ra ra ung chí quang mang:

“Lý do buồn cười! Ta nhớ rõ rằng ta đã nhắc nhở người, không cho phép người tới gần mã phòng nửa bước!”

“Đúng. . . . . Thực xin lỗi. . . . .”

Hữu Nhân thanh âm càng ngày càng suy yếu.

“Người muốn chết thì trở về Giang vương phủ của người đi, đừng để có tai nạn chết người trong Thuộc vương phủ của ta, rồi trước mặt Thái hoàng thái hậu lại nói đó là trách nhiệm của Thuộc Vương Phủ!”

Thuộc Phong cảm giác được nàng có chút dị thường, nhưng vẫn không có định chỉ con tức đối với nàng.

Hữu Nhân phủ phục trên mặt đất, bàn tay nhỏ bé gất gao nắm lấy cỏ, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, chỉ có thể mượn dùng lực lượng của vài cọng cỏ nhỏ, tạm thời chống đỡ thân thể của mình.

“Vương gia, đều là tiểu nhân tự tiện chủ trương. Vừa rồi Vương Phi nói muốn cưới ngựa, nô tài hẳn là phải cự tuyệt mới đúng, vậy sẽ không suýt nữa gây ra mất mạng người rồi!”

Tần Tương tự trách nói.

” Chuyện không liên quan Tần Tương. . . . . Hắn là người tốt. . . . .”

Hữu Nhân vô lực phe phẩy trán, chẳng quan tâm tới bản thân mình, còn lo lắng hộ tình cảnh của Tần Tương ——

Nàng đã đáp ứng với Tần Tương, sẽ không để cho hắn bị trách cứ trước mặt Thuộc Phong. . . . .

“Vương Phi nương nương. . . . .”

Tần Tương cảm động lệ nóng doanh tròng.

Dù cho là chủ tử, cũng sẽ không vì bọn hạ nhân gánh tội thay, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa từ khi Bàn cổ khai thiên địa đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Muốn Học Cưỡi Ngựa (4)

Thuộc Phong trừng mắt nhìn Tần Tương một cái, ung mâu chuyển hướng nàng, phát ra ra quý quang:

“Đù! Đừng nói những lời vô nghĩa với ta nữa! Người mình mục trương đảm vì phạm ý chỉ của ta cũng không phải lần một lần hai, ta phải sớm nên trừng phạt nặng người mới đúng!”

“Vương gia, lần này thật là nô tài sơ ý, mới thiếu chút nữa gây thành đại họa...”

“Ngươi cầm miệng cho ta! Theo nàng làm xăng làm bậy, đội lạt nữa cũng không thiếu phần của ngươi đâu!”

Thuộc Phong bạo lệ cắt đứt Tàn Tương, cư nhiên dám giúp loại nữ nhân này nói chuyện, quả thực địch ta không phân biệt được.

Tàn Tương lập tức im miệng, cũng không dám nhiều lời thêm.

“Chàng . . . . . Chàng muốn phạt thiếp như thế nào?”

Hữu Nhân nhẹ hỏi.

“Lần này tạm thời cầm ngươi ra ngoài phòng nửa tháng, nếu lần sau dám tái phạm, ngươi liền trực tiếp đến thiên điện đi!”

Hữu Nhân răng cắn chặt lấy môi, chảy ra tơ máu đỏ sẫm.

“Hào. . . . .”

Hữu Nhân hữu khí vô lực lên tiếng trả lời.

“Ngươi giả bộ cái gì? Lớn tiếng một chút!”

Thuộc Phong chọi mi nói.

“Hào. . . . .”

Một tiếng này còn yếu hơn.

“Đứng lên cho ta! Loại điều ngoa nữ nhân như ngươi còn giả vờ yếu ớt cái gì?!”

Thuộc Phong càng khó chịu, tiến lên một phen túm lấy quần áo Hữu Nhân, ý đồ đem nàng kéo dậy.

Nữ nhân này mỗi lần làm sai là lại giả chết (trốn tránh), sau đó cứ tiếp tục quang minh chính đại phạm lỗi!

“Dừng tay! Dừng tay! Đau! Đau quá. . . . .”

Hữu Nhân chân trái căn bản không duy trì được trọng lượng của mình, nàng e sợ cầu xin tha thứ.

“Nguy rồi, Vương gia! Vương phi nhất định là bị thương!”

Phát giác có điểm khác thường, Tàn Tương kêu lên.

Thuộc Phong bỗng buông, Hữu Nhân lại ngã nhào trên mặt đất, nàng chỉ có thể theo bản năng cắn chặt răng.

“Sao ngươi lại thành thế này?”

Thuộc Phong mở to liệt mâu, âm trầm hỏi.

Hữu Nhân tội nghiệp ngẩng đầu, đôi mắt mở to ngập nước, lóe lên chút thống khổ.

Thuộc Phong không tự chủ nheo mắt, ánh mắt này. . . . . hình như hắn đã từng gặp qua ở đâu, nếu không sao có thể có cảm giác quen thuộc như vậy?

“Chân của thiếp. . . . . Đau quá. . . . .”

Hữu Nhân ngập ngừng nói.

Thuộc Phong liếc nàng một cái, quỳ một gối xuống, nhắc cái ống quần đang che chân nàng lên, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Là gãy chân.”

Hắn nhú nhú mày, khẩu khí bình thản nói.

Hữu Nhân nhìn gương mặt tuấn mỹ của Thuộc Phong, không tự chủ thất thần ——

Hắn thật sự rất suất nha! Dáng người cương nghị, mũi thẳng, đôi môi gợi cảm, lông mi vừa dài vừa cong, đều là như vậy tuyệt đẹp. . . . .

Chương 49: Muốn Học Cưỡi Ngựa (5)

“Nhìn cái gì mà nhìn? Nước miếng đều rơi hết xuống rồi kia, thực hoài nghi ngươi có phải nữ nhân hay không!” (vì thời đó nữ nhân mà nhìn chăm chăm vào nam nhân khác sẽ bị coi là không có nữ tắc thì phải)

Hắn còn đang định bội phục nàng, vừa ngẩng đầu lên cư nhiên thấy hai mắt nàng nhìn mình chăm chú, miệng mở ra, một bộ thèm thuồng háo sắc!

Có thể ở tình huống gãy chân mà vẫn nhàn rỗi được như vậy, nàng đích xác là cực phẩm trong cực phẩm!

“Tần Tương, đem nàng trở về!”

Thuộc Phong đứng lên, cảm hận trừng mắt nhìn nàng một cái, chợt thấy hảo tâm vừa rồi của mình thực dư thừa, loại nữ nhân ngốc này căn bản không đáng để hắn tự mình mang nàng trở về phòng khám và chữa bệnh.

“Nga!”

Tần Tương nhận được mệnh lệnh, lập tức đi nâng Hữu Nhân.

Hữu Nhân ngồi bất động.

“Thuộc Phong, xương đùi thiếp bị gãy.”

Hai mắt mong chờ, thử gọi lên đồng tình của hắn.

“Ta biết!”

Hắn tức giận nói.

“Vậy không phải chàng nên công thiếp trở về sao?”

“Ta công ngươi?” Thuộc Phong đột nhiên trừng to mắt. “Nằm mơ đi!”

Xú nha đầu không biết trời cao đất rộng!

Tần Tương cõng Hữu Nhân lên lưng.

“Vương Phi nương nương, cứ để ta công người trở về đi!”

Hữu Nhân ủy khuất nấp mấy môi, không cam lòng nói.

“Thiếp không cần, chàng không công thiếp trở về, thiếp liền ngồi chết dí ở chỗ này luôn!”

Hữu Nhân sức lực lại nổi lên, nếu không thừa thời cơ hiện tại chiếm tiện nghi của hắn thì sau này khi bị phạt, chắc mình phải chờ thêm một thời gian dài nữa mới được thấy hắn!

Tần Tương bắt đắc dĩ đứng lên, thờ dài nhìn hai người đang giằng co.

Hữu Nhân chau mày nhìn Thuộc Phong, Thuộc Phong trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng.

“Nhiều nhất. . . . . Nhiều nhất thiếp đáp ứng chàng, chỉ cần ngươi khăng công ta trở về, ta không bao giờ đến mã phòng quấy rối nữa. . . . .”

Hữu Nhân bị mâu quang mãnh liệt của hắn nhìn vào làm cho sợ hãi, không có cốt khí mà thỏa hiệp.

Thuộc Phong nhìn chăm chăm nàng đang toát mồ hôi lạnh thật lâu sau ——

Không tệ lắm! Cư nhiên dám cùng hắn đàm điều kiện?

Sau một lúc lâu rốt cục cho phép:

“Ngươi tốt nhất nói được thì làm được!”

Vì muốn thoát khỏi dây dưa phiền phức, Thuộc Phong quyết định lại tin tưởng nàng một lần.

“Ừ!”

Hữu Nhân như là đêm tối gặp được ánh rạng đông, gạt đầu giống như bầm tởi, sớm không biết đau là gì nữa.

Hắn ngồi xuống, một tay kéo tay Hữu Nhân vòng qua cổ hắn, một tay vòng qua đằng sau đặt lên hông nàng, đem nàng chặt chẽ cố định trên người mình.

Hữu Nhân ý thức được tay hắn đang đặt ở ... của mình, không khỏi thối đồ khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Thuộc Phong . . . . . Tay chàng . . . . .”

Hữu Nhân thẹn thùng mở miệng.

Thuộc Phong hiểu ý, gương mặt cười ác liệt, không chỉ có không thay đổi tư thế, ngược lại còn lấy tay kia nâng đầu gối của nàng lên.

“Ách. . . . .”

Hữu Nhân đỏ hột một hơi khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lại Lần Nữa Vấp Phải Trắc Trở (1)

“An phận một chút cho ta, nếu không ta ném ngươi lên núi làm thức ăn cho sói!”

“Không thể! Không thể!”

Hữu Nhân nhanh chóng cuốn lấy cổ hắn, dễ dàng tin tưởng lời nói chỉ mang tính chất “đe dọa” của hắn.

Thuộc Phong theo bản năng nhấc môi nở nụ cười vừa thực hiện được mưu kế ——

Nha đầu xảo quyệt này lại dễ dàng mắc mưu như vậy?

Đột nhiên nghĩ đến Tần Tương, Hữu Nhân xoay người, nở một nụ cười sáng lạng với hắn, cũng giơ ngón tay cái lên, đắc ý quơ quơ trước mặt hắn!

Tần Tương cũng giơ một ngón tay cái lên với nàng, cái miệng nhỏ nhắn của Hữu Nhân càng mở lớn.

“Ai ư!”

Hữu Nhân quấy người không yên, Thuộc Phong gia tăng cường lực, nâng lấy hông của nàng, đoạn nói:

“Ngươi gào khóc thảm thiết cái gì? !”

“Tại chàng đánh lên tiểu thí (cái hông nhỏ) của thiếp chứ sao. . . . .”

“Nữ nhân ngu xuẩn, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi xa lạ lắm sao?”

Hữu Nhân nghe thấy tiếng mắng, lập tức thành thật lại.

Mượn cơ hội đem đầu chôn ở lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt lấy phần da thịt khỏe mạnh lộ ra của hắn ——

Trải qua bao gian khổ, nàng rốt cục cũng chiếm được một chút tiện nghi của tướng công!

Hắn thật sự nói được thì làm được, không những bắt nàng không được ra khỏi phòng nửa bước, hơn thế còn nhấn tâm chưa một lần tới thăm nàng, ngay cả một lời chuyển đến cũng không có.

Không được ra khỏi phòng vừa tiện cho việc chữa thương của Hữu Nhân, đại phu nói nàng ít nhất phải nghỉ ngơi hơn một tháng, mà hắn chỉ cảm nàng có nửa tháng, đối với nàng mà nói, căn bản không tính là trừng phạt.

Lợi dụng thời gian rảnh rỗi, Hữu Nhân suy nghĩ về kế hoạch tác chiến sau này ——

Không được đi mã phòng tìm hấn, nhưng không có khả năng không quán quyết lấy hấn.

Mà sau này, nàng phải dùng cái cơ gì để lại gần hấn đây?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai?”

Đôi mắt trong vắt của Hữu Nhân đột nhiên tỏa sáng ——

Sẽ không phải là hấn đi?

“Là ta, Vương phi, Lâu đại nương ở trù phòng.”

“Lâu đại nương?”

Hữu Nhân sùng sốt, người ở trù phòng không phải đều chán ghét nàng sao?

“Vào đi.”

Hữu Nhân háng giọng một cái, ra về đứng đắn nói.

Cánh cửa bị Lâu đại nương nhẹ nhàng đẩy ra, trên tay bà bung một cái bát, thái độ lạnh lùng khi nói chuyện với nàng ngày xưa đã bị thay thế, trên mặt còn mang một nụ cười hòa ái.

“Lâu đại nương, ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Hữu nhân nhìn thẳng cái bát ở trên tay bà, kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Ngươi không phải muốn độc chết ta đấy chứ? Ta chỉ bắt quá đang tức giận nên nặng lời với ngươi mấy câu mà thôi!”

” Vương phi nương nương của ta, ngươi đừng có nói bậy. Lão nô ngay cả có một trăm cái lá gan cũng không dám hạ độc chủ tử a!”

Lâu đại nương sốt ruột biện bạch.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lại Lần Nữa Vấp Phải Trắc Trở (2)

“Vậy... vậy ngươi cầm cái bát này tới làm gì?”

Hữu Nhân không yên tâm hỏi, hai tròng mắt đảo qua lại.

Lâu đại nương nhìn phản ứng của nàng, thoải mái cười.

“Đây là canh cá Vương gia thích ăn nhất, lão nô tự mình làm tốt, để cho người ở trước mặt Vương gia hảo hảo biểu hiện một phen.”

Hữu Nhân không dám tin nhìn bà.

“Các ngươi lại muốn gạt ta bị mắng tiếp có phải không? Lần trước ta đã làm các món theo như lời ngươi, canh cá này nhất định cũng là thứ Thuộc Phong chán ghét!”

“Vương Phi a, oan uổng cho lão nô quá! Lão nô thừa nhận, lúc trước bởi vì có nhiều chuyện không biết cho nên hiểu lầm ngươi. Nhưng mà bây giờ, lão nô trải qua mấy ngày cân nhắc, đã cùng bọn tiểu nhị trù phòng thương nghị, muốn cùng nhau giúp người thắng được dạ dày Vương gia!”

Lâu đại nương hiền lành cười nói.

“Các ngươi muốn giúp ta?” Hữu Nhân nhú mày tỏ vẻ nghi ngờ. “Nhưng mà vì sao? Các ngươi không phải vẫn thực chán ghét ta ư?”

“Trước kia đều là lão nô nghe đồn bảy bà mới tạo thành hiểu lầm. Lần trước Từ Ngọc đã nói rõ tường tận sự việc xảy ra trong quá khứ cho chúng nô tài nghe, chúng ta còn bán tín bán nghi, hai ngày này cũng từ tông miệng của Tần nội thị nghe nói người vì gặp Vương gia, vụng trộm chạy tới mã phòng, sau đó bị té gãy chân. Người đối với Vương gia của chúng ta là một mảnh tình thâm, chúng ta không có lý do gì không giúp người.”

Lâu đại nương ôn hòa giải thích.

Hữu nhân khoi mào lông mày, đôi con ngươi nháy mắt loang loáng ——

Nếu là trù nghệ của Lâu đại nương, nàng có thể hướng hấn xum xoe viện có!

“Những lời ngươi nói đều là thật sự? Ngươi thề không phải đang đùa giỡn ta?”

Đại nương sùng nịch gật đầu.

“Ta thề. Phía trước chúng nô tài có nhiều địa phương đắc tội, mong rằng Vương phi nương nương không cần nhớ ở trong lòng, hiện nay, chúng ta nguyện ý dốc hết khả năng, vì người đạt thành tâm nguyện.”

“Kỳ thật chuyện trước kia, ta cũng có chỗ sai.”

Hữu Nhân cúi đầu, ngượng ngùng nhận lỗi, hoàn toàn không có một chút kiêu ngạo.

“Tất cả mọi người đều có cái đúng cái sai, liền không cần nhắc lại nữa. Về sau chúng ta chính là cùng trận tuyến rồi, Vương phi nương nương, người phải cố lên a!”

“Ấn! Ta nhất định sẽ cố gắng!”

Hữu Nhân cùng Lâu đại nương cùng cười tươi, cuối cùng đạt thành giải hòa.

Hữu Nhân thấy cửa thư phòng không có người canh giữ, liền nhanh chóng chạy vào xem thử phía bên trong.

Phát hiện Thuộc Phong đang vẽ tranh, nàng không muốn quấy rầy đến người đang vẽ, vì vậy rón ra rón rén, chậm rãi bước tới gần hần.

“Thuộc Phong. . . . .”

Đi đến trước bàn hần, Hữu Nhân thấp giọng kêu một tiếng.

Thuộc Phong đang vẽ tranh chuyên chú, đột nhiên nghe được tiếng người đến, theo phản xạ tự nhiên vồ lấy bức tranh, như là nóng lòng che dấu điều gì.

“Ngươi tới đây làm chi?”

Thuộc Phong cực kỳ phiền chán trừng mắt nhìn người phía trước đang há hốc mồm vì ngạc nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lại Lần Nữa Vấp Phải Trắc Trở (3)

“Thiếp. . . . . Thiếp tới đưa điểm tâm cho chàng.”

“Điểm tâm?” Mắt hần lộ vẻ dò xét, “Không cần! Ta nhớ đã nói qua với ngươi, ta không muốn phải nhìn thấy ngươi thêm một lần nào nữa. Lần trước ở mã phòng, chúng ta cũng đã đạt thành hiệp nghị, ta công ngươi trở về, còn ngươi không được đến làm phiền ta!”

Hần lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt nàng. Hữu Nhân còn chưa kịp nói mấy câu, hần đã trực tiếp ra lệnh trục khách.

“Thiếp chỉ đáp ứng chuyện không đi mã phòng, chứ đâu có nói không được đến thư phòng tìm chàng, cho nên, thiếp không tính là vi ước (vi phạm hiệp ước).”

Hữu nhân cả gan, nói.

Thuộc Phong khép hờ tà mâu: “Ngươi muốn cùng ta chơi chữ?”

“Không phải . . . . . Thiếp chỉ muốn luận sự mà thôi. . . . .”

Hữu Nhân không sợ chết nói.

Thuộc Phong nhú mày, trên vầng trán buộc vòng quanh lưỡng đạo lệ vẫn.

Chính là hung ác nham hiểm nhìn nàng, sau một lúc lâu vẫn không nói lời nào.

Hữu Nhân cho loại phản ứng này của hắn là ngầm đồng ý, lại không biết đó là lúc lòng hắn nổi lên một cơn tức lớn.

“Chàng đang ở đây họa gì vậy?”

Hữu Nhân nhìn hắn, ánh mắt chuyển dời đến bức tranh bị hắn lật ngược lại ở trên bàn, giấy trên lưng ả ả hiện ra thân hình của một nữ nhân, Hữu Nhân tò mò, định dùng một tay lật ngược lại——

“Cút!”

Đột nhiên, hắn lạnh lùng phun ra một chữ.

Cánh tay Hữu Nhân đang ở trên không trung đột nhiên dừng lại.

“Thuộc Phong?”

Nàng kinh hoàng trừng to mắt, nàng lại làm sai cái gì sao?

“Cút!”

Hắn lặp lại một lần, lần này âm sắc càng thêm tối tăm đáng sợ, thẳng tắp chấn kinh màng tai Hữu Nhân.

Hữu Nhân cứng người, sống lưng truyền đến một trận âm hàn.

Trong nháy mắt, nàng cũng không biết nên làm tiếp thế nào.

Ngắn ngủi vài giây, Hữu Nhân rất nhanh khôi phục ý thức, nàng tận lực xem nhẹ lời nói sắc mùi thuốc súng của hắn, miễn cưỡng chính mình mỉm cười.

“Nếu chàng không muốn nhìn thấy thiếp, thiếp sẽ đi ngay lập tức. Bất quá, đây là canh cá chàng thích ăn nhất, thiếp hi vọng chàng có thể ăn luôn.”

Hữu Nhân lo sợ bất an lắm lắm.

Bát canh cá này là Lâu đại nương làm, hắn là phù hợp khẩu vị của hắn mới đúng.

“Nữ nhân điên!”

Thấy nàng còn không đi, hắn thô bạo một chưởng ném bát canh nàng đang bưng trên tay đi, cá trong chén cũng theo đó mà rải đầy đất.

“Không cần tiếp tục khảo nghiệm lòng kiên nhẫn của ta! Bảo người bên, người bị điếc không nghe thấy gì sao?!”

Hắn táo bạo rống giận, cả người Hữu Nhân theo bản năng run run.

“Thiếp. . . . . Thiếp đem mọi thứ thu thập sạch rồi sẽ đi. . . . .”

Nói xong, Hữu Nhân liền ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay run run nhặt nhạnh từng mảnh sứ nhỏ.

Hắn nhìn thẳng vào bàn tay nhỏ bé run run của nàng, tà mâu bán dò xét, đột nhiên thô bạo đem nàng từ dưới đất túm lên.

“A ——”

Bị hắn đột nhiên nhấc lên, ngón trỏ Hữu Nhân bị miệng chén vỡ cắt qua, máu tươi từng giọt từ đó chảy ra.

“Lập tức cút cho ta!”

Hắn rống nàng, ung mâu tà rục.

Chương 53: Lại Lần Nữa Vấp Phải Trắc Trở (4)

“Vương gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Tương vừa nhận một số việc cần ly khai, lúc trở lại chỉ nghe thấy trong phòng có tiếng cãi vã.

Vừa vào liền nhìn thấy Vương Phi cup đầu xuống, một bộ đang chịu thụ huấn (dạy bảo).

“Nương nương. . . . .”

“Ngươi tới thu thập!”

Thuộc Phong quát.

“Dạ”

Tần Tương lo lắng nhìn Hữu Nhân một cái, sau đó cúi người xuống thu thập mảnh vỡ dưới đất.

“Đừng có ở trước mặt ta trang đáng thương, ngươi nhất định bắt ta tìm người đuổi thì mới đi có phải không?”

Hắn khinh thường trừng mắt nhìn nàng.

Hữu Nhân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một hồi nhìn Tần Tương, một hồi lại nhìn sang ánh mắt lạnh lẽo của Thuộc Phong, bỗng nước mắt tràn mi mà ra.

“Không cần! Thiếp có chân, thiếp sẽ tự đi!”

Hữu Nhân che miệng, sau đó liền xấu hổ giận dữ tông cửa xông ra.

“Đứng lại!”

Hữu Nhân dừng động tác.

Hắn âm trầm khép hờ mắt.

“Nếu ngươi thích tới trừ phòng làm việc, vậy bắt đầu từ bây giờ cứ cùng ăn cùng ngủ với đám hạ nhân trừ phòng đi, không cần trở về phòng nữa!”

Đây là trừng phạt của hắn với nàng!

Hữu Nhân đưa lưng về phía hắn, dừng lại một khắc.

“Thiếp đã biết.” Nàng sâu kín nói.

Nói dứt lời, nàng một đường chạy khỏi thư phòng.

Thuộc Phong âm lãnh miết quá bóng lưng của nàng, theo thói quen trưng ra bộ mặt thờ ơ.

“Vương Phi nương nương, làm sao mà mắt người lại hồng hồng như vậy?”

Hữu Nhân không thể quay về phòng mình, chỉ có thể chạy đến trừ phòng.

Lâu đại nương buông cảnh cúi nhóm lò ra, lo lắng lo lắng hỏi.

Hữu Nhân nhìn mọi người một cái, xong lại gục đầu xuống, nhìn chăm chăm đầu ngón chân đến gần người.

“Nha! Nương nương, sao tay người lại đỏ máu a? Người làm gì mà bị như vậy? Vừa rồi, không phải người đi đưa điểm tâm cho Vương gia hay sao?”

Lâu đại nương mắt sắc, thấy trên mu bàn tay nàng chảy xuống một dòng máu đỏ sẫm.

Hữu Nhân bối rối đem bàn tay bị thương giấu đằng sau lưng.

“Ta có đi, chẳng qua. . . . .”

Nàng ngáp ngừng, nước mắt trong suốt cũng đảo quanh hốc mắt, thương tâm không nói thành lời.

“Lại là đùng chạm trước mặt Vương gia đi?”

Lâu đại nương thờ dài, nàng là người hiểu chuyện, vừa thấy phản ứng của Hữu Nhân liền đoán được đại khái.

Hữu Nhân càng cúi gầm đầu xuống, yếu ớt gật gật.

“Không quan hệ, Vương gia chỉ là không thể tiếp nhận người ngay được mà thôi. Chờ sau khi hắn biết người thật tốt, nhất định sẽ nhận thức lại lần nữa về người.”

“Thật sự như vậy phải không?”

Thanh âm của nàng nhỏ bé yếu ớt như muỗi ngâm, không tự tin hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Biểu Hiện Ở Trù Phòng (1)

Thay vì nói là tại chứng thực, còn không bằng nói là tại từ ngữ ——

Lòng thù hận của hắn với mình, thực sự chỉ là tạm thời thôi ư?

Nhưng vì sao, nàng cảm thấy con đường phía trước càng ngày càng u ám, khiến nàng không nhìn thấy một tia hi vọng, chỉ có thể cảm giác được niềm tin từng giọt từng giọt trôi đi.

Có lẽ đại ca nói đúng, nàng vĩnh viễn thua kém tẩu tử.

“Đương nhiên là vậy rồi! Người xem, chẳng phải trước kia chúng ta cũng hiểu lầm người hay sao? Nhưng mà bây giờ máu chốt đã được cởi bỏ, mọi chuyện đều được giải quyết!”

Lâu đại nương lạc quan khuyên bảo.

“Đúng a đúng a! Vương Phi nương nương, chúng ta đều ủng hộ người a!”

Trù công (người làm trong phòng bếp) bên cạnh cũng phụ họa nói.

Hữu Nhân nhìn khuôn mặt tươi cười đầy thiện ý của bọn họ thật lâu ——

Ngay cả họ cũng đều giúp mình, nàng làm sao có thể vì vài lời nói lạnh nhạt của hắn liền không gượng dậy nổi?

Hơn nữa, đã kiên trì mười một năm rồi, cố gắng thêm nữa thì có làm sao?

“Được! Mọi người yên tâm! Chẳng qua là bị đuổi ra thôi, ta sẽ không vì việc nhỏ ấy mà xem thường buông tha cho hắn!”

Có được sự cổ vũ của mọi người, đột nhiên, nàng cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng.

Buổi tối, Hữu Nhân một mình nằm ở lò bếp sai phòng, phía dưới cùng được đệm rom khô, mặt trên là một lớp chăn bông mỏng, đây là sau bữa cơm chiều Từ Ngọc đưa tới cho nàng.

Vừa rồi Lâu đại nương muốn nàng cùng bà trở về phòng ở, Hữu Nhân không muốn gây phiền toái cho bà, bèn một mình lưu lại qua đêm ở trù phòng.

Lò gian là nơi tiểu nhân đốt củi lửa, không gian nhỏ hẹp, chỉ một hai người chuyển thân cũng chạm phải nhau.

Thân là quận chúa, trước đây tuy rằng bị lão Vương phi gây khó dễ, nhưng nàng cũng chưa bao giờ ở qua nơi kém như vậy, hơn nữa nàng ngủ quen giường, một đêm này nhất định là nan miên (khó ngủ).

Xuyên thấu qua cửa sổ cũ nát, Hữu Nhân lấy tay đặt lên cằm, nhìn lên tinh không (bầu trời sao).

Tối nay ánh trăng rất đẹp, trắng sáng phủ xuống đầu, những ngôi sao điểm điểm trên bầu trời, nhưng nàng lại không có tâm tình mà ngắm cảnh.

Nàng không khỏi liên tưởng tới việc hôm nay hẳn dễ dàng tức giận.

Thời điểm nàng tiến vào thư phòng, rốt cuộc trên bức tranh vẽ cái gì? Vì sao nàng chỉ là muốn nhìn xem, hẳn liền tức giận như vậy, hơn nữa ngay cả trước mặt Tần Tương cũng không lưu cho nàng chút thể diện?

Nghĩ nửa ngày, không có đầu mối, dần dần, nàng cảm thấy khó ý, chậm rãi khép hai mắt lại ——

Mơ một giấc mộng hỗn độn, tựa hồ lại là cảnh tượng hân và nàng cãi nhau.

Trong lúc ngủ mơ, nước mắt nàng thấm ướt gối, cái mũi nhỏ ươn ướt hấp hấp, vô thức khóc cả một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Biểu Hiện Ở Trù Phòng (2)

“Nương nương, muốn Vương gia thưởng thức đồ ăn người làm, trước hết phải nắm chắc kiến thức cơ bản đã.” Sáng sớm, Lâu đại nương đích thân dạy bảo Hữu Nhân.

“Là thế này phải không?”

“Không phải, tay cần nắm chắc chuôi dao, cắt xéo sang một bên. Đúng, chính là như vậy!”

“Nha, cảm ơn đại nương, ta hiểu rồi.”

Hữu Nhân khiêm tốn thỉnh giáo.

Tồn hơn nửa tháng, dưới sự trợ giúp của Lâu đại nương cùng đám người ở trù phòng, Hữu Nhân học được cách làm rất nhiều điểm tâm đơn giản, đều là món mà Thuộc Phong thích ăn.

Ở trong phòng bếp, tính cách hấp tấp của nàng cũng gây ra không ít chuyện cười, thí dụ như luôn chẳng phân biệt được đâu là muối đâu là đường, đáng lí cần mặn thì lại ngọt, cần ngọt thì lại quá mặn, khiến mọi người thực không nói nên lời.

Bất quá, lộ điều trị mã lực (đường dài mới biết sức ngựa), lâu ngày mới hiểu lòng nhau, trong khoảng thời gian ở chung, mọi người rất nhanh đã phát hiện tính cách Hữu Nhân thật là đáng yêu.

Lòng dạ đơn thuần, thông minh hiểu học, thẳng thắn sáng khoái, những điều này chính là ưu điểm của nàng.

Mặc dù có lúc tính tình nóng nảy, chính trực, nhưng cũng không phải không bàn lí lẽ như ngoại giới đồn đại.

Lúc rảnh, nàng sẽ dạy mọi người đọc sách viết chữ, đặc biệt có lần tiểu nhi tử của Úc đại nương bộc phát bệnh nặng lại không thể lập tức lấy ra nhiều tiền để chữa bệnh, Hữu Nhân thấy thế không nói một lời chạy về phòng, “đặng đặng đặng” nghiêm chỉnh đưa cho nàng toàn bộ hộp trang sức hồi môn.

Trải qua mài hạp, mọi người càng ngày càng thích vị Vương Phi nương nương cá tính này.

“Lâu đại nương, người đang ở đây làm gì?”

Hữu Nhân mở to mị nhãn, nhìn Lâu đại nương đang trộn thứ gì đó màu trắng, dính như keo, tò mò hỏi.

“Nương nương, lão nô đang nhu bột mì.”

Lâu đại nương ngừng đầu cười nói, bàn tay vẫn xoa nắn không ngừng.

“Bột mì?”

Hữu Nhân nhướn mày.

“Đúng vậy! Chúng ta làm bánh bao, gói bánh trôi, phần vỏ bên ngoài đều phải dùng bột mì tạo thành.”

“Nga, nguyên lai là như vậy.”

Hữu Nhân bưng tỉnh đại ngộ lên tiếng trả lời ——

Hôm nay lại hiểu biết thêm được một ít.

“Nương nương, tay ta đang bận, người có thể lấy nước trong bầu lại đây cho lão nô được không, nhào bột mì cần thêm chút nước nữa.”

Hiện tại đúng là thời điểm phòng bếp bận nhất, vừa phải chuẩn bị điểm tâm buổi sáng, vừa phải bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho bữa trưa, Lâu đại nương nhất thời không thể phân thân, chỉ có thể nhờ Hữu Nhân giúp đỡ.

“Được! Không thành vấn đề!”

Hữu Nhân xoay người chạy về phía bếp, ở đó hiện tại đang đun nước.

“Nhường đường! Nhường đường!”

Nhấc ấm nước lên, Hữu Nhân lòng như lửa đốt xông tới, khiến mọi người vừa nhìn thấy nàng liền né tránh ——

Vương Phi nương nương của bọn họ, am hiểu nhất đúng là làm trò ngại chứ không giúp được gì . . . . .

“Lão thiên của ta a!”

Lâu đại nương trừng to mắt, thấy Hữu Nhân hung hăng lao tới, vội vàng né sang một bên.

Hữu Nhân đem toàn bộ ấm nước đổ vào bột mì, làm cho chỗ bột vốn sắp đại công cáo thành nhất thời như vừa trải qua hồng tai (lũ lụt), biến thành ẩm ướt nhão nhoét.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Biểu Hiện Ở Trù Phòng (3)

“Nương nương, đủ rồi! Đủ rồi! Đừng rót nữa!” Thời điểm Lâu đại nương ý thức được cần phải ngăn cản thì Hữu Nhân đã đem nước trong ấm đổ ra hết.

“Dì? Sao lại nhão thế này?”

Hữu Nhân nhìn chằm chằm kiệt tác của mình, hậu tri hậu giác nói.

Lâu đại nương vẻ mặt nhức đầu.

“Nương nương, hay là người đi qua một bên nghỉ ngơi đi.”

“Không cần không cần, ta muốn hỗ trợ nặn bột mì!”

Hữu Nhân vuốt cao tay áo, ” không nề hà vất vả” nói.

Lâu đại nương bất đắc dĩ thở dài, dùng âm lượng chỉ có một mình mình nghe thấy lên lên nói:

“Thực không cần người hỗ trợ mà. . . . .”

“Nước này có vẻ như hơi nhiều một chút.”

Hữu Nhân rót cục cũng ý thức được, vì vậy nàng liền đổ thêm bột mì vào.

Bột mì trọng lượng nhẹ, Hữu Nhân lại dùng sức rất mạnh, khiến bột phấn bay lên, dính khắp cả mặt.

“Hắt xì! Hắt xì . . . . .”

Bột mì bay thẳng vào mũi nàng, làm nàng liều mạng đánh hắt xì, ngay cả mắt cũng không mở ra được.

“Ài, đây đều là ai dạy người a. . . . .”

Lâu đại nương nhìn thấy vậy liền khóc thét.

Xong rồi, xem ra điểm tâm hôm nay không làm được rồi.

Như thế này sẽ ảnh hưởng đến chính sự của Vương gia, trách nhiệm này ai đảm đương nổi?

“Lâu đại nương, Vương gia sáng nay có việc phải ra khỏi nhà, không cần chuẩn bị điểm tâm.”

Tần Tương chạy tới thông báo.

“A? Phải không?”

Lâu đại nương mừng rỡ nhắc mi, quả thực là tâm tưởng sự thành.

“Đúng! Hơn nữa bữa trưa cũng không cần chuẩn bị, Vương gia khả năng tới buổi tối mới quay về.”

“Nha, được! Được!”

Gãi đúng chỗ ngứa, từ khi Vương Phi nương nương đến trù phòng giúp đỡ, trù phòng vốn đã bận rộn giờ càng thêm bận không chịu nổi.

Mọi người không chỉ có phải làm chuyện của mình, còn phải thường thường chú ý giải quyết tốt hậu quả thay nằng.

“Tần Tương! Thuộc Phong cần xuất môn sao?”

Hữu Nhân lau qua loa bột mì trên mặt, vừa nghe đến tên của hắn, cả người nàng liền tràn trề sức lực.

“Ngươi. . . . . Ngươi là?”

Nhìn đến” bạch diện đại tiên”, Tần Tương nhất thời không nhận ra, không khỏi chút nghi ngờ.

“Là ta a! Hữu Nhân!”

“Nương nương?!” Tần Tương trừng to mắt,” Ngươi, sao người lại biến thành như vậy?”

Hữu Nhân nhăn lông mày, đánh giá một thân trắng toát của mình.

“Ách. . . . . Vừa rồi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

Thời gian nàng xấu hổ cũng rất ngắn, ngay sau đó liền giống như con khỉ nhìn đông nhìn tây phía sau lưng Tần Tương.

Kỳ quái, sao lại không thấy hắn? Bình thường mỗi lần xuất môn, hắn đều mang theo Tần Tương.

“Chàng không đi cùng ngươi sao?”

Hữu Nhân nhin không được hỏi.

“Vương gia phụng chỉ xuất đội đi đón vương tử nước Thiên Diệp, bọn họ cũng đã ở cửa rồi, chờ ta đi báo cho trù phòng xong liền xuất phát.”

Tần Tương gãi đầu nói.

“Ở cửa?”

Hữu Nhân nói thầm một trận, xoay người chạy tới đại môn——

Chỉ là xa xa lớn tiếng tiếp đón, hắn là không làm sao đi?

“Nương nương!”

Lâu đại nương ở phía sau sốt ruột hô, nhưng Hữu Nhân cước bộ đặc biệt mau, nhanh chóng không thấy tung tích.

“Tần nội thị, ngài mau cùng đi xem đi!”

Lâu đại nương không yên lòng.

“Được! Ta cũng cảm thấy cần làm vậy. . . . .”

Tần Tương không nề hà lắc đầu, nhanh chóng đuổi theo.

“Nương nương! Đợi ta với!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Biểu Hiện Ở Trù Phòng (4)

Hữu Nhân chạy đến đầu đầy mồ hôi, tới lúc chỉ cách cánh cửa tầm mười bước thì dừng lại thở hồng hộc.

“Thuộc Phong! Thuộc Phong!”

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thuộc Phong cười trên lưng ngựa, tư thế oai hùng toả sáng, không khỏi hưng phấn mà hoa chân múa tay vui sướng.

Thuộc Phong nghe được thanh âm của nàng liền nhủ mảy, liếc nàng một cái, quay đầu tiếp tục nhìn phía trước ——

Hoàn toàn coi như không thấy nàng!

“Thuộc Phong! Chẳng phải xuất môn sao?!”

Hữu Nhân không dám đến gần, sợ lại bị hất xua đuổi.

Nàng đứng xa như vậy mới gọi, tổng không tính là phạm quy đi?

Thuộc Phong tiếp tục không để ý đến sự tồn tại của nàng.

“Thuộc Phong, thiếp đã học xong cách làm rất nhiều điểm tâm chàng thích ăn, buổi tối trở về, thiếp làm cho chàng ăn nga! Hi! Hi!”

Hữu Nhân dùng sức vẩy tay với hấn, thanh âm lớn tới mức khiến ngay cả tùy tùng của hấn cũng đều quay đầu lại xem nàng, còn phát ra một tiếng thì thầm trầm thấp.

Tôi tớ đi theo quanh mình đều che miệng cười trộm.

“Ngươi cầm miệng cho ta!”

Thuộc Phong nan kham rống nàng.

Trước công chúng, nàng sẽ không sợ dọa người.

“Nhưng mà, thiếp thật sự có tiến bộ rất lớn a! Chàng thử qua tay nghề của thiếp sẽ biết!”

Hữu Nhân hận không thể lập tức đem những điều nàng mới học được bày ra cho hấn xem!

Thuộc Phong sắc mặt xanh mét, ung mâu bất thường.

“Tùy tiện!”

Hấn khó chịu mắng một tiếng, giọng roi lên, đánh vào mông Ngự Tri.

“Vương gia, Tần nội thị còn chưa tới!” Một tùy tùng nhắc nhở.

“Không đợi!”

Hấn vừa nói xong đã đi trước làm gương, đem tùy tùng bỏ lại phía sau.

Nữ nhân này, hoàn toàn phá hủy tất cả tính nhã nhặn của hấn!

“Vương gia!”

Tần Tương đuổi tới nơi thì Thuộc Phong cùng đoàn xe đã xuất phát.

“Chàng thật sự thật ghét ta, ta vừa đến, chàng lập tức đi luôn.”

Hữu Nhân nhìn Tần Tương, cô đơn hạ đầu xuống.

“Nương nương, người đừng quá khổ sở, về sau sẽ khá hơn.” Tần Tương an ủi nàng.

Hữu Nhân chán nản lắc đầu, bộ dáng ủ rũ như kẻ bại trận.

“Ta đây trở về. Bất quá vẫn thực cảm ơn người, Tần Tương.”

Nàng mắt mát đi qua bên cạnh Tần Tương, bước chân nặng nề trở về.

Tần Tương nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng, càng bước càng trầm trọng, phảng phất như bước sau nặng hơn bước trước cả ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Biểu Hiện Ở Trù Phòng (5)

“Nương nương, người xác định muốn tự mình nhóm lửa làm cơm sao?”

Đại nương lo lắng nhìn Hữu Nhân nhét củi vào trong lò, khuôn mặt nghi ngờ hỏi.

“Ta muốn tự mình hoàn thành toàn bộ quá trình, để chàng biết Giang Hữu Nhân ta cũng là thực hiện thực!”

Nàng nắm cái mũi, khó chịu tránh né khói từ bếp lò bay ra..

Vì để chứng minh cho hần thấy nàng cũng giống tẩu tử, đều là thực nữ , vào phòng bếp, nàng không tiếc sức lực.

“Nhưng mà nương nương chưa bao giờ một mình làm cơm, vẫn nên có người giám sát. Vạn nhất lại lấy nhầm gia vị, Vương gia ăn xong còn tưởng rằng người cố ý thì lộng xảo thành chuyên mất.”

Hữu Nhân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn bị hun đến đen thui lên, đứng dậy lấy từ trong hộc tường ra một cái lọ gia vị, lắc lắc trước mặt Lâu đại nương.

“Người xem, ta đã ghi nhãn cho cả hai lọ rồi, sẽ không lầm nữa đâu! Đại nương, người yên tâm để phòng bếp lại cho ta đi, ta cam đoan không để người phải lo lắng!”

Hữu Nhân nói xong, liền đẩy Lâu đại nương đi ra ngoài.

Lâu đại nương muốn nói lại thôi ——

Nếu đem phòng bếp giao cho người, mới càng không yên lòng nha. . . . .

Hữu Nhân một mình một người ở phòng bếp suốt buổi chiều.

Tuy rằng, thời điểm xào rau bếp đột nhiên bùng lửa, chính mình bị lộng mặt xám mày tro, trên người còn nhiều chỗ bị phỏng, trên ngón tay cũng che kín vết dao cắt thật sâu.

Nhưng cũng may, hết thấy đều không có nguy hiểm.

Hữu nhân làm ba món ăn một canh, sau đó đem bỏ vào cái lán.

Buổi sáng Tần Tương nói, trước bữa tối hần sẽ trở về.

Hữu Nhân chỉ có thể ngây ngốc chờ ở đại môn, thầm nghĩ khi hần trở về, đem đồ ăn đã chuẩn bị tốt đưa cho hần.

Nhưng mà, theo như lời Tần Tương, hần một chút cũng không cho phép.

Nàng đói bụng, chờ tới khi trời tối mà vẫn không trông thấy bóng dáng của hần đâu.

Bụng đói kêu vang nàng cũng không dám ăn vụng, lại sợ trong khi rời đi ăn cơm sẽ bỏ qua hần, chỉ có thể chịu đói đứng đợi.

Ban đêm bên ngoài thật lạnh, Hữu Nhân núp ở cửa, cả người cuộn thành một cái tiểu cầu, đầu gối chống xuống cầm.

Vết xương gãy trên đùi mặc dù đã bình phục, nhưng gió lạnh thổi tiến vào trong ống quần, vẫn khiến cho chân của nàng cảm thấy đau.

“Ngươi ngồi xổm ở đây làm cái gì?”

Đột nhiên, thanh âm của một nam nhân truyền vào tai Hữu Nhân ——

Thanh âm này. . . . . Là Thuộc Phong!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Biểu Hiện Ở Trù Phòng (6)

Hữu Nhân ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh đến phát tím lộ ra vàng sáng vui sướng.

“Thuộc Phong! Cuối cùng chàng cũng đã trở lại! Thiếp đợi chàng từ chạng vạng đến bây giờ rồi đó!”

Thuộc Phong nhú mày, nhìn nàng một cái thật sâu.

“Ngươi ngồi xổm ở đây nghiêm chỉnh cả buổi tối?”

“Đúng a! Thiếp vẫn canh giữ ở cửa, thật nha!”

Hữu Nhân nhìn thẳng, mắt to trong suốt ngó nhìn hắn.

“Ta không bảo ngươi chờ ta.” Hắn lạnh mặt nói.

“Nha, đúng là chàng không bảo thiếp chờ chàng, nhưng đây là việc thiếp tự nguyện!”

Hữu Nhân vội vàng biện bạch.

Hắn nhìn nàng, sau một lúc lâu đột nhiên đem tầm mắt dời đi.

“Không cần thiết.”

Nói xong, hắn liền đi ngang qua nàng.

“Thuộc Phong, Thuộc Phong!”

Hữu Nhân vội vàng lại gọi hắn.

Hắn quay đầu, trên mặt đã không còn bình tĩnh.

Hữu Nhân đi nhanh đến trước mặt hắn, vươn tay giơ cái làn lên.

“Đây là thiếp cố ý làm cho chàng. Có thể ăn không thật ngon, nhưng mà, đó là một phen tâm ý của thiếp, chàng chỉ cần tùy tiện gấp mấy miếng thôi cũng tốt rồi!”

Hắn liếc cái làn trên tay nàng một cái, ngoài ý muốn thấy miệng vết thương trên đôi tay tinh tế mềm mại của nàng, tuấn mâu khép hờ hỏi:

“Tay ngươi làm sao vậy?”

“Tay?” Hữu Nhân mắt tự nhiên đem tay co lại. “Không có gì, chính là không cẩn thận quẹt qua làm bị thương mà thôi.”

Hắn mâu quang sắc bén nhìn nàng, liệt mâu bí hiểm bán dò xét.

“Thuộc Phong, nhận lấy nó được không?”

Hữu Nhân thanh âm nhắc nhở, ánh mắt tha thiết chăm chú nhìn hắn.

”Không cần.”

Hắn chỉ nhìn nàng trong chốc lát, sau đó lạnh lùng bỏ qua một bên.

“Không được!”

Hữu Nhân thấp thỏm lo âu nhìn hắn, đột nhiên đem cái làn để tới chỗ đất trống trước mặt hắn.

“Vây, vây thiếp để ở chỗ này, rồi lập tức biến mất! Chàng trăm ngàn lần không nên tức giận!”

Vừa dứt lời, Hữu Nhân liền quay đầu bỏ chạy.

Sau nhiều lần bị cự tuyệt, Hữu Nhân đã phát hiện ra một điều, đó là trước khi hắn phát hỏa, không nên lưu lại này nọ, mau chạy nhanh đi.

Thuộc Phong nhăn lông mày lại, nhìn chằm chằm bóng lưng nàng đang chạy trốn chết, đôi liệt mâu phức tạp nheo lại.

Thuộc Phong cầm cái làn Hữu Nhân đưa đi vào thư phòng. Tần Tương đang đứng ở cửa canh giữ, nhìn thấy hắn liền chạy nhanh lên phía trước nói xin lỗi.

“Vương gia, hôm nay đều do ta chậm tay chậm chân, không kịp xuất phát cùng lúc với ngài.”

Thuộc Phong mặt không thay đổi một mình vào phòng.

“Không sao cả.”

Tần Tương đi theo phía sau, không cẩn thận thoáng nhìn cái làn trên tay hắn.

“Vương gia, cái làn này?”

Tần Tương không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tình Cảm Vi Diệu Tiến Triển (1)

Vương gia quần áo đẹp để quý giá, khí vũ hiên ngang, có cảm giác cái làn trên tay hắn cũng rất hòa hợp với quý khí trên người hắn.

“Là do một kẻ nhảm chán đưa tới, nếu thích liền cho người mang về!”

Thuộc Phong tùy tiện đem đồ Hữu Nhân cố ý làm ném cho Tần tương, khiến Tần Tương sợ hãi vội vàng đón lấy.

Hắn cũng không biết tại sao lại mặc danh ki diệu đem cái làn cầm về——

Có lẽ bởi vì hắn đã phát hiện nàng có giá trị lợi dụng mới.

Tần Tương tò mò mở ra làn ra nhìn, là một đĩa rau xào cùng một cái âu lớn com trắng.

“Vương gia, đây là Thiếu Vương phi cố tình làm cho người đi? Ta chỉ là một hạ nhân hèn mọn, sao có thể đủ tư cách thưởng thức tay nghề của Thiếu Vương phi?”

Tần Tương đi theo Thuộc Phong nhiều năm, tự nhiên hiểu được sát ngôn quan sắc (xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của người).

Chủ tử thái độ lãnh đạm như vậy, ”kẻ nhảm chán” trong miệng hắn chắc chắn là Vương Phi chứ không sai.

Hơn nữa thực đơn này xem ra rất không lịch sự, chắc chắn không phải xuất từ tay của những người khác trong trù phòng.

“Bảo người cầm thì cứ cầm đi, không cần nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!”

Thuộc Phong không kiên nhẫn nói.

“Nhưng mà, này. . . . .”

Tần Tương khó xử cảm nghĩ, không biết vì sao, hần đột nhiên cảm thấy nương nương thực đáng thương.

Nàng thật sự, thực sự thích chủ tử.

“Vương gia, ta có thể cả gan hỏi người một vấn đề hay không?”

Thuộc Phong nhướng lông mày, hung ác nham hiểm liếc xéo Tần Tương một cái.

“Cái gì?”

“Vương gia người vẫn không thích Vương phi nương nương?”

Thuộc Phong đột nhiên nhếch môi, giống như vừa được nghe một chuyện cười.

“Vấn đề rõ ràng như vậy, người còn phải hỏi?”

Tần Tương nghe ra ngụ ý của hần.

“Nhưng mà, người có ác cảm với Vương phi nương nương như vậy là vì những lời đồn đãi bên ngoài hay sao?”

“Đồn đãi?” Thuộc Phong không cho là đúng nhần lông mày, “Ta chỉ tin tưởng những điều mình tận mắt thấy, mà sự thật, nàng quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Có lẽ, Vương phi nương nương không phải là người như thế đâu. . . . .”

Tần Tương nói bóng nói gió .

Thuộc Phong ảm hạ sắc mặt.

“Người định nói cái gì?”

“Ta muốn nói là, kỳ thật nương nương cũng có điểm thiện lương. Nghe những hạ nhân trừ phòng nói, nương nương ở phòng bếp thực cố gắng, thời điểm rảnh rỗi, còn dạy mọi người đọc sách viết chữ, mọi người còn nói, Giang Vương phi tài nghệ rất cao cũng đều là nương nương tự tay giáo hội!”

Thuộc Phong tà bĩu môi, cười nhạo nói:

“Nàng rất biết thiệp vàng lên mặt mình!”

Nếu Trúc Tâm cảm kỳ thư họa là nàng dạy, vậy chỉ có thể cảm thán thiên phú của người khác hơn nàng rất nhiều.

Loại xú nha đầu này, có thể có bao nhiêu nội tình tạo nghệ?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tình Cảm Vi Diệu Tiến Triển (2)

“Hon nữa, nương nương còn xuất ra tất cả trang sức hồi môn, giúp nhi tử Úc đại nương chữa bệnh, đại gia hỏa đều gọi nương nương có tâm địa Bồ Tát!” Tần Tương nói. “Thì sao? Nhất thời làm việc thiện, cũng không thể chứng minh cái gì.”

Thuộc Phong nhíu mày, khẩu khí thập phần lãnh đạm.

“Ta chỉ đột nhiên cảm thấy, đối với một số người, cần phải ở chung lâu dài mới biết được bản tính thật của họ. Có lẽ Vương Phi nương nương chính là như vậy. Tuy rằng đôi khi tính tình nàng có chút trẻ con, nhưng bản chất cũng không xấu, hơn nữa rất nhiều người biết nàng thật tâm thích Vương gia.”

Tần Tương uyển chuyển nói.

Đây là lần đầu tiên hần không cùng chung ý kiến với Vương gia.

Thuộc Phong tuần nhan trở nên âm trầm, khóe môi gợi lên độ cong lãnh chí.

“Tựa hồ, ấn tượng của người với nàng ta cũng không tệ lắm, cứ nhiên giúp nàng nói chuyện?”

Tần Tương nghe vậy, lập tức bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

Hắn” phù phù” một tiếng quỳ xuống.

“Ta không dám, là ta lảm nhảm.”

Hắn khép hờ quỹ mâu, tiện tay vung lên.

“Không cần kích động như vậy, đứng lên đi! Việc này ta đều biết chừng mực.”

Tần Tương ngẩng đầu, không rõ ý tứ trong lời nói của Vương gia.

“Phải . . . .”

“Người cứ ra ngoài trông giữ đi, ta còn có việc cần xử lý.”

Thuộc Phong xoay người đi đến trước bàn ngồi xuống.

“Nô tài cáo lui.”

Tần Tương không đem cái lần của Hữu Nhân theo.

Thuộc Phong vui đầu xuống. Trong lúc làm việc, hắn lơ đãng ngẩng đầu lên thoáng nhìn, tiếng lòng nguội lạnh hơi có chút xúc động.

Có lẽ, nàng cũng không quá đáng lắm như bên ngoài đồn đại.

Huống chi, hiện tại hắn rất cần có người đồng ý với kế hoạch chính trị mới mà hắn đưa ra.

Tên tiểu tử Giang Hữu Hạo từ trước đến nay luôn chống đối mình, muốn tranh thủ với hắn hiển nhiên là phi thường khó khăn.

Bây giờ chỉ có thể lợi dụng sự sủng ái của Giang lão Vương gia với nữ nhi, mượn sức hắn, như vậy mới có thể chiếm quyền chủ động giữa song phương, Giang Hữu Hạo cũng sẽ nể mặt cha hắn, không đến mức mình mục trường đàm phán đối như vậy.

“Nương nương! Nương nương! Có tin tức tốt! Tin tức tốt!”

Tần Tương vừa khẩu dụ được Thuộc Phong, liền kích động chạy tới báo cho Hữu Nhân biết.

“Cái gì, cái gì? !”

Hữu Nhân chỉ muốn biết tối hôm qua Thuộc Phong có ăn đồ ăn hay không, vừa thấy Tần Tương, nàng liền nóng vội hỏi.

Tần Tương thở dốc một hơi, giấu không được chuyện công bố đáp án:

“Nương nương, Vương gia nói đêm qua đồ ăn thật chán, dùng không ra hương vị gì, nhưng mà Vương gia cũng bảo đêm nay người chuẩn bị bữa tối rồi đem qua đó!”

“Thật vậy chẳng? Chàng muốn ăn ta làm đồ ăn cho chàng?!”

Hữu Nhân mở lớn miệng, quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

“Thật sự! Thật sự! Ta nghe được rành mạch, Vương gia chính là nói như vậy!”

Tần Tương vẻ mặt vui mừng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tình Cảm Vi Diệu Tiên Triển (3)

Đám người Lâu đại nương cũng đứng dậy.

“Chúc mừng nương nương, trời không phụ người có lòng, Vương gia rốt cục cũng nhìn thấy được điểm tốt của người!”

Mọi người sắc mặt đều lộ ý cười, bọn họ đều thay Hữu Nhân cao hứng.

“Ta sẽ lập tức đi chuẩn bị, hôm nay nhất định phải hảo hảo biểu hiện!”

Hữu Nhân trả lời, cái miệng nhỏ nhắn khoa trương toét ra.

“Đúng vậy, nương nương, nhân dịp này nhất định phải thi triển tài năng, chúng ta chúng ta đều tin tưởng người!”

Mọi người ai cũng khuyến khích nàng, khiến Hữu Nhân toàn thân như được tiếp thêm sức mạnh.

“Ân! Yên tâm yên tâm, ta nhất định không phụ lòng mọi người!”

Lời nói hùng hồn vừa mới phát ra, Hữu Nhân liền quay đầu, bỏ mọi người lại đằng sau, tất tưởi chạy vào trù phòng.

“Nương nương, có cần chúng ta giúp người hay không?”

Lâu đại nương không yên tâm gọi với sau lưng.

“Không cần không cần!”

Hữu Nhân hưng phấn tới mức đầu cũng không thèm quay lại, giờ một cánh tay trắng lên cao, đắc ý xua tay.

“Các ngươi cứ làm việc của mình đi, bằng bản lĩnh của ta, làm vài món ăn đó là dư dả!”

Hữu Nhân khoe khoang khoác lác.

Có lẽ cái gọi là vui quá hóa buồn, chỉ khi xem qua “sự tích anh hùng” của nàng mới có thể thật sâu lĩnh hội đi!

Hữu Nhân kéo cao ống tay áo, buộc lại tạp dề, tư thế sẵn sàng trước khi nấu nướng.

“Vịt con cạc cạc kêu, ta làm cơm canh cho tướng công. . . . .”

Hữu Nhân rung đùi đắc ý, miệng hát vang điệu dân ca đã bị nàng sửa chữa (=.=|||), đem đồ ăn cùng bát bàn tẩy sạch, sáng sớm liền bắt tay vào làm công tác chuẩn bị.

“Đúng rồi! Đem muối lấy ra trước nữa!”

Hữu Nhân vỗ ót, mở hộc tường ra, đi tìm muối cùng đường.

Nàng lúc trước đã dán nhãn trên hai cái lọ đựng muối cùng đường, cái nhãn ở lọ đường vẫn còn, nhưng còn ở lọ muối thì lại không thấy đâu.

“Là người nào làm đây?”

Hữu Nhân ngẩng đầu nhỏ, nhíu mi nghiên cứu hai cái lọ tương tự nhau, không biết rốt cuộc cái nào mới là muối.

“Coi như xong, tùy tiện lấy một cái là được, nhất định đều là đựng muối!”

Nàng cầm lấy cái lọ, còn âm thầm đắc ý một phen, không hề cảm giác được bất cứ dị thường nào.

“Cốc cốc cốc.”

Bởi vì hôm qua hấn không phải Tần Tương trả lại cái làn cho nàng nên Hữu Nhân bung bàn đồ ăn từ trù phòng thẳng đến thư phòng.

Tuy rằng còn chưa tới giờ cơm, nhưng Hữu Nhân đã khẩn cấp đưa đến thư phòng của hấn, muốn nhìn hấn ăn cơm.

Thuộc Phong đang phê chuẩn tấu chương, nhìn thấy nàng đến, tùy ý bĩu môi.

“Vào đi.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Hữu Nhân cong lên——

Hắn lần này cứ nhiên không đuổi nàng, lại còn chủ động mời nàng đi vào a!

“Vậy thiếp vào đây!”

Hữu Nhân lên tiếng chào hỏi, bởi vì sợ quấy rầy hắn làm việc nên rón ra rón rén như mèo con, từng bước tiến vào.

“Ngươi làm chi mà phải bày ra bộ dáng lén lút như vậy, là tặc sao?”

Thuộc Phong ngẩng đầu, vừa bực mình vừa buồn cười liếc nhìn nàng.

“A? Nha!”

Hữu Nhân nghe ra trào phúng, nhanh chóng đứng thẳng người, khôi phục bộ dáng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Đi Tả Chi Thù (1)

“Thuộc Phong, chàng xem, hôm nay thiếp làm vài món sớ trường cho chàng, là những món thiếp đã khổ luyện từ lâu nha!”

Hữu Nhân tự hào mỉm cười.

Thuộc Phong nhú mày, liếc nàng một cái, lại tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Thuộc Phong, chàng có nghe thấy thiếp nói gì hay không?”

Hữu Nhân căng khí hỏi.

“Để đồ ăn ở đây, sau đó ngươi có thể đi.”

Nụ cười trên mặt Hữu Nhân bỗng cứng đờ, một lát sau mới mới được.

“Kia, ta đây ngày mai, ngày kia còn có thể mang cơm tối nữa sao?”

Thuộc Phong ngẩng đầu, khoe miệng vung lên một đạo tà nịnh hình cung.

“Có thể.”

Sự cho phép của hắn làm Hữu Nhân mừng rỡ như điên.

“Được! Vậy là tốt rồi! chàng cứ làm việc đi, thiếp không quấy rầy chàng!”

Hữu Nhân thức thời đi ra khỏi phòng, bởi vì tinh thần phấn khởi quá độ, cho nên hoàn toàn quên mất chuyện đem cái làn về, chỉ lo chính mình lén lút hé miệng cười trộm.

Nàng cảm giác rất cực mục tiêu khiến Thuộc Phong yêu mình đã có chút thành công, nàng tự nói với bản thân không thể vội vàng xao động, phải để cho hắn chậm rãi chấp nhận mình.

Tuy rằng hắn vẫn không muốn cùng nàng nói chuyện nhiều, nhưng dù sao cũng đã chịu ăn đồ ăn nàng làm rồi, điều này chẳng phải chứng minh bọn họ có tiến triển hay sao?

Ước chừng nửa canh giờ sau khi Hữu Nhân đi khỏi, Thuộc Phong phê xong tấu chương, vừa vận cảm thấy đói bụng, liền ăn luôn “bữa tối” mà nàng tự mình làm.

Cũng không biết do thực đói bụng hay là do đồ nàng làm xác thực không khó ăn, hắn rất nhanh giải quyết hết bốn món ăn cùng một chén cơm trắng lớn.

“Xứ nha đầu này quả thật cũng biết chút ít, nhưng không biết là có tìm người giúp đỡ hay không.”

Hắn bữu môi, nhìn lại những món ăn có hương vị đặc thù này ——

Hoàn toàn không liên quan đến tình cảm, đơn thuần là đồ ăn có vị lạ nói không nên lời . . . . . Vị nhân, tuy rằng hương vị còn không bị phá hư.

“Quên đi, không thể nào! Hắn là nàng không đủ can đảm hạ độc.”

Thuộc Phong nâng lồng mày, tùy ý hừ xuy một tiếng, đi vào gian trong thay quần áo.

Đêm nay, hắn chuẩn bị tới Yến Vân Các qua đêm.

Tần Tương sớm nhận được thông truyền, đổi sang y phục thường ngày, đi vào thư phòng.

“Chúng ta đi thôi.”

Thuộc Phong nhìn thấy Tần Tương đến, nhân tiện nói.

“Nhưng mà Vương gia, tối nay người thực sự muốn tới chỗ Linh Lung cô nương kia sao?”

Tần Tương do dự hỏi.

Hắn cùng Vương gia đi tới đi lui nơi bướm hoa lâu ngày, đây là lần đầu tiên cảm thấy tự trách, trước kia không biết nương nương là người như thế nào thì không nói làm gì, nhưng mà bây giờ lại cùng Vương gia đi thì cảm thấy thật có lỗi với tín nhiệm của nương nương.

“Người khi nào thì học được cái tính dong dài như vậy thế?!”

Thuộc Phong phiền chán khinh xuy một tiếng.

“Phải . . . . . Là lỗi của nô tài. . . . .”

Tần Tương không dám nói thêm một câu nào.

“Có đi hay không?”

“Đi! Đi! Vương gia nói đi đâu, thì phải đi thế đó! Nô tài hết thấy làm theo ý Vương gia!”

Tần Tương nhanh chóng xin tha——

Nương nương a, không phải Tần Tương ta không muốn giúp người, nhưng mà ta cũng chỉ là nô tài, không thể thay đổi được ý định của chủ nhân nha!

Tần Tương cau mày, âm thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Thuộc Phong sắc mặt đột nhiên thay đổi, hắn che bụng, tuần nhan vắn vẹo.

“Vương gia? Người làm sao vậy?”

Tần Tương vội vàng hỏi.

Thuộc Phong mặt thoát đỏ thoát trắng, ngay cả mồ hôi lạnh cũng bắt đầu xuất hiện——

Chết tiết, không phải muốn đi tả chứ?

Thuộc Phong cau chặt mày, sắc mặt khủng bố khó coi!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Đi Tả Chi Thù (2)

“Vương gia, người cảm thấy không thoải mái?”

Tần Tương nhát gan, hơn nữa cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dáng này của Thuộc Phong, nín thở hỏi.

“Nhất định là cái nha đầu chết tiết kia!”

Thuộc Phong phần nộ nghĩ tới bần cơm bị hán ăn sạch sẽ.

Nhất định là thức ăn có vấn đề!

Tiếng mắng vừa phát ra khỏi miệng, bụng đột nhiên nhấc lên một trận đau nhức, Thuộc Phong ôm bụng, chưa bao giờ mắt mặt như vậy chạy như điên tiến đến nhà xí cách thư phòng không xa.

“Vương . . . . .”

Chữ “gia” còn chưa kịp ra khỏi miệng, Tần Tương đã không còn thấy bóng dáng Thuộc Phong đâu.

Qua nửa canh giờ, Thuộc Phong biểu tình quái dị đi vào thư phòng.

Tần Tương nhanh chóng tiến lên, còn chưa kịp hỏi gì, chỉ nghe Thuộc Phong phần uất thóa mạ một tiếng “muốn chết”, bụng lại có cảm giác, ngay sau đó liền xoay người xông ra ngoài.

Từ đó tới hết ngày, thư phòng xuất hiện bộ dạng tiến tiến xuất xuất đến chật vật của Thuộc Phong, lúc đầu còn bước đi như bay, càng về sau tay chân càng như nhũn ra.

Nguyên một buổi tối, Thuộc Phong chạy ra chạy vào giữa thư phòng và nhà xí, vì vậy kế hoạch ra phổ tâm hoa vấn liễu trực tiếp phá sản.

“Vương bát đản Giang Hữu Nhân, ngươi chờ đó cho ta!!”

Đi tả đến sáng hôm sau, Thuộc Phong nghiêng răng nghiêng lợi rống to với bốn bức tường nhà xí.

Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân!

Hắn không nên nhân từ với nàng, còn ôm áo tưởng tin nàng có thể ” hồi cải để làm con người mới” nữa chứ!

“Di? Ba bột đậu ta đặt ở góc tường sao lại bị người khác lấy ra?”

Từ đại thẩm nhìn thấy ba bột đậu (chắc là gần giống thuốc xổ) bị người ta dùng hết một phần ba, nghi ngờ thì thảo luận lắm.

“Từ đại thẩm, buổi sáng an lành!”

Hữu Nhân nhẹ nhàng bước đến, thần thái phi dương (hào hứng) đi vào phòng.

Tối hôm qua là đêm yên giấc nhất của nàng kể từ ngày bước chân vào Vương phủ.

Sáng sớm hôm nay, còn sừng sốt nhận ra mình từ trong mộng cười đến tỉnh.

“Nương nương, buổi sáng an lành.”

Từ đại thẩm nói an lành xong, lại bắt đầu cân nhắc việc này.

“Ngươi nhìn chăm chăm lọ muối rồi nhắm mắt là sao?”

Hữu Nhân kiêu mảy, nhìn xuống.

“Muối?”

Từ đại thẩm kinh ngạc mở to mắt.

“Đây rõ ràng là ba bột đậu ta đặt ở trong tủ quây, sao lại biến thành muối?”

“Đại thẩm, ngươi cũng thật biết đùa, ba bột đậu sao có thể đặt trong phòng bếp?”

Hữu Nhân còn không biết đại nạn buông xuống vẫn cười nói.

Từ đại thẩm lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc giải thích:

“Lão nô không có nói sai, cái này xác thực không phải muối, mà là ba bột đậu lão nô dùng để thông tiện

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đi Tả Chi Thù (3)

“Ba, ba bột đậu?”

Hữu Nhân bỗng lấp bắp nói.

Từ đại thẩm gật gật đầu:

“Bởi vì lão nô đã nhiều ngày bị táo bón nên để chút ba bột đậu ở phòng bếp, thỉnh thoảng lấy một ít ra pha vào nước uống.”

Hữu Nhân biểu tình cứng tại trên mặt, hoàn toàn quên mất phải mở miệng nói chuyện như thế nào——

Nàng gất gao nhìn vào biểu tình nghiêm túc trên mặt Từ đại thẩm, cảm giác một cái sấm rền đánh vào đỉnh đầu của mình.

Biểu tình của đại thẩm không giống như nói giỡn. Ngay cả khi táo bón, người ta chỉ cần dùng một ít thuốc là được, vậy mà thời điểm hôm qua nấu com, bởi vì nếm thử hương vị còn rất nhạt, cho nên bỏ thêm rất nhiều thuốc, nếu hấn ăn đồ ăn có từng đó ba bột đậu, thế thì hậu quả phải . . . .

“Sẽ không ! Sẽ không !”

Nàng dùng sức quơ đầu, không dám tưởng tượng tiếp.

“Ai nha, nương nương! Người không phải là đem ba bột đậu này cho vào thức ăn của Vương gia đó chứ?”

Mặt Hữu Nhân càng nhẫn lại, không đợi nàng mở miệng phân trần, Thuộc Phong đã bảo người hầu lại đây mời nàng đến thiên điện một lát——

Người hầu dẫn đường phía trước, Hữu Nhân giống như đứa nhỏ làm sai việc gì đi theo phía sau.

Nhìn biểu tình trên mặt người hầu, Hữu Nhân thâm nghĩ nao loạn không tốt là Hồng Môn Yến, Thuộc Phong cũng sẽ không đem ba bột đậu bắt nàng ăn đi?

“Vương gia, nương nương đã đến.”

Thuộc Phong tùy ý ừm một tiếng, vẫy tay bảo người hầu đi xuống.

Người hầu lui ra, Hữu Nhân đứng ở mép cửa, chậm chạp không dám tiến vào.

“Sau bộ dạng lại yếu ớt ôn nhu như vậy, chẳng lẽ ngươi đột nhiên thay đổi tính nết hay sao?”

Thuộc Phong khinh miệt nhếch khóe môi.

“Cái kia. . . . . Thiếp. . . . .”

Nhìn hấn tà chí tươi cười, Hữu Nhân trong lòng kinh hãi khiếp sợ, thân mình không khỏi run run.

“Làm gì mà sợ hãi rụt rè thế kia, có một số việc làm thì đã làm, hấn là nên dừng cảm đối mặt mới đúng phải không?”

Thuộc Phong chậm rãi tới gần nàng, ung mâu chỉ lãnh.

“Thiếp không phải cố ý.”

Hữu Nhân gục đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt của hấn.

Hấn đột nhiên đưa tay bắt lấy cổ nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào hấn.

“Không phải cố ý? Vậy là cố tình có đúng không?”

Hấn cố ý chơi chữ với nàng.

Nhìn phản ứng run sợ của nàng, hấn liền chắc chắn việc này do nàng làm ra, hơn nữa còn là có ý định!

“Thiếp thật sự không cố ý, thiếp cứ nghĩ đó là muối, ai ngờ lại là. . . . . là ba bột đậu. . . . .”

Hữu Nhân buồn chán hạ mi.

“A! Đây cũng xem như là lí do?” Thuộc Phong mất khếp hồ mị nhãn, bàn tay nắm lấy cầm nạng bỗng tăng thêm lực đạo, “Cho dù là bịa đặt, cũng phải tìm lý do phù hợp một chút chứ!”

“Thuộc Phong, chàng phải tin thiếp, thiếp không có phá hư như chàng nghĩ, càng không muốn hại chàng bị tiêu chảy!”

Hữu Nhân hoảng sợ nhìn mây đen dày đặc trên khuôn mặt tuần tú của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đi Tả Chi Thù (4)

Đột nhiên, hắn buông lỏng bàn tay như gông cùm ở cầm nạng ra.

“Chính là đối với ngươi, chưa nói tới tín nhiệm!”

Còn dám nói tới chuyện tiêu chảy, thù này bắt báo phi quân tử!

“Thuộc Phong, chàng nghe ta giải thích đã. . . . .”

Hữu nhân giữ chặt vạt áo hắn, đại nhãn thủy mị bất an nhìn hắn.

Hắn dụng lực bỏ ra tay nạng.

“Không cần! Từ giờ trở đi, ngươi phải tới Từ Đường phạt quỹ. Trong vòng ba ngày không được ăn bất kỳ vật gì, cẩn thận hiểu rõ cái gọi là ‘tam tông tứ đức’ cho ta, lấy phụ vi cương, nếu như còn không rõ, vậy cứ tiếp tục quỹ, thẳng đến khi nào lĩnh ngộ mới thôi!”

Khỏe môi cong lên tạo ra một nụ cười tà mị, lãnh mâu phóng xuất quang mang quỷ quyết.

Hữu Nhân giật mình, miệng há ra lại đóng vào ——

Khó trách tức giận thế, ăn nhiều ba bột đậu như vậy, nhất định hắn cũng không chịu được.

Cho dù hắn muốn phạt nạng, cũng là theo lý thường phải làm.

“Thiếp đã biết.”

Hữu nhân nhìn thẳng vào chân của mình, nhẹ nhàng đồng ý.

“Vậy còn không nhanh đi?”

Thuộc Phong trừng mắt nhìn nàng.

“Nha, nhưng trước khi thiếp đi, chàng phải đáp ứng không được tái sinh khí với thiếp nữa.”

Hữu Nhân ngược lên đôi mắt ngập nước, bất an đích xác nhận thức thái độ của hắn với mình.

Nàng thực để ý đến tâm tình của hắn.

“Yên tâm, nếu như có thể tận mắt nhìn thấy hình dạng ngươi bị đối đến dẹp bụng, nộ khí của ta nhất định sẽ tan thành mây khói.”

Hắn nhướng mày, ác liệt phiết môi cười.

Nàng dám hại hắn đi suốt một đêm, như vậy hắn muốn nàng suốt ba ngày không đi được!

“Vậy, thiếp sẽ đi Từ Đường ngay bây giờ.”

Sau một lúc ngóng nhìn hắn, nàng ủy khuất hạ mắt, giống như tiểu tức phụ cụt đầu xuống, chết lặng đi ra thiên điện.

Hắn nheo mắt, liếc bóng lưng nhỏ bé của nàng, tà mâu chuyển rực ——

Lần cuối nàng nhìn hắn, lại làm hắn thấy có loại cảm giác quen thuộc nói không ra lời.

Cảm giác mặc danh kì diệu, có lẽ, thời điểm nàng không ríu ra ríu rít, vẫn có thể làm rung động lòng người.

Ít nhất khi nhìn biểu tình khúm núm vừa rồi của nàng, hắn cũng không ghét, thậm chí còn. . . . . Cảm thấy rất tốt?

Ý thức được chính mình lại có ý tưởng không đầu như vậy, hắn tà xuy lắc lắc đầu, loại ảo giác giống như đã từng quen biết này chợt lóe qua rồi biến mất.

Hữu Nhân chưa từng thành thật như thế này bao giờ, liên tục quỳ suốt một buổi chiều mà không hề nhúc nhích, tuy rằng bụng cũng đã từ trước ngực thiếp vào sau lưng rồi, nhưng nàng vẫn tiếp tục kiên trì bền bỉ.

Nàng ngồi thẳng, hai mắt to đảo qua đảo các bài vị được bày đồ cúng trong điện thờ, cố gắng nhận thức các vị liệt tổ liệt tông của Thuộc Phong ——

“Từ phụ Thuộc chính Vương Thuộc Chi Khản vị”, ” Từ mẫu Thuộc Phuong Thị vị” ?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Phạt Quỳ Ở Từ Đường (1)

Hữu Nhân nhìn thẳng vào hai khối bài vị đặt ngay chính giữa, trong lòng mặc niệm một lần, trước kia nàng đã biết phụ mẫu Thuộc Phong mất sớm.

Như vậy Thuộc Chi Khản và Thuộc Phuong Thị là phụ vương cùng mẫu phi của Thuộc Phong, cũng chính là công công, bà bà (bố chồng, mẹ chồng) mà nàng chưa được gặp mặt?

Ý thức được điểm này, Hữu Nhân hai mắt tỏa sáng, càng thêm chuyên chú suy đoán——

Tên của công công có vẻ nho nhã, vừa nghe thấy đã biết là một người văn hóa, trách không được tài học của Thuộc Phong lại xuất sắc như vậy.

Mà bà bà kêu Thuộc Phuong Thị, lấy họ của chồng, nghe ra cũng tốt nha!

“Lần sau nhất định phải để Từ Ngọc gọi ta là Thuộc Giang Thị.”

Hữu Nhân nhỏ giọng nói thầm một tiếng, liền nói chuyện với bài vị.

“Công công, bà bà, lần đầu gặp mặt, Hữu Nhân ở trong này vẫn an hai người!”

Xuân phong ấm áp thổi vào làm lay động ánh nến, tựa hồ đang đáp lại lời thăm hỏi ân cần của nàng.

“Oa! Công công, bà bà, có phải các người nghe thấy lời con nói hay không?”

Hữu nhân kinh ngạc há hốc miệng, nhanh chóng nói tiếp.

“Con và Thuộc Phong đã định thân từ nhỏ rồi, hai người hẳn biết con gọi là Giang Hữu Nhân, đúng không? Bất quá con vừa mới gả cho Thuộc Phong không bao lâu, là nhi tức phụ (con dâu) mới của hai người nha!”

Hữu nhân nói chuyện phiếm cùng bài vị sinh động y như đang nói chuyện với người thật, cũng may là ban ngày, nghe qua không có rùng rợn như tưởng tượng.

Ánh nến im lặng phả ra khói xanh, Hữu Nhân nhăn mày suy nghĩ ——

Nên nói tiếp cái gì với công công bà bà đây. . . . .

“Đúng rồi, công công, bà bà, hai người nhất định rất kỳ quái, sao đột nhiên con lại chạy đến chỗ này. Kỳ thật con phạm vào một số lỗi, bị thuộc Phong phạt đến nơi đây quỳ.”

Hữu nhân dừng lại một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nghiêm túc, làm như có thật nói.

“Hai người hẳn không biết, chàng khả dữ tợn, luôn luôn nói lời lạnh nhạt với con. Như lần này chẳng hạn, con cũng không phải cố ý cầm ba bột đậu hại chàng bị tiêu chảy, nhưng mà chàng căn bản không tin con, để cho con đến đây tự kiểm điểm lại mình, còn không cho con ăn cơm nữa.”

Hữu Nhân than thở, cáo trạng với cha mẹ chồng ở dưới cửa tuyến.

“Nếu hai người còn tại thế thì thực tốt, có thể giúp con nói vài lời, có lẽ hẳn sẽ nghe theo hai người, đối tốt với con thêm một chút.”

Nói xong, Hữu Nhân hồ hững ảm hạ mặt, không chú ý tới tiếng bước chân rất nhỏ bên ngoài.

“Kỳ thật, con thật sự rất thích chàng.”

Thân ảnh cao to ở bên ngoài dừng lại, khuôn mặt cương nghị thoáng ngưng trệ.

“Nhưng mà chàng chê con tính tình không tốt, luôn luôn xa cách với con. Con thật sự rất cố gắng, cố gắng thử thu liễm mình. Ngày hôm qua, con thật vất vả mới có cơ hội biểu hiện, lại bị làm hỏng rồi, chàng tức giận vô cùng. Nhưng mà a——”

Bóng đen vẫn không chút sút mẻ.

Lúc này, Hữu Nhân đột nhiên ngẩng đầu, lăm bắm nói với bài vị:

“Kỳ thật tính tình của chàng cũng không tốt hơn con là mấy, hai người không thấy bộ dạng của chàng thời điểm mắng con, thực nhón nhác. Một đại nam nhân, tâm tư báo thù lại nặng như vậy. . . . .”

“Ân hử!”

Người đứng bên ngoài bỗng chốc đen mặt, đột nhiên lên tiếng

Hữu Nhân bị dọa cho nhảy dựng, nghiêng đầu sang chỗ khác, phát hiện Thuộc Phong thần tình tối tăm

“Ách. . . . . Chàng đến lúc nào vậy. . . . .”

Hữu Nhân đột nhiên trừng lớn hai mắt, tự biết mạng xong rồi, nói.

Thuộc Phong mâu quang ung chí, sau khi nhìn chằm chằm nàng thật lâu, khóe miệng gợi lên một nụ cười lo lắng giả tạo.

“Ngươi cảm thấy ta nên đến lúc nào mới được?”

Hữu Nhân xấu hổ bĩu môi.

“Sao chàng không nói không rằng gì cả, đến được bao lâu rồi. . . . .”

Thuộc Phong nhíu mày, đôi mắt bỗng âm thầm trầm xuống.

“Đủ lâu để nghe được hết tất cả oán giận của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phạt Quỷ Ở Từ Đường (2)

“Chàng trăm ngàn lần đừng coi là thật, thiếp chỉ tùy tiện nói bậy. . . . .”

Hữu Nhân sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, chột dạ biện giải.

Hắn nhướng mày, không khỏi cười nhạo một tiếng.

“Phải không? sao ta lại hông thấy vậy nhỉ?”

Hữu Nhân đuối lý cúi đầu xuống, không lên tiếng nữa.

Thuộc Phong phui vạt áo, vươn ngón tay thon dài nhắc gương mặt của nàng lên:

“Vì sao không nói tiếp? Không phải ngươi luôn là người nói nhiều hay sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Hữu Nhân mím chặt, tựa hồ như đang cố ý giận dỗi hân, môi dưới mất mảy nhưng không nói ra lời.

Thực ra nàng bị khí thế bức người của hân dọa sợ, chứ không phải muốn đối nghịch với hân.

“Sao lại làm ra biểu tình ai oán như vậy?”

Khẩu khí của hân thật hung ác, lại còn hiểu lầm phản ứng của nàng.

“Thiếp. . . . . Không có. . . . .”

Hữu Nhân thấy hân như vậy, càng thêm không dám đáp lời.

Cho tới nay, nàng nói cái gì cũng là sai, làm cái gì cũng là không đúng.

Nàng sợ nếu mình nói tiếp sẽ khiến cho hân càng thêm bất mãn.

“Nếu ngươi thừa nhận là mình cố ý làm, ta có thể tha cho ngươi lần này, không bắt ngươi phải quỳ đủ ba ngày nữa.”

Hân bán mị khỏi nhìn nàng.

Hữu Nhân nhíu đôi mày lá liễu, nói:

“Thiếp không thừa nhận, sự thật rõ ràng không phải như vậy!”

Vì sao hân nhất định cho là mình đang lừa hân? Chẳng lẽ trong lòng hân, nàng là loại nữ nhân lòng dạ nham hiểm hay sao?

“Nếu không thừa nhận thì cứ tiếp tục quỳ đi!”

Thuộc Phong tăng thêm khẩu khí.

“Cho dù quỳ chết hoặc là đói chết, thiếp cũng không chịu oan uổng!”

Hữu nhân đuổi thẳng cổ, vẻ mặt nghiêm túc.

“Thật sự quyết định?”

Thuộc Phong nheo mắt lại.

Hữu Nhân chắc chắn nhìn hân, dị thường kiên định nói:

“Đúng vậy! Thiếp sẽ ở trong này quỳ ba ngày ba đêm. Nếu thiếp làm được, chàng phải tin tưởng thiếp là vô tâm chi quá!”

Thuộc Phong khơi mào lông mày.

“Muốn ta tin tưởng cũng không khó, chỉ cần ngươi có thể làm được.”

“Đương nhiên!”

Hân nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lần đầu tiên cảm thấy không hề phản cảm với phản ứng của nữ nhân này.

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng để đổi ý. Còn nếu khăng khăng muốn vậy thì ngươi phải quỳ đủ ba ngày ba mươi sáu canh giờ, một khắc cũng không được thiếu.”

“Được! Để chứng minh bản thân trong sạch, thiếp sẽ quỳ đủ ba ngày!”

Hân lại gần, dùng một loại ánh mắt xa lạ để đánh giá nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Phạt Quỳ Ở Từ Đường (3)

“Ot ot ot. . . . .”

Đang trong lúc trọng yếu, bụng Hữu Nhân bỗng kêu lên mấy tiếng làm phá hỏng không khí.

Hắn lấy lại tinh thần, buồn cười liếc nàng một cái, tựa hồ đang nghi ngờ khả năng kiên trì của nàng.

“Không cho chàng cười, cái này, cái này không phải là thanh âm từ bụng thiếp phát ra đâu!”

Hữu Nhân chợt dạ nói xạo.

Hắn vẫn đậm phong khinh bĩu môi.

“Vậy cứ tiếp tục quý đi, Bồn vương không quấy rầy nhã hứng của ngài.”

Thuộc Phong thoải mái nhàn nhã quay lưng lại, khoe miệng không tự chủ vẽ nên một đường cong ——

Trừ bỏ việc không hay làm nũng như các nữ nhân khác ra thì cung cách nói chuyện của nàng cũng có một tư vị riêng.

Hữu Nhân quật cường chống đỡ qua một buổi tối.

Tuy rằng những bài vị trong án đường đều là của tổ tiên Thuộc gia, cho dù có quý cũng là quý nhà mình, thế nhưng đây vẫn là nơi âm khí rất nặng. Nếu ban ngày thì có thể chịu đựng được, chứ tới nửa đêm thì...

Trong vòng một đêm ngắn ngủi, Hữu Nhân đã giật mình tỉnh giấc vô số lần, rồi lại quật cường chống đỡ qua cơn đói khát.

Những lúc ấy, nàng có cảm giác thời gian trôi qua có vẻ đặc biệt chậm.

Nhưng vì để Thuộc Phong tin tưởng sự trong sạch của mình, Hữu Nhân quyết định bất chấp bằng mọi giá.

Khi đói bụng tới mức không chịu được nữa, nàng bèn liều mạng uống nước để giảm bớt cơn đau dạ dày xuống, vậy nên ngày thứ hai cũng miễn cưỡng được nàng vượt qua.

Vất vả nhất phải kể đến đêm ngày thứ ba, cũng là đêm chịu nhiều dày vò nhất.

Ông trời dường như muốn trêu đùa Hữu Nhân, vốn đang quang đãng, vậy mà đến đêm khuya, đột nhiên cuồng phong gào thét, sau đó sấm chớp nổi lên, rồi mưa tầm tã rơi xuống.

Hữu Nhân núp sau tấm bò đoàn, đôi mắt to tròn trong vất vả vì mất ngủ hai ngày liên tục mà có vẻ mỗi một không chịu nổi, cả người vô lực gần như hư thoát.

Thuộc Phong xử lý xong công sự mới phát hiện bên ngoài trời đang mưa to.

Hắn bước ra khỏi cửa, Tần Tương nhanh chóng lại gần.

“Vương gia, cơn mưa này rất lớn, để ta tới nhà kho lấy ô cho ngài.”

Hắn định bụng chạy đi lấy, bỗng nghe thấy tiếng Thuộc Phong hỏi:

“Nàng vẫn đang quý trong từ đường?”

Nhìn thấy mưa lớn thế này, hắn đột nhiên lại nghĩ tới một người đang bị phạt quý.

Đối với một Giang Hữu Nhân coi việc lật lọng là chuyện bình thường như cơm bữa, hắn căn bản không tin nàng có thể thực hiện được cái gọi là hứa hẹn này, mà có khi nàng đã sớm vi phạm quy định rồi.

Tần Tương giật mình, lập tức phản ứng:

“Dạ, Vương gia! Nghe bọn hạ nhân trông coi Từ Đường nói, nương nương trừ bỏ ngủ thì chỉ có quý, một hột cơm cũng chưa ăn.”

Thuộc Phong như rồng mây tỏ vẻ khó tin, đôi mắt thâm sâu khó lường nhìn về hướng Từ Đường.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tình Cảm: Phạt Quỷ Trong Từ Đường (4)

“Vương gia hay là bỏ qua đi,đã hai ngày rồi nương nương không có ăn gì đó,buổi tối Từ Đường lại âm u đáng sợ. Nương nương được nương chiều từ bé,vạn nhất xảy ra chuyện,cũng khó mà ăn nói với Giang phu.”

Thuộc phong nhíu mày,khinh thường mà nhếch môi cười lạnh.

“Nàng đã gả cho Thuộc Phong ta,ta dạy bảo nữ nhân của mình như thế nào ,Giang Vương phủ dám can thiệp vào sao? ”

“Dạ ,là nô tài nhiều lời. Vậy Vương gia hiện tại quay trở về phòng sao?”

Thuộc Phong liếc xéo hần một cái

“Đi Từ Đường!”

“A ?”

Tần Tương choáng váng,tâm tư của Vương gia thật là khó nắm bắt,không phải hần vừa mới nói. ....

“Ta đi một mình,ngươi không cần đi theo.”

Thuộc phong vươn tay cầm lấy ô trong tay Tần Tương,quay người hướng Từ Đường mà đi tới.

Có lẽ ngày hôm nay quá rảnh rồi,hần lại có hứng thú muốn biết “xú nha đầu” ra sao.

Bất quá ,như vậy cũng không phải là không tốt,hần cũng muốn xem xem,nàng có phải đúng như lời Tần Tương nói ,cứ như vậy mà ” làm tròn bổn phận” ?

” Âm !”

Lại một tiếng sét nặng nề vang nên, gió cùng mưa đánh thẳng vào người nàng,khiến Hứa Nhân ngay cả mắt cũng không mở nổi ,căn phòng vốn còn ánh nến chập chờn bỗng trong nháy mắt cũng vụt tắt,trong phòng ngoài phòng đều là một màn đêm u ám.

Hứa Nhân hoảng sợ trùng to mắt,cả người nằm sấp xuống,bất lực bò đến dưới gầm bàn trốn tránh.

Nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, cả một đêm bị dọa cho hoảng sợ hoàn toàn đã vượt khỏi sức chịu đựng của nàng,mà giờ đây bị bóng đêm bao trùm càng làm cho toàn thân nàng vì sợ hãi mà run rẩy.

Xung quanh tối đen ngay cả ngón tay của bản thân cũng không nhìn thấy,nàng chỉ biết vòng hai tay ôm lấy chính mình,cả cơ thể co lại,hai bả vai nhỏ không ngừng run rẩy phập phồng nên xuống.

“Xèo xèo kếp.....”

Có âm thanh kì quái phát ra,tầm mình sau bàn thờ dường như bị kéo ;ên, Hứa Nhân cảm giác được có thứ gì đó đang xông tới chỗ nàng.

“AAAAA.....”

Hứa Nhân sợ hãi tới cực điểm,tay ôm lấy đầu,hướng phía cửa phòng mà chạy tới ,hoàn toàn không phân biệt đâu là đông tay nam bắc.

Thân ảnh cao lớn của Thuộc Phong đi tới cửa Từ Đường ,nghe thấy tiếng hét chói tai bên trong,bước chân hơi dừng lại——

Nữ nhân này rốt cuộc lại giờ trò quỷ gì ,đã ba ngày chưa ăn uống gì,vậy mà vẫn có thể hét to tới vậy!

“Cứu mạng aaaaaa.....”

Hứa Nhân chạy chối chết,đột nhiên đụng phải một “thứ” cứng rắn,nhưng

“thứ “ đó lại có độ ẩm a.

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu,xuyên qua ánh sang le lói chỉ mơ hồ thấy một dáng người cao lớn.

“ Ông trời ơi,có quỷ .....”

Hữu Nhân hét to một tiếng, trước mắt tối sầm, vì quá sợ hãi cộng với thể lực cạn kiệt, nàng lập tức hôn mê.

“Uy! Ai là quý? Người này.....”

Còn chưa dứt lời, hần liền ý thức được nữ nhân trước mắt giống như lá liễu lão đảo mà ngã xuống, hần nhanh mắt đưa tay ra đỡ được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tình Cảm: Phạt Quỷ Trong Từ Đường (5)

“Uy! Giang Hữu Nhân, người tỉnh lại cho ta !”

Thuộc Phong đưa tay vỗ nhẹ vào hai má của nàng, vậy mà nàng một chút phản ứng cũng không có.

“Đáng chết! ”

Hần khó chịu nguyên rủa một tiếng, ôm ngang nàng lên.

“Nữ nhân phiền toái!”

Sớm biết như thế này hần sẽ không tới đây!

Đầu óc hần nhất thời thực sự có vấn đề, nên mới rảnh rồi mà đi tới Từ Đường này mà!

Nữ nhân này cũng quá nhát gan đi!

“Thưa Vương gia, Vương phi là bị dọa hoảng sợ, lại phải chịu đói một thời gian dài, mới bị bất tỉnh. Thần đã bắt mạch, hần là không có gì đáng ngại. Đợi sau khi Vương phi tỉnh lại, nên để người ăn chút đồ ăn thanh đạm, hần là sẽ bình phục rất nhanh!”

Tiền Chi Tín vốn là ngự y đã trải qua hai triều đại, mấy năm trước đã cáo lão hồi hương, trở thành đại phu của Thuộc vương phủ.

“Khi nào thì có thể tỉnh lại?”

“Hần là không lâu nữa”.

Tuần nhan lạnh lùng nhìn không rõ cảm xúc, Thuộc Phong gật đầu, cánh tay dài vung lên.

“Lui xuống đi”

Tiền Chi Tín cung kính khom người, rời khỏi phòng.

Căn phòng giờ chỉ còn lại hần đứng nhìn nàng đang mê man ngủ.

Thuộc Phong chậm rãi đi lại gần mép giường, bình tĩnh chăm chú nhìn dung nhan thanh lệ thoát tục của nàng.

Bọn họ mặc dù đã là phu thê, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên “hài hòa” ở chung một căn phòng.

Nàng, khi yên lặng ngủ, nhu thuận hơn rất nhiều khi nàng tỉnh.

Hần từ từ cúi xuống, tuần mâu khép hờ hơi nhướn lên, đột nhiên hần lại có hứng thú muốn nhìn nàng cho thật rõ.

Trước đó vẫn không có nhìn kĩ nàng, kì thật bộ dạng của nàng cũng không tồi.

Thực sự mà nói nàng cũng được coi là một mỹ nhân.

Không chỉ có làn da trắng như tuyết, hơn nữa lại trơn láng mịn màng.

Mặt trái xoan tiêu chuẩn, ngũ quan tinh xảo không tì vết, đôi môi nhỏ nhắn, cái mũi cao thẳng.

Khi nàng ngủ say, lúm đồng tiền xinh đẹp nhu thuận mềm mại, mắt hai mí xinh đẹp lạ thường, lông mi thật dài cong vút.

Môi anh đào hồng nhuận ướt át, khiến cho người khác có một loại dục vọng muốn âu yếm.

Lúc này nàng yên lặng ngủ, bốt đi sự náo loạn ngày thường mà thêm vào đó là sự dịu dàng mềm mại, nàng giống như tiên nữ, giống như từ trong tranh bước ra vậy.

Hắn không thể không thừa nhận, nàng thực sự là một nữ nhân.

Nếu chỉ luận về nhan sắc, nàng quả thật không hề thua kém Trúc Tâm

Đôi lông mày khẽ run rẩy, Hữu Nhân đột nhiên hoảng sợ bật dậy, đôi mắt to mở lớn trong suốt.

Thuộc Phong thiếu chút nữa bị nàng đụng vào đầu, nhú mày.

Cũng là nữ hài tử, vì sao không thể học những nữ nhân khác có một điểm dịu dàng e thẹn.

Cũng là bị hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại không phải là mềm mại yếu ớt sao?

Mà nàng thì ngược lại, rõ ràng là trực tiếp là nhảy dựng nên, hơn nữa còn có vẻ kích động

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tình Cảm: Phạt Quỷ Trong Từ Đường (6)

“Tĩnh?”

Thanh âm lạnh lùng của hắn từ phía sau lưng nàng truyền đến.

Hữu Nhân mạnh mẽ quay đầu lại, thấy rõ ràng là Thuộc Phong phất sau nàng, nước mắt không hề báo trước mà chảy xuống, diễn trò cũng quá là thật đi.

“Thuộc Phong! Ô ô ô.....”

Nàng bỏ nhào vào trong lồng ngực của hắn, tìm kiếm sự an ủi.

Hắn hạ cả hai cánh tay xuống, không có ôm lấy nàng cũng không có đẩy nàng ra.

“Ô ô ô ..... Thuộc Phong, Từ Đường thật đáng sợ.....”

Hữu Nhân gắt gao vòng hai cánh tay ôm lấy thắt lưng hắn, cố gắng hít lấy mùi hương nam tính đặc biệt trên người hắn.

Giống như chỉ có như vậy mới có thể khiến nàng vui bớt đi sự sợ hãi trong lòng.

Thuộc Phong lơ đãng bĩu môi, giọng điệu trào phúng:

“Ngươi sợ sao? Từ Đường là nơi tổ tông phù hộ, có cái gì đáng sợ?” Hắn nhếch môi cười tà mị, cúi người tiến sát tới bên tai nàng nói nhỏ “Nếu ngươi sợ hãi, có phải hay không ngươi có tật giật mình, đã làm việc có lỗi với Thuộc vương phủ?”

Hữu Nhân đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mà loang đỏ nước mắt chưa kịp lau đi.

“Không phải như thế! Là bởi vì, vì.....”

“Bởi vì sao?”

Hắn nhú mày, chờ đợi nàng nói tiếp.

Hữu Nhân mãnh liệt nuốt nước miếng.

“Là do trong Từ Đường có quỷ! Ta còn va phải hắn, hắn thật cao, thân thể hắn cứng rắn, như yêu quái vậy!”

Thuộc Phong nhướn cao đôi lông mày.

“Ăn nói xằng bậy!”

Hắn tức giận tới mức sắc mặt đều trắng bệch, nữ nhân này cũng quá khoa trương đi, cũng thật là có sức tưởng tượng?

Hữu Nhân co lại bả vai, nhẹ giọng nỉ non:

“Thuộc Phong.....chàng tức giận như vậy làm gì, ta cũng không phải nói chàng a.....”

“Người nói chính là ta!”

Hắn càng thêm tức giận.

Hữu Nhân càng thêm không hiểu, hàng lông mày nhíu chặt lại.

“Có ý tứ gì?”

Thiếu Phong trừng mắt nhìn nàng, giống như muốn giết người.

“Ta chính là quỷ trong lời người nói! Người có biết là ý gì hay không?”

Thuộc Phong bắt chập hình tượng mà gầm lên.

“Quỷ kia chính là chàng?”

Hữu Nhân còn không có phản ứng kịp, ngây ngốc mà lăm bả nhắc đi nhắc lại không chỉ một lần, đột nhiên giật mình buông ra hai tay đang ôm eo hắn, chỉ vào hắn, bỗng nhiên tỉnh ngộ trừng to mắt.

“Chàng già quỷ hù dọa ta?”

Thuộc Phong đẩy đầu ngón tay của nàng vẫn đang chỉ thẳng vào mặt hắn. ra

“Người cho rằng ai cũng giống như người, rảnh rồi không có việc gì làm sao?”

Hữu Nhân nắm chặt đầu ngón tay đáng thương, gương mặt nhỏ nhắn vì ủy khuất mà nhăn lại.

Nàng đâu có rảnh rỗi như lời hắn nói?

“Vậy vô duyên vô cớ chàng chạy tới Từ Đường làm gì? Không phải tới hù dọa ta, chẳng lẽ là tới thăm ta sao?”

“Chính là tới thăm người, chỉ là——” Hắn tà ác mà nhếch môi “Ta là muốn tới thăm người, xem người đã chết đói hay chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tình Cảm: Phạt Quỷ Trong Từ Đường (7)

Hữu Nhân buồn bực cúi đầu, nàng thực không biết phải dùng biểu tình như thế nào để đối mặt với hắn.

Nàng cố gắng nhớ lại hoàn cảnh lúc ấy, dù thế nào cũng cảm thấy không đúng.

“Nhưng thật kì quái, rõ ràng ta nghe tiếng mảnh che bị người nhắc lên, mà chàng cũng là từ ngoài cửa chính đi vào.....”

Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thuộc Phong vừa bực mình vừa buồn cười liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Đó chẳng qua chỉ là một con chuột mà thôi, ngu ngốc!”

“A? chuột?”

“Đúng vậy,quên nói cho người một tin tốt,người cùng nó thi chạy không những thắng nó mà còn thành công giết chết nó ,cũng coi như là giúp Thuộc vương phủ trừ hại.”

Hắn nhếch lên khoe môi,trào phúng cười nhạo nàng, phải tốn một chút sức lực mới không bật cười thành tiếng.

Hữu Nhân kinh ngạc há to miệng ——

Náo loạn nửa ngày,thì ra chỉ vì một.....con chuột ?

Nàng cúi đầu ủ rũ,nàng cũng thực sự hoang mang,cuối cùng thì tối ngày hôm qua đã xảy ra những chuyện gì mà nàng không biết?

Thuộc Phong chăm chú nhìn khuôn mặt ảo não của nàng, lại không làm sao mà dời tầm mắt đi được.

Hữu Nhân vẫn cúi đầu,không có chú ý tới ánh mắt chăm chú của hắn.

Trong lòng lại oán giận “ Tở tiên nhà Thuộc Phong đúng là chỉ giúp con cháu nhà mình ,nàng là ngoại tộc ,đến quý nhà hắn cũng giúp hắn khi dễ nàng ”

Đột nhiên nàng nhớ tới ước hẹn cùng với hắn ba ngày trước .

“Nha ! Không được!”

“ Lại làm sao nữa? Người có thể suy nghĩ giống người bình thường được không?”

Thuộc Phong khoanh tay trước ngực, cười tà mị, xem nàng như khi làm xiếc.

“ Cái kia..... Ta đã quý mấy ngày rồi? Đủ ba ngày chưa?”

Hữu Nhân khấn trương hỏi,ngước đôi mắt to trong suốt lên nhìn hắn.

“ Còn thiếu vài canh giờ”

Hắn nhàn nhạt lạnh lùng nói .

“ Ta đây quay lại quý ! Không phải ta tự mình đi khỏi Từ Đường ,cho nên không tính là ta bỏ cuộc giữa chừng!”

Nói xong,nàng liền vội vàng bước xuống giường.

“ Người nằm yên cho ta”

Thuộc Phong nghiêm mặt ấn nàng nằm quay trở lại giường,không cho nàng tiếp tục lộn xộn.

Hữu Nhân vô tội mà nhìn hắn chằm chằm.

“ Thuộc Phong, ta chỉ muốn thực hiện lời hứa của ta.....”

“Ta lại nghĩ là người lại muốn ngắt thêm một lần,gây thêm phiền toái cho ta nữa chứ?”

Hắn thô lỗ ngắt lời nàng,ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

“ Không phải,ta không có .....”

Hữu Nhân lắc đầu như giả vờ , thanh âm đáng thương cố gắng giải thích nhỏ dần nhỏ dần.

Ý thức được khẩu khí của mình có hơi quá đáng,hắn cũng dịu giọng đi rất nhiều.

“ Vậy người có chuyện gì, i ca ca của người sẽ tới vương phủ gây sự,không phải là tới gây phiền toái cho ta thì là cái gì ?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tình Cảm: Phạt Quý Trong Từ Đường (8)

Hữu Nhân ôm đầu.

“Nhưng là,ta không hy vọng chàng nghĩ rằng ta là nữ nhân hư hỏng lúc nào cũng chỉ biết đến oán hận trả thù!”

Thuộc Phong lãnh mầu nhìn nàng,chợt nhận thấy dường như hấn chưa từng hiểu nàng.

Nhưng loại cảm giác này chỉ như tia chớp chợt lóe lên trong mắt hấn, sau đó lập tức biến mất.

“Không cần , ta tin tưởng ngươi không phải là cố ý”

Hấn bắt chợt nói,hoàn toàn không giống với phong cách ngày thường của hấn. ....

Lạnh lùng trầm tĩnh .

“Thật sự? Chàng không phải là lừa gạt ta?”

Hữu Nhân mừng rỡ mở to mắt nhìn hấn.

“Ngươi cảm thấy,ta có nhả hứng đi lừa gạt ngươi sao?”

Hấn không trả lời nàng,mà nàng cũng hiểu ý tứ của hấn.

Hấn không thêm lừa gạt nàng,bởi vì nàng căn bản là không đủ tư cách để hấn hao phí thời gian cùng tinh lực quý báu.

Nhưng tâm tư đơn thuần của Hữu Nhân cũng không có hiểu hàm ý trào phúng trong lời nói của hấn,vừa nghe hấn nói hấn tin tưởng mình,nàng thật là cao hứng,trong lòng như có mật ngọt,ấm áp mà ngọt ngào.

Nhiều ngày chịu khổ chịu cực như vậy chỉ vì một câu “ta tin tưởng ngươi” của hấn mà trở nên đáng giá.

Nàng vui mừng tới mức phấn khích,nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của hấn. ....

Chỉ là một câu nói , có cần phải vui vẻ tới vậy không?

“Giang Hữu Nhân ?”

Hấn bắt ngờ khẽ gọi tên nàng, giọng điệu đặc biệt trầm thấp.

Hữu Nhân dường như bị trúng cổ độc,theo bản năng ngừng thở,chỉ biết trừng mắt nhìn gương mặt của hấn không ngừng phóng đại,thẳng cho tới khi cảm nhận được hơi thở của hấn thổi ra một luồng khí nóng trên mặt nàng

“ Ặn. ....”

Hữu Nhân mềm mại lên tiếng, giờ phút này,nàng sợ tới mức hai tay bối rối không biết phải làm sao. ....

Chẳng lẽ ,đây là điềm báo trước khi hôn môi trong truyền thuyết sao?

Trời ơi ! Không phải là hấn đã thấy được lòng của nàng,đã không còn thành kiến với nàng chứ, vậy thì Giang Hữu Nhân nàng không phải là đã đoạt được lòng Vua,khô tận cam lai rồi sao?

Hữu Nhân nhu thuận nhắm mắt lại,cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi cong lên, trên gương mặt xinh đẹp cũng nổi nên một tầng ửng hồng.

Nếu hấn muốn hôn,vậy nhanh nhanh hôn đi,nàng lần này cam đoan tuyệt đối không bị hấn dọa ngất.

Miệng của nàng ngày càng vênh lên cao,nhưng nhưng là bởi môi của hấn lại không có che xuống dưới.

Kì quái ,sao lại thế này?

“Ta không phải muốn hôn ngươi”

Qua một lúc lâu ,truyền tới âm thanh lạnh lùng của Thuộc Phong, ắn dấu nét cười trộm.

Hữu Nhân hơi hơi mở mắt,theo ánh mắt nhìn thấy nét cười trào phúng của hấn.

Nàng bỗng trừng lớn hai mắt,mặt nháy mắt đỏ bừng.

“Vậy chàng. ....chàng muốn làm gì?”

Nàng vô lực hỏi .

Thuộc Phong lại một lần nữa tới gần nàng,Hữu Nhân vội vàng nhắm mắt lại,mí mắt nhắm lại.

“Hóa ra là một vết bẩn ,ta còn tưởng rằng người có một cái nốt ruồi đặc biệt dài như vậy?”

Thiệt Phong trên mặt tràn ngập ý cười,bàn tay ở hai bên khóe miệng Hữu Nhân miết mạnh, “ Vết bẩn” bị hấn lau sạch, nhưng mà Hữu Nhân cũng bị đau tới nỗi nhăn răng trợn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tình Cảm: Phạt Quỷ Trong Từ Đường (9)

“Đau quá!”

Hữu Nhân che miệng lại, trong lòng “ ai oán”, thực hoài nghi hấn cố tình dùng sức lớn như vậy là cố ý làm đau nàng.

“Biết đau là tốt rồi ! ít nhất cũng chứng minh đầu óc người vẫn còn bình thường!”

Thuộc Phong trừng mắt liếc nàng một cái,thật vất vả mới không bật cười thành tiếng. . .

Nha đầu kia tự nhiên cho rằng mình muốn hôn nàng,thật là làm cho người ta cười đến rụng răng

Hữu Nhân lấy tay ôm chặt lấy hai má,cả khuôn mặt vì xấu hổ mà đỏ ửng lên.

“ Chẳng qua là hiểu sai ý thôi,không hôn thì không hôn!”

Hữu Nhân cúi đầu,vì chính mình giải thích.

Thuộc Phong khép hờ mí mắt,có chút hứng thú thưởng thức vẻ mặt của nàng

“Vương gia, nướng nướng cá tuyền,cháo loãng và đồ ăn đã được chuẩn bị tốt”

Một tì nữ bê khay đồ ăn cung kính tiến vào.

Hữu Nhân bỗng nhiên trừng lớn hai viên trân châu đen nháy,nước miếng nhanh chóng chảy ra ngoài.

Thuộc Phong cười, liếc mắt nhìn nàng một cái,hương thị tỷ phân phó.

“Mang tới đây”

Thị tỷ đem khay đặt tại trên bàn ,sau đó cung kính lui xuống.

Hữu Nhân nhìn chằm chằm vào bát cháo,càng không ngừng mãnh liệt nuốt nước miếng đang tràn đầy trong khoang miệng.

“Còn ngậy ngốc ở đó cái gì? Nhanh chút ăn!”

Thuộc Phong nhắc nhở nàng.

Không hiểu sao,ngày hôm nay chỉ cần nhìn thấy biểu tình của nàng ,hấn lại đặc biệt cảm thấy buồn cười.

Hữu Nhân do dự nhìn hấn,cuối cùng không đề ý được nhiều mà liền “ đại khai sát giới”

Chẳng bao lâu,cả mâm cơm đã bị nàng như càn quét tiêu diệt sạch sẽ.

Nàng vuốt vuốt bụng,vẫn còn thèm thuồng mà liếm liếm môi.

“ Còn chưa có ăn no,có thể ăn thêm hay không ?”

Hữu Nhân giống như tiểu ăn xin hướng hấn mà xin thêm cơm a.

“Không được ,không thể vừa mới đói bụng đã ăn thật no”

Thuộc Phong nhủ lòng mảy, bữu môi chề bai tướng ăn khoa trương của nàng,ngang ngược nói .

“Nhưng mà.....”

Hữu Nhân mỉm môi,tuy rằng trong lòng không phục ,nhưng là cũng không dám biểu hiện chống đối hấn——

Hấn cũng thật là keo kiệt,chi cho nàng ăn có một chén cháo với một ít thức ăn, mà nàng những hai ngày không có ăn gì,nàng thật sự là đói mà.

“Đợi lát nữa sẽ có người mang thêm điểm tâm đưa đến,ngươi gấp cái gì, giống như sợ ta bỏ đói ngươi vậy”

Hấn liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, tâm tình không tốt giáo huấn nàng.

Hữu Nhân nhấp cái miệng nhỏ nhắn,ngây ngốc gật đầu——

Thid ra là hấn muốn tốt cho nàng,sợ nàng nhất thời tiêu hóa không nổi sẽ bị đau bụng.

Hữu Nhân vụng trộm ngắm nhìn dung nhan của hấn,tuy rằng hấn có điểm lạnh lùng,nhưng vẫn là biết quan tâm săn sóc tới người khác.

Nếu là nàng được hấn yêu thương,nàng nhất định sẽ là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thần gian này.

Đáng tiếc,nàng bây giờ còn chưa phải lúc đó

“Ngươi đã ăn no cũng nên đi nghỉ ngơi, ta đi trước”

Thuộc Phong đứng dậy,hoi vuốt lại vạt áo,lạnh nhạt nói .

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tình Cảm: Tới Kĩ Viện (1)

“Sau này không có việc gì làm thì cũng đừng học theo hạ nhân nấu cơm, cũng không phải si cũng lường trước được chuyện kia”

Nụ cười xấu xa mĩa mai của hấn khắc ở bên môi, càng lajicos hêm vài phần tà khí. “Nhanh như vậy đã muốn đi rồi?”

Hữu Nhân thấp giọng hỏi.

Nàng có rất ít cơ hội có thể ở cùng một chỗ với hấn,có trời mới biết nàng muốn hấn có thể ở bên nàng nhiều như thế nào.

“Ta còn có việc”

Cặp lông mày hơi nhúu lại,hấn tùy tiện nói ra một cái cớ.

Hấn chưa bao giờ muốn ở cùng nàng trong một căn phòng quá lâu.

Lần này đã được coi là lâu nhất.

“Vậy..... được rồi”

Hấn lấy “công việc” làm cái cớ,nàng dù biết là cái cớ nhưng cũng không biết phải nói gì.

Hấn chỉ khẽ cười nhạt rồi quay người bước ra khỏi cửa phòng.

Hấn không hề quay đầu lại,không hề lưu luyến quay lại nhìn nàng.

Mà ngay sau lưng hấn,một cặp mắt phượng xinh đẹp ngay cả một cái chớp mắt cũng không có,gắt gao nhìn theo bóng dáng cao lớn của hấn đi xa dần.

Nàng thề, một ngày nào đó,nàng sẽ khiến cho hấn yêu nàng.

Những ngày sau đó, Thuộc Phong không phải là cố ý tránh mặt nàng, mà là đương kim thánh thượng hạ chỉ để hấn tiếp đãi Vương Tử của Thiên Diệp quốc tới giao hảo.

Thuộc Phong dù trẻ tuổi, nhưng hấn là Vương Gia cao quý nhất tại vương triều.

Thiệu Phong dù còn trẻ nhưng tâm tư thâm trầm kín đáo, ngay từ nhỏ đã bộc lộ sự thông minh vượt trội so với người thường, bởi vậy hấn đặc biệt được Thuộc lão gia coi trọng.

Đến năm hấn mười bốn tuổi, tất cả những chuyện quan trọng liên quan tới xã tắc, Thuộc lão gia đều nghe qua ý kiến của hấn.

Sau khi Thuộc lão gia đột ngột qua đời, hấn nhờ vào tư duy nhanh nhạy, sử xự khéo léo, làm việc gọn gàng, quyết đoán, lạnh lùng, nhanh chóng dẹp trừ bọn phản loạn.

Hữu Hạo lớn hơn Thiệu Phong ba tuổi, nếu không phải Hữu Hạo là con trai độc nhất của Giang vương gia, lại liên tiếp lập chiến công cũng sẽ không được phong tước sớm như vậy.

Mà hoàn cảnh của Thiệu Phong hoàn toàn khác với Hữu Hạo, hấn mặc dù dũng mãnh thiện chiến, dù tuổi còn nhỏ nhưng đã được coi trọng, tương lai còn phải gánh vác nhiều trọng trách khó khăn.

Cho nên, lần này tiếp đón vương tử của Thiên Diệp quốc là cơ hội tuyệt hảo để hấn bộc lộ khả năng.

“Tần Tương, mấy ngày nay sao không thấy ngươi ở cùng một chỗ với Thuộc Phong? Hấn ở đâu? Vì sao chỉ gặp được ngươi mà không gặp được hấn?”

Chạng vạng hôm nay, Hữu Nhân lại đi tìm Thuộc Phong nhưng cũng không ngoài dự đoán, vẫn là không gặp được hấn.

“Nương nương, những ngày này vương gia đều bồi vương tử của Thiên Diệp quốc đi thăm thú kinh thành, để hiểu hơn về tình hình của dân gian, người thật sự là bận rộn”

Tần Tương không dám nói thật, chỉ có thể không nói rõ cho nàng biết sự thật là gì mà thôi.

Hữu Nhân nhún lông mày.

“Chỉ là đi dạo kinh thành thôi mà cần nhiều ngày như vậy sao?”

Tần Tương mắt tự nhiên nhíu lại, hướng Hữu Nhân cười gượng.

“Nương nương, người không phải không biết Thiên Vũ hoàng triều chúng ta đất đai rộng lớn, kinh thành phồn hoa náo nhiệt, ngay một lúc đi thăm không hết cũng là chuyện bình thường.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Tình Cảm: Tới Kì Viện (2)

“Phải không?”

Hữu Nhân nghi hoặc nghiêng đầu nhìn Tần Tương, biểu tình mắt tự nhiên của hấn làm cho nàng cảm thấy không đúng.

“Đương nhiên là như vậy, tiểu nhân nào dám. ....lừa người?”

“Ngươi nhất định có chuyện gạt ta!”

Hữu Nhân khẩu khí khẳng định nói.

Tần Tương mà ấp úng, chặc chặc có vấn đề.

“Không, không có chuyện gì giấu người.”

“Ngươi rốt cuộc có nói hay không, nếu hôm nay ngươi không nói thật cho ta biết, mấy hôm nay hấn ở nơi nào, ta từ nay về sau tuyệt đối sẽ không để ý tới ngươi!”

Hữu Nhân tính khí trẻ con giờ trò uy hiếp.

Tần Tương thật sự vẫn không đầu lại bộ dáng trẻ con này của nàng,hắn thở dài,đành thật thà khai báo:

“Vương gia cùng vương tử Thiên Diệp quốc, mấy ngày nay đều qua đêm tại Yến Vi các.....”

“Yến Vi các là nơi nào?”

Hữu Nhân ngây thơ chớp mắt.

“Dạ,là kĩ.....viện.....”

Tần Tương áp úng thanh âm đã nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa.

Hắn quả thực cảm thấy bản thân mình đang đầu độc một cô gái thuần khiết nhất trần gian.

“Ngươi nói cái gì?”

Hữu Nhân hai mắt tròn tròn,trừng mắt lú lười.....

“Kĩ viện?”

Đèn đuốc sang trung,ngay trước cửa Yến Vi các có hai vị công tử thanh tú đang đứng,đặc biệt một người trong đó,cực kì tuấn mĩ

“Quận..... công tử,chúng ta quả thật phải đi điều tra vương gia sao? Bị vương gia biết được ,nhất định sẽ bị phạt nha.”

Giả trang nam Tử Ngọc nhất thời không sửa được miệng,lo lắng nhìn Hữu Nhân cũng đã cải trang thành mĩ nam tử.

“Không cần sợ,chúng ta cải trang thành như vậy sẽ không có ai nhận ra chúng ta là nữ!”

Hữu Nhân khiêu mĩ,lớn gan nói.

“Nhưng mà,này.....”

Tử Ngọc còn chưa nói hết câu, Hữu Nhân đã phe phẩy cây quạt hiên ngang bước vào Yến Vi các.

“Quận..... công tử!”

Tử Ngọc ảo não sửa đúng cách xưng hô,cuối cùng cũng chỉ có thể kiên trì đi theo nàng.

Vừa bước vào tới trong lầu các,Hữu Nhân liền choáng váng.

Nơi này khắp nơi đều là oanh oanh yến yến, khắp nơi đều là cảnh mưa vui dâm đảng——

Nam nữ không coi thuần phong mỹ tục ra gì mà ôm hôn nhau,nữ nhân trên người chỉ mặc quần áo sa mông ,lộ ra cả cái yếm.

Những nam nhân kia ở trên người các nàng không kiêng kị gì sờ soạng,mà nữ nhân lại uốn éo,mặc cho những nam nhân kia đùa giỡn,sờ mó,thậm chí còn chủ động ôm cổ nam nhân.

Hữu Nhân và Tử Ngọc chưa bao giờ tiến vào kĩ viện,đối diện với không khí tràn ngập hương vị nhục dục này đều đã mặt đỏ tai hồng.

Tuy nhiên nữ nhân nơi này tất cả đều được coi là mĩ nữ,nam nhân ở đây đùa bỡn nữ nhân cũng đều là công tử quý tộc con nhà giàu có ,không khó để nhận ra đây là kĩ viện xa hoa nhất kinh thành.

“Công tử!”

Một nữ nhân nhìn thấy Hữu Nhân ,liền nhào vào trong ngực của nàng,nũng nịu gọi.

“Ách.....ngươi đừng đụng vào ta!”

Bị nữ nhân đùa giỡn Hữu Nhân giật nảy mình,giữa trán toát ra mồ hôi lạnh.

Chương 78: Tình Cảm: Tới Kỳ Viện (3)

“Tránh ra! Tránh ra! Người đừng mơ tưởng đối với. ....công tử của ta vô lễ!”

Từ Ngọc nhìn không nổi liền tiến lên kéo nữ nhân đang bám dính trên người Hữu Nhân ra.

“Tuần mĩ công tử,ngài đã vào đến đây rồi,ngài còn lo sợ gì nữa,chúng ta sẽ hảo hảo hầu hạ ngài a”

Nữ nhân giống như động tình lại một lần nữa hướng trên người Hữu Nhân cọ cọ, Hữu Nhân bối rối né tránh sự nhiệt tình của nàng ta.

Tú bà liếc mắt một cái liền nhận ra khách nhân bên này mặc quần áo sang trọng ,viền mép còn khảm nạm vàng,bình thường chỉ có quận vương cao quý mới có thể được mặc y phục loại này.

“Đi đi đi !”

Tú bà vỗ vỗ lên vai nữ nhân,ý bảo nàng lui ra.

Nữ nhân mắt hứng liếc mắt nhìn Hữu Nhân một cái,tiếc nuối quay người rồi đi,có vẻ như là đi tìm kiếm mục tiêu khác.

Hữu Nhân cuối cùng cũng thở dài nhẽ nhỡm.

“Ôi a! Hai vị công tử,nhìn hai vị hẳn là lần đầu tiên đến chỗ chúng tôi?”

Tú bà nhiệt tình hỏi,chỉ cần nhìn phản ứng của hai người cũng biết là lần đầu tiên tới nơi này tìm vui

Hữu Nhân vô tư gật đầu.

Tú bà vui sướng tươi cười lôi lôi kéo kéo Hữu Nhân.

“Chúng ta nơi này, các vị cô nương đều đã qua tuyển chọn kĩ lưỡng,mỗi người đều là mỹ nhân thướt tha dịu dàng khó gặp, xin hỏi công tử là muốn tìm cô nương như thế nào?”

Hữu Nhân nhíu mày suy nghĩ một hồi,đột ngột hỏi.

“Thuộc vương gia thường thích loại nào?”

“Thuộc vương gia?” Tú bà hơi nhíu lại cặp mắt tí hí,kính hi hỏi, “Ngài biết vương gia?”

Hữu Nhân kiêu hãnh gật đầu.

“Đương nhiên,chúng ta rất thân thuộc !”

Nàng đường đường là vương phi của hắn,có thể không biết tướng công của mình được sao?

Tú bà cười đến rách cả miệng.

“Vậy thật là tốt,thuộc vương gia là khách quen của chúng ta,còn bao cả hoa khôi của Yến Vi các chúng ta,còn rất chiếu cố việc buôn bán của chúng ta nha.”

Quen biết Thuộc vương gia,nhất định cũng là quan lớn trong triều,nhất định phải giữ lại,sau này sẽ có thêm một vị khách lớn nha.

Hữu Nhân tức giận tới thiếu chút nữa nội thương,mất rất nhiều sức lực mới có thể ngăn máu ghen đang cuộn cuộn nổi lên trong lòng lại.

“Ta muốn gặp hoa khôi!”

Nàng cũng muốn nhìn xem,là nữ nhân như thế nào mà cũng dám cùng nàng tranh tương công?

Tú bà làm ra vẻ khó xử

“Nhưng là Linh Lung cô nương đã được vương gia bao riêng,chỉ tiếp đãi một mình Thuộc vương gia,không tiếp bất cứ một khách nhân nào khác”

“Ta muốn gặp nàng,xem xem nàng ta có bao nhiêu lợi hại,ngay cả gặp mặt cũng không thể gặp sao?”

Hữu Nhân ngang ngược đi lên lầu, trừng mắt nhìn tú bà, quát lớn.

“Không phải không thể gặp ,mà là Linh Lung cô nương đang tiếp đãi Thuộc vương gia,thật là không có cách nào khác.”

“ Cái gì?! Nàng đang hầu hạ Thuộc Phong? !”

Nàng tức giận đến mức muốn đánh người.

Hữu Nhân dù không hiểu hết chuyện nam nữ,nhưng ít nhất hai từ “ hầu hạ” nàng nghe là vẫn hiểu được.

Chắc chắn là giống như đêm đó,Thuộc Phong đối xử với nàng

“ Công tử không cần quá để ý, chỉ cần Linh Lung cô nương có thời gian rảnh ta liền an bài để nàng ta cùng ngài gặp mặt một lần,ngài xem,như vậy có được không a?”

Tú bà khom lưng,lễ phép nói.

Tú bà hẳn là hiểu sai ý của Hữu Nhân,tưởng rằng Hữu Nhân là ngưỡng mộ nhan sắc của Linh Lung, đối với Thuộc vương gia là ghen tị.

“ Không được ! Ta muốn nàng ta gặp ta ngay lập tức!”

Nam nhân của nàng đang bị nữ nhân khác chạm vào,nàng sao có thể ngồi yên một chỗ mà nhìn?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tình Cảm: Tới Kỳ Viện(4)

Tú bà càng hiểu lầm hơn,còn tự cho là mình thông minh, khen Linh Lung hết lời:

“ Không phải ta khen quá lời đâu,Linh Lung của chúng ta là hoa khôi nổi tiếng nhất của Yến Vi các chúng ta,chi vì ái mộ dung nhan của Linh Lung cô nương mà vương tử quý tộc đều đến đây, ngay cả uy chấn thiên hạ như Thuộc vương gia cũng vẫn chỉ chung tình với một mình nàng. Ngài cùng Thuộc vương gia là chỗ quen biết chắc cũng biết chuyện đám hỉ của Thuộc phủ và Giang phủ. Nhưng là có vài chuyện nhiều người không biết nha,kì thật đêm đó,vương gia không có ở cùng quận chúa điều ngoa kia,mà là ở lại trong phòng của Linh Lung nhà chúng ta qua đêm nha.!”

Hữu Nhân hoàn toàn ngây người,thật lâu sau mới khôi phục thần trí————

Hóa ra đêm tân hôn hẳn để lại một mình nàng cô đơn ở tân phòng,rồi tới loại địa phương này phiêu lưu khoái hoạt?

“ Thật ra cũng không thể trách Thuộc vương gia không nể mặt Giang phủ,quận chúa kia chính là ý lại vào thân thể của chính mình,đã quen hoành hành ngang ngược. Người trong kinh thành toàn bộ đều chê cười nàng,đường đường là một tiểu thư khuê các,lại điều ngoa thành tính,ngang ngược,một chút khí chất ôn nhu của nữ nhân cũng không có,chưa chắc đã có nam nhân nào muốn nàng,xú nha đầu này nếu không phải là dựa vào thế lực của Giang gia,Thuộc vương gia có lẽ nào lại muốn thú nàng vào cửa?”

Hữu Nhân tức giận tới mức cả khuôn mặt trắng bệch,nhìn tú bà mấp máy môi không ngừng nói,nàng thật muốn nhét cái bánh bao vào miệng bà ta để bà ta cầm miệng lại.

Không có khí chất? Xú nha đầu? Dám nói xấu nàng sau lưng,bà già này thật là chán sống rồi mà.

Nhưng tú bà này từ đầu tới cuối cũng không có nhận ra sự thay đổi trên gương mặt của vị công tử tuần mĩ sắp tức tới bốc khói này,còn không sợ chết mà hỏi:

“Ngài nói xem, điều ngoa quận chúa kia làm sao có thể so với LLinh Lung phong tình vạn chủng,xinh đẹp hấp dẫn của chúng ta nha?”

Nực cười ! Càng nói càng quá đáng!

Hữu Nhân trừng nhìn tú bà,hắn không thể giáng một cái tát lên miệng thói của bà ta.

Chỉ là một nữ tử thanh lâu,cũng dám so sánh với nàng?

Nàng chỉ là không muốn thể hiện,nếu không cũng không biết ai mới là phong tình vạn chủng,xinh đẹp hấp dẫn nha!

Tú bà cười ngược một cái,lại tiếp tục nói xấu “Hữu Nhân quận chúa”——

“ Gần đây cũng không thấy có tin tức gì của nàng từ vương phủ truyền ra ngoài, có lẽ là vào Thuộc vương phủ đã bị Thuộc vương gia trừng phạt a?”

“ Ngươi có thấy phiền hay không?”

Nhận thấy con tức của hân(nàng) sắp bùng nổ,tú bà cười càng rạng rỡ.

“ Ma ma,được rồi! Nhanh đi gọi hoa khôi lại đây, thời gian của công tử nhà ta là vô cùng quý báu,không có thì giờ ở đây nghe ngươi nói lung tung.”

Từ Ngọc nhanh chóng chuyển đề tài,tránh cho việc gặp phải những chuyện phiền phức.

Tú bà méo miệng,cả hai bên đều không thể đắc tội a,thật làm khó bà nha.

Đột nhiên,trong đầu chợt nảy ra một ý ,nói:

“ Vậy được rồi, Linh Lung mới cùng Thuộc vương gia và Vương tử ngoại quốc về sương phòng thưởng cảm,để ta đi hỏi nàng ấy,xem nàng có thể bớt chút thời gian qua bên này gặp mặt công tử hay không?”

“ Vậy ngươi còn không mau đi!”

Hữu Nhân thở phì phì tức giận thúc giục.

“ Dạ dạ,tiểu nhân đi ngay,ngài chờ một chút”

Tú bà chỉ liếc nhìn Hữu Nhân đã thềm tới nhỏ dãi,vội vàng chạy đi tìm Linh Lung.

Tuần mĩ như vậy,cũng chỉ có Thuộc vương gia mới có thể sánh bằng nha.

“ Tức chết ta!”

Hữu Nhân tức tới quá lớn.

Đây là tham quan kinh thành,tìm hiểu phong tục sống của người dân mà Tần Tương nói ?

Giới lắm,tìm hiểu dân tình tự nhiên tìm hiểu tới cả kỹ viện!

Hai ngày này bởi Hạ Kiếm Bội cái kia còn không phải chính là ” Hạ Gian Phôi”

Quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Tình Cảm: Tới Kỹ Viện (5)

Bên trong Yên Vĩ các,nữ nhân cùng nam nhân không hề kiêng kị gì mà thỏa thích tìm hoan mua vui.

Hữu Nhân cùng Từ Ngọc đã cố gắng không ngừng né tránh nhưng vẫn bị không ít người xô đi đẩy lại,gồng hết lực bình trôi nổi.

Bỗng nhiên,hai nam nhân đã say hai mắt lơ đãng vây quanh Hữu Nhân,mê đắm nhìn nàng từ trên xuống dưới đáng giá:

“ Đây là mỹ nhân mới tới sao? Quả nhiên là quốc sắc thiên hương,tú bà cũng thật là biết bày trò mới,lại còn cho người giả mặc nam trang để chọc cười nữa sao?”

Bao năm ăn chơi trong chốn hồng trần,dựa vào việc nam nhân trời sinh mẫn cảm đối với mùi vị của nữ nhân,chỉ cần liếc mắt một cái hân đã nhận ra đáng người mỏng manh của Hữu Nhân là nữ nhi.

“ Ngươi ,ngươi nói bậy bạ gì đó? Ta là nam nhân, hai mắt ngươi bị mù sao?”

Hữu Nhân chợt dạ quay người lại trừng hấn,ưỡn ngực,chống lạnh cái lại.

Hành động của nàng chỉ càng khiến nàng thêm lộ tẩy việc nàng là nữ nhi. Rõ ràng nhìn thấy ngực nàng nhô cao,nam nhân hưng phấn mà cười thô bỉ.

“Liên huynh,nghe giọng nàng nhỏ nhẹ mềm mại,ngực lớn như vậy,đảm bảo là nữ nhi”

Giọng hắn rõ ràng không hề nhỏ,kéo tới rất nhiều anh mắt nhìn về phía bên nàng,cũng không ít người hiếu kì vây quanh xem trò vui.

Mọi người đều xúm lại thảo luận ồn ào xem nàng là nam nhân hay nữ nhân,có một số kẻ lớn gan còn đối với nàng động tay động chân.

Hữu Nhân sợ hãi đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch,bị dọa cho sợ hãi tới mức muốn khóc lên.

Nàng từ nhỏ lớn nên ở nơi khuê phòng,nam nhân mà nàng quen biết đều đối đãi với nàng theo nề nếp khuôn phép,chưa từng có ai dám làm càn như vậy.

“Các ngươi tránh ra! Không được đối với quận. ....công tử vô lễ!”

Từ Ngọc bảo vệ Hữu Nhân,cố gắng ngăn cản những cánh tay bẩn thỉu đang hướng về phía Hữu Nhân,quá luống cuống lại nói sai.

“Xem ! Nha đầu kia lỗ miệng a! Công tử tuần mĩ này là nữ nha”

Không biết kẻ nào dám cả gan thừa dịp Hữu Nhân không cẩn thận mà rút đi dây buộc tóc của nàng.

Chỉ trong nháy mắt,một mái tóc dài như thác nước xõa tung ra,màu đen huyền ảo,mềm mại như tơ càng làm nổi bật làn da trắng nõn nà,cùng với gương mặt hốt hoảng lung tung của nàng càng khiến nam nhân điên cuồng.

Đám người nhanh chóng tiến tới phía Hữu Nhân,đem nàng bao vây vào giữa.

Nàng có nhan sắc khuynh thành như thế,chỉ xem thôi thì không đủ a.

Bọn hắn cho rằng Hữu Nhân là nữ nhân mới vào Yến Vi các,lại càng thêm hưng phấn.

“Đại mỹ nhân,đêm nay ông không cần Xuân Hương,đổi sang người,nếu người còn chưa có bị phá thân, đại gia ta liền bỏ ra số tiền lớn bao người!”

Một kẻ mặt trắng dâm đảng không có ý tốt mà nhìn chằm chằm Hữu Nhân,đột ngột giữa chặt tay áo của nàng.

“Buông ra! Người mau thả ta ra!”

“Không được ! Đại gia ta cũng có tiền,cha ta là Lễ bộ thị lang,ta muốn bao đêm đầu của người”

Một tên khác cũng gấp gáp nói.

Bọn họ giống như không biết sợ là gì,đối với Hữu Nhân đông sò tây kéo,quần áo hoa lụa nhanh muốn bị xé rách a.

“Quận chúa của chúng ta là Vương phi Thuộc vương phủ ! Mấy tên hỗn đản các ngươi, mau buông tay cho ta!”

Từ Ngọc ra sức ngăn cản nhưng vẫn không thể ngăn cản đám nam nhân dường như phát điên này dừng tay lại.

Đầu óc bọn hắn giờ này không rảnh nghe xem Từ Ngọc nói gì,.....trong mắt chỉ có dung nhan khuynh thành của Hữu Nhân.

“Xoạt.....”

Âm thanh quần áo bị xé rách vang nên thanh thoát,một bên cánh tay áo của Hữu Nhân bị xé rách,ngay cả cổ áo cũng bị xé rách.

“A! Không được chạm vào ta! Cứu mạng! Thuộc Phong! Mau tới cứu ta!”

Hữu Nhân lớn tiếng hét chói tai,trong lúc hỗn loạn,hai chữ “ Thuộc Phong” là hai chữ duy nhất xuất hiện trong đầu nàng.

“ Thuộc vương gia,thật ra ngài không nhất thiết phải cùng Linh Lung cô nương đi ra.....”

Tú bà còn chưa nói hết câu,đã bị cảnh tượng mọi người vây quanh tấn công vị công tử kia làm cho sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Tình Cảm: Tới Kỳ Viện (6)

“Này,Có chuyện gì ở đây thế?”

Tú bà kinh hô.

Cái đám người này làm sao vậy? Đối với nam nhân cũng có hứng thú?

“ Cứu mạng a! Các người không được chạm vào ta! Không cần! ”

Đường như nhận ra được giọng nói của Hữu Nhân,Thuộc Phong khẽ nhếch cặp lông mày, nhanh chóng đi nên phía trước.

“Đại mỹ nhân,bồi ông chơi đùa nha,đừng trốn nha!”

Vô số bàn tay bắn thiêu hương trên người nàng mà sờ mó,Hữu Nhân chỉ biết bất lực gào khóc.

“Thuộc Phong! Người ở nơi nào?”

Nàng sợ,thật sự rất sợ.

Thật ra nàng vẫn là tiểu cô nương năm tuổi năm ấy,vẫn là con ốc sên vô dụng,vẫn là một kẻ nhát gan.

Qua bao nhiêu năm tự nói với bản thân phải mạnh mẽ lên,vậy mà khi đối mặt với kẻ ức hiếp bản thân mình ,nàng vẫn là không thể phản kháng.

Nghe nàng gọi tên hắn,càng khiến Thuộc Phong xác định chính xác vị trí của nàng.

“ Cút ngay!”

Hắn đi nhanh tới chỗ đám người có ý đồ sàm sỡ nàng ,sắc mặt cực kì khó coi

Đám nam nhân vốn đang ồn ào hưng phấn,lập tức mất hứng,dừng tay tránh ra tạo thành một lối đi. ....

Tuy rằng khó chịu nhưng cũng không ai dám không nghe lệnh hắn.

Hữu Nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất vòng hai tay ôm lấy chính mình,y phục trên người bị xé rách tới thất tình bát lạc ,trên cánh tay trắng nõn xuất hiện mấy vết cào rớm máu đỏ tươi,hắn là trong lúc giằng co mà bị thương.

May mắn thứ quan trọng được nàng sống chết bảo vệ nên không tới mức bị lộ ra ngoài

Thuộc Phong phần nộ nhìn thân hình nhỏ bé đang run rẩy sợ hãi,dùng lực mạnh mẽ kéo lên

“ Người đang ở đây làm cái gì? Tại sao ăn mặc như thế này,lại đến loại địa phương này để làm gì?”

“ Ta.....ta đi theo người tới. ....”

Hữu Nhân bị dọa cho hoảng sợ,kinh hoàng nói.

“ Nữ nhân ngu xuẩn! Chưa từng gặp ai ngu như người! Đây là kỹ viện,không phải là hậu viện của nhà người!”

Thuộc Phong hung hăng quát tháo,Hữu Nhân ủy khuất hai cánh môi mím lại mấp máy.....

Còn nói nàng,còn không xem lại bản thân mình xem,là ai đem nơi này thành hậu viện nhà mình.

Trong lòng Hữu Nhân thâm mắng ,nhưng ngoài mặt vẫn không dám chống đối hắn.

“ Thuộc Phong,người đừng tức giận,ta chỉ là mấy ngày không có gặp người, ta sợ.....”

Hữu Nhân cẩn thận kéo kéo góc áo của hắn,lại bị Thuộc Phong hung hăng trừng mắt nhìn lại,khinh hời thu lại bàn tay nhỏ bé.

Thuộc Phong trừng mắt liếc nàng một cái,nữ nhân ngu ngốc này,thật đúng là một khắc cũng không ở yên một chỗ được.

Chỉ biết dựa vào cái danh Thuộc vương phi,đi khắp nơi làm mất mặt hắn!

“ Uy,ta nói này Thuộc vương gia,ngài không cần phải bá đạo như vậy,ngài đã độc chiếm Linh Lung cô nương rồi,bây giờ ngay cả tiểu mỹ nhân này cũng

muốn độc chiếm, liệu một mình ngài có tiêu hóa nổi hay không a?”

Nam nhân vừa mới kéo rách áo của Hữu Nhân không cam lòng đến gần Thuộc Phong,ngừ điệu kiêu khích hống hách.

“ Phải không?”

Thuộc Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, căn bản là không để hắn vào mắt

Mà ngay sau đó,hắn nguy hiểm gọn lên khóe môi gọi cảm,thân thủ cực nhanh nắm lấy tay hắn,chỉ nghe “ răng rắc “ một tiếng,tiếng xương cánh tay gãy giòn tan vang lên ,tiếp theo chỉ nghe thấy tiếng nam nhân gào thét như giết heo gào nên thảm thiết.

“ Nếu muốn chết không được từ tế giống hắn,thì cứ tiến lên!”

Ngừ điệu lạnh lùng,lời nói tràn ngập khí phách.

Tất cả mọi người bị khí thế của hắn dọa cho hoảng sợ,tuy rằng mơ ước sắc đẹp của Hữu Nhân,nhưng cũng không dám tiến nên nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Tình Cảm: Tới Kĩ Viện (7)

Ánh mắt hung bạo mãnh liệt của Thuộc Phong rất nhanh liếc qua một lượt những kẻ còn chưa từ bỏ ý định,vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Hữu Nhân,kéo sát nàng về phía lồng ngực của mình,kiêu ngạo thể hiện quyền sở hữu nàng của mình với tất cả những kẻ ở đây. “ Nàng là nữ nhân ta cưới rồi,đang hoàng,như vậy,các người còn dám có hứng thú?”

Hữu Nhân đột nhiên trừng lớn ánh mắt,ngước nhìn tuấn dung kiêu ngạo của hắn——

Tuy rằng vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng ,nhưng hắn lại ở trước mặt nhiều người như vậy thừa nhận nàng là nữ nhân của hắn!

Đây chỉ là điều ngoài ý muốn,nhưng lại khiến nàng hưng phấn hạnh phúc không thôi.

Thuộc Phong vừa rút lui,mọi người toàn bộ cứng đờ,run lên,thật lâu sau mới ồ nên ngạc nhiên——

Nữ nhân này,là nương tử của vương gia? Như vậy chẳng phải là Thuộc vương phi?

“ Thuộc vương gia,Thuộc vương phi,bọn tiểu nhân có mắt mà,không thấy Thái Sơn,lúc trước có gì đặc tội,chỉ là hiểu lầm,mong người bỏ qua cho.”

Ngay sau đó,liên tiếp quỳ xuống dập đầu lia lịa nhận sai,rất nhanh trở nên ồn ào.

Ai mà không biết Thuộc vương phủ có tiền tài cùng thế lực lớn nhất kinh thành,nhìn khắp toàn bộ Thiên Vũ hoàng triều,chỉ có Thuộc vương gia có thể cùng Giang phủ sánh vai.

Dám vô lễ với nữ nhân của hắn,chỉ nghĩ tới kết quả đã thấy đáng sợ.

Huống chi, Thuộc vương phi còn là em gái của Giang Hữu Hạo tướng quân,cho dù có cho bọn hắn vài cái mạng cũng không dám động đến nàng.

Thuộc Phong đối với bộ dạng sợ hãi khúm núm của bọn chúng mặt vẫn lãnh lùng như thường,đợi cho bọn họ dập đầu đến sứt đầu mẻ trán rồi mới khinh thường bỏ lại một chữ “ cút”,đám người kia giống như mọc cánh, nhanh như chớp bỏ chạy mất dạng.

“ Ông trời của ta,đây là cái chuyện gì vậy? Nàng ta chẳng những là nữ nhân mà còn là quận chúa điều ngoa kia sao?”

Tú bà hai chân mềm nhũn,chỉ dựa vào cái ghế chống đỡ sức nặng của bản thân mới có thể miễn cưỡng chống đỡ đứng thẳng thân mình.

Hữu Nhân hạ thấp hai mí mắt,tinh nghịch quay về phía tú bà làm cái mặt quỷ.

Có Thuộc Phong ở bên cạnh nàng,tất cả sợ hãi của nàng đều không cánh mà bay.

Tú bà rùng mình một cái,trực tiếp ngã ngối trên mặt đất.

Hôm nay là cái ngày đen đủi gì,việc buôn bán bị phá rồi,lại còn chọc tới người có thế lực lớn như vậy a?

“Ngươi an phận cho ta!”

Thuộc Phong hung hăng quay lại trừng mắt nhìn Hữu Nhân, nữ nhân ngu ngốc này dám mặc y phục của hắn, lại còn tự nhiên chạy tới kỹ viện theo dõi hắn, càng ngày không thể tưởng tượng nổi!

Hữu Nhân lập tức ngoan ngoãn đứng thẳng người, hai tay quy củ hạ xuống, một mái tóc dài xõa xuống hai bên vai.

Thuộc Phong liếc mắt nhìn gương mặt vô tội đáng giận của nàng, tức giận không có chỗ phát tiết.

“Đi! Theo ta trở về!”

Hắn giữ chặt cánh tay của nàng, tức giận tới mức muốn phát hỏa.

“Vương gia, ngài cứ đi như vậy?”

Hạ Linh Lung chạy tới trước mặt bọn họ, hai mắt đầm lệ đáng thương nhìn hắn.

Hữu Nhân nhíu mày, khẩn trương quan sát biểu tình trên gương mặt hắn.

“Đêm nay, ngươi hảo hảo hầu hạ Hạ vương tử.”

Thuộc Phong nhếch lên khóe miệng, nham hiểm cười tà mị vô tình nói.

“Vương gia? Ta là do ngài đặc biệt bao nuôi à?”

Sắc mặt của Hạ Linh Lung chỉ trong nháy mắt đã trắng bệch đến dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tình Cảm: Tới Kỹ Viện (8)

Thuộc Phong tùy tiện nhếch môi cười lạnh lùng.

“Ta bao ngươi, ta có quyền lựa chọn”

Ý của hắn rất rõ ràng, nàng là nữ nhân trên giường của hắn, hắn có quyền quyết định.

Trong mắt hắn, việc sở hữu một nữ nhân chỉ có ý nghĩa duy nhất là dùng để lợi dụng.

Hạ Linh Lung cũng vậy, mà Giang Hữu Nhân cũng vậy.

“Ngài. .... muốn đến ta tặng cho Hạ vương tử?”

Hắn nhìn thẳng Hạ Linh Lung, đáy mắt là một mảnh lạnh như băng, mà khóe miệng vẫn là giữ nguyên nụ cười thản nhiên, ý cười càng sâu, ánh mắt như chim ưng khóa chặt gương mặt nàng, tà mị mà tới gần nàng.

“Linh Lung, ngươi đừng quên, ngươi chỉ là một nữ nhân, không có tư cách cùng ta nói chuyện”

Hắn lạnh lùng trào phúng, không mang theo một chút ôn nhu nào của ngày xưa.

Hạ Linh Lung không dám tin, nhìn chằm chằm tuấn nhan lạnh lùng của Thuộc Phong, nàng không thể ngờ được, Thuộc vương gia ngày thường ôn nhu đa tình, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã trở nên tà mị lạnh lùng.

Nàng cứ nghĩ hắn đã bị nàng khống chế trong sự ôn nhu dịu dàng, không ngờ là hắn đang đùa giỡn nàng, chỉ xem nàng như một món đồ chơi mà thôi.

“Đúng đúng! Thuộc Phong là của ta, không cho phép ngươi tranh đoạt!”

Hữu Nhân thấy Thuộc Phong đứng ở bên cạnh nàng, lớn tiếng kiêu ngạo nói.

“Người cũng cảm miệng lại cho ta!”

Thuộc Phong lạnh lùng quát nàng,đập vỡ “hiểu lầm” buồn cười của nàng.

“Nha.....”

Hữu Nhân lại một lần nữa ừ rừ ngâm miệng.

Hai nữ nhân nhìn nhau bằng ánh mắt thù địch,dù không nói gì nhưng vẫn cảm nhận được không khí giăng co căng thẳng.

Hữu Nhân quan sát Linh Lung một lần từ trên xuống dưới, cuối cùng kết luận nàng ta không có đủ sức uy hiếp bản thân mình,liền kinh thường hừ lạnh một tiếng——

Chỉ là có chút tư sắc đã dám xưng là hoa khôi. Nếu so sánh với nàng,thật sự là còn kém xa,thẩm mỹ của Thuộc Phong chẳng lẽ lại kém đi như vậy sao?

Thà rằng chọn loại nữ nhân này,cũng không muốn chọn nàng?

Hừ,nữ nhân này chẳng qua là hát vài điệu hát dân gian,khoe cơ thể,khoe nhan sắc sao?

Nàng Giang Hữu Nhân không thèm thể hiện mà thôi,nàng mà thể hiện Hạ Linh Lung có thể so sánh được sao?

Chắc chắn là hơn cô ta cả bội lần.

“Đi về! Ngu ngốc!”

Thuộc Phong vừa nhìn là biết trong cái đầu nhỏ của nàng đang suy nghĩ cái gì, để nàng ở lại đây lâu hơn một khắc,không biết nàng ta còn học thêm bao nhiêu thói xấu nữa!

“Thuộc Phong, chàng đi chậm một chút”

Hữu Nhân bị hấn nắm cổ tay lôi đi,cổ tay bị hấn nắm tới phát đau.

“Thuộc Phong, huynh muốn đi đâu? Đêm nay không huynh ở lại đây bồi ta sao?”

Hạ Kiềm Bội nghe thấy tiếng người huyền não bên ngoài,từ trong sương phòng đi ra,từ xa hỏi lại.

“Hạ huynh,đêm nay liền để Linh Lung bồi huynh,nương tử của ta có chuyện,ta phải trở về một chuyến.”

Lúc nói những lời này,Thuộc Phong không quên trừng mắt liếc nhìn Hữu Nhân một cái

Nếu không phải hấn còn có tự chủ,giờ khắc này sẽ bóp chết nàng,nghiền nát ra rồi vo viên cho cá ăn.

Xú nha đầu không biết sợ là gì này,xem ra giáo huấn lúc trước là chưa đủ khắc sâu,quay về nhất định phải hảo hảo dạy dỗ lại mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Tình Cảm: Tới Kỳ Viện (9)

“Thuộc Phong,vị này là nương tử của huynh——” Hạ Kiềm Bội đôi mắt vừa chuyên,thuận tiện thoáng nhìn qua Hữu Nhân đang đứng bên cạnh Thuộc Phong.

Không nhìn thì không sao,nhìn rồi thì không dời tầm mắt đi được nữa.

Chỉ thấy nàng lông mày là liễu , nhỏ dài,nàn da trắng nõn , gương mặt hồng phấn, môi son căng mọng, đôi mắt như nước hồ thu long lanh trong suốt.

Dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, cũng khiến hấn giật nảy mình.

Quá xinh đẹp, hấn chưa bao giờ thấy nữ nhân xinh đẹp như thế!

Ngay trong lúc ấy,hấn lại cảm thấy những ngôn từ hoa mỹ như chim xa cá lặn,hoa nhường nguyệt thẹn cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của nàng.

Thuộc Phong liếc mắt nhìn Hạ Kiếm Bội.

“Tiếp đãi không chu toàn,mong Hạ huynh thông cảm,tôi nay huynh cứ tự nhiên đi!”

Thuộc Phong nói dứt lời liền nổi giận đùng đùng,lời kéo Hữu Nhân rời khỏi Yến Vi các—————

Từ Ngọc vội vàng đi theo phía sau,cũng không dám đi gần bọn họ quá.

Hạ Kiếm Bội không hề chớp mắt nhìn chăm chăm bóng lưng lá lướt của Hữu Nhân,trong lòng trầm nghĩ——

Vị mỹ nhân xinh đẹp như thiên tiên này chính là Thuộc vương phi sao?

Xem ra Thuộc Phong tiểu tử này thật có điểm phúc,có thể cưới được một nữ nhân quốc sắc thiên hương như vậy.

Có cơ hội,hắn nhất định sẽ tới gặp vị Thuộc vương phi này.....

Vừa đi ra khỏi cửa Yến Vi các,Thuộc Phong giống như chạm phải khoai lang nóng,buông ngay tay của Hữu Nhân ra.

Dọc đường đi ,Thuộc Phong đi phía trước không hề lên tiếng ,Hữu Nhân rón ra rón rén đi theo ở phía sau,giữa hai người vẫn bị bao phủ bởi một tầng không khí căng thẳng,hết sức nguy hiểm.

Từ Ngọc nhìn tình huống không ổn liền vội vã bỏ chạy,nàng chỉ là một tiểu nha hoàn,cũng không dám ở lại nơi đầu sóng ngọn gió,tốt nhất là để cho cô gia cùng quận chúa hảo hảo nói chuyện đi.

Chẳng mấy chốc đã tới đại môn của Thuộc vương phủ,Thuộc Phong đột ngột xoay người lại.

Hữu Nhân vẫn cứ cúi đầu bước đi về phía trước,lập tức cái trán va vào lồng ngực hắn.

Thuộc Phong không kiên nhẫn đẩy đầu nàng ra.

“Đi đường phải dùng mắt nhìn,làm việc phải có suy nghĩ,ngươi có hiểu hay không?!”

Hữu Nhân ngược nên nhìn hắn,hắn so với nàng cao hơn rất nhiều,nàng chỉ có thể ngược nên nhìn hắn.

“Biết.....”

Nàng cái hiểu cái không gật gật đầu.

Thuộc Phong trào phúng nhếch khóe miệng,cười mỉa mai nói.

“Ta thấy ngươi vẫn không hiểu?”

“Ta.....”

Hữu Nhân chột dạ nói.

“Mới vừa rồi bị nam nhân vây quanh đùa giỡn có thích không?”

Hắn tiếp tục hỏi,khóe miệng cong lên một nụ cười như không ,khiến cho người ta không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

Hữu Nhân chậm rãi lắc đầu.

“Không tốt.....”

Thuộc Phong trừng mắt nhìn nàng,giọng điệu mỉa mai.

“Còn biết không tốt? Nếu muốn tìm nam nhân thì tìm nơi nào bị mật mà tìm,không cần phải đi tới trước mặt ta!”

Biết rõ nàng không phải là như vậy nhưng hắn vẫn không khống chế được bản thân xuyên tạc ý của nàng.

“Ta chỉ là muốn tới tìm chàng,chứ không phải là cố ý tới trêu chọc những nam nhân kia.”

Hữu Nhân ủy khuất nhỏ giọng thanh minh.

“Chẳng phải là giống nhau hay sao? Đường đường là một danh môn khuê các, lại làm loại chuyện không ra thể thống gì như thế,cùng nữ tử chốn thanh lâu thì có gì khác nhau?”

Hữu Nhân yên lặng,hai mắt mở to chậm rãi phủ kín một tầng hơi nước mờ mịt mông lung.

“Chàng tại sao phải nói khó nghe như vậy.....ta rõ ràng không phải.....”

Nàng đáng thương khóc thút thít,cái mũi nhỏ đỏ bừng vênh cao lên, những hạt nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Tay nhỏ bé loạn xạ lau lau nước mắt,dùng sức như muốn ép nước mắt quay trở về trong hốc mắt,không cho phép chảy ra nữa.

Thuộc Phong chăm chú nhìn bộ dạng khóc đến lê hoa đái vũ của nàng,bất ngờ nâng mặt của nàng lên,ánh mắt như chim ưng phức tạp dò xét nàng.

Hữu Nhân khăn trương trừng to mắt,đến tột cùng không biết hắn muốn như thế nào.

Khóe miệng nhanh chóng gọi nên một nụ cười tà ác,ngay sau đó,môi của hắn đã phủ xuống,nháy mắt nuốt xuống tiếng nức nở đáng thương của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tình Cảm: Nụ Hôn Tà Ác

“Ngô.....”

Hữu Nhân bị dọa tới quên cả phán kháng,hai cánh tay trắng mịn như mất đi cảm giác cứng đờ như khúc gỗ,vô lực ở buồng thông trong không khí.

Môi của hắn dừng ở trên môi nàng một lát,cái lưỡi linh hoạt cũng không có tiến vào khoang miệng mà đơn thuần chỉ là liếm láp cánh hoa phấn nộn ngọt ngào của nàng.

Hữu Nhân tròn to hai mắt mông lung,hắn hôn đặc biệt thuần thực,dù chưa xâm nhập,chỉ dùng đầu lưỡi cùng ánh mắt cũng đủ khiến trái tim Hữu Nhân say mê.

Hữu Nhân không tự chủ được mà nhắm hai mắt lại,thân thể ở trong lòng hắn mềm nhũn xuống, để hắn tùy ý muốn làm gì thì làm.

Cảm nhận được phản ứng của nàng,khóe môi nhẹ khéo nên một nụ cười đầy tà ác.

Ngay vào lúc Hữu Nhân dần dần say mê thì hắn đột ngột rời khỏi môi nàng mà không hề mang theo một tia lưu luyến.

“Thuộc Phong?”

Hữu Nhân kê mở đôi mắt vẫn còn mơ màng ra,thấp giọng gọi tên hắn.

“Sao? Còn muốn nữa ?”

Thuộc Phong híp mắt,ý cười càng sâu.

“Ta.....”

“Ngươi thích như vậy?”

Hắn giống như hỏi như không hỏi, cổ ý muốn trêu đùa nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân nhanh chóng đỏ hồng,chân không tự chủ được mà lui về phía sau mấy bước,lưng dựa sát vào góc tường .

Thuộc Phong bước tới gần nàng, hai tay chống lên vách tường,đem thân hình nhỏ nhắn của nàng giam cầm lại, khiến nàng không thể chạy trốn.

“Ngươi thật là một nha đầu đáng yêu,chẳng qua chỉ là một cái hôn mà mặt đã đỏ thành như vậy ?”

Bị hắn nói trúng tâm tư,Hữu Nhân càng thêm xấu hổ ,giương mặt nhỏ càng thêm đỏ hồng như sắp bốc cháy,đầu càng cúi thấp hơn nữa.

“Vì sao không nói gì? Như vậy không giống ngươi bình thường.”

Hắn cười nhạo,càng khiến Hữu Nhân khăn trương,trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Đâu có .....đâu có không giống ta?

Hai tay nhỏ bé của nàng nhanh nắm chặt,nhưng vì khăng trương mà giọng nói gần như phát run.

“Không đúng.” Hấn cười khẽ,vươn một ngón tay nâng cằm nàng lên,rồi nhẹ nhàng mà vuốt theo từng đường nét một bên mặt của nàng, “Ồ trong ấn tượng của ta,ngươi không phải là một tiểu nữ nhân dễ dàng thẹn thùng như vậy.”

Hữu Nhân mở to mắt,lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

“Ta vốn.....vốn chính là như vậy.....”

“Phải không? Ta đây muốn thử lại một lần?”

Nói xong,hắn làm bộ như muốn hôn nàng.

Hai má của Hữu Nhân còn chưa có hết hồng,nay lại phùng phùng như bốc cháy.

“Không cần!”

Nàng dùng lực mãnh liệt quay mặt sang một bên,trán nặng nề đụng ngay vào tường.

“Nha!”

Rất nhanh, trên đầu nàng xuất hiện vô số sao a.

“ngươi————”

Thuộc Phong nhìn biểu tình đau đến nhe răng trợn mắt của nàng, không có lương tâm mà cười rộ lên vui vẻ .

“Chán ghét!”

Hữu Nhân vừa tức vừa xấu hổ trừng trừng nhìn hấn cười đến là vui vẻ.

“Ta không biết là chàng chán ghét ta .”

Thuộc Phong dừng nụ cười ngạo nghễ nhìn nàng,đột nhiên hấn lại có tâm tình đi đùa giỡn nàng.

“Ta.....ta không chơi với chàng!”

Hữu Nhân đẩy một cánh tay đang chống bên phải mình của hấn ra,sau đó giống như là chạy nạn, bỏ chạy như điên ,ngay cả đầu cũng không có quay lại.

Thuộc Phong nhếch môi cười nhạt,hai tay vòng trước ngực,thong thả bước theo vài bước ,cũng không hề có ý muốn đuổi theo nàng.

Nhìn bộ dáng bỏ chạy trốn chết buồn cười của nàng,môi của hấn không nhịn được mà nhếch lên cười gian xảo.

Hấn là ác ý muốn trêu đùa nàng.

Xứ nha đầu ngu ngốc ,tôi hôm nay chỉ đơn giản là một trừng phạt nho nhỏ,nếu nàng còn muốn chơi đùa,hấn sẽ hảo hảo mà đùa giỡn cùng nàng.

Hữu Nhân không biết đã chạy bao lâu,đầu óc dường như chưa hoạt động trở lại.

Chạy thẳng một mạch đến cửa phòng của chính mình,Hữu Nhân mới sực nhớ ra quay đầu nhìn lại xem tình hình ra sao————

Phía sau là màn đêm đen như mực,hấn không có đuổi theo.

Nhận ra điều này,Hữu Nhân mới bình tĩnh lại,cúi người ,mở to mồm thở hổn hển.

Nàng lúc này tâm loạn như ma,tim trong lồng ngực đập như nai con chạy loạn.

Nàng không phải là không thích mà là.....da mặt nàng chưa đủ dày nha

Nàng sợ nếu nàng thực sự biểu lộ sự mong chờ,sẽ lại giống như lần trước,chi để cho hấn châm chọc khiêu khích cùng coi thường,sẽ lưu lại ấn tượng xấu trong mắt hấn.

Nàng đẩy cửa bước vào phòng,châm lên ngọn đèn nhỏ trong phong.

Nàng ngơ ngác mà ngồi xuống ghế, lúc này nàng mới nhớ tới khi Thuộc Phong hôn nàng,đột nhiên cười tới ngây ngô,cái miệng khoe nhăn như không khép lại được.

Còn ngốc nghếch mà véo véo khuôn mặt của mình ,cảm thấy đau mới dùng tay.

Lúc chưa lấy chồng tàu tử từng nói với nàng,khi ca ca hôn nàng, chính là thể hiện ca ca đối nàng yêu thương cùng chiều chuộng .

Như vậy, Thuộc Phong hôm nay cũng hôn mình,có phải hay không chứng tỏ ,hắn đã dần thích mình nha?

Nàng như bưng tỉnh,vô cùng ngây thơ mà nghĩ quan hệ của bọn họ hẳn là đã tiến thêm một bước.

Nhưng sự thật là, Thuộc Phong ngày hôm nay hôn nàng cũng không có lấy một chút thâm tình ,càng chưa nói tới lưu luyến,mà chỉ có lệ hội hợt,hoàn toàn là chỉ muốn trêu đùa nàng.

Nhưng đối với một kẻ không có một chút kinh nghiệm hôn môi như Hữu Nhân thì tất nhiên là không hề nhận ra sự khác biệt,đối với nàng,chi cần có thể cùng với hắn thân mật,nàng đã thấy hạnh phúc rồi.

Bị chính tướng công của mình phạt không được bước ra khỏi vương phủ vậy mà tâm tình của Hữu Nhân lại vô cùng tốt.

Ngay cả khi trang điểm nàng cũng có thể ngơ ngẩn trước gương mà cười ngốc nghếch cả buổi.

Nàng giống như chim sơn ca rộn ràng vui sớm, được gả tới Vương phủ tới lúc này nàng mới có tâm tình đi dạo một vòng vương phủ.

Hôm nay ,nàng đi dọc theo con kênh nhỏ trong vương phủ,không ngờ tới lại đi tới một tiểu viện nhỏ,ở nơi này các gian phòng nối tiếp nhau vây quanh một cái hồ nhỏ,nơi này vô cùng thanh tĩnh,kiến trúc lại rất tao nhã.

So với tấm điện của nàng,nơi này non xanh nước biếc,chân chính là thể ngoại đào viên tại trần gian.

Hữu Nhân bước chân đi vào mới nhìn thấy,trên cửa phòng còn dán giấy niêm phong,ngghiêm cảm người đi vào bên trong,bên trên còn có con dấu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tình Cảm: Bí Mật Của Thuộc Phong

Nàng không hiểu,đầu lông mày nhíu lại.....

Thuộc Phong xây dựng nơi đẹp như vậy,lại không cho người vào ở, thật là lãng phí.

Lại còn làm ra vẻ thần thần bí bí,không biết hắn muốn giữ lại dùng để làm gì ?

Không khống chế được sự tò mò của bản thân,nàng liền đẩy cửa đi vào phòng.

Chân còn chưa bước vào trong phòng,nàng đã bị cách bài trí thanh lịch tinh xảo bên trong phòng hấp dẫn.

Giữa phòng đặt một cây cầm cổ ,xung quanh treo một số tranh chữ.

Trong phòng không có quá nhiều đồ đạc nhưng lại vô cùng tươi mát thoát tục,có thể thấy chủ nhân căn phòng này có khí chất thanh cao hơn nữa phẩm vị cũng không tệ.

Nàng vô cùng tán thưởng,cẩn thận tỉ mỉ mà thưởng thức sự bài trí từng chi tiết của căn phòng.

Phòng dù không có người ở nhưng lại được quét dọn vô cùng sạch sẽ,không hề có lấy một hạt bụi.

Hữu Nhân cẩn thận xem xét một số đồ dùng này nọ,trong lúc vô tình ngẩng đầu, , chợt thấy bị tình phiếu đứng lên thì họa quen thuộc.

Bút tích thanh tú,giản dị trên những bức tranh này.....nhìn thế nào cũng rất giống bút tích của tàu tàu a?

Nàng liền cẩn thận xem lại một lần nữa,rất nhanh liền xác định nàng không có nhận lầm.

Nàng và tàu tàu đều cùng được dạy cầm kì thư họa giống nhau,nàng chắc chắn có thể khẳng định,đây chính là tranh chữ do tàu tử vẽ.

Hữu Nhân đột ngột nghĩ ra một khả năng———

Hay là, đây là nơi ban đầu tàu tàu gặp nạn đã ở ?

Hữu Nhân tuy rằng lúc ấy hôn mê, nhưng là sau khi tỉnh lại Trúc Tâm tự mình đối với nàng nói qua nàng từng được Thuộc Phong cứu lên, ở thuộc Vương Phủ đến nửa năm, sau lại là bị Hữu Hạo phát hiện, mạnh mẽ bắt về nhà .

Biết được chuyện trước đây, mọi chuyện đều có thể giải thích rõ ràng.

Tất cả tranh chữ có thể dễ dàng nhận ra là tùy hứng mà vẽ ,nhưng luôn có người có tâm bồi bên cạnh

Nhìn vật như thấy người! Nơi này rõ ràng đã được hẩn sửa sang lại sau khi tàu tàu rời khỏi Thuộc vương phủ, hẩn muốn lưu lại làm kỉ niệm

Nhận thức được vị trí của tàu tàu trong lòng hẩn là vô cùng quan trọng ,ngay cả bước đi cũng khiến nàng cảm thấy khó khăn.

Hai chân nàng giống như bị ghim tại chỗ không thể di động, nhưng có lẽ một loại sức mạnh thần kì nào đó đã dẫn dắt nàng đi tới cái bàn để vẽ tranh duy nhất trong phòng, nàng phát hiện ngăn kéo không hoàn toàn đóng kín ,mơ hồ lộ ra một cuộn tranh vẽ.

Hai tay Hữu Nhân run run lấy ra, một dự cảm bất an mơ hồ dâng lên trong lòng nàng.

Nhưng vẫn không không chế được sự tò mò đang dâng lên mãnh liệt trong lòng, nàng liền mở cuộn giấy vẽ ra, chỉ trong nháy mắt liếc nhìn mỹ nhân trong bức họa ,nàng dường như bị mất khi khả năng hít thở .

Người trên bức họa là tàu tàu!

Thậm chí chỉ là một cái nhăn mày, hay một nụ cười đều được vẽ vô cùng chân thực, ngay cả ánh mắt u oán cũng được khắc họa giống như đúc.

Nếu không phải là đã có một quãng thời gian tỉ mỉ quan sát ,chắc chắn là không thể vẽ có thần như vậy được .

Không cần phải hoài nghi, đây chính là kiệt tác của hẩn.

Hữu Nhân nghĩ đến ngày ấy, khi mà nàng mang com tới thư phòng cho hẩn, thấy hẩn đang rất chăm chú vẽ thứ gì đó.

Nàng lúc ấy chỉ là liếc mắt muốn nhìn xem hẩn đang vẽ thứ gì ,hẩn liền lớn tiếng quát nàng.

Ngay lúc này nàng liền hiểu rõ.

Từ trước tới nay, trong lòng hẩn chỉ có một mình tàu tàu, chưa bao giờ thay đổi!

Hiểu rõ mọi chuyện, lòng Hữu Nhân liền mãnh liệt co rút đau đớn, tâm trạng vui vẻ trong lòng suốt mấy ngày nay liền biến mất không một chút dấu vết ,thay vào đó là sự lạnh buốt tới tận đáy lòng.

“ Đi? Vương gia ,cửa này sao lại mở ra vậy?”

Bên ngoài truyền tới tiếng của Tần Tương, Hữu Nhân sợ run người, theo bản năng đem bức họa cuộn tròn lại cất vào trong ống tay áo.

Ngay cả chính nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại làm như vậy, có lẽ đây chính là tâm tình ghen tị trời sinh của nữ nhân.

Nàng không thể chịu đựng được việc hẩn mang theo bên mình bức họa có hình của tàu tàu, mặc dù nàng biết không phải lỗi của tàu tàu, nhưng nàng không thể không chế suy nghĩ của chính bản thân mình được.

Tiếng bước chân tức giận của hẩn tiến tới gần, nàng biết, nàng sẽ bị hẩn mắng.

Đầu nàng đã cúi thấp gần như tới ngực, hai tay nhỏ bé bất an nắm chặt lấy góc áo.

“ Lại là ngươi?”

Không ngoài dự đoán, vừa nhìn thấy nàng, hẩn liền nhú chặt đầu lông mày, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Nữ nhân này sao cứ như âm hồn ,không tan vậy?

“ Ngươi không nhìn thấy giấy niêm phong bên ngoài hay sao? Ngươi còn dám tiến vào ?”

Hẩn tức giận chất vấn nàng.

“ Ta.....ta thấy cửa không khóa ,nên đi vào.....”

Hữu Nhân chợt dạ muốn giải thích.

Thuộc Phong khó chịu liếc mắt qua nhìn nàng,cả gương mặt tức giận tới nhăn nhu lại.

Hắn đã cắn dận hạ nhân trong phủ nhưng lại chưa bao giờ khóa nơi này lại, nguyên nhân là——hắn chưa bao giờ muốn thừa nhận “nàng” đã không còn ở nơi này từ lâu.

“Người vĩnh viễn cũng không học khôn ra được!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân trắng bệch,không có lấy một tia huyết sắc.

“Không phải là không học nổi,tại sao không phải cố ý muốn chọc giận chàng ta chỉ là nhất thời tò mò.....”

Nàng yếu ớt giải thích với hắn,sự đã kích khi nhìn thấy bức họa của tẩu tẩu nàng vẫn là không thể thừa nhận,nay nghe Thuộc Phong nói lời lạnh nhạt lại càng khiến nàng thêm khó chịu.

“Người luôn luôn viện cớ này nọ.”

Ánh mắt của hắn ẩn chứa ngọn lửa tức giận cực lớn,phản chiếu lại ánh mắt nàng lạnh lùng một cách lạ thường.

“Ta ,ta sẽ đi!”

Nàng lập tức bước tới đi qua bên người hắn, thanh âm hung ác của hắn theo phía sau lưng nàng truyền tới. ....

“Giáng Hữu Nhân ,người không nên bỏ qua sự cảnh cáo của ta,đừng để cho ta mất đi sự nhẫn nại với người !”

Hữu Nhân dừng lại bước chân,chỉ trong chớp mắt,sự chua xót trong lòng cuối cùng cũng không thể che giấu được nữa,chua xót trong lòng hóa thành những giọt vô số những hạt nước mắt,chảy xuống hai gò má tái nhợt của nàng.

“Đã biết!”

Nàng mang theo thanh âm nức nở , chân nhanh chóng bỏ chạy .

Nơi này tràn ngập hương vị của tẩu tẩu,khiến cho nàng không thể hô hấp,nàng thậm nghĩ muốn tránh xa nơi này thật xa!

“Nương nương!”

Tần Tương nhìn chủ tử của mình xin ý kiến,rồi lo lắng bước đuổi theo Hữu Nhân ra ngoài.

“Tần Tương ,người không cần đi theo ta,ta không sao”.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Động Tình; Gặp Phải Kinh Dịch (1)

Hữu Nhân bỏ chạy được một đoạn khá xa rồi dừng lại bên hồ nhỏ.

“Nương nương , người không nên quá để tâm tới lời nói của vương gia. ....nơi đó từ trước tới giờ vương gia vẫn cấm không cho ai tiến vào, không phải chỉ mình người”

Tần Tương nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Nhưng vì sao? Nơi đó rõ ràng là không có ai ở ?”

Nàng muốn biết sự thật.

“Bởi vì.....”

Tần Tương không nói được nữa.

Hữu Nhân hít mũi một cái, ghen ngào thay Tần Tương nói ra sự thật:

“Bởi vì nơi đó là phòng tàu tàu của ta đã từng ở đúng không?”

Tần Tương kinh ngạc mở lớn hai mắt.

“Người. ....sao người bi. ....biết?”

Hữu Nhân lẩm bẩm dường như là tự nói cho chính mình nghe.

Nếu biết trước là như thế này, nàng tình nguyện để chính mình không thấy thứ gì, không biết bất cứ thứ gì, vĩnh viễn cũng không muốn đặt chân tới nơi này!

Tần Tương bất đắc dĩ thở dài, vẫn là cố gắng khuyên nhủ.

“Nương nương, đó đều là những chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi. ....”

“Đã rất lâu rồi, nhưng là hắn vẫn không quên được, không phải sao?”

Hữu Nhân ngăn những lời Tần Tương chuẩn bị nói lại. ....,lớn tiếng phản bác, xong lại quay đầu tiếp tục chạy đi.

Đó là nơi chị dâu đã từng ở! Là sự thật! Là sự thật!

Nàng chạy đi, hoàn toàn không có điểm dừng, chỉ là tuyệt vọng chạy về phía trước, muốn nhanh chóng rời xa nơi này, nước mắt giống như nước đê vỡ không ngừng rơi xuống .....

Chỉ cần nhìn vị trí của căn phòng đó cùng với cách bài trí bên trong, nàng có thể nhìn ra vị trí của tàu tàu trong lòng hắn quan trọng như thế nào, đó là vị trí không ai có thể thay thế.

Nhìn vật nhớ người, nhưng lại không thể nói ra tình cảm trong lòng, cho nên mới chỉ có thể gửi gắm tình cảm vào những bức tranh mà hắn vẽ, đây chính là nỗi khổ tương tư không phải sao?

Tàu tàu là người không thể thay thế được trong lòng hắn, mà nàng, vĩnh viễn chỉ là kẻ có cũng được mà không có cũng không sao, gọi đến thì đến, bảo đi thì đi.

Chỉ cần hắn lộ ra một chút biểu tình vui vẻ nàng liền sẽ mừng rỡ như điên.

Trong tình yêu, nữ nhân mãi mãi là kẻ yếu đuối

Nhìn nàng bên ngoài có vẻ mạnh mẽ cường đại, nhưng thực ra nội tâm lại yếu đuối dễ bị tổn thương.

Lòng ngực giống như bị người ta cầm dao khoét một cái lỗ thật sâu, máu tươi trào ra khiến miệng vết thương vô cùng đau đớn, ý thức dường như đã biến mất.

Nàng muốn rời đi nhưng lại không phân biệt được phương hướng, đi mãi cũng không ra được cửa lớn của vương phủ.

Hoặc là nói, nàng không từ bỏ được, từ nhiều năm trước, luôn khắc sâu, ghi nhớ lời hứa của hắn .....

Sau khi xảy ra chuyện Hữu Nhân tự ý xông vào Tử Đình uyển, Thuộc Phong liền nhận được thánh chỉ, phái hắn đi Giang Nam điều tra vụ án quan viên buôn lậu muối.

Hắn mới đi được khoảng một tháng, Hữu Nhân đã cả ngày đứng ngồi không yên, ngay cả ăn cơm cũng không có hứng thú.

Không gặp được hắn, Hữu Nhân liền bắt đầu cảm thấy hối hận.

Nàng không nên làm hắn tức giận, thích một người, không phải là khiến cho người ấy vui vẻ hay sao?

Nàng nên biết bây giờ trong lòng hắn chỉ có hình bóng của tàu tàu, cũng chứng minh hắn là người chung tình không phải sao, hắn không phải loại nam nhân có mối nói cũ.

Nàng đáng lẽ không nên vì chuyện đó mà lo nghĩ được mất, không nên chán nản vì chuyện đó.

Chờ khi hắn quay trở về, nàng nhất định sẽ đi xin lỗi hắn, cầu xin hắn tha thứ.

Nhưng không thể phủ nhận, nàng vẫn không nhận được mà ghen tị!

Dù sao, nàng cũng là thê tử của hắn!

“Quận chúa! Quận chúa! Trở về rồi! Vương gia đã trở về!

Từ Ngọc giống như chim hỉ tước vội vàng chạy vào báo tin vui.

“Hắn đã trở về?”

Hữu Nhân đang ngồi ngẩng người, nghe tin Thuộc Phong trở về liền từ trên ghế đứng bật dậy.

Từ Ngọc dùng sức gật đầu.

“Nô tì nghe người ta nói, vương gia hiện đang ở tiền sảnh, ngài mau mau đi nghênh đón đi!”

Khóe miệng Hữu Nhân nở một nụ cười tươi tắn, vội vàng chạy ra ngoài, chỉ mong được nhìn thấy hắn ngay lập tức

Nhìn bộ dạng tươi cười phấn khởi của nàng, Từ Ngọc lắc lắc đầu, cũng vội vàng đi theo sau.

“Thuộc Phong!”

Còn chưa đi tới trước mặt hắn, Hữu Nhân đã gọi hắn từ rất xa, vẫy vẫy hai tay.

Thuộc Phong nhíu mày kiếm, chỉ cần nghe thấy giọng của nàng, hắn liền cảm thấy bực bội, khó chịu.

Cho tới khi nàng tới gần chỉ còn cách hắn mười bước chân, nàng bỗng nhiên dừng lại, nụ cười trên môi cũng cứng lại.....

Tại sao bên người hắn lại có một nữ nhân? Hơn nữa nữ nhân này, giống.....

“Tẩu tẩu?”

Nàng chỉ thoáng nhìn qua, liền theo bản năng vội vàng lên tiếng.

Nữ nhân đó liền từ từ quay người lại, nét mặt ôn nhu mỉm cười, trước mặt Thuộc Phong lễ phép hướng Hữu Nhân gật đầu.

“Xin chào, ngài chắc hẳn là Thuộc vương phi?”

Nữ nhân trước mặt mở miệng nói chuyện, Hữu Nhân mới biết nàng ta không phải là tẩu tẩu của nàng.

Tuy rằng dung mạo giống nhau nhưng so về tuổi tác thì vẫn là nhỏ hơn rất nhiều.

Nếu không nhìn cẩn thận sẽ rất dễ dàng nhận lầm người.

Nàng ta không chỉ có khuôn mặt giống tẩu tẩu của nàng, mà còn có khóe miệng mỉm cười dịu dàng, khí chất xuất chúng, dáng người thướt tha tư thái câu hồn, khiến cho người ta phải thần phục.

Nếu như muốn nói nàng ta và tẩu tẩu có gì đó bất đồng, thì chính là nàng ta khá quyến rũ còn tẩu tẩu của nàng lại rất thanh lệ.

“Vương phi nương nương?”

Ngọc nhi nhẹ giọng gọi một lần nữa, Hữu Nhân chỉ lo nhìn nàng ta khá là giống tẩu tẩu mà không để ý tới câu hỏi của nàng ta

Thuộc Phong hồ hững hờ liếc Hữu Nhân một cái

“Không phải hỏi, chính là nàng.”

Giọng hắn lạnh lẽo, đơn giản thay nàng trả lời.

Hữu Nhân bị thanh âm của hắn làm cho bừng tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch không còn chút huyết sắc.

“Thật xin lỗi, ta không chú ý.”

Nàng ta duyên dáng cười, lễ độ cúi thấp người, giọng nói mượt mà

“Dân nữ Ngọc nhi, thỉnh an Thuộc Vương phi.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Động Tình: Gặp Phải Kinh Dịch (2)

“Không , không cần đa lễ.”

Phản ứng của Hữu Nhân như bị ngừng trệ, biểu cảm cứng ngắc trả lời.

Khóa miệng xinh đẹp của Ngọc nhi cong lên, thân mật ôm lấy một cánh tay của Thuộc Phong.

Hắn không cự tuyệt hành động của Ngọc nhi, càng khiến cho nụ cười của nàng ta thêm phần thích thú.

Hữu Nhân giống như bị người ta giáng cho một gậy vào đầu, ngây ngốc đứng yên tại chỗ, không thể động đậy.

Ngọc nhi là do quan viên ở Giang Nam tỉ mỉ chọn ra trong hơn mười vạn thiếu nữ đem dâng cho Thuộc Phong làm “lễ vật” mục đích là để lấy lòng hắn.

Nàng ta trước khi bị mang đi cống tiến làm “lễ vật”, đã biết bản thân mình có dung mạo giống với chính phi của Giang vương gia, mà người chủ tử tương lai của nàng – Thuộc Vương gia , yêu lại chính là tấu tấu của Thuộc vương phi.

Nàng đương nhiên biết mình có vận may rất lớn, chỉ cần bản thân mình cố gắng hết sức biểu hiện giống với vị “Giang vương phi” kia một chút, chắc chắn sẽ được sủng ái, thậm chí tương lai còn có thể lần át cả vị “Thuộc vương phi” có tiếng mà không có miếng kia.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Hắn hơi ngoảnh mặt lại , tùy ý để cho Ngọc nhi ôm, đột nhiên hỏi nàng.

Suooes những ngày hắn không có ở đây, nàng vì hắn mà đứng ngồi không yên, mà hắn, e rằng..... rõ ràng là tìm được vật thay thế để “an ủi” chính mình rồi

“Không , không có việc gì.”

Hữu Nhân hốt hoảng che dấu sự yếu ớt của chính bản thân mình.

“Chỉ là ta nghe nói ngươi đã trở về, nên muốn lại đây gặp chàng một chút.”

Nàng nói rất nhỏ, âm thanh giống như là tiếng muỗi kêu, chỉ đủ cho chính nàng nghe thấy.

“Nhàn chán!”

Hắn lạnh lùng liếc nàng một cái, khóe môi không chút lưu tình cười nhạo nàng.

“Ta.....”

“Về sau không có việc gì, không cần đi qua đ lại trước mặt ta nữa!”

Hắn lạnh lùng vô tình nói với nàng, trong mắt không hề che dấu thái độ bài xích, chán ghét.

Ngọc kể nâng mí mắt, kín đáo quan sát thái độ lạnh lùng của Thuộc Phong đối với Hữu Nhân, trong lòng cao hứng cười thầm.

“Vương gia , ngài an bài cho thiếp nghỉ ngơi ở đâu vậy?”

Giọng nói nũng nịu ướt át, bàn tay mềm mại leo lên lồng ngực của hắn.

Hữu Nhân nhàu mày, nàng nhìn ra được, nàng ta cực kì am hiểu cách dùng mị thuật với nam nhân.

“Ngươi tới ở Từ Đình uyển, thích không?”

Hắn nâng cằm của Ngọc nên vuốt ve, hoàn toàn coi Hữu Nhân như không khí.

“Chính là nơi Giang vương phi từng ở qua sao?”

Ngọc Nhi biết rõ còn cố hỏi, rõ ràng là cố ý muốn kiêu khích.

Hắn kẹp hờ mắt.

“Đúng vậy.”

“Đa tạ vương gia ân sủng.”

Ngọc nhi cả người như bạch buộc bám trên người hấn, thanh âm ngọt tận xương.

Hữu Nhân chau lại mày, bị cảnh tượng chói mắt trước mặt như ngàn nhát dao đâm thẳng vào con ngươi, khiến nàng không làm sao mở được hai mắt.

“Vương gia, chúng ta trở về phòng sao?”

Ngọc nhi nũng nịu ghé vào lỗ tai hấn thì thầm.

Thuộc Phong không trả lời nhưng khóe miệng cong lên hình vòng cung, nhìn qua Hữu Nhân đang đứng ngây dại không có phản ứng, hai người vô cùng thân mật đi ngang qua trước mặt Hữu Nhân.

Hấn có mắt không trông xem nhẹ nàng, khiến cho khí lực toàn thân của nàng tan biến, cả người như nhũn ra.

“Quận chúa.....”

Từ Ngọc lo lắng nhìn Hữu Nhân, sớm biết như vậy, nàng sẽ không lăm mồm nói cho quận chúa biết cô gia đã trở về.

Hữu Nhân chết lặng nhìn bóng dáng hai người cùng nhau rời đi ngay trước mắt, trong lòng hỗn loạn không biết phải làm sao.....

Nhìn thấy bức họa của tàu tàu đã khiến nàng cảm thấy khủng hoảng, huống chi bây giờ còn xuất hiện một kẻ thế thân thật sự?

Nàng cảm thấy tương lai thật mù mịt, nhìn không thấy con đường phía trước ra sao.

Ngọc này không giống như Hạ Linh Lung của Yến Vi các, mặc dù Hạ Linh Lung cũng là một mỹ nhân có nhan sắc, nhưng trực giác của nàng mách bảo rằng Thuộc Phong đối với nàng ta chỉ là gặp dịp thì chơi, hoàn toàn không thể uy hiếp tới nàng.

Mà Ngọc nhi này không giống như vậy, nàng ta có diện mạo giống tàu tàu đến thế, Thuộc Phong rất có thể sẽ đối với nàng ta nảy sinh tình ý.

Nàng nên làm thế nào đây, nàng nên đi đâu, nàng cứ cố kiên trì như vậy liệu sẽ có kết quả sao?

Những ngày sau đó, hàng đêm Thuộc Phong đều ở lại Tử Đình Uyển – nơi mà tàu tàu từng ở qua, lăm lăm thế thân của tàu tàu. (quan hệ)

Trong vương phủ không có chuyện gì là có thể giữ bí mật, chuyện Thuộc Phong đi Giang Nam dẫn về một nữ nhân giống hệt Giang vương phi, được hấn nạp làm thiếp, được ân sủng hàng đêm nhanh chóng truyền ra toàn bộ vương phủ. Chuyện Hữu Nhân nàng bị bỏ rơi không được quan tâm nhanh chóng trở thành đề tài để người trong vương phủ mang ra nói mỗi khi rảnh rỗi.

Dù có nhan sắc hơn người mà vẫn không giữ được trái tim của nam nhân mình yêu, nàng bị người ta coi thường, bị lăng mạ bằng mọi từ ngữ thấp kém nhất.

Những lời này truyền tới tai Hữu Nhân khiến cho tâm tình nàng vốn không vui nay giống như bị người đẩy xuống vực sâu vạn trượng.

Nàng cảm mình bị mất hết mặt mũi, bị người đời chê cười.

Thuộc Phong hằng ngày ân sủng Ngọc Nhi hoàn toàn không ngó ngang gì tới nàng.

Nàng buồn rầu ở yên trong phòng liền mấy ngày trời, ngay cả đại môn cũng không bước ra lấy nửa bước, hoàn toàn không phù hợp với tính tình hiếu động hoạt bát của nàng thường ngày.

“Cô gia thật là quá đáng, lại đem nơi mà Vương phi đã từng ở cho một tiểu thiếp ở kia chứ, rõ ràng là muốn cho người chịu khổ sở không phải sao?”

Từ Ngọc lo lắng nhìn Hữu Nhân buồn rầu, liền tức giận oán trách Cô gia, muốn giúp quận chúa của nàng đỡ buồn hơn.

Lông mi Hữu Nhân nhẹ rung rung, cuối cùng cũng có chút phản ứng.

“Ai bảo nàng ta lớn nên có dung mạo giống tàu tàu như vậy, hấn sủng ái nàng ta là điều đương nhiên. Chỉ là ta.....” Hữu Nhân nâng hai mắt đã đầm lệ lên, úy khuất nhìn Từ Ngọc, “Ta thật sự khó chịu, hấn vốn đã không thích ta, từ nay sẽ không bao giờ để ý tới ta nữa có phải không?”

“Sẽ không đâu, quận chúa, người không nên lo lắng linh tinh.”

Từ Ngọc vỗ về, khuyên nhủ an ủi nàng, giúp nàng giải sầu.

Nàng hít hít cái mũi nhỏ, không tự tin lắc đầu.

“Ngươi đừng lừa ta, ta biết rõ, hấn căn bản là không hề thích ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Động Tình: Có Mưu Đồ Khác (1)

Hữu Nhân bỏ chạy được một đoạn khá xa rồi dừng lại bên hồ nhỏ.

“Nương nương , người không nên quá để tâm tới lời nói của vương gia. ....nơi đó từ trước tới giờ vương gia vẫn cấm không cho ai tiến vào, không phải chỉ mình người”

Tần Tương nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Nhưng vì sao? Nơi đó rõ ràng là không có ai ở ?”

Nàng muốn biết sự thật.

“Bởi vì.....”

Tần Tương không nói được nữa.

Hữu Nhân hít mũi một cái, ghen ngào thay Tần Tương nói ra sự thật:

“ Bởi vì nơi đó là phòng tẩu tẩu của ta đã từng ở đúng không?”

Tần Tương kinh ngạc mở lớn hai mắt.

“ Người. ....sao người bi. ....biết?”

Hữu Nhân lăm bắm dường như là tự nói cho chính mình nghe.

Nếu biết trước là như thế này, nàng tình nguyện để chính mình không thấy thứ gì, không biết bất cứ thứ gì, vĩnh viễn cũng không muốn đặt chân tới nơi này!

Tần Tương bất đắc dĩ thở dài,vẫn là cố gắng khuyên nhủ.

“Nương nương , đó đều là những chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi.....”

“Đã rất lâu rồi, nhưng là hần vẫn không quên được, không phải sao?”

Hữu Nhân ngăn những lời Tần Tương chuẩn bị nói lại. ....lớn tiếng phản bác, xong lại quay đầu tiếp tục chạy đi.

Đó là nơi chị dâu đã từng ở! Là sự thật! Là sự thật!

Nàng chạy đi, hoàn toàn không có điểm dừng, chỉ là tuyệt vọng chạy về phía trước , muốn nhanh chóng rời xa nơi này, nước mắt giống như nước dê vỡ không ngừng rơi xuống .....

Chỉ cần nhìn vị trí của căn phòng đó cùng với cách bài trí bên trong, nàng có thể nhìn ra vị trí của tẩu tẩu trong lòng hần quan trọng như thế nào, đó là vị trí không ai có thể thay thế.

Nhìn vật nhớ người , nhưng lại không thể nói ra tình cảm trong lòng, cho nên mới chỉ có thể gửi gắm tình cảm vào những bức tranh mà hần vẽ,đây chính là nỗi khổ tương tư không phải sao?

Tẩu tẩu là người không thể thay thế được trong lòng hần, mà nàng, vĩnh viễn chỉ là kẻ có cũng được mà không có cũng không sao,gọi đến thì đến , bảo đi thì đi .

Chỉ cần hần lộ ra mộtchút biểu tình vui vẻ nàng liền sẽ mừng rỡ như điên.

Trong tình yêu, nữ nhân mãi mãi là kẻ yếu đuối

Nhìn nàng bên ngoài có vẻ mạnh mẽ cường đại, nhưng thực ra nội tâm lại yếu đuối dễ bị tổn thương.

Lòng ngực giống như bị người ta cầm dao khoét một cái lỗ thật sâu, máu tươi trào ra khiến miệng vết thương vô cùng đau đớn, ý thức dường như đã biến mất.

Nàng muốn rời đi nhưng lại không phân biệt được phương hướng, đi mãi cũng không ra được cửa lớn của vương phủ.

Hoặc là nói, nàng không từ bỏ được, từ nhiều năm trước, luôn khắc sâu, ghi nhớ lời hứa của hắn .....

Sau khi xảy ra chuyện Hữu Nhân tự ý xông vào Tử Đình uyển, Thuộc Phong liền nhận được thánh chỉ, phái hắn đi Giang Nam điều tra vụ án quan viên buôn lậu muối.

Hắn mới đi được khoảng một tháng, Hữu Nhân đã cả ngày đứng ngồi không yên, ngay cả ăn cơm cũng không có hứng thú.

Không gặp được hắn, Hữu Nhân liền bắt đầu cảm thấy hối hận.

Nàng không nên làm hắn tức giận, thích một người, không phải là khiến cho người ấy vui vẻ hay sao?

Nàng nên biết bây giờ trong lòng hắn chỉ có hình bóng của tẩu tẩu, cũng chứng minh hắn là người chung tình không phải sao, hắn không phải loại nam nhân có mới nới cũ.

Nàng đáng lẽ không nên vì chuyện đó mà lo nghĩ được mất, không nên chán nản vì chuyện đó.

Chờ khi hắn quay trở về, nàng nhất định sẽ đi xin lỗi hắn, cầu xin hắn tha thứ.

Nhưng không thể phủ nhận, nàng vẫn không nhận được mà ghen tị!

Dù sao, nàng cũng là thê tử của hắn!

“Quận chúa! Quận chúa! Trở về rồi! Vương gia đã trở về!”

Từ Ngọc giống như chim hỉ tước vội vàng chạy vào báo tin vui.

“Hắn đã trở về?”

Hữu Nhân đang ngồi ngẩn người, nghe tin Thuộc Phong trở về liền từ trên ghế đứng bật dậy.

Từ Ngọc dùng sức gật đầu.

“Nô tì nghe người ta nói, vương gia hiện đang ở tiền sảnh, ngài mau mau đi nghênh đón đi!”

Khóe miệng Hữu Nhân nở một nụ cười tươi tắn, vội vàng chạy ra ngoài, chỉ mong được nhìn thấy hắn ngay lập tức.

Nhìn bộ dạng tươi cười phấn khởi của nàng, Từ Ngọc lắc lắc đầu, cũng vội vàng đi theo sau.

“Thuộc Phong!”

Còn chưa đi tới trước mặt hắn, Hữu Nhân đã gọi hắn từ rất xa, vẫy vẫy hai tay.

Thuộc Phong nhíu mày kiểm, chỉ cần nghe thấy giọng của nàng, hắn liền cảm thấy bực bội, khó chịu.

Cho tới khi nàng tới gần chỉ còn cách hắn mười bước chân, nàng bỗng nhiên dừng lại, nụ cười trên môi cũng cứng lại .....

Tại sao bên người hắn lại có một nữ nhân? Hơn nữa nữ nhân này, giống .....

“Tẩu tẩu?”

Nàng chỉ thoáng nhìn qua, liền theo bản năng vội vàng lên tiếng.

Nữ nhân đó liền từ từ quay người lại, nét mặt ôn nhu mỉm cười, trước mặt Thuộc Phong lễ phép hướng Hữu Nhân gật đầu.

“Xin chào, ngài chắc hẳn là Thuộc vương phi?”

Nữ nhân trước mặt mở miệng nói chuyện, Hữu Nhân mới biết nàng ta không phải là tẩu tẩu của nàng.

Tuy rằng dung mạo giống nhau nhưng so về tuổi tác thì vẫn là nhỏ hơn rất nhiều.

Nếu không nhìn cẩn thận sẽ rất dễ dàng nhận lầm người.

Nàng ta không chỉ có khuôn mặt giống tẩu tẩu của nàng, mà còn có khóe miệng mỉm cười dịu dàng, khí chất xuất chúng, dáng người thướt tha tư thái câu

hồn, khiến cho người ta phải thần phục.

Nếu như muốn nói nàng ta và tẩu tẩu có gì đó bất đồng, thì chính là nàng ta khá quyến rũ còn tẩu tẩu của nàng lại rất thanh lệ.

“Vương phi nương nương?”

Ngọc nhi nhẹ giọng gọi một lần nữa, Hữu Nhân chỉ lo nhìn nàng ta khá là giống tẩu tẩu mà không để ý tới câu hỏi của nàng ta

Thuộc Phong hồ hững hờ Hữu Nhân một cái

“Không phải hỏi, chính là nàng.”

Giọng hần lạnh lẽo, đơn giản thay nàng trả lời.

Hữu Nhân bị thanh âm của hần làm cho bừng tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch không còn chút huyết sắc.

“Thật xin lỗi, ta không chú ý.”

Nàng ta duyên dáng cười, lễ độ cúi thấp người, giọng nói mượt mà

“Dân nữ Ngọc nhi, thỉnh an Thuộc Vương phi.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Động Tình: Có Mưu Đồ Khác (2)

Hữu Nhân mở to mắt kinh ngạc.

“Là chàng nói, không có việc gì thì không được tới tìm chàng.”

Nàng lăm bằm trả lời.

Thuộc Phong bữu môi, từ chối cho ý kiến.

“Lạ quá nhỉ, người lại chịu nghe lời như vậy sao?”

Hữu Nhân sững sờ nhìn hần, nàng nghe ra được sự trào phúng trong lời nói của hần.

“Chàng có thú vui mới, ta đương nhiên là nên đứng ở một bên nhìn rồi.”

Nàng đột nhiên chanh chua trả lời.

Thuộc Phong lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, sau đột nhiên nói.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình. .... người nói thật buồn cười”

Hữu Nhân âm thầm hạ mi mắt.

“Đã như vậy, chàng còn tới tìm ta làm gì?”

Thuộc Phong lắc lắc triết triết trên không trung xoẹt ra một đường cong đẹp mắt phe phẩy phe phẩy

“Tìm người đương nhiên không phải để nói chuyện yêu đương.” Hần dừng lại, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt đi. “Có chuyện cần người phối hợp giúp sức”

“Sự phối hợp của ta?”

Hữu Nhân nghi ngờ lặp lại một lần nữa.

Hần là vương gia một tay che trời, còn có chuyện gì cần sự phối hợp của nàng?

“Không sai.” Hấn liếc mắt nhìn nàng một cái, “Vương tử của Thiên Diệp quốc coi trọng ngươi, muốn ngươi tới bồi hấn ba ngày.”

“Chàng nói cái gì? Vương tử của Thiên Diệp quốc coi trọng ta? Chúng ta ngay cả mặt cũng chưa từng gặp qua?”

Hữu Nhân mở to mắt, giật mình nói.

“Hôm đó ở kĩ viện, hấn đã nhìn thấy ngươi.”

Hấn bình tĩnh trả lời, giống như chuyện đó không hề liên quan tới hấn.

“Cho nên?”

Hữu Nhân chau mày khó hiểu, ngóng nhìn hấn, chờ hấn nói tiếp, cổ họng nghẹn lại không biết phải nói gì.

Nàng có dự cảm, hấn không có ý tốt.

Đôi mắt tà nịnh khế như rồng nên.

“Cho nên, muốn ngươi bồi hấn ba ngày. Hấn sẽ tới Thuộc vương phủ ở, sau khi ngươi bồi hấn đủ ba ngày, hấn sẽ vô điều kiện ký vào bản hiệp ước giữa hai nước. Nếu chuyện này thành công, ngươi cũng sẽ được coi là có công với quốc gia.”

Hấn nói quá nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Hữu Nhân vẫn nghe hiểu ý của hấn.

“Chàng thật quá nực cười! Vì con đường làm quan của mình, mà ngay cả nữ nhân của chính mình cũng có thể hai tay dâng cho người khác!”

Sự phản kháng của nàng chọc giận hấn, hấn tàn nhẫn nắm lấy cổ tay của nàng, nham hiểm ác độc nheo lại mắt. ....

“Có người để ý ngươi mà ngươi còn không bằng lòng! Ngươi nghĩ rằng, ngươi là cực phẩm thực nữ ai cũng muốn hay sao?”

Hữu Nhân cố sức giãy dụa muốn thoát ra khỏi sự kiềm chế của hấn.

Đây là lần đầu tiên nàng trắng trợn chống đối lại ý muốn của hấn.

Có lẽ chính vì thế mà hấn lại thất thần, vô ý thức buông lỏng bàn tay đang nắm tay nàng ra.

“Cho dù chàng có chán ghét ta đi nữa, cũng không cần phải hận ta tới mức lập tức chấp hai tay dâng ta cho kẻ khác!”

Nàng loạng choạng lui về phía sau mấy bước, con ngươi trong suốt ầng ầng nước, sau trong đáy mắt là vô tận thống khổ, bi thương.

Lời nói của hấn khiến trái tim nàng bị thương vô cùng sâu sắc.

Chẳng lẽ hấn chán ghét nàng tới vậy sao, chán ghét tới mức gấp gáp muốn đem nàng trực tiếp đẩy vào lòng nam nhân khác?

“Ngươi không có sự lựa chọn nào khác!”

Hấn âm lãnh ra lệnh không cho phép nàng phản kháng.

“Ta không muốn!”

“Ngươi không muốn cũng phải nguyện ý làm, ta không phải đến để hỏi ý kiến của ngươi!”

Hấn sắc bén trừng trừng nhìn nàng.

Trái tim Hữu Nhân đau nhói, nàng biết ngữ khí kiên định của hấn chính là mệnh lệnh không cho phép nàng có cơ hội thỏa hiệp.

Nàng mặc kệ chuyện hấn khinh thường nàng, nhưng nàng tuyệt đối không bao giờ tự hạ thấp chính mình!

“Ta không đi! Chàng không có quyền ép buộc ta!”

Hấn giữ chặt nàng, lại bị nàng tức giận đẩy ra.

Sau đó nàng vừa tức giận vừa xấu hổ bỏ chạy ra ngoài.

Hấn rõ ràng là không thích nàng mới có thể đáp ứng điều kiện hoang đường như vậy, lại còn nhẫn tâm muốn đem nàng tặng cho kẻ khác.

Hấn càng như vậy, nàng càng muốn làm trái ý hấn, nàng muốn mưu kế của hấn sẽ không bao giờ thực hiện được.

Hắn dám xem nàng giống như kĩ nữ , xem nàng như loại nữ nhân là loi ong bướm, bất cứ loại nam nhân nào cũng có thể ngã vào lòng hay sao.

Đã như vậy, nàng càng muốn chứng minh cho hắn thấy, Giang Hữu Nhân nàng không phải là loại nữ nhân như vậy.

Nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của nàng, Thuộc Phong nheo mắt lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu , tâm tình trở nên phức tạp.

“ Ta đã nói ngươi, không cần phải đi theo ta nữa, ngươi nghe không hiểu hay sao?”

Hữu Nhân ảo não quay mặt về phía nam nhân cao lớn đang đứng phía sau nàng quát nên.

Sáng sớm ngày hôm nay đã có người tới cửa tìm nàng.

Hữu Nhân bị đánh thức, vốn đã ghen một bụng lửa giận.

Vừa nghe bọn nô tì nói người tới chính là Hạ Kiếm Bội, hắn đã cùng với Thuộc Phong giao hẹn, muốn nàng bồi hắn ba ngày, mà hôm nay chính là ngày đầu tiên.

Hữu Nhân thực hắn làm cho tức chết, nàng đi tới đâu Hạ Kiếm Bội cũng theo tới đó.

Đối diện với hắn, nàng mới nhận thấy nàng đối với Thuộc Phong cũng coi như là có ơn.

Tên Hạ Kiếm Bội này dính lấy nàng thật giống như miếng cao da chó vậy, không những thế còn là loại người da mặt dày như tường thành vậy...

“ Nhân nhi muội muội, nàng nghe ta giải thích.....”

“ Dừng lại, ngươi là ai mà dám gọi ta Nhân nhi muội muội, một đại nam nhân như ngươi nói chuyện mà không biết xấu hổ, thật mất mặt!”

Nghe hắn gọi mình như vậy, Hữu Nhân không tránh khỏi rùng mình một cái.

Hạ Kiếm Bội vội vàng tiến lên phía trước, nóng lòng giải thích:

“ Không phải, Nhân nhi muội.....”

“ Hử?”

Hữu Nhân uy hiếp nheo lại mắt phượng lạnh lùng nhìn hắn.

“ Nha! Là Thuộc vương phi, Thuộc vương phi!”

Hạ Kiếm Bội vội vàng sửa miệng.

“ Có chuyện gì? Có chuyện mau nói, có rắc mau thả, cô nãi nãi ta không rảnh để nói chuyện với ngươi!”

Hữu Nhân hai tay chống hông, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao, cổ ý dùng lời nói thô lỗ để dọa hắn hoảng sợ.

Hạ Kiếm Bội ngạc nhiên ngó người ra, thật lâu sau mới thật cẩn thận hỏi:

“ Ngươi bình thường đều dùng lời lẽ và thái độ như vậy để nói chuyện với người khác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Động Tình: Có Mưu Đồ Khác (3)

Hữu Nhân nhếch ngang cặp lông mày kẻ đen, trừng to mắt:

“ Đúng thì sao? Ta chính là không có giáo dưỡng, ngươi có ý kiến gì sao?”

Hắn tốt nhất là giống như những nam nhân khác, bị “ bản chất thật” của nàng hù dọa tới tè ra quần, sau đó quay đầu bỏ chạy chối chết, để xem hắn có

còn dám dính lấy nàng nữa hay không!

“Không phải vấn đề có đúng hay không! Ta không có ý kiến, tất nhiên là không có ý kiến! Ta vốn vẫn nghĩ thiếu nữ Trung Nguyên đối với nam nhân đều là một bộ dạng vâng vâng dạ dạ nghe lời. Trước đây là ta nhìn trúng mĩ mạo của nàng, ta không thể ngờ được, thật ra tính cách của nàng cũng vô cùng hợp khẩu vị của ta.”

Hạ Kiếm Bội thật sự chân thành nói, ngay cả đầu cũng lắc trái lắc phải.

“Đáng đồ từ !”

Hữu Nhân hung hăng chửi tục một câu, rồi quay đầu bỏ đi.

Rõ ràng là nàng giận cá chém thớt, đem tất cả bức tức do Thuộc Phong tự tiện thay chính mình đáp ứng việc tiếp khách đổ lên đầu tên họ Hạ.

“Ý của ta không phải như vậy! Ta nghĩ giữa hai chúng ta nhất định là có chút hiểu lầm, ta chỉ là muốn biểu đạt rằng nam tử Thiên Diệp quốc chúng ta đều là những kỵ sĩ dũng mãnh, luôn muốn thương thức những nữ tử cá tính .....

Không biết từ lúc nào đã tới cửa sau của vương phủ, Hữu Nhân đột nhiên dừng bước, quay hẳn mặt sang nhìn Hạ Kiếm Bội.

Còn không có đợt hẳn nói hết câu, quả quyết đánh gãy lời nói của hắn.

“Ngươi muốn thương thức ta?”

“Ân ! Đúng! Ta rất thật sự thương thức nàng”

Hạ Kiếm Bội thấy nàng đột nhiên chủ động hỏi chuyện hắn, hai con mắt mờ lớn tròn xoe.

Một dung nhan tuyệt sắc như vậy, nếu mỗi ngày hẳn đều được chiêm ngưỡng thì chắc có lẽ nước miếng sẽ trào ra rơi đầy đất mất.

“Thật vậy chăng?”

Hữu Nhân bất chợt nghe thấy tiếng chó sủa sủa hung ác, nàng giảo hoạt nheo mĩ nhãn.

Đây là hậu viên chuyên dùng để nuôi chó sủa, đối với người xa lạ với vương phủ thì nơi này rất nguy hiểm.

“Mặc kệ hậu quả?”

Hữu Nhân mị hoặc nhếch khóe môi mỉm cười.

“Mặc kệ hậu quả! Nàng muốn ta làm chuyện gì, ta sẽ đều cam tâm tình nguyện làm!”

Hắn bị dung mạo của nàng mê hoặc, nghĩ cũng không thêm nghĩ, liền trực tiếp vội vàng khẳng định.

Hữu Nhân nhếch khóe môi, liếc mắt nhìn hắn một cái, đồng thời tay nhỏ bé vụng trộm mở khóa dây sắt xích cổ chó sủa.

“Vậy được! Ngươi đừng có trách ta không nhắc nhở ngươi trước, đây là do ngươi tự chuốc lấy !”

Ngay sau đó ,con chó sủa được nàng thả ra mãnh liệt hướng về phía Hạ Kiếm Bội phi tới.

“A————— nha nha !”

Hạ Kiếm Bội bị chó sủa đầy ngã trên mặt đất , chập vật gào thét thảm thiết.

“Ngươi nên hảo hảo nhận sự tiếp đãi của ta, hưởng thụ thật tốt, không cần phải khách khí !”

“A..... mẹ ơi! A!A!”

Hạ Kiếm Bội cứ chập vật đứng nên được lại bị nó chồm nên đẩy ngã xuống, thật vất vả mới bò dậy được lại bị nó xô lại dùng răng lanh cắn xé quần áo của hắn khiến cho hắn hoảng sợ nhảy dựng nên, giống y như là diễn xiếc ngoài chợ.

“Mau! Tiểu cầu cô nên! Cẩn hắn! Đúng, cẩn hắn nữa đi!”

Hữu Nhân ở bên cạnh hung phấn bùng bùng, vỗ tay cổ vũ cuộc chiến của một người một chó.

“A..... Thuộc vương phi..... dừng lại! Mau kêu nó dừng lại!”

Hữu Nhân bĩu môi cười, nhìn thấy hắn bị chó sủa hành hạ chập vật tới mức không chịu nổi mới huýt sáo ra hiệu cho nó dừng lại.

Hạ Kiếm Bội cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, thân hình cao lớn tê liệt ngã ngồi trên mặt đất.

“Đây là một chút giáo huấn người nên nhớ kỹ! Thuộc Phong đáp ứng người là chuyện của hần, còn ta thì không đồng ý đi cùng người!”

Việc nàng gây ra chuyện quá đáng với Hạ Kiếm Bội thật ra là nàng muốn chơi xấu “hần”, nàng cố tình muốn làm hư chuyện của “hần” khiến cho “hần” không đạt được mục đích, ai bảo hần dám đem nàng mang đi tặng cho kẻ khác?

Nói xong lời cần nói, Hữu Nhân đắc ý phui mông bỏ chạy lấy người, ngay cả đầu cũng không thèm quay lại nhìn bộ dạng đáng thương của Hạ Kiếm Bội lấy một lần.

Đáng thương cho Hạ Kiếm Bội, bản thân đường đường là vương tử của cả một quốc gia nay lại chột vật quý ở trên mặt đất, bộ dạng chột vật thảm hại tới không chịu nổi, nếu để cho quần thần Thiên Diệp quốc nhìn thấy hần nhất định sẽ bị kẻ khác cười thối mũi, không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Nhưng mà, mặc dù bị nàng chính đến thế thảm nhưng vẫn bị đáng về linh động, hoạt bát cùng khí chất trẻ trung, nhí nhảnh, bướng bỉnh của nàng hấp dẫn, khiến cho hần say mê không thể dời tầm mắt.

Nhìn bóng dang của nàng ở phía trước từ từ thu nhỏ lại, ánh mắt còn dõi theo hình bóng ấy cho đến khi biến mất không còn một chút dấu vết nào nữa mới thôi, Hạ Kiếm Bội si mê nhếch môi cười. ....

“Thật là ngang ngược, nhưng bốn vương thích!”

Một nam nhân che mặt bằng vải đen đứng bên cạnh Thuộc Phong trong thư phòng báo cáo tình hình, đây là mật thám Thuộc Phong sắp xếp bên cạnh Hạ Kiếm Bội để giám sát hần, hiện đang hướng Thuộc Phong báo cáo tin tức mà hần có được.

“Lui xuống trước đi, có tin gì mới, lập tức tới báo lại.”

Thuộc Phong nghe xong, phát tay ý nói cho hần lui ra.

“Dạ! Thuộc hạ cáo lui!”

Mật thám đi rồi, Tần Tương có vẻ còn lo lắng hơn cả Thuộc Phong.

“Vương gia, chuyện để cho vương phi đi bồi vương tử của Thiên Diệp quốc liệu có thích hợp không?”

Thuộc Phong ngồi xuống, lười nhác vờn vai, duỗi chân, lơ đãng nhướng mày.

“Có gì mà không thích hợp?”

“Nhưng tính tình của nương nương rất cương liệt (bạo lực), lúc này chỉ là thả chó cắn hần thôi, nhưng về sau thật không biết còn làm ra chuyện gì kinh khủng cỡ quái nữa.”

Thuộc Phong nheo lại ánh mắt, khóe miệng theo bản năng nhếch lên hình vòng cung. ....

Thả chó cắn người, có lẽ cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra.

Nhưng, quả thật chỉ có như thế mới phù hợp với tính cách của nàng.

Chuyện đó nếu hần mà được tận mắt chứng kiến, chắc chắn sẽ rất nực cười.

“Vương gia, thuộc hạ thật sự là lo lắng, nếu vương tử Thiên Diệp quốc không nản lòng thoái chí mà càng hăng hái đi theo vương phi, mà ngài lại đối xử với vương phi lạnh nhạt không quan tâm như vậy, nhất định sẽ xảy ra chuyện. Một hai lần có thể không có gì, nhưng cứ tiếp tục như vậy, nương nương sẽ đem hai người ra so sánh có đúng không, lúc ấy Hạ vương tử sẽ nhân cơ hội nhảy vào, hai người họ nảy sinh tình ý thì phải làm sao?”

Tần Tương thật sự rất lo lắng, không phải mọi người đều nói, nữ nhân đều rất dễ mềm lòng hay sao.

Vương gia nếu vẫn tiếp tục lạnh nhạt với vương phi như vậy, chẳng lẽ muốn ép vương phi hồng hạnh vượt tường hay sao?

Thuộc Phong không tự chủ được nhủ nhủ mày, đôi mắt đen lạnh lùng híp lại, khiến cho người ta không nhìn ra được tâm tư của hần.

“Đúng thì sao? Hạ Kiếm Bội nếu có bản lĩnh có thể làm được như vậy, bốn vương nhất định sẽ đa tạ hần.”

“Nhưng, Hạ vương tử tấn công mạnh như vậy, mà nữ nhân luôn luôn không thể chống lại sự theo đuổi mạnh mẽ của một nam nhân khác.” Tần Tương nói như thế.

“Người có vẻ rất am hiểu nữ nhân?”

Thuộc Phong lơ đãng nhếch khóe miệng, ngữ khí mang theo một chút ý vị mỉa mai.

Hắn có thể thâm nhiên như vậy, chính là vì hắn biết hắn nắm giữ được lòng của nàng.

“Thuộc hạ chỉ là cảm thấy không an lòng, nương nương là người tốt như vậy, nếu thật sự bị Hạ vương tử mang đi, tất nhiên sẽ có rất nhiều người cảm thấy mất mát.”

Tần Tương đối với chuyện này không hề tỏ ra lạc quan, dù sao thì, vị Hạ vương tử kia cũng là người có địa vị cao quý, thân thể hiển hách.

Thuộc Phong chỉ hơi nhún mày.

“Khi nào mà nàng ta đã thu phục được lòng người như vậy rồi?”

“Kỳ thật nương nương là người có tâm địa thiện lương, là một người tốt. Bên ngoài ngài ấy biểu hiện là kẻ xảo quyệt, khó tính, vừa vặn chứng minh ngài ấy là người thẳng thắn, nhanh nhẹn, nhất định không phải là loại người có tâm cơ âm trầm.”

Thuộc Phong thu ánh mắt lại, đối với phán đoán của Tần Tương hắn từ chối cho ý kiến.

“Vương gia người không cảm thấy gì sao? Đối với việc đoạt nương tử của kẻ khác ở Thiên Diệp quốc đã là truyền thống rồi, nếu mà nương nương thật sự yêu thích Hạ vương tử, thật sự bị Hạ vương tử mang đi thì sao?”

Thuộc Phong đột nhiên lạnh lùng nhìn thẳng Tần Tương, Tần Tương rất thức thời cảm miệng, không hề nói thêm điều gì nữa.

Hắn lạnh lùng nheo mắt lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng đánh lại.

Sau một lúc lâu, ngay cả một câu hắn cũng đều không nói.

“Thuộc vương phi, nàng chờ ta với!”

Hữu Nhân chạy ở phía trước còn Hạ Kiếm Bội lại chạy đuổi theo ở đằng sau.

Bị hắn đuổi đến mức sắp cùng đường, Hữu Nhân quay đầu lại thở hồng hộc quát hắn:

“Hạ phối đàn! Người thật đúng là người cũng như tên, đồ không biết xấu hổ! Ta chưa từng gặp qua nam nhân nào bám dai như ngươi!”

Hắn đã muốn đuổi theo nàng hai ngày nay rồi, không biết đã bị nàng chinh bao nhiêu lần vậy mà hắn vẫn rất có nghị lực liên tục bám riết nàng không tha.

Hữu Nhân thật sự không đầu lại hắn, có thể mắng chửi nàng đều đã mắng chửi rồi, nhưng hắn vẫn cứ làm bộ như mất diếc tai ngơ.

Này, nàng thật sự đã cảm nhận được tâm trạng “buồn bực” của Thuộc Phong lúc trước.

“Ai nha! Nàng có thể đứng lại có được hay không! Bỏ vương cũng không phải là mãnh thú ghê gớm gì, tại sao ngươi cứ nhìn thất ta liền bỏ chạy, chúng ta có phải cũng nên hào hào ngồi tâm sự đúng không?”

Hắn thật sự không quá am hiểu ngôn ngữ của Thiên Vũ quốc, ngữ điệu không quá chuẩn nghe giống như giọng điệu của người dân chạy nạn từ nơi khác đến.

“Ngươi quay về soi gương lại đi! Ai muốn cùng ngươi tâm sự hả?”

“Ta chính là đệ nhất mỹ nam của Thiên Diệp quốc, nàng không cùng ta tâm sự ngươi nhất định sẽ hối hận!”

Hữu Nhân “phụt” một tiếng bật cười, cười đến mức muốn đau sót hông.

“Thật ngại quá, ta thật là không có nhìn ra!”

“Uy.....”

Hắn khí thế hùng hục đuổi đến nơi, Hữu Nhân tuy từ nhỏ đã quen hoạt động chạy nhảy nhưng dù sao nàng cũng là một thân nữ nhi, rất nhanh thể lực sẽ bị cạn kiệt.

Mắt nhìn thấy rất nhanh sẽ bị hắn đuổi kịp, nàng đột nhiên nhanh trí quẹo ngay vào vườn hoa của vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Động Tình: Có Mưu Đồ Khác (4)

Nơi đó có ám khí mà nàng cất dấu.

Hạ Kiếm Bội quả nhiên trúng kế , không hề ý thức được sự kì quái của nàng, chỉ biết liều lĩnh đuổi theo nàng đi vào.

Hữu Nhân theo chạy về phía bụi cỏ rậm rạp, Hạ Kiếm Bội nhất quyết đuổi theo không từ bỏ.

Nàng rất nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu, đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn nhếch nên thành một nụ cười xấu xa.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng hét thê thảm của Hạ Kiếm Bội.

“AAAAAAAA”

“ Là bầy chuột !”

Hạ Kiếm Bội sau khi kêu gào thảm thiết thật lâu sau mới phát hiện ra thứ gì khiến hắn bị đau như vậy.

Hữu Nhân nhếch môi, tiến tới gần vài bước .

“Hạ phiêu đàn , bị dính bầy chuột tư vị cảm thấy như thế nào?”

Hữu Nhân nhìn hắn, rất vô tâm (*) đứngg trước mặt hắn cười rặng ngồi.

(*): Nguyên văn là vô tâm vô phế.

Hạ Kiếm Bội thống khổ nhúu chặt lại đôi lông mày, gương mặt tuấn lãng vì đau mà vặn vẹo nghiêm trọng.

“Thật sự là không dễ chịu! Rất không tốt a! Vương phi nương nương, người mau, mau giúp ta tháo cái bầy chuột này ra đi!”

Hữu Nhân nhếch môi, tạo thành một nụ cười giả tạo.

“Không được! Cởi nó cho người để người lại đuổi ta sao, ta không ngu như vậy đâu!”

“Ai ui! Ta thật sự là không chịu nổi nữa rồi! Đau quá ! Thật sự là đau quá a!”

Hạ Kiếm Bội thật sự là muốn khóc rồi, cái bầy này răng cưa không tính là sắc bén nhưng nó chỉ kẹp chặt lấy thịt thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy rất đau đớn không chịu nổi rồi.

Hữu Nhân nhìn bộ dạng hiện tại của hắn liền thấy có chút không đành lòng , dù hắn khiến nàng khó chịu nhưng nhìn hắn thống khổ như vậy nàng lại bất đầu dao động.

“Trừ khi người đáp ứng điều kiện của ta, không được phép bám lấy ta nữa!”

Hạ Kiếm Bội thống khổ nhìn Hữu Nhân , im lặng không trả lời.

“Người không đồng ý, ta sẽ đi ngay bây giờ. Nơi này bình thường không có người tới , nếu bị nhốt ở đây hai , ba ngày, thì cho dù người có được cứu ra thì chân của người cũng sẽ bị tàn phế. Lại nói nếu như người không may mắn , người cũng có thể sẽ chết đói a ! Đến lúc đó người cũng không thể đuổi theo ta được nữa a.”

Hữu Nhân đe dọa hắn , vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc muốn khuyên giải .

Sắc mặtHạ Kiếm Bội đột nhiên trắng bệch, mồ hôi lạnh theo sống lưng chảy dọc xuống.

Hắn hiển nhiên là đã trúng kế, tin tưởng những gì nàng nói.

“T a cam đoan! Ta cam đoan! Vương phi nương nương, người mau giúp ta đem cái bầy chết tiệt này cởi ra đi a!”

Hắn không hề kiên trì, đáng thương cầu khẩn.

“Người nói lời giữ lời?”

Hữu Nhân nheo mắt lại, nếu như hắn nuốt lời , như vậy không phải là nàng bị lỗ vốn sao?

“Ta đảm bảo giữ lời ! Cô nãi nãi của ta ơi, người nói cái gì thì chính là cái đó!”

Hắn đã đau đến mức muốn kêu mẹ rồi, bây giờ cho dù có muốn bảo hắn thừa nhận hắn là một thằng nhóc, hắn cũng đành phải thừa nhận.

Hữu Nhân giả hoạt cười cười, giả bộ từ bi đại lượng mà nói.

“Được, thấy nguoi thành tâm hối cải như vậy ta sẽ tha nguoi đi.”

Hữu Nhân ngồi xổm xuống, từ trong ống tay áo lấy ra một cái chìa khóa nhỏ , mở khóa của bấy chuột giải thoát cho hắn.

“Tất cả chỉ là ngoại thương, cũng may không có gì đáng ngại. Tuy nhiên đây đều là do nguoi gieo gió gặt bão, coi như là cho nguoi một chút giáo huấn, về sau nhớ kĩ một chút.”

Hữu Nhân cúi đầu nhìn nhìn những vết thương trên người hắn.

Nàng nói với Hạ Kiếm Bội xong liền giật mình cảm thấy những lời bản thân mình vừa mới nói vô cùng quen thuộc .....

Những lời này , hình như là những lời Thuộc Phong thường xuyên nói với chính nàng.

“Cám ơn .....”

Thoát khỏi cái bấy chuột quỷ quái, lúc này Hạ Kiếm Bội mới có thể ngẩng đầu nên nhìn Hữu Nhân , bất chợt ngay đúng lúc Hữu Nhân đang cúi xuống nhìn hắn.

Gương mặt của mỹ nhân gần trong gang tấc khiến cho hắn nhìn tới ngây người , giống như bị trúng cổ độc vậy, hoàn toàn không thể rời ánh mắt đi được.

Được nhìn nữ nhân mà hắn mơ ước bao lâu nay khiến hắn vui sướng tới mức thất thần , những vết thương nhỏ nhoi trên chân đã sớm bị hắn vớt nên chín tầng mây.

“Nguoi làm gì thế?”

Hữu Nhân đột nhiên ngẩng đầu nên, nhìn thấy bộ dạng thèm thông háo sắc của hắn liền nhíu đầu lông mày, không vui hỏi.

“T a , ta không có làm cái gì nha!”

Hạ Kiếm Bội nhanh chóng thu lại ánh mắt, giả bộ hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Cầu cái bất liễu cật thi!” (**)

(**): nghĩa là chó không sửa được tật ăn shit

Hữu Nhân tức giận liếc mắt nhìn hắn một cái rồi đứng dậy định bỏ đi .

Loại người này dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, còn lâu mới bằng được Thuộc Phong của nàng.

Mặc dù người Thuộc Phong yêu không phải là nàng, nhưng hắn là người trọng tình trọng nghĩa, nhất định sẽ không vì dung mạo của một nữ nhân mà quyết định yêu thích một ai đó , nếu hắn yêu một người nào đó sẽ tuyệt đối chung tình, tuyệt không phụ bạc người mình yêu.

“Thuộc vương phi!”

Hạ Kiếm Bội thấy nàng muốn bỏ đi liền vội vàng khéo léo váy của nàng lại.

“Nguoi làm cái gì thế hả ? Lập tức buông tay!”

Hữu Nhân bị chọc giận, nhíu chặt đôi lông mày.

“Nàng hứa không bỏ đi , ta liền lập tức buông tay”

Hạ Kiếm Bội tươi cười lấy lòng.

“Nguoi, người này, sao có thể chơi xấu như vậy?”

Hắn giữ chặt váy của nàng, Hữu Nhân lại không thể cứng rắn lôi kéo, tiến cũng không được lùi cũng không xong.

“Nang yên tâm, ta tuyệt không nuốt lời , ta cũng sẽ không tiếp tục đi theo làm phiền nang. Nhưng mà ta đường lặn lội xa tới đây, lại ở cùng một nhà với nang. Cho dù chỉ gặp nhau có vài lần nhưng cũng có thể giống như bằng hữu bình thường tán gẫu vài câu được không?”

Hạ Kiếm Bội chân thành nhìn thẳng vào đôi mắt như nước hồ mùa thu của nàng mà nói.

“Chỉ là tán gẫu vài câu?”

Hữu Nhân hoài nghi động cơ của hắn chẳng lẽ lại “đơn thuần” như thế .

Hạ Kiếm Bội dùng sức gật gật đầu, con ngươi sắc quắc có thần mong chờ nhìn nàng, khiến cho người ta không nở cựa tuyệt.

Loại ánh mắt này khiến cho Hữu Nhân cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Thật ra hắn và chính mình , cũng có thể coi là cùng cảnh ngộ.

Chẳng qua , hắn thích nàng mà nàng lại thích Thuộc Phong.

Hữu Nhân do dự suy nghĩ , dù sao bản thân mình cũng không có việc gì , một mình hắn lại từ nơi xa xôi chạy tới đây dù sao cũng là xa quê hương, cũng có chút đáng thương, liền tụt ý tìm nơi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 93: Động Tình: Có Mưu Đồ Khác (5)

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

“Nàng đem ta đẩy xa ngàn dặm như vậy là vì nàng thật sự yêu Thuộc huynh sao?”

Chờ cho Hữu Nhân ngồi xuống chỗ của mình, Hạ Kiếm Bội đột ngột hỏi.

Hữu Nhân ngẩn người , theo bản năng của nữ nhi, nàng đỏ bừng mặt.

“Nàng cũng biết thẹn thùng?”

Hạ Kiếm Bội kinh ngạc há to mồm , giống như đã phát hiện một chuyện vô cùng kì lạ.

Hữu Nhân mím môi, không phục phản bác:

“Có gì kì quái! Ta cũng là nữ nhi, nói ra tên của người mình thích, đương nhiên cũng sẽ đỏ mặt!”

Nàng nói giống như là chuyện tự nhiên, nhưng cũng không dấu được sự bối rối trong lòng.

Hạ Kiếm bội liếc nhìn nàng một cái, cũng không hỏi nữa mà nói chuyện tào lao với nàng:

“Nghe người ta nói, nữ tử đều rất si tình, nếu nhận thức được vị hôn phu của mình rồi sẽ nhất định chung tình với một người duy nhất. Hôm nay nghe nàng nói vậy, ta nghĩ có lẽ đúng là như vậy.”

“Họ nói với người như vậy phải không?” Hữu Nhân hỏi ngược lại hắn” Nếu người đã gặp được người mình yêu thì nên kiên trì theo đuổi. Ta thương hắn không phải theo bất cứ một quy luật đạo đức nào, mà đơn giản là vì ta yêu hắn, hơn nữa sẽ yêu hắn suốt đời, cho nên ta vĩnh viễn sẽ không phản bội hắn.”

“Ta nói thật, nàng đừng tức giận , kì thật ta thấy Thuộc Phong đối với nàng.....giống như cũng không có nhiệt tình như vậy, vì sao nàng vẫn còn muốn ở lại bên cạnh hắn ?”

Hắn dò xét biểu tình trên mặt Hữu Nhân , thật cẩn thận hỏi.

Hắn vốn nghĩ , dựa vào cá tính của nàng chỉ sợ nàng tức giận sẽ chỉ thẳng vào mũi hắn, đem hắn mắng chửi một trận đã đời.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, phản ứng của nàng lại rất bình tĩnh , bình tĩnh đến mức hắn có thể nhìn ra sự bi thương trong mắt nàng.

“Hắn không có tình cảm với ta là chuyện của hắn, còn ta đối với hắn kiên trì thủy chung không làm trái với ước hẹn lúc trước là chuyện của ta.”

“Ước hẹn lúc trước?”

Hạ Kiếm Bội không hiểu hỏi.

Hữu Nhân gục đầu xuống, im lặng không nói.....

Không biết, hẳn đối với chuyện “ước hẹn” đó còn có chút ấn tượng hay không?

Năm đó, ở dưới gốc ngô đồng trong rừng, hẳn rõ ràng đã yêu cầu nàng như vậy.....

Vì sao hẳn không nói gì, hay hẳn thực sự đã quên?

“Ta có thể làm một người vụng trộm thích hẳn, như vậy không phạm luật, cũng không có ảnh hưởng tới người khác, ngay cả hẳn cũng không thể can thiệp, không phải sao?”

Nàng khó khăn đè nén nỗi bi thương trong lòng, đột nhiên nói.

Con ngườiHạ Kiếm Bội sâu thẳm nhìn nàng, ngữ khí kiên định nói:

“Nàng cần gì phải vất vả như vậy, đi tốn công sức trên người một nam nhân không hề yêu thích nàng?”

Hữu Nhân nâng con người ngập nước lên, trong mắt tràn ngập sự buồn bã u oán, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên.

Nhìn thấy biểu tình không được tự nhiên của Hữu Nhân, Hạ Kiếm Bội ôn nhu bổ sung:

“Ý của ta chính là, tại sao nàng không thử lùi một bước xem, biết đâu nàng sẽ phát hiện ra người hợp với bản thân mình hơn?”

Hữu Nhân cười khổ một tiếng.

“Người nói người thích hợp hơn kia, sẽ không phải là người chứ?”

“Có cái gì không thể được sao? Thế gian có rất nhiều chuyện xảy ra mà không thể đoán trước. Ta tuy rằng có rất nhiều chuyện xấu trong quá khứ nhưng ta nghĩ Thuộc Phong cũng không hề thiếu những chuyện như thế, nghe nói, gần đây nhất hẳn mới nạp thêm một tiểu thiếp?”

Hạ Kiếm Bội như rồng mây, nhanh nồm nhanh miệng nói.

Hữu Nhân chậm chậm hạ mi mắt xuống, dung nhan tái nhợt đi, không dấu nổi vẻ lo lắng khó chịu, cúi đầu trầm mặc không nên tiếng.

Hạ Kiếm Bội chăm chú nhìn chăm chăm vào nàng, ngay cả chớp mắt cũng quên mất, ánh mắt ôn nhu chưa từng rời khỏi khuôn mặt của nàng.

“Ta là thật lòng quý mến nàng, ta nguyện ý cùng người làm bằng hữu, từ từ bồi dưỡng tình cảm. Xin nàng tin tưởng ta, từ khi ta sinh ra cho tới khi ta gặp được nàng, ta chưa từng khát vọng một nữ nhân như thế này bao giờ, lại chưa bao giờ có đủ kiên nhẫn ở bên một nữ nhân như thế này bao giờ.”

Hữu Nhân giương mắt, kinh ngạc nhìn gương mặt nghiêm túc của Hạ Kiếm Bội.

“Cho nên ta dám đưa ra yêu cầu như thế đối với nàng là bởi vì ta có thể cho nàng một lời hứa. Ta đã nhận định nàng là người ta yêu, nếu nàng có thể đi theo ta, ta có thể dùng danh dự của ta cùng vận mệnh của Thiên Diệp quốc để thế, nàng sẽ là nữ nhân duy nhất của Hạ Kiếm Bội ta.”

Hắn không ngại lấy sự hưng thịnh của Thiên Diệp quốc ra để thế, hẳn nóng lòng muốn chứng minh quyết tâm cùng tấm lòng của hắn.

Hữu Nhân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Điều này xác thực là một điều kiện vô cùng hấp dẫn đối với nữ nhân, nhưng đáng tiếc đối với ta nó không có ý nghĩa. Người ta yêu, sẽ chỉ có duy nhất một mình hẳn. Cho dù hẳn không yêu ta, thậm chí chán ghét ta, nhưng điều đó cũng không quan trọng. Ta nguyện ý tin tưởng, ta luôn luôn chờ đợi, sẽ luôn ở phía sau hẳn, chỉ cần một ngày nào đó hẳn nhớ tới ta, quay đầu lại vẫn thấy ta chờ đợi phía sau hẳn, như vậy là được rồi!”

Nàng bình tĩnh nói ra suy nghĩ ở trong lòng nàng, nhưng lại không biết tại sao, nước mắt lại cứ rơi mãi không ngừng.

Giống như nàng bị chính tình cảm của mình khiến cho cảm động.

“Xem ra người có thể khiến cho nàng động tâm chỉ có thể là Thuộc huynh. Có thể có được một mỹ nhân như nàng yêu thích, lại yêu sâu đậm như vậy, Thuộc huynh quả là có phúc.”

Hạ Kiếm Bội rốt cục hiểu được bản thân không thể thuyết phục được nàng, trừ bỏ tán thưởng lòng kiên trinh của nàng, hẳn vẫn rất ghen tị với Thuộc Phong.

“Sao lại khoa trương như vậy?”

Hữu Nhân đầu tiên là khiêm tốn từ chối, lần đầu tiên nàng được một nam nhân khen như vậy, không tránh được nàng cảm thấy xấu hổ .

Hạ Kiếm Bội nhìn nàng.

“Ta thật sự hoài nghi, Thuộc huynh sáng khoái đáp ứng yêu cầu của ta, cho phép ta chạy theo nàng, có phải là vì hấn hiểu nàng rất rõ , hấn biết nàng nhất định sẽ không phản bội hấn hay không?”

“Ta.....không biết.....”

Nhắc tới Thuộc Phong, nàng không tránh khỏi cảm thấy mất mát.

Kỳ thật nàng biết đáp án không tốt đẹp như vậy, nhưng nàng vẫn nguyện ý lừa dối chính bản thân mình , lừa mình dối người.

Nàng đáp “ không biết “ không phải rất tốt sao?

“Được rồi ! Chúng ta không nói tới những chuyện không vui này nữa . Đúng rồi, nàng phải thành thực cho ta biết, chẳng lẽ ta so với Thuộc huynh thật sự không anh tuấn bằng hấn hay sao? Ta nghĩ không phải thật sự như vậy chứ .....”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Động Tình – Có Mưu Đồ Khác (6)

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

Hạ Kiếm Bội đưa tay vuốt vuốt mặt của chính mình, miệng hấn thì nói rằng hấn đã thông suốt nhưng trong lòng hấn vẫn cố chấp không chịu tin những gì Hữu Nhân nói.

Hấn không thích nghe người khác nói có người anh tuấn hơn hấn.

Hữu Nhân chỉ tay vào mặt hấn, bị động tác hài hước của hấn chọc cười, nhưng miệng vẫn không quên thiên vị trọng phụ của mình.

“Tướng công của ta không chỉ anh tuấn hơn người! Hấn còn là nam nhân tài giỏi nhất trên đời, các người tuyệt đối không một ai có thể sánh bằng hấn!”

Bọn họ nói chuyện rất thoải mái, trong khi đó một người nào đó lại đứng ở trong bóng tối nghe rất rõ ràng.

Hấn cũng không biết bản thân bị làm sao, khi không lại bị lời nói của Tàn Tương kích thích.

Nghĩ đến chuyện Hạ Kiếm Bội mấy ngày nay vẫn đi theo ở bên cạnh nàng, hấn thế nhưng lại thấy vô cùng không thoải mái.

Hấn bỏ lại cả đồng công việc chưa giải quyết, chạy tới đây xem nàng đang làm gì, lại ngoài ý muốn nghe được nàng khen ngợi hấn.

Nàng chẳng lẽ ngốc tới nỗi không nhận ra hảo tâm “mưu đồ” xấu với nàng của hấn, thế nhưng nàng không những không hận hấn, ngược lại còn đi khắp nơi khen ngợi hấn.

Hấn không hề nghĩ đến, nàng cư nhiên lại cố chấp như vậy, trong khi hấn chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng rũ bỏ tình cảm với nàng.

Đem chính mình so sánh với nàng, hấn đột nhiên lại cảm thấy bản thân mình quả thật có chút ti tiện.

Hấn vẫn cho rằng hàng ngày nàng “quần quýt ngọt ngào” với hấn chẳng qua là tùy tiện nói vài câu, nhiều hơn một chút thì là giả dối đóng kịch trước mặt hấn mà thôi.

Chỉ là yêu thích nhất thời, hấn căn bản là khinh thường chuyện nàng gây chú ý với hấn.

Hấn cũng nghĩ rằng nàng cũng sẽ chỉ nói những lời linh tinh ngang ngược.

Nhưng lúc này, nghe thấy nàng tôn sùng chính bản thân hấn thành như vậy.....

Cùng với biểu hiện tự nhiên vui vẻ của nàng giống như cái gai đâm vào mắt hấn.

Nghĩ đến khoảng thời gian từ lúc nàng tiến vào vương phủ tới giờ, nàng luôn cố gắng biểu hiện thật tốt trước mặt hắn, tâm trạng của hắn liền trở nên phức tạp.

Nàng từ trước tới nay đối với những chuyện linh tinh nhỏ nhặt luôn cố chấp không chịu buông tay, kì thật đây cũng chính là ưu điểm của nàng.

Hắn không thể không thừa nhận, thời điểm khi hắn nghe nàng nói nàng thích hắn, hắn cũng không hoàn toàn là không có cảm giác.

Cái loại cảm giác này vô cùng xa lạ mà cũng kì quái, có ngạc nhiên, cũng có vui mừng thoải mái, hắn cũng không biết phải dùng ngôn ngữ như thế nào để diễn tả.

Giống như nàng nói, hắn yêu hay không yêu nàng là quyền của hắn, mà nàng yêu hắn là quyền của chính nàng, chuyện này vốn dĩ không có bất cứ kẻ nào có quyền can thiệp vào, có lẽ hắn không cần thiết phải đối xử lãnh đạm với nàng, thậm chí là ác miệng cùng mỉa mai chế nhạo.

Nàng cùng Hạ Kiếm Bội thoải mái cười cười nói nói, thậm chí có lúc còn ngẩng đầu cười vô cùng tự nhiên.

Hắn chưa từng gặp qua nàng như vậy, tươi cười chân thật không hề có kị bất cứ điều gì.

(Bên trung quốc họ quan niệm con gái cười phải nhẹ nhàng, cười nhỏ nhẹ và phải dùng tay che miệng lại)

Kỳ thật nàng thật sự rất đẹp.

Thời hạn ba ngày vừa kết thúc, Hạ Kiếm Bội liền từ biệt Thuộc vương phủ, quay trở lại hoàng cung.

Hữu Nhân bị Hạ Kiếm Bội đi theo suốt ba ngày liền, nàng liền hiểu được bị một người nào đó quán lấy là cảm giác bức bối và khó chịu tới như thế nào.

“Quận chúa, ngài suy nghĩ như vậy thật sao?”

Từ Ngọc đem trà để lên mặt bàn, nhìn Hữu Nhân vẫn đang thất thần nhìn chằm chằm vào góc bàn, không khỏi quan tâm hỏi han.

“Ta gần đây mới phát hiện ra, trước đây ta bám lấy Thuộc Phong như vậy thật sự là sai lầm. Khiến cho ta mất nhiều công sức tới như vậy mà lại không có lấy một chút thu hoạch nào cả”

Hữu Nhân ngay cả đầu cũng không ngẩng, giống như tự mình lầm bầm không đầu không đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Bắt Chước (1)

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

“Quận chúa, ngài cùng cô gia không phải đã từng hôn môi rồi sao?”

Từ Ngọc cười nhạo nàng.

“Đáng ghét! Đó không tính!”

Hữu Nhân đột nhiên ngẩng đầu, hai má ửng hồng, lúc này nàng thật hối hận chính mình đã lỡ miệng nói cho Từ Ngọc biết.

Từ Ngọc cười cười xấu xa, cố ý trêu chọc nàng.

“Như thế nào lại không tính nha? Hôn môi là chuyện đại sự còn không tính là có thu hoạch, kia Từ Ngọc thật sự là không hiểu nổi a”

“Ngươi đừng nói bậy bạ! Nói chuyện đứng đắn một chút!”

Hữu Nhân lầm bầm oán trách.

Từ Ngọc ngưng cười.

“Nhưng nô tỳ không hiểu, ngài nói sai lầm là chỉ ý gì, về sau chúng ta còn phải làm như thế nào?”

Hữu Nhân nhíu mày, nghĩ nghĩ.

“Về chuyện này ta tạm thời còn chưa nghĩ ra cách, nhưng nhất định là không được giống như trước đây tìm mọi cách bám lấy hần, ta cảm thấy như vậy không những không có kết quả mà còn làm hỏng chuyện. Cũng giống như Hạ Kiếm Bội, hần khiến ta cảm thấy rất phiền”

Từ Ngọc gật gật đầu.

“Quận chúa nói không sai, quá chủ động có lẽ ngược lại sẽ khiến cho cô gia càng không thích chúng ta hơn”

“Nhưng ta vẫn còn chưa nghĩ ra về sau phải làm như thế nào...”

Hữu Nhân buồn bực gục đầu xuống bàn ủ rũ.

Từ Ngọc cũng lâm vào trầm tư, đột nhiên mắt nàng sáng ngời.

“Có rồi! Chúng ta có thể làm như thế này!”

“Làm như thế nào, người nói mau!”

Hữu Nhân khẩn cấp hỏi.

Từ Ngọc cười cười.

“Cô gia không phải là thích nữ nhân ôn nhu, nhỏ nhắn, dịu dàng và yếu ớt sao? Ngài về sau ở trước mặt cô gia, chỉ cần bắt chước cử chỉ nho nhã, dịu dàng của các nàng là được không phải sao?”

Hữu Nhân nhướng mày nghi hoặc.

“Nhưng ta với tẩu tẩu một chút cũng không giống nhau nha! Bắt chước dáng vẻ của tẩu tẩu liệu có phải rất kì quái hay không?”

“Không bàn tới chuyện có thể hay không, người xem nha, mặc kệ là Hạ Lộ Lộ hay Ngọc Nhi mới tới, tất cả đều là nữ nhân ôn nhu yếu ớt, gió thổi cũng bay, mà quan trọng nhất là cô gia đều yêu thích các nàng. Bất quá chỉ là học bộ dáng của các nàng mà thôi, ngài có cái gì mà không học được?”

Hữu Nhân nhếch miệng cười cười, nghĩ cũng đúng, trong đầu cư nhiên tưởng tượng ra một số chuyện, lại vui sướng tới mức cười ngây ngô một mình...

Ở bên mặt hồ lần lần gọi sóng, có một mỹ nhân hướng Thuộc Phong đi tới, nàng chậm rãi bước tới, từ từ tới gần, thân mình yếu điệu như lá liễu lay động trong gió, hoặc là giống như người bị bệnh tương tư lấy tay che ngực. Tại ngay thời khắc gặp nhau trong nháy mắt, hần bị chính dáng điệu thướt tha yếu điệu của nàng mê hoặc, không tự chủ được mà xoay người, nhìn chăm chăm bóng lưng xinh đẹp của nàng, sau đó mất hồn mà gọi nàng lại, nói với nàng “Hữu Nhân, ta yêu nàng”...

Thiên! Thật sự là rất tuyệt a!

“Quận chúa! Quận chúa! Ngài đang suy nghĩ cái gì vậy? Sao lại cười tới mức đáng sợ như vậy?”

Từ Ngọc vỗ vỗ ngực, nàng bị bộ dạng cười ngây ngô của Hữu Nhân hù dọa.

Hữu Nhân bị Từ Ngọc gọi khiến cho bừng tỉnh, hưng phấn giữ chặt cánh tay của Từ Ngọc.

“Từ Ngọc, người nói không sai. Sau khi chuyện này thành công ta nhất định đem người đưa lên trên bàn thờ nhà, hảo hảo cúng bái người thật tốt!”

Giữa trán Từ Ngọc hiện nên ba sọc hắc tuyến, cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Không, không cần phải như vậy đâu...”

Nàng bắt đầu hoài nghi, chủ ý của nàng có phải thật sự hữu dụng hay không đây, không may lại chữa lợn lành thành lợn què thì sao?

Hữu Nhân từ miệng Tần Tương biết được hành trình mỗi ngày của Thuộc Phong.

Nàng biết mỗi ngày Thuộc Phong muốn từ vương phủ vào triều sớm nhất định phải đi qua một cây cầu đá nhỏ, phía dưới là một dòng suối nhỏ trong vắt, vừa vặn với phong cảnh hoa trôi nước chảy phong tình.

“Hắn tới đâu rồi? Canh giờ đã không sai biệt lắm!”

Hữu Nhân ở đầu cầu vội vàng trông ngóng, Từ Ngọc ở phía trước kiễng mũi chân dò hỏi “quân tình”.

“Đến đây ! Đến đây !”

Chỉ trong chốc lát, Từ Ngọc khần trương quay đầu hô.

“Quân chúa, chuẩn bị tốt để chiến đấu!”

Chủ tớ hai người nhìn nhau nháy mắt ăn ý.

“Chuẩn bị đi nào, Từ Ngọc người mau mau tránh đi! Một mình ta mới có thể tạo cảm giác như tiên nữ hạ phàm, người ở đây ngược lại phá hư mỹ cảm, dễ dàng làm bại lộ mục đích của chúng ta nha”

Từ Ngọc cảm thấy mồ hôi lạnh bắt đầu chạy dọc sống lưng, chợt thấy một loại dự cảm bất hảo đang tới gần. . .

Từ Ngọc tránh đi rồi, lúc này Hữu Nhân mới thấy chân tay mình vì bối rối mà như nhũn ra.

“Muốn tạo cảm giác bất ngờ gặp mặt thì nhất định phải tự nhiên, trấn tĩnh. . .”

Hữu Nhân cẩn thận làm như trước đó nàng cùng Từ Ngọc đã bàn bạc.

Từ Ngọc hôm nay trang điểm cho nàng kỹ càng và đậm hơn ngày thường, muốn để hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Dựa theo họ tính toán từ trước, Thuộc Phong đi tới cách cầu hai mươi bước chân thì nàng từ một nơi khác bắt đầu bước đi lên cầu.

Bởi vì Thuộc Phong bước đi rất nhanh, mà nàng bước đi nhỏ nhẹ, cho nên bọn họ nhanh chóng gặp nhau ngay ở đoạn giữa của cây cầu, đây giống hệt như bọn họ đã tính toán trước đó.

Thuộc Phong rất nhanh đi tới vị trí mà nàng đã dự liệu trước, Hữu Nhân hít sâu lấy dũng khí , khiến trì ngẩng đầu lên!

Vào cuộc rồi nàng mới phát hiện, nguyên lai tất cả không hề giống như nàng tưởng tượng đơn giản như vậy.

Nàng che ngực, lông mày kẻ đen nhũn chặt, nàng vốn muốn giả dạng giống như mỹ nữ suy nhược yếu đuối, nhưng có vẻ như nàng làm hơi quá, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún lại cùng một chỗ , hơn nữa lại trang điểm đậm quá khiến cho người ta sợ hãi. Cũng không biết là nàng sợ hãi hay người gặp phải nàng sẽ sợ hãi.

Càng khoa trương hơn là nàng đi lại với tư thế vận vẹo, nàng vốn là muốn học chị dâu đi lại yếu điệu như liễu rủ bên hồ, trái phải lay động, nhưng nàng bắt chước lại rất có vấn đề, trái phải lay động quá mạnh, giống hệt như bị bệnh thần kinh chạy ra ngoài đường.

Từ Ngọc trốn ở sau gốc cây bị bộ dáng “liêu nhân” của Hữu Nhân dọa cho cứng ngắc cả người. Mà Hữu Nhân vẫn không hề hay biết, thậm chí trong bụng còn tự hài lòng bộ dáng hiện tại của mình.

Thời khắc quan trọng nhất cuối cùng cũng tới, nàng chậm rãi đi tới, nhưng Thuộc Phong nhìn thấy nàng phía trước, sừng sốt qua đi liền ngay cả liếc mắt nhìn nàng cũng lười, vội vã sải bước bước đi qua nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Bắt Chước (2)

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

Hắn tại sao lại đi qua nàng như vậy, thậm chí còn không liếc mắt nhìn nàng lấy một cái?

Hữu Nhân theo quán tính vẫn đi lên phía trước, vẫn cứ giữ nguyên trạng thái “liêu nhân” như cũ.

Người nàng lớn như vậy, chẳng lẽ hắn lại không nhìn thấy nàng sao?

Thuộc Phong đi được một đoạn, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn nữ nhân quái dị phía sau.

Lúc đầu hắn không có chú ý tới, nhưng đi được vài bước, hắn giương眸 như đột nhiên nhận ra cái gì đó, liền dừng bước chân, quay đầu lại, con mắt dò xét xét qua một tia kinh ngạc khó tin.

“Đứng lại!”

Hữu Nhân sống lưng thẳng băng, bên môi xoẹt qua ý cười đắc ý.

Hắn nói rồi! Hắn làm sao có thể ngay cả một chút phản ứng cũng không có? Bộ dạng hiện tại của nàng chính là tiêu chuẩn của nữ nhân hợp khẩu vị của hắn nha!

Có lẽ lúc này, trong nháy mắt lúc bọn họ đi sát qua bên người nhau khi này, hắn là bị dáng đi mê người của nàng làm cho mê muội nên mới không có gọi nàng lại đúng lúc a.

(*Bóp trán* Thật là đau đầu với chị này!)

Nghĩ đến đây, tâm hồn Hữu Nhân vui sướng bay bổng.

Nàng từ từ xoay người, vẫn không quên ôm chặt lấy ngực.

Thuộc Phong nhìn rõ bộ dạng của nàng, con ngươi không tự chủ trương lớn.

“Giang Hữu Nhân?”

Hắn nhướn mày, không dám tin nhìn mặt của nàng.

Hữu Nhân hơi nghiêng đầu, óng tay áo che một nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt thật lớn, yếu ớt hướng Thuộc Phong liếc mắt đưa tình.

“Tướng công...”

Nàng “kiêu mị”, âm thanh khẽ gọi làm Thuộc Phong hít vào một hơi, đây có thể nói là bị kịch của nhân gian, nếu như không phải hắn có một trái tim đủ mạnh mẽ chỉ sợ đã sớm không trụ được.

“Ngươi...”

Thuộc Phong nhìn chằm chằm mặt của nàng, ngay cả một cái chớp mắt cũng không có, lần đầu tiên hắn có cả giác dờ khóc dờ cười.

Hữu Nhân nắm chặt khăn tay, chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi mà nàng đi giống như rùa vậy.

Thuộc Phong chán ghét nhếch môi, mạnh mẽ nhịn xuống cảm giác muốn nôn mửa ở cổ họng.

“Tướng công như thế nào lại không nhận ra ta, ta là đúng là Nhân nhi a!”

Hữu Nhân đi tới trước mặt hắn, vung khăn tay lên, thân mình hướng trên người hắn chà chà, nói.

“Giang Hữu Nhân, ngươi không thể bình thường một chút hay sao?”

Hắn không nhìn nàng, nhưng lại giống như tránh né ôn dịch, cố ý duy trì khoảng cách với nàng.

Hữu Nhân vô tội mở to mắt nhìn hắn.

“Thuộc Phong, ngươi không thích ta như vậy sao?”

Thuộc Phong vừa bực mình vừa buồn cười nhìn thẳng nàng, hừ lạnh một tiếng:

“Xin miễn cho ta cái đức hạnh ấy!”

“Làm sao có thể không thích chứ? Ngươi nhìn kĩ một chút, ta hôm nay so với mọi ngày không hề giống nhau a!”

Hữu Nhân kiên trì ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, gắt gao nhìn chằm chằm đôi đồng tử thâm trầm của hắn.

Thuộc Phong bị bộ dạng đáng sợ của nàng khiến cho khó chịu, miễn cưỡng liếc nhìn khuôn mặt được vẽ như trong tuồng hát của nàng.

Chỉ một cái liếc mắt thôi nhưng tất cả cảm giác tươi mát buổi sáng sớm của hắn liền biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Chương 97: Động Tình: Bắt Chước Bùa (3)

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

“Đúng là không giống nhau, chỉ là trông rất buồn cười.”

Khóe miệng hắn gọn lên vết cười mỉa mai.

Hành động dị thường của nàng làm cho da đầu hắn run lên một trận.

Hắn nhìn kĩ lại nàng, càng nhìn càng thấy không thích hợp, nha đầu này ngày thường không phải vẫn luôn tùy tiện, thế nào mà đột nhiên thay đổi trở nên vòng vo suy tính?

Thay đổi như vậy cũng tốt thôi, nhưng tại sao lại kì quái như vậy, so với trước kia còn kì quái hơn.

“Người rót cuộc là xảy ra chuyện gì? Có phải uống lộn thuốc không?”

Hắn đưa tay ra sờ trán của nàng, không có phát sốt, đầu óc hắn là không có vấn đề nhưng sao lại làm ra chuyện buồn cười như vậy?

Hữu Nhân ngẩng đầu nên nhìn hắn.

“Thuộc Phong, chàng có cảm nhận thấy ta hiện tại rất ôn nhu hay không?”

“Ôn nhu?” Hắn cười nhạo.

“Đúng! Chàng không phải vẫn luôn thích nữ nhân ôn nhu, dịu dàng ản nói nhỏ nhẹ hay sao? Ta bây giờ không phải cũng giống như Ngọc nhi sao, nàng đi đứng không phải cũng lắc lư như vậy sao!”

Nói xong, Hữu Nhân lại nheo hai má, vì để cho hắn mình xác mức độ lắc lư của mình, Hữu Nhân cố ý đẩy hông tới gần hắn.

Con mắt Hữu Nhân tràn ngập hi vọng.

“Thế nào? Chàng nhìn ra được chứ?”

Hắn vốn là muốn để nén ý cười lại, nhưng dưới con mắt mong chờ của nàng cuối cùng cũng bùng nổ.

“Đông Thi bắt chước không giống ai! Giang Hữu Nhân, người trông rất buồn cười!”

Hắn đã chẳng còn quan tâm tới hình tượng uy nghiêm của bản thân nữa, ngón tay dài chỉ thẳng vào nàng, cười đến thất ruột.

“Ai là Đông thi? Ta so với Ngọc nhi kia xinh đẹp hơn rất nhiều! Ta mới là Tây Thi, nàng ta mới là Đông Thi!”

Hữu Nhân trừng to con mắt, phản bác:

Thuộc Phong cười nhạo liếc mắt nhìn nàng một cái

“Nếu người đã tự tin như vậy, việc gì phải đi bắt chước người khác? Còn không chính là vẽ hổ không thể thành chó, thật tức cười!”

Hắn mạng theo tà khí cười nhạo nàng.

“Chàng bắt công!”

Nàng mân mê miệng làm bầm.

Ngọc nhi rõ ràng đi lại như múa, thẳng thắt lưng, vì sao nàng cũng làm như vậy lại bị nói là bắt chước bùa?

Hơn nữa hắn còn ác độc đem nàng so sánh với xấu nữ Đông Thi, thật tức chết!

Hắn nhủ mảy, ý cười tràn ngập khuôn mặt tuần tú không hề thuyên giảm mà ngược lại càng sâu hơn.

“Ta nói là sự thật!”

Đôi mắt hắn mờ mờ tà ý.

Bị hắn cười nhạo, nàng xấu hổ tới mức đỏ bừng mặt, hồng từ cổ lên tới tận hai tai, chỉ hận mặt đất không nứt ra một cái hố nhỏ để nàng có thể chui xuống.

Hắn nhìn thẳng nàng dò xét, sâu dưới đáy mắt là ý cười nồng đậm.

“Quận chúa! Nô tì đi tìm người thật lâu nha, thì ra là người ở đây!”

Ngay tại thời khắc Hữu Nhân xấu hổ không biết phải làm sao thì Từ Ngọc đứng lúc đi ra, thay nàng giải vây.

(Trong truyền, Tây Thi có tên là Thi Di Quang quê nước Việt thời Xuân Thu, con một người kiếm củi họ Thi. Nàng vốn là thợ dệt vải nhưng rất đẹp, đẹp đến nỗi, ngay cả khi nàng rửa mặt cũng khiến người ta mê hồn. Có người còn đoán quyết khi nàng giặt áo trên sông, bóng nàng soi xuống nước, cá nhìn thấy say mê đến quên cả bơi, dần dần lặn xuống đáy sông. Từ đó, người trong vùng xưng tụng nàng là “Tây Thi Trầm Ngư”. Mỗi lần đau ốm, Tây Thi có thói quen lấy tay ôm ngực, mặt mũi nhăn nhó mà trông lại càng đẹp.

Ở gần đó, có cô gái tên là Đông Thi, người xấu xí, biết chuyện liền tìm đến hòng bắt chước. Một hôm, Đông Thi giả ốm vừa nhăn mày vừa lấy tay ôm ngực. Trai làng nghe tin vội vã đến thăm. Ngày thường đã xấu nên khi trông nàng bắt chước người khác, đã xấu lại càng thêm xấu. Mọi người vừa buồn cười, vừa tức mà bỏ đi hết.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Động Tình: Tình Địch Cười Nhạo

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

“Ta .....

Hữu Nhân mờ mịt nhìn Từ Ngọc đột nhiên xuất hiện, nàng vẫn cứ tưởng bản thân sẽ chiến thắng trở về.

“Quận chúa, chúng ta đi thôi, cô gia còn phải vào triều, người trăm ngàn lần không thể làm trạm chể thời gian lâm triều của cô gia.”

Từ Ngọc thông minh kéo Hữu Nhân rời đi.

Hữu Nhân theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Thuộc Phong.

“Nha, được.....”

Nàng giống như mất đi toàn bộ tri giác, vô lực đi theo Từ Ngọc quay trở về, biểu tình của nàng đều được hắn thu vào đáy mắt.

Hắn không hiểu, biểu tình cô đơn của nàng lại có thể khiến cho lòng hắn dao động.

Đợi cho nàng đi xuống cầu, hắn mới thu hồi tầm mắt.

Hồi tưởng lại cảm giác khi nãy của chính mình, hắn lơ đãng bĩu môi, vẫn chưa nghĩ nhiều, thẳng đi vào triều.

Sau chuyện “bắt chước bừa” thất bại, Hữu Nhân ở yên trong phòng vài ngày liền không có ra ngoài gây chuyện.

Nàng không hề chủ động đi tìm Thuộc Phong, mà cũng không có dũng khí đối diện với hắn.

Hôm nay khí trời thực sự rất tuyệt, trời xanh mây trắng.

Hữu Nhân để chân trần một mình ngồi bên bờ suối nước bên cạnh cột đá, nước nông tới mức không ngập hết bàn chân nàng.

Nàng đem ống quần xắn tới nên tới đầu gối, hai bàn chân mảnh khảnh nhỏ nhắn đung đưa chậm chậm trong nước.

Nàng cúi đầu, suy nghĩ tới mức thất thần, phản chiếu xuống dòng nước trong vắt là dung nhan diễm lệ của nàng.

“Ui ! Ta còn tưởng là ai nhàn rồi tới mức có thời gian ở đây thoải mái nghịch nước cơ đấy, hóa ra là tỷ tỷ nha?”

Thanh âm mềm mại từ phía sau lưng Hữu Nhân truyền đến, nàng theo bản năng quay đầu lại mới biết kẻ vừa tới là Ngọc nhi, kẻ thế thân.

“Ta ở đây nghịch nước thì có can hệ tới ngươi sao? Làm sao phải tỏ ra ngạc nhiên như vậy?”

Hữu Nhân cười nhẹ một tiếng, kinh thường không thèm mở mắt, nàng lười tới mức không cả muốn nhìn thấy nàng ta.

Là tình địch, vậy phải duy trì khoảng cách.

Ngọc nhi cũng không cam chịu yếu thế nhũn mỳ, trào phúng nói:

“Nương nương cần gì phải kích động như vậy, Ngọc nhi mặc dù vào cửa sau nương nương nhưng dù sao cũng là thiếp của vương gia. Nếu tỷ muội chúng ta đã cùng hầu hạ một phu quân, chỉ khác nhau ở chỗ vào cửa sớm hay muộn, cũng không còn có gì khác biệt, muội muội hẳn là không cần thiết phải nhìn sắc mặt của tỷ tỷ mà sống?”

Hữu Nhân liếc mắt nhìn nàng ta một cái, kinh thường hừ một tiếng.

“Ta nào dám để cho đại hồng nhan như ngươi xem sắc mặt mà sống chứ? Ngươi được sủng ái như vậy, không chừng ngươi ở trước mặt Thuộc Phong tùy tiện nói linh tinh vài chuyện thị phi, ta hẳn là sẽ bị phạt.”

Khóe môi Ngọc nhi gọn nên một nụ cười khuyến rũ, ý có điều nói.

“Tỷ tỷ sao lại nói như vậy? Muội muội chưa bao giờ giống như một số người lòng dạ hẹp hòi, chỉ thích ở sau lưng người khác khua môi múa mép.”

Hữu Nhân bùng nổ tức giận.

“Ngươi nói ai lòng dạ hẹp hòi, thích khua môi múa mép ở sau lưng người khác?”

Ngọc nhi bừm môi, mỉa mai cười nói:

“Muội muội cũng không biết là ai, chỉ biết mấy ngày trước, có một nữ nhân thất sủng, vì muốn khiến cho vương gia chú ý, không tiếc học bộ dáng của muội muội, nhưng kết quả là khiến cho vương gia chê cười, còn làm bản ánh mắt của vương gia. Nay lại trốn ở trong phòng liên tục suốt mấy ngày, chỉ sợ là ngay cả người cũng không dám gặp a?”

Lời nói của nàng ta ngoan độc, chỉ nghe liền đã biết là nàng ta cười nhạo châm chọc Hữu Nhân.

Gương mặt Hữu Nhân bỗng nhiên trắng bệch, chuyện này vốn chỉ có nàng, Từ Ngọc cùng hẳn biết.

Từ Ngọc nhất định sẽ không bán đứng nàng, như vậy chắc chắn là hẳn nói cho Ngọc nhi biết?

Bàn tay nhỏ bé của Hữu Nhân nắm chặt thành quyền.

Không thể tưởng tượng được, hẳn lại có thể đem chuyện của nàng đi nói với Ngọc nhi! Quan hệ của họ đã thân mật tới mức lỗ lú như vậy sao?

“Ngươi nói ai không có mặt mũi đi ra gặp người! Ngươi, Ngọc nhi ngươi mới là kẻ không biết xấu hổ!”

Hữu Nhân chửi ầm lên, từ lúc năm tuổi cho tới giờ, nàng cũng chưa từng tức giận tới như vậy.

“Tỷ tỷ, người sao có thể nói năng lỗ mãng như vậy? Ta cũng không có nói ngươi cái gì a, người liền đã mở miệng mắng chửi người, người có phải có tật giật mình, chưa đánh đã khai không vậy?”

Ngọc nhi là kẻ gian xảo, nói chuyện sắc bén, không hề dùng lời thô tục nhưng lại gây tổn thương rất lớn cho kẻ khác.

Hữu Nhân tức giận nắm chặt hai tay mà vẫn không ngừng run.

“Mệt cho ngươi há mồm kêu tỷ tỷ muội muội! Ta với ngươi cũng không có thân thiết như vậy!”

Nàng ta bất quá chỉ có vài phần tư sắc giống với tẩu tẩu, thế mà lại dám kiêu ngạo như vậy!

Tốt xấu gì nàng cũng là chính phi, nàng ta cho dù có được sủng ái thì cũng chỉ là một tiểu thiếp.

Ngọc nhi cười cười.

“Tỷ tỷ người không cần phải lớn tiếng với ta ,người càng tức giận càng chứng tỏ người ghen tị với ta. Nhưng đúng là cho dù có được phu quân sủng ái đi nữa cũng không thể so sánh với việc không có một danh phân có đúng không?”

Hữu Nhân gượng gạo cười muốn che dấu sự lo lắng của mình.

“Ta ghen tị người? Tức giận? Đừng có nằm mơ, người là cái thá gì, nhiều nhất cũng chỉ là công cụ ấm giường của nam nhân kia mà thôi, có cái gì đáng khoe khoang?”

Ngọc nhi hung hăng trừng mắt nhìn Hữu Nhân.

“Ai ô ô, còn nói không tức giận, mặt sao lại đỏ bừng lên rồi? Đừng có ăn không được nho lại đi nói nho chua, có bản lĩnh người cũng làm cho vương gia lên giường với người đi?”

“Người!”

Hữu Nhân tức giận tới mức cả người phát run, nhưng lại á khẩu không thể phản bác lại được nửa chữ.

Ngọc nhi này , nàng lớn lên có chút dung mạo giống với tẩu tẩu còn tính cách lại khác biệt một trời một vực .

Nàng ta thật giỏi đóng kịch, ở trước mặt Thuộc Phong là một nữ nhân dịu dàng nhu nhược động lòng người.

Mà ở trước mặt nàng lại lộ rõ bộ mặt thật.

“Người cái gì mà người! Người ngay cả việc khiến cho nam nhân của mình lên giường cũng không làm được, còn làm nữ nhân làm gì? Người nên trực tiếp xuất gia quy y đi làm ni cô đi, dù sao ở lại đây người cũng sống thủ tiết tới già!”

Chứng kiến Hữu Nhân không phản bác lại, Ngọc nhi càng to gan lớn lối không coi ai ra gì.

Nàng ta trừng mắt nhìn Hữu Nhân , hai cánh môi không ngừng cao thấp đóng mở, từ lời từng lời của nàng ta giống như là một con dao sắc bén, từng nhát, từng nhát đâm vào lòng Hữu Nhân, khiến cho máu chảy đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Động Tình: Câu Dẫn Phu Quân 1

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

Mặt Hữu Nhân đỏ rực, nàng cảm thấy nhục nhã , oán giận nhưng nhiều nhất vẫn là thương tâm.

Nực cười là , nàng đi nhạo báng kẻ khác chỉ biết dùng thân thể để hạ hạ Thuộc Phong, còn nàng thì sao, Thuộc Phong ngay cả thân thể của nàng cũng khinh thường không muốn chạm vào.

Lẽ nghĩa phu thê của họ cũng chỉ có một lần duy nhất, dưới tình huống mà đối với nàng là một loại thống khổ!

Hắn chính là bị ép mới muốn nàng!

“Quận chúa, đây là thuốc bổ nhà bếp nấu riêng cho người, người uống một chút đi? Đã nhiều ngày rồi ngài không có ăn cơm từ tể a.”

Từ Ngọc đem thuốc bổ đặt xuống trước mặt Hữu Nhân, Hữu Nhân lại đẩy bát ra xa .

“Ta ăn không vào, người bưng xuống đi.”

“Quận chúa , rốt cuộc người bị làm sao vậy? Hỏi người, người cũng không nói, chẳng phải trước kia mỗi khi có tâm sự người đều tâm sự với Từ Ngọc

không phải sao?”

Từ Ngọc lo lắng hỏi han.

Hai ngày nay, quận chúa của nàng gần như là không ăn uống gì, chiếc đĩa ở trong bát com đảo đảo chọc chọc, nhưng cũng chẳng ăn được mấy miếng.

Hữu Nhân yên lặng không nói.

Không biết vì sao mà nàng cái gì cũng không muốn nói.

Có lẽ là..... chuyện buồn của nàng nhiều lắm, nàng không thể nói hết được.

“Cốc cốc cốc.....”

Tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên, người đến là Lâu đại nương.

Từ Ngọc liếc nhìn Lâu đại nương, nhủ thầm nhìn chăm chăm vào bát canh gà trên tay Lâu đại nương. Lâu đại nương hiểu ý, gật gật đầu ý bảo bà đã hiểu, Từ Ngọc liền đi xuống trước.

Trong phòng chỉ còn Lâu đại nương cùng với Hữu Nhân.

“Nương nương, nhất định là do canh gà có mùi quá nồng, không làm dậy được khẩu vị của ngài có phải không?”

Đại nương thân thiết hỏi.

Hữu Nhân nhàn nhạt lắc đầu, gần đây nàng thực sự là không muốn nói chuyện.

Đại nương cười nói: không cần ép buộc, đại nương ta sẽ đi nấu lại cho người món canh sơn tra(*) để khai vị. Trước đây mỗi lần vương gia không muốn ăn cơm, chỉ cần ta nấu canh sơn tra, vương gia bình thường chỉ ăn một bát thì có thể ăn những ba bát lớn nha.”

Hữu Nhân im lặng lắng nghe, nàng ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập sự cảm kích đối với đại nương.

“Thật không phải, đại nương, người không cần ngại phí công, ta thật sự là không muốn ăn. Không phải là người làm không tốt, chỉ là trong lòng ta có chuyện buồn, thực sự không đói bụng.”

Nàng chân thành xin lỗi, làm phiền Lâu đại nương nhiều như vậy.

Trước kia nàng tới phòng bếp học nấu nướng đã gây ra cho đại nương không biết bao nhiêu phiền toái, chưa kịp bồi đáp cho nàng, mà nay lại khiến cho đại nương vì mình mà chạy đông chạy tây.

“Có tâm sự, liệu có thể nói cho đại nương biết được không?”

Lâu đại nương thân thiết hỏi.

Hữu Nhân cúi thấp đầu.

“Ta.....ta thật không biết phải nói như thế nào.”

“Ta đoán tâm sự của ngài nhất định là có liên quan tới vương gia phải không? Ngài nói cho đại nương biết đi, dù sao đại nương cũng nhìn vương gia từ nhỏ lớn lên, có lẽ đại nương sẽ giúp được ngài việc gì đó.”

Tâm tư của Hữu Nhân sớm đã bị đại nương nhìn thấu, nguyên nhân khiến nàng không vui chỉ có thể là vì chuyện có liên quan tới vương gia.

“Hắn không thích ta, cũng.....cũng không tới phòng của ta, ngay cả một tiểu thiếp mới tới cũng có thể chê cười ta, nói ta ngay cả bản lĩnh khiến nam nhân của mình lên giường cũng không có, còn không bằng đi làm ni cô.....”

Hữu Nhân ừm khụt, không nhịn được liền đem những lời Ngọc nhi sỉ nhục nàng nói lại một lần.

Lâu đại nương không dám tin, mở to mắt nhìn nàng.

“Thiên à! Ngọc nhi kia làm sao có thể lớn mật dám nói với ngài những lời bất kính đó? Ta vừa nhìn thấy nàng ta liền không có hảo cảm, bộ dáng nhìn qua thì nhu nhược yếu đuối nhưng nhìn kĩ lại thấy vô cùng giả tạo, nhưng thật không ngờ nàng ta lại dám làm càn như thế, người chính phi của Thuộc vương phủ, nàng ta có tư cách giáo huấn hay sao?”

Lâu đại nương tức giận bênh vực Hữu Nhân.

“Ai bảo Thuộc Phong sủng ái nàng ta..... Nàng ta được sủng mà kiêu, đây cũng là chuyện bình thường.”

Nàng bất lực nhủ lòng may, tinh thần ngày càng sa sút.

Liên tục bị đả kích, làm cho chính bản thân nàng cũng không còn tin tưởng vào bản thân của mình nữa.

Có lẽ cuộc đời này..... nàng nhất định là không có may mắn được hân yêu thương.

“Không phải chỉ là hầu hạ nam nhân thôi sao? Bằng với dung mạo và dáng vẻ của người, chẳng lẽ lại sợ thua kẻ tiểu thiếp kia hay sao?”

Đại nương không cho là đúng, ủng hộ Hữu Nhân.

“Nhưng hân ngay cả cửa phòng ta cũng không chịu bước vào, lại cấm không cho ta đi tìm hân. Ta chỉ muốn gặp hân đã vô cùng khó khăn, lại muốn khiến hân ở lại phòng ta qua đêm, chẳng phải là khó lại càng thêm khó?”

Hữu Nhân đột nhiên rơi vào bi thương, con người lơ mờ phủ nên một tầng hơi nước mông lung.

“Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ là không có quyết tâm. Cho dù là chuyện khó tới đâu, cuối cùng thì cũng sẽ có cách giải quyết.” Đại nương khuyên nhủ.

“Nhưng ta mãi vẫn không nghĩ ra biện pháp nào cả. Những biện pháp ta cho rằng có thể sử dụng ta đều đã thử qua rồi, nhưng kết quả vẫn vậy, không hề có gì thay đổi. Hân vẫn thích Ngọc nhi, không thích ta.....”

Từ lúc biết Hữu Nhân tới nay, đại nương chưa từng nhìn thấy Hữu Nhân khóc. Nàng luôn chỉ lưu lại cho người khác ấn tượng về một thiếu nữ hoạt bát, coi mở, chỉ cần là một chuyện nhỏ cũng có thể khiến cho nàng sung sướng vui vẻ cả ngày trời.

Có lẽ quá đã quá khổ sở nàng mới có thể ở trước mặt người khác không khống chế được mà rơi lệ?

“Nương nương, người đừng khóc. Người không cần phải sợ tiện nhân Ngọc nhi kia, đại nương thay người nghĩ biện pháp..... Có ! Tại sao chúng ta không dùng mỹ nhân kế? Dù sao thì nam nhân đều là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chỉ cần người khơi mào được hứng thú của họ, chỉ cần họ được hưởng hương vị tốt đẹp của người một lần, cam đoan sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba!”

Lâu đại nương vỗ đùi, lập lời thề son sắt đảm bảo.

Hữu Nhân ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngơ vờ nhìn về phía đại nương.

“Ta.....ta không hiểu được ý của người.....”

“Đơn giản là như thế này, nương nương, việc đầu tiên người phải làm là khiến cho vương gia mê luyến thân thể của người.”

“Thân thể của ta? Đại nương, không phải là.....”

Khuôn mặt Hữu Nhân đỏ hồng, ở phương diện này, nàng thật giống như trẻ nhỏ, cái gì cũng không biết.

“Không quan hệ, không cần lo, chuyện này đại nương dạy người.....”

Đêm dài đằng đẵng, Lâu đại nương bỏ qua cả lễ nghi tôn giáo (chuyện phòng the trong đạo phật là chuyện cấm kỵ không được bàn tán) bà không tiếc vốn gốc, truyền thụ toàn bộ “kinh nghiệm” của bản thân cho Hữu Nhân.

(*) Canh son tra: Có lẽ là loại canh được nấu từ quả hay là hoa son tra gì đó ta không rõ lắm.

Cây son tra đôi khi được gọi là táo gai sống chủ yếu ở vùng ôn đới Bắc bán cầu, ở vùng Tây Bắc nước ta Son tra được coi là đặc sản với cái tên táo mèo có nhiều loài khác nhau, là nguyên liệu làm thuốc cho cả Đông y và Tây y. Ở Anh, Pháp Đức, Nga và một số các nước Phương Tây khác dùng nó để chữa bệnh tim mạch, còn ở Trung Quốc dùng để chữa bệnh về đường tiêu hóa. Sau khi uống Son tra lượng enzym trong bao tử tăng, giúp tiêu hóa tốt hơn, lượng acid béo tăng cũng giúp tiêu hóa chất mỡ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Động Tình: Câu Dẫn Phụ Quân 2

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

Hữu Nhân lại một lần nữa đi vào thư phòng, lần này nàng quyết định đánh cược một lần, cố gắng một lần nữa.

Nếu hấn đối với chính bản thân mình ngay cả một chút hứng thú cũng không có , như vậy tình yêu nàng hoàn toàn sẽ bị phán án tử hình.

Lâu đại nương đã nhân cơ hội mượn cơ gọi Tần Tương đi nơi khác, Hữu Nhân nhân cơ hội chạy vào phòng.

“Ngươi tới làm gì?”

Vừa bước vào cửa, nghênh diện Hữu Nhân là một đôi mắt lạnh lùng sắc bén.

Thuộc Phong vốn đang phê duyệt tấu chương, Hữu Nhân tiến vào lúc này rõ ràng là đã quấy rầy hấn làm công sự, hấn có vẻ khó chịu.

“Ta.....”

Hữu Nhân muốn nói lại thôi, khẩu khí lạnh lùng của hấn khiến nàng hoảng sợ không tự chủ được mà lùi bước.

Nàng cắn chặt răng, tối nay là cơ hội duy nhất của nàng đè nén lại sự e lệ trong lòng, nàng cắn răng vượt qua, từ từ chậm rãi cởi bỏ áo choàng.

Áo choàng chậm rãi từ từ rơi xuống đất, lộ ra bên trong là nhất kiện sa mỏng giống như trong suốt.

“Ngươi..... làm gì vậy?”

Thuộc Phong nhú mày, mặt lạnh lùng, hai mắt giống như mắt chim ưng trùng trùng nhìn đường cong mỹ lệ của nàng.

“Ta muốn chàng.....”

Hữu Nhân không nói nổi nữa, muốn nàng nói ra những lời câu dẫn hấn, nàng làm sao cũng không nói nổi.

Lòng nàng rối loạn, nàng hít sâu một hơi, quyết định dùng hành động thực tế đến trả lời hấn.

Nàng lớn gan đi tới trước mặt hấn. không để ý tới đáy mắt lạnh lẽo của hấn, kéo bàn tay ấm áp của hấn về phía ngực cao ngất của mình.

“Muốn ta....., được không?”

Nàng khàn cầu, nhìn thẳng hấn.

Trong chuyện này, chính là nam nhân nhận sung sướng còn nữ nhân nhận đau nhức lại còn phải chảy máu nữa.

Nhưng dù là vậy, nàng sẽ chịu đựng , chỉ cần hấn muốn nàng, mặc kệ là đau đớn tới mức như thế nào nàng cũng sẽ không kêu lấy một tiếng.

Thuộc Phong nhếch môi thành một nụ cười lạnh.

“Đường đường là Thuộc vương phi của Thuộc vương phủ , lại cư xử và hành động như một kỹ nữ bình thường.”

Ngữ điệu trào phúng của hấn khiến cho toàn thân Hữu Nhân cứng đờ tại chỗ.

“Mặc kệ, chàng chỉ cần nhìn ta thôi, hiện tại nhìn ta được không?”

Nàng ngẩng nên khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú nhìn thẳng hấn, trong mắt tràn ngập bi thương, tuyệt vọng nhưng cũng ánh nên tia hy vọng thuần khiết.

Thuộc Phong khinh miệt liếc nhìn nàng, cười nhạt nói:

“Thật sự là nhìn người thì không nên nhìn dung mạo, sở dĩ chịu đau khổ bám lấy ta, chính là vì muốn có nam nhân?”

Thuộc Phong nguy hiểm nheo lại mắt nhìn nàng, không đợi nàng nói xong liền tự mình đánh gãy lời nói của nàng.

Hấn vốn chỉ nghĩ nàng làm việc chỉ là tùy hứng, không ngờ rằng,nàng hóa ra lại là loại người dám dâng như vậy!

“Không phải!”

“Không phải? Vậy là như thế nào?”

Thuộc Phong nguy hiểm nheo con ngươi lại, không khách khí nắm chặt lấy cổ của nàng, dùng sức siết mạnh.

Hữu Nhân bị hành động bất thành linh của hấn dọa, hít phải một ngụm khí lạnh.

“Ta chỉ muốn , cùng chàng. ....”

Thuộc Phong trào phúng, cười lạnh một tiếng, thô bạo xé rách quần áo của nàng, đáng người lung linh nhanh chóng hiện ra trước mắt hấn mà không xót bất cứ một chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Động Tình: Câu Dẫn Phu Quân 3

Edit: Anh Túc

Beta: Dục

Hấn theo bản năng nhìn chăm chăm lên cơ thể lồ lộ của nàng dò xét, đôi mắt đen sâu thẳm khiến cho người khác không biết hấn đang suy tính những gì.

“Ngươi muốn như thế nào, làm cho ta xem !”

Hữu Nhân mím môi, chần chừ. ....

“Chần chừ, làm gì vậy? không phải là tiếp theo ngươi cũng không biết phải làm như thế nào chứ? Nếu ngươi muốn câu dẫn ta, suất ra bản lĩnh câu dẫn nam nhân của ngươi đi!”

Nhìn thẳng vào biểu tình dờ dẩn của Hữu Nhân, khóe miệng hấn tà mị cười nhạt nhếch lên.

“Không tự lượng sức ! Chỉ dựa vào ngươi mà cũng muốn câu dẫn ta?”

Hữu Nhân nhăn mặt lại, hai mắt nhú lại rồi lại đột nhiên mở to ra nhìn.

Hôm nay là cơ hội cuối cùng của nàng, lúc này trở ra ngoài nàng cũng không còn gì để mất!

Hữu Nhân vươn bàn tay nhỏ bé, ngón tay ngọc xanh nhạt mềm nhẹ xoa xoa ngũ quan anh tuấn của hấn, một đôi mắt nhu tình thật sâu nhìn nhằm chăm khuôn mặt anh tuấn của hấn.

Nàng nhích tới gần, lạnh yên rũ mí mắt xuống, kiễng mũi chân, cái miệng nhỏ nhắn trúc trắc ngậy ngò hôn lên cái mũi thẳng thẩn của hấn, tiếp đến là cánh môi mỏng. ....

Hai bàn tay của hấn nắm chặt, gân xanh trên trán theo động tác hôn của nàng mà nổi nên, đôi đồng tử màu nâu ngày càng sâu sắc.

Hữu Nhân mở to mắt, ngó nhìn hấn liếc mắt một cái, sau đó bàn tay thuận thế khẽ vuốt xuống dưới.

Trượt qua gáy của hấn, nắn ná quanh khoang ngực , cách một lớp quần áo chạm vào cơ thể của hấn. ....

Bị bàn tay nhỏ bé của nàng chạm vào , toàn thân hấn chấn động, cau chặt mày, nhìn thẳng vào dung mạo xinh đẹp của nàng, cơ bắp toàn thân bắt đầu kịch liệt phập phồng.

Nắm đấm của hấn càng chặt hơn, khuôn mặt tuấn tú vẩn vèo, trong lòng bốc nên một luồng khí nóng, khiến cho hấn phải rất khó khăn mới áp chế được.

Làm tới đây, Hữu Nhân dừng tay lại,nàng nhận thấy hấn không hề có một chút phản ứng nào cả.

Nàng có lấy dũng khí, tiếp tục thêm một lần nữa, bàn tay đi thẳng xuống dưới, thỉnh thoảng chạm vào bộ phận quan trọng đã cứng rắn của hấn. ....

Cả khuôn mặt chỉ trong nháy mắt đã đỏ hồng, nhưng nàng quyết không lùi bước mà ngược lại dùng động tác tà mị câu hồn hồi báo sự “phối hợp” của hấn.

Bàn tay trơn mềm của nàng cách ngoại khó của hấn sờ soạng một lúc, sau đó lén mật thăm dò vào nội khó của hấn. ....

Thuộc Phong buồn bực găm nhẹ một tiếng, thủy mâu híp lại nhìn nàng chăm chăm.

Giống như có sét đánh lên tứ chi chạy qua khắp xương cốt, khên hấn càng trở nên khó đoán.

Hắn đột nhiên bắt được bàn tay không yên phận của nàng, hai tròng mắt nóng rực nhìn nàng chăm chăm.

Hữu Nhân chau mày lại, thủy mâu nhìn thẳng vào hấn không chớp mắt, hai má hồng rực như kẻ say rượu.

Nàng khắc chế sự kinh hoàng trong ngực, cúi mặt xuống, ánh mắt dừng lại ở tiết khó của hấn.

Nàng cắn răng kiên trì, thẳng tay lột tiết khó của hấn xuống. ....

Thuộc Phong rung mình một trận, giữa hai con mắt nhú lại thật chặt, trên trán rịn ra mồ hôi nóng bỏng.

Nửa người dưới của hấn đã bị nàng treu đùa khiến cho thức tỉnh.

Đột nhiên hấn hung hăng nắm chặt lấy tay của nàng, tròng mắt nhìn nàng một lúc lâu, sau đó đẩy mạnh nàng ngã trên mặt đất.

“Cút cho ta!”

Hấn rống giận quát nên, hai mắt đỏ ngầu, Hữu Nhân chưa bao giờ nhìn thấy hấn tức giận như thế, giương như muốn giết hết những người xung quanh

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Động Tình: Kim Lòng Không Được (1)

Hữu Nhân phủ phục trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt ảm ảm nước mắt trong suốt.

“Tại sao muốn kháng cự, rõ ràng chàng cũng muốn ta.”

Phản ứng của hấn mãnh liệt như vậy, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được.

“Ta muốn người?”

Hấn khinh thường hừ lạnh một tiếng, mắt lạnh chăm chăm nhìn nàng.

“Người hành động như vậy, chỉ cần là nam nhân thì đều sẽ muốn người!”

Hấn lớn tiếng quát nàng.

Hữu Nhân mê cái miệng nhỏ, nước mắt trong hốc mắt dâng nên nhanh chóng lăn chã rơi xuống.

“Ta khiến cho chàng chán ghét như vậy sao?”

Nàng yên lặng đau buồn nhìn thẳng Thuộc Phong, ánh mắt như vậy chưa bao giờ xuất hiện trên gương mặt nàng.

Thuộc Phong nhanh chóng nắm chặt tay, im lặng không nói.

Hữu Nhân thấy hấn im lặng, thương tâm nhắm lại hai mắt, dùng âm thanh cực kỳ yếu ớt nói:

“Cho dù tính tình của ta trước kia rất không tốt, nhưng ta vẫn cố gắng sửa, ta đã rất cố gắng, chỉ có một nguyện vọng duy nhất là muốn chàng nhìn thấy, muốn chàng thay đổi cách nhìn về ta”

Nói đến đây, Hữu Nhân đột nhiên ngẩng mặt lên, hai mắt đăm lẹ nhìn thẳng vào hấn.

“Nhưng là vì sao, vì sao chàng không chịu chấp nhận sự thay đổi của ta?”

Thuộc Phong nhú chặt lông mày—

Vì sao không chấp nhận nàng?

“Đối với người ta không hề có cảm giác, thì nói gì đến chấp nhận?!”

Lời nói của hắn lạnh lùng vô tình, từ chối tình cảm của nàng đồng thời cũng chống cự lại ý muốn trong lòng của chính mình.

Hữu Nhân lộ vẻ đau thương, cười khổ.

“Cảm ơn chàng, đã để cho ta nhìn rõ vị trí của ta trong lòng chàng.”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, khóe miệng hơi run.

Hữu Nhân chậm rãi đứng nên, thân mình nhỏ nhắn hơi lao đảo, giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể gục ngã.

“Chàng yên tâm, sẽ không có lần sau. ....”

Đã không thể cố gắng hơn được nữa, nàng có thể làm thế này đã là cực hạn rồi.

Nàng hơi hững hờ xoay người, mỗi một bước đi cũng nặng nề khó khăn giống như chân bị đeo nghìn cân kim loại.

Sắc mặt hắn rất tệ, nhưng không lên tiếng ngăn lại, trong mắt phát ra ánh sáng kì quái, mắt nhìn thẳng vào bóng lưng nhỏ nhắn của nàng ngay cả một cái chớp mắt cũng không có.

Hữu Nhân vô ý thức đi nên phía trước, bước đi như chết lặng, như một cái xác không có linh hồn liên tục bước đi.

Vứt bỏ tự trọng, vứt bỏ kiêu ngạo, nàng làm tất cả chỉ mong hắn có thể một lần quay đầu liếc mắt nhìn nàng lấy một cái, có được một chút tình cảm của hắn.

Nhưng hắn lại là người nhẫn tâm, ngay cả một phần cơ hội cũng không cho nàng.

Chỉ đơn giản một câu “không hề có cảm giác” đều dễ dàng đem tất cả những cố gắng lúc trước của nàng trở thành sự bưng bít cười.

Lạnh lùng một câu “nói gì đến chấp nhận” liền đánh tan hi vọng của nàng, đem một gậy đánh nàng rơi thẳng vào địa ngục.

Có lẽ số phận đã an bài nàng và hắn hữu duyên vô phận, chỉ có bản thân là nực cười, cứ ngây thơ không sợ hãi mà cố chấp.

Nhưng cuối cùng phải buông tay. ....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Động Tình: Kìm Lòng Không Được (2)

Hữu Nhân không biết bản thân mình đi ra khỏi vương phủ như thế nào, làm thế nào để đi tới đường chính.

Nàng ủ rũ, giống như con rối gỗ bước chậm chậm trên đường, căn bản là đã mất đi tri giác.

Không nghe thấy âm thanh ồn ào xung quanh, không nhìn thấy mọi thứ xung quanh, thế giới của nàng như sụp đổ, Giang Hữu Nhân tràn đầy tự tin trước đây chỉ vì một câu cự tuyệt của hắn đã hoàn toàn sụp đổ, không còn tồn tại.

Nàng theo con đường trước cửa vương phủ cứ thẳng tắp mà đi, trên đường đi ngang qua một quán đánh bạc.

Một kẻ trộm vặt mới thua bạc từ trong quán đánh bạc thua sạch tiền đi ra, nhìn thấy Giang Hữu Nhân thì hai mắt bỗng nhiên tỏa sáng giống như nhìn thấy tiền nữ. ....

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt không hề trang điểm mà làn da lại trắng như tuyết, đôi mắt nhìn nghiêng sáng thánh thiện, môi đỏ thắm như hoa đào.

“Oa ! So với hoa khô đứng đầu bảng của Phi Thúy Lâu thì còn hơn xa! Xem ra hôm nay ông đây đúng là gặp may a!”

Gã mê đắm nhìn Hữu Nhân, hưng phấn mà xoa tay.

“Uy, ta nói này đại mỹ nhân nha, tướng công của người đâu? Như thế nào mà buổi tối lại một mình đi trên đường?”

Bởi vì Hữu Nhân búi tóc co lại, chỉ liếc mắt là gã nhận ra nàng đã là thiếu phụ.

Hữu Nhân vẫn cứ ngây ngốc đi về phía trước, tầm mắt thẳng tắp, không nghe thấy lời nói của gã....., tiếp tục đi về phía trước.

Gã nhìn Hữu Nhân, nàng rời đi để lại trong không khí mùi hương hoa lan luân quế thơm phức, gã hít sâu một hơi, không khỏi liền say mê mùi hương đó.

Gã mở rộng miệng, ngăn ở trước mặt Hữu Nhân.

Hôm nay mang tiền đi đều đã thua sạch rồi, vừa vặn có mỹ nhân hạ hỏa, xem ra ông trời đối với gã vẫn là rất hậu đãi.

Hữu Nhân dừng lại, hồ hững liếc nhìn kẻ đang chặn đường mình này một cái.

“Tránh ra...”

Nàng mặt lạnh phun ra hai chữ.

“Tránh ra?” Gã biểu tình đáng khinh cười xấu xa “Đã trễ thế này, lại một mình đi lại trên đường lớn thế này, không phải là tướng công của người không để ý tới người chứ?”

Bị đoán đúng tâm sự trong lòng, tâm Hữu Nhân đột nhiên chấn động, rốt cục khôi phục một chút tri giác.

Chẳng lẽ nàng giống như kẻ bị phu quân của mình vứt bỏ tới vậy sao?

“Tránh ra!”

Hữu Nhân càng lớn tiếng nói lại một lần, ngữ khí có chút hoảng loạn.

Hiện giờ trời đã khuya, chung quanh tối như mực, trên đường rất ít người qua lại.

Nhìn tới nam nhân đứng trước mặt mình này nàng đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra trong Yến Vi các ngày đó.

Hữu Nhân càng nghĩ càng sợ hãi, tất cả lông tơ đều dựng đứng lên.

Ngay bên cạnh đường lớn là một ngõ nhỏ, nàng bỗng nhiên vô cùng sợ hãi

Chuyện thất thân không phải luôn xảy ra ở những nơi như thế này hay sao?

Hữu Nhân sợ hãi, nàng hồi hận, nàng muốn về nhà.

Gã tiến lên, túm trụ lấy cổ tay của nàng, dửng dưng cười với nàng.

“Tiểu mỹ nhân, sao lại lạnh lùng như vậy? Tướng công của người đã không hảo hảo thương người, đến, để đại gia ta tới thương người!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Động Tình: Kim Lòng Không Được (3)

Nói xong, hắn dùng sức kéo Hữu Nhân đi về phía con ngõ nhỏ tối om, hai con mắt hằn đỏ nên hưng phấn.

“Người muốn làm gì?!”

Hữu Nhân chống cự vùng vẫy muốn thoát khỏi sự lôi kéo của gã, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi lan tràn ra toàn thân.

Con bạc giáo hoạt cười xảo quyệt.

“Người hỏi ta muốn làm gì? Tất nhiên là thay tướng công của người thỏa mãn người, chú ý không tòi đúng không?”

Nói xong gã khoa trương cười rộ nên.

“Buông tay! Buông, nếu không ta sẽ gọi người!”

Con bạc âm hiểm nheo mắt lại.

“Kêu đi, kêu to lên! Không ai có thể tới cứu ngươi!”

Hữu Nhân ra sức phản kháng, hai bên giằng co qua lại, áo choàng của nàng liền bị kéo rách cả một mảng lớn.

Gã mở to con mắt, nhìn chăm chăm bả vai của nàng, bả vai thon trắng nõn nà của nàng càng kích thích sự hưng phấn của hắn.

Hắn như lang như hổ nhào lên, Hữu Nhân toàn lực giữ chặt áo choàng, liều chết không buông.

“Phong...! Cứu ta! Phong .....

Nàng tuyệt vọng kêu cứu, tiếng kêu vang vọng quanh quần trong ngõ nhỏ rồi chìm trong bóng tối.

Thuộc Phong dừng chân ở trước cửa phòng của Hữu Nhân thật lâu.

Hắn chưa từng chủ động tới phòng tìm nàng, lúc này cảm giác này thật sự khiến cho hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng là ngay lúc nàng xoay người bỏ đi, biểu tình thương tâm muốn chết của nàng không hiểu sao khiến cho trái tim hắn đau nhói.

Có lẽ là bị biểu tình của nàng ám ảnh, hắn bất tri bất giác đi tới tiểu viện của nàng.

“Cô gia?”

Từ Ngọc chờ mãi không thấy Hữu Nhân quay trở lại, vốn nghĩ là có lẽ đã nghỉ lại ở chỗ vương gia, vì thế mà mừng thầm liền đẩy cửa bước ra ngoài.

“Sao người lại ở đây?”

Không nghĩ đến lại có thể nhìn thấy vương gia, vậy quận chúa đâu ?

Từ Ngọc khó hiểu nhíu mày.

“Nàng không có ở bên trong?”

Thuộc Phong trầm giọng hỏi.

“Quận chúa không phải đang ở cùng một chỗ với người sao?”

Từ Ngọc khó hiểu lắc đầu, hỏi lại.

Nàng càng khó hiểu hơn.

“Nàng không trở về ?!”

Hắn đột nhiên trừng mắt, giọng điệu cũng bất giác cao lên, có một loại dự cảm không tốt tràn ngập trong lòng hắn.

“Đúng vậy à! Không phải quận chúa tới thư phòng tìm ngài hay sao? Đến bây giờ cũng chưa có trở lại.”

Thuộc Phong nhíu chặt hàng lông mày lại, trong mắt lóe nên sự hung bạo tàn nhẫn.

Không chần chờ dù chỉ một khắc, Thuộc Phong lập tức quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Từ Ngọc bị biểu tình của Thuộc Phong dọa cho hoảng sợ đến mức sững sờ đứng tại chỗ.

Chuyện gì xảy ra vậy? Cô gia vô duyên vô cớ tới tìm quận chúa, nhưng lại không rõ quận chúa ở đâu

---

“Không được! Ngươi không được đụng vào ta! Ta là vương phi của Thuộc vương phủ, ngươi dám chạm vào ta, không sợ mất đầu sao ? “

Hữu Nhân sợ hãi gắt gao giữ chặt áo choàng trên người, mà áo choàng sớm đã bị con bạc giằng xé cho rách nát.

Nếu không phải nàng liều mạng chống cự có lẽ đã bị cưỡng gian rồi.

Chương 105: Động Tình: Kim Lòng Không Được (4)

“Hừ hừ , ngươi là Thuộc vương phi vậy thì ta chính là đương kim thánh thượng đấy !”

Gã cười nhạo, khoe miệng nhếch lên không hề giảm đi ác ý trong mắt.

Gã khăn cấp thoát hết quần áo trên người mình rồi lại dồn sức nhào nên người Hữu Nhân.

“Bảo bối, ngoan , sớm thuận theo đại gia, đại gia sẽ làm cho ngươi thoải mái!”

Hữu Nhân hung hăng tát gã một cái, nổi giận trùng trùng nhìn gã.

“Xú ! Tiện nhân lại dám đánh ta? Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy cũng đừng trách lão tử không biết thương hương tiếc ngọc!”

Ánh mắt đáng sợ của gã khiến Hữu Nhân không tự chủ được mà lùi về phía sau, thẳng tới khi dựa lưng sát vào tường mới dừng lại, cuối cùng cũng hết đường lui.

“Thuộc Phong.....chàng ở đâu? Thuộc Phong!”

Nàng bắt lực khóc.

“Gọi là gì ? Phong? Tiện nhân này lại thích giả mạo làm Thuộc vương phi như vậy, được, để cho ta thay thế Thuộc vương gia hảo hảo chiêu chuộng ngươi đi!”

Gã đem hai cánh tay đang dây dựa của nàng kéo nên cao cổ định lại một chỗ.

Nàng bình thường cũng không phải là yếu đuối nhưng so với nam nhân thì vẫn không thể địch lại được, mặc cho nàng làm như thế nào cũng đều không thoát ra được.

Gã cúi đầu xuống muốn hôn Hữu Nhân.

“Không được !”

Hữu Nhân dùng lực lắc đầu, sợ đến mức không dám mở mắt.....

Thuộc Phong.....hắn thực sự không cần nàng .....

Vào đúng thời điểm Hữu Nhân đã hết hi vọng , nhất thời có một tiếng vang nặng nề.

“A.... nha..!”

Con bạc nằm yên dưới đất không còn phản ứng, gã bị người ta đánh một quyền nằm bẹp trên mặt đất, hai hàm răng cửa bị đánh rơi hoàn toàn.

“Ta .... Răng của ta ! Răng của.....!”

“Ta..... Răng của ta ! Răng của ta không còn!”

Gã há to mồm chỉ thấy toàn là máu tươi chảy ròng ròng, đau đến gào khóc thét lên.

Hai má Hữu Nhân đã đầm nước mắt, nghe thấy tiếng thét chói tai của gã thì bỗng nhiên mở to hai mắt.

“Thuộc Phong!”

Nàng không dám tin, không dám tin đến cuối cùng người cứu nàng lại là hắn, giật nảy mình cố mở to mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Con bạc cố gắng mở to hai mắt, nhìn nam tử trước mặt một thân quý khí anh tuấn phi phàm, cùng với vị vương gia trong truyền thuyết kia cực kì ăn khớp.

Hai con mắt trừng lớn, kinh ngạc nhìn về phía Hữu Nhân .

“Ngài.....là Thuộc vương gia? Như vậy.....?”

Vậy.....vậy.....nàng ta chính là Thuộc vương phi?

Thiệu Phong túm lấy hần lúc này đã bị dọa tới xụi lơ kéo dậy.

“Súc sinh! Nữ nhân của Thuộc Phong ta mà cũng dám động!”

Hần hung ác nham hiểm híp lại tuần mâu, trở tay đánh một chưởng đem con bạc đánh bay ra xa ới ra cả một ngụm máu.

“Vương gia , ta là súc sinh, là Vương Bát Đản, ngài đánh một kẻ như ta chẳng phải là đã làm bẩn tay ngài”

Con bạc quý gói trước mặt Thuộc Phong, đập đầu cầu xin tha thứ .

Thuộc Phong nhìn hần dò xét, con người xẹt qua một tia biến hóa kì lạ.

“Đánh người, quả thật là không cần phải dùng tay, người, vốn chỉ xứng để bổn vương đập!”

Hần quý mị nhếch môi, giống như là đùa bỡn một loại sâu bọ nhỏ bé. Sau một trận đấm đá mãnh liệt liền một cước dẫm nát lồng ngực của hần.

Hai mắt hần trong suốt lạnh lùng hiện lên sự hung ác nham hiểm, ác tâm dày xéo da thịt hần.

Con bạc đau đớn không chịu nổi, cả người co rúm lại, thống khổ vận vẹo quay cuồng muốn thoát ra.

Nhưng vì bị Thuộc Phong hung hăng dẫm dưới trên nên gã chỉ có thể bất lực đẩy dựa tay chân.

“Thuộc vương gia, ngài tha cho tiểu nhân đi ! Tiểu nhân không biết, thật sự không biết ! Nếu không có cho tiểu nhân mười lá gan tiểu nhân cũng không dám phi lễ với vương phi nương nương a! Cầu xin ngài dừng tay, đánh nữa tiểu nhân thực sự sẽ chết aaaaaa!”

Con bạc kinh hoàng van xin tha thứ.

Chỉ bị trúng một đòn hiểm thôi là cái mạng nhỏ này của gã ngay cả một nửa cũng không đỡ được.

Gã như thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao vương phi nương nương không ở trong vương phủ kín cổng cao tường hưởng phúc mà lại một thân một mình lang thang trên đường giữa trời đêm khuya như thế này.

“Phong, đừng đánh nữa , đánh nữa sẽ chết người mất!”

Hữu Nhân đứng ngăn ngõ một bên, thấy con bạc miệng sùi cả bọt mép, vội vàng chạy tới túm lấy góc áo của Thuộc Phong, bởi vì quá khẩn trương nên chỉ gọi tên hần.

Thuộc Phong từ nhỏ đã tập võ, trong hoàng tộc cũng chỉ có đại hoàng huynh mới có thể so tài cao thấp với hần mà thôi.

Tuy rằng nàng cũng rất hận hần, kẻ này đáng chết, nhưng nàng cũng biết Thuộc Phong trong triều đưa nên rất nhiều cải cách nhưng cũng có rất nhiều kẻ thù.

Nàng không thể để chỉ vì mình mà khiến cho Thuộc Phong mang trên lưng tội danh giết người, khiến cho người khác có cớ để gây rắc rối cho hần.

Thuộc Phong liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Loại bại hoại này, chết là xứng đáng!”

Hữu Nhân cố chấp lắc đầu.

“Ta đã không sao rồi, không đáng vì ta mà để người có cớ gây khó dễ buộc tội cho chàng !”

Thuộc Phong hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn nàng một cái, trong mắt ánh lên một tia chán chừ.

Nàng giống như đã trưởng thành chỉ trong một đêm, Giang Hữu Nhân trước kia tuyệt đối sẽ không nói ra lời nói “ rất có đại nghĩa” như thế này.

Thuộc Phong thu lại sát khí, khinh thường quay lại phía con bạc liếc mắt một cái.

“Cút! Đến hình bộ đại lao báo danh, nếu không ngồi đủ mười năm trong đại lao cũng thì đừng nghĩ bước chân ra ngoài!”

“Đa tạ vương gia, vương phi nương nương khai ân!”

Gã vội vàng dập đầu tạ ơn.

So với việc bị Thuộc vương gia đánh tới chết thì đi ăn mười năm cơm tù có vẻ có lời hơn.

“ Còn không cút ?”

Thuộc Phong nhướn mày, trầm giọng quát.

Ngữ điệu uy nghiêm, không cho kẻ khác có cơ hội thương lượng, bộc lộ khí chất vương giả trời sinh của hắn.

“ Dạ! Dạ!”

Hắn khiếp sợ bỏ chạy, trong mồm cũng không còn cái răng nào, cũng bị khí thế bức người của Thuộc Phong dọa cho sợ hãi , còn chưa chạy được vài bước đã lao đảo ngã trên mặt đất mấy lần.

Hắn không dám quay đầu lại, rất sợ Thuộc Phong sẽ đột nhiên thay đổi chủ ý, ngã rồi lại vội vàng đứng nên, vì cái mạng nhỏ nên rất nhanh biến mất ở trước ngõ nhỏ.

Lúc này không khí giữa hai người nhất thời ngưng trệ, cả hai người đều im lặng không nói chuyện, không khí có chút quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Động Tình: Kim Lòng Không Được (5)

Edit: Anh Túc Tuân mâu Thuộc Phong nhú lại nhìn nàng chòng chọc, Hữu Nhân biết sai liền cúi đầu

Nhìn đến bàn tay nhỏ bé của mình vẫn đang kéo ngoại bào của hắn, nàng liền kích động buông tay, không tự giác lùi lại .....

Nàng biết, hắn không thích sự đụng chạm của nàng.

“ Vừa rồi, cảm ơn chàng, nếu như không có chuyện gì khác , ta đây đi trước.”

Hữu Nhân xoay người bước đi.

“ Ta cho phép người rời đi sao ?”

Thuộc Phong âm lãnh gọi nàng quay lại.

Hữu Nhân dừng lại bước chân, hơi ngạc nhiên mở to mắt nhưng cũng rất nhanh lại cô đơn hạ mí mắt xuống.

“ Ta .....có thể đi không?”

Nàng ngập ngừng yếu ớt hỏi, bộ dáng ủy khuất như tiểu tức phụ (cô dâu nhỏ) vừa mới bị phạt.

“ Không được đi !”

Thuộc Phong thô bạo đánh gãy lời nói của nàng, dùng sức giữ chặt lấy cánh tay của Hữu Nhân.

Hữu Nhân mờ mịt nhìn hắn, không rõ lặp lại lời hắn.

“ Nhưng là ..... rõ ràng chàng nói muốn ta cút.....”

“ Người là người châm lửa thì phải phụ trách giúp ta dập tắt!”

Thuộc Phong trừng mắt, quý mâu lạnh thấu xương.

Hữu Nhân không hiểu.....

“ Chàng đã có Ngọc nhi, tại sao còn cần ta dập lửa?”

Nàng cũng không dám hỏi lớn tiếng, chỉ là thì thầm lẩm bẩm.

“ Ai phạm lỗi thì phải tự chịu trách nhiệm!”

Hắn đôi trắng thay đen lại còn xấu tính quất nằng.

Hữu Nhân cắn môi im lặng, bị hắn khi dễ cũng không dám nói lời nào.

Một trận gió lạnh thổi qua, khiến Hữu Nhân cả người co rúm lại, không nhận được ho nhẹ vài tiếng.

“Người bị thương ? Bị lạnh ?”

Thuộc Phong khẽ nhíu lông mày, con người đen tối nhìn thẳng nằng.

“Không bị thương, nhưng cổ họng có chút khó chịu, sẽ không lấy bệnh đâu.”

Hữu Nhân quay mặt sang một bên, không dám đối mặt nói chuyện với hắn, nằng cho rằng hắn không thích nói chuyện nằng.

“Người làm sao vậy? Ta có nói người sẽ lấy bệnh cho ta sao?”

Hắn thật sự muốn mắng người, bộ dáng bó tay bó chân của nằng khiến cho hắn khó chịu.

Thuộc Phong cường ngạnh kéo thân thể của nằng về phía mình, rất không phân rạch phải trái mà nói.

“Chàng nghĩ sao thì chính là như vậy”

Hữu Nhân gấp gáp, nằng thực sự không biết trong lòng hắn nghĩ như thế nào.

Nằng đoán cũng không có nhiều loại khả năng, chắc chắn sẽ không có khả năng xuất phát từ việc hắn quan tâm tới nằng đâu.

“Ta không có ý đó !”

Hắn gất gỏng nói, biểu cảm căm tức.

Hữu Nhân hạ xuống hàng mi dài, lặng yên nói:

“Ta biết chàng chê ta phiền phức, ta đi là được , chàng không nên tức giận.”

“Đi thử xem . ! Bây giờ người nói “đi” lại thử xem? !”

“Thuộc Phong?”

Không đợi Hữu Nhân hiểu chuyện gì đang xảy ra Thuộc Phong đã cúi xuống ôm ngang người nằng lên, ôm chặt nằng trong lòng.

Hữu Nhân giật mình mở to hai mắt.....

Hắn , hắn .....tự nhiên lại ôm nằng?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Động Tình: Kìm Lòng Không Được (6)

“Câm miệng! Còn tiếp tục cãi nhai nữa ta nhả định sẽ cắt đầu lưỡi người!”

Thuộc Phong trầm giọng uy hiếp.

Tuy rằng miệng nói lời ác độc, nhưng động tác tay lại vô vùng nhẹ nhàng cẩn thận.

Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng đối xử với nằng như vậy .

Vì được Thuộc Phong ôm vào lòng , cả người Hữu Nhân khấn trương tới mức cứng đờ.

Nằng không dám nghĩ rằng mọi chuyện đã thay đổi , vì nằng đã từng ném đủ tư vị đau khổ khi có hi vọng rồi lại thất vọng .

Nàng ngẩng đầu nên nhìn chiếc cằm cương nghị của hắn tới gần người.

“Ngự.....”

Hữu Nhân giật mình nhìn về phía cuối con ngõ nhỏ, Ngự Trì đã đuổi tới nơi, đang dậm chân đứng yên một chỗ, yên lặng chờ chủ nhân của nó.

Gặp nàng bị Thuộc Phong ôm lại đây Ngự Trì phát ra một tiếng kêu trầm thấp, thò ra một ngón khí trắng, thực bình tĩnh nhìn bọn họ.

“Có vẻ như Ngự Trì nhận ra người.”

Thuộc Phong cúi đầu nhìn Hữu Nhân, khoe miệng khẽ nhếch giống như... Mỉm cười?

“Là.....à.....”

Tìm Hữu Nhân đập thùng thùng giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nằm trong ngực hắn sợ hãi nên tiếng trả lời, nhưng tâm tư lại đặt toàn bộ ở khoe môi tự hồ như đang mỉm cười của hắn.

Thuộc Phong nhíu mày.....

“Ngự Trì là loài ngựa quý trung thành nhất trên thảo nguyên, nhìn thấy người lạ nó sẽ hí nên, còn không có phản ứng gì chứng tỏ nó nhận ra người quen.”

Thuộc Phong buông Hữu Nhân ra, đi trước bước về phía Ngự Trì, sau nhảy lên lưng ngựa liền thuận thế kéo nàng nên theo giống như gồng cùm xiềng xích ôm nàng vào ngực.

“Phong?”

Hữu Nhân ngẩng nên nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn bất an nhìn hắn.

“Hừm?”

Hắn ngẩng ra, giọng nó nam nhân hùng hậu trầm khàn, hàm hồ lắm lắm trả lời.

Hữu Nhân chớp chớp hai mắt mở to.

“Ta....ta có thể gọi chàng như vậy không?”

Nàng thật cẩn thận nhỏ giọng hỏi hắn.

Hắn sững sờ sững sờ.

“Tùy.”

“Thật?”

Hữu Nhân được hắn đối xử ôn nhu liền kinh hoàng sợ nhướng cao đôi lông mày.

“Ta lừa người thì được gì?”

Hắn cười nhạo nàng, quay đầu thúc ngựa, giục ngựa đi về phía tây.

“Phong, chàng...chàng muốn đưa ta đi đâu?”

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, khoe môi gọi nên một nụ cười tà mị, nhưng không có trả lời câu hỏi của nàng.

“Vì sao.....lại đột nhiên đối xử ôn nhu với ta như vậy? Ta không quen.....?”

Nàng lắm lắm lắm lắm tự hỏi.

Chỉ sợ tất cả chỉ là một giấc mộng, chỉ cần nàng bừng tỉnh sẽ lập tức phát hiện tất cả chỉ là giấc mộng của riêng nàng.

“Không tại sao.”

Một đôi mắt tràn ngập dục hỏa như mãnh thú nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng nhuận của nàng, tầm mắt chậm rãi di chuyển tới phần yếm hồng mơ hồ lộ ra của nàng, hắn khàn khàn nói.

Nữ nhân trong vòng tay hắn lúc này không còn là nữ nhân hiền chỉ biết gây chuyện nữa mà đã lột xác thành một nữ nhân có đủ tư vị của một mỹ nữ.

Nàng hạnh diện má đào, nhan như chu sa, thu mâu đưa tình, cảnh xuân này, thử hỏi thế gian, không có một người nào, không có một cái nào nam nhân

có thể chồng lại được ——

Cho nên hẳn muốn nàng, chỉ đơn giản là nam nhân thì đều có dục vọng như thế, cũng không nói nên được điều gì!

Thuộc Phong cúi bỏ hắc bào quấn quanh cả hai người.

Nhiệt độ nóng rực từ trên thân thể trắng kiện của hắn truyền tới chỉ trong thoáng chốc liền xua tan sự lạnh lẽo trên cơ thể nàng.

Tâm Hữu Nhân liền trầm xuống. ...đầu lông mày rũ xuống mang một tia u buồn.

Đây sẽ không phải lại là một trò đùa dai mua vui của hắn chứ ?

Phát hiện nàng yên lặng một cách khác thường, hắn liền đem nàng ôm vào trong ngực.

“Ta muốn ngươi.”

Hắn giống như là thông báo với nàng, lại cũng giống như là khẳng định với nàng, nàng là của hắn.

Cơ thể Hữu Nhân run rẩy, nàng mờ mịt nhìn hắn, chần chừ rồi nhỏ nhẹ nói.

“Đừng nói như vậy, đừng cho ta hi vọng, lại để cho hi vọng tiêu tan. Chẳng không biết, hi vọng rồi lại thất vọng đau tới như thế nào đâu.”

Thuộc Phong hít sâu một hơi, tỷ cầm nên tóc của nàng.

“Như vậy đã buông tay rồi? Vương phi kiêu ngạo luôn chạy theo sau ta, nữ nhân lớn gan ở trong thư phòng của ta đâu rồi?”

Hữu Nhân ngược nhìn hắn, hắn lại hồ hững cúi mặt nhìn nàng.

“Là chàng nói không cần ta.”

“Nhưng là ta đổi ý, ta muốn ngươi, ngay bây giờ!”

Hắn xiết chặt nàng trong vòng tay.

“Nhưng là .....vì sao? Chẳng lẽ không phải vẫn luôn chán ghét ta hay sao? Không phải mới vừa rồi chàng đã cự tuyệt ta hay sao, tại sao lại muốn ta rồi?”

Nàng ảm ức hồi nhỏ, hai hàng lông mày nhíu chặt lại ưu sầu.

Thuộc Phong cười ra tiếng.

“Ta muốn nữ nhân luôn không cần lý do.”

“Nhưng mà.....”

Nàng vẫn nhíu chặt hàng lông mày, trong lòng vẫn còn nghi hoặc không thể giải thích.

“Lúc ngươi không chịu buông tha khiến ta bị thuyết phục, được chưa?”

Hắn cười khẽ một tiếng, giọng nói từ tính của nam nhân tự hồ còn mang theo một tia sùng nịnh.

“Phong.....”

Nàng cảm động tới mức sắp hít thở không thông, chỉ trong nháy mắt nàng cảm thấy như tất cả hạnh phúc đều hướng nàng.

“Cho ta.....”

Hắn áp chế dục vọng, cúi đầu khẽ liếm cổ của nàng, ngậm lấy vành tai có lỗ khuyên khéo léo của nàng, khẽ hôn cắn.

“Nhân nhi, nói ngươi nguyện ý.”

Giọng nói của hắn giống như chú cổ quanh quẩn bên tai nàng.

Lần đầu tiên, hắn gọi nàng là Nhân nhi.

“Ân.....”

Nàng không tự chủ được mà bị hắn mê hoặc, nghiêm túc gặt đầu, làn da trắng nõn lập tức bị che kín bởi những đám mây ửng đỏ.

Thuộc Phong bị vẻ mặt đáng yêu của nàng khiến cho huyết mạch sôi sục

“ Xấu hổ rồi ?”

Ôm chặt nàng, hấn cọt nhả hỏi.

“ Không.....không phải.....”

Hữu Nhân cắn chặt môi, e lệ khẽ lắc đầu.

Vì muốn chứng minh mình nguyện ý hầu hạ hấn , nàng cầm lấy tay trái hữu lực của hấn, thân thể mềm mại chủ động nghiêng một chút, nhanh chóng dựa vào trong ngực hấn.

Thuộc Phong thở gấp một tiếng, bàn tay trái hướng lên trên dò xét, xoa nhẹ niêm nhũ rất tròn của nàng,treu đùa nụ hoa nhỏ trong tay.

Hấn cúi đầu hôn trụ nàng, bàn tay trái trượt xuống đi qua bụng bằng phẳng tinh tế, nhanh chóng tiến vào trong nội khó dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Động Tình: Qua Đêm Trong Động (1)

Edit: Anh Túc Beta: Dực

Chỉ cần nhớ tới sự đau đớn của đêm đầu tiên hấn muốn nàng , cả người nàng liền trở nên căng cứng. Ngay khi tay Thuộc Phong tiến vào dò xét, nàng liền run lên, ngừng thở .

“ Đừng khẩn trương...lần này ta sẽ dịu dàng với nàng.”

Hấn nhẹ giọng khẽ trấn an nàng.

Ngón tay của hấn xâm nhập vào cơ thể nàng, theo bước chạy của Truy Phong mà tiến sâu rồi lại lui ra khỏi cơ thể nàng kéo theo mật nước tiết ra ngoài.

“ Phong.....”

Nàng nâng ánh mắt mê ly nhìn hấn, đem cả thân thể giao cho hấn, âm thanh kiều mị mềm nhũn như không có xương gọi tên hấn.

Thuộc Phong tà mị mím môi khẽ cười.

“ Thoải mái sao?”

Môi hấn nóng rực dán tại bên tai nàng thì thà hỏi,cánh tay phải rắn chắc gắn gao ôm lấy nơi mềm mại của nàng từ trên xuống dưới dính chặt lấy cả người nàng.

Hữu Nhân bắt lực mà yêu kiều, dưới thân đã ẩm ướt.....

Như thấy nàng còn chưa đủ ướt, ngón tay của hấn vẫn cứ tiếp tục ở trong cơ thể của nàng vỗ về chơi đùa.

Hấn đem phân thân đã thức tỉnh chống đỡ ở khe môn của nàng không ngừng ma sát , để nàng ngồi xuống cảm nhận được sự kích động của hấn.....

Hai người ở trên lưng ngựa rong ruổi một trận , Thuộc Phong đã bị kích thích tới miệng đắng lưỡi khô, hấn ồ ồ thở hổn hển, cuối cùng không kiềm chế được mà giục ngựa chạy thẳng tới phía tây của ngoại thành – Sơn Đông, nơi vốn ít có người lui tới.

Đi qua một mảnh Tử Yên xidẹpđẹp . hồng bụi cỏ hoa, Thuộc Phong ở phía trước một tòa đại pha tiền ghim chặt ngựa.

Hữu Nhân được hấn ôm xuống ngựa, cũng hiểu được ý định của hấn.

“ Thuộc Phong, nơi này là ở đâu?”

Hữu Nhân mê man vươn cánh tay trắng nõn nên ôm lấy cổ hân, vì mới tỉnh lại trong xúc cảm mãnh liệt mà thở gấp gấp lấy hơi.

Trên người nàng quần áo vốn đã rất ít, hơn nữa lại cưỡi ngựa chạy nhanh trên đường sỏi này, thân mình đã có chút chịu không nổi, ở trong lòng Thuộc Phong khẽ rung mình một cái.

“Thuộc Phong, ta lạnh.....”

Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

Thuộc Phong cúi đầu quan sát nàng.

“Phía trước có một sơn động, nơi đó khi còn bé ta thường xuyên lui tới, bên trong có dự trữ một ít củi khô, lát nữa ta sẽ nhóm lửa, nàng sẽ không còn cảm giác lạnh nữa.”

Hữu Nhân mở to mắt, một đôi đồng tử trong vắt nhìn chăm chăm hân.

“Lúc nhỏ chàng thường xuyên lui tới sơn động làm gì? Tối luyện công hay chơi đùa?”

“Vật nhỏ, nàng cũng thật quá tò mò đi! Về sau mỗi lần chỉ có thể hỏi một vấn đề.”

Thuộc Phong trầm giọng cười nhẹ, có tâm tình đi đùa giỡn nàng.

Hữu Nhân thật sự suy nghĩ.

“Vậy ta sẽ không hỏi.....”

Vì muốn duy trì không khí thân mật này nàng quyết định vẫn nên ít nói chuyện. Chỉ sợ lại không cẩn thận chạm phải vấn đề khiến cho hân chán ghét.

Thuộc Phong nhìn bộ dạng nàng trầm tư im lặng mà buồn cười, cũng yên lặng đi tới phía trước cửa sơn động.

“Tối rồi.”

Cửa động thực sự rất nhỏ hẹp, hân ôm nàng, cần phải nghiêng người mới có thể đi vào trong động.

Vào trong rồi hân liền cúi xuống bảo màu đen ra trải trên nền đất rồi mới đặt Hữu Nhân nằm lên trên.

“Phong.....”

Hữu Nhân khẩn trương gọi tên hân, bên trong sơn động rất sâu, rất tối, ánh trăng bên ngoài dù rất sáng cũng không thể chiếu vào bên trong động.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Động Tình: Qua Đêm Trong Động (2)

Edit: Anh Túc Beta: Dục

Nàng không nhìn thấy hân lại bỗng nhiên không cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể hân, nàng liền sợ hãi.

“Đừng sợ, ta ở đây.”

Hân ôn nhu nói, liền vươn tay ôm lấy eo nhỏ nhắn tinh tế của nàng, một cánh tay khác bắt đầu gom củi đốt lửa, một ngọn lửa bùng nên, liền soi sáng cả sơn động.

Hân quay người hướng về phía Hữu Nhân, động thủ đem quần áo trên người nàng cởi hết ra.

“Phong???”

Nàng theo bản năng kinh hô, nàng vẫn không hề có thói quen để thân thể mình lơ lửng ở trước mặt hân.

Lúc trước ở thư phòng, nàng đã phải tốn rất nhiều dũng khí mới dám chủ động cởi áo choàng ở trước mặt hân.

“Nhưng mà.....Phong ở trong này?”

Hữu Nhân không được tự nhiên quay lại nhìn bốn phía, tuy rằng bên ngoài trời rất tối nhưng bên trong động lại được ánh lửa chiếu sáng ngời , so với ban ngày cũng không khác biệt lắm

Điều này khiến cho nàng có cảm giác như giữa ban ngày ban mặt mà làm chuyện nam nữ ân ái trong khuê phòng.

“Hừ..... để cho ta yêu nàng hết mình.....”

“Yêu ta?”

Hữu Nhân kinh ngạc , trong lòng xẹt qua một tia kích động. ....

Hắn nói, muốn yêu nàng???

“Ừ ....” Hắn nhếch môi cười ta, “Yên tâm, ta sẽ dịu dàng.”

Nàng không hiểu, yêu trong miệng hắn đơn giản chỉ là chỉ việc thỏa mãn dục vọng.

“Nhưng là.....”

“Không nên nhiều nhưng mà như vậy, hay ngươi không muốn đem chính mình cho ta?”

Hắn hơi nhíu lông mày, liền khiến nàng run run sợ hãi.

Hữu Nhân nuốt ực một cái, nghiêm túc nhìn hắn, vội vàng dùng sức gạt đầu.

“Chàng đừng tức giận, ta tất nhiên là muốn đem bản thân chính mình giao cho chàng. Chỉ là ta muốn hỏi.....”

Hữu Nhân muốn nói lại thôi, không dám hỏi ra miệng.

“Hỏi cái gì? Muốn hỏi gì hỏi nhanh một chút!”

Phân thân của hắn đã sớm thức tỉnh, vận sức chờ phát động đã lâu như vậy, lúc này hắn thật hận, hận không thể lập tức ngang ngạnh chôn chặt trong cơ thể nàng.

“Ta muốn hỏi..... có phải mỗi lần làm loại chuyện này có phải se rất đau, còn có thể chảy rất nhiều máu.....”

Nàng ngượng ngùng nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng e lệ, có chút không biết phải làm sao.

Lần trước cùng Tử Ngọc tranh luận thật lâu cũng không có kết quả, nàng biết là không nên hỏi hắn nhưng nàng thật sự không biết gì cả, nàng rất sợ, sợ lại phải trải qua cảm giác đau đớn lúc trước một lần nữa.

Hắn ngẩn người, nhìn chằm chằm nàng thật lâu, lúc đầu hắn thật không hiểu nàng muốn nói đến chuyện gì, suy nghĩ thật lâu, sau khi hiểu được hắn liền sang sảng cười to ra tiếng.

“Giang Hữu Nhân! Nàng cũng thật quá đáng yêu !”

“Thực xin lỗi, có phải ta đã hỏi chàng một vấn đề thấp kém không?”

Hữu Nhân mỉm môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ hồng, đôi mắt to dần ngập nước.

“Nhưng không sao, chàng không cần lo cho ta. Cho dù rất đau, thậm chí có đổ máu đi nữa ta vẫn có thể chịu được.”

Khuôn mặt điềm đạm đáng yêu của nàng khiến cho hắn không tránh khỏi run lên, cũng không còn cảm thấy lời nàng nói mang theo tính trẻ con nữa.

“Đồ ngốc, lần thứ hai sẽ không đau, cũng sẽ không chảy máu.”

Hắn nâng khuôn mặt của nàng lên, khẳng định nói.

“Àn.”

Hữu Nhân nhu thuận gật gật đầu, ngã người tựa vào trong lòng hắn.

Sau khi cởi bỏ hết xiêm y của cả hai người, hắn liền đem nàng đẩy ngã trên trường bào.

Sắc đen của trường bào càng làm nổi bật nên da thịt trắng nõn nà như ngọc của nàng, hắn cơ hồ đã muốn phát cuồng rồi.

Hắn đói khát vội vàng tách hai chân của nàng ra, khẩn cấp vùi sâu vào cơ thể nàng.

“Ách ————— Phong!”

Hai tay Hữu Nhân ôm chặt lấy lưng hắn, hai chân leo lên quần chặt lấy thắt lưng mạnh mẽ mà dẻo dai của hắn, thừa nhận hắn ở trong cơ thể nàng tiến sâu mạnh mẽ va chạm, không ngừng la lên tên hắn. ....

Đã quá nửa đêm hắn cũng đã muốn nàng mấy lần nhưng ngay cả một chút mệt mỏi cũng không có, vẫn như trước tràn đầy tinh lực.

Nữ nhân đáng chết, xem ra buổi tối lúc ở thư phòng nàng thật sự đã khiến cho dục vọng của hắn bùng nổ, khiến hắn không thể hạ hỏa!

Lại qua một lần kịch liệt hoan ái, vừa qua khỏi hoan ái, Thuộc Phong lại một lần nữa xoay người phủ lên cơ thể ửng hồng vì kích thích của nàng.

“Phong. ....”

Hữu Nhân dịu ngoan nằm ở dưới thân hắn, ngón tay ngọc mảnh khảnh mềm nhẹ chạm lên đường cong cương ngạnh trên mặt hắn.

Thân mật vuốt ve như vậy, không biết nàng đã khát vọng bao lâu.

Hắn không có lừa nàng, lần này quả thật không có đau như trước, nhưng ở thời điểm ngay khi hắn mới vừa tiến vào còn nàng còn không thể thích ứng với cự vật quá to lớn của hắn, của nàng có chút nhỏ không thể chấp nhận khiến nàng có cảm giác không khỏe.

Nhưng về sau nàng ngày càng cảm thấy vui thích, thậm chí còn yêu kiều thét chói tai.

Thuộc Phong眯 mắt nhìn thẳng nàng, nhìn cặp nhũ phong của nàng bị lồng ngực của chính mình đè ép tới biến dạng, con ngươi dờ dợn đi chuyển. ....

Chỉ thấy mắt nàng như ánh sao say chếch choáng mộng lung mờ hồ ngây thơ giống như con nai nhỏ.

Đôi môi nóng đỏ bùng, cơ thể mềm mại như nước, hai má đỏ hồng tiền điểm giống như táo đỏ khiến cho người thêm chảy nước miếng. ....

Bộ dạng mềm mại đáng yêu của nàng đã mê hoặc hắn.

Hắn gặm nhẹ một tiếng, lại một lần nữa nắm lấy hai núm anh đào trong tay.

.....

“Phong. ....”

Hữu Nhân không kháng cự, chỉ là đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống

“Đã làm nhiều lần như vậy rồi, vẫn còn thẹn thùng sao?”

Thuộc Phong trầm thấp cười xấu xa, hai tay cũng không hề dừng lại, ngón tay dài bao bọc lấy núm anh đào no đủ, chọc ghẹo xoa nắn, cho tới khi Hữu Nhân không nén được mà than nhẹ ra tiếng. ....

Hắn tà nhệ cười nhẹ ra tiếng, chỉ thoáng nhìn đường cong trên thân thể nàng cũng khiến hắn thờ đốc vì kinh ngạc, ánh mắt thâm thúy tối sầm lại, hai tay càng thêm vội vàng xoa nắn hai điểm mềm mịn như tơ lụa, nhịn không được lại càng thêm dùng sức xoa niết.

Thuận tiện cúi thấp người ngậm lấy một nén niêm nhũ no đủ, đưa lưỡi qua lại trên đầu, lại dùng sức khê cắn. ....

.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Động Tình: Qua Đêm Trong Động (3)

“A —————”

Cả người Hữu Nhân cong lên giật bắn như phải bóng.

Thuộc Phong tà khí thay phiên chăm sóc hai niêm nữ trắng nõn no đủ.

Hai quả anh đào đỏ hồng đã muốn cứng rắn nhô lên, niêm nữ trong tay không ngừng to lớn hơn nữa, bàn tay to vội vàng sửa lại chỗ nàng mới nghỉ tạm.....

“ Phong..... Chúng ta đã làm nhiều lần.....”

Hữu Nhân đỏ bừng mặt, nói hết câu rồi mới thấy xấu hổ.

“ Thì sao? Ai quy định phu thê ân ái còn hạn chế số lần ? “

Hắn không phân rõ phải trái liền trả lời nàng.

Một tay vẫn không rời khỏi ngực nàng, một tay kia trong lúc nói chuyện đã dời đi xuống, luồn vào trong váy áo của nàng, tìm tới hoa huyệt nóng rực tà tứ xoa nắn.

Hắn chuyên tâm trêu đùa tiểu hạch trong tay, cũng không quên trêu đùa hai cánh hoa đỏ bừng nở rộ, kích thích càng nhiều mật hoa tràn ra ngoài, thăng tới khi mật ngọt làm ướt cả tay hắn .....

“ Thật ẩm ướt.....”

Hắn khàn giọng cười nhẹ, khiến cho nơi tư mật của nàng hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

Hữu Nhân bắt lực thờ gấp ,tuy nàng đã bị hắn muốn rất nhiều lần nhưng đối mặt với việc hắn nhìn bản thân như vậy vẫn khiến nàng xấu hổ tới đỏ bừng cả mặt, không biết phải phản ứng ra sao.

“ Đứng động!”

Nàng muốn dùng tay che lại nơi tư mật lại bị Thuộc Phong đè lại, đem hai chân của nàng mở ra, khiến nàng muốn che cũng không thể che!

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xấu hổ tới mức đỏ hồng, hắn tà mị cười nhẹ ra tiếng, bàn tay phóng đang tiến tới đè hoa huyệt lại, tà tứ trêu chọc!

“ Ách.....”

Hữu Nhân hoàn toàn ý loạn tình mê ngâm nga ra tiếng, gương mặt đỏ hồng e lệ quay đi không dám nhìn vào mắt hắn.

Thuộc Phong nhìn khuôn mặt e lệ của nàng, nặng nề thờ phì phò, môi nóng rực kề sát vào phần tai mẫn cảm của nàng khàn khàn nói.

“ Đứng xấu hổ, ta muốn nàng ngẩng mặt, nhìn ta!”

Hữu Nhân không chịu nhìn hắn, nàng xấu hổ tới mức không dám nhìn mặt hắn!

“ Nghe lời, mở mắt nhìn ta, được?”

Hắn hạ thấp giọng dỗ nàng, giọng nói ôn nhu khiến nàng không tự chủ được nâng mắt lên nhìn hắn.

“ A.....”

Thân thể Hữu Nhân đột nhiên căng cứng.

Ngón tay giữa của Thuộc Phong không hề báo trước mà tiến nhập vào trong cơ thể nàng, thật sâu sát nhậ vào dung đạo ẩm ướt, rất nhanh có thể cảm nhận được dung đạo co rút lại.

“ Phong..... Ta không chịu nổi.....”

Hữu Nhân không ngừng vận vẹo cặp mông trắng nõn.

Da thịt vốn dĩ trắng hồng vì tình dục mà nổi nên một màu đỏ ửng, càng khiến cho hắn không thể khống chế, lửa nóng thập phần khó chịu !

“ Chuyện nhỏ đó, không sao .”

Hắn vừa hôn nàng, vừa thờ gấn, thấp giọng dụ dỗ nàng.

“ Sẽ không sao, ừ?”

Ngón tay mảnh dài vẫn ở chôn sâu trong cơ thể nàng, cảm nhận sự chặt khít mềm mại ngọt ngào của nàng. ....

Dưới bụng truyền tới cảm giác kích thích cực độ khiến cho nàng cực kì khó chịu, nàng cắn chặt cánh môi dưới, cánh môi đỏ hân nên thấm ra cả tơ máu, đau đớn khiến cho dung đạo theo bản năng gắt gao hút chặt lấy ngón tay hân.

Hơi thở của Thuộc Phong ngày càng nặng nề, hân cố gấn nén lại dục vọng, chỉ lấy ngón tay di chuyển ra vào trong cơ thể của nàng.

Hân cũng không tùy tiện để vật nam nhân cực đại của bản thân thẳng tiến vào cơ thể của nàng.

“Không đau?”

Hân ôn nhu hỏi, ngón tay hơi cong nên cọ sát bên trong dung đạo, bỗng nhiên cảm nhận được cơ thể nàng run rẩy một trận, hân khàn khàn cười ra tiếng.

“Nàng thích như vậy ? hửm ?”

“ ách.....”

Hữu Nhân thở gấp, thỉnh linh bị khoái cảm tập kích khiến trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, cuối cùng cũng không nói nên lời. ....

Thuộc Phong cười nhẹ, một tay đẩy ra hai cánh hoa ướt đầm của nàng, cùng lúc ấy , một ngón tay nữa đột nhiên tiến vào huyệt nhỏ phía sau của nàng)
.....

“ Không.....Phong.....”

Hữu Nhân giật mình kinh ngạc, mị nhãn say mê mở to nhìn hân.

Nàng chỉ cảm thấy huyệt đạo phía trước và phía sau đều bị có dị vật tiến vào, hân cùng lúc dùng hai ngón tay trở tiến vào trong cơ thể nàng. ....

Hai nơi!

“Như vậy thế nào? Hửm? Có thoải mái không.....?”

Hân thấp giọng hỏi, tà mị chuyển động hai ngón tay vốn dĩ vẫn đứng yên trong cơ thể nàng.....

“ A.....”

Hữu Nhân cong người lên, toàn thân kịch liệt run rẩy.....

Thân thể không thể khống chế được mà run rẩy.....

Trên trán Thuộc Phong chảy xuống những giọt mồ hôi to như hạt đậu, tiếng thét chói tai của Hữu Nhân lại càng lúc càng cao vút.

Thuộc Phong bỗng nhiên rút tay khỏi người nàng, còi tiết khô, vật nam tính sớm đã cứng rắn, hân nâng một chân của nàng, động eo một cái, mạnh mẽ xỏ xuyên qua hoa huyệt....

“ A.....”

Hữu Nhân rên rỉ, cánh tay vô lực leo nên bả vai to lớn của hân, khi hân quá mạnh mẽ nàng sẽ không nhận được mà tạo ra một số vết cào rớm máu

Nhịp điệu của hân mạnh mẽ mà trầm ổn, những hạt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi trên da thịt đỏ hồng của nàng.

Dần dần hân càng lúc càng mãnh liệt va chạm, không ngừng ở trong cơ thể nàng cuồng mãnh lướt động.

“ A.....a.....”

Hai chân nàng chặt chẽ vòng quanh thắt lưng của hân, hân lại ở trong cơ thể ẩm ướt của nàng phóng đảng cuồng dã va chạm vào nơi sâu nhất.....

Ồ lán va chạm mãnh liệt cuối cùng, cực đại to lớn của hân lại một lần nữa mạnh mẽ tiến sâu vào cơ thể nàng.

Đây đã không biết là lần thứ mấy trong đêm nay cả hai người cùng đạt cao trào, mầm móng nóng rực của hân trong nháy mắt phun vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng.....

Tình cảm mãnh liệt dần lui đi, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang áp nên lồng ngực dày rộng của hân, yên tĩnh hưởng thụ ước mơ bao lâu nay của nàng.

“ Phong.....”

Nàng vĩnh viễn cảm thấy không đủ, thấp giọng gọi tên hân.

Thuộc Phong ngả ngón neho lại tuần mâu tối đen, ngón tay nâng nên cái cầm mảnh khánh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Động Tình: Qua Đêm Trong Sơn Động (4)

“Làm sao vậy, đã kêu tên ta cả một buổi tối, không thấy mệt sao?”

Hắn giữu cọt nàng, khoe môi cười xấu xa.

Hữu Nhân xấu hổ đỏ cả mặt, lại nhớ tới bản thân cả đêm nằm dưới người hắn yêu kiều gọi tên hắn, liền xấu hổ không chịu được.

Nhưng khi đó nàng giống như bị trúng tà vậy, thân thể giống như không còn do chính mình khống chế.

Lại chẳng cảm thấy thẹn thùng, thậm chí còn trầm luân vào trong dục vọng cùng hắn.

“Chàng .....đáng ghét!”

Nàng oán trách hắn nhưng trong giọng nói lại không mang một tia trách cứ nào.

Hắn nhướn mày, khoe miệng vẽ ra ý cười.

“Chán ghét ta ? Thật sao?”

Hữu Nhân đỏ mặt,ngượng ngừng nhắm mắt, không trả lời.

‘Không nói lời nào, chứng tỏ là cam chịu. Một khi đã như vậy, ta sẽ để ngươi một mình ở trong sơn động, mặc kệ ngươi.’

Hắn cố ý thu hồi tươi cười, tà ác trên đùa nàng .‘

“Không cần! Chàng cũng biết ta thích chàng, hơn nữa ngay cả .....thân thể của ta cũng đã đem cho chàng rồi, làm sao có thể thật sự chán ghét chàng?”

Hữu Nhân đơn thuần quả nhiên đã trúng kế, vội vàng đem thân thể của mình đè lên lồng ngực kiên cố của hắn, hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy tám lưng trắng kiện của hắn, gắt gao bám vào lồng ngực hắn, tư thế kia, giống như đứa trẻ bị bắt cóc a.

“Đứa ngốc, nhìn ngươi cãi lại thật là trong ngoài bất nhất!”

Hắn nhếch môi, ác ý nhìn nàng cười .

Hữu Nhân gạt mình nhìn hắn, thật lâu sau mới ý thức được chính mình bị lừa.

Nàng không có cãi lại hắn, bởi vì nàng quý trọng, thật quý trọng khoảng thời gian “ấm áp” này.

“Thuộc Phong, qua đêm nay, liệu chàng có thể lại không quan tâm tới ta, lại không muốn nhìn thấy ta hay không?”

Nàng nhìn nghiêm túc chăm chú nhìn vào mắt hắn, bất an hỏi, không có tiếp tục hưởng ứng trò đùa của hắn.

“Ngươi lại đoán mò rồi, mau đi ngủ.”

Hắn lật người đem nàng đặt ở dưới thân, lại bị niềm nhũ no đủ của nàng cọ sát khiến cho ngọn lửa mới tạm lui của hắn lại có nguy cơ bùng nên dữ dội.

“Chàng có thể sẽ lại như vậy hay không?”

Nàng chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Nàng sợ hắn lại đột nhiên thay đổi, lại vô tình đem nàng đuổi ra ngoài.

Hắn dò xét xuống dưới, nhìn thấy dưới thân tiểu huynh đệ lại ngóc đầu dậy, đôi mắt hắn lại càng sâu thẳm. ....

Thân thể của nàng quả thật hoàn mĩ đến mức khiến hấn bị mê hoặc.

Không thể phủ nhận, cùng nàng hoan ái quả thật khiến hấn cho hấn vô cùng sung sướng cũng đạt tới sự hưng phấn cũng như thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Dáng người lung linh mê hoặc như vậy cũng khiến cho tất cả nam nhân trầm luân đi.

Bên trong rất ấm áp.

Cảm nhận vô cùng chân thật, hấn cũng không cảm thấy nhất thiết cần phải tự lừa dối mình.

Khiến cho chủ nhân của thân thể mềm mại này chủ động đến lấy lòng của chính mình, vì sao hấn lại không làm chứ, không cần thiết phải khiêm chế chính mình, cũng không cần kháng cự chính mình muốn nàng.

Huống chi, đối với con mồi chủ động đưa tới trước cửa, hấn cho tới bây giờ cũng chỉ có thói quen thu nhận lấy.

“Sẽ không!”

Hữu Nhân yên tâm thở phào một hơi, tuy rằng câu trả lười của hấn chỉ đơn giản có vài lời nhưng cũng khiến cho tâm trạng không yên bất an của nàng an tĩnh hơn rất nhiều.

Hấn thu lại toàn bộ phản ứng thuần khiết của nàng, khép hờ mắt, một tia sáng tà ác lạnh lùng xẹt qua đáy mắt.....

Hấn muốn nàng, nhưng chỉ dừng lại ở cơ thể của nàng mà không cần tình cảm của nàng.....

Sáng sớm Thuộc Phong cưỡi ngựa đưa nàng trở về vương phủ rồi quay đầu tiến cung vào triều.

Nàng không có phòng bị, hấn trực tiếp lại lớn mật, chỉ trong một đêm đã dạy cho nàng biết thế nào là chuyện cá nước than mật.

Thì ra chuyện cá nước than mật là như vậy.

Đều không phải là thống khổ đau đớn, mà ngược lại, lại khiến cho thân thể của nàng cảm nhận được sự hưng phấn chưa bao giờ có được.

Hấn khiến nàng cảm nhận được sự hạnh phúc vui mừng, cũng khiến trong lòng nàng xuất hiện sự biến hóa kì diệu.

Trải qua một đêm phóng túng trong son động, Hữu Nhân giống như trưởng thành hơn rất nhiều, cũng thành thực không ít.

Nàng học được thế nào là bắn khoăn, cũng khiến chính mình nhạy cảm mặt đỏ tim đập

Hiện tại Giang Hữu Nhân không còn là tiểu nha đầu không hiểu chuyện.....

Nàng đã trở thành một nữ nhân thành thực, là vì Thuộc Phong mà lột xác, một con bướm vì hấn mà phá kén lột xác mà ra.

Còn mang theo một phần ngây thơ nhưng cũng không kém mị lực quyến rũ.

Thuộc Phong cũng đã bớt thời gian tới phòng của nàng.

Dù phần lớn thời gian hấn vẫn qua đêm ở phòng của Ngọc nhi, nhưng ít ra hấn cũng cũng ngẫu nhiên có nhớ tới nàng.

Đối với Hữu Nhân, đây đã là một bước tiến đáng mừng.

Có hấn ở bên, ban đêm sẽ phá lệ tuyệt vời, nàng luôn luôn buồn vì sao thời gian trôi đi quá nhanh, chỉ chớp mắt đã hùng đông.

Mà mỗi đêm khi hấn không tới, nàng sẽ cảm thấy đêm dài như vô tận.

Đặc biệt, khi mà nàng nghĩ tới việc hấn ở bên cạnh Châu nhi, cũng làm những chuyện giống như làm với bản thân mình, lòng của nàng sẽ thật khó chịu, giống như bị nhéo, rất đau.

Nàng vẫn biết chuyện nam nhân tam thê tứ thiếp hầu là chuyện rất bình thường, nhưng mà nàng vẫn rất khổ sở, đau lòng.

Không phải chỉ có nam nhân mới có ham muốn chiếm hữu, nàng yêu hấn, cũng muốn hấn chỉ là của riêng nàng.

Nàng tuyệt đối không chịu được chuyện nam nhân mà mình yêu thương lại đối với một nữ nhân có diện mạo giống hệt tẩu tẩu có hành động ôn nhu âu yếm

Nàng sống dựa vào cảm giác vui buồn thất thường của hấn, cuộc sống như vậy không thể nói hết được sự khổ sở.

Cảm giác hạnh phúc hư ảo mờ mịt, giống như chỉ cần buông lỏng tay thì sẽ biến mất không thấy gì nữa, vừa giống như không hề tồn tại.

Tim của hắn, nàng không nắm được, nhìn không thấu, thậm chí không thể chạm đến.

Chỉ nửa tháng trôi qua, thân thể của nàng vốn có da có thịt cũng đã gầy đi không ít, giữa mi tâm cũng dần có vết nhăn.

“Nhật nhật tư quân bất kiến quân, cộng ẩm Trường Giang thủy.” (1)

Nàng yên lặng nhớ kĩ, dung nhan thanh lệ nhìn hướng ra ngoài cửa sổ....

Nàng và hắn liệu có tương lai?

---

(1): Mỗi ngày nhớ tưởng công lại không gặp được chàng, tựa như uống nước Trường Giang.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Động Tình: Nhẫn Cỏ (1)

Nàng nhìn trời, ước chừng đã vào chính Ngọ (12h trưa), bên ngoài nắng chói chang.

Nàng chậm chậm bước ra khỏi phòng, bắt tri bắt giác đã đi tới khu vực gần chuồng ngựa.

Tầm này, chắc hẳn là hắn đang ở chuồng ngựa.

Hắn nếu có thời gian rảnh.... Thì nhất định sẽ tự tay chăm sóc Ngự Trì , chỉ khi nào hắn không có thời gian thì Tần Tương mới phải phụ trách chăm sóc nó.

Nàng không dám làm trái ý hắn, cũng không dám tới gần chuồng, chỉ dám đứng từ xa xa nhìn vào bên trong.....

Tuy rằng cái gì cũng không có nhìn thấy nhưng vẫn cứ cố kiễng mũi chân cố gắng tìm kiếm bóng dáng của hắn.

Chỉ một thời gian nàng liền cảm thấy mệt mỏi , lo lắng cúi xuống đất lại nhìn thấy một bụi cỏ đuôi chó mọc tươi tốt.

Nàng tự nhiên cúi xuống, cẩn thận ngắt lấy vài cọng cỏ cẩn thận đặt trong lòng bàn tay.

Nàng từng nghe Từ Ngọc nói qua, nếu dùng cỏ đuôi chó kết thành nhẫn tình yêu thì chiếc nhẫn ấy sẽ có ma lực khiến cho hai người yêu nhau ràng buộc mãi mãi không xa rời.

Lúc ấy nàng chỉ là tò mò nên cũng đi theo Từ Ngọc học cách kết nhẫn tình yêu, để đợi tới một ngày có thể kết cho hắn và nàng một đôi nhẫn cũng đeo

Nhưng trước kia thái độ của hắn đối với nàng cách xa vạn dặm, nàng muốn đến gần hắn cũng đã là chuyện vô cùng khó khăn, nàng không cần thử cũng biết hắn sẽ không tin vào những chuyện ấu trĩ như vậy.

Như vậy, bây giờ thì sao? Hắn liệu có thể vì nàng mà một lần tin vào những thứ ấu trĩ này?

Trong lòng nàng miên man suy nghĩ, trên tay cũng không hề dừng lại rất nhanh đã đem cỏ đuôi chó kết thành hai chiếc nhẫn y như nhau.

Của hắn hơi to một chút, của nàng nhỏ hơn một chút.

Hai chiếc nhẫn được đeo trên hai ngón tay khác nhau, tượng trưng cho đôi đôi kiếp kiếp, không chia ly, không xa rời.

Nàng muốn nắm chặt lấy sự ngọt ngào như có như không lúc này, mặc kệ là loại chuyện xưa này có trở thành hiện thực hay không nàng cũng tin nguyện tin vào nó.

“Người ở đây làm gì ?”

Đang lúc Hữu Nhân đứng gần người suy nghĩ, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói của hắn.

“Ngươi tìm ta có việc?”

Nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy hán cười Ngự Trì uy phong凛冽.

“Không phải.” Hữu Nhân vội vàng lắc đầu, “Ta chỉ là rảnh dỗi nên đi dạo, không có ý tiến vào.”

Thuộc Phong hơi hơi nhíu mày.

“Ta không hỏi ngươi chuyện đó, ta hỏi ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Mỗi khi có thời gian rảnh, thời tiết cũng không còn quá oi bức, Thuộc Phong hẳn sẽ đem Ngự Trì đi dạo trong chốc lát, không ngờ hôm nay lại gặp nàng.

“Ta.....”

Hữu Nhân siết chặt đôi nhãn trong tay.

“Có chuyện gì thì mau nói.”

Hắn ngồi trên lưng ngựa, trầm giọng nói.

Hữu Nhân lo sợ hơi mở lòng bàn tay.

“Cái này, là ta tự tay kết nhẫn từ cò đuôi chó.”

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, đầu lông mày hơi nhếch lên.

“Ta có kết hai cái, cái này lớn hơn một chút là... tặng cho chàng.”

Hữu Nhân cố gắng nở nụ cười, lộ ra hàm răng đều đặn trắng nõn rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Động Tình: Nhẫn Cỏ (2)

“Tặng cho ta?” Con mắt tối lại, lơ đãng bĩu môi “Không cần, ta không thích những thứ ấu trĩ như vậy.”

“Chàng không nên coi thường nhẫn cỏ này như vậy, nó là một điển cố, không phải là trò chơi của tiểu hài tử! Chúng ta mỗi người một cái, như vậy có thể luôn luôn ở bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa!”

Nàng ngẩng nên khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nói, ngữ điệu giống như làn gió thu lạnh lẽo mà tươi mát.

Thuộc Phong nhếch môi, như cười như không.....

Nha đầu này, lại còn nghĩ tới chuyện luôn luôn nhìn thấy hắn?

Hắn đối với nàng chỉ có sự mê muội thân thể, chẳng qua chỉ là sự vui vẻ thương thức những mới mẻ mà thôi.

Căn bản là không hề có ý định muốn cùng nàng thường xuyên gặp mặt, chứ đừng nói đến bạc đầu giai lão, vĩnh viễn không chia lìa.

Đương nhiên những chuyện này hắn sẽ không nói thẳng với nàng.

Dù sao, nàng cũng hầu hạ hắn nửa tháng.

“Chỉ cần ngươi thích.”

Hắn vươn tay, chuẩn bị nhận “lễ vật” của nàng, coi như phần thưởng cho việc nàng hầu hạ hắn lâu nay.

Hắn cũng không thích thiếu nợ người khác, đặc biệt là nữ nhân.

“Ta đeo cho chàng!”

Nàng mỉm cười tươi, cực kì thận trọng đem nhẫn cò đeo lên ngón vô danh của hắn, sau đó đem cái còn lại cẩn thận đeo vào tay mình.

Nàng vui vẻ tươi cười như đóa hoa nở rộ, đẹp đến mức khiến cho người quên cả hô hấp.

“Nếu đã đeo trên tay thì tuyệt đối không được tùy tiện lấy xuống, nếu không sẽ mất linh nghiệm.”

Nàng cẩn thận đặt dò.

Hắn giật mình, giật giật lông mày, hờ hững liếc nhìn nhẫn cò trên tay một cái, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh không một tia gợn sóng, đối với lời nói của nàng từ chối cho ý kiến.

“Không có chuyện gì nữa thì nên trở về phòng, đêm nay ta không đến phòng của ngươi.”

Hắn quẳng xuống một câu nói rồi quay đầu ngựa, nhanh chóng biến mất trên cánh đồng cỏ rộng lớn trước mắt.

Nét tươi cười trên mặt Hữu Nhân nhanh chóng đông cứng, chưa kịp nói thêm điều gì, hắn đã bỏ đi, để lại nàng một mình.

Rất lâu sau nàng mới lấy lại được tinh thần, cẩn thận trở về phòng.

Chỉ đến khi đi rất xa, rất xa tới khi không còn nhìn thấy chuồng ngựa nữa nàng mới không tiếp tục ngoái đầu lại nhìn.

Nàng cúi đầu, thật cẩn thận vỗ về ngón tay đeo nhẫn.

“Hắn, cũng sẽ đeo sao?”

Nàng mỉm cười, lẩm bẩm tự hỏi.

Mà không hề biết, khi hắn xoay người đi đã đem nhẫn cò nàng tự tay bện tùy ý vứt ở nơi nào.

Hắn đường đường là một vương gia, làm sao có thể đeo trên tay cái loại “thủ công mỹ nghệ” không đáng một đồng này

Nghĩ thức trạng trọng trong mắt nàng đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là bồi nàng chơi một trò chơi ấu trĩ mà thôi. ....

Thời gian Hạ Khiếm Bội ở Thiên Vũ quốc đàm phán cuối cùng cũng kết thúc, về cơ bản thì mọi điều khoản trong hiệp nghị về biên giới đã được bàn bạc thỏa đáng.

Dựa vào thỏa thuận lúc trước của hắn, đối với việc hắn được “tiếp cận” Hữu Nhân ba ngày, hắn vô điều kiện đáp ứng việc xác nhận biên giới của Thiên Vũ quốc.

Cho nên phần hiệp nghị lần này kí kết vô cùng thuận lợi, căn bản cũng không cần thiết phải phí sức tiếp tục đàm phán.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Động Tình: Bị Hãm Hại (1)

Nhận thấy các văn kiện cũng xấp xỉ hoàn thành, Hạ Khiếm Bội lại yêu cầu muốn được Hữu Nhân bồi hãm ăn tối.

Lần này Thuộc Phong không đồng ý ngay lập tức, nhưng cũng không trực tiếp cự tuyệt.

Dùng xong bữa tối, Hữu Nhân liền ngăn người ngồi trên giường nhìn chăm chăm vào nhẫn cò trong tay.

“Quận chúa, nghe nói Hạ vương tử của Thiên Diệp Quốc lại đưa ra một cái yêu cầu cổ quái, có liên quan tới người.”

Từ Ngọc nghe được tin tức từ miệng của Tần Tương, ngay lúc tán gẫu cùng Hữu Nhân liền thuận miệng nói ra.

“Hạ Khiếm Bội không phải đã đồng ý với hiệp nghị về biên giới rồi hay sao? Còn liên quan gì tới ta?”

Hữu Nhân khó hiểu.

“Hiệp nghị thì đúng là hắn đã đáp ứng rồi, nhưng vẫn chưa có kí tên a!”

Hữu Nhân nhăn mi tâm.

“Hắn lần này lại đưa ra điều kiện gì?”

“Hạ vương tử này cũng thật buồn cười, hắn muốn người bồi hắn dùng cơm tối, nếu không hắn sẽ không kí tên vào bản hiệp nghị!”

Từ Ngọc ngạc nhiên nói.

“Nhưng..... Thuộc Phong không có nói với ta chuyện này.....”

Hữu Nhân trầm mặc.....

Hắn sẽ không giống như lần trước, không quan tâm đến ý kiến của nàng mà đã tự mình an bài chứ?

“Vương gia lúc này có vẻ như chưa đồng ý nhưng cũng không có đáp ứng.”

Từ Ngọc giống như đoán được suy nghĩ của nàng, tiếp tục nói.

“Chàng không có đáp ứng?”

Từ Ngọc gật gật đầu.

“Đúng vậy a, tạm thời cũng không có đồng ý. Nghe Tàn Tương nói, cũng không rõ ý của vương gia, giống như là còn do dự.”

Trong lòng Hữu Nhân trào nên một làn sóng ầm ập.

Thái độ của hắn như vậy, có phải hay không chứng tỏ rằng hắn để ý tới nàng?

Từ Ngọc nhìn Hữu Nhân, tiếp tục nói.

“Lần đàm phán này liên quan tới con đường làm quan của vương gia. Nếu hiệp nghị được kí tên, về sau Hoàng Thượng đối với vương gia khẳng định sẽ càng thêm coi trọng.”

Hữu Nhân ngẩng mặt lên.

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

Thật không ngờ lại quan hệ tới con đường làm quan của hắn.

“Giống như..... Là như thế này.”

Từ Ngọc ngơ ngẩn nhìn chủ tử nhà mình, Hữu Nhân khẩn trương nghe dự đoán của nàng.

“Nương nương?”

Tàn Tương đang canh giữ ngoài cửa, nhìn thấy Hữu Nhân liền giật mình.

Đã một thời gian thật dài, nương nương không có chủ động tới thư phòng tìm vương gia a.

“Thuộc Phong có ở bên trong không?”

Hữu Nhân nhìn hắn, hỏi.

“Vương gia ở bên trong, nhưng..... người..... đang bàn công sự.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Động Tình: Bị Hãm Hại (2)

Tần Tương ngoài nhìn Thuộc Phong vẫn đang vui đầu vào công sự trong phòng, vương gia không thích nhất là có người quấy rầy khi người xử lý công việc, lúc này nương nương đi vào chỉ sợ lại gặp khó khăn.

“Ta có việc cần tìm chàng, cũng không phải tới làm phiền chàng.”

Hữu Nhân nhìn thấu tâm tư của hân, nói.

“Đề nàng vào đi.”

Không chờ Tần Tương mở miệng, thanh âm của Thuộc Phong đã truyền từ trong phòng ra.

“Vâng” Tần Tương hướng Hữu Nhân gật đầu, “Nương nương, mời vào.”

“Chuyện gì?”

Hân ngừng đầu, chỉ nhìn nàng một cái rồi lại tiếp tục chăm chú xem tấu chương trong tay.

“Ta tìm chàng là vì hiệp nghị biên giới giữa Thiên Vũ quốc và Thiên Diệp quốc.”

Hữu Nhân đứng tại chỗ bất động, lặng yên nhìn hân, dịu dàng nói.

“Việc này không liên quan tới ngươi, ngươi không cần phải xen vào.”

Hân đến cả đầu cũng không ngừng lên, không hề có một chút ý tứ muốn tiếp tục nói về vấn đề này với nàng.

Hữu Nhân hít sâu một hơi, cố lấy dung khí nói.

“Ta biết Hạ Kiếm Bội muốn ta bồi hân dùng bữa, ta nguyện ý đáp ứng yêu cầu của hân.”

Nhón tay đang cầm bút viết khựng lại, hân nâng con ngươi lên nhanh hiểm hung ác nhìn chăm chăm vào nàng.

“Ngươi muốn bồi hân dùng bữa?”

“Phải.”

“Theo như ta biết, chẳng phải ngươi đối với những chuyện như thế này rất không thích hay sao?”

Hân khép hờ mắt, con ngươi hàm chứa nghi hoặc nhìn thẳng nàng.

“Nhưng mà hiệp nghị lần này có thành công hay không đối với chàng chẳng phải rất quan trọng hay sao?”

Hữu Nhân tiến lên vài bước, vẻ mặt lo lắng còn khiến cho người khác tưởng rằng việc này có quan hệ lợi hại trực tiếp tới nàng.

Hân gạt mình, ngay sau đó phiến môi mỏng nhếch nên tạo một ý cười thâm hiểm.

“Ngươi không cần phải nhúng tay vào, ta tự sẽ có biện pháp khiến hân ký vào hiệp nghị kia.”

“Nhưng mà.....”

“Không cần nói nữa! Nếu để ngươi đi bồi hân dùng bữa, cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì, không những không được việc mà có khi còn làm hỏng việc. Ta đã sớm không nghĩ đến việc để ngươi đi tiếp xúc với Hạ Kiếm Bội.”

Hân quyết định không đáp ứng yêu cầu của Hạ Kiếm Bội, nguyên nhân chính là không muốn nàng làm hỏng kế hoạch của hân, còn một nguyên nhân nữa mà hân không phát hiện hoặc là cố ý không đề cập đến.....

Ham muốn chiếm hữu của nam nhân khiến cho hân tuyệt không muốn nữ nhân của mình đi bồi một nam nhân khác, cho dù chỉ đơn thuần là một bữa cơm.

“Sẽ không! Lần trước là do ta bực bội chuyện chàng không để ý đến cảm nhận của ta đã đồng ý với hân, nên mới cố ý phá hư, lần này tuyệt đối sẽ không như vậy!”

Hữu Nhân vội vã hướng hân cam đoan.

Hân dò xét nhìn nàng.

“Lần này có gì khác?”

“Chàng đã vì ta mà suy nghĩ, chuyện lớn như vậy mà vẫn còn để tâm tới cảm nhận của ta. Chỉ dựa vào chuyện chàng đã đặt bản thân mình vào vị trí của ta, suy nghĩ cho ta, ta nguyện ý đi bồi Hạ vương tử ăn một bữa cơm. Hơn nữa ta thề, ta tuyệt đối sẽ không làm hỏng chuyện, bởi vì lần này là do ta cam tâm tình nguyện.”

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ?

Hắn cười nhạt, nàng suy nghĩ cũng thật nhiều.

“Nói cách, trước kia vì ngươi bị ép buộc cho nên liền cố ý đùa giỡn Hạ Kiếm Bội, khiến cho ta mất mặt trước hoàng thượng?”

Hắn nhướn mày, nhàn nhã thoải mái hỏi.

Hữu Nhân áy náy cúi đầu xuống, nha đầu đó giống như tiểu hài tử là sai đang chờ trách phạt, khăn trương túm chặt góc áo.

“Thực xin lỗi.....”

Rất lâu sau nàng mới nhỏ giọng nói.

“Thực xin lỗi, cũng chính là chấp nhận?”

Hắn còn không có muốn buông tha cho nàng, cả giận nói.

Hữu Nhân mím môi, im lặng không nói.

Đôi mày anh tuấn của hắn khêu lên

“Đã có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, ta làm sao có thể tin ngươi sẽ không nháo làm loạn một lần nữa?”

Hữu Nhân đột nhiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

“Ta thật sự sẽ không làm loạn! Xin chàng tin tưởng ta.”

Nàng giống như binh lính ra trận giết giặc, vẻ mặt nghiêm túc, cơ thể nhỏ nhắn đứng thẳng giống như cây trúc, giữ vững tinh thần “thấy chết không sờn”.

Hắn nheo mắt lại, bị vẻ mặt của nàng nghiêm túc của nàng chọc cười.

“Nếu ngươi thất bại, ngươi có biết hậu quả?”

“Nói vậy..... chàng đáp ứng nguyện vọng của ta?”

Hữu Nhân vui vẻ nói.

Khiến nàng vui vẻ vô cùng dễ dàng, chỉ cần hắn mỉm cười một cái, đối với nàng cũng là một tia thiện ý.

Hắn im lặng như tờ, không có trực tiếp trả lời vấn đề của nàng.

“Buổi tối ngày mai, thiết yến đặt tại sảnh chính trong Tĩnh Di viên của ngươi, rượu và thức ăn ta sẽ cho người chuẩn bị trước, ngươi chỉ cần bồi hấn ăn uống no say là đủ.”

“Được! Ta đã biết! Chàng chờ tin tốt của ta!”

Có thể có được sự tin nhiệm của hắn, nàng liền cảm thấy toàn thân bùng bùng quyết tâm.

Hắn cũng cười.

“Mong là như vậy.”

“Ngọc chủ tử, nghe nói nha đầu kia đã tiếp nhận chuyện bồi Hạ vương tử dùng cơm. Nếu nàng ta thành công thì hình tượng của nàng ta trong mắt vương gia chẳng phải sẽ hoàn toàn thay đổi hay sao?”

Ly Ly là thị tì của Ngọc nhi, nàng ta dò hỏi được tin tức liền lập tức chạy tới báo cáo với nàng ta, cũng thuận tiện dăm chọc vài câu.

Ánh mắt Ngọc nhi tỏ vẻ khiêu khích, lông mày nhỏ nhắn chưa ngoa chau lên

“Chính là Vương tử của Thiên Diệp quốc Hạ Kiếm Bội đưa ra yêu cầu bồi yến hoang đường này sao?”

“Đúng vậy ả!”

Ngọc nhi khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Mắt của Hạ Kiếm Bội bị mù hay sao mà lại chọn loại nữ nhân ấy?”

Nếu nàng bồi yễn, với mị lực của nàng thì chỉ cần ba phần công phu liền có thể lập tức lấy lòng nam nhân kia để như trở bàn tay, hẳn không ngoan ngoãn kí tên trên hiệp nghị kia mới là lạ!

“Việc này nói tới cũng kì quái, những nữ nhân khác Hạ Vương tử kia một người cũng không cần, lại khẳng khẳng chỉ muốn nữ nhân kia bồi hấn. Nói không chừng giữa hia người họ có chuyện bất chính không thể để người khác biết, có lẽ vương gia bị cấm sùng cũng không biết chừng.”

Ly ly bĩu môi, càng lớn mật “phỏng đoán”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Động Tình: Bị Hãm Hại (3)

Lời nói vô căn cứ của Ly Ly khiến cho Ngọc nhi suy nghĩ.

Chỉ thấy khóe miệng nàng ta nở một nụ cười lạnh, thật khẳng định nói:

“Bọn họ vốn có gian tình.”

“Thật sự có? Ngọc chủ tử, ngài biết?”

Ly ly kinh ngạc tròn to mắt, lúc trước nàng nói thật ra chỉ là suy đoán linh tính không có căn cứ, không thể tưởng tượng được thật sự có chuyện như vậy?

Nàng ta cười liếc nhìn Ly ly một cái rồi đột nhiên hung hăng nhìn thẳng về phía xa, mị nhãn âm độc nheo lại.

“Không có cũng phải có!”

“Ngọc chủ tử, ý của ngài là.....”

“Lại gần đây.....”

Ngọc nhi ở bên tai Ly ly nói nhẹ vài câu, chủ tớ hai người ăn ý không hện mà nhìn nhau cùng cười.

“Biết bây giờ nên làm gì rồi chứ?”

Ngọc nhi nhếch mày, Ly Ly hiểu ý nở nụ cười giả tạo.

“Ngọc chủ tử yên tâm, việc này cứ tin ở nô tỳ. Chỉ cần khiến cho nữ nhân ngu ngốc kia chịu thật nhiều đau khổ, khiến nàng ta vĩnh viễn không bao giờ có thể thay đổi trong mắt vương gia.”

Ngọc nhi vươn ngón tay ngọc ngà, vuốt ve làn da nõn nà của mình, âm hiểm gọi lên tươi cười:

“Mơ tưởng xoay chuyển Càn Khôn ngay trước mắt ta, cũng không hỏi Ngọc nhi ta có đáp ứng hay không!”

Ly Ly nịnh nọt, nhe răng cười phụ họa:

“Nàng ta sao có thể so với Ngọc chủ tử có trí tuệ vô địch? Chỉ cần người đưa ra một tiểu kế, cũng có thể đánh cho nàng ta biến trở về nguyên hình không đúng hay sao?”

“Nha?” Ngọc nhi nhướn mày. “Người cũng biết rằng ta vượt xa nàng ta?”

“Đó là đương nhiên, nếu không thì một người anh minh thần võ như vương gia làm sao lại có thể chuyên sùng một mình nương nương, còn đối với nàng ta thì ngay cả liếc mắt cũng lười.”

Nàng ta giao hoạt cười cười, khóe mắt nhú nhú ý bảo Ly ly lui xuống.

“Nhớ rõ làm cho sạch sẽ , không nên để lại bất kì dấu vết nào. Việc này nếu làm tốt, chủ tử ta sẽ tuyệt đối không bạc đãi ngươi.”

Nàng chưa từng được làm chủ tử, từ sau khi vào Thuộc vương phủ liền cảm nhận được cảm giác làm chủ nhân thật tuyệt.

Lúc này đối mặt với kẻ thất sủng – Hữu Nhân , nàng sớm đã có dã tâm thay thế.

“Nô tỳ xin tạ ơn chủ tử trước.”

Ly ly gian xảo mỉm cười, hành lễ cáo lui.

Mới sáng tinh mơ, trù phòng đã khí thế ngất trời bận rộn chuẩn bị yến tiệc.

Dù bữa tiệc tối này chỉ có hai người dùng nhưng cũng tuyệt đối không thể tiết kiệm, các loại thức ăn trên quý đều dâng nên đủ.

Từ trù phòng đến Tĩnh Di viện rất đông đám nô tài đi lại, hoa quả, rượu ủ đi đi lại lại không ngừng.

“Tiểu Thúy, để ta thay ngươi đem rượu vào là được rồi, vừa rồi ta đi ngang qua trù phòng thấy Lâu đại nương đang tìm ngươi đó!”

Giữa đường Ly Ly đột nhiên chặn tiểu Thúy đang bung rượu đi lên lại.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Động Tình: Bị Hãm Hại (4)

“A? Vậy sao? Nhưng ta phải đem rượu đến chỗ vương phi nương nương đã,tiệc tối đã bắt đầu rồi!”

Tiểu Thúy lo lắng nói.

“Chỉ sợ không được. Lâu đại nương nói là tìm ngươi gấp, hay là ngươi quay về trù phòng, ta giúp ngươi đưa rượu qua chỗ nương nương là được , không phải như vậy là được sao?”

“Vậy cũng được, thật cảm ơn ngươi, Ly Ly tỉ tỉ.”

Tiểu Thúy tin là thật, miệng nói lời cảm tạ, đưa đồ trong tay giao cho Ly Ly , liền nhanh chân hướng phía trù phòng chạy đi.

“Hừ , lại là một kẻ ngu ngốc!”

Đợi cho tiểu Thúy chạy ra xa, Ly Ly nhìn bóng lưng của tiểu Thúy khuất dần, khóe miệng liền lộ ra một nụ cười trào phúng kinh bi.

Nàng ta đi đến một góc khuất ít người qua lại, lấy ra hai gói thuốc nhỏ đã chuẩn bị tốt từ trước.

Ở Thiên Vũ quốc, nam nhân và nữ nhân dùng hai loại chén uống rượu khác nhau, nàng ta bôi trên miệng chén của hai người hai loại thuốc khác nhau.

Sau đó liền xen lẫn trong đám người bung đồ ăn, vui vẻ đi tới Tĩnh Di viện.

Trăng sao mờ mờ, trong Tĩnh Di viện đèn đuốc sáng trưng.

Trong sảnh chính bữa tiệc đã bày sẵn, đồ ăn hương sắc vị đều đủ cả, bày biện cẩn thận, nghe nói chỉ ngửi mùi thơm thôi cũng khiến người ta muốn ăn ngay lập tức.

Trên bàn ăn các món ăn đã được bày biện vô cùng rực rỡ, là do các đầu bếp đặc biệt chuẩn bị cho bữa cơm đêm nay.

Hữu Nhân hoàn toàn bố trí theo yêu cầu của Hạ Kiếm Bội,mở đầu là một khúc ca múa giúp vui, sau đó nàng cho tất cả mọi người uống, chỉ còn lại hai người bọn họ trong phòng.

“Thật giống như nằm mộng, sau khi xảy ra những chuyện như vậy,thật không ngờ lại có thể cùng nàng ăn một bữa cơm như vậy.”

Hạ Kiếm Bội quan sát bài trí tinh xảo xung quanh phòng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp có má lúm đồng tiền của nàng.

“Hạ Vương tử, Hữu Nhân trước kia có nhiều điều không phải, còn có nhiều lần đắc tội, mong rằng người bỏ qua cho. Tướng công cũng đã giáo huấn ta, sau này nếu Hạ Vương tử có ghé qua phủ, Hữu Nhân cùng tướng công sẽ tận tình đón tiếp, nhất định sẽ không vô lễ giống như trước đây.”

Hữu Nhân cung kính hướng Hạ Kiếm Bội giải thích, phong cách quý phái không hề kém các thiên kim tiểu thư con nhà quý tộc.

Hạ Kiếm Bội bị kinh ngạc trước sự thay đổi tính cách của Hữu Nhân, cũng bị dọa cho hóa đá.

“Ta nói này, vương phi nương nương, nàng vẫn cứ nên nói chuyện như bình thường đi. Bộ dạng nữ nhân đoang trang hiện thực như vậy rất không giống ăng, như vậy khiến cho ta có cảm giác ngay cả tóc gáy cũng dựng đứng lên.”

“Ta không có cô ý nói chuyện khác với bình thường, hơn nữa đây là thái độ tôn trọng đối với Hạ Vương tử, ta thấy không có gì là không đúng.”

Hữu Nhân ôn nhu tươi cười.

Hạ Kiếm Bội vẫn kì quái đánh giá nàng.

“Chỉ mới có qua nửa tháng mà nàng dường như đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Hoàn hảo là mặt nàng không có thay đổi, nếu không khẳng định ta cũng sẽ không nhận ra nàng.”

“Phải không?” Nàng khẽ hỏi.

Nàng bây giờ và trước kia quả thật là không giống nhau, nhưng không phải là sự giả tạo nhất thời mà là vì “hắn” mà thay đổi chính con người của mình.

“Gần đây có phải nàng đã xảy ra chuyện gì? Chuyện tình cảm với tên Thuộc Phong đó phát triển thuận lợi chăng?”

Hạ Kiếm Bội nhướn mày, suy đoán rồi nói ra nguyên nhân duy nhất có thể khiến cho nàng thay đổi tính tình, cầm lấy đĩa gấp miếng thịt ba chỉ bỏ vào miệng nhai nuốt.

Hữu Nhân nhớ tới chuyện cùng với Thuộc Phong ở trong sơn động cả đêm liền ngưng ngừng, hai má tránh không khỏi ửng hồng.

Hạ Kiếm Bội nhìn biểu tình của nàng, ngạc nhiên tới mức phát ra âm thanh quái dị, chỉ thẳng vào mũi của nàng chế nhạo.

“Ai nha nha, nương nương cao ngạo của chúng ta thì ra cũng có lúc thẹn thùng! Thật không đơn giản, tiểu tử Thuộc Phong này thực sự không hề đơn giản! Nhưng mà ta hiểu được, tình cảm của hai người các người cũng đã tốt lên, cho nên ngay cả việc đề hai ta cùng ăn chỉ một bữa cơm hán cũng không yên tâm.”

Hạ Kiếm Bội vẫn còn nhớ chính mình bị nàng “ngược đãi” như thế nào, nay thật vất vả mới có cơ hội được chế nhạo nàng, hắn làm sao có thể buông tha?

“Hạ vương tử, sự nhẫn nại của ta vốn không được cao cho lắm, ngài có phải hay không cũng nên để cho ta chút mặt mũi?”

Hữu Nhân mặt càng ngày càng đỏ, nàng nheo mắt lại, dường như uy hiếp mở miệng nói.

Hạ Kiếm Bội giống như bị người ta điểm huyết dừng lại, ngay lập tức liền thu hồi tươi cười cợt nhả.

“Được nha! Nàng vẫn nên dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta là được rồi, quá khách khí ngược lại khiến ta không quen.”

“Người thật đúng là kì quái, ta đối với người nói chuyện có thiện ý lại còn không thích, hay người muốn mỗi khi người khác gặp người đều thả chó cắn người, thả chuột chơi với người hay sao?”

Hữu Nhân bị yêu cầu của hắn chọc cười, kỳ thật..... chỉ cần bỏ qua ấn tượng ban đầu của nàng về hắn, thì hắn cũng có thể được coi như là một bằng hữu có thể thoải mái cùng nói chuyện phiếm.

Cùng hắn ở một chỗ nói chuyện thật tự nhiên, không cần kiêng kị bất cứ điều gì. Mà ở trước mặt “hắn”, lại không giống như vậy.

Bởi vì quá mức đề ý tới cảm giác của đối phương liền trở thành lo trước lo sau, nói gì cũng phải đề ý, suy tính.

Hạ Kiếm Bội mặt dài nhếch môi.

“Người đã từng nói, tên của ta nên đổi thành “Hạ Gian Phôi” không chút đáng giá, làm sao có thể xứng với tên của ta?”

Nếu không phải Hữu Nhân mạnh mẽ kiềm chế ý cười, nàng thực chỉ sợ chính mình sẽ làm trò cười trước mặt Hạ Kiếm Bội, không nhịn được mà cười đến lật trời.

Bộ dáng nàng cười duyên đáng thật sâu hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của hắn, khiến hắn mất thật lớn khí lực mới có thể bức chính mình rời mắt đi.

Không thể phủ nhận rằng hân đối với nàng vẫn còn mê luyến, nhưng hân tôn trọng nàng, cũng bội phục tính cách chấp nhất cùng chuyên nhất của nàng trong chuyện tình cảm, nếu là lựa chọn của nàng, hân sẽ chúc phúc cho nàng.

Yêu cầu dùng bữa lần này là ý nghĩ ích kỉ của riêng hân, hân sắp kế thừa ngôi vua, khi hân trở thành vua của một nước thì chỉ sợ hân sẽ không còn có cơ hội được đích thân sang Thiên Vũ quốc nữa.

“Tới! Nương nương, Hạ mỗ kính nàng một ly! Hy vọng nàng có thể đạt được điều nàng mong muốn, đạt được hạnh phúc mà nàng theo đuổi!”

Hân đột nhiên nâng một chén rượu kính nàng.

“Không sao! Nương nương, tới! Cùng ly!”

Sau một tiếng chạm cốc vang lên, Hữu Nhân mỉm cười hữu nghị, cùng Hạ Kiếm Bội đồng loạt ngửa đầu, đem rượu trong chén liền một hơi cạn sạch.

“Cám ơn ngài. Nhưng từ lượng của ta không được tốt, không uống được nhiều, chuyển sang bồi rượu ngài đi!”

Hữu Nhân liền tự mình rót từ chung rượu trước mặt vào một chén nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Động Tình: Bị Hãm Hại (5)

Cảm xúc của nỗi buồn ly biệt thường rất sâu đậm, Hạ Kiếm Bội không tránh khỏi có chút cảm giác mất mát, một chén lại một chén tự mình rót ,tự mình uống hết.

Quá ba tuần rượu , hân liền cảm giác thân thể có chút gì đó không đúng.

Một loại cảm giác nóng bỏng từ bụng dưới truyền lên, khuôn mặt xinh đẹp của Hữu Nhân ở trước mắt hân không ngừng phóng đại, ánh mắt nhìn nàng càng ngày càng trở nên nóng rực.

Biết rõ rằng không nên nhìn nàng như vậy nhưng hân lại không khống chế được chính mình.

Toàn thân nóng giống như bị hỏa thiêu mãnh liệt.

Từ lượng của hân vẫn luôn rất tốt, không lý nào lại say nhanh như vậy.

Đầu óc Hữu Nhân bắt đầu có chút hỗn loạn, tầm mắt bắt đầu trên mơ hồ, hai gương mặt cùng xuất hiện trước mắt, một chốc là Hạ Kiếm Bội , một chốc lại biến thành Thuộc Phong.

Hữu Nhân nghĩ mình say rượu.

Nàng dùng hết sức lắc đầu, dùng sức nháy mắt , nhưng khi mở mắt trước mắt lại là ngũ quan tuấn mỹ của Thuộc Phong.

“Hữu Nhân.....”

Thuộc Phong từ bên bàn liền đứng dậy, đi đến trước mặt Hữu Nhân, thấp giọng gọi nhũ danh của nàng, cũng đưa tay kéo nàng lại.

“Phong?”

Cổ tay của Hữu Nhân bị hân lôi kéo, chăm chú nhìn vào đôi mắt thâm tình của hân.

Người trước mắt quả đúng là Thuộc Phong, nhưng là vì sao hân lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại nhìn nàng ôn nhu như vậy?

Thuộc Phong nhìn nàng càng thêm nóng bỏng hơn, đột nhiên ôm nàng lại

Dưới tác dụng của dược vật, hân đã đánh mất lý trí chỉ còn lại dục vọng bản năng.

“Nhân nhi, ta yêu nàng!”

Hân đói khát nhìn khuôn mặt Hữu Nhân đang đang ngẩng lên.

Biểu cảm trên khuôn mặt Hữu Nhân có chút biến hóa ”Chàng . . . . . Có phải là Thuộc Phong không?”

Nàng nhìn thấy thì đúng là hấn nhưng chính cảm giác của nàng đối với hấn thì lại không phải.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? Chẳng lẽ nàng thật sự đã say hay đây chỉ là ảo giác ?

“Nhàn nhi! Đem chính mình giao cho ta!”

Hấn ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai của nàng, không trả lời câu hỏi của nàng, liền kích động kiểm chế hai tay của nàng, ham muốn mãnh liệt rốt cục không thể áp chế được mà bùng nổ.

“ Phong , chàng làm sao vậy?”

Hữu Nhàn theo bản năng muốn tránh khỏi cái ôm của hấn, cảm xúc khi ở trong ngực hấn không hề giống như khi được ở trong ngực của Thuộc Phong.

“Đừng đi! Nhàn nhi!”

Hấn lại dùng lực, giống như muốn đem Hữu Nhàn tiến nhập vào trong ngực của chính mình, hơn nữa hai tay ở trên lưng nàng cũng vội vàng di chuyển, vò nát cả y phục của nàng.

“Không cần như vậy!”

Hữu Nhàn muốn thoát ra nhưng không thể chống lại được lực đạo đáng sợ của hấn.

“Nhàn nhi, ta không kiểm chế được sự rung động đối với nàng. Ta ở ngay trước mặt nàng, chẳng lẽ nàng không hề cảm nhận được tâm ý của ta hay sao?”

Thuộc Phong xúc động hỏi, con ngươi ảm đạm ngay cả chớp mắt cũng không chớp mắt nhìn thẳng vào nàng, yết hầu kiệt liệt chuyển động lên xuống.

Hữu Nhàn mơ màng.....

Thuộc Phong hấn nói hấn vì nàng mà rung động? Đây có phải là thật chăng? Không phải là đang nằm mơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Động Tình: Bị Hãm Hại (6)

Thuộc Phong đêm nay ngủ lại trong Từ Đình uyển.

Ngọc nhi đã cởi hết y phục , ngay cả cái yếm cũng không mang, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ mặc duy nhất một cái tiết khổ , y phục màu tím rớt xuống bên hông, toàn thân gần như là lồ lộ khóa ngồi ở giữa hai chân của Thuộc Phong.

Thuộc Phong nheo mắt nhìn đi nơi khác , không hề để ý đến nữ nhân đang làm loạn trên người hấn.

“Vương gia? Ngài vì sao lại không nhìn thiếp, có phải hôm nay thiếp không đẹp, không thể khiến vương gia chú ý hay không?”

Châu nhi mềm mại yêu kiều đem trán tựa vào vai hấn, rõ ràng hôm nay tâm tư của hấn không hề đặt hết ở trên người nàng.

Trước kia, hấn thích nhất là nhìn khuôn mặt này.

“Hiện giờ là giờ nào?”

Hấn khó chịu đẩy Ngọc nhi đang dựa vào trên người mình ra, hơi nhíu mày, hỏi một vấn đề chẳng liên quan gì.

Ngọc nhi ngẩn người.

“Hấn là đã qua giờ tuất, đến giờ hội. Vương gia người hỏi canh giờ làm gì?”

Thuộc Phong buông Ngọc nhi ra, liền đứng dậy, cầm lấy cái yếm cùng y phục trên ghế đưa cho nàng.

“Mặc y phục vào đi, đêm nay ta không có hứng.”

Nói xong liền quay người rời đi.

Ngọc nhi không kịp mặc y phục, chỉ kịp lấy cái yếm che ở trước ngực liền vội vàng chạy đến đứng chắn ở trước mặt Thuộc Phong.

“Vương gia, người muốn đi đâu?”

“Ta đi đâu còn cần phải báo với người hay sao?”

Thuộc Phong nheo mắt lại, đối với nữ nhân hắn luôn luôn vô tình đến cực điểm.

Tuy Ngọc nhi có khuôn mặt giống với nàng nhưng cũng không thể khiến cho hắn thay đổi bằng cái nhìn khác.

“Vương gia, chẳng lẽ là vì vương phi nương nương?”

Ngọc nhi không hề tránh đường cho hắn.

“Có liên quan tới người sao? Tránh ra!”

Khẩu khí của hắn mang theo giận dữ, bởi vì bị nàng nói trúng tâm sự trong lòng.

Đêm nay tâm trạng của hắn vẫn không tốt, trong đầu vẫn cứ xuất hiện cảnh tượng bọn họ trò chuyện với nhau vui vẻ.

Nếu hiện tại đã muộn, hắn đương nhiên có thể dùng danh nghĩa “thị tẩm” để tới phòng tìm nàng, nếu tên Hạ Kiếm Bội vẫn không đi hắn cũng có lý do sớm đuổi hắn đi.

“Vương gia lo lắng cho vương phi như vậy hay là cũng đã nghe tới lời đồn gần đây?”

Ngọc nhi giả hoạt có ý chuyển chủ đề.

Thuộc Phong nhú mày.

“Lời đồn gì?”

Ngọc nhi nhú mày, biểu tình thể hiện như thật.....

“Lời đồn điên thật rồi! Nói Hạ Vương tử cùng Vương phi đã sớm có nhận thức, hơn nữa giữa hai người sớm đã có quan hệ bất chính, sở dĩ Hạ vương tử lập đi lập lại nhiều lần yêu cầu được cùng với Vương phi ở một chỗ, mục đích chính là muốn đường đường chính chính có quan hệ bất chính! Hơn nữa, nếu không phải là có ý tứ với vương phi, làm sao có thể giải thích sự thiên vị của Hạ vương tử đối với Vương phi, làm sao có thể chỉ vì một bữa cơm nhỏ liền từ bỏ cả lợi ích của quốc gia?”

“Người từ nơi nào nghe thấy những lời bịa đặt này? Căn bản là không có hề có căn cứ, nói hươu nói vượn!”

Giang Hữu Nhân không thích họ Hạ, đây là chuyện hắn chính tai nghe thấy, hơn nữa hắn tin là thật.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Động Tình: Bị Hãm Hại (7)

“Thiếp thân không hề nói láo! Trước khi người đến đây Ly Ly còn nói với thiếp, lúc nàng ta đi qua Tĩnh Di viện còn nghe thấy tiếng cười đùa truyền ra, còn có cảnh liếc mắt đưa tình cười đùa!”

Chỉ trong nháy mắt tuần mâu của Thuộc Phong trở nên hung ác nham hiểm đáng sợ, Ngọc nhi chưa từng gặp qua biểu tình hung ác của hắn, sợ tới mức lùi lại mấy bước.

“Lời người nói là thật?”

Hắn lạnh giọng hỏi, con người phát ra ánh nhìn quỷ dị.

Ngọc nhi hít sâu, hiện tại giống như tên đã nên dây, không thể không bắn ra.

“Phải..... thiên chân vạn xác!”

“Người tốt nhất đừng nói dối, nếu không người tự biết rõ kết cục của chính mình!”

Hắn thấy gai mắt nhất thích đùa thị phi, nữ nhân không dung thích gây chuyện!

“ Hừ !”

Thuộc Phong tức giận quát một tiếng, cũng không quay đầu lại liền rời đi, bước chân theo bản năng cũng nhanh hơn.

***

“ Thuộc Phong ”

Hạ Kiếm Bội đã cởi ra ba cúc cổ áo của nàng , lộ ra một mảnh lớn da thịt mềm mại , trắng như tuyết.

Trên ngực có cảm giác mát lạnh khiến cho toàn thân Hữu Nhân trở nên căng thẳng, bàn tay non mềm phủ lên bàn tay to của hắn, ngăn lại động tác tiếp theo của hắn.

“ Ân ? ”

Thần trí của hắn mơ hồ, giọng nói ần chứa ham muốn dục vọng trả lời , lý trí cũng chưa từng nghe nàng luôn miệng gọi tục danh ai.

“ Đừng như vậy.....”

Hạ Kiếm Bội đẩy ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn, trừng mắt nhìn cái yếm mỏng màu lam trên người nàng, ngay bên dưới là đôi gò bồng cao ngất, hắn nhìn mà hai mắt sáng rực.

Miệng lưỡi hắn khô rát, toàn thân nhanh chóng bị dục hóa thiêu đốt.

Hắn sớm vô tình chí lực đáng nói, thậm chí ngay lập tức muốn nàng.

Hắn không để ý đến phản kháng nhỏ bé của Hữu Nhân, mãnh mẽ tiếp tục cởi bỏ cúc áo của nàng thì cửa phòng bị một người thô bạo một cước đá văng ra !

“ Thuộc Phong ?!”

Hữu Nhân kinh hô ra tiếng.....

Nàng quả thực không thể tin những gì mình nhìn thấy, vì sao trước mắt lại có tới hai Thuộc Phong ?

Bị dọa cho hoảng sợ, Hạ Kiếm Bội bỗng nhiên giật mình bừng tỉnh, dục vọng ngay lập tức biến mất hầu như không còn.

Hắn kinh ngạc ý thức được tay của mình còn đang đặt trước ngực Hữu Nhân, sợ tới mức nhanh chóng rút tay lại.

Thuộc Phong hung ác nheo hai mắt lại, thông thả bước tới chỗ bọn họ, con mắt thâm thúy sắc bén như hai lưỡi đao, giống như chỉ trong nháy mắt có thể giết chết người trước mặt.

“ Thuộc vương gia, người đừng hiểu nhầm.....”

“ Đi chết đi ! ”

Hạ Kiếm Bội còn chưa nói hết, cổ áo đã bị Thuộc Phong phần nộ túm lấy, cùng với tiếng hét thảm thương, Hạ Kiếm Bội liền bị một quyền đánh ngã trên mặt đất.

“ Vương gia, đây là hiểu lầm ! Người tỉnh táo một chút, nghe ta nói rõ ràng ! ”

Hạ Kiếm Bội từ mặt đất đứng lên, lau đi vết máu trên khóe miệng, còn muốn giải thích.

Hắn thì không sao, hắn chỉ sợ Thuộc Phong sẽ giận chó đánh mèo, trút giận nên đầu Hữu Nhân.

“ Hiểu lầm ?” Hắn thu lại lửa giận trong mắt “ Người, ở trong phủ của ta muốn chiếm nữ nhân của ta, người có phải không muốn sống nữa hay không ?”

“ Thuộc Phong !”

Hữu Nhân ở trong hoảng hốt rối rắm cũng tỉnh táo lại, đã phân biệt được đâu là phu quân của mình, nàng vừa kinh sợ vừa thẹn vội vàng kéo cổ áo bị mở rộng của mình lại.

Thuộc Phong ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập sự khinh thường trừng mắt liếc nàng một cái.

Loại ánh mắt này, so với khi nàng mới gả vào thì còn có khinh thường!

Hạ Kiếm Bội võ công cao hơn Thuộc Phong, nhưng Thuộc Phong lại ra tay trong trạng thái phẫn nộ nên Hạ Kiếm Bội chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

“Thuộc Phong, chàng mau dừng tay! Hắn là vương tử của ngoại bang, chàng không thể ra tay đánh hắn.”

Nàng sợ hãi nhất thời nóng giận mà đã thương Hạ Kiếm Bội, không chỉ đánh mất hiệp nghị, mà còn phạm phải tội lớn làm tổn hại tới quan hệ giữa hai quốc gia.

Tuần mâu bùng bùng lửa giận, giống muốn chém nàng thành hai nửa!

“Cút!”

Hắn đánh thêm một quyền nữa, Hạ Kiếm Bội liền ngã về phía cánh cửa, nửa người dưới thì ở trong phòng, nửa người trên thì đã ở ngoài phòng.

Thuộc Phong nắm chặt tay, tuần mâu lạnh lùng nhìn liếc qua vẻ mặt hoảng sợ của Hạ Kiếm Bội, ép buộc chính mình đè nén cơn tức.

Tuy rằng hắn tức giận nhưng cũng chưa đến mức chỉ vì một nữ nhân mà đánh mất lý trí.

“Thuộc vương gia, chuyện này, chuyện này về sau ta nhất định sẽ giải thích với người, ta sẽ rời đi trước, tất cả mọi người bình tĩnh một chút!”

Hạ Kiếm Bội cố hết sức từ mặt đất đứng lên.

Ngay lúc này dù có nói gì đi nữa thì người đuổi lý vẫn là hắn, hắn cũng không dám tranh cãi.

Ôm lấy cái đầu còn đang chao đảo, thất tha thất thểu chạy ra khỏi Tĩnh Di viên, cước bộ không những nhanh mà còn lảo đảo như đang múa.

Không khí trong phòng dường như đông cứng lại.

“Gấp gấp ngăn ta lại như vậy, là vì ta làm bị thương tình nhân của người, đau lòng sao?”

Hắn nhanh chóng đi tới, bắt lấy cổ của nàng, tuần mâu hung dữ như mắt chim ưng nheo lại.

Mất Hữu Nhân trong suốt ngập nước, cái đầu nhỏ vô tội lắc lắc.

“Không phải, ta là vì suy nghĩ cho chàng.”

“Suy nghĩ cho ta?” Hắn cười lạnh một tiếng, tay nắm cổ nàng lại tăng thêm một phần lực. “Người chính là dụng phương thức cùng nam nhân thông dâm để suy nghĩ cho ta?”

Hữu Nhân không biết phải nói như thế nào cho phải, chỉ có thể vô lực lắc đầu.

Nàng không biết tất cả tại sao lại như vậy?

Nàng rõ ràng là nhìn thấy hắn, vì sao lại biến thành Hạ Kiếm Bội?

“Thuộc Phong, ta không biết phải giải thích với chàng như thế nào, nhưng ta.....”

“Không biết phải giải thích như thế nào, hay là không còn lời nào để giải thích!”

Hắn thô bạo ngắt lời nàng, còn ác ý bóp méo ý của nàng.

“Không phải như vậy! Ta không biết phải nói như thế nào, nhưng xin chàng hãy tin tưởng ta, vừa rồi là do ta nghĩ Hạ Kiếm Bội chính là chàng, cho nên mới có thể..... mới có thể không phản kháng sự đụng chạm của hắn.”

Hữu Nhân gần như nhìn hắn cầu xin, tin tưởng hắn có thể tin lời nàng nói là sự thật cho dù nó thật sự giống như chuyện hoang đường.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Động Tình: Bị Hãm Hại (8)

Đem Hạ Kiếm Bội trở thành ta? Người cũng thật quá nực cười rồi! Muốn tìm lý do cũng nên tìm một cái để người khác có thể tin tưởng tuyệt đối đừng lấy loại lý do mà ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không nguyện ý tin tưởng như vậy.”

Hữu Nhân rung rung nước mắt, chỉ biết liên tục lắc đầu phủ nhận.

”Ta biết là thực khó tin, nhưng sự thật chính là như vậy! Lúc mới đầu ta vẫn còn cùng Hạ Kiếm Bội uống rượu ,nói chuyện phiếm, đột nhiên lúc đó gương mặt của hắn liền biến thành khuôn mặt của chàng. Sau đó còn nói với ta rất nhiều lời tâm tình, ta vốn thấy có điều gì đó không thích hợp nhưng cố nhìn nhiều lần vẫn cứ là khuôn mặt của chàng.”

Thuộc Phong cười tà một tiếng, cả khuôn mặt tuấn tú tràn ngập ý cười mỉa mai, ánh mắt ác độc như muốn xuyên thủng linh hồn của nàng.

”Ngươi tỉnh lại đi ! Chỉ cần nói là do say rượu rồi làm loạn, cần gì phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy !”

Tâm Hữu Nhân chợt lạnh, không ngừng được nước nở khóc.

”Ta không có..... Chàng không cần phải nói ta như vậy.....”

Hắn nheo mắt lại, con ngươi đen càng thêm âm trầm, phát ra cả tia sáng lạnh lẽo.

”Vậy ngươi nói đi, ta nên hình dung như thế nào về hành động của ngươi và hắn hôm nay ?”

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân thống khổ vận vẹo, chính mình thiếu chút nữa thì thất thân, nàng vẫn còn chưa hết hoảng sợ, hắn sao còn có thể nằng nặc ?

”Ta là vì chàng mới đáp ứng hắn bồi yến, vốn dĩ ta không thích những trường hợp như thế này..... “

Nàng ngập ngừng nói, nước mắt cũng không chịu thua kém đảo quanh trong hốc mắt.

Bầu không khí long trọng của yến tiệc lúc này hoàn toàn trái ngược với tâm tình của nàng, tâm tư nàng lúc này đều rối thành một cục, cảm giác thật sự rất khó chịu.

Hắn tức giận buông tay đang kiềm chế cầm nàng ra, nhướng mày uy hiếp nhìn nàng.

”Như vậy thật đúng là đã thiệt thòi cho ngươi, nhưng cũng không ai bức ngươi nhận lời ! Đừng quên, đây là do ngươi chủ động yêu cầu ! Mục đích chính là muốn cùng hắn công khai tăng tụt với nhau ?”

”Không phải ! Ta chỉ là muốn giúp chàng hoàn thành được hiệp nghị, ta hi vọng giúp chàng vui vẻ..... “

Lời của nàng càng khiến cho hắn hiểu lầm ,khuôn mặt tuấn tú âm trầm ngày càng sâu, khóe miệng cong nên thành nụ cười khinh miệt.

”Vì muốn lấy lòng ta, không tiếc dùng chính bản thân mình đổi lấy hiệp nghị, ngươi quả nhiên rất có tinh thần hi sinh! ”Hắn phẫn nộ nhấc chân đá vào bàn, cái bàn lập tức vỡ nát tạo nên âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng cả căn phòng ” Ngươi nghĩ rằng ta đây làm một vương gia như thế nào ? Không có ngươi ta cũng có biện pháp ép hắn ký vào hiệp nghị, tuyệt không cần phải bán đi thân thể của nữ nhân để đánh đổi ! “

”Không có ! Phong, ta không có ! Ta không có lấy thân đi trao đổi hiệp nghị, ta không phải là loại nữ nhân vô liêm sỉ như vậy! “

Hữu Nhân muốn nắm lấy tay hắn, lại bị hắn ghét bỏ hất ra.

” Khi nào thì bắt đầu hành động của ngươi lại xuất chúng như vậy? Ngay cả ta cũng suýt chút nữa bị bộ dáng mềm mại của ngươi lừa gạt! “

Hắn căn bản không tin lời nàng nói!

Bởi vì khi hắn tiến tới ở trước cửa, còn chưa có đi vào đã nghe thấy tiếng hai người họ cười đùa oanh oanh yến yến!

Hắn có phản ứng tức giận như vậy, chính hắn cũng chưa kịp hiểu, nhưng nói với chính mình rằng chỉ vì là nàng đã khiến hắn đánh mất thể diện chứ không phải là vì hắn đang ghen !

” Thuộc Phong..... “

Hữu Nhân vẫn không ngừng lắc đầu, chưa hề dừng lại, nàng kích động mãnh liệt tới mức lời giải thích cũng mắc lại ở cổ, làm thế nào cũng không thốt nên lời.....

Hắn không tin tưởng nàng !

” Trời sinh đã mang bộ dạng lẳng lơ, chỉ dựa vào việc ngươi chủ động câu dẫn ta ở trong thư phòng ta liền đã sớm nhìn ra bản chất đâm đặng của ngươi ! Chỉ cần ở đâu có ngươi thì hầu như tất cả nam nhân đều muốn chiếm lấy ngươi ! “

Hắn hung ác nhìn chằm chằm vào nàng.

Đã không phải là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến có nam nhân có ý đồ không an phận với nàng.

Nàng !

Nếu không phải bản thân nàng là nữ nhân phóng đảng thì làm sao lại có nhiều nam nhân vì nàng thất hồn lạc phách như vậy ?

” Xin chàng, Phong, không cần phải nói những lời nói khó nghe như vậy..... ta chịu không nổi, thật sự chịu không nổi ! “

Hữu Nhân cầu xin nhìn hấn, hi vọng hấn sẽ có một chút lòng nhân từ, sẽ không tiếp tục dùng những từ ngữ khó nghe như vậy để hình dung về nàng.....

Nàng không phải là nữ nhân dâm đảng ! Không phải! Không phải !

” Chịu không nổi ?”

Hấn dò xét nhìn nàng.

” Ngươi biết ? Bề ngoài là có ý tốt muốn giúp ta kí được hiệp nghị, nhưng thực ra chẳng phải là muốn cùng hấn hẹn hò giao hoan ! Các ngươi hai người một kẻ hát một người xướng, không chỉ muốn ta bố trí cho các ngươi có nơi để vụng trộm, còn muốn quang minh chính đại cho ta đội nón xanh (1) , khiến cho ta trở thành trò cười trên chốn quan trường hay sao ? !”

Trước kia, trong mắt hấn nàng cũng không hấn là có gì tốt đẹp nhưng cũng không đến mức không coi hấn ra gì, lại còn dám làm ra chuyện hồng hạnh vượt tường đáng xấu hổ như vậy.

Mà hiện tại nàng còn không biết như thế nào gọi là nhục nhã !

” Ta nói rồi, ngươi muốn tìm nam nhân như thế nào, ta đây cũng không quan tâm nhưng tuyệt đối đừng để ta nhìn thấy ! Trước khi ta hưu ngươi, ngươi vẫn mang trên người danh nghĩa là thê tử của ta, ngươi làm ra chuyện bại hoại gia phong như vậy là muốn làm hại ta không còn có chỗ đứng trong triều đình ! “

” Thuộc Phong ! Chàng nói gì ? “

Hữu nhân tròn to mắt, không thể tin được hấn lại có thể nói ra những lời nói nhẫn tâm như vậy!

“Thế nào ? Ngươi cho rằng , ngươi có năng lực khiến cho ta quan tâm ? “

Hấn khiêu mi, lạnh lùng trào phúng nhìn nàng.

Hữu Nhân chăm chú nhìn thật sâu vào mắt hấn, một lúc sau liền chậm rãi lắc đầu.....

Cho tới tận bây giờ, nàng cũng chưa bao giờ đủ khả năng khiến cho hấn chú ý tới nàng.....

” Ta không làm ra chuyện có lỗi với chàng, ta nói rồi, những gì chàng nhìn thấy chỉ là hiểu lầm mà thôi..... “

” Nếu là hiểu lầm vậy ngươi giải thích cho ta! Nếu như ngươi có thể tìm ra một lý do đủ thuyết phục, ta có thể tin tưởng ngươi! “

Hấn trừng mắt nhìn nàng, con ngươi trầm xuống.

” Ta .....”

Nàng đã giải thích nhưng hấn vốn là không tin nàng..... mặc dù ngay chính bản thân nàng cũng cảm thấy chuyện này thật khó có thể tin tưởng.....

“ Như thế nào? Vẫn là không có lời nào để nói?”

Hữu Nhân khần trương nhíu mày.....

Nàng không phải không có lời nào để nói mà là không biết phải nói như thế nào.

Chuyện như thế này nàng cũng không biết phải nói như thế nào mới phải.....

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Bị Hãm Hại (9)

“Ta đã gặp không ít nữ nhân nhưng chưa gặp nữ nhân nào lại không biết liêm sỉ như ngươi! Vừa muốn làm kĩ nữ lại vừa muốn làm liệt nữ giữ gìn trinh tiết. Trước mặt ta thì giả vờ ngây thơ thanh thuần, sau lưng lại đi thông đồng với nam nhân khác! Ngươi cho rằng Thiệu Phong ta không nhận ra được bản chất thâm độc của ngươi hay sao?”

Mỗi câu nói của hắn đều vô cùng sắc bén, đôi mắt lạnh lùng mãnh liệt như muốn cắn nuốt nàng.

“Không phải ! Thiệu Phong, thiếp thật sự chỉ muốn giúp chàng!”

Tâm ý của nàng đối với hắn có trời cao chứng giám, tuyệt không hai lòng.

Đây là điều duy nhất nàng có thể nói với hắn. Hắn có thể không thương nàng nhưng tuyệt đối không thể hoài nghi lòng trung thành của nàng đối với hắn.

“Mới có vài ngày ta không ân ái với ngươi, ngươi liền cảm khó chịu như vậy, muốn mau chóng tìm nam nhân khác để an ủi bản thân sao?”

Hắn dùng lực đạo rất lớn túm lấy nàng, túm mái tóc đen bóng mềm mại của nàng.

Bị hắn làm đau, nàng liền buông hai tay đang túm chặt lấy cổ áo ra, vạt áo trước ngực liền mở rộng, lộ ra cái cổ mảnh khảnh cùng da thịt nhẵn nhụi.

Ánh mắt của Thuộc Phong nhanh chóng trầm xuống, hắn thô bạo giật hết vạt áo còn chưa cời trên người nàng, đem cái yếm của nàng phá tan thành từng mảnh, cũng thô lỗ lăm lăm ngực nàng mà dùng sức xoa nắn thương thức, tất cả chỉ có tà khí mà không hề mang theo một chút thương tiếc nào.

“Đừng như vậy! Thiệu Phong!”

Hữu Nhân bị đau tới rơi lệ, chỉ cảm thấy sau lưng truyền tới cảm giác mát lạnh, không hiểu sao lại khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng không phải không muốn đem chính mình giao cho hắn, nhưng không phải dưới tình huống như thế này, hắn không phải muốn nàng mà giống như muốn trả thù!

Nàng không hi vọng việc cùng hắn có da thịt chi thân linh thiêng như vậy lại biến thành thuần túy phát tiết!

“Tại sao lại không muốn? Họ Hạ kia có thể làm được, tại sao ta lại không thể? Ta chính là trượng phu của ngươi!”

Hắn giữa chặt eo nhỏ mềm mại như liễu của nàng, Hữu Nhân lấy cánh tay chấn ở trước ngực hắn, thân hình mềm mại ngã về phía sau, toàn bộ sức nặng của cơ thể bám vào cánh tay rắn chắc của hắn, nếu không có hắn giữ lại tùy thời đều có nguy cơ có thể ngã xuống.

“Ta cùng với hắn là trong sạch!”

Nàng nhìn hắn, mắt ngập nước, tràn ngập tình ý.

Nhưng hắn lại cười nhạt.

“Hừ ! Đã bị ta bắt gặp tận mắt, cư nhiên lại còn dám nói chính mình trong sạch sao? ”

Hắn khinh miệt, mỉm cười trào phúng nhìn nàng.

“Nếu đã như vậy, xin chàng buông ra đi”

Hữu Nhân lạnh mặt, tâm của nàng, giờ phút này hoàn toàn lạnh lẽo.

Thuộc Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng, bàn tay đang nắm lấy ngực nàng dừng lại, chỉ đơn thuần là phủ lên trên da thịt mềm mại kia.

Nàng thế nhưng lại cự tuyệt hắn?

Chỉ một tia giật mình lướt qua, hắn có hơi hoảng loạn.

Hắn nhếch khóe môi cười lạnh lùng, sau đó thu lại bàn tay to thô giáp đang để trên người nàng, ngay cả bàn tay đang chống đỡ ở eo nàng cũng quả quyết thu hồi lại.

“Cho dù ngươi muốn, ta cũng khinh thường cho!”

Hữu Nhân mất đi trọng tâm, cả người liền ngã xấp xuống ngay trên mặt đất.

Chương 123: Tâm Lạnh Nhạt Của Vương (1)

Mặt không đổi sắc, hân lạnh lùng trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo vì đau đớn của nàng.

Ngay sau đó, hân xoay người, lạnh lùng vung tay áo rời đi.

Hân rời đi, bóng dáng cao lớn kia đi xa dần, bỏ lại khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn với hai hàng nước mắt lạnh băng không tiếng động chảy xuống ở phía sau...

Sau khi tiệc tối kết thúc, trong lòng Hạ Kiếm Bội cảm thấy áy náy, sau khi trở về không nói hai lời liền kí vào bản hiệp nghị, ngay hôm sau chán nản từ biệt quay về Thiên Diệp quốc.

Thiên Vũ quốc cùng Thiên Diệp quốc lâu nay tại vùng biên giới vẫn thường xảy ra tranh chấp, đây luôn là vấn đề khiến triều đình bất an lo lắng. Thuộc Phong lần này kí được bản hiệp nghị hòa hảo coi như là có công lớn, được tôn là đệ nhất vương gia, có thể ngồi cùng bàn với Hữu Hách đại tướng quân lớn hơn hân hai tuổi. Điều này vô cùng vinh hạnh.

Nếu là trước đây, hân nhất định sẽ tìm đám bằng hữu của hân cùng tổ chức tiệc chúc mừng, chúc mừng hân vì muốn đạt tới thành công mà bất chấp không từ thủ đoạn.

Nhưng là bây giờ, ngay lúc này đây, hân ở trên cao nhìn đám quần thần quỳ bên dưới chúc mừng, mà trong lòng lại không biết vui sướng là như thế nào.

Chiến công này là dùng thân thể nữ nhân của hân hồng hạnh vượt tường cùng nam nhân khác đổi lấy, hân không chịu nổi, hơn nữa còn là khinh thường dùng phương thức này trao đổi!

Ở trong cung không bao lâu, hân liền một mình xuất cung, ngay cả bằng hữu ngày thường luôn thân thiết bên cạnh hân hân cũng không để ý tới.

“Thuộc vương gia, xin dừng bước”

Phía sau truyền tới một giọng nói trầm thấp mà tràn ngập khí phách nam nhân.

Thuộc Phong quay mặt lại, nhìn rõ người phía sau đi tới, hai hàng lông mày lập tức nhăn lại.

Người tới không phải là ai khác mà chính là đối thủ lớn nhất của hân, Giang Hữu Hách.

“Giang vương gia, có việc gì sao?”

Hân nheo mắt lại, gương mặt lạnh lùng.

Hữu Hách bĩu môi, nhìn Thuộc Phong, ngượng ngùng nói:

“Thuộc vương gia, luận vai vế thì dù sao ta cũng là anh rể của ngài, tại sao ngay cả một biểu hiện thân thiết ngài cũng không có vậy? Lên triều, ngay cả chào hỏi cũng không có”

Thuộc Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn Hữu Hách, trên môi là nụ cười cợt nhả.

“Theo như ta nhớ thì chúng ta từ trước tới giờ cũng không có thói quen chào hỏi thân thiết”

Hữu Hách hơi nhếch đầu chân mày, hai cổ khí thế cường đại cùng bao phủ lấy hai người.

“Không có kẻ nào, cũng không có chuyện gì là mãi mãi không bao giờ thay đổi. Tuy rằng trước kia chúng ta là kẻ thù, nhưng cũng không thể khẳng định chúng ta sau này sẽ không phải là bằng hữu”

Nụ cười của hân thật quý giá.

Thuộc Phong nheo mắt lại.

“Nghe hàm ý của Giang vương gia giống như rất muốn cùng ta hóa thù thành bạn?”

Hữu Hách nhếch môi cười, không cho là đúng, nói:

“Có cái gì là không thể ? Trong lòng nữ nhân của ta cho tới bây giờ cũng chỉ có duy nhất một mình ta, người bất quá cũng chỉ là một đối thủ không chút cân nặng của ta mà thôi”

Hắn rõ ràng là đang đắc ý, Thuộc Phong trợn mắt liếc hắn một cái, giọng điệu không hề khách khí mà mỉa mai trào phúng.

“Người không cần phải ở trước mặt ta khoe khoang như vậy, chỉ cần người đối xử tốt với nữ nhân của người là được rồi”

Nói đến cũng lạ, đối với những chuyện có liên quan tới Trúc Tâm, hắn đã không còn phản ứng mạnh mẽ như trước đây.

Đối với sự khiêu khích khoe khoang của Hữu Hách, hắn không hề cảm thấy bức bối, mà chính là thái độ tự cho mình là đúng của Hữu Hách khiến cho hắn cảm thấy ngứa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Tâm Lạnh Nhạt Của Vương (2)

“Nữ nhân của ta ta đương nhiên sẽ trân trọng, không cần người phải lo lắng. Người tốt nhất lên quan tâm tới nữ nhân của chính mình, cũng là muội của ta”

Hữu Hách cũng không nề nang phản bác lại.

Trúc Tâm vì hắn mà nhận hết mọi khổ sở, hắn lại không yêu thương nàng gấp bội, hắn còn là người sao?

Vấn đề hiện tại là tên tiêu tử họ Thuộc này, rõ ràng là không hề quan tâm tới muội muội của hắn.

Là huynh trưởng, hắn đương nhiên không bao giờ muốn muội muội mình yêu thương từ nhỏ rơi vào cuộc sống phu thê khổ sở.

Thuộc Phong chậm biếm cười nhẹ.

“Trả lại câu nói ban đầu cho người, cái này cũng không khiến người phải lo lắng”

Hữu Hách giận giữ trừng mắt nhìn Thuộc Phong, nghiêng răng nhả ra từng chữ:

“Nàng là muội muội của ta!”

Thiệu Phong cười lạnh lùng, quay lại trừng hắn.

“Nàng đầu tiên là nữ nhân của ta, sau đó mới là muội muội của người”

Hữu Hách đột nhiên bật cười.

“Được rồi, coi như người nói đúng”

Hắn ta nhượng bộ khiến cho Thuộc Phong không khỏi giật mình, bọn họ từ trước tới nay vẫn luôn đối địch như nước với lửa, đột nhiên lại nói chuyện hòa hảo, ngược lại khiến cho Thuộc Phong cảm thấy không hề có ý tốt.

“Chúng ta làm một cuộc giao dịch, người thấy như thế nào?”

Hữu Hách nhú mày.

Thuộc Phong bĩu môi từ chối cho ý kiến, im lặng chờ đợi câu tiếp theo của hắn ta. Hắn sớm biết Giang Hữu Hách mà đột nhiên có “hảo tâm” thì tuyệt đối là có mục đích.

“Ta biết người từ Giang Nam dẫn về một kẻ làm thể thân của Trúc Tâm, đây là tự do của người, ta không can thiệp. Nếu người đáp ứng yêu cầu của ta, ta sẽ ở trước mặt hoàng thượng đề xuất phương án cải cách của người, hơn nữa ta cùng người của ta ở trong triều sẽ hỗ trợ và duy trì phương án của người được tiến hành”

Trên thực tế, Hữu Hách vô cùng tán thưởng đối với phương án thay đổi cách trị vì và quản lý quan lại của Thuộc Phong, chẳng qua do cả hai đã từng có xích mích, ai cũng không chịu dễ dàng thỏa hiệp.

Mà nay, vì hạnh phúc của muội muội, hần nguyện ý cùng Thuộc Phong bắt tay giải hòa.

“Điều kiện là gì?”

Thuộc Phong nhướn mày, hỏi lại.

“Điều kiện chính là ngươi phải đối xử tốt với Hữu Nhân”

Hữu Hách sáng khoái nói ra điều kiện trao đổi, sau đó nhàn hạ phúi phúi vạt áo, trong lòng đắc ý. Hần ta đoán chắc rằng Thuộc Phong nhất định sẽ đáp ứng điều kiện đó.

“Chẳng lẽ ta ngược đãi nàng hay sao?”

Buồn cười, lại là vì nữ nhân này!

Nghe được hai chữ “Hữu Nhân” hần liền khó chịu, nếu lúc trước đối với đề nghị của Giang Hữu Hách hần còn có hứng thú, nhưng hiện tại... liền mất hứng.

Thành tựu của hần, từ nay về sau sẽ không bao giờ có sự tham gia của nàng! Hần tuyệt đối sẽ không cần dựa vào nàng để đoạt được thứ gì đó!

Hữu Hách buồn cười bĩu môi.

“Không ngược đãi, chính là đã đối xử tử tế rồi? Hai người chưa bao giờ có suy nghĩ giống nhau, ý của ta là muốn ngươi thật tâm đối xử tốt với nàng, ngươi có biết nàng vẫn rất để ý tới ngươi hay không?”

“Phải đối xử với nàng như thế nào, trong lòng ta tự biết”

Thái độ của Thiệu Phong là lãnh đạm, khóe miệng còn trào phúng cười nhẹ.

“Nhưng mà cũng phải công nhận, các ngươi thật đúng là huynh muội, quả là thật sự là buồn cười giống nhau”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Tâm Lạnh Nhặt Của Vương (3)

“Họ Thuộc kia!”

Hữu Hách trừng mắt, không hề nghĩ tới hần sẽ cự tuyệt.

“Tại sao ngươi lại đưa ra một cái yêu cầu cường ép ta phải chân thành tự nguyện quan tâm nàng?”

Hần cười nhẹ, ánh mắt không thèm liếc nhìn Hữu Hách.

“Về đề xuất của ta, ngươi không đồng ý cũng không sao, hiện tại ai thua ai thắng còn chưa biết được, ta cũng không cần thiết phải đáp ứng điều kiện kỳ lạ của ngươi”

Hần cuồng vọng nói.

“Ngươi có ý gì?”

Gương mặt Hữu Hách trầm xuống.

Mặt lạnh nhìn nhau, hai đối thủ một mất một còn không ai chịu nhường ai, ai cũng không chịu yếu thế.

“Ý của ta chính là như thế”

Biểu tình của Thuộc Phong lạnh lùng, đột nhiên lạnh giọng nói.

Hữu Hách nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, cố nén không phát hỏa.

Tiểu tử chết tiết này, miệng thối quả nhiên không mọc ra được ngà voi.

“Thuộc mỡ còn có việc, Giang vương gia, xin thứ lỗi cho không thể phụng bồi!”

Thuộc Phong xoay người liền sẩy bước rồi đi, ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho Hữu Hách.

Hữu Hách nheo mắt lại, mơ hồ cảm thấy tình cảnh của Hữu Nhân có gì đó không ổn.

Biểu tình của tiểu tử họ Thuộc đó quá quen thuộc, hần đường như nhìn thấy chính mình trước đây.

Nhưng rõ ràng, hần đường như đối với Hữu Nhân chưa có nhiều hứng thú, xem ra nha đầu ngốc kia vẫn còn phải chịu khổ.

“Hý...”

Trong vườn tĩnh lặng vang lên tiếng ngựa hí khéo dài.

“Là tiếng kêu của Ngự Trì!”

Hắn tới rồi sao?!

Hữu Nhân đang ngồi vò khăn tay ngăn người lập tức từ trên ghế bật lên, đã nhiều ngày hắn không tới tìm nàng, nàng nhớ hắn tới muốn phát điên rồi!

Hôm nay, cuối cùng hắn cũng tha thứ cho nàng, tới gặp nàng sao?

“Thuộc Phong!”

Nàng la lên gọi tên hắn, nhảy nhót chạy ra khỏi cửa phòng, nhưng nhiệt tình lại đổi lấy mắt mát.

Ngoài cửa chỉ có một mình Ngự Trì, Thuộc Phong không có tới.

“Ngự Trì, chàng không đi cùng người sao?”

Hữu Nhân lớn gan, đi tới vượt bờm của Ngự Trì.

Nàng nhớ rõ Thuộc Phong từng nói qua, Ngự Trì nhận ra nàng.

“Hý...”

Ngự Trì là một con tuấn mã có linh tính, nó ôn thuần vẫy vẫy đuôi, kêu nhỏ một tiếng, giống như trả lời câu hỏi của nàng.

“Nhưng là, người đáng lẽ ra phải ở trong chuồng, như thế nào lại chạy ra đây?”

Tay nhỏ bé của Hữu Nhân nhẹ nhàng vỗ về ấn kí trên đỉnh đầu của Ngự Trì, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

“Hý...”

Ngự Trì giờ móng trước nên, kêu dài một tiếng, sau đó hạ mình xuống, nằm sấp trên mặt đất.

Tư thế của nó, dường như muốn cho nàng cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Tâm Lạnh Nhạt Của Vương (4)

Ngự Trì đứng trên đồng cỏ xanh tốt, móng trước đập đập lên một lùm cỏ tươi.

Hành vi kì quái của nó khiến cho Hữu Nhân chú ý, nàng xoay người xuống ngựa.

Trực giác cho nàng biết, Ngự Trì dường như muốn nàng tìm thứ gì đó trong lùm cỏ đó.

Nàng cúi đầu, cẩn thận tìm kiếm, nhưng lại ngoài ý muốn tìm thấy một cái túi hương thơm bằng lông sói.

Tay run run nhặt lên, thật ra chỉ liếc mắt nàng đã nhận ra đây chính là cái túi nàng dùng lông đuôi sói thêu thành, tự tay nàng đưa cho hắn để mang theo bên mình.

Nhưng nàng vẫn là không kim được nhìn lại một lần nữa, hi vọng rằng nàng nhìn lầm rồi!

Nghìn vạn lần nàng vẫn không ngờ tới, vị trí của nàng trong lòng hắn lại thấp kém tới vậy.

Nàng quý trọng coi nó như bảo vật, không ngờ lại bị hắn coi như một thứ cũ nát đem vứt bỏ ở nơi này.

Nếu không phải Ngự Tri đưa nàng tới nơi này, có lẽ nó sẽ mãi mãi nằm trong lùm cỏ hoang dại này, cô độc mãi không thấy được ánh mặt trời.

Chính nàng cũng sẽ vĩnh viễn không biết được hắn đối với nàng là có suy nghĩ như thế này. Nàng vẫn sẽ còn ngu ngốc đáng thương ngồi ảo tưởng hảo huyền.

Nàng nắm chặt tay, dùng sức như muốn đem túi hương bóp nát, giống như muốn giữ chặt lấy những ảo tưởng trong lòng nàng xưa nay.

Lúc nàng ngược mắt nhìn lên, hắn đã đứng ở trước mặt nàng.

Hắn tới đây là vì đi tìm Ngự Tri, hắn cũng chỉ nhìn nàng một cái rồi quay người dắt ngựa đi, hoàn toàn không để ý tới nàng.

“Ta không phải tới tìm chàng, là Ngự Tri... dẫn ta tới”

Hữu Nhân đứng phía sau hắn nhỏ giọng giải thích.

Nàng cúi đầu xuống, hốc mắt ửng đỏ, tay nhỏ bé khảm trưng tím chặt lấy góc áo.

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, trên trán nổi gân xanh phập phồng, nhưng vẫn thủy chung không nói gì.

“Ta... đi đây, tạm biệt...”

Nàng vội vàng cáo từ, nàng biết hắn khinh thường mình, có lẽ hắn ngay cả nhìn thấy nàng thôi cũng không muốn.

“Đứng lại! Ai cho phép ngươi rời đi?”

Hắn đột nhiên lên tiếng ngăn cản nàng, Hữu Nhân ngừng lại bước chân, đầu cúi thấp hơn nữa, giống như tiểu hài tử chuẩn bị nghe giáo huấn.

“Chàng... có chuyện gì?”

Hắn nhú mày, chính hắn cũng không hiểu nổi mình vì sao mở miệng gọi nàng quay lại.

Cả hai đều im lặng, bầu không khí trầm mặc giữa hai người lúc này có chút quỷ dị.

“Giang Hữu Hách tới tìm ta, nói sẽ ủng hộ phương án của ta, đổi lại ta phải đối xử tử tế với ngươi”

Hắn mặt không đổi sắc nói, ngữ khí bình thản tới mức lạnh lùng.

Hắn vốn không nghĩ sẽ nói cho nàng biết chuyện này, nhưng gọi nàng rồi hắn lại không biết phải nói gì, hắn giống như thật không muốn nàng rời đi.

“Vậy chàng... trả lời như thế nào? Đồng ý sao?”

Hữu Nhân nhỏ giọng hỏi, sống lưng vì căng thẳng mà cứng ngắc, lòng bàn tay siết chặt túi hương bị hất vứt bỏ.

“Đồng ý? A!” Hắn bật cười thành tiếng “Ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý hay không?”

Hốc mắt Hữu Nhân đã đỏ hồng, nàng không dám ngẩng đầu, nàng sợ bị hắn nhìn thấy.

Nàng không muốn ở trước mặt kẻ khác lộ ra bộ dạng yếu ớt, nhu nhược, ở trước mặt hắn lại càng không muốn.

“Ta không biết”

Nàng thân nhiên trả lời.

“Không biết là có ý gì? Sau khi bị ta phát hiện ngươi hồng hạnh vượt tường, ngươi lại như thay đổi thành một người khác! Nói chuyện để ý một chút, ngươi nói cho rõ ràng, là ai nợ ai?”

Hữu Nhân nhin xuống chưa xốt đang trào dâng trong lòng.

Nàng lúc nào thì đối xử không thật lòng với hắn, hắn mới chính là kẻ không thật lòng với nàng.

Nếu hắn có một chút quan tâm tới nàng, cho dù chỉ là một chút thôi thì hắn cũng sẽ không vứt đi chiếc túi thơm này.

“Ngươi có biết nói hay không?”

Hắn đột nhiên tức giận gầm nhẹ, cổ ý muốn nàng trả lời.

“Ta... ta thật sự không biết...”

Thân hình nhỏ nhắn của Hữu Nhân vì sợ hãi co rúm lại.

“Ta nói cho ngươi biết, ta không cần ngươi mang mặt mũi của mình đi giúp ta làm bất cứ việc gì, ngươi là ngươi, ta là ta, ta không cần ngươi can thiệp vào việc của ta”

Hắn lạnh lùng tuyên bố, cả khuôn mặt hùng hực lửa giận...

Nữ nhân này từ đầu tới giờ, ngay cả đầu cũng không chịu ngẩng mặt lên nhìn hắn, hoàn toàn không phải là đáng vẻ mong ngóng chờ đợi trước đây, điều này khiến cho tâm tình hắn thật khó chịu.

Hữu Nhân toàn thân cứng ngắc, chết lặng đứng yên tại chỗ.

“Nghe thấy không?”

Hắn nóng nảy quát lên, hù dọa nàng.

“Nghe thấy...”

Hữu Nhân run lên, cái mũi nhỏ nhắn lại, ủy khuất thấp giọng khóc thút thít.

Biểu tình khi bị khi dễ của nàng làm cho hắn ngẩn ra.

Quá quen thuộc, giống như hắn và nàng đã từng quen biết!

Đã không phải là lần đầu tiên, hắn đối với nàng xuất hiện cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết.

Mà giờ đây loại cảm giác này ngày càng chân thực, giống như trước đây hắn đã từng nhìn thấy nàng như vậy.

Cảm giác không khí xung quanh rét lạnh, Hữu Nhân bắt buộc chính mình thôi không khóc nức nở.

“Ta biết chàng cảm thấy ta rất phiền phức, ta bây giờ sẽ quay trở lại phòng, sẽ không đi loạn, cũng sẽ không gây thêm phiền phức cho chàng...”

Nói xong, Hữu Nhân từ từ xoay người, chậm chậm chạy đi...

Tâm tình của hắn càng thêm khó chịu, khuôn mặt đanh lại, đôi mắt như chim ưng lợi hại ngay cả chớp cũng không có chớp mà nhìn theo bóng lưng âm đạm buồn bã của nàng đang rời đi.

Hữu Nhân ở trong phòng buồn chán nhiều ngày, nàng hiểu hắn sẽ không tới tìm nàng, lòng nàng cũng dần dần lạnh xuống.

Một Giang Hữu Nhân hoạt bát hiếu động đã không còn nữa, vì tình mà khổ sở, nàng càng ngày càng trầm mặc ít nói.

Phúc vô song chí, họa vô đơn chí

Hôm nay, có một vị khách không mời mà đến tìm Hữu Nhân.

“Vương phi nương nương, muội muội đến thỉnh an tỳ!”

Chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng.

Đang đọc sách, Hữu Nhân không khỏi giật mình. Giọng nói rõ ràng là nhỏ nhẹ, nhưng nàng nghe qua lại giống như giọng người đàn bà chanh chua.

Từ Ngọc đã ra ngoài làm việc, trong phòng lúc này chỉ còn lại một mình nàng.

Ngọc nhi đáng ghét này lại chọn ngay thời điểm này tới gây sự với nàng sao?

Chương 127: Ác Ý Khiêu Khích (1)

“Ngươi tới làm gì?”

Hữu Nhân cảnh giác đứng lên, nhìn thẳng về mặt đang cười mỉa mai của Ngọc Nhi.

Bên người ả ta còn mang theo nha hoàn, Hữu Nhân nhìn qua liền cảm thấy có chút quen mắt.

Ngọc Nhi quét mắt nhìn một lượt quanh phòng, kỳ quái nhếch khóe miệng, mím môi cười duyên nói :

“Phòng của tỷ tỷ thật đúng là đặc biệt xa hoa, không hổ là phòng của chính thất, so sánh với Tử Đình uyển của muội muội quả là bất đồng, sang trọng và quý phái hơn rất nhiều”

Hữu Nhân nhú mày.

Nếu có cơ hội lựa chọn, nàng cũng không muốn ở nơi xa hoa như thế này, xa hoa lỏng lẻo nhưng lại cô độc lạnh lùng như hầm băng.

Nữ nhân mang tên Ngọc Nhi này được Thuộc Phong ân sủng, lại vẫn còn ở trước mặt nàng oán giận, chẳng lẽ nàng ta cũng biết nơi này tảo tảo của nàng đã từng ở qua?

Nàng ta nói như vậy, hẳn là có hai mục đích

Làm bộ làm tịch cố ý kiêu khích nàng, cùng với tuyên bố muốn đoạt ngôi vị chính phi của nàng.

“Ngươi sẽ không phải là nhầm chán tới mức không có việc gì làm, chạy đến chỗ của ta chỉ đơn thuần là khen ngợi tâm phòng của ta sao?”

Hữu Nhân hừ lạnh một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị, thái độ cứng rắn.

Khóe miệng Ngọc Nhi âm thầm cười trộm, tiếp tục đi tham quan tâm phòng.

“Đáng tiếc, một căn phòng đẹp như vậy nhưng lại để cho một chủ tử vô liêm sỉ vào ở”

Hữu Nhân mở to mắt.

“Ngươi nói cái gì ? Lặp lại lần nữa”

Hữu Nhân không ngờ tới nàng ta cư nhiên lại kiêu ngạo vô lễ như vậy!

Ngọc Nhi thân nhiên cười cợt, ngay cả nha hoàn đi theo nàng ta cũng học theo che miệng cười nhạo.

“Ta nói có cái gì sai sao? Đêm đó, Vương gia không phải tận mắt chứng kiến ngươi cùng Hạ Kiếm Bội tăng tị với nhau ngay tại căn phòng này hay sao?”

“Ngươi nói hưu nói vượn! Ta cùng Hạ Kiếm Bội cái gì cũng chưa xảy ra!”

Hữu Nhân tức giận, nàng ta nói xấu nàng khiến cho nàng tức giận tới mức toàn thân phát run.

“Cái gì cũng chưa xảy ra?”

Ngọc Nhi theo bản năng nhìn về phía nha hoàn Ly Ly của mình, khẩu khí rõ ràng là vô cùng kinh ngạc.

“Làm sao có thể, ta rõ ràng đã...”

Hữu Nhân thấy có điều gì đó không thích hợp, bộ dạng Ly Ly lúng túng, rõ ràng là có tật gậy mình.

“Nhất định là tiện nhân ngươi ra tay có phải hay không?”

Hữu Nhân nắm chặt cổ tay Ngọc Nhi, phần nộ nhìn thẳng vào nàng.

Mấy ngày nay nàng vẫn hoài nghi bầu rượu nàng uống có vấn đề hoặc là thức ăn bị bỏ thuốc.

Bởi vì ngay sau khi nàng uống rượu liền suất hiện ảo giác, mà Hạ Kiếm Bội cũng đột nhiên không khống chế được.

Ngày ấy khi yến tiệc sắp kết thúc, nàng giống như có gặp nha hoàn của Châu nhi đi vào.

Có phải lúc đó...?

Ngọc Nhi nghiêng người liếc mắt nhìn Hữu Nhân, dùng sức rút tay khỏi tay Hữu Nhân, sau đó bình tĩnh mà kéo kéo ống tay áo, từ từ nói:

“Người cũng không nên ý vào cái danh hiệu quận chúa mà ăn nói bừa bãi, tùy tiện vu oan cho người tốt. Cổ nhân thường nói, ‘com có thể ăn bấy, nói không thể nói lung tung’, con mắt nào của người nhìn thấy là ta làm? Chính mình câu dẫn nam nhân còn muốn đem tội đồ lên đầu người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Ác Ý Khiêu Khích (2)

Ngọc Nhi, là người ý thế hiếp người! Đã dám làm, tại sao lại không dám nhận?” Hữu Nhân chỉ thẳng vào mũi Ngọc Nhi mà mắng, trong lòng rõ ràng đã nhận định là do nàng ta sai Ly Ly làm!

Ngọc Nhi chỉ hơi nhú lông mày.

“Ta không làm thì tại sao phải thừa nhận?”

“Phản ứng của nàng ta đã nói nên tất cả!”

Hữu Nhân nổi trận lôi đình.

Châu Nhi cười nhạt một tiếng, nàng ta cũng cảm thấy không cần phải tiếp tục dấu điểm nữa:

“Cho dù là ta làm, người cũng có thể làm gì được ta sao? Lời nói vô căn cứ của người ai sẽ tin, ta lại là người có bằng chứng sát thực, người cho rằng vương gia sẽ tin lời nói của người sao?”

Ngọc Nhi lật mặt nói thẳng với Hữu Nhân, chính là khinh thường Hữu Nhân không có chứng cứ trong tay.

Hơn nữa trong phòng lúc này ngoại trừ Hữu Nhân còn lại đều là người của nàng ta, nàng ta căn bản là không coi Hữu Nhân vào mắt.

“Cho người biết cũng không sao, tránh cho người là quận chúa ngu ngốc bị người ta lừa gạt còn vỗ tay hoan hô cổ vũ, đến lúc đó bị kẻ nào kéo xuống ngựa cũng không biết. Ta bây giờ coi như tặng cho người một phần lễ vật, để người có chết cũng hiểu rõ vì sao mình chết”

Nàng ta ác liệt cười nhạt Hữu Nhân, hoàn toàn chính là bộ dáng của kẻ chiến thắng.

“Người đừng vội đắc ý quá sớm! Ác giả ác báo, người chắc chắn sẽ không được như ý muốn!”

Hữu Nhân phản bác lại nàng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận tới mức trắng bệch.

“Phải không?” Ngọc Nhi nở nụ cười châm biếm “Những lời này phải là dành cho người mới đúng! Đồ điều ngoa không biết điều, nếu không phải người sinh ra đã là người của vương thất, thì đối với loại người có tính nết điều ngoa ngang ngược của người, vương gia của chúng ta sẽ thú người vào cửa hay sao?”

“Không đâu... không đâu...”

Bị người đâm thẳng vào vết thương khiến máu chảy đầm đìa, lòng nàng đau đớn tới mức dường như không thở nổi.

Hữu Nhân liếc mắt lác đác, chính là không muốn chấp nhận sự thật bị người bày ra trước mắt.

“Chàng đối với ta rất tốt, chỉ là do người bày kế hãm hại ta!”

Đoạn thời gian đó hẳn đã chủ động tới tìm nàng rồi, nàng đã một lần chờ đợi rồi lại chờ đợi.

Tuy rằng nàng không dám khẳng định nhưng mà nàng nguyện ý tin tưởng đây là dấu hiệu tiến triển của hai người bọn họ.

“A! Ngươi cũng là quá ngây thơ rồi! Vương gia đối với ngươi tốt vẫn luôn có mục đích, ban đầu là do phụ thân của ngươi yêu cầu, sau là vì lần đàm phán thành công vừa rồi. Những lời này là do chính miệng vương gia nói với ta, ngươi tại sao vẫn không chịu chấp nhận sự thật đi?” Nàng ta cười lạnh.

Nàng ta là nói thật, khi bọn họ ở trên giường, nàng ta có hỏi thì Thuộc Phong chính là dùng loại thái độ cực kì khinh thường mà trả lời.

“Ngươi, ngươi nói vậy!”

Hữu Nhân bị chấn động, đầu óc hoàn toàn lâm vào trạng thái rối loạn.

Nàng chỉ nhìn thấy miệng của Ngọc Nhi không ngừng nói, nhưng đến cuối cùng nàng vẫn không nghe được bất kì một chữ nào.

Hắn đối tốt với nàng chỉ đơn thuần là muốn lợi dụng nàng?

Bởi vì không thương yêu nàng nên mới có thể dễ dàng làm như gần như xa, khiến cho nàng không chiếm được, cũng khiến cho nàng không dễ dàng buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Ác Ý Khiêu Khích (3)

“Vương phi nương nương, ngài cũng không nên tức giận như vậy, không phải ta là nô tì mà lại nói lời đả kích tới ngài, nhưng nói tới năng lực hấp dẫn nam nhân, cũng giống như việc so sánh giữa trời cao và mặt đất vậy. Trong mắt mọi người ai cũng nhìn thấy rõ ràng ai được sủng ái. Hiện nay ngài chẳng qua là chỉ phải đối diện với sự thật thôi, cần gì phải tức giận tới như vậy?”

Ly Ly trắng trợn liếc mắt hèn mọn nhìn Hữu Nhân một cái, cùng với Ngọc Nhi cùng nhau xoáy sâu vào vết thương của Hữu Nhân, cùng nhau chê cười nàng, khiến nàng bị tổn thương.

“Các người... hai người các người đều là những kẻ xấu xa bỉ ổi!”

Hữu Nhân hỗn loạn trừng mắt nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Ngọc Nhi nhếch nhếch môi anh đào nhỏ nhắn, gian xảo cười cùng với dáng vẻ thanh tú bên ngoài của nàng ta hoàn toàn bất đồng.

“Chắc chắn, quả nhiên là kẻ không được dạy dỗ đáng hoàng, không có tu dưỡng. Vương gia tuyển ngươi làm vương phi thật đúng là phí tám đời tu tâm! Thế nhưng theo như tình hình hiện nay, những ngày nhàn nhã của ngươi cũng sẽ nhanh chóng không còn nữa, ngươi cũng sẽ nhanh chóng không được ở lại căn phòng trắng lệ này lâu dài nữa!”

Ngọc Nhi lại một lần nữa đưa ánh mắt “lưu luyến” nhìn quanh một lượt khắp gian phòng, chủ nhân của căn phòng này trong tương lai nhất định là nàng ta.

“Ngươi nói nhiều như vậy nhưng chẳng qua chỉ vì mơ ước địa vị của ta hay sao? Dù sao thì ngươi cũng được chàng sủng ái không phải sao? Có bản lĩnh ngươi tự mình đi hỏi chàng, nếu Thuộc Phong đáp ứng ngươi phé ta, lập ngươi làm chính thê, ta tuyệt đối không nói nửa chữ không! Cho nên, ngươi không cần ở trước mặt ta hạ thấp sĩ diện của ta, hoàn toàn không có tác dụng!”

Hữu Nhân hữu khí vô lực đứng một chỗ, thân mình run rẩy, lạnh lùng đáp trả.

“Hữu Nhân quận chúa quả nhiên là nhanh nhẹn nhanh miệng, xem ra người bên ngoài quả nhiên là không có đồn đãi vô căn cứ. Đáng tiếc về sau phải bổ sung thêm một vài chữ...” Nàng ta dừng một chút, mắt đẹp phát ra âm quang liếc nhìn Hữu Nhân “... dám phụ!”

“Ta không có làm chuyện có lỗi với Thuộc Phong!”

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hữu Nhân căng thẳng, Ngọc Nhi nở nụ cười quý quyết.

“Ngươi có phản bội sau lưng vương gia hay không, không quan trọng. Quan trọng chính là vương gia tận mắt nhìn thấy ngươi cùng với Hạ Kiếm Bội ở trong phòng làm loạn, việc này so với mọi lời nói đều đáng tin cậy hơn nhiều!”

“Tất cả đều do ngươi đặt bẫy ta!”

“Ngươi cho là ngươi biết được điều đó thì có lợi ích gì sao? Những điều ngươi chưa biết còn nhiều lắm!”

Ngọc Nhi liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hữu Nhân, uy hiếp bước tới gần nàng, tươi cười âm độc.

“Biết vì sao ngươi lại xuất hiện ảo giác không? Lại biết vì sao Hạ Kiếm Bội lại không khắc chế được cảm xúc không?”

Hữu Nhân gạt mình bưng tỉnh, ánh mắt trừng lớn, thân thể vì mất đi trọng tâm mà như muốn ngã.

Thanh âm của nàng ta đột nhiên giảm thấp âm lượng, ngửa đầu ác độc cười âm ngoan:

“Kia đều là công lao của ta, ta đã bỏ huyền phần cùng xuân được vào trong nước của các ngươi. Ngươi nói, vì thúc đẩy chuyện tốt của các ngươi, công sức ta cống hiến cũng không nhỏ đúng không?”

Hai bả vai Hữu Nhân kịch liệt phập phồng, nàng cuối cùng cũng không áp chế được sự tức giận trong lòng, đôi mắt hừng hực lửa giận trợn to trừng trừng nhìn Ngọc Nhi, hướng người đi tới chỗ nàng ta.

“Ngươi là tiểu nhân hèn hạ! Ta phải xé nát cái miệng của ngươi!”

“A...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Quân Tâm - Hắc Không Công Bằng (1)

Hữu Nhân hung hăng cào cào về phía cổ Ngọc Nhi, hận không thể xé nát ả ta ra.

Ngọc Nhi không hề dự đoán được Hữu Nhân thật sự sẽ đánh mình, kiêu nhơn như hoa lập tức biến sắc, cũng không quan tâm tới cái gì hình tượng lớn tiếng kêu gào cứu mạng như quý.

“Châu chủ tử!”

Ly Ly thay biến sắc, muốn tiến lên hỗ trợ nhưng cuối cùng vẫn lùi lại vì sợ hãi bị khí thế của Hữu Nhân.

Các nàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, đường đường là một quận chúa cư nhiên lại đánh lộn lợi hại như vậy!

“Kêu cái quý! Nữ nhân xấu xa này, ngươi trốn không thoát! Không phải ngươi nói bản quận chúa đã man hay sao? Ta đây sẽ cho các ngươi nếm thử một chút cái gì mới là đã man chân chính!”

Hữu Nhân kéo lấy búi tóc của Ly Ly, nắm lấy tóc dài của nàng kéo thật mạnh!

“A... cứu mạng...”

“Nữ nhân điên! Dám đánh ta! Ta nhất định sẽ cáo trạng với vương gia!”

“Đi cáo trạng đi! Ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao, hồ ly tinh!”

“A... Vương phi nương nương, nô tỳ biết sai rồi, lần sau sẽ không dám... không dám làm như vậy nữa, ngài tha cho nô tỳ đi!”

Trong phòng, tiếng đánh nhau, tiếng tức giận mắng chửi, âm thanh cầu xin tha thứ hỗn loạn như muốn nổ tung.

Thuộc Phong đứng trước bàn đọc sách, nhìn hai nữ nhân tóc tai bù xù, quần áo nhàu nhúm.

“Nói xem! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Ánh mắt sắc bén đảo qua nhìn nhóm thê thiếp vì ẩu đả mà quần áo toi tả, sắc mặt hắc ám trầm.

Hai người cùng cúi đầu, trên mặt trên người cả hai đều bị thương không nhẹ.

Ly Ly là tổn thương nghiêm trọng nhất, bị Hữu Nhân túm một bó tóc to, một lúc sau liền hôn mê bất tỉnh.

Mà Hữu Nhân cùng Ngọc Nhi mặc dù đều bị thương nhưng rõ ràng Ngọc Nhi bị thương nặng hơn rất nhiều.

Đáng thương cho khuôn mặt xinh đẹp kia của nàng ta, bị Hữu Nhân cào cấu đến mức trên mặt che kín vết thương bị rớm máu đỏ tươi, làn da mềm mại cũng bị xưng phồng nên.

Hắn là Hữu Nhân đã xuống tay rất mạnh, lúc ấy chắc hẳn Ngọc nhi phải oa oa kêu đau.

Để cho bỏ tức, Hữu Nhân dùng chân còn đạp Ngọc nhi mấy phát.

Nếu nhìn vào kết quả này, đương nhiên là Hữu Nhân lấy một địch hai, chiến thắng.

Sức chiến đấu siêu cường như vậy hẳn là đã được tôi luyện từ nhỏ.

Từ khi còn rất nhỏ, Hữu Nhân đã thường xuyên cùng với bọn nam hài đánh nhau.

Thời điểm rảnh rỗi, nàng còn quán quýt lấy Hữu Hạo đòi dạy cầm nã thủ (1). Sau một thời gian khổ luyện công phu, cuối cùng mỗi lần nàng đều có thể đánh cho bọn nhỏ kia rằng roi đầy đất, phải cầu xin tha thứ.

(1) Cầm Nã Thủ: Tên một loại công phu giống như “Hàn Long thập bát chương”

Việc này sau khi Hữu Hạo biết chuyện, hẳn nghe xong chỉ biết lắc đầu...

Nào có nữ hài tử nào lại thích quất tháo, đánh lộn như vậy chứ? Không chỉ ảnh hưởng tới hình tượng quận chúa tôn quý, mà còn rất có thể sẽ hù chạy hết tất cả nam nhân.

Sau khi lo lắng nghĩ đi nghĩ lại, Hữu Hạo liền ngăn không cho Hữu Nhân học võ nữa.

“Mau nói, tại sao mà ẩu đả trong vương phủ? Ta không có thời gian ở đây cùng với các người hò nháo!”

Hai người cùng không lên tiếng, Thuộc Phong lại hỏi lại một lần, khẩu khí đã không giữ được kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Quân Tâm - Hắc Không Công Bằng (2)

Thuộc phong vừa nói xong thì Ngọc nhi liền dùng khăn tay che miệng lại, ỳm khuất nước nỏ, một bộ dáng ‘hoa lê đái vũ’, không hề danh là nữ nhân khóc.

“Vâng... là vương phi nương nương ra tay trước...”

Ngọc nhi muốn cáo trạng, không hề đề cập tới chuyện mình dùng lời nói để vũ nhục Hữu Nhân như thế nào, còn lấy lợi thế của bản thân mình là lợi dụng lòng thương hại của hắn.

“Người đừng có giả bộ. Người nhu nhược sao? Đừng quên người cũng xé rách ống tay áo của ta, cánh tay cũng bị người cào bị thương!”

Hữu Nhân hai tay chống vào thắt lưng, trở mắt nhìn nàng ta. Nàng vẫn còn chưa bình tĩnh lại sau trận hỗn chiến vừa xảy ra.

Ngọc nhi liếc mắt một cái thật nhanh đến Hữu Nhân, sau đó lại lập tức quay mặt sang làm bộ dạng như thật sự bị thái độ của nàng dọa cho sợ hãi.

“Thiếp thân, thiếp thân chỉ là... tự vệ, tự bảo vệ mình mà thôi, chỉ là lỡ tay làm bị thương nương nương, nhưng mà nương nương lại đánh thiếp thân thành bộ dạng như bây giờ. Vương gia, vương gia... ngài phải làm chủ cho thiếp, nương nương... ghen tị thiếp lớn lên có bộ dáng giống Giang vương phi. Lúc ấy nàng cùng thiếp cãi vã, còn nói là muốn hủy khuôn mặt của thiếp, xem thiếp còn làm như thế nào để câu dẫn vương gia!”

“Người nói bừa! Ta không có nói như vậy!”

Hữu Nhân trừng lớn mắt, quả thật không tin được trên đời lại có nữ nhân có thể trợn mắt nói dối trắng trợn như vậy, ngay cả một cái chớp mắt cũng không có.

Nàng tuy rằng không thích khuôn mặt này của nàng ta nhưng cũng chưa tới mức ghen tị, cũng không ngoan độc tới mức muốn hủy dung nàng ta!

“Người... Người đã nói như vậy... tại sao giờ lại không dám thừa nhận?”

Nàng ta đáng thương nhìn Thuộc Phong cầu tình, ngược lại càng khiến cho người khác nhìn vào đều cảm thấy rằng Hữu Nhân ức hiếp nàng ta.

“Ngươi... nữ nhân giảo hoạt, có phải vẫn còn bị thương chưa đủ hay không?”

Nói xong Hữu Nhân liền kéo cao tay áo.

“Đủ rồi!”

Thuộc Phong vốn vẫn trầm mặc nhìn hai nữ nhân khác khẩu tranh đấu, đột nhiên quát lạnh một tiếng.

“Thuộc Phong, là nàng...”

“Giang Hữu Nhân! Ngươi điên đủ chưa?”

Không cho Hữu Nhân có cơ hội giải thích, Thuộc Phong liền thô bạo ngắt lời nàng.

Hữu Nhân trừng mắt, hai mắt mở lớn, kinh ngạc nhìn hấn chăm chăm.

“Tại sao chàng lại hung dữ với ta? Chàng còn chưa biết được chân tướng sự việc mà!”

“Không cần hỏi ta cũng biết đáp án!”

Thuộc Phong nhú mày, khẩu khí lãnh đạm, con ngươi tối đen trầm xuống.

Hấn từ trước đó đã nhận định, mọi việc là do nàng khơi mào.

“Cái gì... đáp án gì?”

Hữu Nhân lo lắng, giọng điệu của hấn khiến cho nàng khó hiểu...

Nàng còn chưa có nói cho hấn chân tướng sự việc, tại sao hấn lại có thái độ chắc chắn đưa ra kết luận như vậy?

Hấn nhướng mày, đôi mắt rực lửa trừng nhìn nàng.

“Đáp án là gì trong lòng ngươi tự hiểu được! Bởi vì diện mạo của nàng quá giống Trúc Tâm, cho nên ngươi cảm thấy chướng mắt, có phải hay không?”

“Ta không có! Ta không phải loại nữ nhân nhỏ nhen như vậy!”

Hữu Nhân kích động phản bác lại hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ đầy nghiêm túc.

“Nếu không phải như vậy, vậy ngươi nói đi, vì sao lại cào mặt của nàng thành cái dạng như vậy?”

Hấn liếc mắt nhìn hai má Ngọc nhi bị cào tới nở hoa, lạnh lùng hỏi.

“Vì nàng ta xứng đáng bị như vậy!”

Hữu Nhân ngày càng tức giận, không hề có dấu hiệu giảm xuống.

Nàng sẽ không giả bộ, cũng sẽ không cố làm ra vẻ gì đó!

Tức giận chính là tức giận, nàng tuyệt sẽ không che dấu điều gì!

“Còn giả mòm át lễ phải! Chỉ cần nơi nào có ngươi thì nơi đó sẽ có chuyện thị phi xảy ra. Ngươi đã không thể giống như một nữ nhân bình thường thì cũng không cần phải tỏ ra giống như bọn lưu manh như vậy!”

Hấn nhú mày, ánh mắt ngày càng lạnh lùng.

Hữu Nhân như tỉnh lại từ trong mộng, ánh mắt đảo qua Thuộc Phong cùng Ngọc nhi, khóe môi xơ xác hiện nên ý cười.

“Tốt! Ta cuối cùng cũng biết các người là cùng một loại người! Ngươi rõ ràng là thiên vị nàng ta, như vậy chỉ cần trực tiếp một lời định tội ta không phải sẽ nhanh hơn sao? Như vậy cũng sáng khoái rõ ràng!”

“Ngươi nói cái gì? Có còn đem ta để vào trong mắt hay không?”

Thuộc Phong lạnh giọng quát nàng.

“Chưa bao giờ đem người khác để vào trong mắt là ngươi! Nếu ngươi công bằng một chút, vì sao lại không hỏi vì sao ta lại động thủ đánh nàng ta?”

Hữu Nhân không khống chế được mà cao giọng hỏi hần. Đau lòng, xấu hổ cùng với giận dữ, tất cả những cảm xúc đó khiến cho nàng không thể khống chế được bản thân mình.

Hần cũng không biết, là nữ nhân này hại nàng thiếu chút nữa thì thất thân.

Thuộc Phong cứng người khi nhìn thấy nước mắt như sương mù trong mắt nàng, chỉ trong một cái chớp mắt hần bị một cổ ưu thương trong mắt nàng khiến cho thất thần.

“Tại sao?”

Qua một lúc lâu, hần khẽ nhếch cặp môi nam tính, từ trong hàm răng khẽ phun ra hai chữ này.

Hữu Nhân mím chặt môi, lắc đầu, dòng nước mắt nóng bỏng đã không thể ức chế được không ngừng lăn xuống.

Quá đáng thương... cư nhiên phải gian nan như vậy mới có thể có được một câu hỏi của hần...

Hữu Nhân vừa cười vừa khóc, nước mắt như hoa rơi. Khuôn mặt vốn ưu thương lại hóa nên một nụ cười duyên dáng.

Cái loại tươi cười này, có bao nhiêu chua xót có lẽ chỉ có một mình nàng biết.

“Ngươi sao không hỏi nàng ta trước, ngày đó ta gặp Hạ Kiếm Bội, nàng ta đã bỏ cái gì vào trong rượu?”

Ánh mắt trở nên sắc bén, hần hung ác nham hiểm nheo lại liếc qua Ngọc nhi, tầm mắt lại một lần nữa quay trở về khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của Hữu Nhân.

Hần nhú mày, trong mắt mang theo khó hiểu gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầm nước mắt của nàng.

Nàng thống khổ mím môi, trừng mắt nhìn khuôn mặt già vờ vô tội của Ngọc nhi...

“Ta đột nhiên bị ảo giác, nhận lầm Hạ Kiếm Bội thành ngươi là bởi vì nàng ta bỏ huyễn dược vào rượu của ta!”

Thuộc Phong đột nhiên nheo mắt, Ngọc nhi bắt đầu biến sắc.

Hữu Nhân dừng lại không lên tiếng nữa, hai mắt đầm lệ chuyển hướng nhìn thẳng vào dung nhan kiên nghị của hần...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Quân Tâm: Thẹn Quá Thành Giận (1)

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

“Những lời này đều là do chính miệng nàng ta nói với ta, đương nhiên ta không có chứng cứ để chứng minh, ngươi có thể coi là ta nói xấu nàng ta. ‘Mọi chuyện không tự nhiên xảy ra’ nhưng mặc kệ ngươi tin cũng được, mà không tin cũng được, cũng không quan trọng nữa. Dù sao trong lòng ngươi đã sớm nhận định ta chính là loại nữ nhân không ra gì rồi!”

Hữu Nhân hạ ánh mắt, cao ngạo nhưng lộ ra sự mệt mỏi.

Nàng đã không còn khí lực để tiếp tục tranh đoạt bất cứ thứ gì nữa.

Thật giả đúng sai đã không còn quan trọng, quan trọng chính là nàng vĩnh viễn cũng không chiếm được...

Nàng mệt mỏi xoay người, đi ra ngoài, mỗi bước chân đều nặng trĩu khác thường.

Hần không lên tiếng giữ nàng lại, mà là để mặc cho nàng rời đi.

Ánh mắt của hần không thể chuyển động, giống như bị hút chặt vào thân hình nhỏ gầy đang bước đi ở phía trước, cho đến khi bóng hình ấy thu nhỏ lại thành một điểm nhỏ rồi từ từ biến mất đến không còn nhìn thấy được nữa.

Cuối cùng, hắn đang so đo cái gì? Cho dù nàng thật sự đã xảy ra chuyện gì cùng Hạ Kiếm Bội thì có liên quan gì tới hắn chứ?

Tại sao hắn lại muốn nhận được một lý do chính đáng của nàng?

Nàng bị hạ được?

Hữu Nhân đi rồi, Ngọc nhi co rúm người lại, bất an đứng im tại chỗ.

Ánh mắt lạnh lùng của Thuộc Phong đảo qua nhìn nàng ta.

“Nàng nói rõ đi, mọi chuyện có phải thật như vậy hay không? Nói thật ra đi!”

“Không phải! Đương nhiên là không đúng rồi! Vương gia, sao ngài có thể nghe tỷ tỷ nói hư nói vượn? Tỷ tỷ chỉ là nóng nảy liền cần loạn người thôi!”

Ngọc nhi vội vàng thề thốt phủ nhận.

Thuộc Phong nheo mắt lại.

“Sự thật có phải như vậy hay không, ta sẽ điều tra! Nhưng nếu ta tra ra là nàng làm... Ta nhớ trước đó ta đã từng cảnh cáo nàng!”

Thuộc Phong nheo mắt lại, bộ dạng hung ác nham hiểm, trên người cũng phát ra một cỗ lệ khí khiến cả người Ngọc nhi không khỏi co rúm lại một chút.

“Vương gia, thiếp thân...”

Ngọc nhi nghe Thuộc Phong nói sẽ điều tra, sắc mặt liền thay đổi.

Thuộc Phong nhíu mày, phản ứng của nàng càng khiến hắn nghi ngờ. Không đợi Ngọc Nhi nói hết câu, hắn liền tức giận phát tay áo bỏ đi.

Giống như một du hồn quay trở về phòng, Hữu Nhân vừa giận lại vừa thương tâm.

Trong mắt hắn biểu thị rõ ràng sự bất công. Rõ ràng như vậy, ngay cả che dấu cũng đều lười.

Bản thân ở cùng với hắn lâu như vậy, hắn vẫn nghĩ rằng nàng là cái loại nữ nhân nhìn thấy nam nhân liền nhưng nhớ yêu thương hay sao?

Tại sao? Ngay cả một chút tin tưởng cũng không có!

Nhìn đến trên bàn có một chiếc bình hoa, Hữu Nhân liền túm lấy hung hăng ném xuống đất, phát tiết toàn bộ sự tức giận trong lòng.

Bình hoa va phải mặt đất phát ra âm thanh vỡ vụn thanh thúy, cùng lúc Thuộc Phong bước tới cửa phòng...

Hắn cũng là không biết tại sao lại như bị ma sui quỷ khiến mà đến đây tìm nàng.

Là bộ dáng bước đi cô đơn vừa rồi của nàng đã tác động đến lòng của hắn, hay vẫn cảm thấy khẩu khí của mình lúc còn ở thư phòng có chút nặng nề với nàng, cho nên áy náy.

Cho dù là vì lý do gì đi chăng nữa thì khi nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo vô lễ của nàng lúc này thì chút áy náy ấy cũng đã giảm đi một nửa.

“Ngươi làm gì vậy? Một chút thông minh cũng không học được, vẫn chỉ là biết ném vỡ đồ đạc để phát tiết tức giận!”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, hai hàng lông mày đã nhíu chặt lại xuất hiện cả vết nhăn.

“Ngươi tới phòng của ta làm gì? Dù cho ta có thay đổi như thế nào đi nữa thì ngươi cũng sẽ không thích ta, ta chính là dạng nữ nhân buông thả như vậy đó, như vậy ngươi cũng đừng có quản ta làm gì, cứ để cho ta ngang tàng bạo ngược là được!”

Hữu Nhân ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đối nghịch cùng hắn!

Lúc này nàng vô cùng tức giận, tất cả đều là do hắn gây ra!

Ngọc nhi dù có phá nàng đi nữa thì nàng ta vẫn là người ngoài, nàng không quan tâm nhưng hắn lại khác, hắn là người nàng để ý nhất, là chỗ dựa duy nhất của nàng trong cả cuộc đời này.

Cho nên đối với việc hắn đối xử bất công với nàng mới khiến cho nàng đặc biệt tức giận.

“Sự việc như thế nào ta sẽ tra rõ, ngươi gấp cái gì? Ngươi ở trong này đập vỡ đồ đạc phát giận cũng chỉ có thể chứng minh ngươi là người không có giáo dục!”

Thuộc Phong cũng bị lửa giận thiêu đốt, trợn mắt nhìn nàng.

Không có giáo dục?

Hay lắm! Ngay cả dùng từ cũng giống với Ngọc nhi!

“Ta không có giáo dục thì sao? Chẳng lẽ ngươi không biết chính mình cưới phải một nữ nhân không giống nữ nhân như thế nào sao? Bây giờ hối hận cũng không phải không kịp, ngươi có thể lập tức hưu ta, để cho ta về nhà là xong chuyện!”

Hữu Nhân như rụng mảy, sự ủy khuất trong lòng liền hóa thành miệng lưỡi cứng rắn.

“Ngang ngược vô lý!”

Thuộc Phong tức giận hừ một tiếng, lạnh lùng cho nàng bốn chữ nhận xét.

Hữu Nhân không phục, liền đi đến trước mặt hắn.

“Là ta ngang ngược vô lý, hay là do thành kiến trong lòng của ngươi? Ngươi vẫn luôn không thích ta, luôn luôn nhận định mọi là việc đều là do ta sai trước!”

Hữu Nhân lớn mật nhìn thẳng lại hắn, bốn mắt giao nhau. Ánh mắt lạnh lùng của Thuộc Phong liền tối lại.

“Ta nói rồi, việc này ta sẽ điều tra rõ”

Hắn trầm mặc một lát rồi cất chất giọng lạnh lùng nói.

“Ngươi mà cũng sẽ đi tra rõ, ta mới thấy lạ đó! Trong mọi chuyện ngươi đều thiên vị Ngọc nhi, chẳng phải cũng vì nàng ta lớn lên có khuôn mặt giống với đại tẩu của ta có phải hay không?”

Hữu Nhân cũng không giữ được bình tĩnh, tất cả những ủy khuất bao lâu nay quanh quẩn trong lòng không thể chỉ vì một vì một câu nói sẽ tra rõ của hắn mà sẽ tiêu tan như mây khói được.

Nghe nàng nhắc tới chuyện diện mạo của Ngọc nhi khiến cho sắc mặt của Thuộc Phong ngày càng khó coi.

“Ngươi đừng có cố tình gây sự nữa, chuyện đó và chuyện nàng ấy lớn lên giống ai có quan hệ gì chứ?”

Đây đã là giới hạn lớn của hắn, hắn cũng sắp hết kiên nhẫn với nàng, nàng tốt nhất không nên kiêu chiến tính nhẫn nại của hắn!

“Không có quan hệ sao?” Hữu Nhân cười lạnh một tiếng “Không quan hệ thì tại sao ngươi lại mang một thể thân về nạp làm thiếp? Ngươi ở bên ngoài không phải có rất nhiều nữ nhân hay sao, nếu không phải ngươi đối với diện mạo của nàng có sự thiên vị thì có bao nhiêu oanh oanh yến yến như thế ngươi lại không nạp, ai mà lại mang nàng ta vào nhà?”

“Ngươi càng nói càng quá phận! Ta nạp ai làm thiếp còn cần phải báo cáo với ngươi để ngươi phê chuẩn hay sao?”

Nữ nhân này thật là không biết điều! Nếu là nữ nhân khác, chỉ cần nghe được hắn nguyện ý điều tra lại một lần nữa thì đã sớm cảm động mà nhào vào trong lòng hắn khóc lóc cảm ơn rồi.

Chỉ có nàng... trong trường hợp như vậy mà còn mạnh miệng!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Quân Tâm: Thẹn Quá Thành Giận (2)

Edit : Anh Túc

Beta: Phi Phi

Hai người đấu khẩu ngày càng gay gắt, ai cũng không chịu nhường bước.

Đối với loại người cao cao tại thượng, luôn đứng trên đầu người khác như Thuộc Phong mà nói, muốn hắn cúi đầu nhận sai thì tuyệt đối là không có khả năng.

“Được lắm! Ngươi vẫn không chịu thừa nhận chuyện ngươi xem Ngọc nhi như thể thân của tẩu tẩu ta phải không? Ta sẽ đưa bằng chứng tới trước mặt ngươi, để xem ngươi còn có thể chối hay không!”

“Có bản lĩnh ngươi liền đưa ra đi!”

Hữu Nhân quay đầu chạy về phía tủ, kéo ngăn kéo lấy ra một bức tranh...

Đây chính là thứ mà ngày đó khi nàng bước ra khỏi Từ Đình Uyển liền lấy đi giấu trong phòng của mình.

“Ngươi nhìn cho rõ, nữ nhân trong bức tranh này là ai? Bức tranh này được ngươi vẽ trước khi quen biết Ngọc nhi, ngươi đừng chối cãi nữa!”

Hữu Nhân mở ra bức họa được cuộn tròn, chỉ trong nháy mắt giống như con bướm phá kén mà ra. Một tuyệt sắc mỹ nhân được khắc họa vô cùng sinh động.

Là thê tử của Giang Hữu Hách, cũng chính là tẩu tẩu của nàng, Liễu Trúc Tâm!

Khuôn mặt của Thuộc Phong có chút vặn vẹo khi nhìn bức họa trong tay Hữu Nhân, rồi đột nhiên ngẩng đầu, tức giận trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Ngươi! Tại sao bức tranh nay lại ở chỗ của ngươi?”

Hắn nhớ sau khi vẽ xong bức tranh này, hắn đã để lại ở Từ Đình Uyển, sau đó cũng không có quay lại tìm. Không hiểu sao lúc này lại ở trong tay của nàng.

Ánh mắt chột dạ của Hữu Nhân chợt lóe ra.

“Ta... Ta... Dù sao thì bây giờ nó cũng ở trong tay ta”

“Nhất định là trong lần ngươi tự ý xông vào Từ Đình Uyển đã liền lấy đi, đúng không?”

Hắn nheo mắt lại, ánh mắt ngả ngón mĩa mai nhìn nàng.

“Ngay cả hành vi ăn trộm ăn cắp ngươi còn có thể làm ra được, thì có tư cách gì để đi so với nàng?”

Hữu Nhân mím môi, người mà hắn nói là “nàng” có lẽ là chỉ tẩu tẩu?

“Đúng! Ta mãi mãi không thể so sánh với nàng ta, trong lòng ngươi cũng chỉ có hình bóng của một mình nàng mà thôi!”

Hữu Nhân tức giận tới mức cả người không ngừng run rẩy.

“Đúng như vậy thì đã sao? Nếu đem ngươi đi so sánh với nàng thì chính là đem trời và đất so sánh với nhau! Tất cả nam nhân trên nhân gian này đều sẽ chọn nàng, chứ tuyệt không chọn ngươi!”

Thuộc Phong lãnh khốc nói với nàng.

“Ngươi đừng quên, Hạ Kiếm Bội, hắn... đã chọn ta!”

Hữu Nhân chán nản phản bác.

Thuộc Phong tà mị cười nhạo ra tiếng, lạnh lùng mĩa mai.

“Trên thế gian này chung quy vẫn có những nam nhân thần trí không được bình thường!”

Hữu Nhân cắn chặt môi, bờ môi hồng đã loáng thoáng nhìn thấy rõ cả tơ máu. Nàng đột ngột nhìn thẳng vào bức họa trong tay, dung nhan của nữ nhân trên bức họa như châm ngòi cho cảm xúc của nàng bùng nổ.

“Ta cho ngươi vẽ nàng! Ta cho ngươi vẽ nàng...”

Hữu Nhân cầm lấy bút lông, vừa khóc vừa vẽ loạn lên bức tranh trong tay.

“Ngươi phát điên cái gì?”

Thuộc Phong nhanh chóng giữ lại tay phải đang cầm bút của nàng, ánh mắt sắc bén như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Ta nổi điên thì đã sao? Ngươi không phải rất thích vẽ nàng hay sao? Ta chỉ là thay ngươi vẽ cho đủ mà thôi!”

Hữu Nhân còn không muốn dừng tay nhưng cánh tay lại bị hắn sống chết giữ thật chặt.

Chương 134: Quân Tâm: Thẹn Quá Thành Giận (3)

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

Thuộc Phong, hầu kết rõ ràng giựt giựt liên tục. Hắn hít sâu một hơi, lực đạo nơi tay theo bản năng siết chặt, ôm nàng thật chặt.

“Phong... chàng không thể không cần thiếp... nếu chàng vứt bỏ thiếp, thiếp sẽ chết...”

Hữu Nhân cảm nhận cái ôm siết chặt của hắn, vùi sâu mình vào lồng ngực ấm áp của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào lồng ngực rộng lớn.

Nàng không thể tưởng tượng được rằng nếu hắn thật sự từ bỏ nàng, nàng sẽ phải dựa vào dũng khí nào để tiếp tục sống?

Thuộc Phong nhủ thầm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào má trái sưng đỏ cùng bộ dáng mệt mỏi của nàng.

“Thuộc Phong, chàng còn giận ta sao?”

Hữu Nhân cẩn thận nép ở trong ngực hắn, thấp giọng nỉ non, vênh chiếc mũi nhỏ nhẹ nhàng hô hấp.

Từ lúc hắn vào đây vẫn là bộ dáng trầm mặc khiến cho nàng bất an lo lắng.

“Không có”

Thuộc Phong chăm chú nhìn nàng, thật lâu sau mới bình tĩnh lên tiếng.

Nàng giống như con mèo nhỏ nép chặt trong vòng tay hắn, biểu cảm bất lực khiến cho tâm địa cứng rắn như hắn cũng không nỡ buông lời trách cứ.

“Nhưng... ta xé rách bức họa của chàng, chàng sẽ tức giận”

Hữu Nhân không yên rì rầm hỏi, thanh âm mềm mại như nước.

Đôi mắt của hắn trầm xuống.

“Phải không? chẳng qua chỉ là một bức tranh thôi, cũng không có gì to tát”

Hắn bất động ôm lấy nàng, hắn biết, nàng lúc này vẫn còn sợ hãi.

Hữu Nhân nâng mắt nhìn hắn một cách khó hiểu, khóe miệng gật gật, lại không tiếp tục mở miệng nói ra cái gì...

Hắn lúc đó phần nộ như vậy, bây giờ lại như không có chuyện gì rồi sao?

“Thuộc Phong...”

Hữu Nhân ngẩng đầu, thấp giọng gọi hắn.

“Ừ?”

Hắn trầm giọng trả lời nàng, hai tay cũng bắt đầu ở trên lưng nàng khẽ vuốt ve.

“Bức họa bị thiếp xé bỏ kia liệu có thể khôi phục lại được không?”

Hữu Nhân lo lắng hỏi hắn, nàng biết, bức họa ấy với hắn rất quan trọng.

Hai tay Thuộc Phong xoa xoa mái tóc dài rối tung của nàng, khóe môi tà mị khẽ giương lên nụ cười nhẹ.

“Ngươi cho rằng ai có khả năng đem bức họa bị ngươi phá hủy như vậy sửa lại hoàn hảo như lúc đầu chứ?”

“Thật sự không thể sửa được?” Hữu Nhân âm thầm hạ mí mắt.

“Còn làm ra vẻ mặt như vậy, đây hẳn kết quả mà ngươi muốn mới phải”

Thuộc Phong chăm chú nhìn nàng.

“Không phải...” Hữu Nhân lắc đầu, cẩn thận nói: “Ta đã nghĩ rồi. Ta như vậy thật sự là quá hẹp hòi, hơn nữa một chút tác dụng cũng không có. Ta hi vọng chàng có thể xóa đi hình ảnh của tẩu tẩu trong trái tim chứ không phải nhìn một bức họa không biết nói, không cử động, không có sinh mệnh như vậy”

Thuộc Phong nhướn mi, hẳn chưa bao giờ dụng tâm khi nói chuyện với nàng, cũng không hề biết nàng phân tích mọi chuyện lại có đạo lý rõ ràng như vậy, hơn nữa khí thế cũng không hề bình thường. Muốn hẳn xóa bỏ hình ảnh của “nàng” trong lòng?

“Đúng rồi, nếu đã không thể sửa lại, ta sẽ giúp chàng vẽ lại một bức họa khác, dù sao thì dung mạo của tẩu tẩu ta cũng nhớ rất rõ”

Rốt cuộc cũng nghĩ ra cách xử lý, con ngươi trong suốt của Hữu Nhân không ngừng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Quân Tâm: Tức Giận Bỏ Trốn

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

“Không cần thiết”

Chỉ ngắn gọn trong ba chữ đơn giản, Thuộc Phong cự tuyệt luôn ý tốt của Hữu Nhân.

“Tại sao? Thiếp về cũng đâu có xấu”

Hữu Nhân không sợ chết quyết truy hỏi đến cùng.

Thuộc Phong quay mặt lại, tâm tình cực kém rỗng lên với nàng.

“Ta đã nói là không cần thiết”

Hắn không phải là chưa hết tức giận, chỉ là thật sự cảm thấy không cần thiết phải về lại.

Hữu Nhân ngẩn người, hai đôi mắt mở to khẩn trương nhìn chăm chú mặt hắn. Đột nhiên nàng làm ra một hành động kinh người không lường trước được...

Nàng nhẹ nhàng vỗ về ngực giúp hắn thuận khí, miệng còn lẩm bẩm.

“Chàng đừng tức giận, ta sai rồi sao? Ta lần sau sẽ không yêu cầu như vậy nữa, chàng nói không cần thì chính là không cần”

Nàng hèn mọn tự hạ thấp bản thân mình giống như một thị nữ nho nhỏ, trên người không hề có bộ dáng của một quận chúa sống an nhàn sung sướng được nuông chiều từ nhỏ.

Hắn thu hết bộ dáng của nàng vào trong mắt. Hắn nhận ra nàng lúc này so với Giang Hữu Nhân lúc ban đầu mới gặp đã khác nhau rất nhiều.

Hắn tình tứ giúp nàng vén lên vài sợi tóc.

“Không cần lo lắng như vậy, về sau ngươi thu liễm tính tình của mình lại một chút là được rồi”

Hắn đột nhiên ôn nhu như vậy khiến cho Hữu Nhân thụ sủng nhược kinh (1).

(1) Kinh sợ vì được yêu thương bất ngờ

“Chuyện này, ta biết là ngươi vô tội”

Giọng điệu trầm thấp, thanh âm nam tính khàn khàn của hắn vang lên.

Hữu Nhân rung rung mắt nhìn hắn.

“Chàng... nguyên ý tin tưởng thiếp?”

Hắn dừng lại một chút.

“Chính xác mà nói, ta tin tưởng sự thật”

Đối diện với nàng là một đôi mắt lạnh lùng, yên lặng không chút độ ấm.

Trên thực tế nàng thật sự là bị người hãm hại.

“Thiếp có thể hỏi chàng một chuyện được không?”

Sợ lại khiến cho hắn tức giận, Hữu Nhân cẩn thận hỏi.

Hắn nhướn mi.

“Cái gì?”

“Cái kia... sau này liệu chàng có đánh ta nữa không?”

Nàng chớp chớp đôi mắt tonggây thơ nhìn hắn, mím môi, nuốt nước miếng rồi mới có gan hỏi.

Hắn giật mình, nhìn thẳng khuôn mặt diễm lệ tuyệt trần của nàng lúc này đã sưng đỏ không chịu nổi, đáy mắt xẹt qua một cảm giác phức tạp.

“Sẽ không!”

Hắn rất nhanh đã trả lời, khẩu khí âm vang mà hữu lực.

“Này... chàng đã nói nha!”

Hữu Nhân hé miệng cười, cười đến rạn rở hai má. Nhận được câu trả lời của hắn, nàng vui vẻ giống như đã lấy được kim bài miễn tử.

“Cho dù ta có làm chuyện gì, dù có sai trái tới đâu, chàng cũng không thể đánh vào mặt ta. Sưng lên thành như vậy, người khác nhìn thấy nhất định sẽ chê cười ta”

Nàng bỏ sung, còn cười đến lộ ra hai hàm răng đều đặn chỉnh tề.

Hắn đem mặt hướng tới gần nàng, mỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp, kề sát vào vào tai nàng thả khí, cố ý đùa nàng.

“Ừ...”

Nàng còn thật sự nghiêm túc cân nhắc, trong cái đầu nhỏ còn đột nhiên hiện nên một ý niệm “Đánh mông đi! Trên mông nhiều thịt, cho dù bị sưng người khác cũng sẽ không nhìn thấy, chỉ là khi ngồi nhất định sẽ đau!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Truyện đang cập nhật

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Quân Tâm: Tức Giận Bỏ Trốn (3)

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

Dực: Thông báo là bộ này bị thiếu mất 3 chương là Thẹn quá hóa giận (3), Tức giận bỏ trốn (1) và (2) cho nên 3 chương là 134, 135 và 136 trong mục lục sẽ để trống. Chính vì điều này nên hôm trước đã post nhầm số chương và tên chương vì thế nên hôm nay mỗi post lại chương này

Thuộc Phong, hầu kết rõ ràng giựt giựt liên tục. Hắn hít sâu một hơi, lực đạo nơi tay theo bản năng siết chặt, ôm nàng thật chặt.

“Phong... chàng không thể không cần thiếp... nếu chàng vứt bỏ thiếp, thiếp sẽ chết...”

Hữu Nhân cảm nhận cái ôm siết chặt của hắn, vùi sâu mình vào lồng ngực ấm áp của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào lồng ngực rộng lớn.

Nàng không thể tưởng tượng được rằng nếu hắn thật sự từ bỏ nàng, nàng sẽ phải dựa vào dũng khí nào để tiếp tục sống?

Thuộc Phong nhủ thầm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào má trái sưng đỏ cùng bộ dáng mệt mỏi của nàng.

“Thuộc Phong, chàng còn giận ta sao?”

Hữu Nhân cẩn thận nép ở trong ngực hắn, thấp giọng ní non, vênh chiếc mũi nhỏ nhẹ nhàng hô hấp.

Từ lúc hắn vào đây vẫn là bộ dáng trầm mặc khiến cho nàng bất an lo lắng.

“Không có”

Thuộc Phong chăm chú nhìn nàng, thật lâu sau mới bình tĩnh lên tiếng.

Nàng giống như con mèo nhỏ nép chặt trong vòng tay hắn, biểu cảm bất lực khiến cho tâm địa cứng rắn như hắn cũng không nở buông lời trách cứ.

“Nhưng... ta xé rách bức họa của chàng, chàng sẽ tức giận”

Hữu Nhân không yên rì rầm hỏi, thanh âm mềm mại như nước.

Đôi mắt của hắn trầm xuống.

“Phải không? chẳng qua chỉ là một bức tranh thôi, cũng không có gì to tát”

Hắn bất động ôm lấy nàng, hắn biết, nàng lúc này vẫn còn sợ hãi.

Hữu Nhân nâng mắt nhìn hắn một cách khó hiểu, khóe miệng giật giật, lại không tiếp tục mở miệng nói ra cái gì...

Hắn lúc đó phần nộ như vậy, bây giờ lại như không có chuyện gì rồi sao?

“Thuộc Phong...”

Hữu Nhân ngẩng đầu, thấp giọng gọi hắn.

“Ừ?”

Hắn trầm giọng trả lời nàng, hai tay cũng bắt đầu ở trên lưng nàng khẽ vuốt ve.

“Bức họa bị thiếp xé bỏ kia liệu có thể khôi phục lại được không?”

Hữu Nhân lo lắng hỏi hắn, nàng biết, bức họa ấy với hắn rất quan trọng.

Hai tay Thuộc Phong xoa xoa mái tóc dài rối tung của nàng, khóe môi tà mị khẽ giương lên nụ cười nhẹ.

“Ngươi cho rằng ai có khả năng đem bức họa bị ngươi phá hủy như vậy sửa lại hoàn hảo như lúc đầu chứ?”

“Thật sự không thể sửa được?” Hữu Nhân âm thầm hạ mí mắt.

“Còn làm ra vẻ mặt như vậy, đây hẳn kết quả mà ngươi muốn mới phải”

Thuộc Phong chăm chú nhìn nàng.

“Không phải...” Hữu Nhân lắc đầu, cẩn thận nói: “Ta đã nghĩ rồi. Ta như vậy thật sự là quá hẹp hòi, hơn nữa một chút tác dụng cũng không có. Ta hi vọng chàng có thể xóa đi hình ảnh của tầu tầu trong trái tim chứ không phải nhìn một bức họa không biết nói, không cử động, không có sinh mệnh như vậy”

Thuộc Phong nhướng mi, hẳn chưa bao giờ dụng tâm khi nói chuyện với nàng, cũng không hề biết nàng phân tích mọi chuyện lại có đạo lý rõ ràng như vậy, hơn nữa khí thế cũng không hề bình thường. Muốn hẳn xóa bỏ hình ảnh của “nàng” trong lòng?

“Đúng rồi, nếu đã không thể sửa lại, ta sẽ giúp chàng vẽ lại một bức họa khác, dù sao thì dung mạo của tầu tầu ta cũng nhớ rất rõ”

Rốt cuộc cũng nghĩ ra cách xử lý, con người trong suốt của Hữu Nhân không ngừng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Quân Tâm: Tức Giận Bỏ Trốn (4)

Edit: Anh Túc

Beta: Phi Phi

“Không cần thiết”

Chỉ ngắn gọn trong ba chữ đơn giản, Thuộc Phong cự tuyệt luôn ý tốt của Hữu Nhân.

“Tại sao? Thiếp về cũng đâu có xấu”

Hữu Nhân không sợ chết quyết truy hỏi đến cùng.

Thuộc Phong quay mặt lại, tâm tình cực kém rống lên với nàng.

“Ta đã nói là không cần thiết”

Hắn không phải là chưa hết tức giận, chỉ là thật sự cảm thấy không cần thiếp phải về lại.

Hữu Nhân ngẩn người, hai đôi mắt mở to khăn trương nhìn chăm chú mặt hắn. Đột nhiên nàng làm ra một hành động kinh người không lường trước được...

Nàng nhẹ nhàng vỗ về ngực giúp hắn thuận khí, miệng còn lẩm bẩm

“Chàng đừng tức giận, ta sai rồi sao? Ta lần sau sẽ không yêu cầu như vậy nữa, chàng nói không cần thì chính là không cần”

Nàng hèn mọn tự hạ thấp bản thân mình giống như một thị nữ nhỏ, trên người không hề có bộ dáng của một quận chúa sống an nhàn sung sướng được nuông chiều từ nhỏ.

Hắn thu hết bộ dáng của nàng vào trong mắt. Hắn nhận ra nàng lúc này so với Giang Hữu Nhân lúc ban đầu mới gặp đã khác nhau rất nhiều.

Hắn tình tứ giúp nàng vén lên vài sợi tóc.

“Không cần lo lắng như vậy, về sau người thu liễm tính tình của mình lại một chút là được rồi”

Hắn đột nhiên ôn nhu như vậy khiến cho Hữu Nhân thụ sủng nhược kinh (1).

(1) Kinh sợ vì được yêu thương bất ngờ

“Chuyện này, ta biết là người vô tội”

Giọng điệu trầm thấp, thanh âm nam tính khàn khàn của hắn vang lên.

Hữu Nhân rung rung mắt nhìn hắn.

“Chàng... nguyện ý tin tưởng thiếp?”

Hắn dừng lại một chút.

“Chính xác mà nói, ta tin tưởng sự thật”

Đối diện với nàng là một đôi mắt lạnh lùng, yên lặng không chút độ ấm.

Trên thực tế nàng thật sự là bị người hãm hại.

“Thiếp có thể hỏi chàng một chuyện được không?”

Sợ lại khiến cho hắn tức giận, Hữu Nhân cẩn thận hỏi.

Hắn nhướn mi.

“Cái gì?”

“Cái kia... sau này liệu chàng có đánh ta nữa không?”

Nàng chớp chớp đôi mắt tonggây thơ nhìn hắn, mím môi, nuốt nước miếng rồi mới có gan hỏi.

Hắn giật mình, nhìn thẳng khuôn mặt diễm lệ tuyệt trần của nàng lúc này đã sưng đỏ không chịu nổi, đáy mắt xẹt qua một cảm giác phức tạp.

“Sẽ không!”

Hắn rất nhanh đã trả lời, khẩu khí âm vang mà hữu lực.

“Này... chàng đã nói nha!”

Hữu Nhân hé miệng cười, cười đến rạn rở hai má. Nhận được câu trả lời của hắn, nàng vui vẻ giống như đã lấy được kim bài miễn tử.

“Cho dù ta có làm chuyện gì, dù có sai trái tới đâu, chàng cũng không thể đánh vào mặt ta. Sưng lên thành như vậy, người khác nhìn thấy nhất định sẽ chê cười ta”

Nàng bỏ sung, còn cười đến lộ ra hai hàm răng đều đặn chỉnh tề.

Hắn đem mặt hướng tới gần nàng, mím cười lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp, kề sát vào vào tai nàng thả khí, cổ ý đùa nàng.

“Ừ...”

Nàng còn thật sự nghiêm túc cân nhắc, trong cái đầu nhỏ còn đột nhiên hiện nên một ý niệm “Đánh mông đi! Trên mông nhiều thịt, cho dù bị sưng người khác cũng sẽ không nhìn thấy, chỉ là khi ngồi nhất định sẽ đau!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Quân Tâm: Tức Giận Bỏ Trốn.(5)

Edit : Anh Túc

Beta: Dục

Nàng đơn thuần ngẩng đầu nhìn hắn, ánh nhìn trong đôi mắt to trong suốt như nước.

Thuộc Phong liếc mắt nhìn nàng một cái, nhin không được mà bật cười.

“Người thật đúng là không gì là không thể.”

Vừa nói vừa nhanh chóng đưa tay lên ôm lấy hai má của nàng.

Hữu Nhân thuận thế tiến vào trong ngực hắn, hai má dường như vô tình hữu ý cọ sát lồng ngực hắn, mềm yếu lên tiếng.

“Phong, chàng có thật sự giống như những gì Ngọc Nhi đã từng nói, chàng đối xử tốt với ta, chỉ vì muốn lợi dụng ta?”

Thuộc Phong nheo lại mắt.

“Nàng ta nói?”

Hữu Nhân ngây thơ gật đầu xác nhận.

“Không cần tin lời nàng ta”

Thuộc Phong nhếch môi, lơ đãng trả lời.

Ngọc Nhi kia đúng là lắm miệng, nếu không phải lúc đó bị nàng ta hỏi đến phiền, lại cộng thêm hắn cũng có chút quan tâm tới bộ dạng nàng ta, ta thì loại chuyện như thế này tuyệt đối sẽ không nói với nàng ta.

“Vậy cuối cùng chàng có phải như vậy không? Ta muốn nghe chính miệng chàng trả lời.”

Hữu Nhân vẫn không chịu dừng, quyết truy hỏi đến cùng, hai mắt rạng rỡ chăm chú nhìn hắn.

Nàng luôn cố chấp như vậy.

Thuộc Phong hít sâu một hơi, im lặng nửa khắc sau mới khàn khàn nói

“Không phải”

Trong mắt hắn rất nhanh xẹt qua một tia u ám.

Trước kia khẳng định chắc chắn là như vậy nhưng giờ đây, có lẽ..... đã không còn tuyệt đối như trước nữa .

“Như vậy thì ta yên tâm rồi!”

Hữu Nhân nhẹ giọng nói thâm, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rút xuống đất.

Hai người dựa sát vào nhau, Hữu Nhân ở trong ngực Thuộc Phong chăm chú nhìn vào ánh lửa chập chòn tỏa khói nhẹ.

“Ta xin thề, sau này sẽ không tiếp tục miễn cưỡng chàng yêu ta, cũng sẽ không tranh giành tình cảm với tiểu thiếp trong phủ , còn nữa sau này nhất định sẽ thu lại tính tình của ban thân, sẽ không tiếp tục phạm sai lầm như vậy. Lần này thật xin lỗi, đều là ta sai, lần sau ta sẽ không quá phận như vậy nữa.”

Nhẹ giọng nói xong, Hữu Nhân hạ nhẹ xuống mí mắt.

Có thể như thế này, nằm ở trong ngực hắn, được hắn ôm ấp, nàng thật sự đã rất hạnh phúc.

Nàng cũng không dám mong ước gì nhiều, chỉ cần như thế này đã cảm thấy bản thân mình là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế gian rồi.

Thuộc Phong cúi đầu, nhìn nữ nhân nhỏ bé trong vòng tay mình, bị đôi mắt long lanh nước của nàng hấp dẫn không thể nào rời mắt được.

Hạ thân lại bị nàng ngốc nghếch đụng chạm mà nổi lên dục hỏa.

“Nhân nhĩ”

Hắn khẽ gọi nàng một tiếng.

Hữu Nhân ngẩng đầu, nhìn hắn.

“Sao cơ?”

Nàng ngốc nghếch hỏi, không hề biết bộ dạng hạnh phúc thẹn thùng lúc này của bản thân có bao nhiêu là mỉa hoặc mất hồn!

Hắn quý mỉa cười, ở bên môi của nàng thổi khí nóng.

“Nếu như ngươi đã cảm thấy bản thân mình làm sai, ngươi có phải nên bồi thường cho ta một chút không?”

Bồi thường? Như thế nào bồi thường?

“Chàng nói sao, bồi thường thế nào.....?”

Nhìn biểu tình quái dị của hắn, Hữu Nhân bị dọa đến cả người cứng lại.

“Ta.....” Hắn đột nhiên xoay người đem nàng đặt ở dưới thân. “Muốn đòi bồi thường như thế nào cũng được sao?”

Hắn đùa giỡn nàng, dưới đùi đã muốn bắt đầu động tác.

Nhang chóng chóng đứng chân nàng lên.

“Thuộc Phong!”

Hữu Nhân bị dọa cho sợ.

Hắn cười tà ác, môi bạc dán bên tai nàng.

“Này.....cái này làm sao có thể?”

Nàng bị dọa đến trợn to mắt, lại ngượng ngùng đỏ mặt.....

Sợ với nàng tương tượng, đến tối bị hắn “xấu xa” hành hạ còn hư hỏng hơn cả trăm lần.

“Có cái gì là không thể? Ngươi còn dám tới cả thư phòng của ta mà còn sợ chuyện như vậy hay sao?”

Hắn bĩu môi, cười thâm, hoàn toàn là bộ dạng ngả ngón không đàng hoàng.

“Nhưng... thật sự có thể như vậy sao?”

Đề nghị của hắn thực sự cũng có chút quá kích thích đi?

“Không có cái gì là không thể.”

Hắn giữ lấy eo nhỏ của nàng, ngón tay dài quen thuộc thào thắt lưng của nàng, không đợi Hữu Nhân có phản ứng, liền mạch lưu loát cởi ra toàn bộ quần áo của nàng.

Hữu Nhân then thùng quay mặt đi, dùng hai tay cố gắng che đi cảnh xuân lộ ra ngoài.

Thuộc Phong nhếch môi, thưởng thức biểu tình ham muốn mà còn xấu hổ của nàng.

Gạt hai cánh tay của nàng ra, bộ ngực sữa hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

Thuộc Phong hít vào một ngụm khí lạnh, dục hỏa trong người bùng nổ, hô hấp ngày càng trở lên nặng nề.

Hắn cúi đầu xuống, ý muốn hôn nàng lại bị vết cào đỏ rực trên cánh tay trắng nõn mềm mại của nàng khiến cho dừng lại.

“Thuộc Phong?”

Hắn chăm chú nhìn thẳng, nhìn chăm chăm lên vết thương trên tay nàng, khiến cho toàn thân Hữu Nhân không khỏi chấn động.

Hắn lấy lại tinh thần, con ngươi lạnh nhìn thẳng vào ánh mắt hồn nhiên của nàng, trong lòng mơ hồ có một chút thương xót.

Nhìn chăm chăm một hồi lâu, đột nhiên hắn nhếch khóe môi lên, tới gần gương mặt ngẩng lên đang mờ mịt mê mang của nàng, giống như trách phạt lại như sủng nịnh điểm nhẹ vào mũi nàng.

“Ngươi trừ bỏ thân thể phát triển giống như một nữ nhân thành thực còn lại thì nha đầu ngốc nhà ngươi vẫn chỉ là một hài tử. Lại không biết xấu hổ đi đánh lộn với một tiểu thiếp, ngươi rốt cuộc có biết xấu hổ không hả?”

Hữu Nhân mím môi, hạ tầm mắt, cúi đầu xuống, vô tình lại cố tình nghịch nghịch khuy áo của hắn, lảng tránh ánh mắt của hắn.

“Mọi người đều nói như vậy, ta biết mình làm sai rồi, chàng không được chê cười ta nữa.”

Thuộc Phong thâm ý nhìn nàng.

“Chờ khi nào trở về, ta sẽ sai Tàn Tương lấy thuốc cho ngươi, vết cào nhỏ như vậy rất nhanh sẽ lành.”

“Thuộc Phong...”

Hữu Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong ánh mắt xẹt qua một tia nghi ngờ nhưng ý thức lại bị sự dịu dàng của hắn vây hãm ở bên trong không thoát ra được.

Thuộc Phong kéo nàng lên, cởi áo choàng trên người mình xuống, choàng lên cho nàng, sau đó dập tắt đồng lửa trên mặt đất.

Nàng bất an kéo kéo vạt áo của hắn, đi theo hắn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Quân Tâm: Phong Thủy Xoay Chuyển (1)

Edit : Anh Túc

Beta: Dực

Đi ra khỏi động, nhìn thấy Ngự Tri, Thuộc Phong liền kéo nàng lên lưng ngựa, Hữu Nhân sợ hãi ngoái đầu lại nhìn hắn.

“Phong, ta.....ta hơi sợ.”

Hắn chỉ cười mà không nói, nhảy lên lưng ngựa, sau đó ôm lấy Hữu Nhân, nhưng lần này là để nàng ngồi quay lại đối diện với hắn.

“Nhắc chân người lên vòng quanh thắt lưng của ta.”

Mặc dù nói như vậy nhưng hắn lại chủ động nâng chân của nàng lên, hơi cởi áo choàng trên người nàng ra, chen vào giữa hai chân của nàng.

Hai người liền dán sát vào nhau, ở tư thế ngồi đối diện trên lưng ngựa.

Hữu Nhân khẩn trương vươn hai tay ôm lấy cổ hắn, đã cảm thấy bàn tay của Thuộc Phong giữ chặt lấy người nàng.

Một lúc lâu sau, Thuộc Phong thúc Ngự Tri chạy nhanh, một bên nâng người Hữu Nhân lên, đâm vào trong cơ thể nàng.

Hữu Nhân cắn chặt môi, không tự chủ được bật ra tiếng than nhẹ.

Ngự Tri giống như là hiểu được tâm tư của chủ nhân, vô cùng phối hợp một đường chạy tới nơi tối tăm phía trước.

Ngồi trên lưng ngựa xóc nảy càng khiến cho Thuộc Phong đi vào cơ thể nàng càng sâu hơn, hắn lướt động ở trong cơ thể nàng vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ.

Mồ hôi trên người hắn cùng với mồ hôi trên người nàng đầm đìa quyện chung vào một chỗ, xung quang lại có áo choàng bị kín lại thành một không gian riêng tràn ngập hương vị nhục dục của sự hoan ái.

Hữu Nhân thở gấp, thân thể nghiêng ngả không vững hoàn toàn dựa vào vòng tay của hắn mới có thể tránh khỏi bị ngã.

Thuộc Phong chăm chú nhìn vào đôi mắt mê ly của nàng, không khống chế được mà bùng nổ.

Thuộc Phong gầm nhẹ một tiếng, phóng thích tất cả vào nơi sâu nhất trong cơ thể Hữu Nhân, mà nàng, thân thể mảnh mai không chịu nổi quá nhiều kích tình liền ngất đi .....

Thuộc Phong cùng Hữu Nhân về phủ, liền ôm nàng về Tĩnh Di Hiên, còn ngủ lại suốt ba ngày ba đêm, tin tức này ngay lập tức liền truyền đi khắp Thuộc vương phủ.

Từ đó Thuộc Phong liền ở lại Tĩnh Di viện qua đêm, ngay cả Tử Đình uyển cũng không hề lui tới.

Rất nhanh thì lời đồn Thuộc vương phi không được sủng ái liền biến mất.

Rất nhiều người trong vương phủ đều nhận thấy thái độ của vương gia đối với vương phi đã có sự thay đổi rất lớn.

Ở trong mắt bọn họ, ai được sủng hạnh ai bị thất sủng luôn luôn rất rõ ràng, vương phi nương nương bây giờ là người được vương gia sủng ái nhất, còn về phần Ngọc Nhi mặc dù còn chưa bị trừng phạt vì dám hạ thuốc đối với vương phi nhưng cũng đã không còn dám kiêu ngạo như trước nữa.

Còn về phần Hữu Nhân, nàng tự nhiên vui vẻ giống như một chú chim sơn ca, từ sau khi cùng với Thuộc Phong trở về nàng liền đi học nữ công gia chánh, luyện thư pháp, vẽ tranh, thậm chí ngay cả khi không có việc gì cũng ngâm nga một vài điệu dân ca nào đó.

Tóm lại là nàng muốn làm gì hấn cũng đều đồng ý nhưng Thuộc Phong nhất định phản đối việc nàng xuống phòng bếp nấu cơm.

Đã có vết xe đổ lần trước, hấn thật sự không có dung khí lại một lần nữa dẫm lên vết xe đổ ngày đó.

Buổi tối, Thuộc Phong về cơ bản đều trở về phủ, thỉnh thoảng cũng qua đêm tại phòng của Ngọc Nhi hoặc là thức đêm xử lý công vụ.

Hấn đối với nàng không thể nói là tốt nhưng ít nhất sẽ không lạnh nhạt như trước đây.

Nhưng chỉ cần hấn thay đổi một chút như vậy thôi cũng đã khiến cho Hữu Nhân vô cùng vui vẻ.

Có đôi khi không phải là không ăn dấm, không phải là không thêm đũa ý mà là bắt buộc chính bản thân mình phải chịu đựng.

Trên thế gian này này luôn có những người đã định sẵn là sẽ luôn luôn phải chờ đợi một ai đó, cũng có những người sẽ luôn luôn được ai đó chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Quân Tâm: Phong Thủy Xoay Chuyển (2)

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

Nàng sẽ không buông tay, ít nhất là trong lúc này, nàng tuyệt đối sẽ không buông tay.

Có người vui thì cũng sẽ có người buồn, trong tình cảnh này, Ngọc Nhi hiển nhiên là người không vui nổi.

Oan gia ngõ hẹp, huống chi là ở trong Thuộc vương phủ nhỏ bé này.

“Quận chủ, người xem, kia là tiện nhân Ngọc Nhi cùng với nha hoàn của ả ta. »

Từ Ngọc kéo tay Hữu Nhân, ở ngay chỗ rẽ nhìn thấy Ngọc Nhi đi từ phía sau ngọn giả sơn đi tới.

“Đi! Chúng ta đi qua đó.”

“A ?”

“Sợ gì chứ ! Chúng ta bây giờ còn phải sợ các nàng hay sao ? ”

Nàng lúc này tràn đầy tự tin, lần trước làm loạn trước mặt Thuộc Phong, nàng còn chưa có báo thù đâu.

“Ui, ôi, ta nói này, đây không phải là tiểu thiếp Châu nhi ở trong Thuộc vương phủ của chúng ta hay sao ?”

Hữu Nhân học bộ dáng của Ngọc Nhi trước đây, khẩu khí kiêu ngạo, phong tình vạn chủng đi đến trước mặt của nàng ta.

Gặp phải tình địch , hiển nhiên là tức đến đỏ cả con mắt.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, thế trận hai đấu hai liền được hình thành.

Ngọc Nhi dừng bước, khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà lúc xanh lúc trắng, nhưng nàng ta rất nhanh đã thu lại cảm xúc của mình, khóe miệng nhếch lên cười khinh miệt, âm hiểm hừ lạnh nói :

“Thật đúng là có ba phần nhan sắc liền muốn mở xưởng nhuộm. Nhưng mà cũng chỉ là gần đây được vương gia sủng hạnh vài lần , cái đuôi liền hưng phấn đến mức vênh lên tới đỉnh đầu. Nhưng cũng tha lỗi cho muội muội nhắc nhở tỷ tỷ không nhìn đường, không nên chỉ nhìn lên trời, cẩn thận không chừng ngã một cái lại rất đau”

Nói tới câu nói cuối cùng, nàng ta nheo mắt lại, ngữ khí trở nên quý dị kì lạ.

Hữu Nhân trào phúng liếc mắt nhìn Ngọc Nhi một cái.

“ Những lời này của muội muội nên để lại cho chính mình thì tốt hơn”

Tiền nhân Ngọc Nhi này, gọi tỷ tỷ muội muội đến là thuận miệng, bản quận chúa cũng không phải dễ bắt lạt.

Hữu Nhân kiêu ngạo nhướn mày.

“ Ngươi lúc trước không phải luôn rất kiêu ngạo hay sao ? Lúc này phong thủy xoay chuyển, ngươi cũng đừng nên hâm mộ tỷ tỷ, Thuộc Phong qua đêm tại phòng của ta, chứ không phải ngươi ! ”

Hữu Nhân cao giọng nói.

Nàng ta đã từng đem việc bản thân mình không được Thuộc Phong sủng hạnh ra để cười nhạo nàng, lần này nàng quyết sẽ khiến nàng ta cũng ném thứ tư vị bị người khác cười nhạo.

Ngọc Nhi tức giận, dung mạo được trang điểm cẩn thận cũng không che dấu được sắc mặt đỏ bừng vì tức giận của nàng ta.

“ Ngươi đừng nên kiêu ngạo quá sớm, Vương gia vốn chỉ coi trọng thân thể của ngươi nên mới tùy tiện đùa giỡn ngươi một chút mà thôi, ngươi liền cho là thật sao ? ” Nàng ta trào phúng liếc nhìn nàng, giọng điệu mỉa mai nói tiếp ‘ ‘ Tâm tư của vương gia vốn dĩ không hề ở trên người ngươi, cho dù có qua đêm ở trong phòng ngươi nhiều lần đi nữa cũng chỉ là một con số mà thôi”

Hữu nhân không quan tâm tới lời nói bói móc của nàng ta, nhướn cao lông mày xinh đẹp nhìn nàng ta, cười nhạo nói :

‘ ‘ Vậy ngươi cho rằng tâm của Thuộc Phong là để ở trên người ngươi hay sao ? Ngươi nhiều nhất cũng chỉ được coi là một kẻ thế thân, có cái gì đáng kiêu ngạo ?”

Hữu Nhân không cam lòng yếu thế, nửa chữ cũng không chịu thiệt.

Lúc này , nàng tin rằng khí thế của nàng tuyệt đối sẽ không thua Ngọc Nhi kia !

Ngọc Nhi cười nhẹ

“ Phải không ? Nhưng sự thật là chủ một chút nữa thôi là ta đã thành công khiến cho ngươi cùng nam nhân khác xảy ra quan hệ bất chính, nhưng vương gia lại không hề trách phạt ta, chỉ là giam bó số lần tới phòng của ta, điều này đại biểu cho cái gì ngươi cũng không đến mức không hiểu chứ ?”

“ Ngươi có ý gì ?”

Hữu Nhân có chút thiếu kiên nhẫn, trên mặt hiện nên sự buồn bực không thể che dấu được.

Ngọc Nhi cười mỉa lắc đầu , giả bộ thờ dài.

“ Ta thực sự buồn thay cho ngươi ! Chuyện đã rõ ràng ngay trước mắt rồi còn không chịu hiểu. Vương gia lúc này gần gũi người, đơn giản là muốn lợi dụng ngươi, còn cô ý vắng vẻ ta, chẳng qua là muốn ta tự kiểm điểm một chút. Nếu không phải như vậy thì tại sao hắn lại không xử phạt ta ? Đổi lại mà nói, nếu người bỏ thuốc là ngươi, hắn sẽ dễ dàng bỏ qua cho ngươi vậy sao ?”

Hữu Nhân sùng sốt , thân thể cứng đờ giống như bị người khác điểm huyệt, cứng đờ không thể nhúc nhích.

Ngọc Nhi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên trắng bệch của nàng, đắc ý cười.

“ Muội muội phân tích như thế , tỷ tỷ hẳn là rõ ràng người ở trong lòng Vương gia là ai rồi chứ ?”

Hữu Nhân nhần mày, bị Ngọc Nhi uy hiếp, nàng lúc này lại đột nhiên không biết phải phản kích như thế nào.

“ Quận chủ, ngài đừng nghe nàng ta nói bừa, mau mau lấy lại tinh thần nha”

Tay của Từ Ngọc đặt trên thất lưng của nàng, ở bên tai nàng nhắc nhở vài câu, sau đó quay lại nhìn chăm chăm vào chủ tớ Ngọc Nhi

“ Ngọc phu nhân, người nên chú ý lời nói, không nên không ăn được nho lại nói nho xanh ! Nếu cảm thấy bản thân mình được sủng ái, vậy nên quay về Từ Đình uyển của người, yên lặng ngồi đợi Vương gia đại giá quang lâm”

“ Đúng vậy ! Có bản lãnh ngươi theo ta tới gặp Thuộc Phong, hỏi hắn xem có để ý tới ngươi không?”

Hữu Nhân rất nhanh nắm chặt tay, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “ Tâm cao khí ngạo” nói.

“ Ngươi.....”

Ngọc Nhi bị Hữu Nhân cùng Từ Ngọc thay phiên nhau công kích, thật sự buồn bực, muốn mở miệng phản kích lại nhưng lại không nói ra được lời nào.

Trần Châu nhi vừa xấu hổ vừa giận dữ trừng mắt nhìn Hữu Nhân, đôi mắt đột nhiên hướng về phía Ly Ly tàn nhẫn liếc qua, ý tứ rõ ràng là muốn nàng ta

“ tham chiến”.

Ly Ly vẫn tránh ở phía sau Ngọc Nhi vừa lo vừa sợ bước ra.

Từ lần bị Hữu Nhân đánh cho té xỉu đến giờ, chỉ cần nhìn thấy Hữu Nhân nàng ta liền trốn thật xa.

Hiện tại Ngọc Nhi còn muốn nàng ta mắng Hữu Nhân quả thực làm cho nàng ta sợ hãi không thôi.

“ Ngươi.....”

“ Hừ ? !”

Hữu Nhân hừ lạnh một tiếng, giờ nắm đấm ở trước mặt Ly ly uy hiếp.

Nàng đã đáp ứng Thuộc Phong không gây sự , nhưng lúc này chẳng qua chỉ là để đe dọa một nha hoàn nho nhỏ mà thôi.

“ Vương phi nương nương, nô tỳ, nô tỳ sai rồi ! Nô tỳ biết sai rồi ! Xin nương nương thứ tội !”

Lời mắng chửi thô tục còn chưa kịp nói, nàng ta đã vội vàng quỳ xuống xin tha mạng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Quân Tâm: Tự Làm Mất Mặt (1)

Edit : Anh Túc

Beta: Dục

“ Đồ vô dụng !”

Ngọc Nhi tức giận nhổ một ngụm nước bọt lên người Ly ly, hận không thể một tát giết chết nàng ta.

Hữu Nhân cùng Từ Ngọc ăn ý liếc mắt nhìn thoáng qua, cười nhạo nói :

“ Quả nhiên là “thượng bất chính hạ tắc loạn” (1) chủ tử như thế nào cũng sẽ có loại nô tài như thế đó. Ngươi dầy công bày bày quý kế như vậy cũng không ngần ngại xem bản thân mình có khả năng hay không !”

(1) Thượng bất chính, hạ tắc loạn: Bề trên làm chuyện bất chính, dưới nhất định sẽ loạn.

Hữu Nhân mở to mắt, hai tay chống hông nhìn nàng ta.

Thu hết sắc mặt lúc đỏ lúc trắng của nàng ta vào trong mắt, từng chữ từng chữ gằn giọng nói.

“ Hừ ! Chúng ta đi !!!”

Ngọc Nhi liếc Hữu Nhân một cái, liền mang theo Ly ly, nổi giận dùng bả bỏ đi.

Nhìn chằm chằm bóng dáng hai kẻ thua trận bỏ đi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Hữu Nhân chậm rãi dâng lên nụ cười thắng lợi.

Lần đầu tiên nàng đấu võ mồm với Ngọc Nhi lại giành được thắng lợi.

“Vương gia !”

“ Ngài không thể vào trong, Ngọc chủ tử !”

Ngọc Nhi tìm đến thư phòng muốn mách với Thuộc phong lại bị Tàn Tương ngăn lại ở ngoài cửa.

“ Ngươi dám can ta ?”

Ngọc Nhi nhủ đây, một hạ nhân thấp kém lại dám ngang nhiên cản đường khiến nàng ta tức giận

Tần Tương mặt không biểu cảm, hành lễ

“ Mời Ngọc chủ tử quay trở về , Vương gia hiện tại không có ở bên trong.”

“ Không có ở đây, vậy ta sẽ ở đây chờ !”

Muốn liên kết lại để hại ta sao. Dứt lời, nàng ta liền muốn xông vào trong.

“ Không được ! Ngọc chủ tử, thư phòng của vương gia có rất nhiều công văn quan trọng , không được sự cho phép của Vương gia, ngay cả tiểu nhân cũng không được phép bước vào.”

Trong lòng Tần Tương không nhịn được mà đem Vương phi và Ngọc chủ tử ra so sánh.

Ngọc chủ tử này ở trước mặt Vương gia là bộ dáng mềm mại cung kính nhưng đối với những người khác lại không hề để trong mắt, thái độ thì kiêu căng ngạo mạn, hoàn toàn đối lập với Vương Phi luôn luôn hòa hảo với mọi người trong phủ.

Ngọc Nhi bị Tần Tương cố ý cản lại, ánh mắt sắc bén bắn về phía hấn, một bụng hỏa khí vốn không có chỗ phát tiết liền đem toàn bộ trút lên người hấn.

Thuộc Phong không ở đây, nàng ta căn bản không cần phải dả dạng dịu dàng thực nữ

“ Người cũng chỉ là một cầu nô tài, vậy mà lại dám cản đường đi của bản phu nhân ! Cầu nô tài ! Biết thời thế thì mau cút đi cho ta ! Nếu không đừng trách ta đem chuyện này nói với Vương gia, khiến cho người đánh chân người thành chân chó !”

“ Người muốn đánh ai thành chân chó ?”

Âm thanh âm lãnh từ phía sau truyền tới.

ngọc Nhi quay lại nhìn, nhìn thấy Thuộc Phong đang bước tới liền ngăn người, sau đó nhanh chóng chạy tới nghênh đón.

“ Vương gia, người đã đi đâu ? Thiếp thân đã tìm ngài thật lâu , Tần nội thị lại không cho thiếp đi vào, thiếp mới nhất thời nóng giận nặng lời với hấn.”

Ngọc Nhi xảo ngôn bao biện.

Nàng biết, Tần Tương đi theo hầu Thuộc Phong từ nhỏ, nếu như hấn biết nàng đối đãi với Tần Tương không tốt, chỉ sợ sẽ khiến cho hấn sinh ra ác cảm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Quân Tâm: Tự Làm Mất Mặt

Edit : Anh Túc

Beta: Dực

Thuộc Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, sau đó đi thẳng vào trong phòng.

Ngọc Nhi trừng mắt liếc Tần Tương một cái rồi mới xoay người theo Thuộc Phong đi vào trong.

“ Nói đi, có chuyện gì?”

Thuộc Phong mở tấu chương trên bàn, bắt đầu xử lý công sự.

“ Vương gia, người nhất định phải làm chủ cho thiếp!”

Còn chưa nói rõ ràng đầu đuôi sự việc ,Ngọc Nhi đã rơi nước mắt khóc ầm lên.

“ Người, muốn nói gì?”

Hắn ngừng bút, không kiên nhẫn hỏi.

“Chính là vương phi nương nương, nàng ấy...nàng ấy cùng với nha hoàn, các nàng nhục mạ thiếp!”

“Làm nhục người?”

Thuộc Phong lạnh lùng bĩu môi cười khinh thường, xong lại tiếp tục cúi đầu xem công văn trong tay.

“Chuyện lần trước hạ được còn chưa có trừng trị người, có phải người rảnh rồi lại muốn gây chuyện hay không?”

“Chuyện đó đâu có liên quan tới thiếp, Vương gia?” Ngọc Nhi kinh ngạc kêu lên một tiếng. Nước mắt không ngừng rơi xuống “Chẳng phải thiếp đã giải thích với người rồi sao, chuyện bày kẻ lần trước không phải là chủ ý của thiếp, mà là do Ly Ly cảm thấy thương thiếp bị đối xử bất công mới gây ra chuyện đó! Hơn nữa hôm nay nàng ấy khi dễ thiếp, chẳng lẽ người không thể giáo huấn xù nha đầu kia sao?”

“Được rồi! Sự thật như thế nào trong lòng ta đã biết rõ ràng!”

Hắn sinh ra trong gia đình vương giả, lớn lên ở nơi này, lại có thể không nhìn ra sự tranh đấu của nữ nhân trong phủ hay sao?

Chỉ là một nha hoàn nhỏ nhẻ lại có thể dám mạo hiểm làm ra chuyện lớn như vậy hay sao, đằng sau chắc chắn là có chủ tử là chỗ dựa.

Ngọc Nhi bị thái độ hờ hững của hắn khiến cho giật mình, nước mắt trong mắt nhất thời không biết nên để rơi xuống hay thu vào?

“Vương gia? Tại sao người lại luôn luôn ở bên bên nói cùng nữ nhân kia, đã nửa tháng người không có đến phòng của thiếp, mà ngay cả thái độ đối với thiếp cũng thay đổi hoàn toàn?”

Trước kia hắn không có như vậy, thà xem công văn buồn tẻ chán ngắt cũng không muốn nhìn mặt của nàng!

Thuộc Phong nhú mày, đáy mắt xẹt qua một tia do dự, thân hình cao lớn chấn động, sắc mặt cũng trở lên âm trầm.

“Người nói linh tinh gì vậy?”

Ngọc Nhi to gan tiến lên phía trước hai bước.

“Chẳng phải không đúng sao? Nếu không phải người động tâm đối với nữ nhân điều ngoa kia thì vì sao hiện tại ngài ngay cả một con mắt cũng không nhìn tới thiếp, còn luôn luôn ngủ lại phòng của nữ nhân kia?”

Thuộc Phong tà mị nheo lại mắt, ánh mắt trở lên sắc bén bức người.

“Ta thượng phòng của ai, từ khi nào người có quyền hỏi đến?”

Lời nói của Ngọc Nhi khiến cho hắn tức giận.....

Làm sao hắn có thể động tâm với nha đầu ngốc kia được, chẳng qua hắn cũng chỉ đơn giản là tham luyện cơ thể nàng!

Hắn đối với nàng chỉ có tình dục chứ không có tình yêu!

“Thiếp hỏi một chút cũng không được sao? Vương gia, thiếp chỉ muốn nghe đáp án từ chính người.”

Bộ dáng của Ngọc Nhi như hoa lê vũ đài, một bộ dáng khiến người khác thương tâm.

“Cút!”

Hắn phẫn lộ vô bàn, tức giận quát.

“Tần tương! Đưa nàng ta ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Quân Tâm: Tới Quân Doanh Đưa Cơm (1)

Edit : Anh Túc

Beta: Dực

Hắn nóng nảy muốn đuổi người ra ngoài, căn bản là không có tâm tình tiếp tục nhìn bộ dáng ông ọ của Ngọc Nhi

Mà lúc này hiện lên trước mắt hắn lại là khuôn mặt của nữ nhân hồn nhiên luôn luôn tươi cười.

Điều khiến cho hắn tức giận nhất chính là bởi vì suy nghĩ “ Bản thân thích nàng ? ”

Ngọc Nhi kinh hãi trừng to mắt nhìn chằm chằm gương mặt tức giận của Thuộc Phong.

Tần Tương tiến vào, kinh miệt liếc Ngọc Nhi còn đang đứng sững sờ hóa ngọc , kéo nàng ta ra ngoài

Trong chớp mắt, cả căn phòng chỉ còn lại một mình hắn, hắn nhớ lại, quả thực, mấy ngày nay hắn không hiểu vì sao chỉ “chuyên sùng” mình nàng

Loại cảm giác này khiến hắn phải cảnh giác

Chuyện trong suốt một thời gian dài như vậy, hắn lại chỉ chuyên sùng một nữ nhân không phải là điều quan trọng mà quan trọng là chính bản thân hắn lại không hề nhận ra điều đó, chuyện này quả thực là không tưởng tượng được.

Theo gót thì có khả năng kiểm chế ta sao...

“ Vương gia, người phụng chỉ, ngày hôm nay đi phía Bắc luyện binh , thật sự không cần thông báo với Vương phi nương nương một tiếng sao ạ ?”

Tần Tương đem hành lý của Thuộc Phong đưa lên xe ngựa.

Phía Bắc cách kinh thành không xa, chỉ cần đi bộ khoảng ba canh giờ là tới nơi.

Nó dựa vào núi bao quanh, địa hình bí mật, rất thích hợp cho việc huấn luyện binh mã.

Binh mã ở kinh đô bình thường đều tập luyện ở đây

Là nơi có vị trí quan trọng đối với kinh đô và các khu vực lân cận, là mạch máu của quốc gia vậy mà Thuộc Phong tuổi còn trẻ đã nhận được trọng trách quan trọng như vậy chứng tỏ đương kim thánh thượng đối với hắn vô cùng tín nhiệm, tin tưởng hắn có thể hoàn thành mọi việc một cách thuận lợi.

Tuy nhiên, lần này rời đi ít nhất cũng phải ba tháng.

Thuộc Phong nhìn về phía Tĩnh Di viện, lạnh lùng quay đầu lại.

“ Từ khi nào chuyện đi lại của ta lại cần phải thông báo cho nàng ta?”

“ Nhưng mà ..... nương nương sẽ lo lắng.....”

Hơn nữa , chẳng phải mới cách đây vài hôm , ngài luôn luôn báo cho nương nương khi nào ngài sẽ tới phòng của nương nương không phải sao ?

Tần Tương chỉ mới nói được một nửa câu nói liền bị khí thế lạnh băng sau lưng làm nuốt toàn bộ về sau trở về.

Hắn trầm nghĩ, thật sự không thích hợp, tại sao vương gia có thể thay đổi thái độ nhanh như vậy ?

“ Không phải chuyện người nên quản !”

Hắn uy nghiêm lên giọng dạy bảo, bình tĩnh lạnh lùng đi qua trước mặt Tần Tương, xoay người lên ngựa.

Ứng mâu nhìn thẳng về phương xa, kiên quyết không quay đầu nhìn lại.

“ Nga..... thị.....”

Tần Tương cũng leo lên ngựa của mình, đi chậm rãi ở phía sau là một đám quan binh.

Thuộc Phong nhú mày, giờ tay lên ra hiệu.

“ Khởi hành”

***

Hữu Nhân theo thói quen đứng ở cửa kiềng chân trông ngóng.

Nhưng chờ mãi mà ngay cả bóng hân hay của Tần Tương cũng không thấy đâu

Hữu Nhân cảm thấy khó hiểu, trong lòng lo lắng không yên.

“ Quận chúa, có tin mới”

Từ Ngọc chạy tới, kịch liệt vỗ ngực thờ hồn hên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tới Quân Doanh Đưa Cơm (2)

Edit : Anh Túc

Beta: Dục

Thông báo: Bởi vì mỗi lần post truyện hoặc lâu không thấy chuyện lại có nhiều bạn ngóng đến gây cả cở (chém thôi :) cho nên từ giờ mỗ sẽ giúp Anh Túc edit thêm, nhưng nói trước là không thể ra được nhiều 1 tuần khoảng 2 chương thôi vì mỗ cũng đang ed cùng lúc thêm 3 bộ nữa.....Hết dòi ˊv

Dục cung chủ

“ Có chuyện gì, nhanh nói? Có phải chàng đã xảy ra chuyện gì không?”

Hữu Nhân vội vàng giữ chặt tay Từ Ngọc, gấp gáp hỏi.

Từ Ngọc dùng sức lắc đầu.

“ Không có chuyện gì, là cô gia đi tới phía Bắc luyện binh ! Còn phải đi tới tận ba tháng ! ”

“ Cái gì ? ” Hữu Nhân kinh ngạc trừng lớn mắt, hỏi lại “ Luyện binh ? Còn đi những ba tháng ? Nhưng chàng lại chưa từng nói với ta chuyện này !”

Hữu Nhân sợ hãi, chuyện lớn như vậy không có lý nào lại hấn lại không nói với nàng một câu.

“ Là cố ý muốn dấu ta , không muốn cho ta biết ? Từ Ngọc , em nói cho ta biết, vì sao chàng chưa nói một câu đã rồi đi ?”

Hữu Nhân hoảng loạn hỏi.

“ Có thể.....có thể .....cô gia là sợ người thương tâm khổ sở ?”

Từ Ngọc an ủi trả lời nàng, tâm tư của cô gia nàng cũng không đoán được.

“ Không , đi ! Ta phải đi tìm chàng ! Nếu ba tháng không nhìn thấy chàng, ta nhất định sẽ không chịu nổi ! Hơn nữa trong quân doanh nhất định rất thiếu thốn, xung quanh lại toàn nam nhân, ai sẽ chăm sóc chuyện ăn uống cho chàng ? ”

Hữu Nhân tự hỏi rồi lại tự trả lời, hoàn toàn là ông nói gà , bà nói vịt.

“ Quận chúa, người không nên đi, quân doanh toàn là nam nhân như vậy, vạn nhất giống như trước đây, vương phi suýt chút nữa là bị lăng nhục chẳng phải là thiệt thòi hay sao !”

Gương mặt của người chẳng phải luôn luôn khiến cho những chuyện như vậy xảy ra hay sao.....

Câu cuối cùng này, Từ Ngọc chỉ dám nghĩ trong lòng, cũng không có lá gan dám nói ra.

“ Ta không sợ, không nhìn thấy chàng, ta sẽ lo lắng !”

Hữu Nhân nóng nảy nói, liền bắt đầu đi tìm quần áo, thu thập hành trang, chuẩn bị rời đi.

“ Quận chúa, người cứ đi như vậy liệu có thể bị bắt quay về sao?”

Từ Ngọc đi theo phía sau nàng, bắt an hỏi.

Chỉ bằng hai ba động tác ,Hữu Nhân đã chuẩn bị xong tư trang của mình.

“ Quận chúa , nếu người kiên trì muốn đi , Từ Ngọc sẽ đi cùng người, đề phòng vạn nhất xảy ra chuyện gì thì Từ Ngọc biết nói thế vào với cô gia và lão vương gia?”

Nàng vỗ vỗ bả vai Từ Ngọc, trịnh trọng nói

“ Em ở lại, Phía Bắc gần như vậy, ta đi chỉ cần một buổi chiều là tới nơi. Tuy rằng ta rất muốn mang em đi nhưng có điều hình như hơi vướng tay, vướng chân.”

Từ Ngọc biến sắc, trên trán chảy xuống ba vạch hắc tuyến.

Hữu Nhân trước khi đi có đi tới nhà bếp, bởi vì Thuộc Phong đối với tài nấu nướng của nàng luôn luôn có ý “ bài xích” vì thế nàng nhờ đại nương ở nhà bếp làm một số món ăn mà Thuộc Phong thích ăn để mang đi.

Chuẩn bị hành lý xong xuôi, Hữu Nhân lưng đeo tiểu hành lý, tay cầm hộp đựng đồ ăn, một mình tiến về phía Bắc.

Chưa từng chịu qua khổ ải, từ trước đến giờ Hữu Nhân chưa từng đi bộ nhiều như vậy, chỉ mới đi một canh giờ liền có dấu hiệu chịu không nổi nhưng nàng có thể chịu đựng được.

Nhưng mặt trời lại không thể chờ nàng, rất nhanh đã đến giữa trưa, trời nắng như muốn đem Hữu Nhân hấp thành bánh bao nhân thịt, nhưng chỉ trong chớp mắt lại nổi lên mưa rào sấm chớp, mưa to tầm tã trút xuống, Hữu Nhân liền bị ướt sũng.

Chờ nàng đi được tới nơi đóng quân, mưa đã ngừng nhưng sắc trời đã tối đen như địa ngục.

Rùa bò so với bước chân của nàng còn nhanh hơn một chút

Thật sự là làm khó nàng, bị thời tiết gây sức ép như vậy chỉ muốn kiệt sức tới té sùi.

Hữu Nhân nhìn thấy trại chính, bóng người quen thuộc của Thuộc phong đang uống nước , nàng chỉ còn khí lực gượng tay lên kêu to.

“ Thuộc Phong”

Hắn đột nhiên quay đầu, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Thân hình cao to trong một khắc liền cứng đờ, hắn không nghĩ rằng nàng sẽ đuổi theo hắn tới tận nơi này!

“ Thuộc Phong”

Hữu Nhân hung phấn chạy tới phía hắn, nàng có thể nhìn thấy hắn, thật sự quá tốt!

“ Sao ngươi lại lại tới đây?”

Thuộc Phong nhíu lại mày, lạnh giọng hỏi.

“ Ta..... ta nhớ chàng, cho nên..... cho nên đã tới.....”

Hữu Nhân xấu hổ cúi đầu, chân nhỏ trên mặt đất vô thức vẽ vòng tròn, tay nhỏ vò vò góc áo.

“ Ngươi nhớ ta? Ta cũng chỉ mới đi có một ngày.” Hắn nhướn mày, cười cười nói.

“ Chàng đi một ngày, ta cũng nhớ” Nàng đỏ mặt, cúi đầu càng thấp “ Không nhìn thấy chàng, ta sẽ nhớ.....”

Trong con ngươi Thuộc Phong hiện lên một tia dịu dàng kì lạ, vốn là tâm tình còn không vui khi nhìn thấy nàng, lại chỉ vì nghe nàng e lệ nói mấy câu, khó chịu liền lập tức tan thành mây khói.

Thậm chí trong lòng còn sinh ra một loại vui mừng khó phát hiện.....

“ Sao chàng lại dấu ta?”

Hữu Nhân bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi hắn.

“ Sao ta phải dấu điểm ngươi, chính là ta nhận được thánh chỉ phải đi phía Bắc luyện binh”

Thuộc Phong nhướn mày, bình tĩnh ung dung nói, nhưng trong lòng đã có điểm trống rỗng.

“Nhưng.....nhưng.....chàng cũng có thể tìm người nói với ta một câu mà?”

Hữu Nhân ngập ngừng, không dám lớn tiếng oán giận.

Thuộc Phong nhìn bộ dạng chật vật của nàng, tóc tai toán loạn rơi xuống, quần áo lấm lem, lại bị ướt nước mưa, lộ ra những đường cong lung linh của cơ thể.

Có thể nhìn thấy dọc đường đi nàng chịu không ít khổ ải.

“Đi thôi, vào trong nói sau.”

Hữu Nhân không có chần chừ, nhanh chóng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Đột Ngột Sốt Cao

Edit + Beta: Dực

Hữu Nhân vẫn còn thờ gấp, vậy thờ nhẹ gật đầu

“Ân”

Khóe miệng hần khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt, ôm cơ thể lạnh ngắt của hữu Nhân vào trong

Liếc qua, không biết là mồ hôi hay là nước mưa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hần cười thầm.

Một thân một mình tìm tới chỗ hần, lá gan này không giống của một nữ nhân.

Do dự nhìn túi quần áo và đồ dùng hằng ngày Hữu Nhân mang theo đã bị nước mưa làm ướt hết, hần chỉ có thể đưa quần áo của mình cho nàng mặc.

“Lát nữa ta đi luyện binh, ngươi đợi ở trong trướng, có vấn đề gì không?”

Nhìn nàng mặc một thân nam trang, Thuộc Phong nhíu mày hỏi.

“Sao muộn rồi mà vẫn còn luyện binh?”

Hữu Nhân mở to đôi mắt tỏ, không hiểu hỏi lại.

Thuộc Phong buồn cười, bĩu môi.

“Ngươi cho rằng chỉ ban ngày mới có chiến sự?”

Hữu Nhân rụt cổ lại, cơ thể hơi run, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ xem như không có chuyện gì, ngoan ngoãn gật đầu.

“Được, chàng đi đi, ta, ở đây không có việc gì đâu.”

Hần để nàng ở lại, đã là ban ân đối với nàng rồi, nàng không dám làm trê nải thời gian của hần

Thuộc Phong nhìn nàng một cái, tuy sắc nhìn sắc mặt nàng có chút không ổn, nhưng cũng chỉ để ở trong lòng.

“Có việc gì thì bảo Tần Tương gọi quân y, hần ở ngoài đó.”

“Được, ta biết rồi, chàng mau đi đi!”

Hữu Nhân dịu dàng như cơn mưa nhỏ.

Dường như có chút kinh ngạc vì đột nhiên thấy nàng hiểu chuyện, Thuộc Phong khẽ nhíu mày, sau đó ra khỏi lều.

Sau khi Thuộc Phong rời đi, không khí trở nên âm ảm, đó là điều duy nhất nàng cảm nhận được.

“Tân Tương.....”

Đầu Hữu Nhân choáng váng, mắt đã nhìn không rõ, thanh âm quá mức suy yếu, đến mức Tân Tương ở ngay bên ngoài cũng không nghe thấy.

Cơ thể nàng phát sốt, ý thức cũng dần mơ hồ, Hữu Nhân chìm trong trạng thái mê lú, nửa tỉnh nửa mê.

Lúc Thuộc Phong trở lại đã là quá nửa đêm.

Lúc đầu hán cho rằng Hữu Nhân đang ngủ, nên đắp chăn, chuẩn bị đi ngủ.

Lúc hán nằm xuống, nàng bắt đầu chuyển sang mê sảng, mắt nhắm chặt, khuôn mặt ửng đỏ bất thường.

Tay hán sờ lên trán nàng, mới phát hiện nàng sốt cao như vậy!

Nhất định là bị cảm lạnh mà phát sốt lên! Nữ nhân ngốc này, ngay cả sức kêu lên một tiếng cũng không còn!

“Người đâu!” Thuộc Phong hô lớn, Tân Tương tiến vào ngay lập tức.

“Vương Gia, có chuyện gì ạ?”

“Gọi Hầu Đức Thâm đến!”

Con người lạnh lẽo của hán trừng lớn.

“Hầu.....Hầu đại phu?”

“Người đi mau, đừng nói nhiều lời vô nghĩa!”

Thuộc Phong nhíu chặt lông mày, quát.

“A! Vâng! Vâng!”

Tân Tương đảo mắt đã thấy Hữu Nhân nằm không nói một tiếng, rốt cuộc cũng tỉnh ngộ.

Không lâu sau, Hầu Đức Thâm mang theo thòm y dược đến.

“Vương Gia, không nên quá mức đau lòng, tiểu nhân đã cắt thuốc trị hàn cho nương nương, uống vài thang sẽ không còn gì đáng ngại.”

Hầu Đức Thâm đóng hòm thuốc lại, nói với Thuộc Phong.

Hán thấp giọng ậm ừ, trông mặt yên tĩnh liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ mề hời của Hữu Nhân.

“Có điều, tiểu nhân bắt mạch cho Vương phi, phát hiện mạch đập của người có chút dị thường. Xin hỏi Vương Gia, trước đây nương nương có từng trúng độc hay bị bệnh gì không?”

Thuộc Phong trầm tư trong chốc lát, giống như đang suy nghĩ điều gì, nói “.....Đã từng, hôn mê hơn nửa năm nhưng đã tỉnh lại sớm. Sao, có vấn đề gì?”

Hầu Đức Thâm lấy làm tiếc, thở dài “Mạch tượng của nương nương đập hỗn loạn.....hẳn là chứng bệnh không thể mang thai.”

“Không thể mang thai?”

Thuộc Phong nhún mày, thần sắc không quá gay gắt.

“Bỏ vì trúng độc quá nặng, mặc dù đã điều trị hết. Theo như chẩn đoán của tiểu nhân, mạch nhâm (1) của nương nương đập quá yếu, chứng tỏ tử cung bị biến dạng, không thể thụ thai.”

(1) mạch nhâm: mạch mang thai

Thuộc Phong cũng không để ý lắm “Biết rồi!”

“Vương Gia?”

Biểu cảm bình thản của Thuộc Phong nằm ngoài dự tính của Hầu Đức Thâm, lúc hán mới vào còn tưởng rằng Vương Gia rất để tâm tới vị Vương Phi này.

“Nói xong rồi thì lui ra đi.”

Hắn híp mắt, không kiên nhẫn nhìn Hầu Đức Thâm.

“Vâng..”

Hắn cúi đầu, nhìn dung nhan kiều diễm của nàng.

Ngươi trong lòng hắn không thể mang thai?

Vốn chỉ là yêu thích cơ thể nàng, nếu đã như vậy, hắn đỡ phải cho nàng uống thuốc tránh thai sau mỗi lần, càng thêm “không kiêng nể” muốn nàng.

Đối với hắn mà nói, đây tuyệt đối là một tin tức tốt.

Về phần nàng, hắn, có thể dấu.

Cho dù sự việc có sáng tỏ, cảm xúc của nàng, căn bản hắn cũng không thấy quan trọng.

Sáng sớm, tiếng côn trùng kêu vang.....hắn tỉnh dậy từ rất sớm.

Bởi vì tối qua luyện binh, binh sĩ cần nghỉ ngơi dưỡng sức, cho nên hắn cũng không cần dậy quá sớm.

Chống một cán tay lên, cơ thể to lớn nặng nề nghiêng bên cạnh nàng.

Nàng vẫn chưa tỉnh, nhưng nhìn sắc thái, có vẻ như đã hạ sốt.

Nhìn khuôn mặt nàng cũng đã không còn vằn vện đau đớn, bàn tay to có tình ý lướt qua chóp mũi tinh xảo, lông mi xong dài.

Lúc nàng ngủ, trông thật điềm tĩnh nhu thuận.

Lúc tỉnh thì tràn đầy sức sống, hay chạy loạn, lại hay nhảy múa, mỗi lúc một vẻ.

Tĩnh tĩnh như thiếu nữ, hành động như con thỏ nhỏ, đó là hình dung về nàng sao?

Môi nàng hơi cong lên, thỉnh thoảng lại mấp máy trông rất khả ái.

Chốc chốc lại như vậy, trong đầu hắn bắt đầu nảy nở một cảnh hoa, , có những cử chỉ âu yếm với nàng.

Hắn phủ đôi môi nóng ấm của mình xuống đôi môi mềm mại của nàng, vừa chà xát vừa hôn.

Đụng chạm khác thường khiến Hữu Nhân dần dần tỉnh lại.

Nàng cố gắng mở mí mắt, cơ thể mềm nhũn, mắt vẫn còn lơ mơ nhìn không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Quân Tâm: Hữu Nhân Tòng Quân (1)

Edit + Beta: Dục

Lâm nhâm: Thuộc Phong ngoại trừ lúc có mấy cái suy nghĩ phát ghét thì còn lại cũng dễ thương đấy nhờ :v

Thuộc Phong không lường được việc Hữu Nhân tỉnh lại sớm như vậy, chột dạ vội ngồi lại ngay ngắn, không hề nhìn nàng, coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Thuộc Phong.....Chàng tỉnh rồi?”

Hữu Nhân mơ hồ nhìn về phía hắn, hỏi ngược lại hắn

Nụ hôn vừa rồi nàng vẫn chưa ý thức được.

Bằng không, đoán rằng sẽ cười, cười đến tỉnh ngủ.

“Người nên hỏi, phải là ta mới đúng!” Thuộc Phong quay lại, tức giận trừng nàng “Hôm qua ngươi bị làm sao, có biết không vậy?”

“Ta.....ta thấy khó chịu..sau đó.....sau đó không biết cái gì nữa!”

Hữu Nhân nhớ lại, ngơ giọng nói.

“Dạy ngươi nếu khó hiểu thì bảo tần Tương tìm đại phu, sao không gọi?”

Khẩu khí hần rõ ràng, không pha chút giận dữ, rất nghiêm túc nhìn nàng.

Hữu Nhân ủy khuất mấp máy môi.

“Ta có gọi.....nhưng không có sức, nên Tần Tương không nghe thấy!”

Hữu Nhân bò dậy, ngồi cùng hần.

Thuộc Phong liếc nàng một cái.

“Ai bắt ngươi đến, đến đây chỉ thêm phiền cho ta. Ta luyện binh cả đêm, trở về còn phải chăm sóc ngươi.”

Hần khó chịu nói, rời rời khỏi giường.

“Hôm nay ta đưa ngươi về vương phủ, không được chạy tới đây làm phiền ta nữa.”

“Chỉ là không dậy nổi thôi!” Hữu Nhân khàn trương lên, đầu đã hoàn toàn tỉnh táo “Người ta cũng không phải là cố ý bị bệnh, bây giờ không phải đã khỏi rồi sao?”

“Khỏi rồi cũng không được, nha đầu nhà ngươi, đi tới đâu là không an tâm tới đó

Thuộc Phong mặc đồ vào, căn bản là không để ý tới nàng.

“Dù nói gì thì ta cũng không đi! Ba tháng không nhìn thấy chàng, ta chịu không nổi!”

Hữu Nhân rướn dài cái cổ, vẻ mặt kiên định phản đối.

“Chịu không nổi cũng phải chịu!”

Hần tức giận nhìn thẳng vào nàng ——

Thật đúng là không được dạy dỗ! Tính tình ngang bướng ——

Gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân xị xuống, giống như ảo thuật, lộ ra biểu tình bi thảm vạn dặm.

“Ta sẽ giặt quần áo cho nàng, còn có.....gấp chăn, làm người hầu.....”

“Đừng cố chấp nữa, trông vào sự giúp đỡ của ngươi, đó, tuyệt đối là một sai lầm.”

Hần nhếch môi, chán ghét không thèm nhìn mặt nàng.

“Cái đó.....Cái đó.....com nước hôm qua ta mang tới đều bị ướt hết, hôm nay ta sẽ làm lại cho chàng một phần!”

Hữu Nhân nhanh trí tìm một cái cốc.

“Ta không ăn!”

Hần quyết đoán từ chối.

“Vậy.....Ta hầu hạ chàng rửa mặt súc miệng.”

Nàng vẫn không chịu buông tha.

“Giang Hữu Nhân, ngươi nói cái gì cũng vô dụng!”

Một chút thời gian thương lượng hần cũng không muốn, cố ý muốn đưa nàng về.

“Chàng thật là xấu xa!”

Hữu Nhân nảy sinh hờn dỗi, quay mặt vào tường không thèm nhìn hần nữa.

Thuộc Phong liếc nàng một cái, nhìn cái lưng nhỏ của nàng, kéo ra một nụ cười nhạt, cũng không quan tâm nhiều đến nàng nữa.

Quả thật, hần không nói dối nàng.

Hần ra ngoài một lúc, thì hai người cao lớn tới, vóc người tương đương với binh sĩ khỏe mạnh.

“Nương nương, tiểu nhân nhận lệnh của Vương Gia, đưa nương nương hồi phủ!”

Hữu Nhân nhìn hai quý vật cao lớn trước mắt, biết bướng bỉnh cũng không lay chuyển được quyết định đuổi nàng về của hần.

Xem ra, chỉ có thể sử dụng tuyệt kỹ tất sát của nàng ——

Nàng móc ra hi đỉnh vàng, nhét vào người hai kẻ to lớn trước mặt

“Để ta ở lại, số vàng này là của các ngươi!”

Hai người kia thoáng mở to mắt, tòng quân lâu như vậy, chưa từng nhìn thấy nhiều vàng như thế.

“Nhưng.....nương nương.....ngươi tới hay đi cũng không phải cho chúng tôi quyết định.”

Tuy rằng rất muốn nhận ha đỉnh vàng rực rỡ này, nhưng chuyện này căn bản không nằm trong phạm vi năng lực của bọn họ.

Hữu Nhân cười ranh mãnh.

“Ài, như vậy là làm khó cho các ngươi sao? Các ngươi làm cho ta một bộ áo giáp, ta trà trộn vào giữa đám binh lính, không phải vừa có thể ở lại, mà các ngươi cũng có thể bảo kéo kết quả với Thuộc Phong sao?”

“Như vậy.....như vậy có được không?”

Hai binh lính ngạc nhiên há hốc miệng.

“Có cái gì mà không được?”

Hữu Nhân khẳng định nói.

“Mỗi ngày chúng tôi đều phải tập huấn, thân thể Vương phi nương nương ngà ngọc trân quý, làm sao có thể ở cùng một chỗ với đám thô thiển tầm thường như chúng tôi được?”

“Các ngươi chịu trách nhiệm bảo vệ ta là được. Yên tâm, sẽ sẽ cho các ngươi thêm phí bảo vệ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi!”

Hữu Nhân cười sáng lạn, lộ ra cái răng nanh khá ái.

“Sao? Cơ hội kiếm tiền lớn đến ngay trước mắt, các ngươi cũng không cần?”

Nàng nhún mào, nhếch miệng nói

“Ách.....Cái này.....” Hai người liếc nhìn nhau, có vẻ như rất ăn ý.

“Được, thành giao! Cuộc sống tiếp theo, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ Vương phi nương nương!”

Hai người trầm miệng một lời.

Đứng trước tiền tả, bọn họ cùng nhau bỏ “Phong” theo “Nhân”, thấy tốc độ của “Phong” khiến người ta kinh người, xem như thế là đủ rồi! (*)

(*) đây là chơi chữ :v Phong 1 là chỉ Thuộc Phong, Phong 2 là chỉ gió tức là ý nghĩa của Phong trong Thuộc Phong.

Hữu Nhân đảo chính trọng phủ, quay vào góc tường cười càn đặc ý.

“Các ngươi tên gì?”

“Vũ Thuật”

“Vũ Nghệ. Chúng tôi là huynh đệ.”

Hai người cung kính trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Quân Tâm: Hữu Nhân Tông Quân (2)

Edit + Beta: Dực

“Ân” Hữu Nhân nghiêm trang gật đầu “Gọi ta là Vũ Công cũng được, tam huynh đệ.”

“Người nói tam cái gì cơ.....”

Hai người toát mồ hôi lạnh.....

Xem ra những ngày tiếp theo, bọn họ sẽ bị vị nương nương này dày vò rồi.....

“Ê ê ê, hiện tại đệ đệ của chúng ta đang tắm rửa, phải dùng nhà tắm nửa canh giờ, các người ra ngoài tắm đi.”

Vũ Thuật và Vũ Nghệ đứng trước cửa nhà tắm, trông cửa cho Hữu Nhân.

“Nhà tắm không phải là của riêng ba huynh đệ Vũ gia các người, dựa vào cái gì mà không cho chúng ta vào tắm?” Một nam nhân da ngăm đen bất mãn oán giận.

“Đúng đấy, mọi người đều tập huấn cả ngày, đến tối còn phải dạ huấn, đều muốn tắm sớm để giải lao, chỉ có đệ đệ của các người mà muốn chiếm lấy cả một cái nhà tắm to như vậy, ngay cả Vương gia cũng không có kiểu cách như thế! Cũng có phải nữ nhân đâu mà không được nhìn, thật sự là quá đáng!”

Đám binh lính vây xem cũng hòa theo.

“Nói nhiều, các người thử nói thêm nữa xem, huynh đệ chúng ta sẽ cho các người thưởng thức Thiết Quyền lợi hại của Vũ gia.

Vũ Nghệ và Vũ Thuật đi quyền uy hiếp.

Đám người ồn ào lui ra phía sau vài bước, tuy không phục, nhưng vẫn không dám lên tiếng.

Năng lực tác chiến và thể lực của hai huynh đệ Vũ gia đều thuộc loại nhất nhì trong quân đội, nếu như đánh nhau, thì cho dù bọn họ người đồng thể mạnh cũng không có khả năng chiếm ưu thế.

Tiếng nước ngừng lại, ccwar nhà tắm “kéo kẹt” mở ra, Hữu Nhân đã thay nam trang bước nhanh, uy vũ đi tới.

Mọi người nhìn thiếu niên thanh tú trước mắt, nữ nam tử có hai bên ria mép, ai cũng trừng to mắt.

Bị Vũ Thuật và Vũ Nghệ nói dối, nên bọn họ cũng tưởng Hữu Nhân là tiểu nhi tử của Vũ gia mới tông quân.

Hữu Nhân chấp tay lại, hơi nhăn trán thờ dãi

“Các vị huynh đệ, đa tạ! Bởi vì tiểu đệ từ nhỏ đã rất kỳ quái, chỉ muốn tắm một mình, mang lại nhiều bất tiện cho các vị, mong các vị thứ lỗi. Sau này nhất định sẽ chờ mọi người tắm xong, sẽ không để chuyện như ngày hôm nay phát sinh nữa.”

Thực ra thì Hữu Nhân đang tắm trong nhà tắm, nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, tắm cũng không thoải mái nữa, liền nhanh chóng mặc y phục đi ra.

Dù sao thì làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của binh sĩ cũng là làm lỡ công việc hắc hắc.

“Vẫn là tam đệ của Vũ gia hiểu chút đạo lý.”

Phía dưới có người khen Hữu Nhân.

“Các huynh đệ, chúng ta nhanh vào tắm rửa đi, không phải buổi tối còn phải tập huấn sao?”

Hữu Nhân nhắc nhở mọi người, ừa rồi ở bên trong thấy có người nhắc tới.

“Được! Huynh đệ húng ta mau vào tắm thôi!”

Người đi đầu hét to, binh lính cao lớn, dường như đã rất nóng nhanh chóng cởi áo giáp.

Mười mấy binh lính như ong vỡ tổ chạy ủa vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Quân Tâm: Hữu Nhân Tòng Quân (3)

Edit + Beta: Dực

Hữu Nhân đắc ý nhướn mày, trang phục hiện tại khiến nàng rất thỏa mái.

Mặc quân trang, dán râu giả, người khác rất khó nhận ra nàng.

Nàng lén nháy mắt với huynh đệ Vũ Nghệ Vũ Thuật.....

Xem ra tối nay có thể gặp lại “hắn” rồi.

+++++

Nhưng mà so với dự liệu của Hữu Nhân lại có chút khác biệt, buổi tối tuy có lửa trại chiếu sáng, nhưng cũng không thấy rõ từng người.

Nhưng mà vậy cũng tốt, , nàng sẽ không bị phát hiện.

Hơn nữa, giọng hắn trong bầu không khí buổi tối đầy gió mát lại có lực xuyên thấu vô cùng, Hữu Nhân nghe rất rõ.

Hữu Nhân đứng lẫn trong đám binh sĩ, giống như quả hồ lô bất chúc ddoognj tác của các binh sĩ, trì độn tiếp tục những mệnh lệnh của hắn.

“Phía sau, quay, ra mâu!” (1)

(1) mâu: giáo cán dài mũi nhọn.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng phản ứng, chỉ có Hữu Nhân là ngơ ngác nhìn trái phải, sau đó mới bắt đầu xoay người, rất không thuần thục đưa mâu trong tay ra.

Con mắt sắc bén của Thuộc Phong xẹt qua trước bóng người ngu ngốc này.

Từ khi nào mà trong quân của hắn lại xuất hiện một kẻ ngu ngốc như vậy, đến mâu cũng cầm không được, lại có thể được tuyển vào đội tinh binh của Thiên Vũ triều..

“Giữ nguyên tư thế cho ta, không được lộn xộn!”

Hắn phát ra thanh âm lạnh lẽo

Đột nhiên Hữ Nhân thấy lạnh sống lưng, trong lòng có một loại dự cảm không lành.

Hắn đi về phía nàng.

Bước chân quý mị của hắn đang đi về hướng của nàng.

“Ba!”

Thuộc Phong giờ chân lên, đá vào mông nàng

“Ách.....”

Hữu Nhân phát ra tiếng rên nhỏ, nàng cắn chặt răng, phải dùng hết sức mới có thể không phát ra tiếng kêu.

“Hai ngày không ăn cơm sao? Ngay cả mầu cũng cảm không chắc. Bộ dạng ẻo lả như thế, sau này làm sao ra trận giết giặc được?”

Bị ăn một cú đá mạnh như thế, lưng quay về phía hấn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giờ đã nhăn nhúm như cái sùi cảo rồi.

Tướng công thật hung ác, nàng nghĩ không biết xương mông mình có phải đã bị hấn đá gãy rồi không?

“Sau này tập luyện gấp đôi cho ta, không được lười biếng, rõ chưa?”.

Giọng hấn lạnh băng từ phía sau truyền vào tai nàng,

“Rõ!”

Tim Hữu Nhân đã nhảy lên đến tận họng rồi, đứng thẳng lưng, cố gắng hạ giọng cho giống nam nhân.

Nam nhân lãnh tình, đối đãi với thuộc hạ cũng đá mạnh như vậy sao?

“Nhớ kỹ, nếu ngày mai còn để ta nhìn thấy.....bộ dạng sắp chết này của ngươi, sẽ phạt ngươi đứng quân tư (2) một ngày 1 đêm!”

(2) quân tư: tư thế chuẩn trong quân đội.

Đôi mắt sắc bén của Thuộc Phong liếc qua gáy nàng, , nghiêng người nhìn những binh sĩ khác tiếp tục ra lệnh.

“Bên trái, bán xoay, ra mầu!”

Thấy hấn chuyển hướng chú ý đi nơi khác, , cuối cùng Hữu Nhân cũng thở phào được một hơi.

Trong bất hạnh có bạn hạnh (3) thân phận của nàng chưa bị hấn phát hiện.

(3) vạn hạnh: may mắn

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Quân Tâm: Hữu Nhân Tòng Quân (5)

Edit + Beta: Dực

Dực: Truyện lại bị thiếu thêm 1 chương 150: Quân tâm: Hữu Nhân tòng quân (4) vì vậy chương 150 sẽ để trống không có link.

Hữu Nhân trốn ra được một góc tối, thở hổn hển, cố sức vỗ ngực.

“May mà hấn không đuổi lại đây.....”

Hữu Nhân cứ nằm úp sấp trên mặt đất như vậy, từ xa đề ý tới động tĩnh của hấn ở trong trường.

Thăng tới nửa đêm, thấy đèn trong trường của Thuộc Phong tắt rồi, Hữu Nhân mới cảm thấy mệt mỏi trở về đi ngủ.

Sáng sớm tinh dậy, cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, soi gương mới biết, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng đã bị muỗi chích cho mất nốt.

Lúc buổi trưa mặt trời lên cao chính là lúc huấn luyện nội dung trạm quân (1), binh lính đều tự giác đứng theo đội hình.

(1) trạm quân: kiểu đứng trong quân đội

Hữu Nhân không có chỗ đứng của mình, bèn tận dụng mọi thứ đứng giữa Vũ Thuật và Vũ Nghệ.

“Nương nương, mặt của người sao lại bị muỗi đốt nhiều vậy? Tôi qua người đã đi đây, chúng ta không có thấy người?”

Vũ Thuật hơi nghiêng đầu hỏi, giống như người bình thường.

Hữu Nhân liếc mắt một cái —————

“Còn không phải do người!”

Nàng tức giận, muốn cũng không nói được, sợ lại khiến Thuộc Phong chú ý.

Ban ngày nắng gắt, chỉ đứng không thôi đã khiến người ta chịu không nổi rồi, huống chi bây giờ Hữu Nhân còn đang mặc một bộ áo giáp..chết tiệt, sức nặng không ngừng đè nàng, khiến nàng không ngừng chảy mồ hôi.

Nàng vừa mới hết cảm lạnh, sau hai ngày huấn luyện, đến tối còn ngủ không đủ khiến cơ thể nàng chịu không nổi.

Chóng mặt, thiếu chút nữa đứng không vững.

Nhưng, để có thêm một ngày được nhìn thấy hắn, nàng cắn răng chịu đựng, kiên trì đứng vững.

“Hiện tại, các người chia hai người một tổ, luyện tập đối kháng.”

Hai trông mắt lợi hại của Thuộc Phong đảo xuống đám binh lính, nghiêm túc ra lệnh.

Vũ Thuật và Hữu Nhân một tổ, bởi vì Vũ Nghệ đã tìm người chung tổ khác.

Với công phu mèo quào của Hữu Nhân, nếu như Vũ Thuật thực sự ra tay, nhất định sẽ có án mạng.

Kết quả là, hắn chỉ cố làm ra vẻ khoa chân múa tay giống nàng, nhưng nàng từng chiêu, cố ý lừa nàng

Giữa đám binh lính đánh nhau như lửa, thì bộ dạng lười biếng đánh “Thái Cực Quyền” rất ngứa mắt của Hữu Nhân và Vũ Thuật, không thoát khỏi tầm mắt của Thuộc Phong.

Vũ Thuật trước đây dũng mãnh, hiện tại chỉ khoa chân múa tay, thế mà hắn liên tục bị đánh trúng, không hề có năng lực chống đỡ.

Loại thái độ luyện tập này, khiến Thuộc Phong nhàu mày khó chịu.

Hắn nheo mắt lại, không một tiếng động đi tới phía sau hai người.

Hữu Nhân không để ý thấy nhân vật nguy hiểm đang tiến gần đến từ phía sau, đang hứng trí vì “phản quyền loạn huy” (2), cảm thấy rất hài lòng.

(2) phản quyền loạn huy: tay (trắng treo) vung loạn

Thuộc Phong đột nhiên để mắt dò xét, phần nộ túm lấy áo giáp của Hữu Nhân, tung quyền về phía nàng giáo huấn.

“A! A!”

Hữu Nhân xoay người đã thấy hắn, nhú chặt mày giờ nắm đấm thật lớn lên, liền mờ lớn mắt, không cách nào kiềm chế phải hét ầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Quân Tâm: Hữu Nhân Tòng Quân (6)

“Là người!”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lại dám thêm râu cá trê, nắm đấm của Thuộc Phong ngưng lại trên không, liệt mâu đang trừng lớn lại nheo lại.....

—————
“Cho ta giải thích!”

Thuộc Phong ở trong quân trưởng, Hữu Nhân cúi đầu ngồi trên ghế.

“Ngươi, nữ nhân không biết phải trái này! Làm dám làm ra loại chuyện như vậy!”

Thuộc Phong thô bạo kéo râu cá tre của nàng xuống, hấn tức giận đi qua đi lại, thậm chí còn không giữ hình tượng quay lại gầm lên với nàng, hoàn toàn không giống vẻ lãnh khốc trầm tĩnh trước đây của hắn.

Xem ra, cho dù là nam nhân có biết cách thu liễm thì hắn cũng bị nha đầu đáng chết này ép cho nổi giận.

“Ta.....”

Hữu Nhân bưng miệng bị hấn xé râu, hấn lớn tiếng nói bên tai nàng như tiếng pháo nổ, khiến cơ thể nhỏ nhắn của nàng bị chấn động.

“Không phải ngươi đã bị đuổi về rồi sao? Sao còn giả dạng trà trộn vào đám quân lính?! Hôm nay ngươi phải thành thật nói hết cho ta, bằng không, đừng nghĩ ta không dám động tay động chân với ngươi!”

Hấn tức giận cảnh cáo nàng.

“Bối vì.....Bối vì.....”

Hữu Nhân nhìn Thuộc Phong, tuy rằng hai huynh đệ Vũ gia vì tiền nên mới giúp nàng, nhưng dù sao cũng là có ơn với nàng, cũng không thể kéo bọn họ vào được.

“Huynh đệ Vũ gia đưa ta trở về, sau đó quay lại quán doanh, nhưng ta tìm được một bộ quân trang, liền lén chạy đến đây.....”

Đây là câu giải thích của nàng.

Con ngươi Thuộc Phong trừng lớn, nhìn thẳng vào mặt nàng.

“Có phải là ngươi ăn no, không có việc gì làm không, tại sao lại cứ luôn xuất hiện trước mặt ta vậy?”

Con ngươi uy khuất của nàng nhìn lại hắn, miệng nàng mấp máy, một giọt nước mắt chảy xuống.

“Người ta chỉ muốn nhìn thấy chàng, sao chàng lại hung hãn với ta như vậy?”

Trong ngực Thuộc Phong thất lại, cổ họng ứ nghẹn.

“Ai bảo ngươi không chịu ngoan ngoãn?”

Khẩu khí của hắn đột nhiên dịu xuống, không gay gắt như trước đó nữa.

“Chàng, để ta ở lại không phải là tốt rồi sao.....”

Hữu Nhân nhỏ giọng nói thầm, còn mang theo vài tiếng thút thít nhỏ.

“Ngươi còn mặt mũi để nói nữa sao? Đừng quên lúc ở sơn động ngươi đã nói gì? nói là nghe lời ta, có phải là do ngươi nói không?”

Hắn bày ra tư thái của kẻ giáo huấn.

Hữu Nhân chun mũi.

“Nhưng chàng nói là mặc kệ ta, là chàng làm trái lời hứa trước.....”

“Giang Hữu Nhân, ta nói một câu, ngươi cãi lại mười câu. Làm sai, ngay cả một lời nhận lỗi cũng không có. Có phải là không cho ngươi biết tay thì ngươi không biết trời cao bao nhiêu, dày bao nhiêu không?”

Thuộc Phong túm nàng lên.

“Ai nha Đau quá!”

Sắc mặt Hữu Nhân trong nháy mắt đã tái nhợt, trên trán mịn rịn ra đầy mồ hôi hột

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Quân Tâm: Hữu Nhân Tòng Quân (7)

“Ngươi già bộ cái gì, ta còn chưa dùng nhiều sức!”

Thuộc Phong buông tay ra, những vẫn cho rằng nàng đang diễn trò.

“Là đau thật. ....”

Hữu Nhân ôm lấy cánh tay bị hấn kéo tới mức đau nhức

Những lần huấn luyện ma quỷ liên tiếp hai ngày nay, trên người nàng, chỗ nào cũng bị thương, đụng tới đã thấy đau, lại càng không nói tới vừa nãy hấn kéo mạnh như vậy.

Thuộc Phong cúi mặt xuống nhìn, thấy nàng không giống như đang nói láo.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Ta không biết, toàn thân đau quá!”

Hữu Nhân áp ung, trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

“Chết tiệt!”

Thuộc Phong rửa thầm một tiếng, , kéo nàng lại, tự tay cởi áo giáp nặng trĩu trên người nàng.

Động tác rất nhẹ, giống như sợ lại làm nàng đau.

Bên trong áo giáp, y phục đều đã ướt đầm mồ hôi, trong nháy mắt, Thuộc Phong sững người, lồng ngực không hiểu sao lại như bị ai bóp chặt.

Hắn nhìn khuôn mặt nàng, lông mày rậm nhíu lại

“Phong?”

Hữu Nhân do dự nhìn hắn, vẻ mặt khó hiểu.

“Không nói nhiều!”

Hắn cúi thấp đầu, tiếp tục cởi y phục của nàng.

Chăm chú nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt khiến hắn không khỏi hít một hơi lạnh.

Trên người nàng đầy vết bầm tím, trên bả vai còn có vài vết máu tụ.

“Sao ngươi lại bị thương nhiều như vậy?”

Giọng hắn trầm thấp, giương như có chút luống cuống.

“Ta. ....”

Hữu Nhân trầm nghĩ trong lòng, hắn đang quan tâm tới nàng sao?

Hắn xoay người nàng, phát hiện, thậm chí ngay cả phía trước cũng có dấu vết, là dấu chân mờ mờ.

“Bình sĩ hôm qua. ....?”

Thuộc Phong đột nhiên nhớ tới binh lính có hành độc quái dị tới qua, bị hấn đá cho một cái vào vào mông

Hữu Nhân nhếch nhếch môi, cảm thấy vô cùng mất mặt, gật đầu.

Thuộc Phong nhún mày.

Đêm đó, bên ngoài trường cỏ của ta có tiếng động. ....?”

Hữu Nhân cúi thấp đầu, khuôn mặt nhỏ nhảm lúc đỏ lúc trắng

“Cũng là ta.....”

Thuộc Phong nhìn nàng, đôi mắt chuyển sang vô cùng kinh ngạc, trong lòng lại có ý cười gập bội.

Hữu Nhân thấy hần nữa ngày cũng không có phản ứng gì, liền ngẩng đầu lên nhìn hần, kết quả là không ngờ lại nhìn thẳng vào cặp mắt như cười như không của hần.

“Thật....xin lỗi, nếu chàng thực sự hông thích ta ở lại làm phiền chàng như vậy, ta đi là được. Dù sao thì có làm gì cũng bị chàng phát hiện, ta muốn ở lại cũng không ở lại được.”

Nói xong, nàng mặc quần áo đứng dậy

Biết hần sẽ lại đuổi đi lần nữa, nên nàng cũng không muốn mất mặt thêm lần nữa.

“Đừng cử động!”

Hần liếc mắt nhìn nàng, hần đề lên cơ thể nàng.

“Trên người ngươi còn có vết thương, không được đi!”

“Cái gì?”

Hữu Nhân hoảng sợ mở to mắt, loại lời nói này.....cũng được nói ra từ miệng hần sao?

Nàng có nằm mơ, hần gạt vót thương cảm nói nàng, nói “Ngươi không nên hiểu nhầm dụng ý của ta, ta thấy ngươi bị thương, ngộ nhờ lúc trở về lại có chuyện rắc rối gì, Giang Hữu Hạo lại tìm cơ tới gây sự với ta.”

“Ngươi dùng ánh mắt này nhìn ta làm gì?” Ý thức được bản thân lỡ miệng, hần ném sự thương tiếc của mình đối với nàng xuống, nói “Ngươi đừng hiểu nhầm ý tứ của ta, ngộ nhờ lúc ngươi trở về xảy ra chuyện gì, Giang Hữu Hạo lại lấy cơ gây sự với ta!”

Hữu Nhân không dám tim, càng mở to mắt nhìn, nhấn mạnh từng chữ

“Chàng....ý chàng là, ta được phép ở lại?”

Hần nheo mắt lại.

“Sao.....không muốn?”

Hần cố ý dụ dỗ nàng, nhưng nàng cũng thật không dễ lừa.

“Đồng ý, cực kỳ đồng ý!”

Nàng cười duyên với hần, dựa người vào lồng ngực hần, lo lắng lắm lắm.

“Chàng nói cho phép ta ở lại, không được đòi ý đầu đấy!”

Thuộc Phong buồn cười nhếch nhẹ khóe môi.

“Bôi thuốc trước nói sau..đã bị thương thế này, mà còn háo sắc!”

Lời hần nói, không rõ là châm chọc hay cổ vũ, dù sao thì trong lòng Hữu Nhân cũng tràn ngập sự ấm áp.

“Ta mặc kệ, chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, ta se không sao.”

Nàng liên tục tình tứ nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau, hai người dần dần không còn khoảng cách.

Chính Thuộc Phong lấy lại được tinh thần trước, hần hung hăng vỗ nhẹ nàng đang “bị thương chính đáng”

“Thật là, chỉ biết phá thôi, phá như con bọ vậy!”

Con người thâm thúy của hần liếc nàng, ánh mắt đầy sùng nịnh đến chính hần cũng không phát hiện ra

“Nha ——“

Hữu Nhân bị đau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nhưng để bảo vệ “kết quả thắng lợi” vất vả lắm mới có được, nàng vẫn không lên tiếng.

Thuộc Phong xử lý vết thương cho nàng

Quyển 6: Roi xuống, sau đó kéo y phục của nàng lại, đứng lên

“Người mệt rồi, đi ngủ trước đi, buổi tối ta còn phải nghiên cứu bản đồ địa hình, phải quá nửa đêm mới có thể tạm nghỉ.”

“Ta không mệt, ta giúp chàng.”

Hữu Nhân không suy nghĩ, đưa ra yêu cầu, đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp.

“Không cần! Người đi theo cũng không giúp ta được cái gì, ngược lại còn làm loạn suy nghĩ của ta.”

Hắn lại liếc nàng một cái, kiên quyết từ chối.

Độ tín nhiệm của nàng đối với hắn, là chỉ số âm.

“Ta hứa, sẽ không quấy rầy chàng. Ta sẽ yên lặng ngồi một bên, một câu cũng không nói.”

Hữu Nhân làm động tác im miệng.

Thuộc Phong nhún nhường lắc đầu

“Tùy người, nhưng người cổ mà tuân thủ lời hứa, bằng không thì lập tức trừ về đi ngủ.”

“Được! Đã rõ!”

Hữu Nhân thực hiện được mưu kế, nhếch môi, vui vẻ ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Quân Tâm: Đêm Ngọt Ngào (1)

Hữu Nhân thực sự cố gắng tuân thủ lời hứa.

Lúc Thuộc Phong chuyên chú xem bản đồ, nàng ngồi trên chiếc ghế nhỏ ngay bên cạnh hắn, tay nhỏ chống cằm, si mê nhìn khuôn mặt hắn cười khúc khích

Ở khoảng cách này, nàng không cần phải lén lút nhìn hắn nữa rồi, thật tốt...

Chăm chú một lúc, có một con muỗi vo ve bay qua mắt nàng.

Hữu Nhân lập tức trừng lớn mắt, nhúu chặt mày.

Giỏi thật, hôm qua căn ta còn chưa đủ, bây giờ còn dám tới hút máu tướng công của ta!

Xem đây, xem nàng giết đám muỗi này đây, nợ máu phải trả bằng máu!

“Ba! Ba! Ba!”

Động tác của Hữu Nhân rất nhanh nhẹn, giết hết số muỗi đó, nàng hưng phấn nhìn xác muỗi trên tay, phui phui tay, tay bản tùy ý xoa xoa trên y phục của mình, tiền đà nhào qua đuổi muỗi cho Thuộc Phong.

Vật nhỏ ban đầu ngồi yên bây giờ đã không thể ngồi yên, ánh nến chiếu lên bản đồ thường bị bị nhảy nhót che khuất.

Thuộc Phong nhúu mày, ngược mắt lên.

Thấy nàng đang đuổi muỗi giúp mình, trong lòng tràn lên thứ tình cảm ấm áp.

Nàng ngây thơ, mỗi động tác đều không giống như một quận chúa điêu ngoa.

Trong trí nhớ, lúc còn nhỏ cũng đã từng có.....nhưng nữ nhân tàn nhẫn kia đã vứt bỏ phụ quân và nhi tử để bỏ trốn cùng nam nhân khác.

Hồi ức, giống như bánh răng dừng lại, về nữ nhân đó, đã rất lâu rồi hắn chưa từng nhớ tới, kí ức về người đó, đã sớm không còn nhớ rõ nữa rồi.

“Xem ta đập chết ngươi!”

Hữu Nhân nhỏ giọng lẩm bẩm, bộ dáng tích cực đập muỗi đặc biệt xinh đẹp.

Thuộc Phong nhếch miệng cười lơ đãng, “Ý tốt” của nàng, hắn tiếp tục vùi đầu vào xem bản đồ.

Lại có thêm một con muỗi không biết sống chết bay xẹt qua mí mắt của nàng, toàn bộ tâm tư của Hữu Nhân đều chú ý đến con muỗi.

Nó bay qua mặt Thuộc Phong, Hữu Nhân cũng chạy lại gần mặt hắn

“Ba!”

Một tiếng va chạm giòn tan, con muỗi hy sinh ngay trên mặt Thuộc Phong.

Con muỗi đã chết, Hữu Nhân cũng ngây người —

Nàng, lại tát phu quân của mình!

Xong đời rồi!

Quả nhiên, “tiếp đãi” nàng chính là ánh mắt tức giận ngút trời vô cùng hung ác của hắn.

“Giang Hữu Nhân!”

Hắn vô cùng tức giận, gọi to tên nàng.

“Đừng nổi nóng! Ta không cố ý!”

Hữu Nhân liên tục xua tay xin lỗi.

“Ngươi quả thực là muốn làm phản rồi! Ta đá ngươi một cái, bây giờ muốn trả thù phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Rơi Xuống: Bắt Đầu Có Xung Đột (2)

Edit : Anh Túc

Beta: Dực

Hữu Nhân nhìn kĩ rồi tiến tới gần.

“Đại nương, chân của người bị thương sao?”

Hữu Nhân đoán là chân vị đại nương đó bị thương, có lòng tốt hỏi thăm.

Vị đại nương đó liền ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt rất xinh đẹp.

Hữu Nhân giật mình, ngạc nhiên tròn to mắt.....

Người trước mặt rõ ràng mặc đồ của những vị đại nương bốn mươi tuổi nhưng khuôn mặt thì nhiều nhất cũng chỉ khoảng trên dưới ba mươi tuổi, trên khuôn mặt vẫn lộ ra vẻ thanh lệ xinh đẹp, có thể thấy được khi còn trẻ nhất định là một nữ tử mỹ mạo xinh đẹp.

Phu thân thờ dài, không có khí lực chỉ gật gật đầu.

“Haiz, bà già này đúng là không còn dùng được nữa rồi, khi này hái rau dại thì không cẩn thận trượt lưng, không cẩn thận còn trượt luôn cả chân”

Hữu Nhân ngồi chồm hổm xuống xem xét thương thế của vị đại nương.

“Cũng không phải là vết thương nghiêm trọng, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi”

Từ nhỏ Hữu Nhân đã rất hiểu động, xử lý những vết thương nhỏ thế này vốn rất đơn giản.

“Cảm ơn tiểu cô nương” Đại nương cảm kích nói.

“Không cần phải cảm tạ ta. Nhưng một đại nương đã lớn tuổi như người sao lại một mình lên núi lấy rau dại? Con cái của người đâu?”

Hữu Nhân khó hiểu hỏi.

“Con ta...”

Khuôn mặt vốn vui vẻ vì được nàng giúp đỡ, ngay sau khi nghe câu hỏi của Hữu Nhân có chút tái nhợt, trong mắt xẹt qua một tia đau thương mất mát.

“Ta không có hài tử, vốn vẫn sống một mình ở dưới chân núi. Trước kia vẫn có thể may vá quần áo kiếm chút tiền, nhưng hiện tại cũng khó có việc làm, chỉ có thể mỗi ngày lên núi kiếm rau dại.”

Chỉ vài câu nói đơn giản, vị đại nương này đã nói qua rất nhiều chuyện cũ chưa xốt.

Một tia nghi hoặc thoáng lướt qua trong mắt Hữu Nhân, khóe miệng hơi hơi mỉm cười.

“Chân và thắt lưng của người đều bị thương, để ta công người xuống núi”

Hữu Nhân nhiệt tình nói, đỡ cái sọt nhỏ trên lưng xuống, ý muốn công vị phụ nhân xuống núi.

“Này...sao có thể, một lão bà như ta sao dám để một tiểu cô nương công xuống núi.”

Đại nương tròn to mắt, liên tục xua tay từ chối.

Chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, sao bà có thể không biết xấu hổ mà làm phiền người ta?

Hữu Nhân ngoái lại nhìn bà, thoải mái cười.

“Không có gì đâu đại nương, ta không còn nhỏ, đã sớm thành thân rồi, ta cũng rất khỏe. Hơn nữa người bị thương như vậy, không thể tự xuống núi.”

Đại nương trầm tư trong chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu nhận ý tốt của Hữu Nhân.

“Cái đó.....vậy cảm ơn người, người thật sự là một vị cô nương tốt.”

Đối mặt với lời khen của vị đại nương nọ, Hữu Nhân ngại ngùng cúi đầu xuống.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi!”

Chưa từng có một ai khen nàng, điều này khiến nàng có chút không quen.

Dựa vào sự chỉ đường của đại nương, Hữu Nhân mang bà về nhà của bà.

Nơi bà ở thật ra chỉ là một gian nhà tranh đơn giản, trên nóc nhà thậm chí còn có mấy chỗ hồng lớn nhỏ, mặt đất bên trong ẩm ướt, hẳn là thường ngày luôn bị gió lùa vào nhà.

Hữu Nhân đặt đại nương ngồi yên, sau đó đi xử lý châm trĩ, bỏ vào nồi đun cách thủy.

Nhân lúc chim chưa chín, nàng sửa lại nóc nhà, còn thay đại nương quét tước nhà cửa.

“Cô nương tốt, nơi này vừa bẩn lại vừa lộn xộn, cô nương chỉ nhìn thôi cũng biết là người cao quý, không nên vì lão bà này mà đi làm những việc nặng nhọc như vậy.”

“Không có gì, những việc này ta vốn đã làm qua ”

Hữu Nhân nhớ khoảng thời gian nàng ở phòng bếp, thường xuyên làm những việc này, đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện gì khó.

Đại nương nhìn Hữu Nhân khen, đột nhiên lại nghĩ đến chưa có hỏi tên của nàng.

“ Cô nương, cô nương tên gì ?”

“ Ta tên là Giang Hữu Nhân, còn đại nương ?”

“ Ta họ Thích, tên là Nhựt Lan”

“ Thích Nhựt Lan ? Thật là một cái tên đẹp! Quả nhiên người cũng như tên , xinh đẹp như u lan”

Hữu Nhân nhắc lại ba chữ, đứng lên nói lại một lần, hưng phấn nói.

Đại nương nhẹ nhàng mỉm cười, giống như đang nhìn con gái của mình, hỏi :

“ Nhìn người tuổi vẫn còn nhỏ, vậy đã thành thân rồi sao?”

“ Ân, ta năm nay đã mười sáu tuổi”

Hữu Nhân cười nhìn đại nương, tay vẫn tiếp tục quét rác.

“Mười sáu tuổi ? ” Phu nhân ảm đạm hạ mí mắt, mắt đẹp nhuộm một tầng bụi, ý thức lâm vào mơ màng. “ Con ta năm nay hẳn cũng đã hai lăm.”

Hữu Nhân khó hiểu nâng mắt lên.

“ Người không phải nói người không có hài tử hay sao ?”

Phu nhân thật thấy có lỗi, lắc đầu.

“ Kì thật lúc này ta đã gạt người, ta có một đứa con trai nhưng đã rời khỏi nó từ khi nó còn rất nhỏ”

“ Nói vậy là người vẫn ở góa hay sao ?”

Hữu Nhân khó hiểu nhướng mày.

“ Đúng là như thế, không sai. Từ lúc rời khỏi hẳn tới giờ, ta vẫn luôn ở đây”

“ Đại nương, ta nghe không hiểu” Hữu Nhân mê man nhíu mày lại “ Vì sao người bỏ đứa nhỏ của mình, lại một mình ẩn cư ở địa phương hoang vắng như vậy , có phải là có nỗi khổ nào đó không?”

Đại nương u buồn nhìn Hữu Nhân, không hiểu sao cảm thấy bản thân đối với tiểu cô nương này rất có duyên, vừa nhìn đã đặt biệt thích.

“Đúng là có lý do, nhưng mọi chuyện rất phức tạp, không phải chỉ một hai lời là có thể giải thích. Mỗi lần, chỉ cần nghĩ tới thôi trong lòng ta sẽ đau đớn khó chịu. Nhưng đó đều là những chuyện cũ đã qua, hiện tại ta đã không còn muốn nghĩ đến, hiện tại ta chỉ nghĩ đến con trai ta, ta vẫn luôn luôn nhớ đến nó, trong trí nhớ của ta nó vẫn chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, cũng không biết hiện tại nó lớn lên như thế nào..... là béo hay gầy, là cao hay thấp ? ”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Rơi Xuống: Bắt Đầu Có Xung Đột (3)

Edit : Anh Túc

Beta: Dục

“ Người xinh đẹp như vậy, đứa nhỏ của người nhất định cũng là một mỹ nam tử !”

Hữu Nhân an ủi Thích Nhựt Lan, nhưng trong lòng lại lên kháng định một câu, nhất định không đẹp bằng Thuộc Phong của nàng.

“ Hi vọng là vậy”

Thích Nhựt Lan hơi nhếch khóe môi, sự kiêu ngạo không cần phải nói ra.

“Sao người không đi tìm hấn ? Nếu người rời đi vì có lý do, hấn nhất định là sẽ cảm thông với người phải không?”

Hữu Nhân suy nghĩ, lên tiếng hỏi.

“ Lúc ta bỏ đi nó đã năm tuổi, từ nhỏ nó đã rất thông minh, có trí nhớ rất tốt, ta sợ rằng lúc ấy, vì ta bỏ đi nó sẽ hận ta”

Thích Nhượng Lan nói ra điều mình lo lắng.

Huống chi mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy.

“Tình mẫu tử luôn là thứ tình cảm thiêng liêng nhất, chẳng lẽ còn có hiểu lầm không thể giải thích ?”

Hữu Nhân an ủi bà.

Thích Nhượng Lan ưu thương thờ dài một hơi.

“ Hiểu nhầm kéo dài suốt hơn hai mươi năm liệu có dễ dàng hóa giải ?”

Nếu không là người chọn thị phi có lẽ còn có trông chờ vào, nhưng hiện nay. . . . .

Hữu Nhân càng nhũn chặt mày, nhìn bộ dạng tuyệt vọng của bà, không biết phải tiếp tục nói gì.

Thích Nhượng Lan nhìn ra Hữu Nhân đang xấu hổ, hóa nhũn nhìn nàng.

“ Nhưng ta biết, bây giờ nó rất xuất sắc , hơn nữa còn mới thành thân không lâu. Chỉ cần biết cuộc sống của nó tốt, đối với ta mà nói đã là niềm an ủi lớn lao lắm rồi, ta không dám mong muốn gì nhiều hơn”

“ Người biết tình hình hiện tại của hấn ?”

Nồi canh gà sôi, tỏa mùi thơm nức mũi, Hữu Nhân buông cái chổi, mở nắp, cho thêm gia vị.

“ Biết một chút qua lời kể của người khác.”

Thích Nhượng Lan mở to đôi mắt trống rỗng vô tiêu cự nhìn thẳng về phía trước, sâu kín nói.

Qua khoảng hơn nửa canh giờ, chim trĩ cũng đã mềm, Hữu Nhân múc một chén mang lại cho bà.

“ Đại nương. Canh gà ngon lắm, nhân lúc còn nóng mau uống thử”

“ Hôm nay rất cảm ơn người, tiểu cô nương.”

Thích Nhượng Lan đầy cảm kích nhận canh gà của Hữu Nhân, nhấp một ngụm.

“ Không nóng chứ ? Uống được không ?”

Hữu Nhân lo lắng nhìn bà, thấp thỏm chờ đợi phản ứng.

Thích Nhượng Lan từ ái liếc nhìn nàng, nhẹ nhàng khen.

“ Vô cùng ngon, không thể tin được, người mặc một thân trang phục hoa lệ như vậy lại có thể nấu ăn ngon như vậy.”

“ Thật sao ?” Được khen ngợi, Hữu Nhân cao hứng tươi cười “Dù sao ta cũng ở nơi này ít nhất ba tháng, nếu người cảm thấy ăn ngon, ta thường xuyên tới đây nấu cho người ăn. Ta sẽ không ngừng học hỏi, còn có thể làm nhiều đồ ăn nữa! Ta kể cho người nghe nha, Lâu đại nương dạy ta làm bà đậu hũ, ốc thịt rang ngó sen, liêu hương của nước...”

Hữu Nhân háo hức giơ tay đếm, hưng phấn tính toán nói.

“ Không được, không được ! Người nhìn là biết con nhà quyền quý, là phu nhân quý tộc, nếu như để tướng công của người biết người làm những việc nặng nhọc này, chẳng phải sẽ rất đau lòng hay sao ?”

“Chàng sẽ không đau lòng , cũng sẽ không quản nhiều như vậy. Bình thường chỉ cần ta không làm phiền chàng, chàng sẽ không nhớ tới ta. Hơn nữa chàng thực sự chán ghét đồ ăn ta làm. ....”

Giọng của nàng càng lúc càng nhỏ, đầu càng ngày càng cúi thấp, bộ dạng mắt mắt đau buồn khó nói lên lời.

Nàng có cảm giác, hấn đối với nàng không phải là yêu.

Nếu là yêu, hấn hẳn phải giống như nàng, lúc nào cũng muốn nhìn thấy hấn, giờ phút phút nhớ đến hấn.

“ Sao lại như vậy ? Đồ ăn nguội làm ngon như vậy, hẳn phải rất thích mới đúng.”

Thích Nhựt Lan cảm giác cảm xúc của Hữu Nhân dao động, muốn an ủi nàng.

Hữu Nhân cô đơn lắc đầu.

“ Bởi vì ta từng không cẩn thận bỏ thuốc xổ ở đồ ăn của chàng, hại chàng cả đêm đau bụng. Cho nên từ đó về sau này , chàng liền không thích đồ ăn ta nấu, cũng ghét đến tận xương tủy.”

Thích Nhựt Lan nghe thấy, một lúc sau mới bừng tỉnh đại ngộ, bật cười.

“ Thì ra là như vậy, đúng thật là không thể trách tướng công của nguội. May mắn là ở đây của ta không có thuốc xổ, không lo bị nguội bỏ nhảm.”

Hữu Nhân nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, ngay thơ oán giận.

“ Đại nương, chuyện này khiến cho ta khổ sở rất nhiều, người còn cười ta nữa? Tướng công của ta ý việc mình là vương gia, còn phạt ta quỳ ở Từ Đường. Nhưng cũng nhờ ta quỳ ở Từ Đường mới phát hiện, thì ra công công của ta tên là Thuộc Chi Khẩn ”

Bát canh trên tay Thích Nhựt Lan run lên, canh gà bên trong liền tràn ra ngoài.

“ Đại nương?”

“ Loảng xoảng, choang” một tiếng, bát canh bị đổ vỡ trên mặt đất.

“ Thiệu Chi Khẩn? Từ Đường?”

Hắn đã chết ?

Sắc mặt Thích Nhựt Lan trắng bệch, khuôn mặt mỉm cười trong nháy mắt đại ra.

“ Tướng công của nguội tên là gì ?”

Nàng đột nhiên nắm lấy tay Hữu Nhân, trừng lớn mắt nhìn nàng.

“ Chàng...Chàng tên Thuộc phong...”

Hữu Nhân bị phản ứng của Thích Nhựt Lan dọa, cơ thể cứng nhắc,nói cũng không rõ ràng.

“ Thuộc ...Phong ?”

Thích Nhựt Lan rơi nước mắt, miệng lắp bắp nhớ kỹ tên này.

“ Đại nương, người biết tướng công của ta sao?” Hữu Nhân nhướn mày, hồ nghi hỏi.

“ Không...không biết !”

Thích Nhựt Lan trầm mặc nhìn sàn nhà, không chút do dự phủ nhận.

“ Nhưng, đúng là...”

“ Chỉ là tướng công của nguội trùng tên với con trai của ta, cho nên mới xúc động như vậy.”

Thích Nhựt Lan giải thích.

“À , thì ra là như vậy.”

Hữu Nhân cũng không suy nghĩ nhiều, nàng đã nhìn qua bài vị của mẫu thân hắn, vẫn cho rằng mẹ đẻ của hắn là người của Phương gia.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Rơi Xuống: Bắt Đầu Có Xung Đột (4)

Edit : Anh Túc

Beta: Dực

Thích Nhược Lan mạnh mẽ áp chế tâm tình của mình không để cho Hữu Nhân nhận ra điểm kì lạ.

“Vừa rồi nhất thời không cầm chắc, đã làm đổ canh gà của ngươi, thật sự là lãng phí lòng tốt của ngươi rồi!”

“Không vấn đề gì, ta giúp người lấy thêm một chén.”

Hữu Nhân thuận thực thu dọn mảnh vỡ trên mặt đất, cười cười lại đi lấy thêm một bát canh gà, không hề ngại phiền phức.

Thích Nhã Lan ngăn người nhìn bóng dáng bận rộn của Hữu Nhân, có ột loại cảm xúc không thể nói rõ lên lời trong lòng...

Bà đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện, thậm chí ngay cả một lần gặp mặt cũng không có...

Nhưng điều đáng mừng nhất là con trai bà rất có mắt nhìn người, lại có thể thủ được một cô nương thiện lương như thế, khi còn sống bà lại có thể được uống canh gà do chính tay con dâu nấu.

Cuộc đời bà cũng không còn gì tiếc nuối, cảm thấy dường như là ông trời phá lệ ban ơn cho bà

“Hơn nửa ngày hôm nay đi đâu vậy? Sao không tới tìm ta?”

Khi Hữu Nhân trở lại lều, Thuộc Phong cũng đã luyện binh trở về.

Tiếng bước chân của nàng hần đã quen, không cần phải ngẩng đầu lên hần cũng biết người tới là nàng.

Bình thường nàng luôn luôn quấn lấy hần, hần luôn cảm thấy bên tai không hề được yên tĩnh nhưng đột nhiên nàng biến mất nửa ngày, chính hần lại cảm thấy không quen.

Vốn là cảm thấy nàng thật phiền toái nhưng không biết từ khi nào hần đã có thói quen có nàng ở bên cạnh mình mỗi ngày.

“Ta đi săn thú, đêm nay nấu thêm đồ ăn cho chàng!”

Nàng mở to đôi mắt hồn nhiên, tay cầm hũ canh gà dơ dơ ra trước mặt hần.

“Săn thú?” Thuộc Phong nhú mày “Ngươi đi lên núi?”

“Ừm! Đúng vậy! Ta thấy chàng cũng lâu không ăn thịt, cho nên đi lên núi tìm vài con thú. Canh này là ta nấu nhờ ở nhà của một vị đại nương dưới núi, bà đã ăn qua, nói ăn ngon lắm, hơn nữa ta tuyệt đối không có cho thêm đậu phẩn úc (*)!”

(*) Đậu phẩn úc = thuốc đi ngoài ngày nay á

Hữu Nhân trịnh trọng cam đoan.

Thuộc Phong liếc nhìn canh gà trong tay nàng, nhất thời không khỏi ngăn người.

Nàng đường đường là một thiên kim tiểu thư lại có thể vì hần làm ra những chuyện không hề phù hợp với thân phận của bản thân.

Đi lên núi, săn thú, chỉ vì muốn hần có món ăn ngon một chút?

“Sống trong núi đều là người dân thôn dã, tìm đâu ra một đại nương xinh đẹp? Nói chuyện cũng không chịu dùng não suy nghĩ, cũng chỉ có ngươi mới nói ra được.”

Trong lòng Thuộc Phong cảm thấy âm áp nhưng ngoài miệng vẫn nói lời chân chọc nàng.

“Nhưng đó là sự thật! Vị đại nương đó là bốn mươi tuổi nhưng nhìn qua nhiều lắm chỉ giống như mới ba mươi tuổi, hơn nữa tên của bà còn rất hay!”

Hữu Nhân rất nghiêm túc giải thích.

Thuộc Phong cũng không để ý, bĩu môi, thuận miệng hỏi một câu

“Gọi là gì?”

“Bà gọi là...” Hữu Nhân nhếch môi, tung mị nhãn, cố ý đọc thật chậm từng từ “Thích.Nhược.Lan”

Khuôn mặt tuần tú nhất thời cứng ngắc, nắm tay theo phản xạ nắm chặt thành quyền.

“Sao? Có phải rất hay không?”

Hữu Nhân cũng không nhìn ra sự khác thường của hắn, hứng trí bùng bùng hỏi.

“Bà ta...gọi là gì?”

Thuộc Phong do dự hỏi lại, giọng điệu âm trầm.

“Thích Nhã Lan! Thích trong “yêu thích”, Nhược Lan trong hương thơm.” Nàng cẩn thận giải thích.

“Bà ta ở đâu? Ở dưới chân núi?”

Thuộc Phong đột ngột giữ chặt hai vai của Hữu Nhân, không khống chế được quát hỏi

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Rơi Xuống: Bắt Đầu Có Xung Đột (5)

Edit : Anh Túc

Beta: Dực

“ Phải . . ”

Hữu Nhân ngạc nhiên nhìn hắn, bây giờ mới ý thức được hắn có điều bất thường.

“Đi! Người dẫn ta tới đó!”

Còn chưa nói xong Thuộc Phong đã tóm lấy cổ tay Hữu Nhân, kéo nàng đi ra ngoài.

“Thuộc Phong? Sao phải gấp như vậy đi gấp vị đại nương kia? Ngày mai chúng ta đi không được sao?”

“Không hỏi nhiều! Bảo người dẫn đường thì dẫn đường đi!”

Hữu Nhân vẫn không hiểu gì đã bị hắn kéo đi thật nhanh, dưới chân liền bước theo không kịp, bị kéo về phía trước lao đảo một cái, canh gà khó khăn lắm mới náu được bị đổ hết ra ngoài.

“Canh gà của ta!”

Hữu Nhân kêu lên sợ hãi, đau lòng nhìn mặt đất loang lổ nước, không để ý đến sự lôi kéo của hắn, đứng yên không bước đi nữa.

Đây là thứ nàng đã bỏ ra rất nhiều công sức

“Ai muốn uống thứ vớ vẩn này? Đổ rồi thì tốt!”

Hắn quay đầu lại, đôi mắt dữ tợn trừng nàng.

“Nhưng . . ”

Hữu Nhân bị biểu tình dữ tợn của hắn dọa cho sợ hãi, ngay cả hít thở cũng không dám, lòng đau như bị người ta hung hăng đập vỡ.

Nàng đặc biệt chuẩn bị canh gà, cho hắn không ngạc nhiên lại còn nói đồ đi rất tốt?

“Đi!”

Hắn lại tóm lấy cổ tay nàng, không để ý đến có làm đau nàng hay không, tàn nhẫn lôi kéo nàng rời đi.

“Chính là nơi này?”

Hữu Nhân dừng lại cách ngôi nhà tranh không xa, Thuộc Phong nhíu mày hỏi.

“Ừm...”

Hữu Nhân thấp giọng trả lời hắn, lo lắng nhìn bộ dáng đáng sợ của hắn.

“Phong, chàng đừng dọa đại nương sợ, trông chàng lúc này thật đáng sợ!”

Thuộc Phong liếc mắt nhìn nàng một cái, không trả lời, chỉ nhíu mày, đi thẳng về phía ngôi nhà tranh.

Có phải là người đó không? Hay chỉ là trùng họ, trùng tên mà thôi?

Sau một lúc lâu, hắn đưa tay đẩy cửa ra.

“Các người...”

Thích Nhượng Lan quay người muốn xuống giường, nhìn thấy người tới liền cứng người dừng động tác lại.

Người đứng trước Hữu Nhân, dáng người cao to, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn, nam tử đó... có phải Phong nhi của bà không?

Thuộc Phong dò xét nhìn lại, trong mắt xẹt qua một tia lệ quang.

Tuy rằng đã hai mươi năm chưa gặp lại nhưng chỉ cần liếc mắt một cái hắn đã có thể nhận ra đó là bà!

Người mà nhiều năm trước kia, ngay cả một câu nói cũng không có, liền vì một nam nhân thôn dã, từ bỏ cả phu quân lẫn nhi tử, là nữ nhân ác độc đó!

“Người là Phong... nhi?”

Thích Nhượng Lan run rẩy, nhỏ giọng hỏi, nước mắt nhanh chóng chảy quanh vòng mắt.

Đứa trẻ vẫn lớn ở trong lòng bà nhiều năm, nay lại thực sự đứng trước mặt bà, khiến cho bà vui buồn lẫn lộn, nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

Trên nắm tay Thuộc Phong đã nổi đầy gân xanh, trông vô cùng đáng sợ, không nói chuyện, cũng không có phản ứng gì.

Hữu Nhân đi lên vài bước, vội vàng muốn giảng hòa.

“Đại nương, chàng là tướng công của ta, Thuộc Phong. Thật ngại quá, hôm nay tâm tình của chàng không được tốt lắm, cho nên thái độ có hơi kém một chút.”

“Người cầm miệng!”

Thuộc Phong như gió lốc tiến đến túm nàng như túm con gà con, một đường nhanh chóng kéo nàng trở lại phía sau mình, rống giận.

Thích Nhượng Lan nhìn con thịnh lệ của Thuộc Phong, im lặng không nói.

“Phong nhi, thực xin lỗi...”

Thật lâu sau, bà mới từ từ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lên, nước mắt vui mừng không ngừng chảy xuống, nghẹn ngào nói.

“Đại nương, sao tự nhiên người lại phải xin lỗi tướng công của ta?”

Không phải là vì bị bộ dáng âm lãnh của hắn dọa cho sợ chứ?

Hữu Nhân còn không hiểu, nhíu mày hỏi lại.

“Người cho rằng chỉ một câu xin lỗi là có thể bù lại những chuyện sai trái mà người đã làm hai sao?”

Thuộc Phong đến gần Thích Nhượng Lan, hung ác nheo mắt lại.

“Ta biết, không thể bù đắp cho con, nhưng tình huống lúc đó ta thực sự là bất đắc dĩ.”

Thích Nhượng Lan bi thương nói.

Thuộc Phong nhướn mày, con người đen biến hóa kì lạ.

“Bắt đất đi?” Hấn cười nhạt một tiếng “Bắt đất dĩ chính là vì cùng với một nam nhân khác bỏ trốn sao?”

Hữu Nhân nhìn chăm chăm vào hai người vừa mới gặp mặt đã khắc khẩu, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của nàng, lúc ấy mới thực sự nhận ra hai người họ dường như đã quen biết nhau từ trước.

Nhưng vì sao Thuộc Phong lại nói đại nương bỏ trốn cùng nam nhân khác? Chẳng lẽ đại nương là tội phạm truy nã của triều đình?

Hữu Nhân nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, âm thầm phỏng đoán.

“Lúc ấy con còn rất nhỏ, có những chuyện con thật sự không biết...”

Thích Nhượng Lan đã muốn khóc không thành tiếng, nhìn vào ánh mắt của hấn, bà biết, bà biết hấn hận bà!

“Có bao nhiêu chuyện ta không biết? Ngươi đừng tưởng chỉ cần nói vài ba câu là ta sẽ tin lời ngươi, sẽ không ai tin lời ngươi!”

Thuộc Phong thô bạo đánh gãy lời nói của Thích Nhượng Lan, hấn không thể tìm cho mình một lý do nào để đi tin tưởng một nữ nhân có thể nhẫn tâm vứt bỏ đứa con của mình để đi theo nam nhân khác!

“Phong nhi, ta thực sự là có nỗi khổ trong lòng, không phải là ta cố ý muốn như vậy!”

Thích Nhượng Lan rơi lệ đầy mặt, liên tục lắc đầu.

“Bỏ đi! Nỗi khổ của ngươi vẫn nên để cho ngươi từ từ thương thức đi! Ta cũng không làm cho ngươi khó xử!”

Thuộc Phong phát tay áo, muốn bỏ đi.

“Phong nhi!”

Thích Nhượng Lan theo bản năng túm lấy góc áo của Thuộc Phong.

“Nếu không còn nhớ tới ta, con cũng đã không tới đây. Cầu xin con, đừng nói với ta những lời tuyệt tình như vậy! Phong nhi...”

Con ngươi trầm xuống, Thuộc Phong ngoan độc nhếch khóe môi cười dài.

“Ngươi cũng xứng dùng hai chữ tuyệt tình để nói ta? Ngươi có biết kẻ thực sự tuyệt tình là ai không?”

Hấn thu ý cười mỉa mai trên môi lại, ánh mắt trở lên lạnh lùng tàn nhẫn.

“Ta đến là vì muốn chính mắt ta xác nhận ngươi có phải chính là nữ nhân vô sỉ hồng hạnh vượt tường đó không. Ngươi bây giờ có phải chính là báo ứng không?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Rơi Xuống: Bắt Đầu Có Xung Đột (6)

Edit : Anh Túc

Beta: Dục

“Phong nhi...”

Thích Nhượng Lan hai mắt đầm lệ nhìn hấn, ngoài việc liên tục lắc đầu cũng chỉ biết bắt đất dĩ lắc đầu.

“Ngươi bây giờ chính là tự làm tự chịu, đừng nghĩ muốn dùng nước mắt khiến cho người khác đồng tình.”

Thuộc Phong giật mạnh tay Thích Nhã Lan đang nắm lấy góc áo của hấn, phần nộ rời khỏi nhà tranh.

“Thuộc Phong!”

Hữu Nhân bất an nhìn đại nương đang khóc lóc thê thảm muốn chết, lại nhìn bóng dáng Thuộc Phong ngày càng xa dần, do dự cân nhắc cuối cùng kiên trì rời khỏi nhà tranh, bước nhanh đuổi kịp hắn.

“Thuộc Phong, chàng từ từ chờ ta với.”

Hữu Nhân ở phía sau đuổi theo Thuộc Phong đến thở không ra hơi.

Tốc độ đi đường của hắn khiến nàng luôn phải chạy mới có thể theo kịp.

Hắn đột nhiên dừng lại bước chân, quay người khiến cho Hữu Nhân không nhìn rõ liền đâm đầu vào lồng ngực khỏe mạnh của hắn.

“Ngươi còn đi theo ta làm gì? Chẳng lẽ ngươi chỉ có bản lĩnh chơi đùa là giỏi sao, quá rảnh rồi sao?”

Hắn tròn to mắt trừng nàng, Hữu Nhân lui về phía sau mấy bước.

“Thuộc Phong?”

Bộ dáng hiện tại của hắn khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao lại tức giận như vậy?

“Không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn ta! Không dùng ngươi chạy lên núi làm gì? Lại còn đi kết giao loại nữ nhân như vậy?”

Thuộc Phong chỉ trích nàng, ánh mắt sắc như muốn đem đâm thủng nàng.

“Thuộc Phong, đại nương là người tốt, sao chàng lại nói người như vậy?”

“Cái rắm!” Hắn tàn bạo đánh gãy lời nói của nàng, hung ác nheo mắt lại “Bà ta là người tốt? Ta thấy ngươi và bà ta là cùng một loại người!”

Hữu Nhân sợ hãi rút người lại.

“Ta lại làm sai cái gì sao? Chàng có thể từ từ nói, ta sẽ sửa...”

Hắn trừng nàng, hai mắt như hai lưỡi dao sắc bén xẹt qua gò má tái nhợt của nàng.

“Cái gì có thể sửa, căn bản chính là bản tính khó đổi! Nữ nhân phóng đảng luôn luôn biết giả dạng nữ nhân chân chính, lúc nào cũng có thể biến trở lại bộ dáng phóng đảng, đây chính là đạo lý câu cái bất liễu cật thi (*).”

(*) chó không thể ngừng (đổi) ăn cứt.

Hắn đem toàn bộ lửa giận đối với Thích Nhược Lan phát tiết với Hữu Nhân.

Không hề để ý dùng lời nói đã thương nàng, dường như muốn tổn thương nàng để đòi lại tất cả những tổn thương bản thân đã phải chịu.

“Thuộc Phong ta không phải là nữ nhân phóng đảng...”

Hữu Nhân đáng thương nhìn hắn, nhưng dưới con thịnh nộ của hắn không hề nhận được bất cứ một sự thương tiếc nào.

“Nữ nhân đảng hoàng sẽ lấy thân thể ra để giữ nam nhân sao? Đối với ta ngươi cũng giống như những nữ nhân khác mà thôi, ta cùng lắm là chơi đùa với ngươi thôi!”

Thuộc Phong như gió lốc không ngừng mắng Hữu Nhân, đem phần nộ trong lòng trút lên người Hữu Nhân vô tội.

“Chàng, chàng sao có thể nói ta như vậy?”

Hữu Nhân bị hắn mắng tới phát khóc, lời nói tàn nhẫn như vậy, cho dù là khi nàng chủ động tới gần hắn, hắn cũng chưa từng nói ra.

Bây giờ nàng mới biết, hóa ra ở trong lòng hắn nàng lại là loại nữ nhân ti tiện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Rơi Xuống: Xung Đột Tăng Lên (1)

Edit: Từ Nhân

Beta: Dục

“Chẳng lẽ, ta nói oan cho ngươi? Loại nữ nhân như các ngươi cũng chỉ biết gian dú với nam nhân!”

Thuộc Phong giễu cợt, trào phúng nói, nàng nghe không hiểu. . .nàng trốn hẩn gian dú với nam nhân khi nào.

Hữu Nhân sững sờ đứng yên, cúi đầu oán trách, nước mắt ào ào chảy xuống.

Thuộc Phong khinh miệt liếc nàng một cái, lạnh lùng nói.

“Khóc cái gì? Ta ghét nhất là nữ nhân khóc trước mặt ta.”

Hai mắt Hữu Nhân đầm lệ, mờ mịt nhìn hẩn, nước mắt đã tràn ra trên khóe mắt lại không dám chảy xuống.

Trong lòng khó chịu cũng không dám lộ ra trước mặt hẩn, hẩn bá đạo đến ngay cả quyền roi lệ của nàng cũng phải tước đi.

Hữu Nhân hít hít mũi, yên lặng nghe những lời miệt thị bất thường này của hẩn.

Nàng thực sự không biết vì sao vô duyên vô cớ lại bị mắng như bị tát máu chó vào đầu.

Ai có thể hiểu được, bây giờ trong lòng nàng tủi thân đến thế nào?

“Lập tức cút về doanh trại cho ta, sau này cũng không được đi đâu!”

Nàng muốn khóc cũng không được, vẻ mặt cố gắng chịu đựng hiện lên trong đáy mắt hẩn, lại khiến tâm tình của hẩn càng thêm ác liệt, hẩn tàn nhẫn liếc gương mặt vẫn còn loang lổ nước mắt của nàng, hung ác nói xong liền bỏ nàng lại, sải bước rời đi.

Hữu Nhân nhìn theo bóng hẩn xa dần rồi biến mất, bất lực ngồi xồm xuống, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp vùi vào giữa hai đầu gối.

“Sao chàng lại có hệ không cần ta...”

Hữu nhân không dám trái lời hẩn, một thân một mình đi bộ đi về, sau khi về đến liền cuộn mình trốn ở góc giường, âm thầm rơi lệ.

Đêm nay, hẩn trở về rất muộn.

Hữu Nhân sợ, khi hẩn quay về trường tìm không thấy nàng, ngay cả cơm chiều cũng không ra ngoài ăn, vẫn canh giữ trong trường.

“Khuya như vậy còn chưa ngủ, lại muốn thức làm cái trò gì?”

Giọng hẩn u ám truyền tới, Hữu Nhân giống như bị điện giật, đột nhiên ngừng đầu.

Đối diện với cặp mắt lạnh lùng của hẩn lại không có dũng khí nói một chữ, vẫn chỉ dám nhìn hẩn.

“Ngươi khóc?”

Thuộc Phong dò xét nhìn lướt qua đôi mắt sưng mọng như quả hạnh đào của nàng, hỏi.

“Không, không có, !”

Hữu Nhân, cuống quýt quay mặt đi, lấy tay che lại hai mắt của mình.

“Ta không có khóc, ta lập tức đi ngủ!”

“Còn nói dối?”

Đầu lông mày hẩn nhanh chóng nhíu lại.

“Ta không có nói dối, là do ta muốn ngủ”

Hữu Nhân xoa tóc xuống, chải chần, tay chân luống cuống chui vào chăn, không ngờ mình lại khiến hẩn tức giận.

Hẩn vẫn không nhúc nhích quan sát nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ lúc trước không có vẻ tàn khốc, chỉ khi từ trong nhà Thích Nhượng Lan đi ra thì mới mãnh liệt như vậy.

“Chỉ cần sau này không gặp lại nữ nhân Thích Nhượng Lan kia, chúng ta có thể xem chuyện này như chưa từng xảy ra.”

Sau một lúc lâu, hấn đột nhiên, nói.

Như thế này, đã là nhượng bộ lớn nhất hấn có thể cho nàng.

Không thể phủ nhận rằng, nhìn nàng đau thương, hấn cũng không thể tiếp tục hoàn toàn làm ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Rơi Xuống: Xung Đột Tăng Lên (2)

Edit: Từ Nhân

Beta: Dục

“Ta không hiểu, Thích đại nương rốt cuộc đã đắc tội với chàng chỗ nào, vì sao chàng phải hận bà ấy như vậy? Hai người trước đây có phải đã hiểu nhầm chuyện gì không?”

Hữu Nhân cẩn thận hỏi.

“Ngươi quản nhiều rồi đấy! Việc này căn bản không phải việc ngươi nên hỏi!”

Về mặt hấn lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú đánh lại.

“Phong, ta chỉ đang quan tâm đến chàng.”

Hữu Nhân chăm chú thâm tình quan sát hấn.

“Không cần dùng những lời quan tâm hoa mỹ này để xen vào chuyện riêng của ta!”

Hấn dứt khoát chối bỏ.

Hữu Nhân khó hiểu nhíu mày.

“Chuyện riêng?” Hữu Nhân bỗng nhiên nhớ đến những lời đại nương đã kể qua với nàng.

“Chàng... quan hệ giữa chàng và Thích đại nương chẳng lẽ là...?”

Thuộc Phong trừng lớn mắt.

“Cái gì cũng không phải! Ngươi đừng tự cho mình thông minh nữa.”

Hấn đã nóng lòng muốn vượt thái độ bình tĩnh xuống, khiến Hữu Nhân không dám lên tiếng.

Nàng rù hàng mi dài xuống, cúi đầu.

“Ta biết rồi, hứa về sau sẽ không bao giờ... hỏi lại.” Nàng đem chăn gối ngăn một ít, chừa ra cũng đủ chỗ cho một người nằm “Phong, hôm nay chàng mệt mỏi cả một ngày rồi, nên nghỉ sớm đi.”

Thuộc Phong nhíu chặt lông mày nhìn về mặt chờ đợi của nàng, khóe miệng hơi co giật, không đáp ứng, cũng không từ chối.

Một lát sau, hấn đi về phía nàng, nhắc chân, ngủ bên cạnh Hữu Nhân.

Ánh nến bị hấn thổi tắt, mà không khí quanh quần hai người trong lúc đó không giống như ám muội kích tình mỗi đêm.

Từ trước đến nay, đêm nay là lần đầu tiên, bọn họ ngủ chung giường nhưng không làm gì.

Màn đêm dần buông xuống, nằm chung trên cùng chiếc giường, hai người quay lưng về phía nhau ngủ, không có nói chuyện, mỗi người trong lòng đều có suy nghĩ tâm sự riêng.

Trải qua một đêm này, Hữu Nhân vẫn chưa hề chớp mắt.

Còn Thuộc Phong, hẳn đã khôi phục lại trạng thái làm việc thường ngày, mặt trời mới ló rạng, hẳn phải đi luyện binh sớm.

Lại bỏ lại Hữu Nhân một mình trong trường, qua suốt một đêm suy nghĩ, nghi hoặc quanh quẩn trong lòng nàng phát sinh mỗi lúc càng đậm.

Nàng không ngừng nhớ lại những lời Thích đại nương nói với nàng lúc trước, còn có những lời tranh cãi của Thuộc Phong với Thích đại nương mấy ngày trước.

Thích đại nương có con trai năm nay hai mươi lăm tuổi, mà Thuộc Phong tuổi cũng vừa vặn hai mươi lăm. . .

Trong đầu Hữu Nhân chợt lóe lên một tia sáng, trong lòng thấy việc đó càng ngày càng rõ ràng, giả thiết này làm cho nàng đột nhiên giật nảy mình ——

Chẳng lẽ, Thuộc Phong thật sự là con trai của Thích đại nương?!

Nhưng, bài vị ở từ đường chính là Thiệu Phương thị mà? Phong vị đó rõ ràng là chính phi, hơn nữa vương phủ trên dưới đều nói người đó là mẫu phi của Thiệu Phong.

Thật thật giả giả rối rắm lung tung hết cả, thực sự muốn làm ch đầu óc bình thường của Hữu Nhân đánh ngất.

“Nương nương, Vương Gia muốn ta chuyển lời tới người, hôm nay Vương Gia hôm dẫn binh luyện đánh mai phục ở trên núi, có thể sẽ không trở về dùng cơm trưa.”

Đang lúc Hữu Nhân mãi suy nghĩ cơm trưa nên làm thế nào, Tần Tương tiến vào hồi bẩm.

Hữu Nhân giật mình, sau khi hồi phục lại tinh thần, nàng sững sờ gật đầu.

“Được, ta biết rồi.”

“Vây nô tài cáo lui.”

Nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn, Hữu Nhân đột nhiên đứng lên, thừa dịp hôm nay ban ngày Thiệu Phong không trở về, nàng quyết định xuống chân núi tìm Thích đại nương hỏi rõ ràng.

★★★,

“Hữu Nhân?”

Thích Nhượng Lan đứng bên ngoài, đang khom lưng cố hết sức múc nước trong vại đổ vào chậu.

Ngẩng đầu thoáng nhìn thấy Hữu Nhân, tay đang cầm gáo múc nước của bà khựng lại giữa không trung.

Trong căn nhà tranh tồi tàn, hai người đi đến bên chiếc bàn gỗ đã cũ kỹ xiêu vẹo ngồi xuống.

“Đại nương, có một số việc, ta muốn đến tìm người để chứng thực.”

Hữu Nhân trực tiếp nói.

Thích Nhượng Lan sau một lúc lâu liếc nhìn nàng rồi thờ dài.

“Đã sớm đoán được, sớm muộn gì con cũng sẽ hỏi. Muốn biết những gì con có thể hỏi.”

Lông mi dài hơi dao động, Hữu Nhân không quanh co lòng vòng, nàng thành thực nói ra nghi hoặc.

“Ta muốn biết, người và Thuộc Phong trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Đáy mắt Thích Nhượng Lan thoáng hiện nét u sầu, tạm dừng sau một lúc lâu, nàng thâm trầm lên tiếng.

“Ta từng nói qua với con ta có một đứa con trai, nhưng đã rồi bỏ nó khi nó còn rất nhỏ. Mà đứa nhỏ năm đó bị ta bỏ rơi...chính là Thuộc Phong.”

Nàng chưa sót, thoáng cái nước mắt lại rơi.

“Quả nhiên là như vậy! Người chính là mẫu thân thân sinh của Thuộc Phong?!”

Hữu Nhân mở to mắt kinh ngạc.

Tuy rằng bản thân đã đoán được câu trả lời, nhưng vẫn không tránh khỏi khiếp sợ.

“Nhưng tại sao? Tại sao năm đó người phải rồi bỏ hẳn? Ta nhớ rõ người từng nói việc này có nguyên nhân, bây giờ người có thể nói cho ta biết, tại sao

lúc đó người lại buộc phải rời đi? Có phải vì một nam nhân?”

Nàng có quá nhiều nghi vấn, nhất thời không chế không được, hỏi ra một loạt các câu hỏi.

Mà trên thực tế, đây đều là những điều nàng không giải thích được.

Thích Nhượng Lan liền nhíu đôi lông mày thanh lệ, đôi mắt xinh đẹp thê lương nhìn về phía xa xăm, những ký ức phủ đầy bụi lại một lần nữa hiện về.

“Thực ra, chẳng có cái gọi là nam nhân nào hết, tất cả đều do Thuộc lão Vương Phi lấy cớ dựng chuyện. Ta vốn là nữ tì bên cạnh Thuộc lão Vương Phi, bởi vì dung mạo cũng tính là xinh đẹp hơn người, bị Chi Khản nhìn trúng. Lâu ngày sinh tình, ta cũng nảy sinh tình cảm với Chi Khản. Về sau, Chi Khản vì ta, bất chấp việc gia môn hoàng thất phản đối, cố chấp đem ta nạp thiếp. Thuộc lão Vương phi vẫn không sinh được con nối dõi, mà ta gả cho Chi Khản không bao lâu đã chán mạch mang thai, hơn chín tháng sau liền sinh hạ Thuộc Phong.”

“Nói như vậy, Thuộc lão Vương Gia hẳn là rất sùng người?”

Thích Nhượng Lan nhìn vào mắt Hữu Nhân, gật đầu.

“Chi Khản đối với ta rất tốt. Ta tuy chỉ là tiểu thiếp, nhưng tình cảm của ông ấy đối với ta chỉ có tăng chứ không giảm.”

Hữu Nhân quan sát biểu tình của bà, dường như vẫn còn mang theo thật nhiều lưu luyến.

“Nhưng ông ấy đã mất...”

Nghĩ đến đây, nước mắt bà không ngừng rơi lã chã, ánh mắt âm trầm một chút ánh sáng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Xung Đột Tăng Lên (3)

Edit: Từ Nhân

Beta: Dục

Hữu Nhân càng thêm nghi hoặc.

“Nhưng nếu tình cảm của người với Thuộc lão Vương Gia rất tốt, vậy thì lại càng không có lý do gì mà vứt bỏ hai cha con bọn họ!”

“Ta không có vứt bỏ bọn họ!” Thích Nhượng Lan vội vàng phủ nhận, vẻ mặt vì đau khổ mà ủ rũ, “Là bởi vì...”

“Bởi vì cái gì?”

Hữu Nhân thúc giục hỏi.

“Có thể con sẽ không tin. Nhân lúc Chi Khản đi vắng lão Vương Phi đã tính kế hãm hại ta thông gian với một tên gia nô, trục xuất ta ra khỏi vương phủ. Ta nhớ rõ hôm đó, ta đã hứa sẽ đi trả điều với Thuộc Phong...”

Nói đến đoạn thương tâm, Thích Nhượng Lan than thở khóc lóc.

Ánh mắt Hữu Nhân đồng tình nhìn Thích Nhượng Lan.

“Ta...ta không biết nên nói cái gì an ủi người, nhưng ta tin những gì người nói là sự thật. Không có nữ nhân nào vô duyên vô cớ lại bỏ rơi đứa con rút ruột mình sinh ra, một thân một mình tới nơi này chịu đựng cuộc sống kham khổ.”

“Con thực sự tin ta?”

Trong mắt Thích Nhượng Lan lấp lánh ánh lệ.

“Vâng!”,

Hữu Nhân ra sức gật đầu.

“Cảm ơn... cảm ơn con...” Thích Nhựt Lan nghen ngào nhìn Hữu Nhân, ánh mắt long lanh thoáng chốc lại trở nên âm đạm “Nhưng Phong nhi không chịu tha thứ cho ta, bao năm qua nó vẫn bị lừa dối, hiểu lầm với ta chắc hẳn đã khắc sâu vào trong tiềm thức rồi...”

“Không sao! Ta sẽ giúp người thuyết phục chàng” Hữu Nhân buột miệng nói ra, suy nghĩ lại những lời hùng hồn vừa rồi mới phát hiện không ổn.

“Nhưng mà lời ta nói, có thể chàng cũng không chịu nghe...”

Nàng gục đầu xuống, thất vọng khép mi.

Thích Nhựt Lan âu yếm, nhẹ nhàng vuốt tóc Hữu Nhân.

“Đứa nhỏ này, chỉ cần con tin tưởng ta là ta thấy vui rồi.”

Hữu Nhân ngẩng đầu kinh ngạc, nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Thích Nhựt Lan.

“Con là thê tử tốt, cũng sẽ là một mẫu thân tốt, ít nhất sẽ làm tốt hơn ta.”

Nụ cười Thích Nhựt Lan gượng lại, vẻ mặt trở nên bối rối.

“Mẫu thân?”

Hữu Nhân vô thức lặp đi lặp lại, hai từ này đối với nàng có ý nghĩa rất thiêng liêng.

Khi nàng còn rất nhỏ mẫu phi nàng đã qua đời, nếu mình cũng có một đứa nhỏ, hẳn có dùng ngữ khí dịu dàng nói chuyện với mình, hẳn là rất hạnh phúc? Nghĩ lại cũng rất hay...

Chẳng qua, nàng với Thuộc Phong bên nhau lâu như vậy, sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Ân Sương tỷ tỷ với tẩu tẩu đều liên tiếp mang thai...

“Đúng vậy, sớm muộn gì thì con cũng sẽ làm nhân mẫu (*). Phong nhi thật có phúc mới lấy được nữ nhân chịu thương chịu khó như con làm thê tử.”

(*) mẹ

Thích Nhựt Lan khen Hữu Nhân, bà âm thầm vui mừng.

Lần trước bà đến để xem mặt nàng dâu, sau này lại nghe mọi người sống gần đó kể lại, Hữu Nhân vốn là quận chúa lá ngọc cành vàng, nhưng lại rời khuê phòng vào bếp học nấu ăn. Điều quan trọng nhất là Hữu Nhân rất yêu nhi tử của bà.

Nhi tử của bà có thể lấy thú được thê tử tốt như vậy, bà cũng cảm thấy được an ủi.

“Ta sẽ cố gắng.”

Hữu Nhân đỏ mặt, ngây ngốc gật đầu.

Nàng cũng nên sớm làm mẹ phải không?

Nháy mắt, kỳ hạn luyện binh ở phía bắc đã sắp hết, Hữu Nhân cũng ở đây hơn hai tháng ròng.

Thuộc Phong không cho nàng đi gặp thích Nhựt Lan, Hữu Nhân liền thừa dịp hấn đi luyện binh trốn đi.

Bởi vì tâm tình nhiều năm bị vây phủ trong uất ức, lại bị thiếu chất, thân thể Thích Nhựt Lan trở nên suy nhược.

Mỗi lần Hữu Nhân đến, đều làm các món ngon cho bà, nhân tiện dọn dẹp phòng.

“Hôm nay người đi thu dọn mau hành lý một chút, ngày mai chúng ta sẽ lên đường quay về Vương Phủ.”

Thuộc Phong mặc quần áo, ôn hoà nhìn vào mắt Hữu Nhân.

“Nhanh vậy sao?”

Nàng kinh ngạc, há miệng.

“Sao, người còn muốn ở lại đây? Ở đây ba tháng người còn chưa thấy chán?”

Thuộc Phong hơi cau mày.

“Đã được ba tháng...?”

Hữu Nhân mới tỉnh ngộ nói.

Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, không ngờ lại lâu như vậy.

Nhưng nếu nàng đi rồi, không phải sẽ không thể quan tâm đến bà bà nữa sao?

“Này! Người có nghe ta nói gì không?”

Thuộc Phong giọng điệu không vui hỏi lại lần nữa.

Hữu Nhân nhanh chóng định thần, cơ thể căng thẳng, theo phản xạ lớn tiếng nói.

“À! Có nghe!”

Thuộc Phong hoài nghi liếc mắt quan sát sắc mặt nàng.

“Người tốt nhất nên an phận cho ta, nếu bị ta phát hiện người dờ dẫm sau lưng ta, đừng trách ta không khách khí với người!”

Hắn uy hiếp, ánh mắt dò xét, âm trầm cảnh cáo nàng.

“Rồi, ta biết...”

Hữu Nhân ngoan ngoãn trả lời.

Thật kì quái, giống như là hắn có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng...

Nàng cùng lắm chỉ muốn qua đó để thăm bà bà...

★★★,

“Nhân nhi, con càng ngày càng giỏi.”

Thích Nhượng Lan cười nhìn Hữu Nhân, thân mật gọi nữ danh của nàng.

Có Hữu Nhân làm bạn hơn hai tháng nay, bà thực sự cảm thấy sức khỏe mình tốt lên rất nhiều.

Nàng con dâu này hay pha trò, thật ra lại là một đứa trẻ rất thông minh, nói đúng hơn là đôi khi nói ra những lời rất buồn cười.

Chẳng qua chỉ là lời nói của nàng còn thiếu sự tinh tế.

“Nào có? Ta chân tay vụng về chứ chẳng giỏi giang gì cả.” Hữu Nhân xoa trán, xấu hổ khiêm tốn, “Bà bà, người đừng khen ta, con người ta rất tự cao tự đại khen không nổi đâu. Trước kia Thuộc Phong chỉ cần hơi tốt với ta là ta lại liên tiếp phạm sai lầm”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Xung Đột Tăng Lên (4)

Edit + Beta: Dực

Nàng đã sớm gọi Thích Nhượng Lan là bà bà, ba tháng ở chung cùng bà rất vui vẻ.

“Ta không khen con, ta chỉ nói thật thôi. Chỉ cần thấy gương mặt con, là đã có thể khiến ta hài lòng rồi, tiểu nha đầu con giống như trời sinh ma lực khiến người khác cảm thấy tự nhiên vậy” Thích Nhượng Lan cười nói.

“Thật vậy không?”

Hữu Nhân chưa từng nghe lời khen nào như vậy, hưng phấn nhún mày.

“Nhưng Thuộc Phong không nói như vậy.”

Không hiểu sao nàng lại nhớ tới hấn, ngữ điệu độ ra một chút thương tâm.

Hấn khen nàng... thực sự quá ít, hay thực sự là không có.

“Có lẽ trong lòng hấn rất thích, nhưng không biết cách biểu đạt.”

“Thích Nhượng Lan dỗ dành nàng, khuôn miệng chứa nụ cười hiền hậu.

Hữu Nhân nhấp nhấp cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt ngậm nước không tự tin lóe lên, trên trán cũng tản ra nỗi lo nặng trĩu.

“Bà bà, lần này Thuộc Phong tới kho thóc phía bắc là để luyện binh, thời gian Hoàng Thượng cho phép đã sắp hết rồi, ngày mai chúng ta sẽ lên đường về Vương Phủ. Sau này, có thể sẽ không thường xuyên thăm người được.”

Hữu Nhân rù mắt, luyến tiếc nói.

Khuôn mặt thanh lệ của Thích Nhượng Lan đột nhiên trắng bệch.

“Đã... đã phải về rồi sao?”

Hữu Nhân ngẩng đầu liếc nhìn bà, hờ hững gạt đầu.

“Hấn nói như vậy.”

Không khí ngưng trọng, một lát sau, Thích Nhượng Lan chậm rãi đứng lên, đi đến bên cạnh bếp lò, lấy từ trong tủ cất lương thực ra một cái đĩa đặt một tô bánh xốp nhân lòng đỏ trứng được gói lại tỷ mỉ.

“Đây là món khi còn bé Phong nhi thích nhất, ta mới làm tới qua. Vốn định để hôm nay con mang về cho hấn nếm thử. Nói là con làm, nếu hấn vẫn còn thích, sau này ta sẽ thường xuyên làm cho hấn ăn. Nhưng bây giờ...” Cô hòng bà nghẹn lại, nước mắt tự vương ra viền mắt “Nhưng bây giờ, xem ra đây cũng là lần cuối cùng.”

“người đừng khóc! Ta sẽ trở lại thăm người mà! Cũng không phải sau này sẽ không bao giờ... gặp lại nữa!”

Hữu Nhân luống cuống dùng tay lau nước mắt cho Thích Nhượng Lan

“Ta biết, hấn vẫn còn hận ta...”

Thích Nhượng Lan lắc đầu, ngực đau như bị chích máu.

Bà biết, từ nhỏ Thuộc Phong đã có tính cố chấp, chỉ cần hấn thực sự biết việc gì, sẽ khó mà thay đổi.

Cho nên, bà không có cơ hội...

“Bà bà, người đừng khóc! Bây giờ ta cũng không biết phải làm cái gì! Người yên tâm đi, Thuộc Phong hấn là người thông minh tuyệt đỉnh như vậy, có thể một ngày nào đó sẽ nghĩ thông, sẽ thông cảm cho nỗi khổ ngày đó của người!”

Thích Nhượng Lan dần ngừng khóc, mắt nhìn thẳng vào bánh xốp trong tay, giống như đây là hy vọng duy nhất của bà.

Nhưng bà cũng hiểu, vài miếng bánh xốp không thể chứa hết tình thương hai mươi năm qua của mẹ mà hấn đã mất.

Hữu Nhân chau đôi mày lá liễu lại, để Thuộc Phong biết được sự thật về việc bà bà rời đi, có phải là giúp hấn rời khỏi ngõ cụt đó không?

“Tại sao tôi như thế này người mới trở về?”

Thuộc Phong thấy nàng trở về, trên khuôn mặt tuấn tú đầy hưng ác nổi trận bão táp.

“Ta...ta...” Hữu Nhân ấp úng, không ngờ hôm nay hấn lại về sớm như vậy.

Hấn đột nhiên hí mắt.

“Người đi đâu?”

“Ta...ta không đi đâu cả...”

Hữu Nhân lùi lại mấy bước, ta nhỏ bé nắm lấy ta váy, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Không đi đâu, sao lại trở về muộn như vậy? Ngươi đừng nghĩ ta không biết ba tháng nay, ngươi hầu như là hai ba ngày lại chạy đi!”

Hắn chế trụ khuôn mặt trắng bệch của nàng, vẻ mặt đáng sợ tiến gần lại.

“Ta đi...đi...”

Nàng còn chưa tìm được cái cớ nào tốt, đã bị hắn ép đến góc chết.

“Ngươi cảm cái gì vậy?”

Hắn đột nhiên nhìn thoáng qua thứ nàng xách trên tay, cái lồng đựng bánh dùng vải bố buộc lại cẩn thận.

“Là...”

“Ngươi tới nhà nữ nhân đó?”

Hắn nguy hiểm nheo mắt lại.

Hữu Nhân hít một hơi khí lạnh.

Đã muốn giấu diếm lại bị hắn nhìn ra kìa!

Hữu Nhân ngẩng đầu lên, rốt cuộc cũng có dũng khí ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt u ám của hắn.

“Ta tới nhà bà bà, cái lồng bánh xốp nhân lòng đỏ trứng này, bà bà nói đó là đồ ăn ngày còn nhỏ chàng thích nhất, bà đã làm rồi để ta mang về —”

“Ngươi! Ngươi lại dám không nghe lời cảnh cáo của ta, vẫn đi gặp bà ta?”

Hắn đã mất lý trí, bóp chặt cảm nàng, ánh mắt phần nộ khiến Hữu Nhân không hề nghi ngờ gì về việc hắn có thể bóp nát nàng!

“Thuộc Phong, chàng đừng như vậy! Dù sao bà cũng là mẹ đẻ của chàng, nếu chàng có ý không nhận bà, sẽ bị trời phạt!”

“Bị trời phạt?”

Con ngươi u ám dò xét ngược lại, khóe miệng kéo thành một nụ cười quái đản, giống như chưa từng nghe câu chuyện cười nào buồn cười như vậy!

“Cho dù là bị trời phạt, cũng là phạt nữ nhân vứt bỏ phụ – tử kia.”

Hắn trừng lớn mắt, bầu không khí giữa hai người lúc đó rất nguy hiểm.

“Nhưng chàng có từng nghĩ qua chuyện này có nguyên nhân không?”

Hữu Nhân cũng cao giọng lên.

“Biết, có loại nguyên nhân không thể cứu vãn được mới có thể vứt bỏ chính nhi tử của mình bỏ trốn cùng nam nhân khác?”

Hắn cười khinh.

“Rời khỏi chàng, tất cả đều không phải do bà tự nguyện, chính là lão Vương Phi ép bà! Hơn nữa cũng không tồn tại gã nam nhân nào khác hết, đều là do lão Vương Phi bịa đặt!”

Hữu Nhân lác đầu, sức tranh luận cũng giảm dần.

“Bây giờ, từ vô đối chứng (*), đương nhiên bà ta có thể nói bừa!”

(*) người chết không thể đối chứng

Hắn hoàn toàn không tin hững gì Hữu Nhân nói, nheo đôi mắt đen lại, trán nổi gân.

Chương 166: Xung Đột Tăng Lên (5)

Edit + Beta: Dục

Rốt cuộc nàng cũng hiểu được nguyên nhân vì sao hấn lại cố chấp như vậy!

Có lẽ từ nhỏ đã không có được tình thương của mẫu thân khiến hấn trở nên cao ngạo, khó tiếp cận, không dễ dàng tin tưởng người khác.

“Biểu tình đó là gì? Nghĩ ta rất đáng thương, nên muốn thông cảm với ta?”

Hấn nheo mắt lại, nhìn ánh mắt mãnh liệt của nàng.

“Đương nhiên là không phải! Tình cảm ta đối với chàng làm sao có thể là thông cảm được? Ta yêu chàng, cũng bởi vì biết chàng từng trải qua vết thương lòng mà trong tim cũng đau đớn.”

Hữu Nhân đau khổ dùng sức lắc đầu. Tình cảm nàng dành cho hấn chưa bao giờ là thông cảm! Chưa bao giờ!

“Đừng nói những thứ tình cảm đó! Loại nữ nhân các ngươi, trước giờ giỏi nhất là giả vờ giả vịt.”

Bàn tay xiết chặt cầm Hữu Nhân đột nhiên tăng thêm lực khiến nàng đau ứa nước mắt.

“Thuộc Phong, chàng tha thứ cho bà bà đi! Bà đã lớn tuổi như vậy, sao chàng có thể nhẫn tâm để bà sống ở thâm núi hẻo lánh, sống cuộc sống vài rách làm áo như vậy được?”

Cổ nén đau đớn vì bị hấn bóp chặt cầm, Hữu Nhân vẫn kiên trì khuyên.

“Đó là báo ứng của bà ta! Ngươi biết cảm giác bị vứt bỏ là thế nào không? Ngươi có biết cố gắng gấp trăm lần người khác cũng chỉ là để ngẩng cao đầu trước họ không?”

Gương mặt hấn dữ tợn, nàng có thể thấy rõ ràng trái tim đã từng một lần bị tổn thương đó.

“Thuộc Phong?”

Hấn có biết nàng cũng như vậy không...

“Ngươi vốn là quận chúa cao ngạo, làm sao hiểu được...những thứ này? Bởi vậy, ngươi không có tư cách đứng đây nói đúng sai với ta!”

Hấn thô bạo trừng nàng, đột nhiên hạ tay, dứt khoát ném lồng bánh xóp nhân lòng đỏ trứng trên tay nàng xuống đất.

Hữu Nhân sợ hãi, chỉ dám đứng một chỗ không dám nhúc nhích.

Nàng giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, con ngươi đen như ngọc dao động lộ vẻ thấp thòm lo lắng.

“Phong...ta hiểu tâm trạng của chàng!”

Một lúc sau nàng mới nức nở nói.

Nước mắt chảy tới khóe môi, nếm được vị chua xót.

Hấn nheo đôi mắt quý dị lại, ánh mắt hung ác nhìn nàng.

“Ngươi thì biết cái gì! Nói Trúc Tâm biết ta còn tin, nói ngươi biết, quả thực là một chuyện nực cười. Ai cũng biết ngươi là hòn ngọc quý trên tay Giang lão Vương Phi, là muội muội bảo bối của Giang Hữu Hạo, từ nhỏ đã được com bung nước rót, y phục đến tận tay, làm sao ngươi có thể thực sự hiểu được...những điều này?”

“Không phải...Thuộc Phong...ta thực sự hiểu...” Hữu Nhân bắt lực chớp đôi lông mi dài dầm nước mắt “Chàng cũng biết, lão Vương Phi không phải mẹ ruột của ta, khi ta bảy tuổi mẫu phi đã qua đời, ngay cả muốn hiếu kính với bà ta cũng không có cơ hội. Nhưng chàng thì khác, mẹ ruột của chàng vẫn còn sống. Mẫu từ hai người khó khăn lắm mới gặp lại sau bao ngày xa cách. Mặc kệ trước đây xảy ra bao nhiêu chuyện không vui, bỏ qua tất cả đi! Tương lai mới là quan trọng nhất, đừng để oán hận che lấp tầm mắt của chàng!”

Chương 167: Xung Đột Tăng Lên (6)

Edit + Beta: Dục

nàng không nói tới việc trước đây thừa dịp phụ thân và ca ca không có ở nhà lão Vương Phi đã ngược đãi nàng thế nào.

Đằng sau cảnh tượng hào nhoáng... cuộc sống của nàng cũng không khác hạ nhân là mấy.

Ký ức ngày còn nhỏ, ngoại trừ cái ngày gặp hắn đó, một chút cũng không hề tốt đẹp.

Sự dày vò trong lòng nàng cũng không hề ít hơn hẳn.

Nỗi ám ảnh ngày còn nhỏ của hắn cũng khiến nàng bị ảnh hưởng cảm xúc.

Hắn nhú chặt đầu lông mày.

“Đừng nói những lời vô ích với ta! Ngày mai chúng ta khởi hành về Vương Phủ, sau này tuyệt đối không được tới kho thóc phía bắc nữa.”

“Thuộc Phong!”

Hắn nói xong, mặc kệ Hữu Nhân có gọi hắn lớn tiếng cỡ nào, hắn vẫn rời đi không quay đầu lại.

Màn đêm buông xuống, trong không gian vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, bụi tung mù mịt.

Cưỡi Ngự Trì rong ruổi, hắn ngửa cổ lên rts gào, từng đoạn ký ức lướt qua nhưng rất rõ ràng trong đầu hắn.

“Mẫu phi... bây giờ người muốn đi đâu? Không phải người nói sẽ chơi đùa với con sao?”

Tiểu Thuộc Phong năm tuổi kéo tay Thích Nhượng Lan, bàn tay nhỏ bé mập mập nắm chặt tay bà.

Hắn luôn dính lyas mẫu phi rất chặt, thấy bà phải đi, cố chấp không cho bà đi.

Thích Nhượng Lan ngồi xổm xuống, dung nhan tuyệt mỹ nở ra một nụ cười nhẹ, bà yêu thương vuốt ve đứa con mới năm tuổi, trong mắt ánh lên sự dịu dàng vô bờ.

“Phong nhi, ngoan, bây giờ mẫu thaane ó chút việc phải đi, con ngoan ngoãn chờ ở trong phòng, đợi lát nữa mẫu phi sẽ tới tìm con.”

“Vậy, mẫu phi đã nói là phải giữ lời, không được nuốt lời.”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy nhưng tiểu Thuộc Phong vẫn lưu luyến không buông tay Thích Nhượng Lan.

Liếc thấy trên trán nhi tử đầy mồ hôi, Thích Nhượng lan đưa tay dịu dàng vén mấy lọn tóc trước trán đã ướt đầm.

“Biết rồi, Phong nhi ngoan của ta, ta đã bao giờ nuốt lời với con chưa?”

Nhưng thực sự thì bà không những nuốt lời, hơn nữa từ đó cũng chưa từng trở về.

Mà hắn biết việc này chính là nghe Thuộc lão Vương Phi nói ra.

“Đưa tiểu Vương Gia vào phòng ta, sau này hắn chính là nhi tử của ta.”

Thuộc lão Vương Phi mang theo hai ba nha hoàn, vừa vào phòng đã amnhj mẽ ôm lấy tiểu Thuộc Phong đang chơi trong phòng.

“Các người là người xấu, buông ra! Ta không phải nhi tử của người! Ta là nhi tử của mẫu phi!”

Tiểu Thuộc Phong quật cường giãy giụa khỏi tay nha hoàn.

“Mẫu phi của người đã bỏ trốn cùng với tên bồ cùi rồi, không còn quan tâm tới người nữa đâu.”

Thuộc lão Vương Phi nói thẳng.

Bà ta không hề để ý đến những lời nói như thế này sẽ tạo ra bao nhiêu vết thương đối với một đứa trẻ .

“Ngwi nói láo! Mẫu phi của ta sẽ không bỏ mặc ta!”

Tiểu Thuộc Phong mở to mắt trừng Thuộc lão Vương Phi.

“Phụ vương của ngươi đã để cho ngươi làm con của ta rồi, chẳng lẽ lại là giả? Không tin ngươi có thể đi hỏi phụ vương ngươi, hỏi rõ xem rốt cuộc mẫu phi ngươi là cái loại nữ nhân gì.”

Thuộc lão Vương phi khinh thường mắng, rồi mắt đi, sau đó liếc mọi người trong phòng một lượt.

“Sau này không một ai trong phủ được nhắc tới ba chữ Thích Nhượng Lan nữa, rõ chưa?”

“Vâng...”

Tất cả mọi người đều hoảng sợ trả lời, chỉ có ánh mắt không hề phối hợp phát ra từ đôi mắt của một đứa trẻ, ghi lại tất cả sự việc diễn ra trong lúc này

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Rơi Xuống: Hoàn Toàn Thay Đổi (1)

Edit + Beta: Dực

“Đọc thuộc một lần nữa...cho ta! Lớn tiếng lên! Nếu như ngươi không thuộc chồng sách này, đêm nay đừng mong ăn cơm!”

Thuộc lão Vương Phi trừng mắt nhìn tiểu Thuộc Phong, tay đặt trên chồng sách cao ngất.

Mỗi ngày tiểu Thuộc Phong phải đọc thuộc hơn ba mươi cuốn sách cổ, mà...độ khó của những cuốn sách này lại hoàn toàn vượt quá kiến thức của một đứa trẻ năm tuổi.

Tiểu Thuộc Phong nghiêng chặt răng, gương mặt nhỏ nhắn tuấn tú ngoan cường có vẻ nghiêm túc, từng trải mà tất cả những đứa trẻ đồng trang lứa không có.

Mặc kệ Thuộc lão Vương Phi quát mắng thế nào, hắn cũng có thể đối mặt một cách thỏa đáng, nhưng một câu cũng không nói.

“Tốt nhất là nhớ kỹ điều này cho ta, đừng có ngấm ngầm âm hiểm giống mẫu thân ti tiện của ngươi! Ta có lòng tốt thu dưỡng ngươi, nếu không thì ngươi đã sớm bị đuổi ra khỏi Vương Phủ rồi! Bây giờ ngươi là nhi tử của ta, nếu không học tập, luyện kiếm tốt cho ta, thì cái loại ti tiện như ngươi ta cũng không cần!”

Thuộc lão Vương Phi không để ý đến hình tượng lớn tiếng quát.

Tiểu Thuộc Phong xiết chặt nắm tay, không nói một lời.

“Đọc xong những...cuốn sách này, phải tới học võ với Lưu sư phụ. Ông ta nói ngươi ra quyền thiếu lực, trong vòng mười ngày, ngươi phải luyện tập đạt đến tiêu chuẩn của Lưu sư phụ cho ta!”

Tiểu Thuộc Phong cố chấp quay lại trừng Thuộc lão Vương Phi, khuôn miệng nhỏ nhắn mím chặt, cũng không nói ra nửa từ.

“Biểu tình không có sinh khí đó của ngươi là có ý gì? Nói chuyện cho ta, có nghe rõ không?”

Thuộc lão Vương Phi dùng ngón tay chỉ mạnh vào trán tiểu Thuộc Phong.

Năm đó, Thuộc Phong bảy tuổi, Tàn Tương sáu tuổi.

“Vương Phi nương nương, tiểu Vương Gia đã nhịn người nhiều lắm rồi!”

Tiểu Tàn Tương không đành lòng để chủ tử của mình chịu lắng nhục, tuy rằng trong lòng rất sợ, nhưng bản thân vẫn kiên trì nói chen vào.

“Hừ! Có mẹ tất có con! Đây là một lũ bi ổi!”

Thuộc lão Vương Phi lại liếc tiểu Thuộc Phong một cái, khinh thường nhếch đầu chân mày

Đôi mắt to xinh đẹp của tiểu Thuộc Phong che dấu lo lắng, nắm nay nắm lại thật chặt, một chút cũng không hề thả lỏng.

Ánh mắt thay đổi, ghi lại tất cả sự việc này, giữ lại trong trí nhớ, khắc thật sâu vào trong não.

Hắn không hề ngang bướng gây sự, chăm chú nghiêm túc giống như một vị đại nhân.

Trong cơ thể nhỏ bé, có sự cố chấp bền bỉ mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

Đối với nhiệm vụ học tập quá nghiêm khắc mà Thuộc lão Vương Phi bắt ép Thuộc Phong, hắn cũng không có ý chống đối, trái lại, mỗi lần đều hoàn thành phần học sớm một ngày.

Bằng sự thông minh vượt xa so với người thường, ngay từ khi còn là một tiểu hài tử vết mũi chưa sạch, danh tiếng kỳ tài học thức và võ thuật đã vang danh khắp hoàng thất.

Nhớ lại chuyện xưa mà đau lòng, hắn băng qua bóng tối, giống như hắn đã từng đạp lên bóng tối mà đi.

Gào thét điên cuồng, chỉ có thanh âm càng lúc càng rõ ràng quanh quẩn trong thung lũng, giống như có rất nhiều người.

Thế giới vẫn đục, giăng co với đêm tối. . .

Sau khi trở về Vương Phủ vài ngày, Hữu Nhân lại đụng phải Ngọc Nhi ở hoa viên.

Lần này ánh mắt Ngọc Nhi nhìn Hữu Nhân rất không giống những lần trước, hơn nữa trong đó còn có vài tia kiêng kỵ, nhưng ý tứ đùa cợt lại đậm hơn.

Tất cả mọi người không biết, quân y Hầu Đức Xương có quen biết với Ngọc Nhi.

Tin Hữu Nhân không thể có thai, trước khi Thuộc Phong và Hữu Nhân trở về Ngọc Nhi đã được biết.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Rơi Xuống: Hoàn Toàn Thay Đổi (2)

Edit + Beta: Dục

“Vương Phi nương nương, tới kho thóc phía bắc, có thu hoạch được gì không?” Ngọc Nhi híп mắt, một câu hai nghĩa hỏi thăm.

“Thu hoạch?” Hữu Nhân nhướn mày “Không được nhiều lắm!”

Nàng cố ý giấu chuyện nàng và Thuộc Phong cãi nhau, không muốn để nữ nhân hư hỏng Ngọc Nhi này có cơ hội độc miệng.

“Phải không? Sao mà muối muối lại thấy không giống thế?”

Ngọc Nhi nhếch nhếch khóe miệng, cười mỉa mai nói

“Có gì không giống? Mỗi ngày ta và Thuộc Phong đều đồng sàng cộng chẩm (*), cùng chung một chăn, ngủ từ tối tới tận bình minh”

(*) cùng giường chung gối

Hữu Nhân rất tự hào khoe khoang với Ngọc Nhi.

Nàng vẫn còn nhớ Ngọc Nhi chê bai nàng hận không lên đường giường của Thuộc Phong, tuy rằng mấy ngày nay nàng và Thuộc Phong có chung giường nhưng không làm chuyện phu thê, nhưng cũng đủ để Hữu Nhân mang ra khoe khoang rồi.

Ngọc Nhi tức giận cắn môi, sau khi suy nghĩ một lúc, đột nhiên cười xấu xa.

“Hừ! Đắc ý cái gì? Ngủ nhiều hơn thì được cái gì, bụng của ngươi có thấy tin tức gì chẳng?”

“Ngươi có ý gì?”

Hữu Nhân vẫn chưa hiểu hết, nhíu mày hỏi.

Ngọc Nhi nhíu mắt phượng khinh thường.

“Đến bây giờ ngươi vẫn chưa cảm thấy bản thân mình có cái gì không ổn sao?”

Hữu Nhân sững sờ.

Ngọc Nhi tiến gần thêm vài bước áp sát Hữu Nhân.

“Cho dù Vương Gia có sủng hạnh ngươi thế nào, ngươi cũng không có bất cứ dấu hiệu mang thai nào. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới có chuyện gì kỳ quái sao, hay là ngươi vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng của chính mình?”

“Ngươi muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, nói lòng vòng ta không hiểu.”

Hữu Nhân nhìn chăm chăm Ngọc Nhi bước thong thả vòng quanh mình.

“Vẫn không hiểu? Muốn ta phải nói rõ ra sao?” Ngọc Nhi đột nhiên cười rộ lên “Ngươi không hề có dấu hiệu mang thai, như vậy vẫn chưa hiểu? Đúng là giống hệt như tiếng xấu vang xa thiên hạ đại ngọc Quận Chúa Hữu Nhân!”

“Ngươi nói vậy! Làm sao ta lại không có khả năng mang thai được!”

Hữu Nhân mạnh mẽ phản bác.

Ngọc Nhi lấy tay chỉ vào mình, trả lời một cách mỉa mai

“Nếu ta thực sự nói dối thì ông trời sẽ xé rách cái lưỡi của ta! Ta thấy thương hại cho Quận Chúa tội nghiệp, có lẽ Vương Gia đã sớm biết ngươi có bệnh này, nên mới thoải mái muốn ngươi, ngươi vẫn đắc chí tới tận bây giờ sao?”

Giương mặt Hữu Nhân vốn đang hồng hào đột nhiên biến xanh, dường như nàng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, toàn thân cứng đờ —

Nàng ở cùng Thuộc Phong rất lâu, thực sự là cũng không có dấu hiệu mang thai, bây giờ vẫn đang có kinh nguyệt.

Chẳng lẽ nàng thực sự... không thể mang thai?

“Ngay cả ngươi cũng không phải là không có sao? Ta có loại bệnh này, làm sao ngươi biết được?”

Hữu Nhân ngẩng mặt lên, nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Rơi Xuống: Hoàn Toàn Thay Đổi (3)

Edit + Beta: Dục

Về mặt Ngọc Nhi cũng cứng ngắc, tuy nhiên nàng ta luôn có thể điều chỉnh tâm lý của mình.

“Ngươi muốn ta nói vì sao ta biết hả? Nếu ta ở cùng Vương Gia ba tháng nửa bước cũng không rời giống ngươi, không mang thai mới là lạ!”

“Ta không bị bệnh! Cơ thể ta vẫn rất tốt!”

Hữu Nhân vốn không tin.

Từ nhỏ đến lớn thể lực của nàng so với những nữ hài tử khác đều tốt hơn, làm sao có thể không mang thai được?

Không phải! Nàng không tin! Chết cũng khoong tin!

Ngọc Nhi nhướn cao mày.

“Trong cơ thể ngươi có quá nhiều độc, ngươi không nhớ sao?”

Hữu Nhân nhướn mày, nhưng, rõ ràng việc nàng bị trúng độc với việc khó mang thai đâu có liên quan gì.

“Vẫn chưa hiểu? Bởi vì ngươi trúng độc quá nhiều, nên đã mất khả năng mang thai. Cả đời ngươi sẽ không bao giờ có hài tử, căn bản là không thể tính như một nữ nhân bình thường!”

Ngọc Nhi dùng những lời sắc bén để nói, con người mỹ lệ cùng với đôi môi hồng phấn xinh đẹp, giống như hai con dao găm sắc nhọn ghim thẳng vào tim Hữu Nhân.

Bởi vì nàng trúng quá nhiều độc, cho nên cả đời này nàng không có khả năng trở thành mẫu thân?!

Không có khả năng làm...

Thực sự, không có khả năng?!

“Không tin có thể đi hỏi đại phu chữa trị cho ngươi lúc đó, tìm ông ta sẽ biết chân tướng thôi!”

Ngọc Nhi cười âm hiểm, nửa mai nói.

Hữu Nhân nhíu mày, liếc nhìn nàng ta, lập tức quay người chạy đi, đi tìm Phương Trung Nhân chứng thực chuyện này.

“Quận Chúa, người, người, sao người lại hỏi chuyện này?”

Trong lời nói của Phương Trung Nhân rõ ràng là có ý né tránh, đối với vấn đề Hữu Nhân đưa ra, vẫn úp úp mở mở.

“Phương đại phu, trả lời ta! Có phải sau khi ta trúng độc, đã để lại di chứng không có khả năng mang thai không?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân căng thẳng, lại càng không ngừng hỏi dồn.

“Cái đó...”

Phương Trung Nhân bối rối nhìn Hữu Nhân.

“Có gì ngươi cứ nói thẳng, cho dù ta thực sự không thể mang thai, cũng mong ngươi nói rõ ràng cho ta biết!”

Trong lòng Hữu Nhân hốt hoảng, phản ứng của Phương Trung Nhân như vậy, khiến nàng nghĩ những lời Ngọc Nhi nói là có khả năng rất lớn.

“Quận Chúa...Ài...”

Phương Trung Nhân bất đắc dĩ thờ dài một hơi, cúi đầu xuống.

Sắc mặt Hữu Nhân cũng tái đi giống như lá úa.

“Ta...thực sự có bệnh này?”

Nàng khó khăn nói, nuốt nước cũng cảm thấy chua xót.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao cứ hết lần này đến lần khác đều là ta?”

Trước đó không lâu nàng còn tưởng tượng ra cảnh tượng mình và hài tử, nhưng lúc này lại phải gánh chịu hiện thực thảm khốc này!

“Quận Chúa! Đây cũng là điều không ai ngờ tới. Thời gian ngươi trúng độc quá dài, hơn nữa lại nằm trong khoảng thời gian máu chốt trong sự phát triển của nữ hài tử, ảnh hưởng tới sự vận hành khí huyết của tử cung, thực sự không phải lỗi tại người!”

Phương Trung Nhân tiếc nuối giải thích.

Chương 171: Rơi Xuống: Hoàn Toàn Thay Đổi (4)

Edit + Beta: Dực

Đương nhiên là ông biết không thể mang thai đối với bất cứ nữ nhân nào cũng đều là loại đã kích có sức hủy diệt vô cùng lớn.

Nhưng việc đã đến nước này, ông cũng không thể thay đổi được gì.

Hữu Nhân đau thương, hai dòng nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

“Nếu đã như vậy, tại sao trước đó không nói sự thật cho Thuộc Phong biết rằng ta không có khả năng mang thai?”

Phương Trung Nhân nhăn mặt nhíu mày, lắc đầu.

“Kỳ thực thì chuyện người không thể mang thai lão Vương Gia và thiếu Vương Gia đã biết rồi. Nhưng bọn họ đã suy nghĩ cho người, biết rõ người rất thích Thuộc Vương Gia, nếu chuyện này truyền ra sẽ ảnh hưởng tới hôn sự của người, cho nên ta mới giữ yên lặng.”

“Bọn họ đã sớm biết, vẫn gả ta cho Thuộc Phong?”

Hữu Nhân kinh ngạc mở to mắt.

Điều này khiến nàng cảm thấy mình, phụ vương và ca ca cùng lừa dối Thuộc Phong, hẳn là nam nhân ưu tú như vậy, lại phải lấy một nữ nhân không trọn vẹn như nàng!

Trong phút chốc, một loại cảm xúc mang tên áy náy tràn lên não nàng.

Trong lúc vô cùng bi thương này, người nàng nghĩ đến lại không phải là bản thân.

Nàng muốn xin lỗi Thuộc Phong, nhưng lại không biết hiện tại chỉ có mình nàng không biết chuyện này.

Phương Trung Nhân là chủ hiệu thuốc bắc đông khách trên đường nhỏ đi đến Vương Phủ, trong đầu nàng hoang mang.

Không có khả năng sinh hài tử, đối với người vốn không được sủng ái như nàng, chẳng khác gì phán án tử hình.

Không sủng ái, không hài tử, những năm tháng sau này thực sự rất thâm trầm, giấu lại những điều này nàng rất sợ.

Nhưng Thuộc Phong vẫn không biết gì, đối với hắn quả thật là không công bằng, người có lỗi lớn không phải chính là nàng sao?

Nàng là nữ nhân không trọn vẹn, được gả cho hắn là đã phúc phận ba kiếp trước của nàng dồn lại rồi, không dám cầu mong gì thêm.

Nàng chỉ lo lắng cho hắn, nàng thân là chính thất lại không thể sinh cho hắn một nhi tử, hắn sẽ không có trường tử.

Cho dù sau này tiểu thiếp của hắn có thể sinh con, cùng lắm cũng chỉ là con của tiểu thiếp.

Nếu điểm này truyền ra ngoài Thiên Vũ triều vốn có tôn ti nghiêm ngặt, nhất định hắn sẽ rất hổ thẹn.

Thì ra hắn nói không sai, hắn hẳn là chán ghét nàng lắm, thành thân với nữ nhân như nàng, thực sự là xui xẻo tám kiếp của hắn.

Bước chân của nàng càng ngày càng chậm.

Nàng nên nói cho hắn không?

Nếu nói ra, hắn còn có thể muốn nàng không? Có phải nàng sẽ càng vô giá trị hơn đối với hắn không?

Nhưng hắn có quyền biết sự thật, nàng tuyệt đối không thể ích kỷ giấu giếm hắn được!

Mặc dù nếu hắn biết có thể sẽ hù dọa nàng, nhưng...

“Vương Gia...nuông nung tới tìm người.”

Tần Tương đưa Hữu Nhân vào, sau đó rời đi.

Thuộc Phong đang thay đồ, quay đầu lại liếc Hữu Nhân đang cúi đầu.

“Có việc gì?”

Từ sau khi hai người cãi nhau, hấn đối với nàng vẫn lạnh nhạt, giống như người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Rơi Xuống: Không Dễ Thụ Thai (1)

Edit + Beta: Dực

Dực: Không biết đã bao lâu không post truyện rồi :)) thật là ngại quá...biết các bạn phải đợi khá là lâu nên tối nay Dực post thêm 1 chương nữa coi như là ấy ấy đi.v...một chương nữa sẽ được post vào chủ nhật nhé.v

“Thuộc Phong...ta...”

Trong lòng Hữu Nhân chua xót, nàng không biết nên nói với hấn thế nào.

Bây giờ nàng đã đủ khó chịu rồi, còn lo lắng xem phản ứng của hấn nữa.

“Có chuyện gì thì nói đi, cứ áp a áp ứng, không phải muốn nói sao?”

Thuộc Phong hơi rướn cổ, kéo cổ áo lại.

“Ta...”

Hữu Nhân cúi đầu, nhưng vẫn lúng túng.

Nói nàng không thể mang thai, thực sự là nàng rất khó mở miệng.

“Đừng nói là nguoi không biết nói gì, ta còn có việc, không muốn phí thời gian với nguoi.

Ngừ khí của hấn rất nhanh đã mất sự kiên nhẫn.

“Không phải! Ta muốn nói với chàng, thực ra ta...thực ra...”

Hữu Nhân đuổi theo vài bước, lời nói đã tới cuống họng, lại cố gắng nuốt xuống.

Nàng vẫn chưa đủ dũng khí.

“Thực ra nguoi làm sao?”

Thuộc Phong nhướn mày, con nguoi lạnh lùng.

Hữu Nhân nhìn hấn, hơi ngập ngừng, cuối cùng cuống họng cũng phát ra được thanh âm yếu ớt.

“Ta sẽ vĩnh viễn không có hài tử...”

“Cái gì?”

Hấn trừng lớn mắt, bất ngờ, làm sao nàng biết được kết quả này?

Hữu Nhân ngẩng đầu lên nhìn hấn, giọt nước mắt lại ngấn trực rơi trên viền mắt.

“Ta không thể mang thai, không thể sinh hài tử.”

Nàng nức nở, thiếu chút nữa không nhịn được mà òa khóc.

“Ai nói cho người biết?”

Hắn nhú mày, nhưng ngữ điệu lại không hề có một chút gọn sóng, nói chung là hần bình tĩnh hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Hữu Nhân lắc lắc đầu.

“Không ai nói với ta cả, chỉ là ta thấy có điều gì không đúng, đi hỏi Phuong đại phu mới biết được.”

Nàng đã mất hết sức lực dây dưa với Ngọc Nhi, hiện tại nàng chỉ cảm thấy bản thân giống như rất hèn mọn vậy, muốn tìm một cái lỗ chui vào, để vĩnh viễn không có ai nhìn thấy vẻ mặt nhục nhã này của nàng!

Thuộc Phong nhăn trán thật sâu, nhìn thẳng vào gương mặt trắng bệch của nàng một lúc lâu.

“Đúng là không...”

Hữu Nhân xoắn vạt áo, giọng nhỏ như muỗi.

“Không sao, đúng cũng được mà không đúng cũng được...”

Hắn không nhìn, phúi phúi vạt áo, lời nói cũng băng quơ, thậm chí còn có vẻ không để ý.

“Nhưng ta đã phạm phải “Thất xuất chi điều” (*), chàng có thể hưu ta.”

(*) bảy điều đuổi khỏi nhà....kiểu như thế

Hữu Nhân dùng tay áo lau nước mắt, nước nở nói

“Thất xuất chi điều?”

Hắn buồn cười, liếc nhìn nàng.

“Đúng vậy, là “Thất xuất chi điều”, không phải điều thứ hai quy định “Không có con, đuổi ra ngoài” trọng phu có thể hưu thê, lập thê tử khác sao?”

Hữu Nhân chớp đôi mắt to tinh khiết, giọng nói mang theo chút nước nở.

“Người có vẻ mong ta đuổi người đi sao, có đối tượng tốt hơn, nên muốn đi?”

Hắn không hề đau khổ mà còn cười.

“Đương nhiên là không phải giống như chàng nói. Là ta suy nghĩ cho chàng, “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” (*), hơn nữa ta không muốn người khác cười nhạo chàng.”

(*) Đây là lời nói của Mạnh Tử, được ghi chép trong “Ly Lâu Thượng” của ông: “Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.”

Nguyên văn 3 tội bất hiếu

1- Hùa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa là tội bất hiếu thứ nhất.

2- Nhà nghèo mà cha mẹ lại già, thế mà không chịu ra làm quan để lấy bổng lộc mà phụng dưỡng cha mẹ là tội bất hiếu thứ hai.

3- Không chịu lấy vợ, không có con nối dõi để cúng tế ông bà tổ tiên là tội bất hiếu thứ ba.

Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.

Hữu Nhân dùng sức lắc đầu, hoảng hốt giải thích.

Hữu Nhân ngăn người, lúc này mà hắn còn có tâm tình trêu đùa?

Nàng không thể mang thai, nhưng hắn lại giống như không có chuyện gì! Giống như những điều nàng nói chỉ là chuyện vô cùng bình thường!

“Người không cần phải suy nghĩ nhiều! Cho dù người không thể mang thai, ta cũng không hưu người vì lý do này!”

Hắn bĩu môi, trên khuôn mặt tuần tú là biểu tình lơ đãng.

“Chàng còn cần ta?”

Hữu Nhân mở to mắt, nước mắt đã ngưng chảy trên viền mắt.

“Sao lại không cần người?”

Hắn cười giễu cợt...

Thú nàng, vốn không phải là muốn nàng sinh con nối dõi cho hắn, mà chỉ đơn giản là mối quan hệ có lợi mà thôi.

Cho dù nàng có khả năng mang thai, hắn cũng không muốn có nhi tử với nàng.

Hữu Nhân ngược con người ngập nước lên, nhìn hắn thật sâu —

“Ta, ta nghĩ chàng sẽ ghét bỏ ta!”

Nàng rất cảm động, cảm động tới mức sắp không kìm chế được.

Vẫn luôn cho rằng hắn vô tình với mình, nhưng không thể ngờ rằng hắn không quan tâm tới việc nàng không thể mang thai.

Thuộc Phong hơi nhú mày.

“Ta căn bản là không để chuyện này trong lòng, người cứ yên tâm làm Thuộc Vương Phi đi, không ai có thể đụng vào vị trí của người!”

Bởi vì không yêu nàng, nên không ngại.

Nhưng loại vô tình này ở trong mắt Hữu Nhân ngược lại hoàn toàn biến thành một loại tình cảm khó giải thích.

“Thuộc Phong, sau này ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời chàng! Chàng noi gì ta cũng nghe, ta sẽ dùng cuộc đời của ta cảm ơn chàng!”

Nàng cho rằng hắn quan tâm nàng.

Vì được hắn an ủi mà đau thương trong lòng nàng vui bất như kỳ tích.

Chỉ cần hắn đối với nàng vẫn còn một chút quan tâm, tất cả cũng không thực sự hết cách.

Thuộc Phong liếc nhìn gương mặt nghiêm túc của nàng, bước tới gần nàng, dùng ngón tay nâng cằm nàng lên, nhìn nàng thật lâu.

“Nói như vậy cũng tốt, cuộc đời người? Làm được sao?”

Hắn không thích người khinh rẻ sống chết, bởi vì con người từ trước đến nay đều thay đổi.

Mà nữ nhân lại càng như vậy.

“Đúng vậy! Ta dùng tất cả của ta để báo đáp chàng!”

Hữu Nhân dùng sức gạt đầu để hắn thấy lời nàng nói đáng tin cỡ nào.

Nàng không hoàn thiện như vậy, mà hắn còn chấp nhận, nàng còn có cái gì không thể làm vì hắn?

Con người hung hăng của Thuộc Phong dò xét nàng rất nhanh, nhưng lại không nói gì.

Báo đáp? Nực cười, thật nực cười.

Hi vọng sau khi nàng biết sự thật, còn có thể nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Rơi Xuống: Không Dễ Thụ Thai (2)

Edit + Beta: Dực

Hai tháng sau, tiết trời chuyển sang thu.

Tỉnh tỉnh Hữu Nhân cũng thay đổi rất nhiều, không biết là do nàng cố ý kìm nén không thể hiện bức bối ra ngoài hay thế nào.

Nàng trở nên trầm mặc ít lời, bình thường ở một mình cứ ngẩn người ra.

Nhưng mỗi khi Thuộc Phong tới, nàng lại ra sức hầu hạ.

Hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, biết đâu một ngày nào đó nàng phát hiện mình mang thai.

Nhưng thực tế không phải cho con người quyết định.

Thời gian hành kinh của nàng trong hai tháng này đều đến rất đúng hẹn, giống như muốn đối đầu với nàng, một chút hi vọng cũng không cho nàng giữ lại.

Phuong Trung Nhân không lừa nàng, mặc dù trong hai tháng qua Thuộc Phong liên tiếp lâm hạnh (*) nàng, nhưng bụng nàng vẫn không hề có một chút tin tức.

(*) ấy ấy đấy :v

Nàng không thể thụ thai giống nữ nhân bình thường, vĩnh viễn không thể...

Ý chí tinh thần của nàng dần sa sút, người cũng gầy đi trông thấy.

Trước đây cơ thể đầy đặn, bây giờ trở nên gầy yếu, giống như cây hương bồ (*) chỉ cần gió thổi một cái sẽ gãy

(*) Cây hương bồ còn gọi là cây cỏ nến, là một loại dược thảo . Tuy nhiên ở đây tác giả muốn nói tới hương bồ là loài thân cỏ :v thân nó rất yếu, dễ gãy :v

Đêm nay, hấn xong việc lại đến Tỉnh Di viện tìm nàng.

Hữu Nhân dịu dàng giúp hấn cởi áo tháo thắt lưng, hầu hạ hấn rửa mặt, sau đó cũng nằm xuống.

Thuộc Phong nghiêng người, nôi ham muốn cởi bỏ y phục của nàng.

Hữu Nhân bình tĩnh nằm trên giường, vẻ mặt thờ ơ.

Giống như muốn đóng chặt tâm sự.

Thuộc Phong ngẩng đầu lên nhìn nàng, không phải mấy ngày nay hấn không biết nàng không ổn, chỉ là hấn không muốn suy nghĩ thêm, bởi vì hấn thấy nàng không đáng để hấn hao tổn tâm lực.

Hấn đối với nàng, chỉ cần cơ thể cũng đủ.

Hấn vuốt nhẹ làn da mềm nhẵn của nàng, nếu là mọi ngày nàng đã sớm có phản ứng.

Nhưng hai ngày nay, hấn phát hiện, dường như nàng có vẻ hoàn toàn không hứng thú với chuyện này.

Mặc dù làm chuyện đó nhưng cũng là để hấn điều khiển, khiến hấn cảm giác nàng giống một con rối.

“Phản ứng đi, đừng giống như con rối khiến ta mất hứng thú như vậy!”

Hấn không vui nhíu mày, bàn tay vuốt loạn trên người nàng, cuối cùng dừng lại trên bầu ngực của nàng, bóp mạnh.

“Phong...”

Hữu Nhân dùng tay ngăn tay hấn lại, đôi mắt dịu dàng như mùa thu nhìn hấn.

“Đêm nay đừng làm, được không?”

Nàng nói khẽ, giọng nói mang theo sự suy sụp nhàn nhạt, cùng với vô số phiền muộn.

Thuộc Phong nhìn thẳng vào mặt nàng, động tác tay cũng dừng lại.

“Tại sao?” Hấn nheo mắt hỏi lại nàng.

“Ta, ta không muốn.”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hơi tái đi.

Mặc dù nàng rất nỗ lực nhưng vẫn vô dụng, không phải sao?

Tại sao còn phải nhất định làm phí thời gian của hấn, để hấn dùng khí lực này tìm một nữ nhân khác, còn có thể có chút hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Rơi Xuống: Không Dễ Thụ Thai (3)

Edit + Beta: Dực

Trong đầu nàng, trừ hai chữ “lãng phí”, không thể tìm được từ nào khác.

“Không hài lòng với biểu hiện của ta? Hay là cái khác?”

Bàn tay to của hấn rời khỏi người nàng, ánh mắt thâm trầm dò xét con ngươi mờ ảo (*) của nàng, ngón tay chỉ vào má lúm đồng tiền của nàng.

(*) mờ ảo ở đây là chỉ không rõ tâm sự.

“Hả? Nói đi!”

Hấn yêu cầu, nàng cũng không thể phản kháng, chỉ có thể che đôi mắt đẫm lệ, để lộ ra tâm tình bi thương trong nàng.

“Cũng không phải.”

“Thế thì tại sao? Bất cứ hành động nào cũng có lý do của nó!”

Đôi mắt hấn càng thêm u ám.

“Ta không có lý do.”

Hữu Nhân nhắm mắt, yếu ớt nói.

“Có ý gì?”

Hấn tức giận, giọng nói mang theo mùi thuốc súng

Hữu Nhân nhìn màn lụa trên đỉnh đầu, cố gắng nuốt nước mắt.

“Phong, có lẽ chàng không nên lúc nào cũng tới phòng ta, ta không thể sinh hài tử.”

Hấn nhíu đôi lông mày rậm, trong lòng có một cảm giác đau nhói không hiểu nổi.

“Nếu chàng muốn tới chỗ Ngọc Nhi, ta sẽ không cản chàng, sẽ càng không tỏ ra không biết điều mà phá giống trước đây nữa.”

Nàng nói nhỏ, nước mắt cũng không thể kìm nén được nữa mà chảy ra.

Khóe miệng hấn nhếch lên rất nhẹ

“Nếu muốn tìm nữ nhân khác, cũng không cần ngại đồng ý! Hơn nữa, nếu không tìm, cũng không cần ngại nhắc nhở!”

Khẩu khí hấn rất bá đạo.

Hữu Nhân ngậm miệng lại, sắc mặt không đổi.

“Được! Ta biết rồi!”

Sau đó không nói gì nữa.

“Hừ! Không thú vị!”

Thuộc Phong cự người, lưng quay về phía Hữu Nhân, không thèm nhìn nàng.

Không khí rơi vào trạng thái ngưng trệ, một đêm này, hai người không nói chuyện với nhau.

Hữu Nhân bị thương nhìn tấm lưng rắn chắc của hấn, bàn tay mềm mại nâng lên lại đặt xuống, đầu ngón tay nhỏ bé chỉ còn một chút nữa là chạm vào lưng hấn, nhưng do dự một chút lại thu về.

Qua nửa canh giờ, Hữu Nhân thấy lưng hấn đã không còn cựa nữa, hấn là hấn đã ngủ say.

“Xin lỗi Thuộc Phong...đều tại ta vô dụng...”

Nàng khẽ khóc, lưu luyến liếc nhìn hấn, sau đó xoay người.

Đột nhiên thấy thật lạnh, nàng ôm chặt lấy mình, nhưng vẫn không thể ấm lên.

Nàng bây giờ, một chút tự tin cũng không có.

Mất đi khả năng mang thai, nàng còn cái gì để khoe khoang với người khác?

Cổ ngữ có câu “Sắc suy ái thi, ái tri tắc ân tuyệt” (*)

(*) Sắc đẹp phai tàn thì tình cũng giảm dần, tình đã không còn thì cũng đoạn tuyệt ân nghĩa..

Huống chi nàng cảm nhận được, hấn chỉ “yêu” thân thể nàng.

Cửa đóng không chặt, nửa đêm gió lạnh lại thổi vào khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Cả người nàng co lại, lạnh run lên.

Nàng có nghe Lâu đại nương nói, nam nhân bị cự hoan (*) ban đêm sẽ rất khó chịu.

(*) từ chối hoan ái.

Nhưng trong lòng nàng thực sự rất rối, thực sự rất khó chịu.

Ở tình huống này, nàng không thể ép mình vui vẻ với hấn được.

“Phong, thật xin lỗi...thật xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Rơi Xuống: Không Dễ Thụ Thai (4)

“Hữu Nhân, con đưa ta tới kinh thành, Phong nhi có biết không?”

Thích Nhục Lan vừa mới chuyển vào căn phòng mới, mặc dù ở gần nhi tử, trong lòng rất vui vẻ, nhưng vẫn không thể không lo lắng.

“Cái này... tạm thời hấn không biết!”

Hữu Nhân cúi đầu.

“Vây, lỡ hấn nghe người khác nói, nhất định sẽ nổi giận với con, xem ra ta nên đi thôi!”

Thích Nhục Lan nhủ chặt lồng mày, trong lòng bất an.

Hữu Nhân dè dôi vai không yên của Thích Nhục Lan lại, khuyên nhủ

“Người đừng như vậy, chỉ là tạm thời không cho hấn biết, chờ hấn bằng lòng chấp nhận người, ta sẽ nói cho hấn biết!”

“Nhưng, như vậy được không? Hấn hận ta như vậy...”

Thích Nhục Lan yên lặng cúi mặt.

“Bà bà, người đừng trách hần, ta tin hần không tuyệt tình như bề ngoài. Sở dĩ hần kích động như vậy, ta nghĩ, là do hần quan tâm tới người. Dù sao thì mẫu tử liên tâm, giống như ta và mẫu phi, dù bà đã qua đời chín năm nhưng ta vẫn nhớ tới bà.”

Hữu Nhân miễn cưỡng nhếch môi cười.

Thích Nhượng Lan giật mình, lập tức gạt đầu.

“Mong là như vậy! Đúng rồi, con và Phong Nhi không có chuyện gì chứ, sắc mặt con không tốt lắm!”

Thích Nhượng Lan chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy của Hữu Nhân, cảm thấy nàng không ổn lắm.

“Không có gì!”

Hữu Nhân hạ tầm mắt xuống, khẽ lắc đầu.

“Không đúng, trước đây cả ngày lúc nào con cũng vui vẻ, hôm nay nhất định có chuyện.”

Thích Nhượng Lan tỉ mỉ dò xét nàng.

“Thực sự không có gì!”

Hữu Nhân né tránh nói.

Thích Nhượng Lan lo lắng nhìn nàng.

Lần này ta cảm thấy con không giống với trước đây, có phải là mâu thuẫn tiểu lưỡng khẩu (*) với Phong Nhi không?”

(*) vợ chồng son

Hữu Nhân ngẩng đầu nhìn Thích Nhượng Lan rồi lại lắc đầu.

Sau đêm đó hần không quay trở lại.

Vấn đề lúc đó của bọn họ không chỉ có thế.

“Con không nói gì như vậy, là muốn trong lòng bà bà lo lắng sao? Đứa nhỏ này, cái gì con cũng thể hiện trên mặt, lẽ nào con lại có thể giấu được ta sao?”

Thích Nhượng Lan kéo tay Hữu nhân, yêu thương nắm lấy lòng bàn tay nàng.

“Bà bà... thực xin lỗi!”

Trong lòng Hữu Nhân đau xót, từ sau khi mẫu phi qua đời, chưa từng có ai quan tâm nàng như bà bà.

Tuy rằng phụ vương và ca ca cũng yêu thương nàng, nhưng tình thương của phụ vương và ca ca không giống vậy, không thể thay thế được tình thương của mẫu phi, cũng không thể thay thế được sự quan tâm của trượng phu.

“Sao lại xin lỗi ta? Con vẫn rất tốt mà!”

Thích Nhượng Lan nhướn mày không hiểu.

Hữu Nhân vội lau nước mắt.

“Không tốt, ta chẳng làm được gì tốt cả!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Rơi Xuống: Không Dễ Thụ Thai (5)

Edit + Beta: Dục

Ha ha ha, valentine vui chứ mọi người? :v chương này là quà tặng mọi người nhân dịp valentine đó :v

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hữu Nhân, nói cho bà bà nghe được không?”

Thích Nhượng Lan cười âu yếm

“Nếu ta nói với người, người cũng sẽ không thích ta nữa...”

Hữu Nhân khóc thút thút nhỏ giọng nói.

“Không đâu, ta yêu thương con còn không hết, sao có thể không yêu thương con được?”

Thích Nhượng Lan âu yếm vuốt đầu nàng.

“Bà bà, không phải người luôn rất muốn có cháu nội sao? Nhưng, ta không thể làm được!”

Nàng nhìn lại đôi chân bó của mình một lúc lâu, sau đó mới nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

Thích Nhượng Lan mở to mắt, nhất thời không phải ứng được gì.

“Ta...” Hữu Nhân ngẩng đầu lên nhìn Thích Nhượng Lan “Ta không thể mang thai, đại phu nói cả đời này sẽ không có hài tử.”

Thích Nhượng Lan sững sờ, cả người căng thẳng, không nhúc nhích được chút nào.

“Xin lỗi...bà bà...”

Hữu Nhân cho rằng Thích Nhượng Lan trách nàng, xấu hổ cúi đầu.

“Đứa trẻ ngọc này, không cần xin lỗi, đó không phải lỗi của con!”

Thích Nhượng Lan ôm Hữu Nhân, khuôn mặt tỉnh táo đầy yêu thương nói.

Bà biết rõ trong lòng Hữu Nhân còn đau khổ hơn bà nhiều, nếu lúc này bà còn hỏi quá nhiều về chuyện không thể mang thai, sẽ khiến Hữu Nhân càng thêm khó xử.

“Người không trách ta sao? Ta vô dụng như vậy, ngay cả ta cũng ghét bản thân mình!”

Về mặt nàng buồn bã, khóe mắt đã ngấn lệ.

“Có hài tử cũng tốt, nhưng không thể mang thai cũng không thể gắng gượng ép được, con cũng không nhất thiết phải tự khiến mình khổ sở vì chuyện này!”

Thích Nhượng Lan vẫn mỉm cười điềm tĩnh, khích lệ nàng.

“Nhưng...ta muốn...ta và Thuộc Phong có một đứa con, thực sự giống như có...”

Hữu Nhân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thích Nhượng Lan thấy Hữu Nhân như vậy, trong lòng thực sự cũng rất đau.

Lúc này, tình cảm giữa hai người giống như mẩu tử ruột thịt. Tình yêu thương bà dành cho Hữu Nhân phát ra từ sâu trong đáy lòng.

“Phong nhi biết chuyện này không?”

Hữu Nhân gật đầu.

“Biết!”

“Hắn nói sao?” Thích Nhượng Lan hỏi.

“Chàng nói, chàng không thêm đề ý đến...nhưng chuyện này.”

Hữu Nhân nói lại từng chữ, càng cúi thấp đầu hơn.

“Vậy được rồi, nếu Phong nhi không ngại, vậy việc gì con phải day dứt trong lòng? Nếu như thật tâm với nhau, thì có hài tử hay không cũng vậy cả. Nếu như không có cảm giác thì cho dù có hài tử cũng không thể có cảm giác an toàn.”

Thích Nhựt an dịu dàng khuyên bảo Hữu Nhân.

Hữu Nhân nhếch nhếch môi, nhu thuật gật nhẹ.

“Ta sẽ dùng khoảng thời gian còn lại của cuộc đời này bù đắp lại phần không trọn vẹn này cho chàng! Nhưng ta sợ bản thân mình làm không tốt, luôn phạm thêm sai lầm.”

“Đứa trẻ ngốc này, bà tin con sẽ làm tốt! Không thể làm mẫu thân, vẫn có thể làm thê tử tốt!”

Thích Nhựt Lan mỉm cười nói.

Hữu Nhân nhìn chăm chú Thích Nhựt Lan một hồi lâu, rồi nhiên ra sức gật đầu.

“Vâng, ta nhất định sẽ làm được, bà bà!”

Bốn chữ “Ôn nhu, hiền, huệ”(*) ở khoảng thời gian nửa năm trước thì không có bất cứ ai dùng để nói Hữu Nhân.

(*) dịu dàng, có đức có tài, huệ trong ơn huệ.

Nhưng hiện tại, ngoại trừ những từ này thì không còn lời lẽ hoa mỹ nào để hình dung nàng. Không phải là để cười nhạo mà thực sự chính xác là như vậy.

Nàng không còn là Quận Chúa làm ra mấy chuyện phá phách nữa, cho dù là làm chuyện gì cũng vô cùng cẩn thận, đặc biệt là chuyện có liên quan đến hân, nàng càng không chậm trễ, chỉ sợ bản thân làm gì sơ suất sẽ khiến hân mất hứng.

Thích Nhựt Lan nói “có thể làm thê tử tốt” Hữu Nhân vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Quan hệ giữa nàng và Thuộc Phong vẫn ở trạng thái mơ hồ không xác định, cũng không phải là quá tốt, chỉ cần xích mích thêm một chút nữa sẽ không thể làm hòa lại được.

Chuyện nàng sắp xếp cho Thích Nhựt Lan ở trong kinh thành, nàng không nói với Thuộc Phong

Bởi vì theo thái độ im lặng không nói tới chuyện mẫu thân thân sinh của hân, khiến Hữu Nhân nghĩ đây không phải thời điểm tốt nhất để nói cho hân biết.

Cuộc sống cứ trôi qua chậm rãi như vậy, tâm tư cũng giống như mặt nước không gợn sóng.

Chỉ có một chút u ám, quanh quẩn giữa hai hàng lông mày mãi không đi.

Sau giờ Ngọ, Hữu Nhân rảnh rỗi tản bộ một mình trong đình viện, đột nhiên nghe thấy tiếng động vật kêu khê.

Hữu Nhân gạt cỏ ngang đường, dưới gốc cây lan hành, đến gần thì thấy một chú chó bị thương.

Lông nó rất trắng, đôi mắt tròn to như hai trái nho, nhìn có vẻ như vừa cai sữa chưa lâu, chính đôi mắt to đó khiến Hữu Nhân cảm thấy vô cùng đáng thương.

Biết có người quan tâm, tiếng kêu của nó càng trầm hơn, khiến người khác rất muốn thương yêu.

Hữu Nhân giống như bị cái gì dẫn dắt, không tự chủ ngồi xổm xuống vuốt ve bộ lông trắng mượt của nó.

“Đây chó nhỏ, sao mày lại bị thương vậy?”

Chó nhỏ kêu khê một tiếng giống như hiểu được lời nàng, đáp lại nàng vậy.

Hữu Nhân ôm nó vào lòng, kéo tay áo, cẩn thận băng bó vết thương cho nó.

Cơ thể nhỏ bé rất mềm, rất mềm, giống như dùng sức một chút sẽ vỡ vụn.

Bởi vậy động tác của nàng rất nhẹ nhàng, sẽ khiến nó đau.

“Chó nhỏ, sao ngươi chỉ có một mình vậy? Không có mẹ sao?”

Hữu Nhân hỏi nhỏ, giống như đang nói với một người bạn.

Chú chó nhỏ cựa đầu trong vòng tay ấm áp của Hữu Nhân, hai mắt tròn xoe liếc nhìn Hữu Nhân, ngoan ngoãn không tiếng động giống như trả lời nàng

Chương 177: Rơi Xuống: Thật Cẩn Thận (1)

Hữu Nhân dán mặt vào bộ lông tơ của nó, cảm giác đồng bệnh tương lân trời dậy trong lòng nàng.

“Thì ra chúng ta giống nhau. Điều không có ai yêu thương, đều cô độc.” Nàng dùng gò má mịn màng cọ xát nó “Nhưng sau này mày không phải sợ nữa, ta sẽ chăm sóc mày!”

Hữu Nhân nhếch môi cười đau khổ.

“Ta không thể làm mẫu thân, vậy ta sẽ nuôi mày thật tốt, mày thấy có được không?”

Hữu Nhân lăm bắm, đôi mắt to đẹp nhìn nó.

Chú chó nhỏ vẫy vẫy đuôi giống như bảo bối nghe lời.

Hữu Nhân nhoẻn miệng cười.

“Vậy là mày đồng ý rồi? Nhưng mày chưa có tên, gọi mày là gì được?”

Nàng suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên sáng mắt lên.

“Được rồi, toàn thân mày trắng như tuyết, vậy gọi mày là Tiểu Bạch nhé, được không?”

Chú chó nhỏ nửa hiểu nửa không, lại kêu lên hai tiếng nhỏ giống như đồng ý với nàng.

“Thật tốt quá, Tiểu Bạch của ta thật thông minh, ta rất thích mày.”

Hữu Nhân cười tươi, giờ lúc này chính là lúc vui vẻ nhất của nàng trong mấy ngày nay.

Vui vẻ một hồi, đột nhiên nhớ tới Thuộc Phong, nụ cười của nàng lúc lập tức không còn, nhúu mày lại.

“Nhưng mà, không biết Thuộc Phong có đồng ý để ta nuôi mày không?”

“Ngươi ôm chó đến thư phòng của ta làm gì?”

Thuộc Phong vừa vào cửa đã thấy Hữu Nhân ôm một con chó lông trắng ngồi trên ghế chờ hần.

Hần vô thức nhúu mày lại, hơi khó chịu.

Hần không thích sủng vật, đặc biệt là động vật có lông.

“Phong, tên nó là Tiểu Bạch!”

Hữu Nhân nói khề.

Sợ rằng nàng tự ý nuôi Tiểu Bạch sẽ khiến hần không vui nên đến xin sự đồng ý của hần trước.

Thuộc Phong nheo mắt lại, môi mỏng nhếch lên cười nhạt.

“Mấy ngày nay còn cho rằng ngươi đã có chút tiến bộ, xem ra ta đoán sai rồi, ngươi vẫn là Giang Hữu Nhân trước đây, ấu trĩ không chịu nổi.”

“Ta...”

Hữu Nhân còn chưa biết nói gì đã bị hần châm biếm một trận.

“Ta chỉ muốn nuôi nó.”

Tuy là sợ nhưng nàng vẫn nói.

Thuộc Phong ngừng đầu không nói nhìn chăm chăm nàng, nhìn thấy ánh mắt phức tạp của nàng.

“Thuộc Phong... có phải chàng không thích ta nuôi Tiểu Bạch không?”

Hữu Nhân bị hấn nhìn, trong lòng lo lắng sợ hãi.

Thuộc Phong hừ khê một tiếng, xoay người đi về phía bàn công văn.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, ngươi còn nói nữa thì cho đọc thuộc lòng luôn.”

Hắn không cười mỉa nàng, cũng chuyển hướng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Rơi Xuống: Thật Cẩn Thận (2)

Edit + Beta: Dực

Biểu hiện “tất cung tất kính” (*) của nàng lúc này quả thật cũng sắp khiến hắn muốn rời tầm mắt, nhưng kết quả không ngoài dự đoán của hắn, rất nhang sau nàng lại lộ ra vẻ hài tử ham chơi.

(*) khép nép lễ phép

Hữu Nhân cúi đầu, không có khí thế nói

“Thuộc Phong, nếu chàng thực sự không thích ta nuôi Tiểu Bạch, vậy ta tìm một nhà tốt cho nó, không nuôi nó nữa là được!”

Thuộc Phong liếc nàng, mở công văn, từ chối cho ý kiến với lời của nàng.

“Ta... thực ra ta chỉ nghĩ không có hài tử thật trống trải, muốn có Tiểu Bạch làm bạn với ta.”

Hữu Nhân lại cúi thấp đầu, sợ hãi lúng túng, nhỏ giọng nói.

Đã thấy thái độ của hắn, Hữu Nhân giải thích xong, sau đó ôm Tiểu Bạch lặng lẽ quay đầu.

Quyết định tự nuôi Tiểu Bạch, nguyên nhân lớn nhất cũng là từ trong đáy lòng.

Dường như nàng đã bắt đầu tập được thói quen cho rằng mình không hiểu được hắn.

Bị thương cũng rất nhiều rồi không còn biết đau đớn là gì nữa.

“Chờ đã!”

Lúc nàng gần rời khỏi khoảng cánh hắn có thể nhìn thấy, Thuộc Phong lại bắt giác gọi nàng lại, thấy ánh mắt thâm lương của nàng, ngữ khí của hắn trầm xuống một chút.

“Còn... còn có chuyện gì?”

Hữu Nhân xoay người, hoảng hốt hỏi.

Hắn nhớ rõ khuôn mặt nàng, đáng vẻ ừ ừ xoay người của nàng cứ quấy lấy tâm trí hắn.

Nàng chỉ muốn bù đắp vào chỗ trống của hài tử nên mới muốn nuôi chó để giải sầu?

Cổ họng hắn đột nhiên nghẹn lại không nói được gì, có một loại cảm giác vô hình dâng lên.

“Ngươi là Vương Phi, muốn nuôi chó cũng không cần hỏi qua sự đồng ý của ta.”

Hắn đột nhiên nói vậy khiến Hữu Nhân phát hoảng.

“Ta thực sự có thể nuôi nó sao? Chẳng đồng ý sao?”

“Tự ngươi quyết định đi, không phải chuyện gì cũng phải hỏi ta.”

Hắn cố ý làm ra vẻ lãnh đạm nói, bỏ qua chút cảm xúc khó hiểu vừa xẹt qua trong lòng.

“Thuộc Phong, cảm ơn chàng! Chàng đối với ta thật tốt!”

Hữu Nhân nhón khuôn miệng nhỏ nhắn lộ ra hai má lúm đồng tiền, kích động cảm ơn “lòng tốt” khó mà có được của Thuộc Phong.

Hắn giật mình, cơ thể to lớn cứng ngắc.

Hắn đối với nàng... tốt?

Nữ nhân này dễ thỏa mãn vậy sao?

Có lúc nhìn nàng thấy thật buồn cười, có lúc lại thấy đáng thương.

Vết thương của Tiểu Bạch sau khi được Hữu Nhân chăm sóc tỉ mỉ đã hồi phục.

Nó có thể chạy nhảy, thực sự là khiến Hữu Nhân thoải mái hơn không ít.

Nhưng cũng bởi vì “ân đức” của Thuộc Phong mà Hữu Nhân lại càng thêm “cúc cung tận tụy”, nhưng lại sợ mình làm chưa tốt, hắn vừa nói nàng giống tiểu hải tử ấu trĩ.

“Tần Tương.”

Thuộc Phong chỉ mặc áo lót, lật tung đồ lên cũng không tìm được một cái áo khoác để mặc.

“Vương Gia, có chuyện gì ạ?”

Tần Tương nghe gọi liền vội vã đến.

“Là ta phải hỏi ngươi mới đúng. Tại sao vừa tỉnh lại, toàn bộ áo khoác của ta đều không thấy đâu?”

Thuộc Phong không nhận được hỏi, cả ngăn tủ y phục đều bị hắn lục tung ra.

“Cái, cái đó... tiểu nhân không biết!”

Tần Tương nghi hoặc nói.

“Nhưng, sáng sớm tiểu nhân thấy nương nương bê một thùng y phục ra ngoài, không phải người đem tất cả y phục của Vương Gia ra giặt sạch chứ?”

Thuộc Phong đen mặt.

Lại là chuyện tốt của nữ nhân đó!

Tần Tương thấy biểu tình của Thuộc Phong, cúi mặt thảm thán.

Cái này xong rồi, Vương Gia không có y phục vào triều, không phải là đại loạn sao?

“Thuộc Phong, chàng tỉnh rồi?”

Hữu Nhân mang thùng không bước vào, dịu dàng hỏi.

Thuộc Phong nhìn thùng không trong tay nàng, nhún mày

“Giặt sạch hết?”

“Ừm... đúng vậy, giặt sạch hết!”

Hữu Nhân mỉm cười, con ngươi nhìn thoáng qua đồng y phục lộn xộn trên đất, cúi đầu.

“Chàng tìm gì làm làm cho đồ lộn xộn hết vậy?”

Nàng giống như một lão quần gia khề lải nhải, tay không ngừng dọn dẹp.

“Sao người lẩm chuyện vậy? Ta cho người giặt y phục của ta sao?”

Thuộc Phong bốc hỏa, túm tay nàng lên, không ưa nàng nhiều chuyện, lại còn lộn xạo thành chuyện (*)

(*) chữa lộn lành thành lộn què .v

“Phong? Ta làm sao?”

Hữu Nhân tái mặt, hoảng sợ hỏi.

“Ro ràng là người không làm được, ý tưởng của người hay chuyện người làm đều không được việc gì, không làm được thì cũng đừng cố tìm cách!”

Hắn bực tức nói, ngữ điệu cũng cao lên.

“Ta...ta đã làm gì?”

Hữu Nhân bị mắng phủ đầu không hiểu gì.

Hắn nhú chặt mày, nắm cổ tay trắng muốt của nàng, chán nản nhìn nàng.

“Có phải áo khoác của ta đã bị người mang đi giặt hết?”

“Đúng...nhưng ta...”

“Cái đó không phải sao, người còn gì để ngại biện nữa! Người giặt hết áo khoác của ta, để ta mặc thế này đi gặp người khác sao?”

Thuộc Phong nổi nóng cắt đứt lời của Hữu Nhân, kể cả Tần Tương lớn lên cùng Thuộc Phong cũng thấy choáng váng —

Tuy rằng không có y phục vào triều là vấn đề nan giải, nhưng trước đây Vương Gia tuyệt đối sẽ không phát hỏa như thế này.

Gần đây, Vương Gia trầm ổn hướng nội dường như đã thay đổi, đặc biệt là đối với Vương Phi, luôn có vẻ nóng nảy dễ giận dữ, mà nương nương thì luôn yên lặng cam chịu con giận không bình thường đó.

Hắn có thái độ cố ý không nghe nàng giải thích, khiến Hữu Nhân cũng không thể nói một câu giải thích cho mình.

Nàng xoay người đi thẳng tới mép giường, lấy ra một chiếc áo choàng sắc tím đã được gấp lại cẩn thận.

“Của chàng...ta đã gấp lại đặt ở đầu giường.”

Hữu Nhân đưa áo choàng cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Rơi Xuống: Thật Cẩn Thận (3)

Edit + Beta: Dục

“Ta mang đi giặt hết, để lại một cái cho chàng thay. Ta thấy trời nắng tốt, y phục trong tủ có nhiều cái không mặc đến, cho nên mới muốn mang ra giặt hết một lần, nhân lúc trời nắng, phơi một chút.”

Hữu Nhân lo sợ nói rõ lý do với hắn, hoàn toàn không gắt gỏng.

Thuộc Phong nhìn nàng, trong nháy mắt không biết nói sao, thậm chí còn thấy phải cẩn thận.

“Người...”

“Ta không làm gì cả... nếu sau này chàng không thích ta động vào thì ta sẽ không đụng vào nữa.”

Hữu Nhân cúi thấp đầu, lùi lại đến tủ để giày yên lặng lau giày cho hần.

Thuộc Phong nhú mắt lại, nhìn nàng càng ngày càng không giống nàng hay làm nũng hay mê hoặc hần trước đây.

Không tự giác được đến gần nàng, chú ý đến đôi tay nhỏ nhắn vì giặt nhiều quần áo mà sưng đỏ nhẵn nhúm lại.

“Tay người làm sao vậy?”

Trong lòng hần thất lại, muốn túm lấy tay nàng.

“Không... không có gì!”

Hữu Nhân luống cuống lùi về, giấu bàn tay bị thương phía sau lưng.

Hần trừng nàng.

“Đưa ta xem!”

Không nói nhiều thêm, hần kéo cô tay nàng lại.

“Sao lại thành thế này?”

Hần vô thức nhủ lại —

Đôi tay thon nhỏ vốn trơn nhẵn như ngọc đã trở nên nhẵn nhúm, không biết là đã ngâm nước bao lâu!

“Không sao, ta quen rồi!”

Hữu Nhân cup mắt, không muốn lộ vẻ mềm yếu trước mặt hần, từ lúc biết bản thân không thể mang thai, nàng lại càng không muốn.

Bị thương nàng cũng chỉ trốn một mình trong góc phòng nhỏ tự liêm sạch, nàng không muốn hần thương hại.

“Cái gì mà không sao? Tay người nhăn nheo thành thế này rồi, còn không có chuyện gì sao?”

Giọng hần đã mất bình tĩnh.

Hữu Nhân ngẩng đầu lên —

Hần đang quan tâm nàng sao?

“Ta sẽ chú ý hơn, chàng còn phải vào triều, để ta mang giày cho chàng.”

Thuộc Phong ngăn người... Hữu Nhân rút nhanh tay về.

Nàng tí mỉ lau chùi tới khi thấy sạch bóng mới thôi.

“Được rồi... Thuộc Phong!”

Hữu Nhân vẫn ngồi xổm trên mặt đất, ngẩng mặt nhìn hần.

Khuôn mặt tuấn tú của hần quay lại, muốn nàng đứng lên, nhưng lời nói tới miệng không biết tại sao lại nuốt lại.

“Người đang làm gì vậy?”

Đứng một lúc, hần cảm giác có ai động vào chân hần, nhìn xuống mới biết nàng đang muốn mang giày cho hần!

“Phong, nhắc chân lên một chút!”

Đôi mắt trong suốt nhìn cánh môi anh đào đang hé mở của nàng.

Thuộc Phong bất động, vẫn chưa làm theo lời nàng.

Chương 180: Rơi Xuống: Thật Cẩn Thận (4)

Edit + Beta: Dực

“Đừng cúi mình như vậy ta không bảo người... làm như vậy!”

“Cái này không phải là chàng bảo, là ta muốn làm cho chàng!”

Về mặt Hữu Nhân dịu dàng còn lộ ra vẻ mỉm cười, nếu là trước đây bị thiệt thòi, nàng tuyệt đối sẽ không phản ứng như vậy.

Mây kiếm anh khí lại càng nhúu chặt hơn —

Hắn càng ngày càng không hiểu nàng.

Trở nên... có chút không nhận ra, có chút khiến hắn nghi hoặc.

“Người là Quận Chúa, mặc dù không thể mang thai, cũng không nhất định phải sống thấp kém như hạ nhân. Ta sẽ không cảm động chỉ vì thế, cũng sẽ không bởi vì vậy mà để ý người hơn đâu.”

“Ta biết, cái đó...ta không yêu cầu quá đâu!”

Hắn nói rõ lập trường của mình, mà phản ứng của nàng vẫn bình tĩnh.

Thuộc Phong chăm chú dò xét...giống như nghiên cứu nàng.

“Nhấc chân lên một chút, Phong!”

Nàng lại nhắc lần nữa.

Lần này hắn do dự nhấc chân lên phối hợp.

“Được rồi, Phong, đã đến giờ vào triều rồi, chàng mau đi đi.”

Hữu Nhân mang giày cho hắn xong, sau đó đứng lên, lo lắng đứng sang bên cạnh.

Thuộc Phong nhúu mày, trông nàng cả buổi, nhưng vẫn không tìm ra lý do.

Hắn cũng không muốn hao tổn tâm trí dây dưa với chuyện buồn chán của nàng.

Sau đó, hắn đi cùng Tần Tương sai bước rồi khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Hữu Nhân.

Thuộc Phong đi rồi, nàng cũng không rảnh rồi.

Nhanh chóng dọn sạch phòng, lại còn mang đồ bẩn đi giặt lại lần nữa, nàng đứng lại lau chùi mặt đất một chút.

Những việc này đều do nha hoàn làm, nhưng nàng lại làm hết.

Nàng nên cố gắng hết sức vì hắn, làm hết mọi việc, không để người khác phải động tay.

“Tiểu Bạch! Không được chạy loạn! Ta vừa lau sạch sàn mà!”

Hữu Nhân bắt được vật nhỏ quấy rối, thật cẩn thận ôm vào trong lòng.

“Đôi bụng phải không?”

Hữu Nhân vuốt bộ lông dài của nó, dịu dàng hỏi.

Tiểu Bạch “gâu gâu” hai tiếng, yên lặng nằm trong lòng Hữu Nhân.

Hữu Nhân sủng nịnh nhìn Tiểu Bạch, giống như nhìn hài tử của mình.

“Mày xem, có rất nhiều đồ ăn, đều là chuẩn bị cho mày đấy, nhất định phải ăn hết đó nha!”

Hữu Nhân đặt nó trên bàn trà, trên đó có thức ăn cho chó nàng đã chuẩn bị trước.

Tiểu Bạch thấy mùi thức ăn ngon liền chạy lại ăn, Hữu Nhân ngừng tay, gác chân, khụy tay tựa lên bàn trà, cả người nằm úp sấp trên bàn, hai mắt trong veo như nước chớp chớp nhìn nó.

Thật hâm mộ nó, có thể sống vô ưu vô lo...

“Tiểu Bạch, không được kén ăn, như vậy mới mau lớn được, chỉ có trưởng thành, mày mới có thể tìm một người để thương.”

Nàng nói nhỏ, vuốt cơ thể giống như khối nhung của nó.

Giống như lúc nhỏ nàng thường nói với chính mình, mà trên thực tế nàng cũng tìm được rồi, nhưng...

“Tiểu Bạch, ta nghĩ, nếu như ta có bảo bối, chàng nhất định cũng sẽ thích mày.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Rơi Xuống: Say Đắm (1)

Edit + Beta: Dực

Hữu Nhân tự nói một mình, lộ ra biểu cảm bằng hữu với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ngẩng đầu nhỏ nhìn lại nàng, sau đó đột nhiên kêu lên hai tiếng nghe rất vui vẻ, rồi nhảy xuống bàn trà chạy ra ngoài.

“Tiểu Bạch, mày lại làm dơ sàn nhà ta vừa lau sạch rồi!”

Hữu Nhân đuổi theo nó, Tiểu Bạch chạy đến gần cửa thì dừng lại.

“Sao mày hư vậy?”

Hữu Nhân bắt được nó, nhú mày mắng.

Tiểu Bạch vẫn tiếp tục kêu lên vui mừng, giống như muốn báo tin tốt cho Hữu Nhân.

Hữu Nhân không hiểu ngẩng đầu lên, phát hiện Thuộc Phong đang đi về hướng này —

Ban ngày, hấn không về phòng.

Sao hôm nay lại...

Hữu Nhân giật mình, buông nhẹ tay, Tiểu Bạch rơi từ trên tay nàng xuống đất kêu “ăng” lên một tiếng đáng thương, nó nhìn về phía lối ra, biết giờ phút này trong mắt chủ nhân nó giống như không khí rồi...

“Người còn chưa đi?”

Thuộc Phong tiến lại, liếc mắt nhìn nàng hỏi.

“Ta, ta dọn dẹp giúp chàng!”

Hữu Nhân tự biết, nắm chặt bàn tay bé nhỏ lại, thần kinh căng thẳng chứng tỏ hiện tại nàng rất luống cuống.

Thuộc Phong thuận thế nhìn xuống, phát hiện nàng đang để chân trần đứng trên mặt đất lạnh lẽo.

Đôi mày không tự chủ được nhíu lại, đôi mắt anh tuần nhìn thẳng vào đôi chân bó của nàng không chớp mắt.

“Phong... có phải chàng không muốn thấy ta ở đây không, vậy, bây giờ ta đi!”

Hữu Nhân cho rằng nguyên nhân hấn nhủu này là vì không muốn thấy mình, về mặt hoang mang nói.

“Ngay cả hài ta cũng không cho người đi sao?”

Thuộc Phong khó chịu tròng nòng, khẩu khí ác liệt hỏi lại.

Hữu Nhân dùng sức lắc đầu.

“Đương nhiên là không phải! Ta, chỉ cảm thấy không đi hài thoải mái hơn, hơn nữa mặt đất cũng không do, cho nên mới...” Nàng căng thẳng nhìn hấn “Chàng đừng tức giận, sau này ta sẽ không như vậy nữa.”

Hữu Nhân cẩn thận nói, nhưng đổi lại, lại là biểu tình hồ hững của hấn.

“Người, không biết yêu quý bản thân đó là chuyện của người, ta nổi giận cái gì?”

Thuộc Phong cười giấu cợt nói, về mặt làm như không có chuyện gì.

“Xin lỗi... Xin lỗi!”

Hữu Nhân càng cúi thấp mặt hơn, ý muốn nói xin lỗi, biểu tình bất lực hiện rõ trên mặt.

Gương mặt tuần tú của hấn vô thức co giật, trong ngực đột nhiên lại thấy đau.

Chưa từng có nữ nhân nào khiến trái tim sắt đá của hấn dao động, cho dù là Trúc Tâm, cũng không khiến hấn có cảm giác xa lạ này!

Hơn nữa, cảm giác xa lạ này khiến hấn phải cảnh giác!

“Nửa tháng nữa, hoàng thất quý tộc thi đấu võ đài, ta trở về sớm là để nói chuyện này!”

Im lặng một lúc, hấn đột nhiên chuyển trọng tâm cuộc nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Rơi Xuống: Say Đắm (2)

Edit + Beta: Dực

“Võ đài, thi đấu? Chàng muốn tham gia?”

Hữu Nhân căng thẳng đứng lên, thi đấu võ đài năm nào cũng có. Đó là do Hoàng Thượng có ý tổ chức để khuyến khích hoàng thất tập võ nhiều hơn.

Nếu chiến thắng sẽ được phong làm Ba Đồ Lão (*) cũng được xưng tụng là đệ nhất dũng sĩ của Thiên Vũ triều, con đường thăng quan tiến chức sau này cũng bằng phẳng hơn.

(*) Chắc là một danh hiệu gì đó thôi...

Luật lệ thi đấu đề ra là phải tròn hai mươi lăm tuổi mới được dự thi, năm nay Thuộc Phong vừa đủ tư cách dự thi lần đầu.

Bởi vì cạnh tranh rất tàn khốc, nên cho dù có chiến thắng cũng sẽ bị thương.

Nhưng, vì cái danh tượng trưng cho niềm tự hào này, rất nhiều người không tiếc sinh mạng đổ sức với nhau.

Rất nhiều lần danh hiệu Ba Đồ Lão đó thuộc về ca ca của nàng – Giọng Hữu Hạo, nhưng lần này vì muốn quan tâm hơn đến bảo bối nên chủ động bỏ cuộc.

“Đừng, sẽ bị thương...”

Hữu Nhân không muốn, nhỏ giọng nói.

“Ngươi lắm bả cái gì? Ta không thể dự thi?”

Thuộc Phong hừ một tiếng, híp mắt nhìn nàng.

Thuộc Phong nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên bật cười.

“Đồ ngốc!”

“Hum...”

Không ngốc thì tại sao lại khẳng khẳng định như vậy?

“Ta sẽ thắng!”

Hắn nói chắc nịch, chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, ánh mắt đó, dường như là không cho phép nàng không tin.

“Ừm, ta biết rồi!”

Hữu Nhân nhu tình như nước liếc nhìn hún, nàng vẫn luôn tin tưởng năng lực của hắn, không hề nghi ngờ dù chỉ một chút.

“Bây giờ là trận đấu quyết định kết quả cuối cùng, Thuộc Vương Gia đối chiến với Chúc Tướng Quân”

Thuộc Phong thắng mười hiệp liên tiếp, từng chút không nương tay đánh cho đối phương quỳ rạp xuống đất.

Hữu Nhân nhận lời mời tới làm khách quý, mỗi lần tới trận đấu của Thuộc Phong, thần kinh nàng lại bị kéo căng hết cỡ, không dám chớp mắt, quan sát nhất cử nhất động trên võ đài.

Trận tiếp theo này, Thuộc Phong đấu với vị Tướng Quân vừa trở về từ sa trường – Chúc Kiếm Khác.

Kỳ thực thì Hữu Nhân biết Chúc Kiếm Khác từ rất lâu rồi, hắn là một trong số ít những người bạn của nàng lúc còn bé, vẫn luôn rất quan tâm tới nàng.

Sau này, hắn đi theo Chúc lão Tướng Quân đánh đông dẹp tây quanh năm, đã rất lâu rồi không gặp.

Nghe nói võ nghệ cũng khá hơn rồi.

Nàng nắm chặt tay, trong lòng căng thừng hơn bất cứ ai.

Tuy rằng là bạn tốt cùng nhau lớn lên, nhưng một bên lại là tướng công, đương nhiên là Hữu Nhân nghiêng về phía Thuộc Phong hơn, nhưng nàng cũng không muốn Chúc Kiếm Khác bị thương.

Hai thân ảnh cao to đối diện nhau, Thuộc Phong nheo mắt lại, Chúc Kiếm Khác cũng không tỏ ra yếu kém cũng bày trận thế.

Từng cơn gió thổi nhẹ qua, giữa hai người là một luồng khí lạnh buốt người.

Mà ở dưới võ đài, Hữu Nhân nhìn Thuộc Phong chăm chăm, bất an tới mức tim sắp nhảy lên tận miệng.

“Chuẩn bị... bắt đầu!”

Phán quan (*) ra lệnh một tiếng, Thuộc Phong và Chúc Kiếm Khác cùng phản ứng, quyền ra với lực đạo mãnh liệt nhanh tới mức khiến người ta hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Rơi Xuống: Say Đắm (3)

Người ngoài nếu không hiểu gì về võ thuật sẽ không biết chỉ trong khoảng thời gian một cái nháy mắt bọn họ đã dùng rất nhiều chiêu thức, lực đạo dùng mạnh đủ để khiến một người bình thường dính một quyền cũng có thể mất mạng.

Thuộc Phong và Chúc Kiềm Khác cùng lùi lại, trong lúc đánh bắt ngờ, Chúc Kiềm Khác bị Thuộc Phong đánh trúng một quyền.

Hắn lao đảo lui về phía sau vài bước, dựa vào bản lĩnh ổn định lấy lại trọng tâm.

Trước mặt mọi người dần lộ vẻ thất thế, mảy kiếm anh khí của Chúc Kiềm Khác nhú lại, hai tròng mắt nheo lại biến hóa một cách kỳ lạ.

“Thuộc Phong! Cẩn thận!”

Cuối cùng Hữu Nhân vẫn không thể kiềm chế được, nàng đứng lên, giống đề ý đến lễ tiết hết lớn về phía Thuộc Phong.

Thuộc Phong quay về hướng tiếng gọi theo bản năng.

Bất lấy thời cơ, Chúc Kiềm Khác tung một quyền, Thuộc Phong phục hồi lại tinh thần đã không kịp tránh, nắm đấm giáng mạnh xuống bên má hắn, tơ máu tràn ra từ miệng vết thương.

“Thuộc Phong!”

Hữu Nhân hoảng hốt, gương mặt thanh lệ đột nhiên tái xanh.

Thuộc Phong bị đánh trúng một quyền, nàng còn cảm thấy đau đớn hơn là nàng bị đánh.

“Kém cỏi!”

Thuộc Phong hướng lên trên gất một tiếng, hung hăng quyết vết máu vừa chảy ra, đôi mắt thăm dò Chúc Kiềm Khác.

Hừ, dám đánh lên hắn, thật đúng là không muốn sống nữa rồi!

“Àm!”

Lúc hắn chuẩn bị đánh trả thì phán quan lại ra hiệu nghỉ giải lao.

“Thuộc Phong! Chẳng có sao không?”

Hữu Nhân nóng lòng chạy tới nơi nghỉ ngơi ở dưới võ đài, kéo ống tay hắn hỏi.

Thuộc Phong trừng mắt nhìn nàng.

“Người nói không có sao?”

Đều là do nữ nhân này làm hại, nếu không phải nàng đột nhiên kêu tên hắn, thì hắn cũng không đến mức phân tâm bị người ta ám toán rách cả miệng.

Hữu Nhân nhủ chặt mày tự trách, đôi mắt dầm nước nhìn vết thương của hắn, đối với lời trách làm ngơ của hắn, bộ dạng đau lòng của nàng giống như che trở báo bồi quý giá của mình.

“Xin lỗi, đều tại ta không tốt...”

Nàng kiễng mũi chân lên, nói nhẹ bên môi hắn.

“Phong... còn đau không?”

Nàng dịu dàng hỏi nhỏ, giọng nói mềm mại, giống như không nhìn thấy những ánh mắt chú ý xung quanh.

Cử động thân mật như vậy, nếu là người không biết rõ ràng tình hình, nhất định sẽ cho rằng cặp phu thê Thuộc Phong Hữu Nhân đang ân ái, tình như keo sơn.

Yết hầu Thuộc Phong chuyển động, đôi mắt chăm chú nhìn nàng, vốn đang một bụng đầy tức giận, chỉ bằng vài lời nói nhỏ nhẹ của nàng mà trong chớp mắt đột nhiên biến mất gần như hoàn toàn.

Hữu Nhân nhủ mảy lại thấy hắn lâu không trả lời, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Nhất định là rất đau phải không?”

Nàng không mong hắn đáp lại, chỉ muốn tự hỏi thôi.

Ngón tay thon dài ngọc ngà cần nhận chạm vào vết thương kết tơ máu của hắn, liền đau lòng.

Bị ngón tay hơi lạnh của nàng chạm vào, Thuộc Phong tránh mặt sang một bên theo bản năng.

Hữu Nhân đột nhiên ngẩng lên, trong đôi mắt to hiện lên sự bi thương.

Hắn, không thích nàng chạm vào —

Đôi tay nhỏ bé khựng lại trong không trung nửa khắc, cuối cùng cũng thất vọng chậm rãi thu tay về.

Thuộc Phong lúc này lại nhủ chặt lông mày, dường như là cùng lúc đó nắm lấy cổ tay nàng, ấn những ngón tay mềm mại của nàng lên khoe môi mình.

“Cũng tạm, không quá đau!”

Giọng hắn rất thấp, ngữ điệu dễ nghe, giống như là cổ độc vậy.

Lúc này hắn dịu dàng với nàng như vậy, khiến nàng nhất thời choáng váng.

“Thật... thật không?”

Hữu Nhân nỉ non, lo lắng hỏi.

Bàn tay to ấm áp của hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Đương nhiên, hơn nữa ta nhất định sẽ thắng!”

Ngữ khí của hắn rất chắc chắn khi trả lời nàng, thậm chí còn cong khoe mắt tà mị.

Không hiểu sao, nhìn nàng, hắn lại cảm thấy tận sâu trong đáy lòng có một cảm giác ấm áp chạy qua.

Đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh giống như có năng lực vô tận, lại có thể khiến trái tim đã sớm đóng băng của hắn trở nên ấm áp.

“Ta nói ta sẽ thắng! Ngươi tin không?” Hắn đột nhiên hỏi.

Hữu Nhân kinh ngạc nhìn hắn, lại tiếp tục choáng váng không hiểu nhu tình của hắn.

“Chàng nói gì ta cũng tin!”

Đây vẫn luôn là câu trả lời của nàng.

Hắn hài lòng, khoe miệng nổi lên ý cười.

Mà một màn triển miên này cũng thu hết vào trong mắt một người nào đó.

“Thời gian nghỉ ngơi đã hết... Mời Thuộc Vương Gia và Chúc Tướng Quân trở về vị trí.”

Phán quan gõ một tiếng trống to, lớn giọng hô.

“Thuộc Vương Gia, đắc tội!”

Chúc Kiểm Khác khom người bày thế, lập tức nhảy về phía Thuộc Phong đánh úp, muốn dùng chiêu “Tiên phát chế nhân” trong “Xuất kỳ bất ý” (*)

(*) Tức là khống chế người khác trong lúc đối phương không đề ý.

Tìm Hữu Nhân lập tức nhảy lên tới tận huyệt, nàng dùng tới một trăm hai mươi phần lực chú ý tới diễn biến, một khắc cũng không dám rời.

Thuộc Phong biết trước Chúc Kiểm Khác sẽ dùng chiêu này nên thoải mái nghiêng người tránh.

Sau một trận ác chiến, hai bên vẫn đang giằng co, cả hai đều đã bị thương, nhưng vẫn bất phân thắng bại.

“Thiên Giới, nếu hai người họ vẫn bất phân thắng bại thì đều phong là Ba Đồ Lão cũng được. Dù sao thì võ nghệ của họ cũng đều xuất sắc như nhau, thêm một Ba Đồ Lão nữa đối với Thiên Vũ triều chúng ta cũng không phải là quá tệ. Cũng không nhất thiết phải phân định thắng bại, khiến cả hai cùng bị thương.”

Ân Sưong đã mang thai nhiều tháng quần lấy cánh tay Hoàng Đế tướng công, ghé vào lòng ngực hắn nũng nịu nói nhỏ vài lời.

Long Thiên Giới nhíu đôi mày anh tuấn lại, nhìn ái thiếp trong lòng, hạ giọng kiên trì giải thích.

“Nhưng Ba Đồ Lão là phong điển được cử hành từ rất lâu rồi, từ trước đến nay chỉ có một người có tư cách nhận vòng nguyệt quế thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Rơi Xuống: Say Đắm (4)

Edit + Beta: Dực

Ân Sương chu chu cái miệng nhỏ nhắn, cầm bàn tay hắn đặt lên bụng mình.

“Chàng có cảm thấy tiểu bảo bối trong bụng ta đang phản kháng không? Cơ thể người ta bây giờ đang cảm thấy khó chịu, lại vì thể diện của chúng ta. Nhưng trận đấu này mãi chưa kết thúc, bao giờ mới xong đây?”

Ân Sương chớp mắt giả bộ đáng thương, oán giận nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của hắn.

Nàng đã sớm nắm được điểm yếu quá yêu mình của Hoàng Đế phu quân, sẵn sàng “tùy ý làm bậy” vì nàng.

“Trận đấu kết thúc, phong lai người làm Ba Đồ Lão.”

Nghe Ân Sương nói cơ thể không khỏe, hắn cũng không kiên trì nữa, tuyên bố kết quả qua loa, sau đó xoay người ôm Ân Sương đứng lên tới nơi yên tĩnh.

“Đứng lên đi lại có thấy tốt hơn không?”

“Ừm”

Ân Sương tựa vào trong vòng tay hắn, dịu dàng lên tiếng trả lời, hưởng thụ toàn bộ sự bảo vệ của hắn.

Nàng biết, bản thân mình có được tình yêu không bao giờ thay đổi của hắn như vậy là đủ rồi.

Về phần có đúng là như vậy hay không thì khó nói lắm—

Nàng thấy vẻ mặt nha đầu Hữu Nhân có vẻ căng thẳng, nàng mới nói “lời nói dối đầy thiện ý” với tướng công, hiểu được đối với thê tử yêu trọng phu mà nói, kết quả thắng bại không phải là quan trọng nhất, chỉ cần hắn bình an may mắn là được.

“Thuộc Phong! Cuối cùng trận đấu cũng kết thúc!”

Hữu Nhân chờ dưới lời đài, thấy Thuộc Phong đi xuống, thở ra một hơi như trút được gánh nặng.

“Phong, chàng ra nhiều mồ hôi quá.”

Hữu Nhân lấy khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hắn, nhẹ giọng yêu thương.

Lần này Thuộc Phong không hề ngăn cản hành động thân thiết của nàng, chỉ sững sờ vì biểu tình nhũ mào lo lắng cho hắn của nàng, ánh mắt hắn đặt trên người nàng, một cái nháy mắt cũng không có.

“Nhưng, ta không thắng!”

Tuy không phải kết quả hài lòng, nhưng tâm tình vẫn bình tĩnh, không biết vì sao.

“Sao chàng lại không thắng được? Chàng đã là Ba Đồ Lão, chẳng lẽ không đúng sao?”

Hữu Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên tươi cười với hắn.

Hắn nhướn mày

“Ngươi không thất vọng?”

“Sao ta phải thất vọng? Trong lòng ta chàng là người thắng cuộc rồi, huống chi, ta chỉ mong chàng bình an.”

Hữu Nhân nhìn hắn chăm chú.

Thuộc Phong ngẩn ra, yên lặng một lúc lâu.

“Chàng có thể đáp ứng với ta sau này sẽ không tham gia hoạt động nguy hiểm này không, thật đáng sợ.”

Hữu Nhân chuyên chú xử lý vết thương cho hắn, trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

Nàng từng nghe ca ca nói, có người vì tranh đoạt danh hiệu này mà bị đánh cho chết tươi, trận đấu thể này quá tàn nhẫn đầy máu tanh, nàng không muốn Thuộc Phong gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Rơi Xuống: Say Đắm (5)

Edit + Beta: Dục

“Ngươi rất quan tâm?”

Hắn nhìn lại nàng.

“Ta, đương nhiên là quan tâm! Bởi vì chàng bị thương, trong lòng ta cũng rất đau.”

Hữu Nhân dùng sức gặt đầu.

Thuộc Phong trầm mặt, sau một lát đột nhiên đưa tay ôm lấy eo Hữu Nhân.

“Chúng ta về.”

Hắn ôm eo Hữu Nhân đi, nàng lại nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn như thế này, nàng không quen.

“Nhân nhi, còn nhớ ta không?”

Chúc Kiềm Khác cũng rời khỏi lời dài, đứng chắn trước mặt hai người.

Hữu Nhân ngai ngừng gặt đầu.

“Là Khác ca à!”

Khi còn nhỏ vẫn chỉ có hắn giúp nàng, còn những đứa trẻ khác thì lại luôn bắt nạt nàng.

Chúc Kiềm Khác giặt mình, sau một lúc mới gọi ra được ý cười.

“Muội còn nhớ.”

Khóe miệng hắn nhếch lên thành nụ cười, lại có chút chua xót.

Lần này trở về, trừ việc giành danh xưng Ba Đồ Lỗ, thì thực ra còn muốn xin Hoàng Thượng chỉ tứ hôn.

Nhưng không ngờ nàng đã lập gia thất từ nửa năm trước, đối phương lại là Thuộc Phong – kình địch của hắn trong trận đấu này.

“Đương nhiên rồi, hồi còn bé chúng ta hay chơi với nhau mà, đương nhiên là ta nhớ”

Hữu Nhân thoải mái cười nói, lại phát hiện sắc mặt của Thuộc Phong đứng bên cạnh đã rất khó nhìn.

“Còn không về?”

Thuộc Phong nhui mày, ngữ khí nói với Hữu Nhân đột nhiên rất khó nghe.

“A?”

Hữu Nhân bị hấn dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên kinh hãi.

“Nếu người muốn nói chuyện phiếm, vậy cứ tự nhiên đi.”

Thuộc Phong vừa nói, tay cũng vừa thả cổ tay nhỏ nhắn của nàng ra.

“Phong!” Hữu Nhân nhanh tay kéo hấn lại “Ta và Khác ca ca không hàn huyên nữa, chúng ta cùng hồi phủ đi!”

Thuộc Phong liếc nàng một cái, hơi nhếch nhếch khóe miệng lên, ngạo mạn trừng khuôn mặt cương nghị của Chúc Kiềm Khác.

“Khác ca ca, chúng ta về trước. Sau này khi nào rảnh ca hãy tới Vương Phủ chúng ta làm khách, lúc đó ta sẽ lại hàn huyên với ca.”

Hữu Nhân túm chặt lấy tay áo Thuộc Phong, rất sợ hấn không nhận được mà nổi giận.

“Ừ, khi nào rảnh rồi ta sẽ tới Vương Phủ thăm muội.”

Tuần mâu của Chúc Kiềm Khác nhìn chằm chằm cử chỉ thân mật của Hữu Nhân và Thuộc Phong, mày kiếm anh khí hơi gầy, nhưng bên ngoài vẫn không có biểu hiện gì khác thường

---

“Thuộc Phong, chàng đừng đi nhanh như vậy, ta theo không kịp.”

Sau khi rời khỏi lối dài một đoạn, Thuộc Phong đột nhiên thả tay Hữu Nhân ra, đi trước một mình.

Nàng chỉ có thể thở hồng hộc cố gắng chạy theo bước chân của hấn.

“Người với tên Chúc Kiềm Khác kia có quan hệ gì? Còn bắt chuyện với người, làm trò trước mặt ta, ý tứ tốt quá nhỉ?”

Thuộc Phong đột nhiên quay đầu lại, làm theo bộ dạng nói chuyện của Hữu Nhân nói nghe rất kỳ quái.

“Ta,,,”

Hữu Nhân dừng chân lại, đột nhiên bị hấn hỏi dồn khiến nàng không hiểu gì.

“Ta và hấn là bạn tốt cùng nhau lớn lên...”

Hữu Nhân hét to một câu, cũng không hiểu hấn đang khó chịu cái gì.

“Bạn tốt?” Thuộc Phong hí mắt “Là tình nhân thanh mai trúc mã sao?”

Hấn châm chọc nói.

Vừa rồi về mặt Chúc Kiềm Khác nhìn Hữu Nhân hoàn toàn không thích hợp, lại dám không che dấu trước mặt hấn, nhìn nàng không chớp mắt, điều này khiến hấn bức mình!

Vẫn tưởng rằng xứ nhà đầu này không có nam nhân nào hoan nghênh, thế mà đào hoa lại tới không ngừng.

Xem ra trên đời này, nam nhân không có mắt quạ thật cũng rất nhiều!

“Thuộc Phong, chàng đang nói gì vậy? Ta với Khác ca ca chỉ là bạn chơi khi còn bé thôi, Khác ca ca rồi đi từ rất sớm, làm sao có thể là người yêu được?”

Hữu Nhân nhanh chóng giải thích.

Thuộc Phong thờ mạnh một tiếng, gương mặt nghiêm khắc.

“Khác ca ca, gọi cũng thật thân thiết.”

Hữu Nhân nhủ chặt mày, đứng trước mặt hấn, không ngại phiền giải thích.

“Chàng đừng hiểu nhầm, trước đây ta hay gọi hấn như thế. Hấn lớn hơn ta chín tuổi, bằng tuổi chàng, cũng không thể không phân biệt lớn nhỏ gọi thẳng tên hấn được!”

Hấn cười nhạo

“Ta hiểu nhầm cái gì? Cho dù hấn ta với người có là thật, ta cũng không quan tâm”

Hấn cố chấp nói không can thiệp vào chuyện trước đây nàng với nam nhân khác kết thân, cố gắng quên đi toan tính ngày càng mãnh liệt trong lòng.

Nhưng lời vừa nói khỏi miệng, một cảm giác chua xót lan rộng ở trong lòng hấn.

Mà cảm giác kỳ quái khó hiểu này lại khiến hấn phát cáu.

Hữu Nhân sững sờ đứng tại chỗ, đôi mắt long lanh trở nên buồn bã u ám.

“Vậy chàng muốn ta làm thế nào? Chàng đừng tức giận được không?”

Hữu Nhân do dự nói, tâm thường giống như đang cầu xin.

Cổ họng hấn căng thẳng, hấn trừng khuôn mặt nhỏ bé của nàng.

“Sau này không được làm loạn thân thiết với nam nhân khác như thế nữa, nghe không?”

Thuộc Phong dần hạ hỏa.

“Nghe.”

Thấy vẻ mặt hấn không âm trầm nữa, Hữu Nhân nở nụ cười, chủ động nắm tay hấn, tựa vào vai hấn.

“Ta chỉ thân thiết như vậy với chàng, như vậy được không?”

Thuộc Phong bị kiềm hãm, bộ dáng tươi cười mỉa mai của nàng nhất thời khiến hấn lung lay.

Mắt nhìn cánh tay nhỏ bé của nàng đang kéo, trong lòng đột nhiên rung động.

“Chúng ta đi thôi, chắc là Tiểu Bạch đang rất đói.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân kề sát vào vai hấn.

Thật tốt, hấn không cự tuyệt.

Hơn nữa, bộ dạng tức giận vừa rồi của hấn, có thể giải thích là vì hấn đang ghen không?

Như vậy có phải hấn đã có một chút quan tâm tới nàng không, cũng không phải biểu hiện thờ ơ trước đây của hấn nữa đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Rơi Xuống: Ác Mộng Bắt Đầu (1)

“Ngọc chủ tử, sao người lại...”

Ly Ly che miệng hoảng sợ nhìn Ngọc Nhi không ngừng nôn khan.

Đã tròn hai tháng Thuộc Vương Gia không tới phòng chủ tử, vậy mà bây giờ chủ tử lại có phản ứng mang thai, và lại hơn hai tháng nay cũng không có biểu hiện gì.

Ngọc Nhi dùng sức ôm ngực mình, triệu chứng đã giảm bớt một chút mới ngẩng đầu lên, trông mắt đầy nước mắt trông Ly Ly đang hoảng sợ.

“Không được nói ra ngoài...nếu không ta cắt lưỡi người, biết không?”

“Nhưng, nương nương, người...”

“Câm miệng!”

Ngọc Nhi quát Ly Ly, may ngài mảnh khăn nhú lại, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Nếu không phải nữ nhân chết tiết kia cứ bám lấy Vương Gia suốt ngày mà vẫn không mang thai, nàng ta cũng không phải đi tìm nam nhân khác! Nói đúng ra là chỉ tại nữ nhân vô dụng kia làm hại!

“Ngọc chủ tử, không thể giấu được đâu! Cho dù có tìm người che giấu, cũng rất dễ lộ ra sơ hở.”

Ly Ly sợ hãi nói, nhờ tai tiếng này mà bại lộ, nàng ta nhất định sẽ bị liên lụy, đến lúc đó nhất định sẽ không sống nổi.

Ngọc Nhi nhú mày, con người không an phận đảo tròn, đột nhiên neho lại kỳ quái.

“Ai nói ta muốn giấu? Ta muốn hải tử này giúp ta lên cao, nó sẽ là nhi tử của Vương Gia, tương lai sẽ là Tiểu Vương Gia.”

Ly Ly bị vẻ mặt đáng sợ dọa cho tái mặt.

“Nhưng...”

“Ta nói là được!”

Nàng ta không cho Ly Ly xen vào, âm hiểm nhưn mày.

Nếu ý trời đã như thế, vậy nàng ta nhất định sẽ lấy giả làm thật!

“Vương Gia, xảy ra chuyện rồi!”

Tần Tương lao đảo chạy vào, Thuộc Phong ngẩng đầu lên.

“Nàng ta làm sao?”

Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ nha đầu kia lại gây chuyện, ý nghĩ này giống như phản xạ có điều kiện xuất hiện trước tiên trong não hắn,

“Nàng, nàng thất cổ tự sát, may có người phát hiện đúng lúc mới không xảy ra chuyện lớn!”

Tần Tương dùng sức gạt đầu, thờ hồn hèn bởi vì tình huống khẩn cấp nên hắn chạy đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Thất cổ? Sao lại vậy? Hôm nay ta thấy nàng rất tốt mà!”

Thuộc Phong không thể tin được kéo áo Tần Tương, trông mắt tròn trũng.

Buổi sáng còn nói chờ hắn trở về dùng bữa, tại sao vô duyên vô cớ lại tự sát!

Tần Tương ngẩn người, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

“Không phải! Không phải Vương Phi nương nương! Là Ngọc chủ tử treo lụa trắng thất cổ!”

“Ngọc Nhi?”

Thuộc Phong nhưn mày, cả người hắn thả lỏng, tay nắm cổ áo tần Tương cũng thả ra.

“Sao nàng ta lại tự sát?”

Ngữ khí của hắn rõ ràng là đã bình thản hơn, chỉ hơi nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Rơi Xuống: Ác Mộng Bắt Đầu (2)

“Chuyện không phải quá rõ ràng sao, nhưng nghe nha hoàn Ly Ly hầu hạ Trần chủ tử nói Ngọc chủ tử quá nhớ Vương Gia, mà hơn hai tháng liền tiếp Vương Gia không đi gặp Ngọc chủ tử, nên...”

Tần Tương nói đến chủ đề nhạy cảm nên dừng lại không nói gì nữa.

“À! Nữ nhân giỏi đóng kịch!”

Khóe môi Thuộc Phong câu ra một nụ cười nhạt, loại khổ nhục kế này, hắn đã biết từ lâu rồi.

“Vậy Vương Gia, người có đi thăm nàng không?”

“Thăm? Sao lại không thăm?”

Thuộc Phong nhướn đôi lông mày rậm, lập tức tiếp lời, nhưng vẻ mặt lại hơi lo lắng.

Hắn muốn mở mang kiến thức xem xem nữ nhân sau khi tuyệt vọng từ từ sẽ thế nào.

“Ly Ly, người buông ra! Để ta chết đi, dù sao ta cũng không có được sự yêu thương của Vương Gia, không bằng chết đi, chết rồi sẽ hết!”

Ngọc Nhi thoáng nhìn thấy bóng người bên ngoài liền ra hiệu bằng ánh mắt với Ly Ly, lớn tiếng khóc.

“Ngọc chủ tử, người còn phải bảo vệ thai nhi, mọi chuyện đều có thể nói chuyện, có lẽ mấy tháng nay Vương Gia bận nhiều chuyện, trong lòng Vương Gia nhất định là rất nhớ thương người, người không nên tự sát!”

Ly Ly làm bộ kéo nàng ta, Ngọc Nhi dùng sức giãy dụa trông rất thật.

“Ta không muốn sống nữa! Ta không muốn sống nữa! Không được nhìn thấy Vương Gia ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

Thuộc Phong đi đến cửa, đứng nghe tiếng tranh chấp trong phòng, tiếng nước nở của Ngọc Nhi lại càng chói tai hơn.

“Được rồi! Làm loạn đủ chưa?”

Thuộc Phong dừng chân, mây kiếm lộ ra một luồng âm khí, không vui quát.

Ngọc Nhi quay đầu lại, nhìn Thuộc Phong một lúc lâu, làm ra vẻ vui mừng, lao tới như con muỗi.

“Vương Gia! Người muốn thiếp sao?”

Nàng ta ghé vào ngực Thuộc Phong khóc nước nở.

Thuộc Phong cúi đầu chán ghét liếc nàng ta một cái.

“Đừng đến đây.”

Hắn khôi phục vẻ lãnh đạm, lười biếng mở mắt nhìn nước mắt của nàng ta thấm đầy áo ngoài của hắn, thật phiền!

“Tại sao hai tháng nay người không quan tâm tới thiếp?”

Ngọc Nhi ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên lộ ra má lúm đồng tiền, không chịu buông tha.

Khóe môi Thuộc Phong cong lên thành một đường cong lạnh lẽo

“Người trách ta không quan tâm người? Là như vậy?”

Ngọc Nhi ngẩn ra, lập tức oán giận.

“Người, quên thiếp, bây giờ chỉ nghĩ tới phòng của nha đầu ngu ngốc kia thôi!”

“Hỗn xược!” Gương mặt tuấn tú của hắn trở nên u ám trong nháy mắt “Nha đầu ngu ngốc là để người gọi sao? Nàng là chính thất, người cùng lắm cũng chỉ là một tiểu thiếp!”

Ngọc Nhi thấy phản ứng này của hắn, hoảng sợ mở to mắt, nước mắt lại giàn dụa.

“Trước đây người không nói như thế với thiếp, thiếp vẫn gọi nàng ta là nha đầu ngu ngốc người cũng chưa bao giờ bảo vệ nàng ta. Vương Gia, người đã bị nha đầu đó đầu độc cái gì, tại sao chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã bị nàng ta đoạt mất hồn phách?”

Nàng ta cũng không phải ngu ngốc, nàng ta biết bây giờ vị trí của nàng ta ở trong lòng Vương Gia đã tụt dốc không phanh.

Thậm chí ngay cả một cái liếc mắt hán cũng không thèm liếc.

Dung mạo mỹ lệ cũng không hấp dẫn được ánh mắt của hán, không có một chút tác dụng, hoàn toàn không có tác dụng!

“Miệng chó không thể nhô ra răng ngà!”

Hán chán ghét đầy cơ thể thom ngát của Ngọc Nhi ra, không thể nhìn được nói.

Hán đã hoàn toàn mất hứng thú với nữ nhân này.

Không biết vì sao mà ngay cả gương mặt này cũng mất đi lực hấp dẫn với hán.

“Chờ đã, Vương Gia!” Ngọc Nhi gọi theo hán “Nếu không phải trong lòng người có quý, tại sao khi thiếp nói người bị nàng ta câu dẫn hồn phách, người phải kích động như vậy?”

Sắc mặt âm trầm của hán lại càng biến hóa kỳ lạ.

“Không liên quan gì đến ngươi! Chuyện không liên quan ngươi bớt quản đi, quan tâm bản thân cho tốt đã! Còn nữa, đừng có lặp lại mấy trò khi khóc nháo đòi thất cô tử từ nữa, ta đã biết mấy trò khi này của nữ nhân từ lâu rồi. Ta nhìn một lần, tuyệt đối không có lần sau!”

Ánh mắt sắc bén của hán lướt qua gương mặt cứng nhắc của Ngọc Nhi, không hề lưu tình nói.

“Tần Tương, chúng ta đi!”

Vừa dứt lời hán đã quay người muốn rời đi.

“Vương Gia! Mấy ngày nay người lạnh nhạt với thiếp, căn bản là hoàn toàn không nhìn tới thiếp, chẳng lẽ không nhận ra người đối với nàng ta không chỉ là chơi đùa thôi sao?”

Ngọc Nhi nhìn về phía lưng hán lớn tiếng hỏi vặn lại.

Thuộc Phong hung hăng quay sang trừng nàng ta, không nói được lời nào.

“Có phải người đã muốn động tâm rồi không?”

Ngọc Nhi tiến thêm một bước hỏi, gân xanh trên trán Thuộc Phong càng nổi lên rõ hơn.

“Không!”

Hán phủ nhận theo bản năng, trong ngực có một loại nghi vấn không thể nói rõ được.

“Nếu đúng như vậy thì người chứng minh cho thiếp đi!”

Ngọc Nhi tiến tới trước mặt hán, ngón tay mềm mại vuốt nút áo trên tà áo hán, cời một nút, nghịch trong tay, ý muốn khiêu khích hán.

Ly Ly thấy thế liền cười trộm, biết với bản lĩnh của chủ tử mình, nhất định sẽ nhanh chóng thành công, liền cố gắng kéo Tần Tương ra ngoài.

Con người Thuộc Phong nhìn thẳng Ngọc Nhi dò xét, đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp, vẻ mặt khiến người ta khó nắm bắt.

Trong đầu lại đột nhiên xuất hiện nụ cười của xú nha đầu kia, bộ dạng thực sự cao hứng gọi tên hán. . .

Điều này khiến hán chán nản!

“Đã rất lâu thiếp không được hầu hạ Vương Gia. . .”

Ngọc Nhi ngẩng mặt lên, đôi mắt hàm chứa ánh nhìn câu dẫn.

Thuộc Phong đột nhiên mạnh mẽ cầm tay nàng ta giữ chặt trong lòng ngực mình, hai mắt nheo lại một cách quý dị.

“Muốn. . . bốn Vương sẽ cho ngươi!”

Chương 188: Rơi Xuống: Ác Mộng Bắt Đầu (3)

Edit + Beta: Dực

“Muốn... bốn Vương sẽ cho ngươi!”

Hắn hung bạo trừng nòng ta, thô lỗ xé rách y phục Ngọc Nhi, chỉ nghe thấy tiếng vải vóc bị xé rách vang lên, y phục và yếm của Ngọc Nhi đã rơi xuống.

Tháng sau, Từ Đình uyển truyền ra tin tức Ngọc Nhi có thai.

Vương phủ vốn đang bình ổn đột nhiên bị ném một trái pháo lớn, nhất thời nổi lên làn sóng.

“Vương Gia, Ngọc chủ tử mang thai, Hầu đại phu chẩn đoán chính xác thai nhi đã hơn một tháng.”

Tần Tương bầm báo, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Thuộc Phong lập tức nhũu mày thành rãnh sâu, mặt đen lại, không nói gì, một lúc lâu sau mới nói hai chữ “Tra rõ”.

“Nương nương, Vương Gia tới!”

Từ Ngọc ôm Tiểu Bạch mừng rỡ nói.

“Thật không? Hôm nay thật sớm!”

Hữu Nhân lập tức đứng lên, mỉm cười ra ngoài đón.

“Phong!”

Vừa nhìn thấy Thuộc Phong nàng đã nhào vào lòng hắn, không hề nhận ra sắc mặt hắn trầm xuống không giống mọi ngày.

“Công việc hôm nay đều làm xong hết rồi sao, sau này phải dùng bữa tối xong mới được về đó!”

Hữu Nhân ghé tai vào nơi đặt trái tim của hắn, thấy tim hắn đập mạnh.

Biểu tình của Thuộc Phong không giống như thường ngày nhìn lại nàng, kéo tay nàng lại.

“Mang theo chó, lui ra cho ta!”

Một lát sau, hắn đột nhiên trầm giọng ra lệnh cho Từ Ngọc.

Tối tận khi trong phòng chỉ còn hai người Hữu Nhân mới cảm giác được có gì đó không đúng, lồng ngực vốn ấm áp bây giờ đã lạnh như băng.

Nàng chần chừ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lơ mơ nhìn hắn.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao nhìn chàng có vẻ không vui thế?”

Hắn trừng nàng, khuôn mặt tuấn tú đóng băng.

“Ngọc Nhi mang thai hơn một tháng!”

Vẻ mặt tươi cười của Hữu Nhân đông cứng lại, đại não nổ tung một tiếng, ngay cả sức lực để tự hỏi để tự nhích nhích cũng không còn.

Nàng còn chưa được nghe qua chuyện này, trong lòng vốn chưa có chuẩn bị gì.

“Vậy, vậy là tốt...”

Qua một lúc, nàng mới dần dần mở miệng nói vài tiếng, nhưng trong đầu thì hoàn toàn trống rỗng.

Thuộc Phong nhướn mày.

“Người không có gì khác muốn hỏi sao? Không hỏi vì sao ta với người ở cùng một chỗ lại có thể khiến nữ nhân khác mang thai sao?”

Khẩu khí của hắn lại càng dồn dập, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Không, không có gì hỏi cả, nàng ấy là tiểu thiếp của chàng, mang... mang thai cũng là chuyện bình thường, chàng không cần phải nói cho ta biết...”

Nàng trốn tránh xoay người... nàng không muốn thể hắn thấy sự yếu đuối bất lực của mình lúc này, bối rối và hiện thực đột nhiên thúc đẩy bản năng muốn thoát ra của nàng

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Rơi Xuống: Ác Mộng Bắt Đầu (4)

Edit + Beta: Dực

“Cho dù là trong bụng nữ nhân khác mang hài tử của ta, người cũng không hỏi sao?”

Hắn nheo mắt lại.

Hữu Nhân không hiểu hắn hỏi gì, con người trắng đen rõ ràng của nàng ngược lên nhìn hắn.

“Đứa nhỏ trong bụng nàng ta không phải chính là của chàng sao?”

“Đúng! Là của ta! Sao, bây giờ người thấy khó chịu sao?”

Hắn ép hỏi nàng, giọng như rất muốn biết đáp án.

Hữu Nhân hạ trán chậm rãi lắc đầu.

“Không... Nữ nhân tài giỏi khác sinh hài tử cho chàng, đó là chuyện tốt, dù sao thì một nữ nhân vô năng như ta, cũng chỉ khiến Thuộc Vương Phủ không có con mỗi đời thôi.”

“Người thật... đáng chết, không hiểu gì hết!”

Sắc mặt hắn trầm xuống, đen đến cực điểm, hai mắt đầy lửa giận trợn lên trừng Hữu Nhân như muốn xuyên thủng nàng.

“Chàng, có thể có hài tử, ta mừng thay cho chàng!”

Hữu Nhân cố gắng đè nén sự đố kỵ sắp ừng phát trong lòng, cố gắng ra vẻ thân nhiên.

“Đa tạ người!”

Ngữ điệu của Thuộc Phong mang phản mỉa mai, trừng nàng một cái, sau đó quay người rời đi, chỉ để lại một mình Hữu Nhân vẫn đang ngẩn người.

Thân ảnh nhỏ bé phía sau yếu ớt, vô lực ngồi xồm xuống.

Nàng thực sự rất muốn sinh hạ nhi tử cho hắn, nhưng ông trời đã đoạt mất quyền làm mẫu thân của nàng. Nàng chỉ là một nữ nhân nhỏ bé, tay không thể cầm, vai không thể vác, không đủ sức để làm bất cứ chuyện gì.

Nàng như vậy, còn có tư cách ghen sao, còn có tư cách để bụng việc nữ nhân khác sinh con nói dối tông đường cho hắn sao?

Nước mắt... rơi xuống như mưa...

Nàng vốn tưởng nó đã khô cạn nhưng cuối cùng vẫn rơi không ngừng nghỉ.

“Từ Ngọc, Tiểu Bạch đâu rồi? Người có thấy không?”

Sáng sớm Hữu Nhân tỉnh dậy đã không thấy Tiểu Bạch, nóng ruột tìm kiếm khắp nơi.

“Không thấy, em cũng không biết nữa, em còn tưởng người thả nó ra ngoài chơi!”

Từ Ngọc cũng sốt ruột đứng lên, trước đây lúc nào Tiểu Bạch cũng quấn lấy chủ tử, sao hôm nay ngay cả cái bóng cũng không thấy.

“Ta ra ngoài xem sao!”

Hữu Nhân đi dọc theo Tĩnh Di viện, đi ra đường mòn phía sau tìm, lại nghe thấy tiếng chó kêu ở góc hoa viên, nàng bước nhanh hơn về phía tiếng kêu.

“Con chó chết tiệt, dám cắn vấy ta! Rốt cuộc là súc sinh ai nuôi vậy, Ly Ly mau lấy gậy đánh chết nó đi!”

Ngọc Nhi bị Tiểu Bạch cắn vấy khoa chân múa tay kêu to.

“A...”

Ly Ly cảm gậy run rẩy chuẩn bị đánh.

“Không được!”

Hữu Nhân thấy thế lập tức lớn tiếng ngăn lại.

“Nó là chó của ta, các ngươi không được làm nó bị thương!”

Tiểu Bạch nghe thấy tiếng chủ nhân, lập tức nhả vấy Ngọc Nhi trong miệng ra, vui mừng chạy như vay vào trong lòng Hữu Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Rơi Xuống: Ác Mộng Bắt Đầu (5)

Tiểu Bạch nghe thấy tiếng chủ nhân, lập tức nhả vấy Ngọc Nhi trong miệng ra, vui mừng chạy như vay vào trong lòng Hữu Nhân.

“Là người?!”

Ngọc Nhi nheo mắt phượng lại.

“Nó là con chó điên người nuôi?”

“Nó không phải là chó điên, tên nó là Tiểu Bạch!”

Hữu Nhân trừng to đôi mắt xinh đẹp, quát lại.

“Hừ!” ngọc Nhi hừ lạnh một cái, ánh mắt như dao găm liếc qua Hữu Nhân “Có chủ nhân thì tất có chó! Thấy người là cắn như điên, không phải chó điên thì là gì?”

Có vẻ như Tiểu Bạch nghe hiểu tiếng người, biết có người mắng nó, hung hăng quay về phía hai chủ tử Ngọc Nhi sửa.

“Chó cũng biết phân biệt tốt xấu, có lẽ người bị người khác ghét, ngay cả chó cũng cắn người!”

Hữu Nhân đau lòng vì thấy chó yêu của mình gặp phải người độc ác như vậy, tức giận nói lại.

“Người —“

Ngọc Nhi bị châm chọc lại, dung nhan xinh đẹp lúc đỏ lúc trắng, tức giận đến mức cả người run lên.

“Bây giờ đúng là đã khá hơn rồi, đúng là ngày càng nhanh mồm nhanh miệng hơn rồi!”

Ngọc Nhi nhướn mày châm chọc.

“Nếu như người không quá phận thì ta cũng sẽ không nói như vậy!”

Hữu Nhân dịu lại, tự nhận thấy mình lúc này cũng nói hơi quá.

“Quá phận? Ngươi hoàn toàn không biết thế nào là quá phận! Ta đã mang cốt nhục của Vương Gia, chuyện này ngươi có biết không?”

Nàng ta ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn gương mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng bệch của Hữu Nhân.

“Ta biết, vậy thì sao?”

Hữu Nhân khó khăn mở miệng, cố gắng ra vẻ mạnh mẽ không việc gì cả trước mặt Ngọc Nhi.

“Không ganh tỵ với ta sao? Có phải đang rất tức giận không?”

Ngọc Nhi cười nhạt.

Hữu Nhân mím môi.

“Không, ngươi có thể sinh hài tử cho Thuộc Phong, ta cũng cảm thấy hài lòng thay hắn.”

“Thật? Vậy là ngươi vẫn còn biết hiếu chuyện, biết mình không thể mang thai cũng không ghen ghét khi thấy người khác mang thai, so với Trần A Kiều ở Hán Cung cũng mạnh mẽ hơn một chút, nhưng mà cũng chỉ là những kẻ không thể có con.”

Ngọc Nhi dùng Trần A Kiều vì không có con mà thất sủng ra so với Hữu Nhân, ngầm đem bản thân so với Vệ Tử Phu, ngụ ý chính là một ngày nào đó nàng ta sẽ lấy được Vương vị chính thất, còn Hữu Nhân sẽ giống như Trần Hoàng Hậu sẽ u buồn mà chết trong lãnh cung.

“Ngươi nói chuyện cũng đừng có khó nghe như vậy! Ta không thể sinh được hài tử, nhưng ngươi sắp trở thành mẫu thân, lẽ nào không tích một chút đức, nhất định phải gây sự sao?”

Hữu Nhân không muốn lại cãi nhau với nàng ta, nàng bây giờ đã không còn là tiểu cô nương bất thường có thù tất báo ngày xưa nữa rồi —

Nàng chỉ là một nữ nhân không trọn vẹn, một thê tử không thể sinh nhi tử cho trượng phu mà thôi.

“Ngươi không muốn chấp nhận thì đó cũng là sự thật. Hai tháng trước, ta chỉ ở cùng Vương Gia có một lần đã lập tức có tin vui, còn ngươi? Ở cùng Vương Gia lâu như vậy mà ngay cả một cái trứng cũng không sinh ra nổi, còn có tư cách để ta nói chuyện lễ phép một chút sao?”

Ngọc Nhi chanh chua nhếch khóe miệng cười mỉa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân trắng bệch, không nói ra lời nào.

Ngọc Nhi chậm rãi tiến tới gần nàng.

“Có phải đang rất hoang mang không, rõ ràng là Vương gia bị ngươi chiếm lấy nhưng vẫn gieo hạt trên người ta? Lại một lần là được?”

“Ngươi đừng nói nữa! Ta không muốn nghe!” Hữu Nhân ôm Tiểu Bạch yếu ớt lắc đầu.

Không thể mang thai, đây là nỗi đau lớn nhất của nàng.

Mà Ngọc Nhi lại rất dễ nhận ra.

“Sao? Kích động như vậy còn nói không đồ kỵ?”

Đôi môi đỏ tươi của Ngọc Nhi kéo ra, cười mỉa với Hữu Nhân.

“Không phải! Ta không có!”

“Ngươi có!”

Ngọc Nhi trừng Hữu Nhân, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên mở to.

“Ngươi đừng nói nữa! Ta van xin ngươi!”

Hữu Nhân vui mặt vào bộ lông dài của Tiểu Bạch, dường như cảm xúc sắp vỡ òa ra.

“Đi! Quận chúa cao quý, ngươi ở đó mà diễn trò một mình đi! Bây giờ ngươi chỉ tạm thời mê hoặc được Vương Gia, chờ ta sinh hài tử xong, mẫu thân như ta có thể dựa vào nhi tử quý báu, đến lúc đó ngươi chỉ có thể tránh sang một bên mà thôi, hơn nữa ngươi không có khả năng mang thai, như vậy là đã quyết định cả đời này ngươi vĩnh viễn không thể ngẩng mặt lên.”

Ngọc Nhi ngang ngược bĩu môi, đột nhiên lộ ra biểu tình tàn nhẫn, lạnh lùng chế giễu.

“Ta thấy ngươi cũng rất có thiên phú nuôi chó, nếu buồn thì xem con chó đó như nhi tử của mình, an phận ở trong Vương Phủ đi!”

Hữu Nhân giật mình, nhìn gương mặt dữ tợn của Ngọc Nhi, nàng cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi tràn ra trong lòng, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân nàng khiến nàng ngay cả rung mình một cái cũng không còn sức.

Nước mắt thương thâm chảy trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, trên mặt đầy nổi lên một đóa hoa trong suốt bằng nước.

Thấy phản ứng của Hữu Nhân, Ngọc Nhi đắc ý mở miệng nhỏ như trái anh đào, còn Ly Ly diu nàng ta đi qua trước mặt Hữu Nhân, trên mặt là biểu tình của kẻ chiến thắng.

Tiểu Bạch kêu nhỏ một tiếng, hiểu được bây giờ chủ nhân đang rất thương tâm, ngoan ngoan nằm trong lòng nàng.

Hữu Nhân gục đầu xuống nhìn Tiểu Bạch, rốt cuộc cũng không thể nhìn được nhỏ giọng nức nở.

Chưa bao giờ nàng thấy mình hèn nhất như vậy.

Không thể chịu đựng được, bị người khác nói lại ba câu, đã trở nên càng ngày càng vô dụng.

“Tiểu Bạch... có phải hần sẽ không muốn ta nữa không...?”

Trong tiếng khóc của Hữu Nhân chứa đầy sự đau đớn.

Sau ngày cãi nhau đó, giữa nàng và hần dường như lại giống mấy tháng trước, không gặp nhau nhiều, lại còn thường dùng lời nói lạnh lùng mỉa mai lẫn nhau.

Tuy rằng mỗi đêm hần đều đến gặp nàng, nhưng vẻ mặt cũng nào cũng đen sì nghiêm nghị.

Nàng mơ hồ, sự cẩn thận của nàng có thực sự hữu dụng hay không?

Kết quả là, vẫn chỉ có thể dùng một lời nhiệt tình để đổi lấy những vết thương không?

Thực sự sẽ có, một ngày nào đó —

Hần sẽ hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng, để nàng một mình lạnh lẽo tuyệt vọng suốt đời sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Rơi Xuống: Mẫu Tử Khúc Mắc (1)

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

“Bà bà, lâu rồi không có tới thăm người, hôm nay ta dẫn theo người đến may cho người mấy chiếc áo ấm.”

Hữu Nhân vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Cứ cách vài ngày, đúng hẹn nàng lại tới thăm Thích Nhượng Lan, hiện tại đã là cuối thu, nàng liền muốn may cho bà bà vài bộ quần áo mùa đông.

“Nhân nhi...”

Thích Nhượng Lan mệt mỏi nằm ở trên giường, yếu ớt trả lời nàng.

“Bà bà, người làm sao vậy?”

Nhận thấy giọng nói không khỏe của Thích Nhượng Lan, Hữu Nhân nhanh chóng bước tới bên giường xem xét.

“Nhân nhi... đầu ta rất đau...”

Thích Nhượng Lan nhần nhần thái dương, đau đớn nhíu mày.

Hữu Nhân khẩn trương đưa tay áp lên trán của bà.

“Trời! Bà bà trán của người sao lại nóng như vậy?”

Trước khi Hữu Nhân đến vài ngày, bà có bị nhiễm phong hàn, về sau Hữu Nhân cũng không tới nữa, bà đành cứ phải chịu đựng tình trạng này.

Vốn chỉ là bệnh nhẹ nhưng không ngờ sau đó lại sốt cao không ngừng.

“Ai... già rồi, sống không có nổi...”

Thích Nhượng Lan càng ngày càng cảm thấy khó chịu, càng ngày càng không thoải mái, đầu choáng mắt hoa.

“Người không được nói điềm xấu, ta sẽ đi mời thầy thuốc! Rất nhanh sẽ trở lại!”

Hữu Nhân lập tức đứng lên muốn rời đi, nhưng tại lại bị Thích Nhượng Lan gắt gao giữ lại, vô lực lắc đầu.

“Không cần phiền toái như vậy, cứ để ta như vậy thôi... Đây chính là số mệnh của ta, là ông trời trừng phạt ta năm đó đã bỏ Phong nhi lại mà đi... hôm nay cũng coi con như chưa từng tới đây, nên quay về đi...”

Hữu Nhân cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Thích Nhượng Lan, không hiểu sao cảm thấy lo lắng không yên.

Nàng còn nhớ rõ lúc mẫu thân của nàng ra đi, đó cũng là lời nói cuối cùng bà để lại cho nàng.

Nỗi đau đớn này nàng đã trải qua một lần, không muốn lại tiếp tục trải qua lần thứ hai.

“Bà bà, ta đi gọi Thuộc Phong đến! Chẳng có thể mời thầy thuốc giỏi nhất trong kinh thành!”

“Phong nhi...”

Trên gương mặt Thích Nhượng Lan hiện lên vẻ lưu luyến. Hữu Nhân nhận ra được, vội hỏi.

“Vì để có thể nhìn thấy Thuộc Phong, người nhất định phải chờ ta.”

Thích Nhượng Lan gật gù đầu, nhìn bóng dáng cuống quýt của nàng biến mất dần, không khỏi cảm thấy bản thân có phúc.

“Người đi đường kiểu gì vậy? không có mắt nhìn sao?”

Hữu Nhân vừa mới bước vào vương phủ, liền đụng phải Thuộc Phong đang có ý định xuất môn.

“Phong! Chẳng mau, mau đi theo ta! Bà bà bị bệnh thật sự rất nghiêm trọng, người muốn gặp chàng!”

Hữu Nhân vội vàng tiến tới lôi kéo Thuộc Phong, muốn dẫn hắn đi theo mình.

“Từ từ, người, nữ nhân này phát điên cái gì?”

Thuộc Phong giằng tay ra khỏi tay Hữu Nhân, trừng mắt nhìn nàng.

“Ta không điên! Là sự thật! Bà bà thực sự bị nhiễm phong hàn rất nặng, là do ta đã mấy ngày liền không có tới thăm bà nên bà mới bị bệnh nặng như vậy! Ta thấy bà bà như muốn ngất đi, giống như không còn ý chí để tiếp tục sống nữa, hiện tại chỉ có chàng mới cứu được bà! Chàng là sinh mệnh của bà, chỉ cần chàng chịu đi gặp bà, bà nhất định sẽ có ý chí để sống tiếp!”

Hữu Nhân không chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt đen xì của Thuộc Phong, nàng biết, trong lòng hắn, bà bà cũng có một chút địa vị, nếu không lần trước hắn cũng sẽ không vì một nữ nhân không liên quan tới mình tức giận tới như vậy.

“Bà ta đang ở nhà kho phía Bắc, bà ta chết hay sống làm sao người biết được?”

Thuộc Phong hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm Hữu Nhân.

Hữu Nhân ngăn người mất một khắc.

“Bởi vì... bởi vì ta đưa bà bà rời khỏi nhà kho phía bắc mấy tháng nay rồi, kể từ đó ta luôn chăm sóc người!”

Đã không thể tiếp tục dấu diếm nữa Hữu Nhân chỉ có thể thành thật thừa nhận.

Quả nhiên hắn đã bị chọc giận, túm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng.

“Ai cần người xen vào chuyện của người khác? Người là nữ nhân của ta, vì sao nhất định phải chống lại ta?”

“Ta không chống lại chàng!”

Hữu Nhân không né tránh, để mặc cho hấn xiết chặt cổ tay của nàng tới phát đau.

“Còn không có? Ta nhớ rõ ta đã cảnh cáo người, không được phép lại gần nữ nhân độc ác đó!”

Hấn trừng mắt, tăng thêm lực đạo ở tay.

“Bà bà không phải là nữ nhân độc ác, lúc trước người rời khỏi chàng là do có nỗi khổ riêng, tại sao chàng lại không chịu tin tưởng người một lần? Bà là mẫu thân của chàng. Chẳng lẽ tin tưởng bà một lần không được sao?”

Hữu Nhân cố gắng muốn thay đổi suy nghĩ ngang ngạnh của hấn, nói đến khản cả giọng.

“Tin tưởng bà ta đối với ta thì tốt cái gì? Phản bội một lần thì sẽ có lần thứ hai, ta không cần một mẫu thân như vậy!”

Thuộc Phong thô bạo đẩy Hữu Nhân ra xa.

Hữu Nhân lão đảo một chút suyết thì té ngã, Thuộc Phong theo bản năng muốn đưa tay ra kéo nàng lại, nhưng chưa kịp đưa tay lên đã tự ép buộc bản thân thu tay lại, bàn tay nắm chặt lại thành quyền, các đốt ngón tay vì dùng lực quá mạnh mà trở nên xanh trắng.

“Phong, đừng suy nghĩ cực đoan như vậy! Mẫu thân đối với chàng tốt hay xấu sao chàng không lấy chính trái tim của mình để cảm nhận? Chẳng lẽ cứ phải để chuyện đến mức không thể cứu vãn, chàng mới thấy hối hận? Không có người sẽ không có chàng, chàng có thể hận người lúc trước đã bỏ rơi chàng, nhưng lẽ nào chàng không thể niệm tình người mang thai chàng suốt chín tháng mười ngày không có công lao cũng có khổ lao...”

Hữu Nhân vịn vào vách tường, quyết không bỏ qua một tia hi vọng cuối cùng.

“Chuyện của ta không cần người quản!”

Hấn trừng mắt, không tiếc nặng lời quát nàng.

“Chuyện của chàng chính là chuyện của ta! Mẫu thân của chàng cũng chính là mẫu thân của ta! Nếu chàng không muốn làm tròn đạo hiếu, ta sẽ làm thay chàng, nếu chàng từng đau khổ, áy đó ta cũng sẽ nhận thay chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Rơi Xuống: Mẫu Tử Khúc Mắc (2)

Edit: Anh Túc

Beta: Dực

Hữu Nhân cố chấp nhìn hấn chăm chăm, muốn chạm tới trái tim của hấn. Khuôn mặt hấn run rẩy nhưng nhất định cũng không chịu nói một tiếng.

Thấy hấn không hề có ý thay đổi quyết định, nàng cũng đã hết hi vọng, liền quay đầu chạy đi, đi tìm Phương đại phu để cứu người.

Hấn nắm chặt tay, nắm chặt lại buông, lại nắm chặt...

“Quận Chúa, thật sự là không may, mấy ngày trước Phương đại phu đã hồi hương thăm gia quyến, trong một thời gian ngắn sẽ không quay trở về.”

Đệ tử của Phương đại phu nói lời xin lỗi.

“Cái gì? Người không thể bốc thuốc hay sao?”

Hữu Nhân sốt ruột, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Không có cách nào cả, hiện tại ta chưa đủ trình độ để tự bốc thuốc khám bệnh, bây giờ lại trễ như vậy, rất nhiều hiệu thuốc cũng đã đều đóng cửa.”

Hữu Nhân ủ rũ xoay người...

Trời ơi! Nên làm cái gì bây giờ?

Nàng không dám tiếp tục ở bên ngoài đi lại, sợ có chuyện chẳng lành xảy ra vì thế vội vàng chạy quay trở lại chỗ bà bà.

“Bà bà, ta đã về!”

Hữu Nhân đi đến bên giường, phát hiện ra bà vẫn còn thức.

Bà mở mắt ra, liếc nhìn phía sau của Hữu Nhân, thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt của bà.

“Phong nhi... vẫn không tới...”

“Bà bà, khi ta trở về tìm chàng, chàng không có ở Vương phủ, ta đã cho người truyền lời cho chàng, chàng biết được nhất định sẽ nhanh chóng chạy tới. Ta cho người uống một chút thuốc trước, người chịu khó uống, thân thể khôi phục rồi mới có sức lực để chờ chàng!”

Chỉ cần bà bà có thể kiên trì chịu đựng, nàng cũng không ngại nói dối.

“Không cần lừa ta... Phong nhi... căn bản sẽ không tới...”

“Không cần lại tiếp tục nữa... để ta tự sinh tự diệt đi...”

Hữu Nhân nhịn nước mắt xuống.

“Bà bà, uống một chút thuốc đi.”

Nàng buông xuống, xoay người bước đi vài bước, bỗng nhiên cảm thấy phía trước người có bóng dáng cao lớn chặn lại, ngẩng lên nhìn...

“Thuộc Phong?”

Hữu Nhân ngây ngốc nhìn hắn, bỗng nhiên hiểu ra khẽ nâng khóe miệng lên cười.

Thuộc Phong nhủ mảy mìn nhìn nữ nhân bị bệnh trên giường lại nhìn Hữu Nhân.

“Người tốt nhất không nên nghĩ nhiều, ta chỉ tới xem bà ta đã chết hay chưa!”

“Không phải! Chàng rõ ràng là không thể thấy chết mà không cứu!”

Hữu Nhân chắc chắn nói.

Chính vì nàng hiểu hắn, hắn chỉ vì muốn giữ mặt mũi lên mới mạnh miệng chứ thực ra trong lòng hắn đã dao động.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Rơi Xuống: Kim Lòng Không Được

Edit + Beta: Dực

“Phong Nhi...”

Thích Nhược Lan nghe thấy tiếng nhĩ tử, dùng hết sức lực ít ỏi miễn cưỡng chống khuỷu tay lên tựa người, giọng nói cũng rất yếu ớt.

Thuộc Phong không tự chủ được nhủ mảy mìn, nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Phong... bà bà gọi chàng đấy!”

Hữu Nhân dịu dàng nhắc nhở.

Thuộc Phong liếc nhìn Hữu Nhân, phát tay với người hầu phía sau.

Hắn ta hiểu ý, bước lên công Thích Nhựt Lan.

“Thuộc Phong... chàng có... ý gì?”

Hữu Nhân không thể giải thích được hỏi.

“Đại phu ở Vương Phủ, không về Vương Phủ trị liệu thì làm gì?”

Thuộc Phong lại liếc Hữu Nhân một cái, ngữ khí trả lời giống như rất không kiên nhẫn.

Hữu Nhân nghe hiểu ý tứ của hắn, khoe miệng đột nhiên nhô ra một nụ cười.

“Thuộc Phong, thật tốt quá cuối cùng chàng cũng nghĩ thông suốt!”

Hắn đang dùng cố để đưa bà bà trở về, nếu không thì hắn chỉ cần để vài đại phu ở đây là được.

“Ta biết chàng không phải người vô tình như vậy mà!”

Nàng kéo kéo tay Thuộc Phong, tươi cười lộ ra hai má lúm đồng tiền.

Thuộc Phong chột dạ, rút tay ra, biểu cảm cũng thu lại.

“Người đừng nghĩ nhiều, cũng chỉ là tạm thời thôi.”

“Sẽ không, ta biết, chàng sẽ không như vậy!”

Hữu Nhân bình tĩnh, nhìn đôi mắt âm u của hắn, chỉ một chốc lát lại chán chừ, lại lớn mật vươn tay mềm mại một lần nữa bám chặt lấy bàn tay to của hắn.

Lần này, hắn không cự tuyệt.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn dần dần có nhiệt độ, cũng dần dần đắm chìm vào ánh mắt trong suốt của nàng, bàn tay to vô thức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đó.

Trái tim rung động, khiến hắn vô cùng kích thích nhưng lại có một loại sợ hãi không thể diễn tả được.

“Khỏi bẩm Vương Gia, nương nương, bệnh tình của lão phu nhân đã ổn định lại, hiện tại chỉ cần tĩnh dưỡng, không còn vấn đề gì khác, chờ lão phu nhân tỉnh lại, thần sẽ thăm bệnh thêm.”

Vị đại phu thay cho Hầu Đức Tâm là danh y Đồ Đức Hải.

Sau khi tấu báo xong, Thuộc Phong ra hiệu cho ông ta lui xuống dưới.

Nhìn xuống nữ nhân đã vứt bỏ hắn hiện tại đang ốm yếu nằm trên giường, trong lòng hắn rối như tơ vò không yên.

Đột nhiên hắn xoay người đi ra khỏi phòng, đứng ở cửa.

Ngửa đầu nhìn hoàng hôn, để bản thân rơi vào trong bóng tối trên khuôn mặt cương nghị phát một nỗi u buồn.

Hữu Nhân thấy biểu tình trước khi rời đi của hắn, lo lắng ra ngoài theo.

“Phong, chàng đang suy nghĩ gì sao?”

Nàng nhẹ nhàng hỏi, hai con ngươi long lanh nước lại càng nổi bật hơn dưới ánh trăng, giống như mặt hồ gợn sóng.

Hắn quay gương mặt quần tử lại

“Không có gì!”

“Không đúng! Chàng không lừa được ta. Nhất định là chàng đang cảm thấy mê man, bởi vì chàng luôn là kẻ mạnh, chưa từng có chuyện gì khiến chàng cảm thấy vô lực như thế, bởi vậy nên chàng cảm thấy rối rắm, trong lòng chàng đang có hai suy nghĩ trái chiều nhau.”

Lời Hữu Nhân nói giống như cây kim chọc thủng những bí mật mà hắn không muốn mở ra, vết thương đóng vảy của hắn lại rách ra trước mắt nàng.

Hắn nghi hoặc nhìn nàng —

Không ngờ lại có nữ nhân nhìn thấy rồi ren trong lòng hắn.

“Đừng tưởng ngươi hiểu rõ, làm bộ giống như đáng cứu thế!”

Thuộc Phong nhếch khóe miệng, trong ánh mắt có sự trốn tránh.

“Không ai là không bị thương đúng không? Chẳng tin người khác cũng chính là một cách để chuộc lỗi cho chính chàng.”

Hữu Nhân đi tới trước mặt hắn, ép hắn nhìn thẳng vào mắt mình, dùng lời thăm thía nói

“Phong, chàng không làm như thế đúng không? Chàng không muốn lại chìm sâu trong đó. Chàng bước ra ngoài bóng ma đó, ra khỏi bức tường thù hận, để rồi dẫn dắt người khác, cũng tự dẫn dắt mình, sẽ thấy màu xanh của trời cao của biển rộng. Không có nỗi đau khổ nào đáng để nhớ suốt đời cả.”

Đôi mắt âm trầm u ám của hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nàng, bốn mắt giao nhau, nhịp tim bỗng nhiên nhanh hơn.

Đột nhiên, quả thực là khiến cho Hữu Nhân không thể đoán trước được, hắn cúi đầu hôn môi nàng thật mạnh, cảm giác giống như đối khác mấy trăm năm không thể nhận được nữa.

“! —”

Hữu Nhân ngạc nhiên mở to mắt, hai tay vô lực buông thõng xuống giống như con rối.

Giống như nụ hôn đầu tiên với hắn, bất ngờ, thậm chí là không để nàng kịp thở.

Kỹ thuật hôn của hắn rất thành thực, đầu lưỡi tiến quân thần tốc dây dưa với đầu lưỡi đình hương của nàng, nàng cũng ngập ngừng chủ động đáp lại, lại bị kích thích điên cuồng của hắn trằm lầy...

Hắn hơi mờ mắt, ý nghĩ mãnh liệt trong lòng lại càng cuộn trào mãnh liệt hơn —

Không ngờ hắn lại bị một nữ nhân khiến cho thần hồn điên đảo.

Hữu Nhân nhu tình nhắm mắt lại để hắn tùy ý khuấy đảo miệng mình, cơ thể mảnh mai bị hắn gắt gao chế trụ ép sát vào trong ngực hắn.

Đây là nụ hôn sâu mà chưa bao giờ Hữu Nhân được nếm thử, sự ngang ngược của hắn gần như chiếm giữ toàn bộ hơi thở của nàng.

Lần đầu tiên là hắn cố ý đưa dai chậm ngòi cho sự bất đồng, còn lần xâm nhập này nàng thực sự là không thể tưởng tượng được.

Thì ra hôn sâu lại có cảm giác tuyệt vời như thế...

Qua nửa khắc, Hữu Nhân bị hôn tới mức không thể thở nổi, trước đó một cái chớp mắt thôi hắn đã không muốn rời khỏi đôi môi của nàng...

“Phong...”

Ánh mắt Hữu Nhân phủ một lớp sương mù nhìn hắn.

Thuộc Phong dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, thật sâu, thật chặt, cái ôm đến rất nhanh.

“Ngươi là của ta, ta tuyệt đối không cho phép ngươi phản bội ta!”

Hữu Nhân ở trong ngực hắn, cảm nhận được dục vọng chiếm hữu điên cuồng của hắn.

“Phong...”

Hắn lại càng cố sức ôm chặt nàng, khuôn mặt tuấn tú của hắn cũng chôn sâu vào cổ nàng.

“Nếu không, ta sẽ trả thù, sẽ khiến ngươi sống không bằng chết...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Rơi Xuống: Hũ Giấm Chua (1)

Thời hạn trở về lần này của Chúc Kiềm Khác tương đối dài, lại ngây ngốc ở kinh thành ba tháng.

Phủ đệ tổ tiên của hắn bị dỡ xuống, Giang lão Vương Gia vẫn coi trọng Chúc Kiềm Khác, giữa bọn họ lại có giao tình thục chất (*) nhiều đời, vì vậy mới mời hắn tới quý phủ bọn họ ở.

(*) chú cháu

Bởi vì Chúc Kiềm Khác và Hữu Nhân từ nhỏ đã là bạn chơi rất tốt, lần này hắn tới kinh thành cũng là vì nàng.

Vài ngày sau tại Giang Vương Phủ, Chúc Kiềm Khác lấy danh nghĩa tới Thuộc Vương Phủ để gặp Hữu Nhân.

“Khác ca ca, ca ca ở lại Thuộc Vương Phủ vài ngày đi, dù sao ca ca cũng có nhiều thời gian, hơn nữa chúng ta cũng đã lâu rồi không gặp, vừa hay có thể cùng nhau hàn huyên.”

Hữu Nhân vẫn xem Chúc Kiềm Khác như ca ca, rất hiểu khách nói.

Chúc Kiềm Khác cười lãnh đạm một tiếng, lắc đầu.

“Không cần, ta ở tạm Giang Vương Phủ là thấy tốt rồi. Dù sao muội cũng đã xuất giá, chúng ta không thể thân thiết như trước đây nữa.”

Hữu Nhân nghi hoặc mở to mắt.

“Tại sao không thể thân thiết như ngày nhỏ nữa? Ta vẫn là ta, vẫn là tiểu Hữu Nhân mà ca chăm sóc năm đó.”

Hữu Nhân chân thành nhìn Chúc Kiềm Khác, vẫn là hai má lúm đồng tiền trước đây.

“Phải không...” Trong mắt Chúc Kiềm Khác tràn ra một tia sáng “Muội thực sự cho là như vậy?”

Hữu Nhân kiên định gật đầu.

“Đúng vậy, ca vĩnh viễn là Khác ca ca của ta, điều đó làm sao có thể thay đổi theo thời gian, không thay đổi đúng không?”

Ánh mắt Chúc Kiềm Khác dồn về một điểm.

“Hữu Nhân, muội trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều rồi, đã ra dáng nữ nhân thành thực rồi!”

Nghe Chúc Kiềm Khác nói thế, Hữu Nhân xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên —

Ngoài bà bà ra, rất ít người khen nàng như vậy.

“Thuộc Phong muốn ta ôn trọng một chút, không nên chạy loạn gào to hô lớn cả ngày giống tiểu hài tử, ta thấy cũng đúng, nam nhân hẳn là thích những nữ hài tử như vậy.”

“Ai nói thế? Trong mắt ta, cho dù muội dịu dàng hay hoạt bát đều rất đặc biệt, tuyệt đối không giống người thường. Chỉ là cách thể hiện khác nhau mà thôi. Nam nhân thực sự yêu thương muội, tuyệt đối sẽ không vì thấy muội thoải mái mà không yêu thương muội.”

Về mặt Chúc Kiềm Khác quá mức nghiêm túc, đôi mắt anh tuấn cũng chưa rời khỏi gương mặt Hữu Nhân một giây.

Nàng lớn lên xinh đẹp thanh lệ như thế, hẳn là đã có vô số nam nhân khuynh đảo vì nàng rồi đúng không?

“À, có lẽ là...”

Hữu Nhân gạt mình, ngây thơ nhìn hắn, không có vì sao trong lúc hắn nói những lời này biểu tình lại nghiêm túc như vậy.

Đang lúc Hữu Nhân thấy có gì không hợp lý, thì giọng của Ngọc Nhi đột nhiên truyền đến, cắt đứt đoạn nói chuyện giữa Hữu Nhân và Chúc Kiềm Khác.

“Ha ha ha, tỷ tỷ hay thật, mới có mấy ngày không gặp mà bên cạnh tỷ đã có một nam nhân khác.”

Ngọc Nhi cười giễu cợt, nháy mắt ra hiệu, nàng ta mang thai vẫn chưa rõ bụng, cố tình ra vẻ khiêu khích Hữu Nhân.

“Ngươi không được nói bậy! Ta và Khác ca ca chỉ là bạn chơi với nhau từ nhỏ thôi!”

Hữu Nhân phân trần.

“Bạn?” Ngọc Nhi nhướn mày “Ngươi cũng có nhiều bạn quá nhỉ? Trước có một ‘Hạ Phôi’ (*) còn chưa đủ, giờ còn thêm Khác ca ca, xem ra ngươi rất được người khác hoan nghênh!”

(*) Tức là chỉ Hạ Kiếm Bội, trước đây hay bị Hữu Nhân gọi là Hạ Gian Phôi

Ngọc Nhi ra về ngượng ngùng nói, quay sang cười với Ly Ly bên cạnh.

Hôm nay nàng ta tới chuẩn bị tới miếu Quan Thế Âm cầu nam thai, đúng lúc đi qua hoa viên lại nghe thấy tiếng Hữu Nhân và Chúc Kiếm Khác nói chuyện phiếm, lại muốn tới tìm cơ hội làm nàng tổn thương một phen.

“Ngươi là ai? Sao lại dám vô lễ với Vương Phi như vậy?”

Chúc Kiếm Khác tức giận thay Hữu Nhân hỏi lại.

“Quên đi, Khác ca ca, không nên tranh luận với nàng ta.”

Hữu Nhân kéo Chúc Kiếm Khác, bây giờ nàng ta đang mang thai, ngộ nhờ động thai khí, sẽ hại tới hài tử vô tội.

“Hữu Nhân! Như vậy không giống muội!”

Chúc Kiếm Khác trừng mắt, trên khuôn mặt đầy vẻ do dự.

“Nàng ta bây giờ còn là nàng ta nữa sao? Chỉ là nữ nhân không trọn vẹn không thể mang thai mà thôi, còn có thể kiêu ngạo ngạo đầu sao?”

Ngọc Nhi khinh miệt chu môi, tà nghệ nhìn Hữu Nhân.

“Vô liêm sỉ!”

Chúc Kiếm Khác vung nắm tay thay Hữu Nhân xả giận.

“Ngươi, các ngươi muốn làm gì?!”

Ngọc Nhi ôm lấy đầu mình, trong lòng lo sợ, những vằn cãi bướng.

“Làm gì à? Làm cho ngươi biết thế nào là lợi hại!”

Chúc Kiếm Khác nheo mắt, là bộ muốn đánh tiếp.

Kinh nghiệm sa trường của hắn, trên người hắn có loại khí chất võ tướng uy nghiêm, bình sinh hắn ghét nhất là có người ý mạnh hiếp yếu.

“Đừng! Khác ca ca, nàng ta còn đang mang thai, không thể đánh được!”

Hữu Nhân nhanh chóng can thiệp.

“Nhưng... Hữu Nhân! Cái miệng nàng ta không sạch sẽ!”

“Không sao! Ta không để ý đâu!”

Hữu Nhân nhìn Chúc Kiếm Khác cầu xin, loại ánh mắt bắt buộc dĩ này khiến nắm đấm của Chúc Kiếm Khác đang giờ cao không từ chủ được mà buông xuống.

Ngọc Nhi kinh hồn còn chưa bình tĩnh lại, còn chưa kịp vỗ ngực bản thân đã liếc xéo bọn họ.

“Các ngươi, các ngươi đừng có đắc ý! Nếu như ta thiếu một sợi tóc gáy, Vương Gia nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu!”

Ngọc Nhi to gan dọa, sau đó nhanh chóng cùng hai thị tì của nàng ta bỏ chạy, nhưng vẫn bắt an quay đầu lại mấy lần.

“Hữu Nhân? Rốt cuộc muội đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi “sẽ không thể mang thai” nữ nhân kia nói là có ý gì?”

Chờ mấy người Ngọc Nhi đi xa, Chúc Kiếm Khách nhủ chặt mày kiếm không hiểu chút nào hỏi Hữu Nhân.

“Ta...”

Sắc mặt Hữu Nhân đột nhiên tái nhợt, trước giờ nàng vẫn luôn không muốn nói chuyện này với người khác.

Nhưng hiện tại Khác ca ca đã biết, nàng không biết nên mở miệng nói chuyện khó nói này với người ngoài thế nào.

Chương 195: Rơi Xuống: Hữu Giám Chua (2)

“Nữ nhân vừa rồi là tiểu thiếp của Thuộc Phong? Là nữ nhân lớn lên giống tẩu tẩu của muội sao?”

Lúc ở Giang Vương Phủ, Chúc Kiềm Khác có gặp Trúc Tâm, lúc thấy Ngọc Nhi hân rất sùng sốt, nghĩ tại sao Giang Vương Phi lại tới đây?

Nhìn kỹ mới thấy, tuy hai người có tướng mạo giống nhau, nhưng khí chất khiến người ta say đắm khi thua xa, căn bản là không giống.

Hữu Nhân giật mình, ngăn người gạt đầu.

“Theo như lời nàng ta nói, muội không có khả năng mang thai là thật sao?”

Chúc Kiềm Khác nhướn mày.

Hữu Nhân tiếp tục gạt đầu.

“Tại sao lại có thể như vậy? Thật không có đạo lý!”

Chúc Kiềm Khác thương tiếc nhìn nàng, tại sao một nữ hài tử hoạt bát, khả ái thuần khiết như nàng lại có thể bị bệnh không thể mang thai, nhìn qua trông nàng rất khỏe mạnh, hoàn toàn không thể nhìn ra dấu hiệu chứng tỏ không thể mang thai.

Hữu Nhân lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm nói

“Nàng ta không nói sai trước khi xuất giá ta đã bị trúng độc khiến cho khí huyết hỗn loạn, cả đời nà cũng không thể có hài tử.”

“Như vậy nàng ta thì sao? Thuộc Phong để nàng ta mang thai sao?”

Chúc Kiềm Khác nhíu chặt mày kiềm, chăm chú nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng.

Hữu Nhân mở to đôi mắt ngập nước, không gạt đầu cũng không lắc đầu.

“Ca cũng nghe rồi đấy, nàng ta hiện tại đang mang thai, vì Thuộc Phong, ta không thể làm nàng ta tổn thương được.”

Ai bảo bản thân nàng không có khả năng mang thai, làm sao có thể ngăn người khác sinh con nối dõi cho hấn được?

“Nhưng hai người vừa mới thành thân không lâu, tại sao không chờ thêm một thời gian nữa? Lỡ sau này vẫn có thể có! Không thể mang thai không phải là lý do để khiến cho tiểu thiếp mang thai!”

Chúc Kiềm Khác tức giận vì sự tổn thương bất công mà nàng phải chịu, nếu như hấn thành thân nàng, cho dù không thể có nhi tử, hấn cũng không thể cho nữ nhân khác mang cốt nhục của hấn, làm ra loại chuyện khiến nàng tổn thương.

“Đây không phải là vấn đề thời gian, ta thực sự không thể mang thai!”

Hữu Nhân lại cúi đầu thương tâm nói, đôi mắt ngập nước lại phủ lên một lớp sương mù.

“Hữu Nhân...”

Chúc Kiềm Khác muốn nói nhưng lại thôi.

Nàng xinh đẹp hồn nhiên nhưng khối ngọc chưa qua tạc khắc, tự nhiên nhưng không quá nhàn rồi như vậy.

Nếu Thuộc Phong có thể đối xử tốt với nàng, hấn cũng sẽ vì hạnh phúc cả đời của nàng mà chôn dấu tình cảm của hấn.

Nhưng, theo tình hình hiện tại, thấy được Thuộc Phong không hấn là đang quan tâm tới nàng.

“Mặc kệ muội nói gì, muội phải tỉnh lại rồi đứng lên. Ta biết bây giờ thấy người khác mang thai trong lòng muội có cảm giác tội lỗi, nếu như thực sự không chịu nổi, cũng đừng cố nhịn, bả vai của Khác ca ca vĩnh viễn là nơi muội có thể dựa vào.”

Ánh mắt Chúc Kiềm Khác sâu thẳm nồng nàn nhìn Hữu Nhân, dịu dàng nói.

Hữu Nhân ngước hai mắt đáp lễ lên nhìn hấn, khuôn miệng nhỏ nhắn mím chặt.

“Khác ca ca, ca ca thực sự là người tốt!”

“Hai người các người làm gì ở đây vậy?”

Giọng Thuộc Phong đột nhiên vang lên từ phía sau, Hữu Nhân sững sốt vội vàng quay người sang chỗ khác, cuống quýt lau nước mắt, đi về phía hắt.

“Phong... chàng đã đến rồi!”

Không lập tức ôm nàng, ánh mắt lạnh lẽo của hắt đảo qua mặt Chúc Kiếm Khác

“Sao hắt ta lại ở đây?”

“Khác ca ca tới thăm ta!”

Hữu Nhân cúi thấp đầu, thành thật nói.

“Thăm người?”

Thuộc Phong nhún chặt mày, liếc Hữu Nhân một cái.

“Ừm...”

Hữu Nhân mở to hai mắt hồng như mắt thỏ.

“Chàng ngàn vạn lần đừng hiểu nhầm, Khác ca ca khó mà có được một chuyến tới kinh thành, cho nên mới tới thăm ta.”

Ánh mắt Thuộc Phong đầy địch ý trừng Chúc Kiếm Khác, đột nhiên vươn cánh tay ôm ngang thắt lưng Hữu Nhân, ôm nàng rất thân mật đi đến trước mặt Chúc Kiếm Khác.

“Chúc huynh nói tới thăm nữ nhân của ta, không biết đã thăm đủ chưa?”

Thuộc Phong nheo mắt lại một cách kỳ quái, khoe miệng câu ra một đường cong hướng về phía Chúc Kiếm Khác, lời sau cùng lại đặc biệt nhấn mạnh.

Chúc Kiếm Khác hiểu ý, nhún mày, cảm thấy Thuộc Phong đang ngầm công kích.

“Thuộc Phong?”

Hữu Nhân ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, cơ thể trong cái ôm chặt chẽ của hắt khó khăn cự quật, nhưng lực đạo ôm eo nàng của hắt không giảm ngược lại còn chặt hơn, nhưng biểu cảm trên gương mặt tuấn tú vẫn không biến sắc.

“Thuộc Vương Gia, nếu người có thể chăm sóc Hữu Nhân thật tốt, ta cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là ta muốn tự nàng xác nhận có được không?”

Chúc Kiếm Khác không muốn khiến Hữu Nhân khó xử, nói một cách bình thường.

Thuộc Phong dò xét.

“Vậy hiện tại người đã xác định được chưa?”

Con người Chúc Kiếm Khác cũng thu lại tầm mắt.

“Hi vọng người không cố ý chỉ nhìn thấy người cười, không nhìn thấy người khóc.”

Chúc Kiếm Khác lờ đi ý nhiều, những thể hiện trực tiếp lập trường của mình.

Con người đóng băng của Thuộc Phong đột nhiên xẹt qua một tia lửa.

Gã chết tiệt đó lại dám xía vào quán nữ nhân của hắt, thật nực cười!

“Nhân nhi, theo ta... người có thấy bị uất ức gì không?”

Hắt đột nhiên quay sang phía nàng, tròng mắt âm trầm trong nháy mắt đã biến thành dịu dàng, vô cùng hoàn mỹ, khiến Hữu Nhân cảm giác mình đang rơi vào ảo giác.

“Hả?”

Hắt thúc giục Hữu Nhân vẫn đang chờ ra.

“Không... sẽ không...”

Hữu Nhân chậm một nhịp, xác nhận, xấu hổ cúi đầu, không nhìn tới biểu tình của Chúc Kiềm Khác.

Thuộc Phong đạt được ý muốn, dường như là nhếch cao nụ cười xấu xa.

“Chúc huynh nghe có hiểu không? Nữ nhân của ta cũng không cảm thấy bị oan ức gì, cho dù thế nào thì sự lựa chọn của nàng cũng chỉ có mình ta.”

Hắn một câu hai ý nói, vẻ mặt hài lòng của Chúc Kiềm Khác đột nhiên trở nên rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Rắp Tâm Trả Thù (1)

Edit : Anh Túc

Beta : Dục

Dục: Ở chương 198 hôm trước Phi Phi đã post chung với chương 197 luôn rồi nên hôm nay chương 199 luôn nhớ. với cả dạo này trong nhà ai cũng bận nên truyện mặc dù đã ed được khá khá rồi nhưng chả làm sao mà post lên được, mọi người thông cảm.

“A! Em chờ chút!”

Hữu Nhân thoáng nhìn thấy bóng Tử Ngọc, lại nhìn đến chấn nệm hỗn loạn trên giường, luống cuống tay chân sửa sang lại giường chiếu.

“Quân chúa! Có việc gấp! Không biết là vì sao, buổi sáng sớm hôm nay Chúc tướng quân nói phải về, khuyên thế nào cũng không được.”

Tử Ngọc bất chấp lễ nghĩa đẩy cửa tiến vào.

“Cái gì?”

Hữu Nhân sững người, lập tức dừng động tác trên tay.

Xảy ra chuyện gì vậy? Ngày hôm qua không phải vẫn còn rất tốt sao? Còn nói sẽ ở lại mấy ngày nữa không phải sao?”

“Em cũng không rõ là có chuyện gì, ngài ấy hiện đang ở tiền sảnh, nói rằng có chuyện muốn hỏi người, hỏi xong sẽ đi ngay.” Tử Ngọc lo lắng thuật lại.

Hữu Nhân nhíu mày, trong lòng không khỏi trùng xuống.

“Chúng ta mau đi”

Buông đồ trong tay xuống, Hữu Nhân liền cùng Tử Ngọc đi tới tiền sảnh.

“Hữu Nhân.”

Nhìn thấy bóng nàng, Chúc Kiềm Khác liền lên tiếng gọi, dung mạo bình thường luôn luôn ngọc thụ lâm phong nay lại nhuốm một chút âm đạm u ám.

“Khác ca ca, vì sao lại muốn đi? Có phải muội tiếp đãi có điều gì không tốt?”

Hữu Nhân vừa tiến vào đã lên tiếng hỏi, ngữ điệu rất vội vàng vồ vồ cùng bản khoăn.

Chúc Kiềm Khác nhíu mày, ngẩng người nhìn nàng một lúc lâu rồi đột nhiên quay mặt đi lảng tránh trả lời.

“Dù sao ở lại phủ đệ của người khác sẽ luôn có điều bất tiện.”

“Phủ đệ của ta sao lại là phủ đệ của người khác? Khác ca ca, sao lại khách khí với muội như vậy?”

Hữu Nhân nghi hoặc nhìn hắn.

Chúc Kiềm khác nhìn quay nhanh lại nhìn chăm chăm vào nàng, con ngươi đen càng thêm u ám

“Sao ? Làm sao vậy ?”

Hữu Nhân bị hấn nhìn chăm chú như vậy cũng không tránh khỏi có chút hốt hoảng.

Chúc Kiềm Khác đột nhiên tiến lên một bước, nắm chặt ống tay áo của nàng, trong mắt xẹt qua một tia đau thương không thể che dấu được.

“Tôi ngày hôm qua...” Hấn muốn nói lại thôi, thật lâu sau mới hít sâu một hơi, rốt cục quyết tâm nói ra “Tôi hôm qua có phải hấn ép buộc muội?”

“Cái gì ép buộc muội ?”

Hữu Nhân mở lớn mắt, bất giác lùi lại phía sau, căn bản nghe không hiểu ý tứ của hấn.

“Thuộc Phong, hấn có phải hay không ép buộc muội cùng với hấn...”

Chúc Kiềm Khác nghiêng răng, câu phía sau hấn thật sự không thể nào mở miệng nói ra được, hơn nữa còn là nói ra trước mặt một nữ nhân thuần khiết như nàng!

“Không, không phải, đương nhiên không phải...”

Hữu Nhân cuối cùng cũng hiểu ý của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Nàng không tưởng tượng được, Khác ca ca đột nhiên lại hỏi nàng chuyện này.

“Là chính ta nghe rõ ràng, có tiếng đồ vật rơi xuống đất, chẳng lẽ đó không phải là việc muội chống cự lại hấn? Rõ ràng là hấn đang ép buộc muội!”

Chúc Kiềm Khác tức giận, hai con mắt nóng bỏng nhìn nàng, túm chặt lấy cổ tay nàng, không khống chế được hỏi.

“Khác ca ca ! Ca bình tĩnh một chút, ta đau.”

Hữu Nhân nhũu chặt chân mày, cổ tay bị hấn nắm đến phát đau.

Bị lời nói Hữu Nhân khiến cho giật mình, hấn ngăn người, giật mình buông cổ tay Hữu Nhân ra.

“Thực xin lỗi” Hấn thấp giọng nói.

Hữu Nhân càng nhũu chặt lông mày lại.

“Khác ca ca, huynh nói rõ ràng đi, vì sao đột nhiên lại khó hiểu như vậy?”

Chúc Kiềm Khác nâng mắt lên nhìn nàng.

“Ta chỉ là không muốn nhìn thấy muội bị kẻ khác làm tổn thương.”

Hữu Nhân nhìn chăm chăm dưới đất, một lúc lâu mới lên tiếng.

“Chàng... chàng không có bắt nạt muội?”

Nàng thật sự không biết phải nói sao cho Chúc Kiềm Khác hiểu, đêm hôm qua hấn không có ép buộc nàng, không những thế nàng còn là tự nguyện? Chỉ nghĩ thôi nàng cũng đã thấy đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

“Muội, từ khi thành thân tới giờ chàng không hề làm khó muội?”

Chúc Kiềm Khác nhướn mày, tiếng trầm phong lưu của tên Thuộc Phong đó, hấn đã sớm nghe thiên hạ đồn rõ ràng.

Theo như hấn nhìn thấy, đối với nàng, tên đó chỉ thể hiện sự cường thế bá đạo, rất khó tin tưởng một kẻ như vậy sẽ có thể đối chăm sóc quan tâm nàng.

Hữu Nhân mím môi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Chàng đối với muội, thật sự đã được coi là tốt.”

Dù sao nàng đã không thể sinh con, vậy mà hấn lại có thể thường xuyên qua đêm ở phòng của nàng, như thế cũng đã có thể được coi là được yêu thương.

Nàng vốn đã không dám hi vọng quá nhiều, chỉ cần hằng ngày được nhìn thấy hấn, như vậy đã là quá tốt.

Chúc Kiềm Khác im lặng nhìn nàng.

“Muội nói chính là lời nói thật lòng sao?”

Hữu Nhân khẳng định, gật đầu.

“Muội thích chàng, chàng cũng đối với muội tốt lắm”

Trái tim hắn như chìm vào đáy cốc, hắn vốn muốn nói cho nàng một chuyện nhưng sau khi nghe nàng nói ra câu “thích chàng” kia thì lời nói đó nghẹn lại ở cổ, rốt cuộc cũng nói không nên lời.

“Ta đến Thuộc Vương phủ chỉ là muốn xác định xem muội sống có tốt không, nay muội khỏe mạnh như vậy ta cũng yên lòng, ta nghĩ ta ở lại cũng không còn có ý nghĩa gì nữa!”

Mỗi khi phải nhìn nàng thân mật cùng với Thuộc Phong, ngực hắn lại giống như bị vạn kiếm xuyên qua, không ngừng đau đớn.

“Sao có thể như vậy, ca đến có vài ngày đã muốn đi, như vậy phụ vương sẽ cho rằng muội chiều đãi huynh không tốt! Hơn nữa muội cũng muốn huynh có thể ở lại lâu hơn.”

Hữu Nhân chân thành muốn giữ hắn ở lại.

“Muội... thật sự hi vọng ta có thể ở lại thêm vài ngày sao?”

Hữu Nhân chớp chớp đôi mắt to.

“Đúng vậy! Huynh vốn đã đồng ý rồi, sao có thể nuốt lời như vậy?”

“Được, nếu là muội muốn, ta sẽ ở lại!”

Đối với nguyện vọng của nàng, hắn chưa bao giờ có thể cự tuyệt.

Kỳ thật hắn vẫn muốn nói với nàng câu nói kia, nhưng cuối cùng vẫn là nói không nên lời...

Chỉ cần nàng nguyện ý, hắn nhất định sẽ mang nàng đi, đi đến một nơi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Rắp Tâm Trả Thù (2)

Bọn họ rời khỏi kinh thành náo nhiệt ồn ã tìm về cuộc sống tự do tự tại trước đây.

Hắn vẫn nghĩ hắn hiểu nàng, nàng là người vô dục vô cầu.

Nhưng không ngờ rằng, nàng lại vì tên Thuộc Phong kia mà cam tâm ở lại Thuộc Vương phủ, trở thành con chim hoàng yến, tự nguyện không muốn rời đi.

Lúc này, hắn chỉ còn có thể hi vọng Thuộc Phong sẽ đối xử tốt với nàng.

Nếu hắn đã không thể yên nàng nữa thì hắn cam tâm vĩnh viễn ở phía sau cầu chúc cho nàng hạnh phúc. Chỉ cần thỉnh thoảng được trở về để nhìn thấy nàng, rồi sẽ lại quay trở lại với chiến trường.

“Có cho nàng uống thuốc không?”

Thuộc Phong tiến vào thư phòng, theo sau là Tàn Tương.

“Chưa, sự tình vẫn chưa được điều tra rõ, nô tài không dám cho nàng dùng thuốc”

Tàn Tương hồi báo.

Thuộc Phong nhíu mày, trong mắt bình tĩnh không hề có một gợn sóng

“Không cần biết cái thai của nàng ta là của ai, xóa sạch ! ”

Ngữ điệu của hắn âm lãnh, khuôn mặt tuấn tú âm trầm, không một chút do dự hạ lệnh.

“Nhưng , lỡ đứa nhỏ là của Vương gia... Tuy rằng người ở lại đó có một đêm nhưng lỡ như...”

“Là con của ta thì sao? Loại nữ nhân đó không đủ tư cách sinh con nối dòng cho ta ! ”

Hắn lạnh lùng liếc nhìn Tần Tương.

Tần Tương sùng sốt rồi thở dài.

“Nương Nương, nếu nương nương có thể sinh thì tốt ”

Đôi mắt Thuộc Phong trầm xuống. . .

Nếu nàng có thể sinh... hắn hẳn là sẽ cao hứng sao ?

Hắn đột nhiên phát hiện ra bản thân càng ngày càng muốn được nhìn thấy bộ dáng của nàng khi cười rộ lên.

“Vương Gia ! Nếu không còn chuyện gì khác, thuộc hạ xin phép được đi làm việc ”

Tần Tương lĩnh mệnh cáo lui.

“Đội đã ! ”

Thuộc Phong gọi hắn lại.

“Vương Gia còn có việc gì phân phó ? ”

Thuộc Phong nhướn mày.

“Họ Chúc kia đã rời đi chưa? ”

Hắn đã sớm tính toán qua, hai gian phòng đó chỉ cách nhau có một bức tường, chỉ cần thanh âm hơi lớn một chút là phòng cách vách có thể nghe thấy.

Cho nên tối hôm qua hắn cố ý bức ép Hữu Nhân , mục đích chính là muốn nàng phải hét chói tai, tên Chúc Kiếm Khác đó chắc chắn phải nghe được!

“Chưa...”

Tần Tương lắc đầu.

“Sao lại chưa đi? ”

Hắn trừng mắt.

“Bị , bị Vương Phi giữ lại...”

Tần Tương len lén liếc nhìn chủ nhân, do dự trả lời.

Khuôn mặt tuấn tú nháy mắt liền biết sắc, thật sau cũng không lên tiếng.

“Chết tiệt! trước không cần phá cái thai!”

Thuộc Phong nổi giận đùng đùng, hướng Tĩnh Di Viện đi tới, đi tới nửa đường liền gặp Hữu Nhân cùng Chúc Kiếm Khác đi dạo hoa viên trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Rắp Tâm Trả Thù (3)

Edit : Anh Túc

Beta : Dục

“Khác ca ca, huynh xem loại này tên quy trúc bối, rất ít khi nở hoa vào lúc này, thật là kì lạ nha!”

Hữu Nhân hứng trí giới thiệu , khỏe miệng tươi cười, hai má ửng hồng , mắt hạnh long lanh sáng rực, mị lực mê người, rực rỡ vô cùng.

Chúc Kiềm Khác say mê nhìn nàng.

“Đúng vậy, thực kì lạ...”

“Không chỉ vậy, còn có...”

Hữu Nhân lộ ra vẻ tươi cười khó thấy, xoay người, nhắc chân lại không chú ý tới tảng đá dưới chân, vấp phải, liền ngã về phía trước.

“A...”

Thuộc Phong nắm chặt tay, muốn thi triển khinh công để cứu nàng.

“Cẩn thận!”

Chúc Kiềm Khác tay mất lạnh lẽo kéo tay nàng ngã vào trong ngực mình.

Luận tướng mạo , võ nghệ, trong số những hoàng thân quốc thích Chúc Kiềm Khác chính là một kẻ nổi bật nhất, con người uy dũng hiên ngang, tác phong dũng mãnh nhưng lại không hề thô tục

Đặc biệt đối với Hữu Nhân lại luôn nâng niu chiều chuộng.

Thuộc Phong ngay lập tức thu hồi bước chân, con người màu đen càng thêm u ám.

“Có khiến muội sợ hãi hay không?”

Chúc Kiềm Khác nôn nóng cúi đầu, nhìn nàng chăm chú, vội vàng hỏi.

Hữu Nhân nhất thời bị dọa cho sững sốt, một lúc sau mới phản ứng được, phát hiện hắn đang ôm nàng trong lòng liền giả vờ từ trong ngực hắn thoát ra .

“Không...không có việc gì...cám ơn ca...”

Thuộc Phong xiết chặt tay, các ngón tay trở nên trắng bệch, sắc mặt xanh lét, đôi mắt tà mị nheo lại, mắt thật lớn khí lực mới có thể áp chế con tức trong lồng ngực.

“Phong?”

Hữu Nhân nhìn thấy hắn, vui mừng chạy chậm tới phía hắn.

“Phong, ta tưởng chàng đã tiến cung gặp thánh thượng?”

Nàng tươi cười với hắn, con người trong suốt sáng ngời , kéo tay hắn thân mật hỏi.

“Cho rằng ta vào cung gặp thánh thượng nên ngay ở nơi này cùng với nam nhân khác dạo chơi hoa viên sao?”

Thuộc Phong quý dị liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén lại bắn thẳng tới chỗ Chúc Kiềm Khác.

Lòng ngực Hữu Nhân liền căng thẳng, nàng nghe ra được ý tứ trong câu nói của Thuộc Phong.

“Phong, không...không không phải là như vậy, ta chỉ...”

“Người đi về trước, về phòng chờ ta. ”

Hắn nắm lấy cánh tay nàng, lạnh lùng nói.

“Nhưng...”

Hữu Nhân bất an nhìn hấn, nàng cảm thấy hấn có ác cảm với Khác ca ca, ánh mắt hấn nhìn Khác ca ca luôn không được tốt.

“ Quay về ! ”

Lần này giọng điệu của hấn càng thêm khó chịu.

Hữu Nhân lùi lại, bắt giác rung mình.

“ Được ! ”

Nàng quay người, một mình yên lặng bước đi.

Chúc Kiềm Khác nhủ mảy không vui, thì ra...

Hấn chính là như vậy đối đãi với Hữu Nhân ? Luôn luôn hô to gọi nhỏ như vậy !

“ Ngươi không thể đối xử với nàng như vậy ! ”

Hữu Nhân vừa đi xa. Chúc Kiềm Khác liền nói.

“ Là ta nên nói câu đó với ngươi ! ” Hấn nhướn mày, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng “ Ta đối đãi với nữ nhân của ta như thế nào , không tới phiên ngươi can thiệp ! Ngươi chỉ cần quản tốt con người của chính ngươi, hiểu được như thế nào là đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân là được ! ”

“ Vừa rồi là tình huống khẩn cấp, ta có thể đứng trơ mắt nhìn nàng ngã xuống hay sao ? ”

Chúc Kiềm Khác hỏi ngược lại.

“ Cho dù ngươi không cứu, nàng cũng sẽ không hề bị thương ! ”

Chính hấn sẽ đỡ được nàng, không cần hấn biện có chiếm tiện nghi nữ nhân của hấn !

“ Được ! Ngươi nên để ý tới nàng, đối tốt với nàng một chút ! ”

Chúc Kiềm Khác nhủ mảy, thấy vẻ mặt khẩn trương của Thuộc Phong, hấn biết, Thuộc Phong đã có ý với Hữu Nhân.

“ A ” Thuộc Phong cười kinh miệt “ tất cả mọi người đều biết nàng yêu ta, đây là chuyện thật! Chi dựa vào điểm này, ngươi vĩnh viễn không có tư cách tranh giành với ta ! ”

“ Ngươi đã nói ngươi không cần, có sao lại để ý có người tranh với ngươi? ”

Chúc Kiềm Khác lấy câu hỏi tương tự hỏi lại hấn.

Thuộc Phong kinh miệt cười lạnh một tiếng.

“ Có một loại người là có khả năng tranh đoạt, còn có một loại người vĩnh viễn không thể tranh đoạt, không biết huynh thuộc loại nào ? ”

Sắc mặt Chúc Kiềm Khác càng thêm khó coi.

“ Loại một hay loại hai , đều không can hệ tới ngươi ! ”

Thuộc Phong liếc mắt nhìn hấn, đột nhiên cười cười.

“ Nói thật, ta thật sự cũng khâm phục sức chịu đựng của ngươi. Tối hôm qua nghe âm thanh kích thích mãnh liệt như vậy cả một đêm , vậy mà vẫn còn muốn ? ”

“ Ngươi có ý ? ”

Chúc Kiềm Khác trừng lớn mắt.

“ Như thế nào là có ý ? ” Hấn ngoan độc dò xét “ Ta cùng Nhân nhi là phu thê, cho dù ngươi không ở đây, chuyện vợ chồng chỉ thực chúng ta cũng sẽ thường xuyên làm, thậm chí còn khiến cho kẻ khác ghen tị ! ”

Ngữ điệu thực mờ ám của hấn nhằm khiến cho Chúc Kiềm Khác khó chịu.

Quả nhiên, Chúc Kiềm Khác cau mày, gương mặt run rẩy, theo bản năng nắm chặt nắm tay muốn tự kiềm chế bản thân.

“ Là Hữu Nhân muốn ta ở lại, nếu không ta đã sớm rời đi ”

Chúc Kiềm Khác đè lại cảm xúc của bản thân, tận lực khiến cho mình trông có vẻ bình tĩnh.

“Nhân nhi chính là người lương thiện lại hiếu khách, người ở kinh thành không có phủ đệ , nên nàng mới muốn người ở lại. ”

Ý tứ muốn đuổi khách nằm ngay trên mặt chữ.

Chúc Kiềm Khác nắm tay càng chặt, cố gắng áp chế đáy lòng khó chịu.

“Ta đã đồng ý với nàng sẽ ở lại thêm mấy ngày nữa, tuyệt đối sẽ không thất tín với nàng. Trừ phi là chính miệng nàng nói không chào đón ta ở lại, nếu không dù người nói khó nghe hơn nữa cũng vô dụng ! ”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Rơi Xuống: Đánh Vào Lòng Đố Kỵ (1)

Edit + Beta: Dực

Đối với nàng, hấn vĩnh viễn sẽ không phải là kẻ nói lời không giữ lời.

“Được thôi! Vậy người cứ tiếp tục ở lại cho tới khi người muốn đi mới thôi vậy!”

Thuộc Phong giận dữ nói, sau đó rời đi trong cơn tức giận đầy mình.

Lúc trước dùng chiêu để hấn ta biết khó là rời đi là tính sai, trình độ của cái tên họ Chúc kia quả thực nằm ngoài dự liệu của hấn.

Nhưng hấn cũng không phải chỉ có một chiêu, chỉ cần hiểu được thì vẫn có thể khiến hấn ta rối loạn!

Điều này khiến hấn càng phải nén giận hơn.

“Phong...”

Hữu Nhân lo lắng chờ ở cửa, thấy Thuộc Phong lập tức gọi tên hấn.

Hấn nghiêm mặt lại, cũng không nhìn nàng một cái, đi thẳng vào trong phòng.

“Sao vậy? Sao lại không vui?”

Hữu Nhân theo vào.

“Người làm cái chuyện tốt đẹp gì khiến ta vui sao?”

Thuộc Phong sắc bén hỏi vặn lại.

Hữu Nhân tái mặt.

“Ta đã làm gì chọc giận chàng, khiến chàng không vui sao?”

“Tự người nói đi!”

“Vi Khác ca ca?”

Hữu Nhân sau khi nghĩ lại hỏi.

“Lại còn Khác ca ca! Ta nhớ rằng đã nói rõ với người, ta không thích người gọi hấn như vậy!”

Hấn thô bạo rống lên, ép nàng đến góc chết.

“Đối với chàng...”

Hữu Nhân đột nhiên mở lớn mắt...

Nàng vẫn luôn gọi Chúc Kiềm Khác như vậy, nếu như không gọi như vậy, nàng thực sự không biết phải gọi hắn như thế nào.

Huống hồ, đột nhiên thay đổi cách xưng hô, trong lòng hắn sẽ nghĩ nàng đang cố ý xa cách hắn.

“Ngươi nhưng cái gì? Tình cũ khó quên à? Hay là lửa tình cháy lại?”

Trong cơn tức giận, hắn bừa bãi quát nàng.

“Thuộc Phong? Rốt cuộc là chàng đang nghĩ gì vậy, ta và hắn chỉ là bạn chơi khi còn bé, làm gì có tình cũ? Lúc chúng ta xa nhau ta chỉ là một tiểu cô nương!”

Mặc dù tình cảm của nàng đối với hắn đã nảy nở từ khi năm tuổi, nhưng hắn là nam nhân ngoại lệ duy nhất, nàng chưa từng có ý niệm muốn làm thê tử của bọn họ trong đầu như đối với hắn!

“Các ngươi là người quen cũ, hiện tại một người là nam nhân bình thường, một người là nữ nhân kinh nghiệm phong phú, có chuyện gì là không có khả năng xảy ra?”

Hắn trừng mắt, kéo cánh tay nhỏ của nàng, đồng thời cũng ác ý nhấn mạnh bốn chữ “kinh nghiệm phong phú”, nhắc nhở nàng đã từng nằm dưới thân hắn!

“Chàng, quá đáng! Ta với hắn lúc đó rất trong sạch! Tại sao chàng lại muốn vu oan cho ta?”

Hữu Nhân xấu hổ, lại vô cùng giận dữ.

Tuy rằng nàng biết mình không hòa nhã thành thực như tẩu tẩu, nhưng ít ra nàng cũng biết tới lễ nghĩa liêm sỉ là gì.

Nàng không thể hiểu được, nàng ở bên hắn lâu như vậy, nhưng một chút tin tưởng hắn cũng không dành cho nàng.

Lại còn cho rằng nàng là nữ nhân hư hỏng hồng hạnh xuất tường(*), vu oan cho nàng với nam nhân khác!

(*) ngoại tình

Loại ý nghĩ này thực sự khiến lòng tự tôn của nàng bị tổn thương.

“Nếu như lúc đó các ngươi không có gì, vậy tại sao hôm nay phải ép hắn ta ở lại? Hôm nay sao lại ôm nhau lâu như vậy trong hoa viên, ban ngày còn như vậy, buổi tối không ai chú ý các ngươi còn làm càn tới mức nào!”

Thấy nàng phản bác, hắn lại càng phát hỏa.

Tuy rằng biết nàng không có khả năng làm như vậy, nhưng hắn vẫn muốn khiến nàng thấy khó chịu!

“Chàng nói vậy! Mỗi đêm ta đều ở chung với chàng, làm gì có thời gian hẹn hò với hắn?”

“Vậy ta nói sai! Một nữ nhân không rõ ràng với nam nhân khác, ta khó mà tin được ngươi là nữ nhân đáng hoàng tuân thủ nữ tắc(*)”

(*) chuẩn mực đạo đức của phụ nữ.

Thuộc Phong mĩa mai trừng nàng.

Hữu Nhân gạt mình, nước mắt oan uổng tràn ra viền mắt, rơi xuống.

Thấy bộ dạng quá thương tâm của nàng, trong lòng hắn thất lại, nhưng ngoài vẫn không chịu dịu lại, vẫn buông những lời độc ác.

“Ngươi khóc cái gì? Đừng nói với ta là vì chột dạ!”

“Chàng... sao chàng lại như vậy, rõ ràng là chàng cũng giữ hắn lại, tại sao lại chỉ trách một mình ta...?”

Hữu Nhân quệt cường, lấy tay gạt nước mắt, nhưng vẫn nức nở không ngừng được.

“Ngươi cho rằng ta muốn giữ hắn tại? Ta chỉ muốn diễn kịch cho hắn ta xem!”

Đột nhiên Thuộc Phong rút bàn tay to đang nắm tay nàng về.

“Cái gì... diễn kịch?”

Hữu Nhân lao đảo mấy bước, ngẩng người nói.

“Đêm qua giữa ta và ngươi chỉ là khiến cho tên kia mất mặt, chính tai nghe được ngươi đang ở đây cùng nam nhân của mình! Sớm nhận ra sự thật!”

Hắn vô tình nói rõ sự thật, không hề có một chút hổ thẹn.

Nàng giật mình, đó chính là vẻ mặt hắn muốn thấy.

“Chàng...chàng nói sự thật...”

Trong đầu Hữu Nhân đột nhiên trống rỗng, khiếp sợ sau đó là đại ra, đau thương, nhục nhã...

Tất cả tình cảm đều hướng về nàng, mang tất cả đến, rồi lại khiến trái tim nàng không thể chịu đựng.

“Thì làm sao? Đối với ta, ngươi cùng lắm cũng chỉ là bạn trên giường!”

Hắn hít một hơi, sự tức giận thiêu đốt lồng ngực hắn, khiến hắn không thể không chế ngôn từ của mình.

Hắn chỉ muốn khiến nàng tổn thương, thấy nàng đau khổ, bởi vì nàng khiến hắn khó chịu!

“Ngươi là kẻ bại hoại nhất thế gian! Ta hận ngươi! Chán ghét ngươi! Ta không bao giờ...để ý tới ngươi nữa!”

Hữu Nhân lấy tay che khuôn mặt đầy nước mắt, liêu lĩnh chạy ra ngoài.

Đề lại cơ thể to lớn nhất thời bất động phía sau.

Rốt cuộc là hắn đã sai chỗ nào?

Về lãnh tỉnh trước đây đã đi đâu rồi, tại sao lại nóng nảy như vậy? Giống như sợ lại bị người khác cướp đi cái gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Rơi Xuống: Đánh Vào Lòng Đố Kỵ (2)

Edit + Beta: Dực

Nàng không có phương hướng chạy trong vương phủ rất lâu, cho tới tận khi không còn sức lực, Hữu Nhân mới bần rùn dừng lại bên hồ nhỏ.

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, làm thế nào cũng không ngừng được.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lau sạch nước mắt ở khóe mắt nhưng vẫn vô ích.

Giọt nước mắt lạnh lẽo chảy qua gương mặt nàng, tấu thành giai điệu bi thương trên mặt đất khô lạnh lẽo.

Nàng mệt mỏi ngồi trên thảm cỏ, lời nói vừa rồi của hắn giống như độc chú vang mãi trong đầu nàng —

Nàng chẳng qua cũng chỉ là công cụ phục vụ hắn, mà đêm qua lại chỉ là là cố ý để người khác xem!

Tại sao hắn có thể đối xử nhẫn tâm với nàng như vậy, cho dù không thương nàng, cũng đừng tước đi tôn nghiêm của nàng như vậy chứ.

Rõ ràng hắn biết nàng thích hắn cỡ nào, tại sao có thể ác ý nói xấu nàng và Khác ca ca vượt quá tình bạn được!

Trái tim của hắn đối với nàng quá băng giá, chẳng lẽ nàng cố gắng như vậy, hắn không hề nhìn thấy một chút gì sao?

Tại sao...tại sao lại đối xử với nàng như vậy...

Khóc một trận, nước mắt cũng dần ngưng lại, nhưng trong lòng vẫn rất rối bời.

Nàng chết lặng, kéo cơ thể mệt mỏi về Tĩnh Di viện

Từ Ngọc đã sớm lo lắng tới như giống như kiến nằm trong chảo, vừa thấy Hữu Nhân đã lập tức chạy ra đón.

“Quận chúa, người chạy đi đâu vậy, làm em lo lắng muốn chết!”

Hữu Nhân cúi mặt, lãnh đạm lắc đầu.

“Không có gì, chỉ ra ngoài đi loanh quanh thôi!”

Từ Ngọc vẫn đang lo lắng, nhúu mày rầu rĩ.

“Vừa rồi người với cô gia xảy ra chuyện gì vậy, em thấy sắc mặt cô gia lúc đi ra đen xì.”

Lúc Thuộc Phong ra khỏi phòng, Từ Ngọc lại đi vào, bởi vậy mới thấy vẻ mặt đen xì của hắn.

Hữu Nhân vẫn lắc đầu.

“Không có gì, ta không muốn nói nữa, mệt mỏi quá!”

Nàng mệt mỏi bước về phía giường, Từ Ngọc lo lắng nhìn nàng, nhưng không biết nên nói gì.

Quận chúa bây giờ so với trước đây đã khác rất nhiều, trước đây đều cùng tâm sự với nàng, nhưng càng ngày quận chúa càng trở nên khép kín, không biết từ lúc nào đã khép chặt tâm tư.

Không chỉ đối với một mình Từ Ngọc nàng, đối với tất cả mọi người quận chúa đều từ chối rãi bày tâm sự.

Về mặt quận chúa chứa đựng sự u buồn, chỉ có khi cô gia đối xử tốt với người một chút, thì vẻ mặt đó mới tạm thời biến mất.

Cải vả qua đi, chiến tranh lạnh vẫn tiếp tục duy trì.

Thuộc Phong nghĩ nàng sẽ giống như trước đây, tới nhận sai trước.

Nhưng lần này nàng lại không như vậy.

Giống như là hoàn toàn bốc hơi khỏi thế gian này, hắn không thấy nàng, mặc kệ mặt mũi, hắn chủ động đi hỏi tin tức của nàng.

Dù sao cũng không thể để nàng có cơ hội ở một chỗ với tên Chúc Kiểm Khác kia nhân lúc hắn không chủ động tìm nàng!

“Gần đây rốt cuộc là nàng đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Rơi Xuống: Đánh Vào Lòng Đồ Kỵ (3)

Edit + Beta: Dực

Vô số những giải thích về nàng và Chúc Kiểm Khác, rốt cuộc cũng khiến Thuộc Phong nhìn không được mở miệng hỏi Tàn Tương, nhưng sắc mặt khi nhắc tới lại cô ra vẻ lơ đãng.

“A? Ai cơ?”

Thuộc Phong đột nhiên hỏi, khiến Tàn Tương không hiểu gì ca.

Thuộc Phong trừng mắt nhìn Tàn Tương.

“Còn ai nữa? Là nữ nhân ngốc nghếch họ Giang đó!”

Hắn cố ý tự nói ra.

“À!” Tần Tương giống như vừa tỉnh mộng “Nô tài cũng không biết nữa!”

“Tại sao ngươi lại không biết?”

Hắn đột nhiên lớn giọng, Tần Tương không hề có chuẩn bị gì bị hù sợ.

“Nhưng nô tài thực sự không biết rõ lắm...”

Tần Tương nhíu mày, trầm nghĩ —

Hành tung của nương nương người còn không biết thì làm sao hắn biết được đây? Sao bây giờ lại đi hỏi hắn vậy?

“Ngu xuẩn! Ngay cả chuyện này cũng làm không xong, nuôi ngươi có ích gì?”

Thuộc Phong tức giận quát, Tần Tương nửa tỉnh nửa mê ăn trọn ngọn lửa giận vô danh này.

“Đúng... đúng... Vương gia dạy rất đúng. Nhưng nếu Vương Gia đã nghĩ như vậy sao không tới Tĩnh Di viện xem xem, như vậy không phải sẽ biết những gì muốn biết sao?”

Tần Tương vẫn còn thấy buồn bực, tại sao hai ngày nay vương gia không tới phòng của vương phi mà lại ngủ ở thư phòng, hoặc là về tắm điện của mình, hiện tại có lẽ Tần Tương đã nhận ra hai người họ nhất định là đã cãi nhau...

“Dựa vào đâu? Nàng xứng để bỏn Vương nể mặt mũi vậy sao?”

Thuộc Phong nhướn mày, bộ dạng giống như tiểu hài tử đang hờn dỗi.

Tần Tương thấy vậy vẫn khuyên.

“Biết đâu nương nương rất muốn giảng hòa với người, nhưng không dám tới, hay là người cứ tới trước, tiện thể hóa giải mâu thuẫn.

Thuộc Phong nhíu chặt lông mày, không nói gì.

Có nên chủ động tìm nàng không? Có nên không?

Cuối cùng không kìm chế được sự quấy phá của tiềm thức, sau khi âm ỉ một trận, hắn lại tới Tĩnh Di viện một lần nữa.

Lúc hắn tới Hữu Nhân đã đi thăm Thích Nhược Lan rồi, Thuộc Phong ở trong phòng đợi nàng.

“Lại đi tìm tên họ Chúc kia phải không?”

Vừa thấy Hữu Nhân hắn đã hỏi trực tiếp.

Hắn vốn đã có loại suy đoán lộn xộn này, từ trước đến nay hắn chưa từng nhấn nại, lại càng không thể nhận được.

“Không... ta tới chỗ bà bà.”

Lúc đầu Hữu Nhân còn hơi hoảng sợ, thậm chí trong lòng có chút mừng thầm.

Nhưng câu đầu tiên hắn nói lại liên quan tới Khác ca ca, khiến lòng nàng nguội lạnh, nên ngữ điệu mới hờ hững như vậy.

Thuộc Phong trừng lớn mắt, nhìn nàng không chớp.

“Cái bộ dạng nửa sống nửa chết đó là để cho ai xem vậy, bên cạnh ngươi có thêm một nam nhân lại khó chịu vậy sao? Mấy kẻ bám đuôi cũng có thể kéo lên được đến trời rồi đấy!”

Hắn không phân rõ phải trái lại quát nàng.

Hữu Nhân che dấu bi thương trong mắt nhìn hắn.

“Ta không muốn cãi nhau với chàng, nếu như chàng cứ khẳng khẳng nghĩ như vậy, thì ta cũng sẽ không nói thêm gì nữa.”

Nàng hờ hững không nhìn mặt hắn nữa, loại cảm giác bị đè nén này thực sự quá khó khăn, nó xé rách lòng nàng, nàng chỉ có thể ép mình không được nhìn thẳng.

“Tùy?” Hấn đột nhiên nhướn mày “Đây là thái độ của ngươi?”

“Ta không có thái độ đó!”

Hữu Nhân buồn bã, bị tổn thương.

Nếu nói cái gì cũng là sai vậy thì nàng sẽ hoàn toàn không mở miệng.

“Ngươi không có thái độ đó là thái độ gì? Nói cho ta xem?”

Hấn tức giận, ép nàng phải nhìn vào mình.

“Ta không biết!”

Răng nàng mím lấy đôi môi cánh hoa, kiên trì không để mình nói thêm gì, để hấn nói những lời không bằng chứng khó nghe như vậy, khiến cõi lòng nàng tan nát.

“Không biết đáp án cho dù mấy ngày nay ngươi đã suy nghĩ?”

Hấn nheo đôi mắt điên cuồng lại, ánh mắt sắc bén giống như muốn đâm thủng linh hồn của nàng.

Hữu Nhân quật cường, vẫn tránh mặt sang một bên nói

“Lời ta nói chàng vốn đã không tin, vậy chàng còn muốn ta nói gì? Nhiều lời không bằng không nói.”

“Phải không, hay là cảm thấy bây giờ đã có tên họ Chúc kia ở đây, có người làm chỗ dựa cho ngươi, nên dám chống đối ta?”

Thuộc Phong tiến gần lại bóp mặt nàng, con ngươi phóng ra ngọn lửa rừng rực gần như muốn thiêu cháy nàng!

Đột nhiên một ý nghĩ tà ác xuất hiện trong đầu.

“Vậy ta quyết định, nếu Ngọc Nhi hạ sinh hài tử, sẽ phong nàng ta làm Trắc vương phi, sẽ trực tiếp uy hiếp tới địa vị của ngươi, ngươi cũng không nói gì sao?”

Hữu Nhân đột nhiên quay sang, trong lòng hấn cũng căng thẳng hơn —

Hấn rất muốn biết phản ứng của nàng!

Hữu Nhân nhủ chặt mày, đôi mắt to sợ hãi phủ đầy sương mù nhưng vẫn nhìn thẳng hấn một lúc lâu, vẻ mặt lãnh đạm chết lặng nhìn ra khoảng không vô định.

“Tất cả đều do vương gia làm chủ, người muốn làm thế nào thì làm như vậy!”

Nàng gọi hấn là vương gia, nói rõ khoảng cách giữa nàng và hấn, là mối quan hệ xa cách.

Thuộc Phong nổi gân xanh, nắm tay siết chặt lại tới mức các khớp xương trắng bệch.

Lúc này hấn tức giận tới mức hận không thể bóp chết nàng ngay lập tức!

“Ta sẽ để nhi tử của nàng ta làm tiểu vương gia, kế thừa vương vị của ta!”

Hấn trừng nàng, hung hăng nói, khẩu khí rất nóng nảy!

“Vậy mong vương gia thay ta chúc mừng Ngọc Nhi!”

Hữu Nhân vẫn một mực không nhìn hấn, phân nửa thái độ lạnh lùng này là bởi vì trái tim đã đóng băng, một nửa là bởi vì bụng của nàng không có thể tranh giành được, không thể để ý mà đổ kỵ được. Cho dù không phải là nhi tử của Ngọc Nhi, thì nàng cũng vĩnh viễn không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Rơi Xuống: Đánh Vào Lòng Đố Kỵ (4)

Edit + Beta: Dực

“Tốt! Thực không sai! Quả nhiên là có khí khái của một tiểu thư khuê các, rất mạnh mẽ, có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân khác.”

Hắn mỉm cười nói.

Trong mắt Thuộc Phong, biểu tình im lặng không cần của Hữu Nhân khiến cơn giận của hắn càng bùng phát không thể chịu đựng được!

“Ta chỉ có một nửa giống nữ nhân bởi không thể mang thai, nữ nhân khác có thể sinh hạ nhi tử giúp vương gia nối dõi tông đường, ta không có lý do gì để ngăn vương gia thưởng nàng cả.”

Về mặt Hữu Nhân bình tĩnh, giống như chuyện này không liên quan đến nàng.

Thuộc Phong trừng mắt dò xét.

“Ngươi nghĩ thay cho ta tất cả như vậy, có phải nên khen ngươi suy nghĩ chu toàn, hào phóng cho ta không?”

Hữu Nhân ngậm chặt miệng, không nói lời nào, cũng không nhìn hắn.

Hai người giằng co một hồi, tay Thuộc Phong đột nhiên bóp cằm nàng.

“Thực sự như vậy sao? Vậy ngươi đi hầu hạ nàng ta, cho tới khi sinh thì thôi!”

Hắn muốn nàng mở to mắt nhìn nữ nhân khác mang thai “hài tử của hắn”, để không ngừng nhắc nhở nàng chuyện không thể mang thai!

Hữu Nhân đau thương nhìn hắn chằm chằm môi trắng bệch, hơi mở ra lại mím lại, nửa ngày mới nói được một chữ —

“Được...”

Khuôn mặt tuần tú của Thuộc Phong vặn vẹo, trong nháy mắt đã phủ đầy một tầng mây đen.

Hắn hung hăng dùng sức bóp chặt cằm nàng, cơn giận của hắn hung hăng nguy hiểm dò xét.

Đột nhiên hắn không báo trước mà thả tay ra, lưu lại trên hàm dưới của nàng hai dấu tay rõ ràng.

“Cút ngay cho ta!”

Hữu Nhân đau đớn rơi nước mắt, nhưng trong lòng vẫn đầy kiêu ngạo, không cho phép bản thân cúi đầu trước hắn.

Nàng đã yêu như vậy, đã trở nên thấp kém như vậy, nhưng không thể sống không có tôn nghiêm như thế được.

“Được. Ta đi ngay!”

Nàng cố nén nước mắt lăn ra khỏi viền mắt, không biết bản thân đã làm cách nào mà ra được khỏi phòng.

Nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn, ngẩn ngơ như xác không hồn.

Lúc Hữu Nhân đi vào Từ Đình uyển, chủ tớ Ngọc Nhi đều tròn mắt.

“Ngươi... ngươi tới đây làm gì?”

Ngọc Nhi hoảng sợ, đang ngồi trên ghế liền đứng lên, cho rằng Hữu Nhân tới tính sổ với nàng ta, lại muốn “chinh” nàng ta giống lần trước.

“Ngươi mang thai, ta theo lệnh vương gia tới hầu hạ việc ăn uống hằng ngày của ngươi, tới khi ngươi hạ sinh vương tử mới thôi.”

Hữu Nhân bình tĩnh nói, không nhìn thẳng vào Ngọc Nhi, nàng sợ đôi mắt sung đỏ của mình để lộ ra sự mềm yếu của bản thân.

“Cái gì? Hầu hạ ta?”

Ngọc Nhi mở to hai mắt.

Hiện tại nàng không được sủng, nên vương gia giáng hạ nàng làm nha đầu cho nàng ta sai khiến sao?

Lỡ là mưu kế của nàng để làm hại nàng ta thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Rơi Xuống: Người Có Địa Vị Cao Nhân Nhượng Trước Kẻ Có Địa Vị Thấp (1)

Edit + Beta: Dực

“Không tin người có thể đi hỏi vương gia, ta không cần phải lừa người.”

Hữu Nhân nhìn sự nhục nhã trong lòng xuống, không hề có biểu tình gì nói.

“Phải không?” Ngọc Nhi nhướn mày đánh giá “Có vẻ như người cũng không dám. Ta hiện tại tuy một mà hai, trong tương lai hai tử trong bụng ta nhất định là long là phụng. Ta đã sớm nhắc nhở người, chuyện người bị thất sủng cũng là chuyện đương nhiên, không ngờ lại đến nhanh như vậy!”

“Cần ta làm gì, người cứ nói!”

Hữu Nhân vứt bỏ thể diện, hỏi.

“Chờ một chút!” Ngọc Nhi nhíu mày hoài nghi liếc Hữu Nhân một cái, nháy mắt ra hiệu với Ly Ly “Hay là đi hỏi vương gia cho rõ trước đã, tuy rằng loại người như người chỉ đáng làm tiêu tử của ta, nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận hỏi trước.”

Ly Ly hé miệng cười, nhận lệnh xong lập tức chạy ra ngoài.

Chỉ còn Hữu Nhân và Ngọc Nhi trong phòng, không khí càng trở nên đóng băng hơn bao giờ hết.

Hữu Nhân bước vào cửa, còn Ngọc Nhi hắt hàm ra hiệu cho nàng ngồi ở ghế lê hoa, nhưng vẫn không nói gì.

Tuy rằng Ngọc Nhi rất kiêu ngạo, nhưng trong lòng vẫn sợ Hữu Nhân, mấy lần đầu đá trước kia, nàng ta cũng biết Hữu Nhân không phải người dễ bị bắt nạt. Bởi vậy, nàng ta phải thận trọng trong mọi việc.

Ly Ly mang tin về rất nhanh.

“Ngọc chủ tử, là thật! Chính miệng nô tì hỏi vương gia, vương gia nói người không phải khách khí, để nàng ta làm nha đầu giúp việc nặng cũng được!”

Ngọc Nhi nghe xong lập tức hưng phấn đứng lên, mặt tươi như hoa, trong phút chốc vẻ đắc ý đã lan ra khắp mặt.

Phía dưới, sắc mặt Hữu Nhân càng tái nhợt như tờ giấy.

“Như vậy... được rồi, ta cũng chỉ có thể làm theo lời vương gia, cố gắng sai bảo quận chúa vậy.”

Ngọc Nhi kiêu ngạo cười to, đột nhiên nghiêm mặt, chỉ vào chậu nước không ở cửa, âm hiểm quát.

“Ra ngoài đổ đầy mười chậu nước, không thì tối nay đừng mong được ăn cơm.”

Hữu Nhân im lặng rời khỏi gian nhà, trong lòng chua xót lẫn lộn với nhục nhã bị nàng cứng rắn nuốt vào trong lòng.

Nhìn bóng lưng Hữu Nhân rời khỏi, Ly Ly chố cậy gần nhà gà cậy gần chuồng cười rộ lên.

“Ngọc chủ tử, cái này... phải chính nàng ta thật nhiều, bằng không sẽ không nuốt trôi cục tức của chúng ta trước đây!”

Ngọc Nhi cười quái gở một tiếng.

“Điều này người còn phải nói sao?”

“Hôm qua vương gia tặng ta một bộ y phục mới, ta muốn mặc thử!”

Hữu Nhân cúi đầu, làm theo lời.

Sau khi nàng tới Từ Đình uyển tìm Ngọc Nhi, hai ngày này Thuộc Phong thưởng cho nàng ta rất nhiều.

Tặng từ trang sức để đồ gốm, cái gì muốn có đều có, hết sức xa hoa.

Ngọc Nhi vui mừng ra mặt, nói thẳng là nàng ta dựa vào quý tử, sau này sẽ càng nở mày nở mặt, vinh quang đắc sủng.

Mất thấy Thuộc Phong sủng hạnh Ngọc Nhi, nàng không thể nói là không đau được, chỉ có thể để bản thân chết lặng của mình không liên quan sâu hơn nữa.

Dù sao trong bụng Ngọc Nhi cũng là cốt nhục của Thuộc Phong, vì hân, khó khăn khổ sở hơn nữa nàng cũng chịu được.

Hữu Nhân nghe lời đưa y phục hoa lệ cho Ngọc Nhi, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn thẳng xuống giày vải dưới chân, đứng ở một bên im lặng không lên tiếng.

Ngọc Nhi liếc xéo Hữu Nhân một cái, rất muốn soi mói nàng, nhưng đáng tiếc Hữu Nhân lại không hề sủng sót gì.

“Xú nha đầu, rất có thiên phú làm nô tỳ, làm hạ nhân đến mức xương đi!”

Nàng ta khinh miệt cười nhạo, Hữu Nhân lại như mất điếc tai ngơ với lời của nàng ta, giống như con rối vô tri vô giác đứng một bên.

Ngọc Nhi nhướn mày, tiếp tục mỉa mai

“Không ngờ vương phi nương nương của chúng ta cũng có ngày phải hầu hạ nữ tử xuất thân bình dân như ta, kiêu ngạo trước đây của ngươi đâu rồi? Xem ra, không thể mang thai đã thay đổi ngươi? Sớm biết như thế, trước đây đã không vậy? Sau này ở dưới trướng ta, ngươi cho rằng có thể sống an ổn qua ngày sao?”

Hữu Nhân vẫn thờ ơ, mặc cho Ngọc Nhi nói nhiều lời khó nghe, chúng chỉ như gió thoảng bên ta, một câu cũng không phản bác.

Mất rồi không có phản bác, Ngọc Nhi cũng không còn hứng trí nữa.

Nàng ta mở y phục tuyệt đẹp trong tay ra, khuôn mặt trang điểm kĩ càng xem trái ngó phải.

Nhưng bởi vì mang thai nên cơ thể nàng ta có hơi mập ra, không duyên dáng bằng trước đây. Mà những... y phục tuyệt đẹp này lại bó sát lấy cơ thể, tôn lên vẻ thướt tha của nữ tử.

Mà lúc này, nàng ta mặc vào lại không hề thấy chút thướt tha nào.

“Vương gia cũng thật là... tặng y phục cũng không đúng lúc, nếu đưa tới từ mấy tháng trước thì ta còn mặc được, từ nay về sau sẽ càng ngày càng không thể mặc được!”

Ngọc Nhi mất hứng, tùy ý quăng y phục cho Hữu Nhân, Hữu Nhân giật mình, thiếu chút nữa là không bắt được.

“Cất kỹ cho ta!”

“Được!”

Hữu Nhân nghiêng người muốn đi, lại lộ ra dáng người tuyệt đẹp.

Mất Ngọc Nhi đột nhiên tròn trĩnh lên như viên ngọc lớn trong suốt.

“Đứng lại!”

Nàng ta đỏ kị đến phát điên ra!

“Có chuyện gì?”

Hữu Nhân dừng bước hỏi.

Ngọc Nhi hung hăng trừng nàng, đột nhiên trở nên quý dị.

“Sau này không cho phép ngươi mặc y phục bó sát, hơn nữa đồ dùng khi còn là vương phi cũng thu lại hết cho ta. Thân phận bây giờ của ngươi là hạ nhân thấp kém, giá trị tồn tại của ngươi chỉ là hầu hạ ta và tiểu vương gia, hiểu không?”

Ngọc Nhi không biết nặng nhẹ túm lấy mái tóc đen dài như thác nước của Hữu Nhân, đột nhiên ác độc nắm mạnh hơn.

Thế sự quả thực là không công bằng, không chỉ cho nàng ở địa vị của hoàng thất, mà còn cho nàng tư sắc khuynh thành !

Nhưng nàng không thể mang thai, đó cũng chính là nhược điểm trí mạng của nàng!

Ông trời chỉ làm đúng mỗi điều này!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Rơi Xuống: Người Có Địa Vị Cao Nhân Nhượng Trước Kẻ Có Địa Vị Thấp (2)

Edit + Beta: Dực

“A —!”

Hữu Nhân đau điếng kêu lên, đau đớn truyền từ da đầu xuống mí mắt, khiến khuôn mặt nàng nhú chặt.

“Đừng tưởng rằng người là quận chúa, hiện tại là vương phi thì giỏi, chỉ cần vương gia không che chở người, người còn có thể ngẩng đầu sao?”

Hữu Nhân nghiến chặt răng, ép mình không phát ra bất cứ tiếng gì.

“Hừ! Nữ nhân!”

Ngọc Nhi tròn to đôi mắt xinh đẹp, thấy vẻ mặt đau đớn của Hữu Nhân, đáy lòng bị sự u ám chiếm đóng của nàng ta xưa nay chưa hề thỏa mãn.

Hữu Nhân không hề phản kháng, khiến Ngọc Nhi càng không hề kiêng kị.

Ngoại trừ bình thường khoa tay múa chân mắng chửi Hữu Nhân, nàng ta còn khiến da thịt Hữu Nhân bị thương để trừng phạt.

Cho dù vẫn phải sử dụng hình phạt riêng, nhưng quyết không để Hữu Nhân được sống tốt.

“Lau sạch cho ta, nếu như người lau xong mà ta còn phát hiện ra một chỗ còn bẩn, thì lo mà dùng lưỡi liếm sạch cho ta.”

Ngọc Nhi bóp cổ nàng, lấy tay đè lên trán nàng, dùng sức nhú xuống sàn gạch.

“Có nghe không? Nữ nhân vô dụng!”

Hữu Nhân nhăn nhúc, nhú chặt mày, sự nhịn nhục của nàng biến thành lợi thế của Ngọc Nhi.

Mà vì hài tử của Thuộc Phong, nàng chỉ có thể để Ngọc Nhi tùy ý bắt nạt, lăng nhục mình.

“Quận chúa!”

Rốt cuộc Từ Ngọc cũng biết được hành tung của nàng từ Tần Tương, dường như lập tức chạy tới như kẻ mất hồn.

Vừa vào cửa đã thấy Hữu Nhân bị nữ nhân khôn kiếp kia bóp cổ.

“Người, đồ nữ nhân độc ác, dám đối xử với quận chúa của ta như vậy, các người ăn gan hùm mật gấu rồi phải không?”

Từ Ngọc ngăn Ngọc Nhi lại, nàng ta lao đảo ngã xuống đất.

“Đồ nữ nhân xấu xa độc ác —”

Từ Ngọc vẫn chưa hết tức giận, còn muốn chửi nữa, lại bị Hữu Nhân kéo lại.

“Từ Ngọc, dừng! Trong bụng nàng ta còn có hài tử của Thuộc Phong, không được đụng đến nàng ta!”

“Quận chúa, sao người lại làm vậy? Chỉ vì nàng ta có thai nên người để nàng ta bắt nạt như vậy sao? Ngay cả em cũng thấy chướng mắt!”

Từ Ngọc vì Hữu Nhân mà gấp tới mức giờ cả chân lên.

“Em nghe ta, về đi! Một mình ta ở đây là được rồi!”

Nói xong Hữu Nhân bắt đầu lau chùi, vẻ mặt vẫn không thay đổi giống như con rối.

“Tốt cái gì mà tốt? Hai tay người là để làm việc nặng nhọc này sao? Đôi tay của người là để đánh đàn vẽ tranh, là đôi tay làm việc tao nhã!”

“Cao nhĩa hay thấp kém chỉ là sự khác nhau ở trong mắt người thường mà thôi!”

Hữu Nhân vẫn lau sàn, biểu hiện thờ ơ đối với Từ Ngọc vẫn đang sốt ruột, thậm chí còn không liếc một cái.

“Quận chúa, người đừng lau nữa, Từ Ngọc cầu xin người, cho dù lúc nhỏ lão vương phi có đối xử không tốt với người cũng không để người làm loại việc nặng nhọc này!”

Từ Ngọc khò sở rơi nước mắt, ngồi xổm trên sàn lấy tay đè đôi tay mềm mại đang lau sàn của nàng lại.

Hữu Nhân ngẩng đầu, quay về phía Từ Ngọc gượng ép ra một nụ cười.

“Từ Ngọc, nghe lời, đừng khóc, ta không sao!”

“Quận chúa, người tội gì phải làm như vậy...”

Hai mắt Từ Ngọc đầm nước nhìn vào mắt Hữu Nhân, nghẹn ngào nỉ non.

Trước đây, ngay cả nước bắn nàng cũng không nỡ để quận Chúa chạm vào, vậy mà bây giờ, người có địa vị cao như quận chúa lại phải nhún nhường trước kẻ có địa vị thấp, hầu hạ một tiểu thiếp mà ngay cả trắc phi cũng không được tính!

“Hừ, Giang Hữu Nhân! Tính ra thì ngươi cũng thông minh, biết động đến cái thai này vương gia nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Còn biết khuyên nhủ nha đầu của ngươi!”

Ngọc Nhi được Ly Ly cẩn thận đỡ ngồi xuống.

Cái này, nàng ta tính toán chắc rằng Hữu Nhân vì hài tử này nên sẽ không đối đầu với nàng ta.

“Tạm thời không cần lau, mang chén thuốc bỏ tới đây cho ta!”

Nàng ta chậm rãi ngồi xuống, đôi tay ngọc kạch cồm khoác lên tay Ly Ly

Nàng ta thường xuyên đột nhiên thay đổi chủ ý để đùa giỡn với Hữu Nhân, mà hôm nay trước mặt nha đầu của Hữu Nhân, nàng ta càng muốn sai bảo Hữu Nhân, để khiến nàng càng thêm mất mặt.

“Được...”

Hữu Nhân ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, trước ánh mắt khiếp sợ không thể tin được của Từ Ngọc, bưng một chén thuốc bỏ nhỏ tới theo yêu cầu của Ngọc Nhi.

“Ừm”

Ngọc Nhi hơi nhướn mày, cao ngạo vờn cánh tay nhận chén thuốc từ tay Hữu Nhân, cúi đầu tùy tiện hớp một ngụm, đột nhiên đập bàn —

“Nữ nhân! Sao lại nóng như vậy, muốn hại chết ta sao?”

Ngay trước mặt Từ Ngọc, Ngọc Nhi hất toàn bộ số thuốc nóng đỏ lên người Hữu Nhân.

“A”

Hữu Nhân đau đớn kêu to, trên mặt trên tay, những nơi không có vải che ở nửa người trên đều đỏ hồng lên.

“Quận chúa!”

Từ Ngọc đau đớn kêu lên, thấy Ngọc Nhi không tỏ vẻ sợ hãi, Từ Ngọc ngậy cả người.

Hữu Nhân che gương mặt nóng rực, bắt lực lắc đầu.

“Từ Ngọc, em mau đi đi, ta không sao!”

Hữu Nhân biết Ngọc Nhi cố ý để Từ Ngọc thấy, nàng chỉ có thể khuyên Từ Ngọc rời đi nhanh một chút.

Bây giờ từ Ngọc không thể giúp gì cho nàng, chỉ càng khiến ý muốn trả thù của Ngọc Nhi điên cuồng hơn.

“Quận chúa, người bị ả ta làm cho bồng thế này còn nói không việc gì? Em ở đây mà còn làm càn như vậy, em đi rồi, ả ta còn như thế nào nữa?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của quận chúa bị sưng đỏ, đôi tay mềm mại đã nổi những hột nước, Từ Ngọc thực sự không thể nhìn được khóc lên.

“Từ Ngọc, đừng khóc, ta không sao!”

Hữu Nhân nhìn đau đớn, lau nước mắt cho Từ Ngọc.

Từ Ngọc khóc, kéo bàn tay bị thương của Hữu Nhân đặt trong lòng bàn tay mình, cẩn thận nói nhiều lần.

“Cô gia muốn gì vậy? Sao lại để người hầu hạ nàng ta? Tại sao lại như vậy, người là quận chúa, người là chính vương phi mà!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Rơi Xuống: Người Có Địa Vị Cao Nhân Nhượng Trước Kẻ Có Địa Vị Thấp (3)

Edit + Beta: Dục

Ngay cả một nha hoàn như nàng cũng cảm thấy đau lòng, tại sao cô gia lại có thể nghĩ để quận chúa làm thế này, tại sao lại có thể làm ra loại chuyện tàn nhẫn như vậy đối với quận chúa?

Không chỉ để quận chúa hầu hạ tiểu thiếp, lại còn phải chịu hết những ngược đãi của tiểu thiếp.

“Đừng khóc, ta làm chút việc cho họ. Chỉ là vài tháng thôi, không phải em cũng đã hầu hạ ta nhiều năm như vậy sao?”

“Làm sao có thể giống nhau được? Em vốn xuất thân là nha hoàn để sai bảo, hơn nữa tình cảm của quận chúa đối với em giống như tỷ muội, chưa bao giờ để em chịu một chút uất ức, đâu giống tình cảnh của người hiện tại?” Từ Ngọc khóc thút thút nói.

Tuy nàng là nha hoàn, nhưng hoàn cảnh cũng không thua kém bất cứ ai. Chỉ cần quận chúa có thêm một bộ y phục, thì nhất định nàng cũng sẽ có thêm một bộ. Từ đầu đến giờ, quận chúa chưa từng bạc đãi nàng.

“Từ Ngọc... em mau đi đi, ta phải ở lại đây, em ở đây, ngược lại chỉ khiến cho sự tình thêm loạn.”

Hữu Nhân rơi nước mắt, chua xót trong lòng sắp nàng nàng không chịu được rồi.

“Không! Quận chúa, người theo em đi! Cùng lắm là chúng ta không ở cái nơi quý quái này nữa! Chúng ta về Giang vương phủ, nơi đó là nhà của người, có lão vương gia, có thiếu vương gia, còn có cả thiếu vương phi nữa, không phải người đều rất thích họ sao?”

Từ Ngọc kéo cổ tay Hữu Nhân đi.

“Không được! Từ Ngọc, không được...”

Hữu Nhân liều mạng lắc đầu, giọng khàn khàn ní non.

Bây giờ nàng trở về, mọi người sẽ iết chuyện Thuộc Phong để nàng làm nha hoàn, sẽ quy cho hấn tội bất nghĩa, khiến cho hai phủ tranh chấp, mà nàng bây giờ vẫn muốn bảo vệ hấn.

“Hay cho một cặp chủ tớ tình thâm, chỉ tiếc rằng bây giờ nàng ta đã là nô bộc của ta! Phải đi hay ở, không tới phiên nha hoàn như người nhúng ta vào!”

Ngọc Nhi đột nhiên quát, ngón tay chỉ vào khoảng nước thuốc trên mặt đất.

“Dọn sạch sẽ ngay cho ta! Đáng ghét!”

“Người nói ai đáng ghét? Người, cái đồ nữ nhân xấu xa không biết xấu hổ!”

Từ Ngọc cảm phần ngượng đầu nhìn Ngọc Nhi, còn Hữu Nhân lại lau nên gạch với biểu tình đờ đẫn.

“Quận chúa...”

Hốc mắt Từ Ngọc mờ mịt, quận chúa trước mặt, sao lại khiến nàng đau lòng như vậy.

“Từ Ngọc... quay về đi!”

Hữu Nhân nói, nhìn đôi đồng tử giãn ra của Từ Ngọc, giọng nói giống như tới một nơi xa xôi không có ánh sáng nào đó.

Từ Ngọc lại rơi nước mắt, lắc đầu dứt khoát đoạt lấy khăn lau trong tay Hữu Nhân, cố nén nước mắt, lau sạch thay Hữu Nhân.

“Nếu người đã khẳng khái như thế, vậy để Từ Ngọc làm thay!”

“Từ Ngọc!” Hữu Nhân kinh sợ.

“Ai nói người có thể? Vương gia giao chủ tử của người cho ta sai bảo, ta nói nàng đi về hướng đông, nàng phải đi về hướng đông, ta nói nàng đi về hướng tây, nàng không được đi về hướng khác!”

Ngọc Nhi trừng mắt đứng thẳng lên mày ngài dài nhỏ nhếch cao lên

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Rơi Xuống: Chịu Lặng Nhục (1)

Edit + Beta: Dực “Đề ta làm đi, Từ Ngọc, đề ta!”

Hữu Nhân đoạt lại khăn lau trên tay Từ Ngọc, cố sức chùi, giống như nàng có dùng bao nhiêu sức cũng không chùi sạch được vậy.

“Quận chúa!”

Từ Ngọc gấp đến mức giậm chân.

“Em mau đi đi! Nếu không ta sẽ tức giận!”

Hữu Nhân đột nhiên nghiêm mặt nói lớn.

Từ Ngọc sững sốt, biết Hữu Nhân đang nghiêm túc.

“Quận chúa...”

“Đi mau!”

Hữu Nhân kiên quyết nhìn Từ Ngọc, Từ Ngọc ngậy ra một lúc, sau đó bịt miệng khóc chạy ra ngoài.

Quận chúa như vậy, thực sự quá đáng thương!

Cho dù nàng là nha hoàn cũng cảm thấy khó nhìn.

“Vẫn còn rất biết điều!”

Ngọc Nhi lão đảo đi tới, liếc nhìn gương mặt nhỏ nhắn bị phồng của nàng, cười mĩa nói.

Hữu Nhân không tiếp lời cũng không phản bác, chỉ yên lặng làm việc của mình.

“Ta nói người đó, người có nghe không?”

Nàng ta đột nhiên trừng to mắt, dẫm lên bàn tay bị phồng phồng nước của nàng.

“Á!”

Gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân tái đi, trong nháy mắt đã đỏ đầy mồ hôi, Ngọc Nhi vẫn chưa hả giận, toàn bộ bàn chân giẫm lên tay Hữu Nhân

dùng sức chà đạp, những mảnh vỡ nhỏ trên mặt đất đâm vào tay Hữu Nhân, nàng đau đớn hét chói tai.

“Xin người! Đừng!”

Hữu Nhân khóc cầu xin, đau đớn lắc đầu, theo bản năng rút tay ra khỏi chân của Ngọc Nhi, Ngọc Nhi đứng không vững nghiêng người về phía sau, sắp ngã xuống đất.

“Cẩn thận đứa nhỏ!”

Hữu Nhân mở to mắt, không chú ý đến vết thương trên tay mình, ra sức kéo nàng ta.

Cũng may không nguy hiểm gì, Ngọc Nhi vuốt ngực khóc thút thít một hồi, chờ đến khi định thần lại, cầm lấy tay nàng dùng sức lắc mạnh.

“Đừng gả bộ! Đừng trông chờ ta tạ ơn với người!”

“Ta không cần người cảm ơn, chỉ cần hài tử của Thuộc Phong không việc gì là tốt rồi!”

Hữu Nhân cúi đầu, che bàn tay bị phỏng ứa máu nhúng vào trong nước, một cảm giác đau đớn nhe xé rách bàn tay nàng truyền đến.

Nàng dùng răng cắn chặt môi, tơ máu chảy ra trên cánh môi trắng bệch, chịu đựng đau đớn, vắt khô khăn sau, sau đó không ngừng lau chùi, tìm mảnh vỡ.

Ly Ly cười nói với Ngọc Nhi

“Hừ! Đồ không có mặt mũi, không biết xấu hổ! Thật thiệt cho quận chúa như người!”

“Hừ! Trông bộ dạng của nàng ta bây giờ, ngay cả một tên ăn mày cũng hơn nàng ta mấy lần! Vương gia còn có thể quan tâm tới nàng ta sao?”

Giọng Ngọc Nhi đầy mỉa mai chế nhạo.

Chủ tớ bọn họ kẻ nói người hát, đều dùng hết sức vũ nhục Hữu Nhân.

Nàng không nói gì, nghe, nhớ kỹ, tan nát cõi lòng...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Rơi Xuống: Chịu Lãng Nhục (2)

Edit + Beta: Dục

Sau khi Từ Ngọc ra khỏi Từ Đình viện, vừa đi vừa che mặt khóc.

“Từ Ngọc?”

Chúc Kiềm Khác đang đứng trước cửa Tĩnh Di viện liền đi tới.

Mấy ngày nay... không thấy Hữu Nhân, hẳn đang tìm cơ hội tìm Từ Ngọc hỏi, không ngờ lại thấy nàng khóc thút thít đi về phía hắc.

“Chúc tướng quân?”

Hữu Nhân bất ngờ mở to mắt, xị xị mũi, nhìn hắc.

“Sao người lại khóc? Quận chúa của người đâu?”

Chúc Kiềm Khác kinh ngạc hỏi, trực giác cho hắc biết tình hình hiện tại không ổn chút nào.

“Quận chúa... quận chúa...”

Từ Ngọc đáp ứng một hồi.

“Hữu Nhân làm sao rồi?”

Chúc Kiếm Khác tiến lên vài bước, vẻ mặt đột nhiên căng thẳng.

“Chúc tướng quân! Không ai thương quận chúa của ta!”

Cuối cùng cũng gặp được người quan tâm tới chủ tử, Từ Ngọc đột nhiên khóc òa lên.

Vừa mới tận mắt thấy chủ tử bị Ngọc Nhi lăng nhục đủ loại, ngay cả nàng cũng thấy uất ức thay chủ tử.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hữu Nhân đã xảy ra chuyện gì?”

Chúc Kiếm Khác trừng lớn mắt, con ngươi sáng nhìn thẳng vào Từ Ngọc

Từ Ngọc lau qua nước mắt.

“Quận chúa, người... người bị vương gia phạt chăm sóc tiểu thiếp vừa mang thai...”

“Cái gì?” Hần nhướn cao đôi mày rậm “Kẻ đó là tiểu thiếp Ngọc Nhi không coi ai ra gì sao?”

Lúc tới đây hần đã từng nhìn thấy Ngọc Nhi mĩa mai Hữu Nhân ngay trước mặt, mà Hữu Nhân ngai nàng ta có thai, nên nhin đủ điều.

“Không sai! Chính là nàng ta!”

Từ Ngọc ngẩng đầu nhìn hần, gật đầu một cái.

“Thuộc Phong quả là tên khốn! Hữu Nhân đường đường là quận chúa của vương phủ, biết rõ nàng và Ngọc Nhi kia đối địch với nhau, vậy mà còn làm ra loại chuyện hoang đường này!”

Chúc Kiếm Khác nhếch mày, một loại tức giận đối với Thuộc Phong cùng với sự thương tiếc dành cho Hữu Nhân lẫn lộn cùng một chỗ, cứ dần dần tăng lên trong lòng hần.

“Quận chúa không hề có địa vị trong lòng vương gia, tất cả đều vô ích, rốt cuộc ta cũng đã nhìn rõ, thực sự không xứng với quận chúa của ta!”

Từ Ngọc đau đớn, nước nỡ nói tiếp

“Ta khuyên thế nào người cũng không trở về, thực sự muốn ở lại Từ Đình uyển chăm sóc nữ nhân tội tệ kia. Chúc tướng quân, người đi khuyên quận chúa đi, từ nhỏ quận chúa đã nghe lời ngài!”

Lông mày Chúc Kiếm Khác từ từ nhíu sâu lại —

Thì ra biểu hiện phu thê ân ái của Thuộc Phong ở trước mặt hần đều là giả dối, hần ta vốn không đối xử tốt với Hữu Nhân, thậm chí chưa từng đặt nàng ở trong lòng.

“Người nghe kỹ cho ta, hơn mười chậu này đều là y phục của Ngọc chủ tử và ta thay sau khi tắm rửa, người thành thực mà giặt sạch đi. Nếu lát nữa nghiệm thu có một chút qua loa, người chịu không nổi đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Rơi Xuống: Chịu Lăng Nhục (3)

Edit + Beta: Dực

Ly Ly mượn oai hùm nhướn mày, công việc của Hữu Nhân đã mở rộng ra thay một nha đầu giặt y phục.

“Người để đó!”

Liếc qua chỗ y phục chồng chất như núi nhỏ, ánh mắt Hữu Nhân thoáng ngừng lại trong chốc lát, ý thức mơ hồ, lấy một bộ lên, sau đó bắt đầu ra sức

vò.

“Hừ!”

Ly Ly vênh mặt hừ một tiếng, sau đó bỏ đi.

Bàn tay bị phỏng hôm qua vẫn chưa kịp xử lý, bây giờ đã nhiễm trùng, hiện tại ngâm trong nước lạnh khiến nàng đau âm ỉ.

Đôi bàn tay thon dài tinh tế như ngọc bị vết thương dày vò, khắp nơi đều loang lổ những vết thương.

Hữu Nhân cắn chặt môi, ép mình gạt đi những suy nghĩ trong lòng.

Nuốt hết những đau khổ mang theo vị máu tanh xuống.

Chúc Kiếm Khác nhìn từ xa, nhìn một lúc lâu, sau đó mới tới gần.

“Hữu Nhân...”

Hắn nhẹ giọng thăm dò gọi nàng.

“Khác ca?”

Hữu Nhân hờ hững ngẩn ra, sau đó ngậy người nhìn hắn.

Để người quen thấy bản thân thảm hại như vậy, nàng rất xấu hổ.

“Tiểu thiếp kia gây khó dễ cho muội đúng không?”

Hắn muốn kiềm chế cảm xúc nói, nhưng lời nói đến miệng, ngữ khí lại trở nên vội vàng.

“Ca không cần phải lo, chuyện của ta, ta có thể xử lý!”

Hữu Nhân gục đầu xuống, hai mắt nhìn thẳng vào chậu y phục bẩn.

Trong lúc lơ đãng Chúc Kiếm Khác nhìn thoáng qua đôi tay bị thương của nàng, đôi mắt anh tuần đột nhiên trừng lớn.

“Tay muội làm sao vậy? Là ai khiến muội bị thương?”

Hữu Nhân ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt đỏ của hắn thì hoảng loạn né tránh ánh nhìn đó.

“Là do ta không cẩn thận, không liên quan đến người khác.”

Nàng giấu tay ra phía sau, không cho Chúc Kiếm Khác nhìn nữa.

“Muội còn nói dối sao?”

Chúc Kiếm Khác tiến lên một bước, bắt lấy bàn tay phía sau lưng nàng.

“Khác ca?”

“Để ta xem!”

“Ai nha nha, ta nói này, là ai mà thân thiết như thế, ở thật xa cũng đã nghe hai người các người huynh muội tình thâm nỉ non, rất mờ ám? Khác ca ca? Vậy có phải còn có Nhân muội muội không?”

Ngọc Nhi kéo tay Thuộc Phong, che miệng chậm rãi cười nói.

Hữu Nhân giật mình, lòng bàn chân giống như mọc rễ trên mặt đất, bước một bước cũng không được.

Thuộc Phong nhíu mày, mắt nhìn thẳng vào bàn tay của nàng bị Chúc Kiếm Khác kéo, đôi mắt hung dữ bắn ra tia sáng ác liệt.

Hữu Nhân nhanh chóng rút tay mình khỏi tay của Chúc Kiếm Khác, đôi mắt to dao động nhìn khuôn mặt u ám của Thuộc Phong.

“Chúng ta tình cờ gặp nhau...”

Hữu Nhân lo sợ, nhỏ giọng lúng túng, trong tiềm thức vẫn lo sợ Thuộc Phong lại càng hiểu nhầm nàng sâu sắc hơn

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 212: Rơi Xuống: Chịu Lãng Nhục (4)

Edit + Beta: Dực

“Không cần giải thích với ta! Ngươi ở cùng người ngươi yêu thì ở, ngươi nghĩ ta quan tâm sao? Nói cho ngươi biết, ta vốn chẳng thêm quan tâm!”

Thuộc Phong trừng to mắt, ánh mắt hung dữ nhìn nàng thật sâu.

Hữu Nhân yếu ớt lắc đầu.

“Không phải, ta —”

“Thuộc Phong! Ngươi thật quá đáng! Hữu Nhân là thê tử của ngươi. Ngươi lại làm như nhìn không thấy nàng sao?”

Hữu Nhân không nói gì, Chúc Kiềm Khác đứng một bên đã sớm tích đầy một bụng tức giận với Thuộc Phong, lên tiếng biện hộ cho nàng.

Đôi mắt anh tuấn của Thuộc Phong càng thêm âm trầm dò xét.

“Theo như ngươi nói, nàng là thê tử của ta, ta đối xử với nàng thế nào, ngươi có tư cách nói tới sao?”

“Ngươi ức hiếp Hữu Nhân, thì có liên quan đến ta!”

Chúc Kiềm Khác trừng hấn, Thuộc Phong cũng trừng to mắt nhìn hấn, thế lực hai người nàng nhau, ánh mắt sắc bén đâm vào nhau, bắn ra tia lửa kinh người.

“Ngươi quá tự mãn! Chúc Kiềm Khác!”

Hấn hung hăng gằn từng câu từng chữ.

Chúc Kiềm Khác nhũn mày, giống như lại muốn phản bác lại.

Hữu Nhân thấy thế, lập tức ngăn Chúc Kiềm Khác lại.

“Ca đừng như vậy nữa, cứ mặc kệ ta, đều do ta tự nguyện cả, ca không cần phải cảm thấy bất bình cho ta!”

“Hữu Nhân! Rốt cuộc là muội uống nhầm thuốc gì vậy? Đi! Quay về vương phủ với ta!”

Chúc Kiềm Khác kéo cổ tay Hữu Nhân, làm bộ như sẽ đưa nàng đi.

“Không được! Ta không thể trở lại!”

Hữu Nhân bị Chúc Kiềm Khác kéo đi chỉ biết giãy dụa.

“Đi!”

Chúc Kiềm Khác quay đầu lại nhìn Hữu Nhân, cố chấp muốn dẫn nàng rời đi.

“Đây là Thuộc vương phủ, nàng là vương phi của Thuộc vương phủ, ngươi muốn dẫn ai đi?”

Thuộc Phong tức giận đẩy Ngọc Nhi sang một bên, bàn tay to đột nhiên nắm lấy cổ tay Hữu Nhân, đưa nàng từ tay Chúc Kiềm Khác về bên cạnh mình.

Hữu Nhân bị hấn dùng lực mạnh nắm lấy cổ tay thì ngỡ ngàng không biết làm gì, ngược mắt kinh ngạc nhìn gương mặt xám xịt của hấn, còn cả Chúc Kiềm Khác đang hết sức căng thẳng trong cơn tức.

“Ngươi không đối xử tốt với nàng! Ta có quyền đưa nàng đi!”

Cơ thể của Chúc Kiềm Khác đứng thẳng, trừng mắt nhìn vào con mắt cũng đang rực lửa của Thuộc Phong.

Những mũi nhọn sắc bén lại đâm vào nhau trong không trung, xung quanh phảng phất mùi thuốc súng.

“Được lắm! Để nàng ta tự chọn đi!” Thuộc Phong túm lấy cánh tay nàng, con ngươi sắc bén đột nhiên trừng nàng “Ngươi nói đi! Muốn đi hay muốn ở

lại?”

“Thuộc Phong!”

Hữu Nhân mở to mắt, kinh sợ.

“Nói! Ngươi chọn hần, hay ta?”

Thuộc Phong loạn nhịp nói, đôi mắt để lộ ra vẻ lo lắng.

“Ta...”

Hữu Nhân yên lặng không nói gì.

Đây vốn không được tính như một sự lựa chọn.

Nàng trầm mặc một lát, sau đó quay đầu về phía Chúc Kiếm Khác

“Ta sẽ ở lại!”

Nàng yếu ớt nói, lời nói này là thật, nhưng trong lòng lại không cảm thấy dễ chịu.

Nàng không hiểu rốt cuộc là như thế nào, tại sao lại trở nên khó nắm bắt như vậy

“Ngươi nghe không? Người nàng chọn chính là ta, ngươi hết hi vọng rồi!”

Thuộc Phong kiêu ngạo liếc Chúc Kiếm Khác, đột nhiên hung ác nheo mắt lại.

Tuy rằng nàng vẫn chưa chính thức trả lời vấn đề của hần nhưng nàng nói “Ta sẽ ở lại.”

“Hữu Nhân! Muội thực sự là đồ ngốc!”

Chúc Kiếm Khác tức giận, sắc mặt trắng bệch, oán hận nói.

Nói xong, giận dữ phất tay áo rời đi.

Hữu Nhân sững sờ nhìn bóng lưng tức giận của Chúc Kiếm Khác, trong lòng cũng cảm thấy bất an.

Đề người quan tâm mình vì mình mà bị tổn thương, nàng rất muốn xin lỗi.

Nhưng Thuộc Phong đang nổi nóng, tính tình hần nàng rất hiểu.

Hiện tại, hần tuyệt đối sẽ không để nàng đi, huống chi nàng cũng không có lý do để rời đi, chăm sóc Ngọc Nhi, đây là việc nàng tình nguyện làm vì hần.

Thuộc Phong nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của Hữu Nhân, gân xanh giữa trán nổi lên, tay nắm thành nắm đấm.

Ngọc Nhi thấy vậy vội bám lấy cánh tay Thuộc Phong như bạch tuộc, đôi mắt quầng rử khinh miệt liếc Hữu Nhân, chán ghét nói

“Vương gia, chúng ta về phòng nghỉ thôi. Nữ nhân này nhìn thôi cũng đã thấy chướng mắt rồi, nhìn lâu còn khiến người ta cảm thấy bức mình nữa!”

Thuộc Phong vẫn nhìn Hữu Nhân không chớp mắt, ngay cả liếc Ngọc Nhi một cái cũng không liếc.

“Ngươi đi ra!”

Hần vẫn không đổi sắc mặt ra lệnh.

“Vương gia?”

Ngọc Nhi nhướn cao mày, phản ứng này của Thuộc Phong nằm ngoài dự đoán của nàng ta.

“Đi xuống! Không được nói nữa, đừng để ta nhắc lại lần thứ hai!”

Ngọc Nhi nhíu chặt mày, phần hận liếc xéo Hữu Nhân, cuối cùng cũng vô cùng bất mãn bỏ đi.

Bên cạnh giếng sau giặt quần áo chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bầu không khí xung quanh nghiêm túc khác thường, sau một lúc lâu duy trì không nói gì.

“Chàng... muốn nói gì với ta?”

Hữu Nhân mở miệng đánh vỡ bầu không khí im lặng, giọng điệu do dự, hai tay nhỏ bé đặt ở phía trước nắm chặt lại.

“Những ngày hầu hạ người khác trôi qua thế nào?”

Hắn nheo mắt, dấy mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Hữu Nhân rũ hàng lông mi dài.

“Ta có thể thích ứng.”

“Có thể thích ứng? Đây có nghĩa là không chịu ăn năn?”

Thuộc Phong hơi nhướn mày, ánh mắt nhìn nàng vẫn rất sắc bén.

“Chăm sóc hài tử trong bụng Ngọc Nhi giúp chàng, cũng là sự bồi thường của ta dành cho chàng!”

Nàng trầm tĩnh nói, đôi mắt nhìn về phía xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Rơi Xuống: Tùy Ý Hãm Hại (1)

Edit + Beta: Dực

Hắn hơi nheo mắt lại

“Không cảm thấy uất ức?”

Hữu Nhân mím chặt môi, cổ chấp lắc đầu.

Đôi mắt hắn càng dò xét sâu hơn.

“Cũng không cho rằng ta rất quá đáng?”

Nàng vẫn đáp lại bằng cái lắc đầu, không hề nói ra nửa câu.

“Nói đi! Sao chỉ lắc đầu!” Hắn hung ác đe dọa nàng lại, quát.

Hữu Nhân ngẩn người nhìn hắn, ngừng một lát mới từ từ mở miệng —

“Đó là việc thuộc bổn sự của ta, không có gì uất ức cả!”

Hắn chăm chú nhìn vào ánh mắt đau khổ của nàng, ánh mắt chứa lửa giận điên cuồng nhìn nàng không hề chớp mắt.

“Nếu như ngươi mở miệng cầu xin ta, ta có thể để ngươi không cần phải ở Tử Đình uyển hầu hạ nữa.”

Chỉ cần nàng cầu xin hắn, hắn sẽ bỏ qua chuyện cũ.

“Cầu xin chàng cái gì?” Hữu Nhân ngây thơ mở to mắt “Chăm sóc nhi tử nối dõi của chàng là do ta tình nguyện.”

Thuộc Phong nhíu mày, cho rằng câu trả lời của Hữu Nhân là có ý đối nghịch với hắn.

Hắn thấy bị mất mặt, trong lòng có một ngọn lửa vô danh bùng cháy.

“Hay cho cam tâm tình nguyện! Ngươi an phận đứng bên cạnh ta không bằng việc hầu hạ người khác đúng không?”

“Ta...”

Hữu Nhân hoảng sợ ngẩng nhìn khuôn mặt phẫn nộ của hắn, còn chưa kịp hiểu tình huống thế nào đã bị đôi mắt giận dữ của hắn trừng cho rét lạnh.

“Cút!” Hắn buông nàng ta, mặt quay về phía Từ Đình uyển “Ngươi đã thích như vậy, vậy thì trở về làm việc nhà hoàn của ngươi đi!”

Nước mắt của Hữu Nhân chảy ra, ú thành một vòng ở viền mắt, rơi xuống lã chã.

“Ta đi đây!” Miệng nàng khóc còn nhanh hơn cả bước chân.

Càng xa hắn thêm một chút, tổn thương trong nàng lại tăng thêm một chút...

Bóng người cao lớn ở phía sau, nắm tay mắt tự nhiên siết chặt lại.

Chết tiệt! Lại dám sợ hãi trốn tránh hắn như vậy!

“Này, đây là com của ngươi!”

Ly Ly hung hăng gắt Hữu Nhân một tiếng, đưa chén com bị sút có đựng thêm thức ăn có mùi lạ đến trước mặt Hữu Nhân.

Ánh mắt Hữu Nhân nhìn vào mà đại ra, không nhận luôn.

“Này, ngươi ngây người cái gì? Ngươi nghĩ ngươi còn bao nhiêu mặt mũi, có phải ta còn phải hầu hạ ngươi ăn không?”

Ly Ly độc ác nhét com vào miệng nàng

“A —”

Hữu Nhân nhắm chặt mắt, nàng ta vẫn độc ác nhét vào, đến mức lưỡi nàng chảy máu.

Ly Ly nhăn nhẽ cười, cũng không ngừng động tác thô bạo này lại, Hữu Nhân bị ép phải ăn bát com, thực sự là vừa ngửi thấy mùi đã biết đây là com thiêu.

Buổi chiều Ngọc Nhi lại bị Thuộc Phong đuổi về, bực tức trong lòng, hiển nhiên là muốn tìm Hữu Nhân xả tức.

Mấy hôm trước Hữu Nhân làm xong việc, còn cho nàng ăn com thừa canh lạnh của họ, nhưng hôm nay Ngọc Nhi có ý muốn nhục mạ nàng, cho nàng ăn com thiêu.

“Ăn đi! Ăn nhanh lên! Chẳng lẽ còn chê không ngon sao?”

Ly Ly chóng nạnh, cách đó không xa là Ngọc Nhi cười duyên xoa xoa bụng nháy mắt ra hiệu.

“Đây là com thiêu!” Hữu Nhân ghen ngào nói nhỏ.

“Cho ngươi ăn com thiêu là tốt lắm rồi! Chẳng lẽ còn muốn ta cung phụng ngươi giống như Quan Âm Bồ Tát sao? Còn kén cá chọn canh thì ngay cả com thiêu cũng không cho ngươi ăn đâu!”

Ngọc Nhi đột nhiên nói xem vào, đôi mắt phượng trừng to trông đáng sợ vô cùng.

Hữu Nhân nhũu chặt lông mày, cầm bát com sút miệng, ánh mắt sững sờ.

“Ăn cho ta! Lấy tay bốc com!”

Ngọc Nhi nheo mắt, thâm độc ra lệnh, thậm chí khóe môi còn mang theo ý cười.

“Nhanh một chút!”

Ly Ly đe dọa dậm vào.

Hữu Nhân bị ép đến chết lặng, nước mắt rơi lã chã xuống đất.

Bọn họ đối xử với nàng càng ngày càng quá đáng, hành hạ nàng giống như ngược đãi tù binh.

Nhưng bây giờ nàng không thể cầu xin, Thuộc Phong mới vừa mắng nàng, hắn vốn đã không muốn nhìn nàng nữa rồi.

Không ai giúp nàng... Không ai...

Hữu Nhân run run vươn bàn tay nhỏ bé đầy những vết thương, một cảm giác nhục nhã tràn lên khiến nàng buồn nôn, com thiêu hòa với nước mắt, từ từ bị

bốc lên bỏ vào miệng, ngoài đau khổ, chỉ có đau khổ...

“Ha ha ha! Ngọc chủ tử người xem, nàng ta thật giống chó!”

Ly Ly chỉ vào mũi nàng, không kiềm chế cười to lên.

“Có vẻ để lâu nên hành động của nàng ta giống chó rồi!”

“...”

Hai người bọn họ trêu đùa Hữu Nhân giống như con rối, rồi châm chọc, rồi vừa nói vừa cười vang.

Về mặt cười nhạo của Ngọc Nhi và Ly Ly phóng đại trong mắt Hữu Nhân, bàn tay dính đầy com của nàng khựng lại giữa không trung.

Xấu hổ, tức giận, bất đắc dĩ, trái tim đóng băng... Dù loại cảm xúc lẫn lộn trong đó, khiến nàng giống như đã không còn hơi thở, tiếp theo sẽ nghẹn thở.

Nàng bây giờ, giống như dân tị nạn để người ta tùy ý chà đạp, điều này khiến nàng nhớ tới thân thể của mẫu phi.

Mẫu phi cũng từng là dân tị nạn ở sát biên giới...

Xem ra có một số việc đều do số mệnh, đã được sắp đặt từ trước, cho dù nàng có là người của vương thất, cũng không tránh khỏi số mệnh an bài.

“Quận chúa! Quận chúa!”

Từ Ngọc nhận lúc Ngọc Nhi nghỉ trưa, lén chạy vào, ló nửa đầu vào, vẫy vẫy Hữu Nhân.

“Từ Ngọc, sao em lại tới nữa vậy?”

Hữu Nhân buông tay, bước nhanh tới, hạ giọng hỏi.

“Chúc tướng quân vừa nhận được chỉ dụ của hoàng thượng phải xuất quân ra biên ải, bây giờ phải khởi hành! Tướng quân muốn lúc chia tay được thấy mặt người, người có thể bớt chút thời gian tới tiễn tướng quân không?”

Từ Ngọc truyền lời giúp Chúc Kiềm Khác.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Rơi Xuống: Tùy Ý Hãm Hại (2)

Edit + Beta: Dực

“Hắn phải đi?” Hữu Nhân mở to mắt “Không phải lần này về ba tháng sao?”

“Đúng vậy, quận chúa! Chỉ thị đột nhiên hạ xuống, hơn nữa chuyện xảy ra hôm qua, Chúc tướng quân cũng không muốn ở lại. Nói nếu có thể người hãy đi gặp tướng quân một lần, nếu không rảnh thì thôi.”

Từ Ngọc truyền lại nguyên văn lời nói của Chúc Kiềm Khác.

Hữu Nhân do dự một lúc, đột nhiên ngẩng đầu.

“Được! Ta đi!”

Chúc Kiềm Khác vẫn đối với nàng rất tốt, khó có cơ hội tới vương phủ làm khách, nhưng lại cãi nhau khiến hắn không vui, nếu như ngay cả khi hắn đi cũng không tới tiễn, nàng thực sự không yên tâm.

Lúc Hữu Nhân tìm thấy Chúc Kiềm Khác, hắn đã lệnh cho quân lính thu dọn hành trang xong.

Hữu Nhân từ từ tiến lại gần, Chúc Kiềm Khác thấy nàng, nhất thời ngây người.

“Khác ca ca, ca phải đi sao?”

Lời nói ra khỏi miệng, ngữ khí khẳng định là đã biết rõ.

Thần tình Chúc Kiềm Khác trở nên phức tạp nhìn chằm chằm Hữu Nhân, một lúc sau mới khôi phục tinh thần, gượng gạo gật đầu một cái.

“Đến lúc phải đi rồi, ta ở lại thấy nhiều chuyện không quen, không nhịn được muốn lên tiếng, kết quả vẫn là lực bất tòng tâm.”

Giương mặt Hữu Nhân trắng bệch, nằng hiều ngụ ý của Chúc Kiềm Khác.

“Xin lỗi!” Hữu Nhân cúi đầu xuống lúng túng nói “Ta biết ca tốt với ta, nhưng... ta không biết phải nói như thế nào, ngay cả chính ta cũng không biết tại sao sự việc lại trở nên không thể cứu vãn như vậy.”

Thấy bộ dạng tiêu tụy của nàng, trái tim Chúc Kiềm Khác không thể ngừng đau đớn vì nàng.

“Nếu cho muội lựa chọn lại lần nữa, nếu lúc trước muội không gả cho hắn, thì ta và hắn, muội chọn ai?”

Hữu Nhân ngẩn người mở to mắt.

“Cái gì?”

Chúc Kiềm Khác đột nhiên hỏi như vậy khiến Hữu Nhân không kịp phản ứng.

“Nếu như ta không ngại muội đã gả cho người khác, nếu như muội nguyện ý theo ta, ta sẽ đưa muội đi, muội có bằng lòng không?”

Chúc Kiềm Khác kích động nắm lấy tay Hữu Nhân, tình thâm ý thiết nhìn thẳng vào nàng.

“Khác ca ca!”

Hữu Nhân hoảng sợ rút vội tay về.

“Những lời ta nói đều xuất phát từ tận đáy lòng!”

Chúc Kiềm Khác ép người về phía trước, giữa hắn và Hữu Nhân chỉ cách nhau một ngón tay.

“Muội biết khi ta thấy muội bị người khác lăng nhục trong lòng ta khổ sở cỡ nào không? Ta không muốn thấy muội bị thương, muội hiểu không?”

Hắn kích động đè Hữu Nhân dưới hai bàn tay lớn.

“Khác ca ca...”

Hữu Nhân sợ đến ngây người, lời nói của Chúc Kiềm Khác khiến người vẫn coi hắn như ca ca là Hữu Nhân phải giật mình.

“Ca... ca buông ra trước đã!” Ý thức được tình cảm vượt quá tình huynh muội của hắn, Hữu Nhân sợ hãi giãy ra khỏi kim chế của hắn, gương mặt buồn bã hơi nghiêng đi “Ta là thê tử của Thuộc Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Rơi Xuống: Tùy Ý Hãm Hại (3)

Edit + Beta: Dục

“Ta nói, ta không để ý đến... những điều này!”

Chúc Kiềm Khác lớn tiếng nói, dường như hắn muốn cho cả thế gian này nghe thấy.

Hữu Nhân nhú chặt mày ngài, sau khi quay mặt đi thì thần tình vô cùng nghiêm túc.

“Đừng nói thêm nữa, nếu nói thêm thì ngay cả bạn chúng ta cũng không thể làm được.”

“Muội yêu hấn như vậy sao?”

Chúc Kiềm Khác đau khổ nhìn nàng.

Vì nam nhân kia, nàng lại có thể nói những lời khiến hấn không còn đường lui như vậy.

“Đúng vậy! Ít nhất ta cũng sẽ không phản bội chàng!”

Hữu Nhân quay đầu lại, nhìn thẳng vào đôi mắt phức tạp của hấn.

Trái tim hấn đã nguội lạnh, cánh tay vô lực cố bám lấy cánh tay nàng, về mặt đột nhiên trở nên buồn bã u ám.

“Ta hiểu rồi, nhưng nếu sau này hấn ức hiếp muội, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn!”

Hấn nắm tay lại rất nhanh, khẳng định nói.

“Khác ca...”

Hữu Nhân sững sờ, nhìn về mặt nghiêm túc của Chúc Kiềm Khác, nàng không biết bây giờ nên nói cái gì.

Người nàng yêu chỉ duy nhất một mình Thuộc Phong, cũng chưa bao giờ nghĩ bản thân có quan hệ yêu đương nam nữ với Chúc Kiềm Khác.

Mà hôm nay trước khi chia tay Chúc Kiềm Khác lại nói rõ ràng với nàng, ngoài sự bất ngờ thể hiện ra bên ngoài, nàng còn có xấu hổ.

“Phải đi rồi! Hữu Nhân!”

Chúc Kiềm Khác bước lên lưng ngựa, giọng lên, trước đó vẫn liếc nhìn Hữu Nhân một cái thật sâu.

Vó ngựa khiến một lớp bụi mù tung lên, bóng người trên lưng tuần mã cũng dần mờ đi, giống như một điểm đen nhỏ, cuối cùng là biến mất.

Hữu Nhân đứng chân đứng một lúc lâu, có nhân gặp lại còn chưa nếm đủ vui mừng, đã mang theo tiếc nuối chia tay một lần nữa.

Đợi đến lúc không nhìn thấy đám bụi phía xa nữa, Hữu Nhân mới chậm rãi xoay người...

“Tại sao lúc ta ngủ dậy lại không thấy người, lại lười biếng phải không? Xú nha đầu!”

Chân Hữu Nhân còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng mắng nhiếc lạnh lạnh của Ngọc Nhi truyền ra.

Nàng vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy Thuộc Phong nhú mày nhìn mình chằm chằm.

“Ta... ta vừa có chút việc...”

Hữu Nhân cúi đầu, tay nhỏ bé khăn trương nắm lấy góc áo, trong lòng có cảm giác rung mình.

Ngọc Nhi nheo mắt, liếc nàng.

“Hừ! Có chút việc? Việc gì mà quan trọng khiến người bỏ lại một nữ nhân mang thai lên lút trốn đi như vậy?”

“Không... không có gì”

Hữu Nhân lên nhìn ánh mắt chăm chú không mấy thân thiện của Thuộc Phong.

“Không có gì? Người tưởng rằng ta không biết người đi đâu sao?”

Ngọc Nhi mỉm cười, ôm lấy cánh tay Thuộc Phong, ác ý nói lớn hơn “Vương gia, để mặc người, rồi khỏi người, đương nhiên là để gặp lại tình nhân cũ sau lưng người rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Rơi Xuống: Tùy Ý Hãm Hại (4)

Edit + Beta: Dực

“Thuộc Phong, chàng đừng nghe nàng ta nói bậy, ta không có!”

Hữu Nhân đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to ngâm nước nhìn lại ánh mắt thâm sâu quỷ quái của hắn, nhưng vẫn không khản cầu thêm gì.

“Không có? Vậy ngươi đi gặp ai? Sự việc rõ ràng ra vậy ngươi còn nói người khác vu khống ngươi sao?”

Ngọc Nhi lo lắng khi thấy ánh mắt hai người chạm nhau, một tay đẩy Hữu Nhân lùi về phía sau mấy bước.

“Là ca ca phải đi, ta chỉ đi tiễn thôi!”

Hai trông mắt Hữu Nhân vẫn chỉ nhìn hắn chăm chăm, chỉ cần hắn tin, nàng mặc kệ người khác vu khống, nàng không thèm để ý.

“Tiễn? Chỉ đơn giản như vậy sao? Nếu trong lòng ngươi không có gì mờ ám, tại sao không nói thật ngay từ đầu đi?”

Sắc mặt Ngọc Nhi dữ tợn nhìn nàng.

“Ngươi dựa vào cái gì mà vu khống cho ta? Ta nói không làm là không làm, cho dù ngươi có ép buộc ta, ta cũng chỉ nói một câu!”

Tia sáng âm u tận sâu trong đáy mắt hắn khiến lòng nàng đau thắt.

Hiện tại nàng không thể so đo với Ngọc Nhi, bởi vì đứa bé trong bụng nàng ta là hài tử của Thuộc Phong.

Nhưng chỉ có duy nhất đối với sự trong sạch của mình, nàng không thể để người khác tùy ý hãm hại được.

Ngọc Nhi nghe vậy đột nhiên trừng to mắt.

“Gian nhân! Ngươi còn tranh luận với ta!”

Nàng ta ép tới trước mặt Hữu Nhân, nắm lấy cổ áo nàng, hung ác liếc nàng.

Hữu Nhân vô thức nhìn về phía Thuộc Phong, tuy rằng biết tỷ lệ hắn lên tiếng thay nàng là quá xa vời, nhưng nàng vẫn muốn ôm một tia hi vọng.

“Phong... ta thực sự không có!”

Hữu Nhân gần như là nhìn hắn cầu xin, nhưng trong mắt hắn chỉ là sự lạnh lẽo, đôi lông mày rậm của hắn cũng không nhúc nhích, giống như vừa nhìn qua đã biết.

“Ngươi cho rằng vương gia mù mới nghe những lời xằng bậy của ngươi sao?”

Ngọc Nhi làm bộ lại muốn đẩy Hữu Nhân.

“Thuộc Phong, ta không biết tình cảm trong lòng hắn thế nào nhưng trong lòng ta chỉ có mình chàng!”

Hữu Nhân tránh né sự ngang ngược của Ngọc Nhi theo bản năng không muốn dây dưa với nàng ta, Ngọc Nhi đẩy không được, cả người đụng vào góc bàn.

“A!”

Chỉ nghe một tiếng hét thê thảm, bụng nàng ta va vào cạnh bàn, nhất thời ôm bụng trượt xuống đất, đau đớn gào khóc —

“Trời ơi! Giết người! Giết người! Đồ tiện nhân nhà ngươi căn bản là sợ vụ bê bối của ngươi bị làm sáng tỏ, cố ý đẩy ngã ta, muốn hại chết mẫu tử chúng ta!”

“Không phải! Ta không có! Ngươi mau đứng lên đi, xem hài tử có việc gì không?”

Hữu Nhân muốn kéo nàng ta lên lại bị nàng ta thô lỗ gạt qua.

Đột nhiên ý thức được điều gì, hữu Nhân ngẩng mặt lên, đã thấy gương mặt Thuộc Phong xám ngoét.

“Thuộc Phong! Ta thực sự không cố ý!”

Nàng lắc đầu, nàng cho rằng hắn để ý đến chuyện Ngọc Nhi bị ngã.

“Chết tiệt!” Thuộc Phong lướt thẳng qua chỗ Ngọc Nhi bị ngã, đột nhiên thô bạo kéo cánh tay Hữu Nhan, ánh mắt dữ dội dò xét “Rốt cuộc ngươi đã thừa nhận ngươi và hắn ta lúc đó không đơn giản chỉ là tình huynh muội?”

“Không phải! Ta đối với hắn không có loại tình cảm quá mức!”

Hai mắt Hữu Nhan đầm lệ nhìn hắn, vô lực lắc đầu.

“Vậy thì hắn đối với ngươi? Ngươi dám nói là không có?”

Thuộc Phong điên cuồng nhếch mày, bộ dạng tức giận giống như... loài thú nổi điên.

Hữu Nhan yên lặng.

“Ta...”

Khác ca ca đối với nàng...

“Ta không biết... ta không biết...”

Hữu Nhan liếc mắt nhìn đầu, giống như cái nồi sắp nổ tung.

“Không biết câu trả lời là gì? Hay là thực sự không giấu nổi nữa, chỉ có thể nói lung tung?”

Hắn dùng một lực quá mạnh lên cánh tay nàng, không để tâm rằng nàng sẽ bị đau, lực mạnh đến mức giống như muốn bóp nát nàng.

“Hôm nay ta cũng mới biết được! Nhưng ta thề, lúc đó ta và hắn thực sự trong sạch, ta không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với chàng, khiến chàng mất mặt!”

Hữu Nhan nuốt nước mắt nói.

Nhưng lời giải thích của nàng trong mắt hắn đã trở thành lời nói dối, lửa giận trong lòng hắn đã thiêu cháy suy nghĩ bình tĩnh trong hắn.

“Hôm nay mới biết? Có đúng là nam nhân phải ăn sạch ngươi trên giường, ngươi mới có thể ngu xuẩn nhận ra không?”

Chính là nàng làm trái ý hắn giữ nam nhân lòng dạ khó lường kia ở lại!

Thuộc Phong tròn tròn đôi mắt sắc, lời nói lạnh buốt khiến Hữu Nhan run mình.

“Tại sao chàng... sao lại có thể nói không có đạo lý như vậy?”

Hữu Nhan uất ức nghẹn ngào.

Nàng có thể khống chế trái tim mình, nhưng nàng không thể can thiệp vào tự do của người khác.

Khác ca ca thích nàng, đây cũng không phải điều nàng muốn, càng không phải do nàng cố gắng quyến rũ.

Hắn duỗi ngang lông mày, con ngươi tà ác dò xét.

“Là ta không nói đạo lý, hay là ngươi không tuân thủ nữ tắc?”

“Chàng nói oan cho ta!”

Hữu Nhan khóc thảm thiết, nước mắt tràn khỏi viền mắt đã chảy rơi.

“Nói oan cho ngươi? Nếu ngươi hành đoan, tọa chính (*), thì cho dù ta muốn nói oan cho ngươi cũng không được

(*) đại khái nó là đoan chính thôi :v

Hai người, một mặt đen một mặt đầy nước mắt, giằng co một lúc lâu.

Ngọc Nhi ngây người nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy mình trở thành công cụ bị Thuộc Phong lợi dụng để đá kích Hữu Nhan.

“Dục gia chi tội, hà hoạn vô tự (*), nếu trong lòng chàng ta là loại nữ nhân này, thì chàng đã không để ý đến ta...”

(*) muốn đổ oan cho người khác thì không thiếu cách

Qua một lúc lâu, Hữu Nhan mới vừa khóc vừa nói.

“Ngươi cho rằng ngươi quan trọng cỡ nào? Thuộc Phong ta thiếu ngươi thì không được sao? Đừng quên ngươi chỉ là gà mái không thể đẻ trứng!”

Hắn dùng loại lời ác độc bừa bãi nói với nàng, vốn không nghĩ tới nó nghiêm trọng thế nào —

“Không thể đẻ” ba chữ này (*) gây tổn thương nặng nhất đối với nàng, ngoại ngôn từ châm biếm này từ trong miệng hắn nói ra, lại càng thêm chí mạng!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Rơi Xuống: Trái Tim Tựa Trò Tàn (1)

Edit + Beta: Dực

“Xin lỗi...”

Hai mắt đầm lệ của nàng đóng băng lại, chậm chạp nói ra hai chữ.

Trái tim giống như bị ai đó đục một lỗ, máu tươi chảy ra, làm thế nào cũng không ngưng lại được

“Xin lỗi ta?” Thuộc Phong hung ác nhưn cao mày “Không cần! Cho dù ngươi có thể mang thai, ta cũng bắt ngươi phá thai!”

Hữu Nhân sùng sốt, toàn thân cứng ngắc.

“Không... không cần?”

“Đúng! Hải tử ngươi sinh ra, ta không cần!”

Thuộc Phong lãnh khốc nói, không ngờ lại khiến nàng tổn thương nặng như vậy

“Thì ra trước đây chàng nói không ngại là vì...”

Nhớ lại trong thư phòng lúc đó, chính tai nàng nghe hắn nói không có hải tử cũng không sao, địa vị của nàng cũng không bị lung lay.

Nàng đã từng rất cảm động, cũng vẫn cảm ơn hắn tới tận bây giờ, hôm nay mới phát hiện thì ra cũng chỉ là do nàng tự mình đa tình!

“Bởi vì ngươi chẳng có vị trí gì trong lòng ta! Ngươi không thể mang thi đối với ta mà nói chỉ là đồ phải phiền phức cho ngươi uống thuốc tránh thai, với tư chất của ngươi, làm công cụ âm giương cũng không tệ!”

Những ngôn từ lạnh lùng của hắn ném mạnh xuống đã thương người ngồi dưới mặt đất, một đao khoét sâu vào trái tim nàng.

Thì ra trong mắt hắn, sự bất hạnh của nàng chỉ là đơn giản hóa giúp hắn một bước.

Hắn vốn không muốn có hải tử với nàng, sự hổ thẹn xin lỗi của nàng, lại còn có một chút tình nguyện nực cười!

Nàng ngược đôi mắt đầm nước, run rẩy mấp máy khuôn miệng bé nhỏ trắng bệch.

“Thực sự... thực sự là chỉ xem ta như công cụ âm giương sao?”

“Không sai! Đối với loại nữ nhân như ngươi, còn muốn nhiều hơn sao?”

Hắn trả lời chắc chắn, đột nhiên đưa tay ôm lấy Ngọc Nhi đang ngồi dưới đất.

“Giương mặt giống thế này, mới là thích!”

Hắn thô bạo rống giận với nàng, nói thích Ngọc Nhi, nhưng hai mắt không thèm nhìn nàng ta lấy một cái, trái lại chỉ chăm chú trừng nhìn gương mặt Hữu Nhân.

“Tại sao lại phải làm như thế với ta, tại sao...”

Hữu Nhân khóc không thành tiếng, nàng ôm lấy trái tim đang đau đớn, đau khổ nhìn vào đôi mắt thâm sâu của hắn.

“Thích một nữ nhân không cần lý do, căm hận một nữ nhân cũng không có lý do gì!”

Hắn rống lên với nàng, giống như... một con sư tử phát điên.

Hữu Nhân giật mình —

Nàng cố gắng rất lâu như vậy, thì ra trong lòng hắn nàng cũng chỉ là một nữ nhân hắn căm hận.

Có một khoảng thời gian, nàng còn cho rằng hắn có chút quan tâm tới nàng...

“Đứng lên!”

Thuộc Phong ngoan lệ túm lấy cánh tay Ngọc Nhi.

“Vương gia? Người, người muốn?”

Nàng ta trừng to mắt, Thuộc Phong lúc này khiến cho Ngọc Nhi đã ương ngạnh thành tính cũng sợ hãi không ngớt.

Thuộc Phong quét ánh mắt lạnh lẽo qua nàng ta, rồi lại quay trở lại trên gương mặt tái nhợt của Hữu Nhân.

“Lên giường!”

Hắn vô tình ném ra hai chữ, một ý niệm vô cùng tà ác lướt qua đại não.

Không phải vì ham muốn, mà chỉ vì trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Rơi Xuống: Trái Tim Tựa Tro Tàn (3)

Edit + Beta: Dực

“Bảo người quay đầu lại, có nghe không?”

Hắn lại quát lên phía sau nàng, chỉ có mệnh lệnh không mang theo chút thương tiếc.

Nước mắt Hữu Nhân tuôn như mưa, đau khổ mở khuôn miệng nhỏ nhắn, ngang ngạnh ép bản thân không được khóc thành tiếng.

“Quay lại!”

Hắn lại âm trầm ra mệnh lệnh một lần nữa, không cho phép nàng lên tiếng, cố ý gây thương tổn cho bản thân vốn đã quá nhiều vết thương của nàng.

Hữu Nhân cố sức dùng răng nghiến chặt cánh môi, khó khăn xoay người lại, gục đầu xuống, không dám nhìn hắn.

“Ngẩng mặt lên!”

Hắn giống như là điên cuồng quát lên, khiến nàng tổn thương vĩnh viễn là mục đích của hắn.

Hữu Nhân chậm rãi ngẩng đầu, bất lực mở hốc mắt đỏ hồng chảy ra hai hàng nước mắt.

Hắn nheo đôi mắt sắc lại, thấy ánh mắt bi thương gần như tuyệt vọng của nàng, khuôn mặt tuấn tú của hắn lại kịch liệt co rút, con ngươi lại càng thêm tối lại.

Thấy nàng đau khổ, hắn không thể thờ ơ, nhưng trong lòng lại cảm thấy an tâm, vô cùng phức tạp.

“Vương gia, thiếp chờ lâu quá, chúng ta tiếp tục đi!”

Ngọc Nhi cắt đứt ánh mắt giao nhau giữa Thuộc Phong và Hữu Nhân, gắng sức nói chen vào, cả gương mặt cũng trở nên ửng hồng, thỉnh thoảng lại dùng mũi nhăn lại kéo sự chú ý của Thuộc Phong.

Thuộc Phong lạnh lùng liếc Ngọc Nhi một cái, dư quang vẫn còn quáng nhìn tới buồn mặt trắng bệch của Hữu Nhan, hấn lại càng thêm ra sức di chuyển trong cơ thể Ngọc Nhi.

Hữu Nhan tròn tròn mắt, trong con ngươi hiện lên cảnh một cặp nam nữ triền miên, đó chính là nam nhân nàng yêu và nữ nhân luôn khi dễ nàng...

Nước mắt đã khô trên viền mắt, nàng chết lặng nhìn toàn cảnh trước mắt, dường như ý thức đã bị kéo ra, giống như con rối vô tri vô giác.

Trần thế hỗn loạn này, không cho phép nàng yếu đuối, điều gì khiến hấn có ý làm nàng tổn thương, cố ý làm càn như vậy...

“Phong nhi, ta có thể vào không?”

Thích Nhượng Lan gõ nhẹ cửa phòng Thuộc Phong, hỏi khẽ.

Hấn không ngờ Thích Nhượng Lan lại tới, tim loạn nhịp một lát.

“Tùy.”

Hấn lãnh đạm nói.

Mặc dù với nỗ lực của Hữu Nhan, rốt cuộc hấn cũng để Thích Nhượng Lan ở lại vương phủ, nhưng chấp nhận không có nghĩa là chấp nhận, cho tới bây giờ, hấn chưa một lần chủ động đi tìm bà, vẫn luôn là Hữu Nhan chăm sóc, rồi đến nói cho hấn biết tình hình của Thích Nhượng Lan.

Thích Nhượng Lan dừng lại ở cửa một lúc, xong vẫn quyết định đi tiếp.

“Phong nhi, ta...”

Thích Nhượng Lan muốn nói lại thôi, Thuộc Phong nhú đôi mày rậm lại, sốt ruột nhìn bà một cái.

“Có gì thì nói nhanh đi, ta không có thời gian để lãng phí với người.”

Thích Nhượng Lan cả kinh, nhìn ra được thái độ không kiên nhẫn của hấn.

“Ta là vì chuyện của Nhân nhi tới tìm con.”

Do dự một lát, Thích Nhượng Lan nói.

Thuộc Phong nhướn mày.

“Chuyện của nàng, từ khi nào lại tới lượt người nói tới?”

Sắc mặt Thích Nhượng Lan trắng bệch.

“Không phải ta muốn hỏi, ta chỉ cảm thấy phụ thế các con có chuyện gì cứ từ từ rồi nói, Nhân nhi đối với con như vậy, trong lòng con nhất định là biết rõ, chỉ vì một việc nàng làm, mà con sinh hiểu nhầm, con chỉ cần hỏi một tiếng là sẽ không có chuyện gì rồi, hà tất phải khiến đôi bên tổn thương.”

“Ta không tổn thương.”

Thuộc Phong kiên quyết phủ định.

Hấn lạnh nhạt đối với nữ nhân, nữ nhân hấn sở hữu đều biết, hấn vô tâm, vậy nên tuyệt đối không bị tổn thương.

Đây là cách hấn bảo vệ mình ngay từ lúc còn nhỏ, cho dù đối với nàng, cũng vậy, không có khác biệt gì.

Thích Nhượng Lan nhìn thẳng hấn một lúc lâu, trong đôi mắt lộ ra vẻ yêu thương.

“Có tổn thương hay không, con biết rõ hơn ai hết. Tại sao rõ ràng là rất quan tâm, lại làm như không có chuyện đó?”

“Người nói đủ chưa?”

Thuộc Phong đột nhiên nóng nảy quát Thích Nhượng Lan “Ta nhắc lại lần nữa, ta không tổn thương, càng không quan tâm tới nàng!”

“Nếu không quan tâm, tại sao con lại giận dữ khi Nhân nhi thân mật với nam nhân khác? Lừa mình dối người sẽ gây ra bi kịch không thể cứu vãn.”

Thích Nhượng Lan không bị ánh mắt hung thần của Thuộc Phong dọa sợ, bà mang thai mười tháng, nhi tử bà trải qua đau đớn sinh nở mới đẻ ra, bà thấy rõ đau khổ trong nội tâm hấn.

Tuy hấn không chịu thừa nhận, nhưng với biểu hiện khác thường của hấn cũng nhận ra được —

Hấn yêu Hữu Nhân, còn hơn cả một chút yêu.

“Hôm nay ngươi nói nhiều quá rồi!”

Trong mắt âm lãnh của Thuộc Phong bắn ra tia lửa giận, đôi mắt sáng của hấn xẹt qua gương mặt không quá dễ nhìn của Thích Nhượng Lan.

“Phong nhi...”

“Được rồi! Những điều ngươi muốn nói ta không cảm thấy hứng thú! Ngươi nên tiết kiệm sức lực đi!”

Thuộc Phong trừng Thích Nhượng Lan một cái.

Thích Nhượng Lan đau lòng nhìn Thuộc Phong, hài tử của bà bị sự đố kỵ che mắt lý trí lại u mê không chịu tỉnh ngộ, không lẽ phải chờ tới lúc tình thế phát triển tới mức không thể cứu vãn hấn mới biết lòng mình thế nào sao?

“Tần Tương! Tiến khách!”

Thuộc Phong không khách khí quát, thậm chí còn gọi Thích Nhượng Lan là khách.

“Vương gia! Người có việc gì phân phó?”

Một tiếng quát đột nhiên truyền đến khiến Tần Tương hoảng sợ tới mức ngã vào trong phòng.

Thuộc Phong nhíu mày kiểm, hơi hẹp mắt nhìn.

“Đưa ra ngoài!”

Tần Tương kinh hãi, sắc mặt Thích Nhượng Lan cũng không còn chút sắc hồng.

“Vây...”

Tần Tương nhìn Thích Nhượng Lan.

“Tần nội thị, chúng ta đi thôi.”

Bà lo lắng không yên, lắc đầu thảm than thờ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Rơi Xuống: Nản Lòng Thoái Chí (1)

Edit + Beta: Dực

“Vương gia, người thực sự cần dùng cách này để nghiêm phạt nương nương sao?”

Sau khi đưa Thích Nhượng Lan rời đi, Tần Tương trở về thư phòng.

Thuộc Phong nhíu chặt lông mày, giữa hàng lông mày là sự nghiêm khắc khắc sâu.

“Có phải ngươi cũng muốn chỉ trích ta làm sao?”

“Nô tài không dám, nhưng vương gia, cho dù người tức giận thế nào cũng không nên để nương nương làm nha hoàn cho Ngọc chủ tử, rất không thích hợp, đó là loại đả kích rất lớn đối với nương nương.”

Tần Tương liều chết nói thẳng.

Sắc mặt Thuộc Phong đen lại, giống như kim nén tức giận.

Hình ảnh nàng chịu uất ức, vết thương bị chà đạp chồng chất thoảng hiện lên trong não hấn, nắm đấm vô thức siết chặt lại.

“Vương gia...”

Tần Tương hồi hộp nhìn Thuộc Phong, chờ đợi phản ứng tiếp theo của hấn.

“Nàng không phải tới Tử Đình uyển nữa!”

Thuộc Phong nóng nảy găm lên, nhưng rốt cuộc cũng thả lỏng cơ thể.

“Dạ! Dạ!”

Tần Tương phản khởi nói.

Cuối cùng vương gia cũng thay đổi chủ ý.

“Bây giờ nô tài đi thông báo! Nương nương biết được nhất định sẽ rất cao hứng!”

Nói xong, Tần Tương vội chạy ra ngoài báo tin.

“Quận chúa, bây giờ đã là cuối mùa thu, người phải mặc thêm y phục vào!”

Từ Ngọc khoác thêm áo vào cho Hữu Nhân để nàng có thể đứng ở bên cửa sổ thất thần nhìn ra xa vẫn không bị cảm lạnh.

Hữu Nhân đã được Tần Tương truyền lời không phải đến Tử Đình uyển làm nha hoàn nữa, nhưng tinh thần của nàng vẫn vô cùng suy sụp, cả ngày cũng nói không quá ba câu.

“Từ Ngọc, ta muốn đến bên hồ một chút!”

Hữu Nhân đột nhiên mở miệng, Từ Ngọc xúc động tới mức muốn roi cả nước mắt.

“Được! Quận chúa muốn đi tới đâu cũng được, bờ hồ đẹp dễ cũng được!”

Khuôn mặt mờ mịt của Hữu Nhân cũng biến đổi, khóe môi khẽ động.

Nàng biết, Từ Ngọc vẫn luôn lo lắng cho mình.

“Mang đàn ra đây, ta đột nhiên muốn gảy một khúc.”

Nhìn cây cỏ bám trên vách tường bám đầy bụi, Hữu Nhân yếu ớt nói.

“Đương nhiên là được rồi, cầm nghệ của quận chúa là siêu phẩm, cũng đã lâu Từ Ngọc chưa được nghe.”

Dứt lời, Từ Ngọc kiễng chân lên gỡ cỏ bám trên vách tường xuống.

“Đi thôi, quận chúa, chúng ta tới bờ hồ tản bộ, rồi đánh đàn, có lẽ tâm tình người sẽ tốt hơn một chút.

“Được.”

Hữu Nhân yên lặng gặt đầu.

Từ khi tới Thuộc vương phủ, nàng không nhìn tới cây cỏ bám trước đây nàng vẫn rất thích nữa, mỗi ngày đều chỉ nghĩ xem làm thế nào để hấn thích mình nhiều hơn một chút.

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là công dã tràng, chỉ có thể vui mừng một lúc.

Hấn sẽ không thích nàng, đáp án trực tiếp này quá tàn nhẫn, hình ảnh lửa lò đỏ lại hiện ra giống như thiết chùy đánh thẳng vào trái tim nàng.

Phía sau nỗi đau là thực sự hết hi vọng, nàng không muốn cầu thêm gì.

Tương lai mờ mịt, có lẽ chỉ còn lại khoảng thời gian âm đạm, đời nàng đã định sẵn là chỉ có thể chia sẻ tâm sự bi thương cùng với sự cô độc mà thôi.

Đình nhỏ bên hồ, Từ Ngọc mang cỏ bám đặt lên bàn thạch, sau đó tỉ mỉ lau chùi ghế đá sạch sẽ.

“Tứ Ngọc, em cũng ngồi xuống đi!”

Hữu Nhân dịu dàng nói, không muốn để Tứ Ngọc bận rộn vì mình.

“Quận chúa, người không cần quan tâm tới em, em làm chút việc này không mệt tí nào, Tứ Ngọc rất nhớ tiếng đàn của người.”

Tứ Ngọc cười, chỉ cần thấy quận chúa vui vẻ một chút, nàng cực khổ bao nhiêu cũng chịu.

Hữu Nhân nhìn Tứ Ngọc một lát, đối với Tứ Ngọc, nàng thực sự rất cảm kích.

“Em muốn nghe khúc nào?”

Ngồi xong, Hữu Nhân hỏi khẽ, một chút tinh thần cũng không có.

“Khúc nào quận chúa đàn, Tứ Ngọc cũng thích!”

“Được...”

Hữu Nhân nghĩ một lúc, thuận tay gảy dây đàn.

Một khúc hát lên lại khiến trái tim Tứ Ngọc bị thương

“Lá rụng nước cuốn trôi, không thể ngăn được mệnh trời.

Hoài niệm dấu xưa nay đã sớm loang lổ.

Ngăn không được hồng trần phồn hoa.

Tình yêu có thể nhận được đã ít lại càng ít, nhìn người cười nồng nàn trong mắt người khác, ta lại không thể ôm lấy một người.

Ta là một cái bóng đáng mà người có cũng được không có cũng không sao, lạnh lùng nhìn bộ dạng người nói dối.

Yêu là chuyện không thể, những ngày tháng vô vị, nước mắt là thứ duy nhất gọi là xa xỉ.

Mặc cho tâm tư phiêu tán, sâu không ngừng. Một câu nói, sự chờ đợi vô tận, vén rèm sắc xanh nhìn thấu hồng trần, ngoài cửa trở về, nhìn nhau không nói gì.

Than thở nhân sinh, chẳng qua pháo hoa cũng giống như nước lạnh, phía sau rực rỡ là khổ đau vô tận.” (*)

(*) Mọi người thông cảm, trình ed nhạc cấp con gà mái :v

Tiếng đàn dần dừng lại, khúc hát bị thương ôm trọn tất cả, bầu không khí thế lương bao phủ khắp khoảng không.

Nước mắt lạnh lẽo chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bị dây đàn cắt nhỏ thành những nốt nhạc bị thương, chỉ nở rộ trong nháy mắt, rồi vĩnh viễn biến mất

“Quận chúa...”

Tứ Ngọc rơi nước mắt, giọng nói mang theo nghẹn ngào, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói được.

Cho dù thế nào, quận chúa cũng không thể buông tay cô gia, cho dù là cả đời cũng không thể.

“Chúng ta trở về đi!”

Hữu Nhân buồn bã đứng lên, vẫn đau lòng, vẫn khổ sở, bị ai trong lòng vẫn chưa hề giảm bớt, chỉ có thể càng thêm nặng nề.

“Cô gia?”

Tứ Ngọc ngẩng đầu, bỗng nhiên phát hiện dáng người sừng sững đứng trước mặt, vẻ mặt u ám của Thuộc Phong, khiến nàng thất thanh kêu lên.

Dường như cũng cùng lúc đó, Hữu Nhân đột nhiên ngẩng mặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Rơi Xuống: Nản Lòng Thoái Chí (2)

Edit + Beta: Dực

“Ta là quý sao? Làm gì mà vừa thấy ta đã muốn chạy trốn?”

Thuộc Phong giận trừng nàng.

“Ta nghĩ chàng cũng không muốn gặp ta.”

Hữu Nhân hơi nhăn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy tan ra một chút u buồn không kìm chế được.

“Bây giờ ngươi càng ngày càng có bản lĩnh nhỉ, ngươi biết ta đang nghĩ gì sao?”

Hắn nhú mày, nheo mắt dò xét.

“Vậy, xin hỏi chàng có điều gì muốn nói?”

Hữu Nhân hạ đôi lông mi dài, hỏi lại hắn.

“Không có gì!”

Hắn đùa giỡn nói, ngữ khí dường như không phân rõ phải trái.

“Có một thỉnh cầu, ta không biết chàng có đáp ứng không.”

Nàng yếu ớt nói, giọng nói giống như đến từ một nơi xa xôi nào đó.

Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Nói.”

Hữu Nhân hít một hơi sâu, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo của hắn, dù trái tim nàng đã nguội lạnh nhưng nó vẫn đau nhói theo thói quen.

“Ta sẽ về nhà mẹ đẻ ở tạm một tháng trên danh nghĩa về thăm người thân, ta sẽ không nói với họ vấn đề phát sinh giữa chúng ta.”

“Hữu Nhân gục đầu xuống, không nhìn xem phản ứng của hắn.”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn vô thức vắn vẹo, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

“Tùy ngươi”

Hắn nóng nảy quát, hung hăng trừng Hữu Nhân một cái rồi rời đi.

“Chờ một chút!”

Hữu Nhân đột nhiên lên tiếng gọi hắn khiến thân hình cao to của hắn nhất thời dừng lại.

Còn có chuyện gì?”

Hắn chậm rãi xoay người, khoe miệng giết giết hai cái, trong lòng có chút chờ mong khó hiểu nào đó.

Hữu Nhân rũ mi xuống, lấy từ trong ngực ra cái gì đó nắm chặt trong tay, đi lại phía hắn.

“Đây là nhẫn cô đâu cho chàng ném vào bụi cỏ, ta nhặt được.”

Hữu Nhân mở bàn tay, để lộ ra chiếc nhẫn đã sớm bị hắn quên mất.

Đây là do chính tay nàng bận, hắn cũng không xem trọng.

Từ lâu nàng đã nghĩ thông suốt, nhưng vẫn luyến tiếc không muốn vứt bỏ, vẫn mang theo bên người

Thuộc Phong đột nhiên ngừng đầu, trông mắt yên tĩnh đột nhiên trừng lớn.

Cái nhẫn này hấn vẫn còn có ấn tượng, nhớ rõ lúc trước hấn tùy tiện vứt đi, không ngờ nàng còn có thể tìm được.

“Nhẫn cô trong truyền thuyết có thể tháo giải, chỉ cần gỡ nhẫn cô ra, thì ma lực giữa hai người sẽ được phá giải, sau này sẽ không còn tình yêu ràng buộc giữa hai người nữa.”

Hữu Nhân chuyên chú giải thích, nàng không muốn miễn cưỡng hấn bất cứ chuyện gì.

Nếu đã không yêu, thì cũng không cần ngang ngạnh bám lấy hấn.

Nếu là Hữu Nhân trước đây, nàng sẽ làm như vậy, nhưng Hữu Nhân hiện tại thì không.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Rơi Xuống: Nản Lòng Thoái Chí (3)

Edit + Beta: Dực

Ngu ngốc bao lâu nay tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý miễn cưỡng không có được kết quả.

Vấn đề là có những thứ không phải muốn theo đuổi là có thể theo đuổi, nhưng có nhìn ra vấn đề này hay không lại là chuyện khác.

“Vậy nên?”

Con người đen của Thuộc Phong càng thêm âm trầm, khuôn mặt tuấn tú co giật “vậy nên” hai từ đó nói ra khỏi miệng, giống như bật ra theo bản năng.

“Chúng ta ngay cả một mối quan hệ cũng không có, nếu chàng muốn nhân dịp này hủy nó đi ta cũng không từ chối, thành thân với người chàng thích, so với ta vẫn tốt hơn.”

Nàng bắt đầu tháo chiếc nhẫn cô đeo chói ra, nắm lấy tay Thuộc Phong, đặt chiếc nhẫn cô đã tháo sắp hết ra vào tay hấn.

“Này, chàng làm đi.”

Nói xong, nàng lạnh lùng rút khỏi tay hấn, như là lời tạm biệt cuối cùng.

Sắc mặt hấn trở nên rất khó coi, không hề chớp mắt nhìn thẳng vào mặt nàng, nắm tay xiết chặt dị thường.

Đột nhiên hấn dùng sức kéo thẳng cây cỏ ra ném xuống hồ nước.

Dưới mặt nước yên tĩnh nổi lên một vòng rung động, sau đó cây cỏ đuôi chó bị hồ nước nuốt mất, biến mất trên mặt hồ yên tĩnh..

Ánh mắt Hữu Nhân dao động, sắc mặt vốn đã trắng bệch lại càng thêm tái đi đến cực hạn.

Nàng đã hiểu rõ, khuôn mặt má lúm đồng tiền xinh đẹp trở nên ảm đạm không còn chút máu.

Khuôn mặt anh tuấn của Thuộc Phong cũng vẩn vơ, nóng nảy rống giận với nàng.

“Muốn, thì mau đi đi! Thấy mặt người là ta đã cảm thấy chán ghét, sớm dứt khỏi tầm mắt của ta là ta thấy vui rồi!”

Nói xong, hấn liền quay đầu giận dữ rời đi.

Hữu Nhân đại ra, nhìn bóng lưng rời đi của hấn —

Chia ly thế này, nên là vĩnh viễn đi...

“Quận chúa...”

Từ Ngọc bất an nhìn sắc mặt nàng, thấp giọng kêu.

Mà Hữu Nhân giống như đã cách ly với thế giới bên ngoài, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía bóng lưng Thuộc Phong rời đi, một lúc lâu lại một lúc lâu...

Nơi nào Hữu Nhân có thể trở lại, nơi đó chỉ có thể là Giang vương phủ.

Trước đây lão vương gia và Trúc Tâm khuyên nàng về nhà ở một thời gian thế nào nàng cũng không muốn rời xa Thuộc Phong tìm cách từ chối, mà bây giờ không ai lên tiếng lại đột nhiên trở về, không khỏi khiến cả bàn cơm kinh hãi.

“Nhân nhi, gần đây nghĩ thế nào mà lại bỏ thời gian trở về vậy? Không phải con vẫn luôn nói muốn cùng với tướng công ở cùng một chỗ sao?”

Lão vương gia thấy ái nữ, liền sai người mau đi lấy một đôi bát đĩa, trong lòng vui vẻ nhưng ngoài lời lại có chút chua chua.

“Hữu Nhân, mau ngồi xuống ăn cơm đi! Muội đến cũng nên nói sớm một tiếng, chúng ta đều đã ăn sắp xong rồi, nếu không thì có thể chờ muội về cùng ăn rồi!”

Trúc Tâm ôm nữ nhi ngồi xuống, vui vẻ kéo tay Hữu Nhân cùng ngồi.

“Nàng nên chăm sóc mình cho tốt trước đi, đã mang thai còn ôm hài tử đi tới đi lui, muội ấy không có thai, thân thể rất nhẹ nhàng, không cần nàng phí sức.

Hữu Hạo yêu thương ái thê, tùy hứng chọc cười.

“Sao chàng lại có loại bộ dạng này vậy, làm trò trước mặt Hữu Nhân...”

Trúc Tâm bắt đắc dĩ liếc Hữu Hạo một cái, then thùng đồ mặt.

“Vậy thì sao? Nàng cũng không phải là lần đầu mang thai! Hài tử cũng đã sinh cho ta hai đứa, còn e lệ cái gì?”

Hữu Hạo không để ý nhưn mày, cánh tay dài vươn ra, ôm sát lấy eo Trúc Tâm.

“Hữu Hạo!”

Trúc Tâm ngược đồ cả tai, hờn dỗi.

“Ha ha!”

Tâm tình Hữu Hạo rất tốt, quay sang cười to với Trúc Tâm, biểu tình xấu hổ của nàng khiến trong lòng hân ngọt ngào.

Hữu Nhân ngẩn ra, vô thức nhìn về phía bụng dưới của Trúc Tâm, thực sự đã nổi lên rõ ràng.

Tẩu tẩu đã mang thai lần thứ ba rồi, hai lần trước đều đã sinh cho Giang vương phủ một nam một nữ, bây giờ đã sắp sinh đứa thứ ba, mà nàng ngay cả một cơ hội mang thai cũng không có...

Phụ vương và ca ca đều biết chuyện này, thế nên ca ca mới chắc chắn nói nàng không có hài tử.

“Tẩu tẩu, tỷ cứ ngồi đi, không cần để ý tới ta!”

Hữu Nhân lẳng lặng nói, cũng không nói gì với Hữu Hạo.

Nếu là nàng trước đây thì chắc chắn sẽ rất oán giận, nhưng hiện tại, một câu nàng cũng không nói, chỉ yên lặng ngồi xuống, yên lặng giống như không tồn tại.

“Hữu Nhân, sao Thuộc Phong không tới cùng muội?”

Trúc Tâm gấp cho Hữu Nhân chút thức ăn, bộ dạng tươi cười hỏi thăm.

“Phải rồi, Thuộc Phong đâu?”

Chỉ có Hữu Hạo là bĩu môi không thèm quan tâm tới vấn đề này.

“Chàng...” Hữu Nhân dừng lại một chút, miễn cưỡng cười ra miệng “Gần đây chàng hơi bận, không rảnh ở cùng ta, nên ta về nhà vài ngày!”

“Thì ra là như vậy, sau này bảo Thuộc Phong tới đây đi, trước đây khi con chưa thành thân hẳn còn chạy tới Giang vương phủ tìm chúng ta, sau khi con thành thân rồi thì chẳng thấy đến nữa!”

Lão vương gia không nghĩ ngợi nhiều, ngửa đầu uống cạn một ly rượu, tin là thật thuận miệng hỏi.

“Dạ... phải...”

Hữu Nhân gục đầu xuống trả lời như tiếng muỗi kêu.

“Công công... đừng uống nhiều như vậy.”

Trúc Tâm mỉm cười dịu dàng nhắc nhở.

“Ủm! Được được được, không uống, không uống! Có con dâu tốt như vậy làm tri kỷ, so với nữ nhi có tướng công quên cha tốt hơn nhiều!”

Lão vương gia sang sang cười to, sau đó gấp một đĩa thức ăn cho Trúc Tâm.

“Mới mang thai, ăn nhiều rau xanh một chút, rất tốt cho thai nhi.”

Lão vương phi cũng tự múc một chén tổ yến nhỏ đưa cho Trúc Tâm.

“Ăn tổ yến bồi bổ cũng tốt, ta đặc biệt bảo hạ nhân nấu đấy.”

“Đa tạ công công, bà bà.”

Trúc Tâm cung kính gật đầu cảm ơn, vẻ mặt hạnh phúc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Rơi Xuống: Nản Lòng Thoái Chí (4)

Edit + Beta: Dực

Tất cả mọi người đều quan tâm tới Trúc Tâm và hài tử trong bụng nàng ấy, phụ vương như vậy, lão vương phi cũng vậy, ca ca nàng càng như vậy.

Ngay cả hấn, cũng như vậy...

Hữu Nhân gạt mình, nhìn bao nhiêu thiên vị đều đặt lên mình tẩu tẩu, một loại cảm giác mất mát khó hiểu đột nhiên nảy sinh.

Đột nhiên nghĩ bản thân mình giống một kẻ dư thừa, một người vốn không nên xuất hiện trên đời này.

Kỳ thực, nàng vốn là hài tử do trắc phi sinh ra, sự tồn tại của nàng đã được định sẵn có cũng được mà không có cũng không sao.

Thiếu nàng, thế giới cũng không có gì thay đổi, “hấn” cũng không vì nàng mà đau khổ, có thể là phụ thân, ca ca và tẩu tẩu đau khổ, nhưng bọn họ cũng có thể quên nàng rất nhanh, thỉnh thoảng nhớ lại, hay bỗng nhiên nhớ lại trên thế gian từng tồn tại một Giang Hữu Nhân.

Tiếng động lớn khuấy động bầu không khí vui vẻ, chỉ có mình nàng, vẻ mặt giãn ra nhưng vẫn không nói một tiếng nào. Cho dù là cười cũng chỉ là để phớt lờ với bầu không khí vui vẻ này mà thôi.

Nàng chỉ là một người phối hợp diễn, vĩnh viễn chỉ có thể sống trong kiểu mẫu của người khác.

Cho dù vùng vẫy thế nào, gắng sức thế nào, nàng cũng không thể thoát khỏi cái bóng của tẩu tẩu trong lòng “hấn”.

Đó là nữ thần mà hấn cho rằng cho dù nàng có cố gắng cả đời cũng không thể vượt qua.

Nàng thua, thua thật thảm hại.

Đã mất trái tim, đã mất hồn, vô tâm vô hồn hà tất phải sống trên đời, biết đâu chỉ có con đường kia mới là nơi nàng cần tới...

Đêm xuống, những giọt mưa rơi lất phất, tạt vào bộ cửa sổ, ngắm cảnh mưa, giống như nghe được tiếng từng giọt nước mắt rơi xuống.

Tình yêu của nàng còn chưa kịp nở rộ đã héo rũ.

Vội vàng không kịp bày tỏ rõ với hấn, nhưng cũng đã biết được đáp án thế nào.

Cái trang nam vào kỹ viện tìm hấn, làm com vì hấn nhưng không may bỏ phải thuốc xổ, bị phạt quỳ ở Từ Đường, xé rách bức họa tẩu tẩu, trốn bọn họ ở sơn động tự đau lòng, lại bị hấn tìm được...

Trước đây mọi cảm xúc đều thể hiện trong ánh mắt, có hài lòng, không vui, vui vẻ, còn có khóc.

Khoảng thời gian vui vẻ cuối cùng chính là những ngày ở trong quân doanh, mỗi ngày đều cùng ăn cùng ngủ với hấn, ngoại trừ lúc hấn đi luyện binh thì lúc nào cũng như hình với bóng.

Nếu như khoảng thời gian đó vẫn có thể tiếp tục, thì thật tốt biết mấy...

Nếu chỉ có thể tạm thời ở trong mắt hấn, thì một ngày nào đó nàng cũng phải đối mặt với sự thật.

Nếu như không thể chống đỡ tất cả, vậy thì hủy diệt có lẽ là cách tốt nhất.

Trong đầu nàng hiện ra một suy nghĩ đáng sợ, ánh mắt đại ra nhìn thẳng về phía ngoài cửa sổ, nhìn không thấy nước mưa, chỉ có thể nghe thấy tiếng mưa rơi rào rào.

Nàng lấy một tờ giấy trắng trong ngăn kéo ra, cầm bút do dự một chút, rồi chậm rãi viết một phong thư dài.

Thư viết xong, nước mắt cũng cạn khô.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Rơi Xuống: Lo Lắng Khó Hiểu

Edit + Beta: Dực

Nàng cầm thư bỏ vào phong thư dán lại, sau đó yếu ớt đứng lên, mở cửa đi thẳng vào trong mưa.

Hôm nay trời tối đen lạ thường, không hề có lấy một ngôi sao, mây đen đầy trời, vẫn còn rắc xuống những hạt mưa phùn.

Hấn đứng một mình ở cửa, trong lòng buồn bực.

Nàng đi, rồi cuộc hấn cũng được tự do, nhưng rõ ràng là trong lòng hấn không hề có một chút hưng phấn, ngược lại còn phiền muộn vô cùng.

Trong đầu không ngừng hiện ra khoảng thời gian nàng tươi cười vui vẻ, khi nàng rơi nước mắt đau thương, không biết từ lúc nào, nàng đã chiếm trọn suy nghĩ của hấn.

Khuôn mặt tuần tú âm trầm giống như bị bóng đêm ngoài kia che lấp, một loại không khí khiến người khác hít thở không thông cứ quấn lấy suy nghĩ của hấn.

“Phong nhi!”

Hấn thất thần, không phát hiện ra Thích Nhượng Lan đã tới gần.

“Ngươi tới làm gì?”

Hấn nhú mày theo phản xạ tự nhiên.

“Ta nghe Tần Tương nói con không dùng bữa tối, liền làm cho con một chút bánh ngọt!”

Thích Nhượng Lan điềm đạm nói, ân cần nhìn những biến đổi tận sâu trong mắt hấn.

“Ta nhớ ta đã nói rõ với ngươi, không cần quan chuyện vớ vẩn của ta.”

Hấn liếc đồ ăn trong tay Thích Nhượng Lan, vẻ mặt lạnh lùng.

Sắc mặt Thích Nhượng Lan cứng đờ, đột nhiên thở ra một hơi.

“Phong nhi, chuyện của con chuyện gì mới là chuyện vợ vắn? Con là do ta sinh ra, con không hạnh phúc, mỗi ngày con không vui vẻ là ta lại cảm thấy nóng lòng.”

Ánh mắt Thuộc Phong càng thêm âm trầm, cúi xuống, quay sang nhìn gương mặt Thích Nhưộc Lan, khóe môi hơi co rút.

Một lát sau, hắn cũng không nói từ nào.

“Ta nghĩ Nhân nhi đối với con cũng như vậy, nàng làm cho con rất nhiều thứ, ta tận mắt chứng kiến mỗi ngày nàng đều vất vả bận trước bận sau vì con, không thể sinh cho con một hài tử, trong lòng nàng cũng đau khổ biết bao, liệu có bao nhiêu người thực sự biết được?”

Thuận thế, Thích Nhưộc Lan lại nhắc tới Hữu Nhân.

Bà biết, bây giờ Thuộc Phong nhất định là không muốn thừa nhận tình cảm của mình đối với Hữu Nhân, nhưng lại không có cách nào buông ra.

“Nữ nhân đều như nhau, phản bội đều chỉ là chuyện trong nháy mắt! Lúc trước người phản bội phụ vương, bỏ rơi ta cũng là như vậy!”

Hắn siết chặt nắm tay, cả cơ bắp lồng ngực cũng kịch liệt co rút.

Khuôn mặt của thích nhưộc lan đột nhiên trắng bệch.

“Phong nhi, tại sao con không chịu tin ta? Ta lấy sinh mạng này ra thề, nếu trước đây ta cùng nam nhân khác bỏ trốn phao phụ khí tử (*) thì ta sẽ chết không tử tế! Mà Nhân nhi lại càng không có khả năng, nàng toàn tâm toàn ý với con, làm sao có thể phản bội con được?”

(*) phao phụ khí tử: bỏ chồng vứt con.

Thuộc Phong đột nhiên ngừng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt bà, nhũ mày thật chặt giống như đang đấu tranh điều gì đó.

“Phong nhi, con không quan tâm nàng, nhưng còn phải nghe chính tiếng nói từ trong trái tim con.”

Thích Nhưộc Lan tiếp tục nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Thuộc Phong nhăn nhó, co rút.

Thích Nhưộc Lan thăm dò đặt tay lên vai Thuộc Phong, nói vài lời thăm thía.

“Đi thôi, đưa Nhân nhi trở về, phu thê đầu giường cãi nhau cuối giường giảng hòa, lòng dạ Nhân nhi rất tốt, sẽ không trách con!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Rơi Xuống: Cắt Mạch Tự Sát (1)

dit + Beta: Dực

Thuộc Phong không từ chối đụng chạm của Thích Nhưộc Lan, hơi nheo mắt lại.

Hắn do dự tầm một khắc, đột nhiên đôi tay to lớn nắm chặt thành quyền, liếc Thích Nhưộc Lan một cái thật sâu, sau đó lao ra khỏi cửa.

Hắn muốn đuổi theo nàng, suy nghĩ này xuất hiện trong đầu hắn, chưa bao giờ mạnh mẽ rõ ràng như vậy!

Gió thu thổi khẽ qua, lá rụng hiu quạnh rơi xuống.

Hữu Nhân một mình một người đi xuống phía dưới tán cây ngô đồng.

Lá cây ngô đồng khô vàng rơi đầy đất, ngay cả nó cũng muốn ám chỉ tình yêu đơn phương buồn cười này.

Nàng quay về nơi này, chỉ là ước định đơn giản mà đẹp đẽ đó.

Nàng vươn bàn tay lạnh lẽo, vuốt ve thân cây vững chắc kia.

Chỉ có cây ngô đồng già cỗi ghi chép tất cả những chuyện trong suốt mười một năm.

Chuyện cũ của bọn họ bắt đầu từ đây, vậy mọi sai lầm cũng nên kết thúc ở đây đi.

Nước mắt chưa xốt roi xuống, nàng đeo chiếc nhẫn cổ đeoai chó của mình, trong tay còn nắm chặt một cái khác.

Nhẫn cổ nàng đưa cho hấn tháo là giả, chiếc nhẫn thật vẫn luôn ở bên người nàng.

Nàng luyến tiếc, không giống hấn, tùy ý vứt bỏ lần đầu tiên, vẫn có lần thứ hai.

Nàng lấy từ trong tay áo ra một thứ, nàng cũng đã chuẩn bị tốt một lưỡi dao, nhìn vào cổ tay, ngây ra một lúc lâu.

Nàng lén lút rời đi không một tiếng động, nàng nhắm thẳng vào cổ tay, lưỡi dao chậm rãi khắc sâu xuống.

Miếng vết cắt dữ tợn trên cổ tay chảy đầy máu tươi, nàng nở nụ cười, yên lặng chậm rãi ngã xuống vùng máu...

Dưới tàng cây ngô đồng ước định, kiếp này đã định trước chỉ có một mình nàng đến nơi hẹn ước...

“Vương gia, thiếu vương phi, không hay rồi! Không thấy quận chúa đâu người để lại một phong thư có thiếu vương phi, còn người thì không biết đã đi đâu!”

Trong lòng Từ Ngọc như lửa đốt chạy vào phòng ngủ của Hữu Hạo và Trúc Tâm, nàng biết tâm tình Hữu Nhân không tốt cho nên muốn trò chuyện cùng quận chúa, không ngờ vừa vào đã không thấy quận chúa đâu, chỉ lưu lại một phong thư, trên phong thư đề tên thiếu vương phi, nàng không thể tự ý mở phong thư ra, không thể làm gì khác hơn ngoài đi tìm Trúc Tâm.

“Cái gì? Thư gửi cho ta?”

Trúc Tâm đang ru hài tử ngủ, nghe thấy giọng Từ Ngọc hốt hoảng, không khỏi cả kinh, lập tức đứng lên.

Hữu Hạo ngừng động tác côi áo nghi ngại lại, nhíu mày, đi về phía Trúc Tâm và Từ Ngọc.

“Xảy ra chuyện gì? Bây giờ đang mưa, Hữu Nhân chạy ra ngoài làm gì?”

Thấy thần tình Từ Ngọc khẩn trương, khuôn mặt anh tuấn cũng hơi căng thẳng.

Từ Ngọc do dự một lát, quyết định nói hết sự thật.

“Không dám nói dối thiếu vương gia, thiếu vương phi, kỳ thực lần này quận chúa quay về vương phủ cũng không chỉ đơn giản là về thăm người thân, người và cô gia cãi nhau rất gay gắt, có lẽ chỉ thiếu nước cô gia viết hưu thư thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Rơi Xuống: Cắt Mạch Tự Sát (2)

Edit + Beta: Dục

“Cái gì?”

Hữu Hạo nhướn mày, ngữ điệu đột nhiên cao lên.

“Bối vậy nó sợ quận chúa sẽ làm chuyện gì đại đột!” Sắc mặt Từ ngọc tái nhợt, gấp đến độ chân đứng không yên “Thiếu vương phi, người mau mở thư ra xem, rốt cuộc là quận chúa muốn nói cái gì? Có phải là nói những lời không hay không?”

“A! Được!”

Từ Ngọc nhắc Trúc Tâm mới tỉnh lại, vội đem nữ nhi trong lòng giao cho Từ Ngọc, nhanh chóng mở thư ra, đọc lướt qua đến cuối, cả người kịch liệt run

lên.

“A...”

Trúc Tâm ôm ngực, ngay cả lời ghen ngào cũng không thốt ra được, hai chân nhũn ra, cả người ngã xuống đất.

“Tâm nhi!”

Ánh mắt Hữu Hạo trầm xuống, đưa tay nâng nàng dậy.

“Nàng không sao chứ? Muội ấy nói gì?”

Giọng Hữu Hạo cũng khản trương lên.

“Muội ấy nói, muội ấy sống không thể yêu, muốn đi về nơi thuộc về muội ấy.” Mặt Trúc Tâm trắng bệch, trong mắt trống rỗng “Hữu Hạo, cái gì là sống không thể yêu, cái gì là nơi thuộc về muội ấy? Hà? Chàng nói cho ta biết, đây là có ý gì?”

Trúc Tâm không kiềm chế được, nắm lấy ống tay áo Hữu Hạo dùng sức lắc.

Hữu Hạo nhíu chặt lông mày, dùng sức đoạt lấy bức thư trên tay Trúc Tâm, ánh mắt mãnh liệt nhất thời trở nên âm trầm biến hóa một cách kỳ lạ.

“Thuộc Phong, đồ khốn này!”

Hắn tức giận lớn tiếng quát, vò bức thư thành một cục.

“Hữu Hạo! Phải làm sao bây giờ? Hữu Nhân sẽ đi đâu?”

Trúc Tâm hoảng sợ trừng to mắt.

Từ Ngọc đứng đó...

“Quận chúa, người...”

Nàng thực sự làm chuyện điên rồi rồi!

“Mau truyền lệnh, xuất động tất cả gia đình lẫn thủ vệ trong phủ, cho dù phải lật tung cả thành Bắc Kinh cũng phải tìm cho ra quận chúa.”

Hữu Hạo trầm giọng ra lệnh, ngay lúc mọi người đang hoang mang, hắn càng không thể để mất lý trí.

Rất nhanh sau đó lão vương gia và lão vương phi cũng tới.

“Tại sao lại như vậy? Nha đầu ngốc này cãi nhau gì với Thuộc Phong mà vừa về tới đã?”

Lão vương gia vừa vào phòng, mặt cắt không còn giọt máu hỏi Từ Ngọc.

Từ Ngọc đã sớm cạn khô nước mắt, ghen ngào nào.

“Vâng... quận chúa và cô gia đã chiến tranh lạnh từ lâu rồi, tâm tình người trong khoảng thời gian gần đây không ổn định, nô tỳ vốn cho rằng quận chúa về nhà giải sầu, không ngờ người lại nghĩ quần...”

“Đều là lỗi của kẻ làm phụ vương như ta! Lại không nhìn thấy điểm khác thường của nó, từ khi nó về chưa từng để ý đến cảm nhận của nó!”

Lão vương gia nắm ngực thật mình, nhất thời nước mắt cũng giàn giụa.

“Người đừng tự làm khổ bản thân nữa. Hữu Nhân tới nước này, cũng không ai ngờ tới!”

Lão vương phi hơi nghiêng sang an ủi, tuy lúc Hữu Nhân còn bé bà đã đối xử không tốt, nhưng hiện tại tuổi tác bà cũng đã cao, trải qua chuyện của Trúc Tâm, bà cũng đã tỉnh ngộ, đối với quyết định của Hữu Nhân, bản thân bà cũng thấy khổ sở.

“Đều là ta sai, đều tại ta!”

Lão vương gia khom lưng xuống, đầu lòng lắc đầu, mới đây không lâu còn rất khỏe mạnh, hiện tại đã giống như một lão nhân gia bất lực.

“Hữu Hạo...”

Trúc Tâm tựa lên vai Hữu Hạo, thấy bộ dạng công công đau khổ, nước mắt nàng càng không biết làm sao để ngừng lại.

“Không sao, toàn bộ người trong phủ đều đi tìm cả!”

Hữu Hạo vỗ lưng an ủi nàng, sắc mặt của Trúc Tâm cũng chưa tốt lên chút nào.

“Là ta làm hại, đều tại ta làm hại...”

Nàng lăm bằm tự trách mình, Hữu Hạo trông gương mặt đầm lệ của nàng, con ngươi u ám của hắn bắt ra một tia quý dị đầm máu.

Thuộc Phong! Hắn nhất định sẽ không bỏ qua!

Toàn bộ căn phòng đều tràn ngập không khí bi thương.

“Cô, cô gia?”

Từ Ngọc không cần thận ngẩng mặt lên thấy Thuộc Phong, con ngươi đột nhiên trừng lớn.

Nghe tiếng, mọi người đồng loạt ngừng đầu kinh ngạc, khuôn mặt đầm nước mắt cũng cứng đờ trong nháy mắt.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe được rõ ràng.

Thuộc Phong nhú mảy, con ngươi xẹt qua một tia nghi ngờ.

“Hữu Nhân đâu?”

Qua một lát, hắn mới đặt câu hỏi.

Nhìn một vòng, thấy thiếu mất dáng vẻ cô đơn của nàng.

“Ngươi còn dám hỏi nàng ở đâu?” Hữu Hạo xông lên chặn ngang túm cổ áo Thuộc Phong, đôi mắt sắc bén nguy hiểm nheo lại “Ngươi đã bức nàng tới đường cùng, còn dám tới đây làm bộ làm tịch!”

“Ngươi có ý gì? Rốt cuộc nàng đang ở đâu?”

Thuộc Phong trừng lại Hữu Hạo, lông mày nhíu càng thêm sâu.

“Có ý gì?” Hữu Hạo buồn cười hỏi ngược lại “Nàng đi tự sát! Ngươi nghĩ hiện tại nàng đang ở đâu? Cái đó ta nên hỏi ngươi mới đúng!”

Tự sát?

Thuộc Phong giật mình, đôi mắt sắc bén như đại ra, giống như sấm đánh bên tai, hắn đứng cứng đờ ở đó, giống như tượng đá, không hề nhúc nhích.

“Súc sinh!”

Hữu Hạo đang tức giận vùng vẫy về phía Thuộc Phong, lúc này hắn không hề có năng lực phản kháng, bị trúng một quyền mạnh lão đảo lui về phía sau mấy bước, khoe miệng bị đánh rách chảy máu, nhưng không hề biết đau.

“Hữu Hạo, đừng như vậy! Hữu Nhân cũng không muốn chàng làm khó Thuộc Phong!”

Trúc Tâm thấy vậy, lập tức chạy lên luống cuống kéo Hữu Hạo xuống.

“Đánh chết hắn cũng đáng đời!”

Bộ dạng Hữu Hạo còn muốn động thủ.

“Hữu Hạo! Việc quan trọng nhất là cứu Hữu Nhân, có lẽ Thuộc Phong biết mọi chuyện ở đâu!”

Trúc Tâm ôm lấy Hữu Hạo đang nổi điên từ phía sau, vì nàng đang mang thai nên hắn thu hồi nắm đấm, chỉ có thể kiềm chế lửa giận.

“Trong thư, Hữu Nhân có nhắc tới chuyện mười một năm trước lần đầu tiên gặp ngươi ở gốc cây ngô đồng, Thuộc Phong, ngươi có nhớ gốc cây ngô đồng đó ở đâu không?”

Trúc Tâm nhìn Thuộc Phong

Thuộc Phong cứng ngắt quay sang.

Cây ngô đồng? Lần đầu tiên gặp nhau?

Chương 227: Rơi Xuống: Cắt Mạch Tự Sát (3)

Edit + Beta: Dực

Mười một năm trước, họ đã từng gặp nhau? Dưới gốc cây ngô đồng?

“Nàng để lại thư? Đâu?”

Thuộc Phong trừng to mắt, bất chấp vết thương chảy máu, tiến lên một bước, loại khí thể mãnh liệt này dường như muốn áp đảo tất cả mọi người.

Giờ khắc này hẳn đã ý thức được, thế giới này, ngoại trừ “nàng”, tất cả đều không quan trọng.

“Thư, thư ở đây!”

Trúc Tâm bị thần tình quá khích của Thuộc Phong mà sợ tới mức một cái chớp mắt cũng không dám chậm lại, sau khi phản ứng lại liền mang thư của Hữu Nhân đưa cho hắn.

Thuộc Phong liếc Trúc Tâm một cái, nhanh chóng mở bức thư đã bị Hữu Hạo vò nát, hiện ra những nét chữ xinh đẹp, đôi mắt hắn trầm xuống, lông mày nhíu chặt —

“Tẩu tẩu!

Ta phải đi rồi, cầm bút viết thư, mà không biết viết cho ai.

Nghĩ đi nghĩ lại, viết thư cho tẩu là tốt nhất. Tình cảm cuối cùng cũng không thể miễn cưỡng... Dù sao, từ trước đến nay, người ta có thể tâm sự hết chỉ có tẩu mà thôi, điều đó vừa làm ta cảm thấy vui, vừa khiến ta thấy đồ kỳ khó tả với tẩu.

Xin lỗi, ta lại còn nói ta đồ kị!

Ta đương nhiên không phải không biết tẩu hoàn mỹ cỡ nào, đối với ta lại càng thêm quan tâm.

Cũng hiểu rõ ra không nên có suy nghĩ này, nhưng ta nhìn không được!

Lần này về nhà, ta đã nhìn thấy tẩu nhận được bao nhiêu sủng ái, ta cảm thấy mừng thay cho tẩu, nhưng chẳng qua chỉ là do ta khổ sở mà thôi.

Khoảng thời gian cực khổ của tẩu đã qua rồi, mà ta thì sao? Ta chỉ có hai bàn tay trắng!

Tẩu có được tất cả khát vọng của ta, trọng phụ yêu thương, phụ mẫu yêu thích, là nữ nhân được yêu thương bao bọc.

Tẩu có đầy đủ như vậy, mà ta, không có gì.

Nỗ lực của tẩu đối với đại ca ít nhất còn được đáp lại, mà ta đối với Thuộc Phong, giống như hòn đá nhỏ biến mất giữa hồ nước, sau khi làm vài vòng rung động, thì vĩnh viễn chìm xuống đáy.

Ta thực sự đã rất cố gắng.

Ta biết chàng thích tẩu, vẫn luôn rất thích, bởi vậy, ta muốn học được hiền lành giống tẩu, sẽ quét tước phòng, rồi giặt y phục giúp đại ca.

Nhưng cho dù ta cố gắng nhiều thế nào, chàng vẫn chỉ thờ ơ như thế.

Cho tới bây giờ chàng cũng chưa lần nào nghĩ tới ta, mỗi lần chàng nổi giận với ta trong lòng ta đau đớn cỡ nào...

Đặc biệt là khoảng thời gian đầu chàng mang Ngọc Nhi về, lúc đó ta hoàn toàn cảm thấy không còn hi vọng.

Trái tim chàng đã bị tẩu chiếm trọn, ta sợ không có cơ hội bước vào đó.

Đừng cười ta, ta thực sự rất sợ.

Sau đó, ta làm rất nhiều việc ngu xuẩn trái với bản thân chỉ để lấy lòng chàng, kết quả chỉ đổi được những lời châm chọc khiêu khích.

Nhưng ta không giận, ta tự nói với bản thân phải kiên trì, chỉ cần ta vẫn yên lặng ở bên cạnh giúp đỡ chàng, một ngày nào đó chàng sẽ nghiêm túc với sự tồn tại của ta.

Ta yên lặng bảo vệ giấc mơ bé nhỏ của mình, cẩn thận giống như đối với những khối thủy tinh, ta bảo vệ trong lòng bàn tay.

Dần dần, chàng có một chút phản ứng, khiến ta bắt đầu cho rằng ta đã tiến gần hơn tới giấc mơ đó.

Bởi vì có đôi lúc ánh mắt chàng nhìn ta không giống lúc trước nữa.

Đó chính là khoảng thời gian ta vui vẻ nhất.

Không ngờ tin dữ ta không thể mang thai nổi gót mà tới, mà ta đi hỏi Phương đại phu mới biết được, thì ra phụ vương và đại ca đã sớm biết chuyện này, chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện gả cho Thuộc Phong của ta từ nhỏ mới có ý giấu diếm.

Ta muốn xin lỗi chàng, ta thực sự thấy hổ thẹn.

Ta là nữ nhân không hoàn hảo như vậy, không có gì để giữ hấn lại, bây giờ ngay cả khả năng mang thai cũng không có, ta còn có thể trông cậy vào cái gì?

Ta nhất thời rơi vào hồi hận, rơi xuống bước đường cùng, là chàng cho ta hy vọng, chàng nói chàng không quan tâm, ta vẫn là vương phi của chàng.

Ta nghe chàng nói ý không ghét bỏ ta, lúc đó, ta còn thiếu nước cảm động muốn khóc.

Ta thề với bản thân, đời này cho dù có làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp ân tình này.

Cho tới tận mấy hôm trước chính miệng chàng ta mới biết được sở dĩ chàng không ngại lí do ta không thể mang thai, chỉ bởi vì... chàng vốn không có ý định để ta sinh hài tử, ta cùng lắm cũng chỉ là công cụ trên giường mà thôi.

Chàng quá tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức ta không chịu nổi.

Chàng có thể mắng ta, có thể không quan tâm ta, cũng có thể hiểu lầm ta, nhưng làm sao có thể hoàn toàn không xem ta là người?

Ta yêu chàng như vậy, yêu chàng mười một năm, tròn mười một năm!

Ta không nhớ có từng nói với tẩu rằng ta và chàng đã từng gặp nhau trước đó không.

Lúc đó ta mới năm tuổi, chàng lớn hơn nhiều so với ta, lúc đó chàng đã là một thiếu niên.

Bởi vì mẫu phi của ta đã chạy trốn cùng một gian dân, lần đó ta bị các bạn đồng lứa ức hiếp dưới tán cây ngô đồng, nếu không phải chàng ra tay cứu ta, ta sẽ bị bọn họ hành hạ rất thảm.

Chàng nói cho ta biết phải kiên cường, ta không được để ai bắt nạt.

Chàng còn hỏi tên của ta, muốn sau này lớn lên sẽ gả cho chàng.

Ta vẫn tin đó là thật.

Từ đó về sau, mỗi lần bị người khác xem thường chèn ép ta liền lớn mật phản kháng lại, thậm chí còn không ngại làm quá lên.

Ta cho rằng chàng thích nữ nhân có khí phách.

Mà khi ta thực sự trở thành như vậy, chàng lại chẳng nhìn ta một cái.

Chàng thích nữ nhân dịu dàng thành thực, yếu đuối cần người che chở như tẩu.

Mà ta lại không như vậy, không đạt được tiêu chuẩn nữ nhân của chàng.

Mặc dù ta đã cố gắng, nhưng không phải vĩnh viễn là không phải.

Ta giống như tẩu tẩu đã nói, ta muốn có một gia đình chân chính, trở thành một người thuộc về chàng, sau đó sinh thật nhiều hài tử cho chàng giống tẩu sinh hài tử cho đại ca.

Chương 228: Rơi Xuống: Vô Cùng Đau Đớn (1)

Edit + Beta: Dực

Bởi vì cuộc sống trước đây của ta cũng không quá vui vẻ.

Ta cũng không phải là yếu ớt oán giận sau lưng người nào đó đối xử với ta không tốt, người nào đã từng bắt nạt ta, chỉ muốn nói với tất, tuổi thơ của ta không phải là bầu trời quang đãng, cũng chẳng muốn màu muôn vẻ giống như tưởng tượng của mọi người.

Không những thế, ta thậm chí còn không cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình.

Bởi vậy, ta thực sự mong ta và Thuộc Phong có thể yêu thương nhau.

Chỉ cần chàng có thể yêu ta, ta nghĩ điều gì cũng có thể.

Nhưng, chàng quên ta, xem thường ta.

Ta thích chàng, nhưng trong mắt chàng điều đó không đáng một xu.

Bởi vậy, chàng mới có thể dễ dàng nghi ngờ sự tận tâm của ta đối với chàng, nghĩ oan cho ta và Khác ca ca có quan hệ bất chính.

Kỳ thực, nếu chúng ta có tư tình, thì trước đó ta phải khẳng khẳng muốn gả cho chàng sao?

Tuy đã là phu thê hơn nửa năm, nhưng chàng không hề quan tâm ta, cũng không muốn hao tổn tâm tư đối với ta.

Điều này làm ta cố gắng biểu hiện, trở thành trò cười.

Ta giống như một kẻ đóng hài kịch, vĩnh viễn sống trong cái vai tự biên tự diễn này.

Vĩnh viễn, không được chàng đáp lại.

Ta tự nhận là đã đủ kiên cường, nhưng thực sự là lần nào ta cũng bị thương đầy mình.

Ta còn không rõ rốt cuộc ta trong mắt chàng là như thế nào, có phải chỉ là một kẻ không quan trọng gọi là đến đuổi là đi không.

Tận mắt nhìn thấy ta bị Ngọc Nhi dày vò, chàng vẫn thờ ơ.

Không phải ta muốn chàng nói chuyện với ta, cũng không cần chàng giúp đỡ ta, ta chỉ muốn ánh mắt chàng có một chút yêu thương đối với ta là được rồi, nhưng chàng không có.

Tình cảm không thể miễn cưỡng... ta đã hiểu, rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Bởi vì không yêu, nên sẽ không cho ta yêu thương.

Ta đột nhiên nghi ngờ, mục đích sống của ta là gì?

Không phải chỉ vì đợi lời hứa mười một năm trước được thực hiện sao?

Nhưng chuyện đã thành lại không biết tự lượng sức mình hy vọng xa vời, có phải ta nên chấm dứt tình yêu đơn phương ngu xuẩn không ra làm sao này không?

Ta khiến chàng chán ghét như vậy, tránh né không gặp coi như chuyện vặt như vậy.

Ta sống không thể yêu, không có hy vọng.

Ta không thể kiên trì được nữa, tất cả, thực sự không thể kiên trì được nữa...

Không nên tiếc nuối, cũng đừng nhớ ta, ta là nữ nhi bất hiếu, là muội muội không có tình nghĩa, ta chỉ muốn bản thân được giải thoát, quá đau khổ, ta sống đã quá mệt mỏi rồi.

Trên trời có mẫu phi, ta cũng không cảm thấy cô đơn, bởi vậy mọi người không phải lo lắng cho ta.

Hãy tha thứ cho tính ích kỷ của ta, ta đã chọn cách thoải mái nhất, nhưng lại làm tất cả những người thương yêu ta phải khổ sở.

Nhưng mọi người sẽ nhanh quên thôi, ngay từ đầu ta vốn đã là người dư thừa, bây giờ làm thế này, cũng chỉ là để uốn nắn lại sai lầm, để bản thân trở về nơi nên thuộc về.

Sức khỏe phụ vương bây giờ vẫn còn tốt, nhưng tuổi tác không buông tha ai, tinh lực cũng không bằng trước, sau này nhờ tẩu tẩu chăm sóc người, thay ta kính hiếu.

Cảm tạ tỷ, tẩu tẩu, kết thúc rồi, còn phiền tới tẩu nhiều vậy.

Ta lên đổi lại chiếc nhẫn cỏ đuôi chó trả lại chàng, ta muốn đưa cả hai cái cùng rời đi.

Như vậy trên đường xuống hoàng tuyền, ta cũng không cảm thấy cô độc như lúc còn sống.

Thật buồn cười, cho dù là giờ phút sắp kết thúc sinh mệnh, ta vẫn không hoàn toàn xóa bỏ được hình ảnh của chàng trong đầu.

Mang theo vết thương đầy mình, ta đi về phía phần mộ của mình.

Cũng không phải là ta trách chàng, ta chỉ không hiểu được, tại sao lại không thực hiện được lời hứa đơn giản trước đây.

Lẽ nào thực sự chỉ là một câu nói đùa thuận miệng nói ra thôi sao, mà ta lại tuân thủ lời nói đùa này, lại tuân thủ đúng mười một năm... Mà cả đời này của ta, cũng chỉ có mười sáu năm.

Nghĩ lại, quả nhiên là ta sống vì chàng!

Bởi vậy, lúc biết chàng không còn quan tâm tới ta, ta bàng hoàng không biết phải làm sao.

Ước định dưới tán cây ngô đồng, nhẫn cỏ đuôi chó, mang theo tất cả, biến mất khỏi thế gian này cũng ta...

Mẫu phi sẽ ở trên trời đón ta, tất cả đều tốt, mọi người xem như ta chưa từng tồn tại đi.

Rất không đành lòng từ biệt mọi người, nhưng ta thực sự phải đi.

Xin lỗi...”

Đọc xong thư, một lúc thật lâu Thuộc Phong cũng không nhúc nhích, khuôn mặt tuần tú giống như phủ một tầng tro nguội, hóa thành một bức tượng.

Trước mắt hần bắt đầu dần hiện ra, nhiều năm trước, ở vương phủ, dưới tán cây ngô đồng tươi tốt, một nữ hài ôm lấy cơ thể bé nhỏ khóc...

“Ngươi tên gì?”

“Ta là... Hữu Nhân...”

“Nhớ kỹ, sau này phải kiên cường, chỉ cần ngươi không sợ hãi, sẽ không có ai dám bắt nạt ngươi.”

“Tiểu mỹ nhân, sau này lớn lên hãy gả cho ta, làm nương tử của Thuộc Phong này!”

Một màn mơ hồ phủ đầy bụi của năm tháng dần hiện ra, dần dần trở nên rõ ràng.

Là nàng! Chính là nữ hài bị bắt nạt chỉ biết trốn khóc năm đó!

Tay cầm thư của hần run run, hần lại có thể không nhận ra nàng, hơn nữa còn quên mất tên của nàng!

“Ta là... Hữu Nhân...”

“Ta là... Hữu Nhân...”

Hần bắt đầu không ngừng nhớ lại giọng nữ hài có chút sợ hãi lúc đó, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú khả ái cùng với đôi con ngươi to tròn long lanh hiện ra trước mặt hần.

Nàng thực sự giữ lời, sau khi lớn lên liền gả cho hần.

Bộ dạng tiểu cô nương khúm núm đã lột xác trở thành đại mỹ nhân kiên cường, đúng như hẹn trở thành nương tử của hần.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Rơi Xuống: Vô Cùng Đau Đớn (2)

Edit + Beta: Dực

Nàng lần lượt thực hiện từng lời hẹn, mà hắn lại không nhớ tới lời ước hẹn này.

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp được thay bằng khuôn mặt mỹ lệ trưởng thành ngay sau đó trong đầu hắn, dường như muốn xé rách trái tim hắn.

Nàng một mực yên lặng nhìn theo hắn suốt mười một năm.

Mà hắn lại không biết, bản thân hắn lại không biết hưởng thụ một tình yêu lâu dài như vậy.

Lại còn nghi ngờ nàng, ghét bỏ nàng!

Hắn thật đúng là tên khốn nạn nhất! Cũng là kẻ ngu không ai bằng!

“Bây giờ ngươi đã biết chưa? Biết muội muội ta đối với ngươi như thế nào chưa?! Ngươi chút cho ta, Giang vương phủ chúng ta không tiếp đón loại bại hoại như ngươi!”

Hữu Hạo trừng lớn đôi mắt này lửa, nhìn thẳng vào Thuộc Phong vẫn đang ngây người, hận không thể lập tức đánh hắn một trận, xả giận thay Hữu Nhân!

“Hữu Hạo, chàng đừng kích động, Thuộc Phong cũng không muốn như vậy!”

Trúc Tâm kéo Hữu Hạo lại để tránh hắn có hành vi quá khích.

“Nếu muội muội của ta có mệnh hệ gì, ta nhất định bắt ngươi tuấn táng theo!”

Hữu Hạo nhìn Trúc Tâm, nắm chặt tay lại, gắng sức kiềm chế lửa giận, nhưng sắc mặt vẫn còn dữ tợn rống lên.

Mà một câu “có mệnh hệ gì” của Hữu Hạo khiến Thuộc Phong từ trong hỗn loạn đột nhiên tỉnh táo lại.

Thuộc Phong trừng to mắt, một tay nắm chặt lá thư, không thể chậm trễ nữa, xoay người chạy ra khỏi Giang vương phủ.

Cây ngô đồng đó, ngay ở sườn núi phía sau Thuộc vương phủ.

Nữ nhân ngọc, lại muốn dùng cách này để kết thúc mạng sống của mình!

Nhưng hắn không cho phép nàng thực hiện kế hoạch!

Chuyện cũ của bọn họ vẫn còn chưa xong, vẫn còn rất nhiều điều hắn phải hỏi rõ ràng, hắn nhất định sẽ không cho nàng cơ hội chạy thoát, kiếp này đã định bọn họ đây đưa không ngừng!

Hắn phi ngựa như tên bắn lên sườn núi, từ xa đã trông thấy lá cây ngô đồng vàng phiêu tán.

Hắn xoay người xuống ngựa, trong lòng ập đến một nỗi sợ hãi vô cùng lớn, cho dù là năm xưa Thích Nhượng Lan đột nhiên biến mất hắn cũng không sợ hãi như vậy.

Ngưng thở, hắn bước tới gần —

Tự nói với bản thân một vạn lần, nàng không làm sao hết, có lẽ chỉ là một trò đùa dành cho hắn, không chừng nàng đang cười ha ha dưới gốc cây, giống như đêm trong sơn động đó, nhìn thấy hắn là nhào vào trong lòng hắn.

Nhưng, ảo tưởng vẫn chỉ là ảo tưởng.

Lúc hắn tới dưới gốc cây ngô đồng, nàng nằm yên tĩnh trên vũng máu, khuôn mặt nhỏ tái nhợt hoàn toàn đối lập với màu đỏ tươi của máu, máu nơi cổ tay vẫn chảy không ngừng, ngón áp út bên tay phải quả nhiên vẫn đeo chiếc nhẫn có đuôi chó, bàn tay nắm chặt, giống như đang giữ cái gì đó...

Con ngươi hắn đột nhiên trừng lớn, cảnh trước mắt giống như một mũi kiếm đâm thẳng vào mắt hắn

“Nhân nhi!”

Hắn ngửa đầu hét dài một tiếng, đầu gối nặng nề quỳ rạp xuống trước gương mặt trầm tĩnh như đang ngủ của Hữu Nhân.

Đầu gối va chạm vào mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Chương 230: Rơi Xuống: Vô Cùng Đau Đớn (3)

Edit + Beta: Dực

Dực: Xin lỗi các bạn nhưng làm chương này, mình cười miết :v

“Đừng đối xử với ta như vậy, Nhân nhi! Đừng!”

Hắn yêu thương nâng cơ thể lạnh lẽo của Hữu Nhân lên, gất gao ôm vào lòng.

Nàng yên lặng như vậy, hai má lộ ra vết nước mắt đã khô, giống như đang ngủ vậy.

Chưa từng ôm chặt nàng như vậy bao giờ, đột nhiên hắn nhận ra cơ thể nàng thật mỏng manh, nhẹ như vậy, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua sẽ không thấy đâu nữa.

“Đừng vứt bỏ ta... Nhân nhi, ta tới rồi... nàng mau tỉnh lại đi...”

Thuộc Phong ghé sát mặt vào gương mặt tuyệt mỹ của Hữu Nhân, dịu dàng nói nhỏ, giống như dỗ dành nàng, cầu xin nàng.

Cái gì gọi là tim như bị dao cắt, lần đầu tiên hắn nếm trải.

Sau này hắn mới phát hiện, tình cảm của hắn dành cho nàng không biết từ khi nào đã thay đổi.

Hắn yêu thích Trúc Tâm, nhưng cảm giác với nàng lại không giống thế.

Nàng khiến hắn vừa yêu vừa hận, không còn là chính hắn, khi Trúc Tâm đến, lại giống như một vũng nước suối ngọt lành, rất thoải mái, dễ khiến hắn cảm thấy ấm áp, mà nàng lại giống như một hũ rượu mạnh, khiến cho hắn không cách nào kiềm chế được.

Lông mi Hữu Nhân run run, Thuộc Phong cảm giác được nàng vẫn còn hơi thờ yếu ớt.

“Nàng nghe thấy ta nói chuyện phải không? Nhân nhi?”

Thuộc Phong ngừng đầu, không hề chớp mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt không còn sắc máu của nàng.

Hữu nhân không... đáp lại một câu, nặng nề ngủ trên khuỷu tay hắn.

Thuộc Phong phản ứng rất nhanh, xé ống tay áo, nhanh chóng băng vết thương của nàng lại khiến tốc độ chảy máu của nàng chậm lại.

Bởi vì vết thương ở cổ tay của nàng quá sâu, lúc Thuộc Phong băng vết thương cho nàng, mỗi một tầng vải đều thấy máu tươi thấm ướt hết cả.

Nàng quá yên lặng, yên lặng không giống với nàng bình thường.

Nàng trước đây khỏe mạnh, tinh thần luôn rất tốt, bây giờ lại không còn sức sống nằm đó.

Hắn không chịu được! Thực sự không có cách nào chịu được!

“Nhân nhi, nàng phải cố gắng, chúng ta về nhà, chuyện sau này, chờ nàng khỏe lại, chúng ta sẽ cùng nhau nói rõ ràng, được không?”

Hắn ôm ngang nàng lên, mặc kệ nàng có thể nghe hay không, vẫn phả từng hơi ấm áp bên tai nàng.

Bàn tay bé nhỏ đang nắm chặt của Hữu Nhân đột nhiên buông ra, một vật hình tròn rơi xuống!

Thuộc Phong nhú chặt lông mày, nhìn theo phía vật rơi xuống dưới —

Đó là chiếc nhẫn cô nàng đưa cho hắn lúc trước! Hắn nhìn thoáng ra đã nhận ra!

Trong bức thư nàng có nhắc đến việc nàng vẫn đang giữ chiếc nhẫn thật.

Xem ra là thật, nàng chưa từng nói thật với hắn.

Là hân, luôn coi thường nỗi đau của nàng, cho tới tận khi xúc phạm nàng tới mức chỉ có thể dùng cái chết để xóa đi nỗi đau của bản thân.

Hân ôm nàng, cẩn thận ngồi xổm xuống nhặt chiếc nhẫn cô đã từng bị hân vứt lên.

Mắt rồi lại có, nắm chặt trong lòng bàn tay cảm xúc lúc này và lúc đó hoàn toàn khác nhau, giống như có được báu vật.

Rốt cuộc hân đối với nàng là thế nào? Tại sao lúc đó lại cố ý làm nàng tổn thương như vậy?

Bi kịch hôm nay chính là do một tay hân tạo thành, nếu như nàng có mệnh hệ gì, không cần Giang Hữu Hạo tới tìm hân tính sổ, hân cũng không thể tha thứ cho bản thân mình!

Thuộc Phong in lên đôi môi trắng bệch của nàng một nụ hôn, đôi môi ngọt ngào ấm áp của nàng bây giờ đã không còn độ ấm, lạnh như băng lại còn đáng chất.

“Nhân nhi...”

Nhìn cơ thể nhỏ bé suy yếu trong lòng, Thuộc Phong không nhịn được dịu dàng gọi nàng một tiếng nhỏ.

Trong tim không biết vì sao lại đau đớn, vì nàng mà đau đớn.

Trong trí nhớ, hân ít khi hòa nhã với nàng, thấy không vừa mắt là lại mắng.

Cũng không cho rằng nàng là thê tử của mình, chỉ giống như khách qua đường không quan trọng.

Mà khi nàng thực sự phải lướt qua cuộc đời hân, hân mới thực sự nhận ra, nàng chiếm một vị trí quan trọng không thể thay thế trong trái tim hân!

Chỉ mong rằng loại tình ngộ này không phải là quá muộn!

“Ngự.”

Hân huyết một tiếng sáo quen thuộc, Ngự Trì nghe được tín hiệu của chủ nhân, lập tức chạy tới như tia chớp.

Thuộc Phong thương tiếc nhìn gương mặt Hữu Nhân thật lâu, cẩn thận đặt nàng lên ngựa, giống như sợ làm nàng đau.

Thấy vết thương vô cùng nghiêm trọng của nàng, Thuộc Phong cũng lập tức nhảy lên ngựa, để nàng dựa vào ngực mình, Hữu Nhân không còn sức lực nghiêng trán, để Thuộc Phong chống đỡ toàn bộ cơ thể nàng.

“Giá!”

Thuộc Phong quát Ngự Trì một roi, phi nhanh về Thuộc vương phủ.

“Nương nương, người làm sao vậy?”

Tần Tương trừng to mắt, nhìn nương nương trong lòng ngực vương gia mặt không còn chút sắc hồng, nhất thời choáng váng.

Hân đi đón nương nương, còn đang hưng phấn đứng trước cửa, muốn tẩy trần giúp nương nương.

Không ngờ, lúc gặp được lại là lúc nương nương hấp hối.

“Ngươi còn thất thần đứng đó chờ chết sao? Mau vào cung mời ngự y! Khoan, đợi đã, gọi đại phu trong phủ tới trước, rồi hãy vào cung mời ngự y!”

Thuộc Phong trầm mặt hung hăng nói, trước đây hân luôn suy nghĩ rõ ràng, đây là lần đầu tiên bị dọa cho nói năng lung tung hết cả lên.

“A! Vâng! Tiểu nhân lập tức đi mời!”

Tần Tương bị Thuộc Phong rống cho sợ tới mức run lên, nhanh chân chạy đi tìm đại phu, một khắc cũng không dám chậm trễ.

Thuộc Phong cúi đầu, trông thấy khuôn mặt nhỏ của nàng càng ngày càng tái nhợt cùng với cổ tay vẫn đang chảy máu nhuộm đỏ cả miếng vải gấm, lòng mây hân càng nhủ lại thật sâu, bàn tay cũng vô thức ôm chặt hơn.

Hân sợ nàng đi mất, ở trên tay hân không nói một câu liền đi mất.

Chương 231: Rơi Xuống: Đã Mang Thai (1)

Edit + Beta: Dục

Thuộc Phong đi nhanh về phía giường, giữ nhẹ cánh tay phải bị thương của nàng, đặt nhẹ vào bàn tay to của mình.

Hơi nhấc tay lên để máu chảy ngược lại.

Vừa rồi dưới gốc cây ngô đồng, thấy toàn thân nàng nằm trong vũng máu, hấn giống như bị cướp hết hơi thở.

Chảy máu nhiều như vậy, đối với thiếu nữ sức khỏe không bằng nam nhân mà nói, quá mức nguy kịch.

“Nhàn nhi! Phải tỉnh lại! Xin nàng!”

Thuộc Phong dịu dàng nhìn lại khuôn mặt nàng, trái tim đã bị nàng làm sợ đến mức muốn ngưng đập.

“Vương Gia! Vừa hay Phương đại phu ở vương phủ, nô tài mời ông ấy tới!”

Tần Tương vội vã đưa Phương Trung Nhân tới.

Phương Trung Nhân đã từng đưa Hữu Nhân từ Quỷ Môn Quan trở về một lần, Tần Tương biết y thuật của ông rất đáng nể, lại còn biết bệnh tình của nương nương, nhìn thấy ông, đã nhanh chóng kể rõ mọi chuyện rồi đưa ông tới đây.

Thuộc Phong buồn bã ngẩng đầu, đứng dậy tránh sang một bên, để Phương Trung Nhân tiện chẩn bệnh, nhưng bàn tay to vẫn không buông bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của Hữu Nhân ra, yên lặng cầu nguyện.

Phương Trung Nhân đến gần nhìn sắc mặt Hữu Nhân, nhú mày, vẻ mặt khó coi.

Ông nhấp miệng, cúi người bắt mạch cho Hữu Nhân, không khỏi sợ hãi.

“Mạch tượng yếu ớt, trong bụng có hài tử, tình hình nguy kịch, vô cùng không tốt!”

Thuộc Phong ngẩn ra, đột nhiên trừng lớn mắt, túm lấy vạt áo Vương Trung Nhân.

“Cái gì? Trong bụng có hài tử? Có ý gì?”

“Nương nương có thai, đã hơn hai tháng. Ngay cả tiểu nhân cũng không ngờ tới!”

Phương Trung Nhân kinh hãi nói.

“Mang thai?”

Thuộc Phong lập lại thêm một lần nữa, liếc nhìn Hữu Nhân đang rơi vào hôn mê, tay túm cổ áo Phương Trung Nhân càng dùng thêm sức, con người hung hăng giống như muốn giết người.

“Làm sao nàng có thể mang thai được? Không phải trước đây rõ ràng nói rằng cả đời này nàng không thể mang thai sao?”

Ánh mắt hấn mãnh liệt mang theo chút máu tanh.

“Vốn, vốn là như vậy, nhưng cũng có ngoại lệ. Quận chúa khó thụ thai nhưng không phải là không thể thụ thai.”

Phương Trung Nhân kinh hồn bạt vía nhìn Thuộc Phong, hầu hạ vương tước cũng giống như làm bạn với hổ, tuy rằng bị thương nặng, , ngộ nhờ xảy ra một từ sơ xuất, vậy cái mạng nhỏ này cũng có thể đi luôn bất cứ lúc nào.

Giang như vậy, Thuộc cũng như vậy.

“Tại sao không nói rõ với nàng? Người có biết người nói nàng không thể mang thai, nàng đau khổ thế nào không?”

Lúc đó hấn vốn không muốn có cốt nhục với nàng, vậy mà hiện tại hấn lại phần nộ vì người khác làm nàng thương tâm.

“Lúc đó nô tài nói là không dễ thụ thai, không hề nói với nương nương là không thể thụ thai. Hơn nữa, với tình hình hiện tại của quận chúa, khả năng thụ

thai là rất nhỏ. Nô tài cũng không thể giải thích, bây giờ tại sao quận chúa, tại sao lại mang thai?”

Vương Trung Nhân cuống quýt giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Rơi Xuống: Đã Mang Thai (2)

Edit + Beta: Dực

“A! Nực cười!”

Thuộc Phong không khách khí hừ một tiếng, tay nắm lấy cổ áo Phương Trung Nhân buông ra, lực mạnh đến mức khiến Phương Trung Nhân phải lùi về phía sau vài bước.

“Tình hình của nàng và hài tử trong bụng thế nào, ta muốn đáp án chính xác.”

Hắn trừng Phương Trung Nhân, ánh mắt cực lạnh.

Hắn không nghe câu trả lời khuôn mẫu, điều đó khiến lý trí của hắn vỡ nát hỗn loạn.

“Cái này.... Nương nương chảy máu quá nhiều, thai nhi và cơ thể mẹ đều trong tình trạng suy nhược, nô tài không dám, không dám đảm bảo điều gì.”

Phương Trung Nhân dè dặt nói.

Cơ thể Hữu Nhân trải qua lần bệnh nặng hai năm trước đã yếu đi rất nhiều.

Hơn nữa từ cung của nàng vốn đã yếu, lại thiếu máu, thai nhi không có khả năng có thể giữ được tới lúc sinh, thậm chí ngay cả người lớn cũng đang nguy kịch.

Mà những lời này, làm sao Phương Trung Nhân dám nói với Thuộc Phong đang phát cáu lên đây.

“Cái gì mà không dám chắc, nếu Nhân nhi có việc gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thuộc Phong ngang ngược cho rằng, nếu không phải vì Phương Trung Nhân đánh tan hi vọng của nàng, nếu nàng biết bản thân có hài tử, có lẽ nàng sẽ không tự sát.

Nếu như kết cục cuối cùng không thể cứu được hai người họ, hắn nhất định phải khiến những người làm nàng tổn thương phải xuống địa ngục vì mẫu tử nàng!

“Thuộc, Thuộc vương gia...”

“Có gì thì nói mau! Có tin còn áp úng nữa ta làm thịt ngươi không?”

Ngữ điệu của hắn như muốn rống lên.

Phương Trung Nhân lò mò hiểu ra, tiếc nuối thờ dài nói

“Theo tình trạng này, nương nương, nương nương, có lẽ không thể cứu được nương nương!”

“Lang băng! Người hành nghề y nhiều năm như vậy, chẳng lẽ một chút biện pháp cũng không nghĩ ra?”

Thuộc Phong vừa nghe Phương Trung Nhân nói “có thể không cứu được” về mặt đột nhiên thay đổi.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn tối sầm lại, giống như thanh sắt nguội lạnh.

Phương Trung Nhân nuốt một ngụm nước bọt.

“Cách thì không phải là không có, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Thuộc Phong đột nhiên trừng lớn mắt, ánh mắt dữ tợn khiến người khác sồn tóc gáy.

“Chỉ là rất mạo hiểm, chỉ cần một chút sai lầm, hài tử trong bụng quận chúa sẽ chết.”

Phương Trung Nhân nhíu chặt mày, ánh mắt nghiêm trọng nhìn Thuộc Phong, hơi dừng lại một chút, ngữ điệu trầm trọng nói tiếp.

“Nhưng nếu cứu trễ, tình trạng mất máu của quận chúa quá nghiêm trọng, nếu để bản thân người tự tạo máu, xem chừng rất khó duy trì mạng sống. Hiện tại, nếu muốn quận chúa chuyển nguy thành an, chỉ có thể dùng cách nguy hiểm này.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Rơi Xuống: Đã Mang Thai (3)

Edit + Beta: Dực

“Cái gì mà cách nguy hiểm? Người nói rõ ra xem!”

Trong mắt Thuộc Phong lộ ra chút ánh sáng, trong đôi mắt đen giống như phát ra từng tia sáng.

“Đó là phương pháp truyền máu, phải cắt mạch của một người khỏe mạnh, máu sẽ đi qua đường vết thương truyền vào cơ thể quận chúa, đưa máu vào trong cơ thể quận chúa, nhưng cách này có một chút mạo hiểm, nếu máu của hai người không hợp nhau, gặp phải tình trạng đông máu, quận chúa nhất định sẽ chết. Nếu máu của hai người có thể hòa hợp, tính mạng của quận chúa cũng có thể may mắn được cứu. Nhưng cách này quá mạo hiểm, không có trong sách y chính thống, muốn cứu quận chúa, phải cân nhắc cho kỹ.”

Phương Trung Nhân nói lại tình trạng của Hữu Nhân lúc này.

“Nếu không dùng cách này, có phải nàng nhất định sẽ chết?”

Thuộc Phong hít một hơi thật sâu, thấp giọng hỏi.

Phương Trung Nhân dừng một chút, cuối cùng cũng bắt đầu đi gặt đầu.

“Cơ hội sống gần như là vô vọng.”

Thuộc Phong siết chặt nắm tay, thâm tình nhìn lại gương mặt nhỏ nhắn trắng nhợt của Hữu Nhân, một lúc cũng không nói lời nào.

Có nên làm như vậy không, người hãy nghĩ cho kỹ, tình trạng của nương nương không thể kéo dài thêm được nữa.

Phương Trung Nhân thấp giọng nhắc nhở.

Ánh mắt Thuộc Phong trầm xuống, biểu tình chắc chắn.

“Hay dùng cách người nói, dùng máu của ta truyền cho nàng!”

“Người nghĩ kỹ rồi chứ?” Phương Trung Nhân đột nhiên trừng to mắt “Truyền máu, người phải cắt mạch ở ngực trái gần trái tim, vết cắt phải vừa đúng hai phân, bởi vì ở đó tốc độ máu chảy nhanh nhất, đối với người cho máu cũng rất nguy hiểm”

Thuộc Phong yên lặng chứng thực với Phương Trung Nhân.

“Chỉ cần cứu được mẫu tử nàng, ta không tiếc giá gì.”

Phương Trung Nhân giật mình.

“Vâng...”

Cảm thấy thật khó khăn, Phương Trung Nhân quay lại chỗ hòm thuốc, lấy dụng cụ cầm máu và truyền máu ra.

Thuộc Phong nhanh chóng cởi áo, cơ ngực chắc khỏe lộ ra ngoài không khí, hân hoi nâng cơ thể chỉ còn hơi thở mong manh của Hữu Nhân dậy, để nàng

tựa vào lồng ngực rắn chắc của mình, không đến mức quá khó khăn.

“Đây là dao găm khử trùng.”

Thương Trung Nhân hơ con dao qua ngọn lửa, Thuộc Phong nhận lấy không chút do dự.

Chỉ thấy hấn nhú mảy, một cái nháy mắt cũng không, dứt khoát rạch một đường trên ngực mình.

Nhất thời, máu tươi chảy ra như trút, Phương Trung Nhân nhìn cũng không đành lòng, mà Thuộc Phong cứ như chẳng hề đau đớn, đôi mắt yên tĩnh chỉ nhìn Hữu Nhân, cẩn thận cời băng vải trên tay nàng.

Vết thương dữ tợn máu chảy đầm đìa hiện ra trước mặt hấn, vẫn còn chảy máu tươi.

Hấn cảm thấy lồng ngực đau nhói, không phải vì vết dao, mà bởi vì nàng khẽ nhú mảy ngài, biểu hiện cho bây giờ nàng đang rất đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Rơi Xuống: Dòng Máu Hòa Hợp (1)

Edit + Beta: Dực

Hấn vô thức nhú mảy, khoe miệng hơi giật giật, con ngươi thâm trầm khó dò.

Sự đau đớn của nàng, đánh thẳng vào trái tim hấn.

“Nhân nhi, nàng không được chịu thua, vì con của chúng ta, nhất định phải khiến máu của chúng ta hòa hợp.”

Thuộc Phong dịu dàng thì thầm bên tai nàng.

Không thể... chần chừ thêm nữa, hấn nhẹ nhàng nâng tay nàng đặt đúng vào chỗ vết cắt trên ngực mình, vận công lợi dụng nội công thâm hậu, gia tăng tốc độ máu lưu thông.

“Nàng không thể xảy ra chuyện, biết không?”

Thuộc Phong để nàng gối lên cánh tay mình, ngữ điệu mềm mại lướt qua gò má nàng.

Dịu dàng như vậy, lúc nàng còn tỉnh, hấn chưa bao giờ cho nàng!

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Hữu Nhân vẫn tái nhợt vô lực, vẫn yên lặng ngủ không hề đáp lại hấn.

Hai mắt nhắm lẹ của nàng không hề mở ra, yếu ớt giống một con búp bê bằng sứ dễ vỡ.

Hấn khẽ vuốt những lọn tóc lộn xộn, ngón tay thon dài dừng lại trên đôi môi nàng.

“Đừng mang theo hài tử rời xa ta, ta rất cần nàng và hài tử.”

Ngữ điệu gần như là cầu khẩn, hấn khẩn cầu trời xanh cho bọn hấn thêm một cơ hội nữa.

Hữu Nhân yên tĩnh nằm trong lòng hấn, không cười, không khóc, không nháo, điềm tĩnh thuận theo sự sợ hãi của hấn.

Lúc này, hấn thà để nàng giống như lúc mới vào Thuộc vương phủ, cả ngày náo loạn, huyền thuyền khiến hấn không được sống yên ổn.

Bởi vì, chỉ ít lúc đó nàng còn có sức sống, khiến hấn phiền chán, đủ để nói lên sức sống của nàng.

Mà hiện tại, nàng không thờ hồng học tranh luận, cũng không tùy thân oán giận với hấn, nàng chỉ có một biểu tình, một biểu tình khiến hấn tan nát cõi lòng.

Nàng xinh đẹp như vậy, thanh khiết như vậy, mà lại bị chính tay hấn ép vào đường cùng.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ như vậy, tim hấn lại như có trăm ngàn mũi dao đâm vào.

Một đao này, quả thực quá rẻ đối với hắn.

“Thuộc vương gia, lượng máu đã đủ rồi!”

Quá ba khác, Phuong Trung Nhân cung kính nhắc nhở.

“Ừ.”

Thuộc Phong trầm giọng trả lời, vô cùng quyến luyến nhìn Hữu Nhân thật sâu, từ từ đặt cổ tay nàng xuống.

Phuong Trung Nhân tiến lên, cầm máu vết thương cho hai người.

“Vương gia, xem ra không có phản ứng dị thường, quận chúa có thể hữu kinh vô hiểm (*) vượt qua được cửa ải khó khăn.”

(*) gặp chuyện nhưng không nguy hiểm.

Phuong Trung Nhân lau mồ hôi hột, mệt mỏi nói.

Cách truyền máu này cũng là lần đầu tiên ông thử, cũng hao tổn rất nhiều tinh lực.

“Nàng không được xảy ra chuyện gì, nhất định!”

Hắn hôn lên gò má nàng, cùng với câu trả lời vấn đề của Phuong Trung Nhân, cũng là một loại ám chỉ đối với hắn

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Rơi Xuống: Dòng Máu Hòa Hợp (2)

Edit + Beta: Dục

Con người luôn như vậy, tới lúc sắp mất đi mới phát hiện thì ra người bị bản thân cho rằng không đáng lo lại quan trọng như vậy...

Đối với nàng là như vậy...

Trước đây, cho dù là nàng xoay tròn trước mặt, hắn cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng sau cái ngày ly biệt này, hắn lại nhớ như phát điên.

Trước đây, rốt cuộc là hắn đã bị cái gì che mắt, lại không nhìn thấy điểm tốt của nàng!

Mà chính vì sự ngu xuẩn của hắn, đã khiến bản thân có thể mất nàng bất cứ lúc nào!

Hắn có tội, hơn nữa còn là tội ác tày trời!

“Vương Gia...”

Cửa phòng bị đẩy ra, Từ Ngọc bước vào.

Bởi vì nàng lo lắng cho vết thương của Hữu Nhân, cho nên mới trở về từ Giang vương phủ để nghe ngóng tin tức.

Mà đám người Hữu Hạo, đã xuất động toàn bộ người đi tìm khắp kinh thành.

“Tình trạng của quận chúa ổn định rồi sao?”

Trên đường có gặp Tàn Tương, đã biết được chuyện Hữu Nhân cắt mạch dưới gốc cây ngô đồng, sau đó được Thuộc Phong cứu.

Thuộc Phong ngẩng đầu, cảm cương nghị của hắn cũng đã lún phún râu đen, đôi mắt anh tuấn phát ra tia sáng có vẻ uể oải.

“Có thể gượng qua đêm nay, sẽ không có việc gì!”

Đôi mắt thâm trầm của hắn chậm rãi chuyển sang hướng vừa mới truyền máu không lâu, Hữu Nhân vẫn vô cùng suy yếu, bàn tay nhỏ bé của nàng vừa vặn nằm trong bàn tay to của hắn.

Bởi vì, sáu canh giờ này là khoảng thời gian then chốt trong tình hình của Hữu Nhân, Thuộc Phong để Phương Trung Nhân nghỉ ngơi ở phòng nghỉ ngay bên cạnh tấm phòng, ngộ ngộ Hữu Nhân xảy ra chuyện bất thường, lúc nào cũng có thể gọi.

Từ Ngọc nhìn sắc mặt nhăn nhó của Thuộc Phong, đột nhiên phát hiện ra, kỳ thực cô gia cũng không có biểu hiện tàn nhẫn với quận chúa ra ngoài mặt như trước nữa.

Nếu như thực sự không có cảm tình với quận chúa, thì cũng sẽ không căng thẳng như thế.

“Cô gia, có câu này, Từ Ngọc không biết có nên nói với người không.”

Thuộc Phong nhìn thẳng vào ngũ quan tinh tế của Hữu Nhân, nhìn vào vết thương giữa ngực mặc dù đã qua xử lý, nhưng trái tim vẫn đang ứa máu vì nằng.

“Cứ nói...”

Hắn không ngẩng đầu, bình tĩnh đáp.

Nàng đã như vậy rồi, thì còn lời nói nào khiến hắn không chịu nổi nữa đây.

Mà hắn cũng biết, điều Từ Ngọc muốn nói, nhất định là có liên quan đến nàng.

Từ Ngọc nhìn quận chúa bị thương, sống mũi không khỏi cảm thấy cay cay

“Cô gia, người vẫn luôn chê quận chúa quái đản, được nuông chiều từ bé. Kỳ thực, quận chúa biến thành thế này, cũng vì một câu nói của người muốn nàng trở nên kiên cường. Hơn nữa, mẫu phi của quận chúa là Viên phi nương nương đã qua đời từ sớm, lão vương gia và thiếu vương gia cả năm chỉ có mấy ngày ở nhà, khoảng thời gian còn nhỏ quận chúa luôn phải trải qua trong lo sợ. Ở nhà, phải chịu sự ngược đãi gây khó dễ của lão vương phi, ra ngoài, ngay cả tiểu hài tử mười tuổi cũng bắt nạt, không chỉ cười nhạo nàng xuất thân thấp kém, thậm chí còn chủ động bắt nạt.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Rơi Xuống: Dòng Máu Dung Hòa (3)

Edit + Beta: Dực

Nói đến đây, Từ Ngọc ứa nước mắt, mà sắc mặt Thuộc Phong càng trở nên âm trầm hơn.

Từ Ngọc dùng một lát, tiếp tục nghẹn ngào nói.

“Bởi vậy, lúc mười tuổi gặp được người ở dưới gốc cây ngô đồng, người cho nàng khoảng thời gian ấm áp, nàng rất vui mừng. Nàng luôn nói với nô tỳ, chỉ có cái ngày gặp ngài đó, mới là kỷ ức đẹp nhất thời thơ ấu của nàng. Nhưng cô gia người, người...”

Từ Ngọc không nói thêm được nữa, cuối cùng giọng nói biến thành tiếng khóc mơ hồ không rõ.

Trong cổ họng Thuộc Phong dường như có thứ gì mắc kẹt rất khó chịu, ánh mắt âm trầm buồn bã, sự lạnh lùng trước kia đã không còn, ánh mắt nhìn Hữu Nhân càng thêm dịu dàng.

Đáng tiếc, điều này đến quá muộn, là sau khi nàng hoàn toàn buông tha hắn.

“Cô gia... chờ quận chúa tỉnh lại, Từ Ngọc cầu xin người hãy đối xử tốt với nàng. Người là sinh mệnh của nàng, nếu như ngay cả người cũng không cần nàng, nô tỳ thực sự không thể tưởng tượng được nàng sẽ đối mặt với thế giới lạnh lẽo này như thế nào. Bởi vì trong mắt quận chúa, người là tất cả của nàng.”

Từ Ngọc tình chân ý thiết nói

Thuộc Phong nhìn Từ Ngọc, sau đó quay lại nhìn Hữu Nhân thật lâu.

Hắn cũng đã từng trải qua sinh tử, cũng sợ nàng sẽ buông xuôi rồi khỏi hắn.

“Ta biết cần phải làm gì, người lui xuống trước đi.”

Hắn cho Tử ngọc lui xuống.

Ngay tại lúc quan trọng này, hắn muốn một mình ở cùng nàng.

Hắn ôm chặt cơ thể mềm nhũn của nàng, giống như muốn khắc cơ thể nàng vào mình thật sâu.

“Nhân nhi... cho ta một cơ hội, để ta bù đắp cho nàng.”

Hắn dùng sức, không cho nàng xảy ra chuyện gì, cho dù là bồi thường, hắn cũng bắt nàng phải nhận lấy, mà không, chính xác là nàng không có bất cứ lý do gì để chạy trốn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Hữu Nhân dựa lên bờ vai rộng của hắn.

Như vậy, rõ ràng làm giam giữ nàng, khiến chỗ trống trong lồng ngực hắn được bổ sung, lúc này, trái tim như được lấp đầy.

“Nhân nhi, nàng biết không? Kỳ thực, bây giờ ta đột nhiên nghĩ lúc ta còn trẻ so với lúc trưởng thành còn sáng suốt hơn, bởi vì lúc đó ta biết lập ước hẹn với nàng trước, không cho nam nhân khác cướp mất nàng của ta.”

Gương mặt trắng bệch của nàng vẫn rất yếu ớt, nhưng so với trước, cũng đã khôi phục được chút sắc hồng.

Hắn cúi đầu, đáy lòng không nhịn được kích động, hôn lên khuôn mặt nàng.

“Chỉ có điều, lúc nàng tới bên cạnh ta, ta lại ngu xuẩn ép nàng rời khỏi ta. Nàng nói xem, có phải ta rất ngu xuẩn hay không?”

Hắn tự giễu cười rộ lên, ánh mắt mãnh liệt bi thương bất lực.

“Nhưng nàng cũng thật cố chấp, chỉ vì một câu nói, mà cố chấp nhiều năm như vậy. Vì sao trước đây không nói cho ta biết, là muốn tự ta nhớ lại sao? Nàng nên nói cho ta biết, như vậy ta sẽ không hiểu nhầm nàng, nàng cũng không phải chịu đau khổ.

Hắn luôn không tin vào kỳ tích, nhưng bây giờ hắn thực sự mong muốn.

Chỉ cần có thể cứu Nhân nhi của hắn, hắn không tiếc bất cứ giá nào.

Hắn vuốt nhẹ mồ hôi rịn ra trên trán nàng, yêu thương nhìn mây ngai nhều chặt của nàng.

“Bây giờ vẫn khó chịu, nhưng vượt qua rồi sẽ không sao, nghe không? Nhân nhi, nàng là người mạnh mẽ nhất, ta và con đều tự hào vì nàng.”

Hắn nắm chặt tay nàng, cố gắng rưới ấm bàn tay nhỏ bé cùng cơ thể lạnh lẽo cho nàng.

Một lúc này thôi mà dài tự như một thế kỷ.

Hắn ở cùng nàng, chớp mắt một chút cũng không có, chỉ không dám chớp mắt nhìn khuôn mặt nàng, quan sát từng biểu tình nhỏ của nàng.

Ông trời đúng là không phụ lòng người, đêm nay, nàng không hề xuất hiện bất cứ biểu hiện xấu nào, nằm trong lòng hắn yên tĩnh vượt qua một đêm dài đằng đẳng.

“Chúc mừng vương gia, máu của vương gia và vương phi đã hòa hợp, không có hiện tượng đông máu! Quận chúa phúc lớn mạng lớn, lại có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, , có thể giành lại được sinh mạng!”

Phương Trung Nhân chân mạch, có chút xúc động nói, vì Hữu Nhân tránh được một kiếp nạn mà trong lòng cảm thấy mừng rỡ.

Trước đây nàng trúng độc, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, cũng là do một tay Phương Trung Nhân cứu về.

Nghe Phương Trung Nhân nói vậy, cơ thể căng cứng của Thuộc Phong nhất thời dần ra.

Hắn cẩn thận ôm cơ thể nhỏ bé của nàng sát thêm vào cơ thể to lớn của hắn một lúc lâu, con người âm đạm chưa từng rời khỏi khuôn mặt đang dần hồi phục của nàng dù chỉ một khắc.

Đột nhiên nhớ tới bản thân đã từng nhân lúc nàng bị bệnh nguy kịch, cũng tới Giang vương phủ hủy bỏ hôn ước với nàng, Thuộc Phong vô thức nhíu mày.

Không biết nàng có được người trong phủ nói qua không, nếu như đã biết từ lâu, lúc đó không biết trong lòng nàng nghĩ thế nào?

“Trong khoảng thời gian này, phải chú ý đến chuyện phục hồi của quận chúa, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì mấy canh giờ nữa ẽ tỉnh lại.”

Phương Trung Nhân xếp lại hòm thuốc nói.

Thuộc Phong ngồi thẳng lên.

“Vậy, đứa nhỏ trong bụng nàng có phải là cũng không có việc gì không?”

Hắn biết nàng vẫn còn để ý chuyện mình không thể mang thai, bởi vậy nên mới hỏi Phương Trung Nhân.

Phương Trung Nhân nhú mày suy nghĩ kỹ một lúc.

“Cũng không chắc được, cho dù người lớn không việc gì, nhưng đứa nhỏ cũng chưa chắc đã vượt qua,, còn phải xem quận chúa tỉnh lại phản ứng thế nào.

Quan trọng nhất là phải để quận chúa không gặp phải kích động, nếu như tâm tình nàng bất ổn, thai nhi cũng khó mà giữ lại.”

Thuộc Phong cúi đầu lại nhìn Hữu Nhân một cái, gật đầu với Phương Trung Nhân.

“Ngươi cứu nàng hai lần, ta sẽ trọng thưởng cho ngươi.” đừng nói chuyện tạ ơn hay ban thưởng. Huống hồ, tiểu nhân chứng kiến quận chúa lớn lên từ nhỏ, nàng là một đứa trẻ rất dễ thương hoạt bát.”

Thuộc Phong cũng không nhú mày, vẫy tay ra hiệu Tần Tương dẫn ông lui xuống.

“Thưởng cho ông ta năm nghìn lượng vàng, đưa tới phòng thu chi lĩnh.”

“Vâng.”

Tần Tương nhận lệnh đưa Phương Trung Nhân đi, trong phòng chỉ còn lại hắn và Hữu Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Rơi Xuống: Sinh Non Ngoài Ý Muốn (1)

Edit + Beta: Dực

Thuộc Phong ngồi xuống đầu giường, nhìn khuôn mặt nàng thật kỹ.

Mỗi lần nàng có một cử động dù chỉ rất nhỏ, trái tim hắn cũng không nhận được co thắt, cho rằng nàng đã tỉnh lại.

Nhưng hi vọng quá nhiều, mỗi lần như vậy lại càng thêm thất vọng.

Tối buổi trưa, Hữu Nhân vẫn chưa tỉnh lại, lồng ngực Thuộc Phong bắt đầu đập phồng phồng bất an, bữa trưa cũng không dùng tới.

Cuối cùng sự chờ mong của hắn cũng được đáp lại, mí mắt Hữu Nhân động đậy, đôi lông mi dài bắt đầu chớp chớp.

Thuộc Phong mở to mắt, lồng ngực thắt chặt lại, một loại cảm giác hít thở không thông tràn ra.

Nàng từ từ mở mắt, ánh nắng bên ngoài chiếu vào, nàng nheo đôi mắt nhòe nước.

“Nhàn nhi, Nhàn nhi?”

Thuộc Phong tha thiết nhìn nàng, gọi tên nàng hai lần.

Kể trước đây không sợ trời không sợ đất như hắn hiện giờ lồng bàn tay lại toát đầy mồ hôi lạnh.

“Ừm...”

Tâm trí nàng hỗn loạn, nàng rất nhạy cảm với giọng nói quen thuộc này, theo bản năng nhú chặt mày, cố gắng mở to mắt.

Bởi vì ánh sáng bên ngoài rất chói mắt, nàng có cố gắng mấy cũng không tài nào nhìn rõ được nam nhân trước mặt.

Nàng, hắn là đã chết rồi, bầu trời thật rộng lớn, lại còn có cả âm thanh của hắn...

“Nhàn nhi... nàng đã tỉnh rồi? Có nhìn thấy ta không?”

Thuộc Phong kích động kéo cánh tay phải bị thương của Hữu Nhân, thấy nàng nhú mày, Thuộc phong khẩn trương hỏi.

Hữu Nhân dùng sức chớp mắt, lại chớp mắt.

Cuối cùng cũng thấy rõ được nam nhân trước mặt, ngay lúc lấy lại được ý thức thì giật mình.

Nàng ngẩn người nhìn hắn, một lúc sau cũng không phân rõ là mơ? Là ảo giác? Hay chính là hiện thực?

Nếu như đây không phải là mơ, không phải ảo giác, vậy là nàng còn sống? Chưa chết?

“Nhân nhi, nàng thấy thế nào? Phương Trung Nhân nói nàng chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là được.”

Thuộc Phong dịu dàng nói, bàn tay to chưa từng rời khỏi bàn tay nhỏ bé của nàng.

Hữu Nhân dần dần khôi phục tinh táo, nàng ý thức được tất cả những gì bản thân thấy đều là sự thật.

“Không!”

Nàng đột nhiên vội vàng rời khỏi bàn tay to của hắn, hoảng sợ ngồi xuống.

Sau đó ôm chặt chính mình, lùi vào góc tường, quay lưng lại không dám nhìn hắn, một mình nhìn cái màn, lạnh run.

“Nhân nhi!”

“Chàng đừng qua đây! Chàng đừng qua đây!”

Nàng đột nhiên bật khóc, liều mạng lắc đầu, tâm tình vô cùng mất ổn định.

“Nhân nhi...”

Thuộc Phong bắt đầu dõng dạc gọi, thương tiếc nhìn nàng, tình cảnh này, hắn không biết phải nói cái gì.

“Vì sao không cho ta chết? Vì sao còn bắt ta phải đau khổ?”

Nàng thì thảo trong nước mắt, cơ thể cũng run run, Thuộc Phong nhìn ra được sự sợ hãi đối với hắn trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Rơi Xuống: Sinh Non Ngoài Ý Muốn (2)

Nàng giống như con thú nhỏ bị thương, chỉ có tự mình liếm vết thương mới có cảm giác an toàn.

Thuộc Phong lại giống như ngọn núi sừng sững, bất động đứng phía sau nàng, nắm tay siết chặt, mày nhíu thật sâu.

“Sẽ không... không bao giờ... làm nàng bị tổn thương nữa...”

Thuộc Phong thấp giọng nói, kẻ không bao giờ dịu dàng với nữ nhân như hắn, lúc nói ra câu này lại không hề mất tự nhiên.

Cơ thể Hữu Nhân chấn động chân chừ quay đầu lại, đôi mắt đỏ như mắt thỏ kinh hãi phòng bị nhìn hắn, trong đôi mắt trong suốt đó đầy vẻ sợ hãi.

“Không, chàng, biết rồi... chàng biết rồi...”

Nàng bất lực lắc đầu, ôm lấy mình thật nhanh.

Giống như chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ lại có thêm nhiều vết thương.

Nhìn Hữu Nhân hoảng sợ như vậy, khuôn mặt Thuộc Phong trở nên vặn vẹo khó coi, ánh mắt u ám càng thêm thâm trầm.

“Lại đây, Nhân nhi, đừng sợ”

Thuộc Phong gọi nàng lại lần thứ hai, nhưng đôi lại vẫn là sự xa lánh kịch liệt của nàng.

“Không, ta không lại! Chàng đi đi, chàng đi đi! Chàng đi nhanh một chút đi!” Dần dần, Hữu Nhân từ kích động chuyển sang hoảng hốt, giọng nàng nhỏ như đang nói mơ “Chàng đi đi... đừng làm ta đau khổ nữa... đừng...”

“Nhàn nhi, chúng ta làm lại một lần nữa, ta hứa... sẽ không bao giờ làm nàng tổn thương nữa!”

Thuộc Phong chắc chắn thế, ngữ điệu săn sóc dịu dàng nhưng cũng không thể đẩy lùi sợ hãi trong nàng.

“Không, chúng ta sẽ không có sau này, sẽ không có...”

Nước mắt yếu đuối chảy xuống, khi nàng bắt đầu cứa mũi dao xuống cổ tay mình, nàng cũng đã quyết định đặt dấu chấm hết cho chuyện buồn cười này.

“Tại sao lại không có sau này? Trong bức thư tự tay nàng viết, nàng rõ ràng là đã nói yêu ta!”

Hắn cũng không kiềm chế được, điên cuồng gào thét.

“Đó, là ta viết...”

Nàng ngược con người mù mịt lên, ưu thương nhìn hắn.

“Đã như vậy, tại sao lại cự tuyệt ta?”

Hắn trừng nàng, tâm tình cũng dần tới ranh giới của sự tan vỡ.

Hữu Nhân vẫn ưu thương nhìn hắn, nàng mím chặt môi không nói lời nào, đôi môi nhò run rẩy có vết trắng mờ mờ.

Cho tới bây giờ, kẻ luôn từ chối mọi người là hắn, từ khi nào lại chuyển thành hắn là người bị từ chối?

Bây giờ hắn nói như vậy, có phải lại là một loại dẫn vật nàng không?

Cho nàng hi vọng, rồi để sau này cho nàng biết hết sự thật, quả thật là không có ý tốt.

Sự thương hại như vậy, nàng chịu một lần, hai lần, ba lần, cuối cùng cũng không thể tiếp nhận thêm...

Nàng thua sạch, thua không thể gượng dậy nổi...

“Vì sao lại không nói gì? Không nói là có ý gì?”

Hắn không để ý đến sự hoảng sợ của nàng, cố ý giam cầm cơ thể nhỏ bé của nàng trong tay, khiến cho nàng quen với sự thân mật gần gũi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Rơi Xuống: Sinh Non Ngoài Ý Muốn (3)

“Không! Đừng ép ta! Đừng!”

Hữu Nhân cố sức gẩy dựa gào thét.

Thuộc Phong ôm nàng càng chặt hơn, phản ứng của nàng lại càng thêm kịch liệt.

Nàng nhìn thấy hắn lại càng thêm sợ, trong lòng càng thêm hốt hoảng.

“Ta muốn nàng thừa nhận nàng vẫn còn yêu ta! Ta không cho nàng trốn tránh ta!”

Thuộc Phong trừng nhìn khuôn mặt nhỏ bé hoảng hốt của nàng, ngang ngược muốn nàng thừa nhận tình cảm với hắn!

Sắc mặt Hữu Nhân đột nhiên trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ướt cả mái tóc nàng.

“Đau... đau...”

Cơ thể căng thẳng của nàng đột nhiên mềm ra, giống như sợi bông mềm yếu rơi xuống, sắc mặt trắng bệch!

“Làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Thuộc Phong nhanh chóng giữ lại cơ thể sắp ngã của nàng, thấy gương mặt nàng trắng xanh, nhịp tim của hắn giống như bị ngưng lại.

“Đau... bụng... đau quá!”

Hữu Nhân hơi mờ mắt, yếu ớt nói từng chữ.

Thuộc Phong nhìn theo, phát hiện nàng chảy rất nhiều máu.

Trong chớp mắt, hô hấp của hắn như bị đoạt mất.

“Người đâu! Mau mời Phương Trung Nhân tới đây!”

Đột nhiên, hắn xoay người gọi to người ngoài cửa.

Tần Tương đứng canh ngoài cửa chạy vào.

“Mau gọi bà đỡ, vương phi có dấu hiệu sinh non!”

Đôi mắt sắc lạnh của hắn quắc nhìn Tần Tương, hung hăng quát.

“A! Vâng!”

“Sinh non?” Hữu Nhân cắn chặt môi, cắn đau đến mức phải nhú chặt vùng lông mày, nắm lấy vạt áo trước ngực Thuộc Phong “Cái gì? Sinh non? Ai sinh non?”

Thuộc Phong quay đầu lại nhìn nàng, yết hầu chuyển động, lại không biết nên nói với nàng thế nào.

Có lẽ lúc nàng biết mình có con cũng chính là lúc phải chịu nỗi đau mất con.

“Chàng nói đi!”

Hữu Nhân nhìn con đau bụng xuống, dứt khoát muốn biết đáp án.

Thuộc Phong nhú chặt mày.

“Nhàn nhi...” Hắn hít một hơi thật sâu “Nàng có thai!”

“Thai?” Hữu Nhân không tin nhìn vào mắt Thuộc Phong, con ngươi bi thương chuyển hướng nhìn xuống bụng bằng phẳng củ mình “Ta mang thai?”

Nàng kinh ngạc mở to mắt nhìn bụng mình, vẻ mặt đột nhiên suy sụp.

“Phương Trung Nhân nói nàng mất quá nhiều máu, cái thai này có lẽ không giữ lại được.”

Ngữ điệu hắn nặng nề, trong con ngươi thâm thúy là sự đau đớn không tả nổi.

Hắn không muốn khiến nàng khổ sở, nhưng đứa nhỏ trong bụng nàng, không thể nào giữ lại được.

Chuyển bị tâm lý trước một chút, có lẽ nàng sẽ tiếp nhận chuyện này tốt hơn.

“Không! Đừng! Cầu xin chàng! Cứu con củ chúng ta! Cầu xin chàng!”

Sau khi biết mình có con Hữu Nhân trở nên kích động lạ thường, nàng không để ý đến cơ thể gầy yếu của mình, dùng sức nắm lấy cánh tay Thuộc Phong, hai hàng nước mắt bất lực chảy ra cầu xin.

“Nhàn nhi, có thể giữ lại được đương nhiên là rất tốt. Nếu không được, chúng ta còn trẻ, nàng có thể mang thai lại lần nữa.”

Bây giờ chuyện đã đến nước này, hắn chỉ muốn xoa dịu cho nàng, cho rằng làm như vậy nàng sẽ dễ chịu hơn một chút.

“Không! Nếu không có đứa con này, ta sẽ không mang thai được nữa!”

Hữu Nhân nghẹn ngào, con ngươi thanh lệ ngập nước.

Đứa trẻ này, nhất định là do ông trời xót thương nàng neen mới ban cho nàng, nếu như không còn, dựa vào thể chất của nàng, căn bản sẽ không thể mang thai nữa.

Huống chi, nàng và hấn đã không còn khả năng.

Cho nên, cả đời này nàng chỉ có một cơ hội này để có con.

Bởi vậy, nàng không thể để mất, không thể!

“Vương gia, Phương đại phu và bà đỡ đã đến rồi!”

Tần Tương nhanh chóng dẫn Phương Trung Nhân và bà đỡ vào phòng.

Hữu Nhân thấy người, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, nàng sợ hãi quay lại nhìn Thuộc Phong.

“Tại sao... tại sao lại đối xử tàn nhẫn với ta như vậy? Ta chỉ có đứa con này!”

Hữu Nhân bắt đầu liều mạng phản kháng trong ngực hấn.

“Đừng như vậy, Nhân nhi!” Để Phương Trung Nhân chặn mạch trước đã, nàng kích động như vậy, thì cơ hội giữ lại con cũng sẽ vượt mất!”

Thuộc Phong dùng cánh tay ngăn nàng đang giãy dụa điên cuồng lại.

“Không! Bọn họ muốn cướp con của ta! Ta sẽ không cho bọn họ tới gần!”

Hữu Nhân lạc giọng kiệt sức la lên, liên tục lắc đầu.

“Nhân nhi!”

“Đừng! Đừng! Ta không muốn!”

Nàng che bụng mình lại, nhìn thấy dưới đôi chân trắng nõn của mình là dòng máu đỏ sẫm, Hữu Nhân choáng váng.

Một loại cảm giác hoảng sợ chạy qua lồng ngực, nàng cảm giác được đứa con quý giá trong bụng mình đang dần biến mất...

“Nhân nhi, nàng bình tĩnh một chút!”

Thuộc Phong lật cơ thể nàng lại, Hữu Nhân vô lực ngẩng đầu, đôi mắt sáng nửa mở nhìn hấn, bị hấn mạnh mẽ áp lại tinh thần dần biến mất, giọng cũng nhỏ lại giống như loài lục bình trôi nổi.

“Đừng... đừng cướp con của ta!”

Miệng nàng nhắm đi nhắm lại một câu nói, đôi mắt nàng dần khép lại, ngã vào trong lòng hấn, ngất đi.

“Nhân nhi, Nhân nhi!”

Thuộc Phong đột nhiên trừng to mắt, trái tim thất lại khiến hấn không thể nào hít thở.

Hấn đột nhiên quay đầu lại rống to với Phương Trung Nhân.

“Đứng đó làm gì? Còn không mau cắt lại đây cho ta!”

“Vâng! Tiểu nhân tới ngay!”

Phương Trung Nhân nhìn bà đỡ một cái, ý bảo qua đó.

“Nàng thế nào rồi?”

Phương Trung Nhân ngồi xuống bắt mạch, Thuộc Phong gần như không thể chờ thêm nữa hỏi

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240: Rơi Xuống: Trái Tim Như Đã Chết (1)

Edit + Beta: Dực

“Vương gia, quận chúa...”

Phuong Trung Nhân ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ khó xử.

“Người nhũ mầy là có ý gì? Mau cứu nàng và đứa nhỏ cho ta!”

Phuong Trung Nhân tiếc nuối lắc đầu.

“Vương gia, đứa trẻ, không nên ôm quá nhiều hi vọng, thai nhi trong bụng quận chúa đã không còn sống, phải để bà đỡ xử lý thôi.”

Lời của ông, Thuộc Phong nghe hiểu hết.

Điều đó có nghĩa là.

Con của hắn và Nhân nhi đã không còn.

“Vương gia, việc này không thể chậm trễ, để bà đỡ làm thôi. Quận chúa vốn không đủ máu, nếu cơ thể còn chưa phục hồi mà đã mất một lượng lớn máu, thì chắc chắn quận chúa sẽ lại gặp nguy hiểm.”

Phuong Trung Nhân nghiêm mặt nói

Thuộc Phong nhũ chặt mầy, thô bạo rộng lớn hơn.

“Vậy thì còn không nhanh lên? Còn định giống người chết chờ ta ra lệnh sao?”

Phuong Trung Nhân nghe xong, cúi đầu đẩy bà đỡ lúc này đã hoảng sợ tới cứng đờ cả người phục hồi tinh thần, nhanh chóng đi đến cạnh giường Hữu Nhân.

“Vương gia, chúng ta nên tránh đi!” Phuong Trung Nhân nói.

Theo lẽ thường, khi thấy máu của nữ nhân, nam nhân không nên ở lại, nếu không sẽ rước lấy chuyện không may.

“Người tránh đi!”

Thuộc Phong âm trầm nói ra ba chữ, không hề có ý rời đi.

Hắn muốn ở cùng nàng, một khắc cũng không muốn rời đi.

Sinh non thực sự là một quá trình đầy máu tanh, gần như phải nói là rất tàn nhẫn.

Chính mắt hắn nhìn thấy nàng chảy từng giọt máu tươi, còn cả đứa con chưa thành hình của bọn họ.

Thai nhi đã có hình người đơn giản dính đầy máu tươi của nàng, mặc dù chưa thể nhận ra là nam hay nữ nhưng cũng đã nhìn được ngũ quan và tứ chi.

Lúc bà đỡ lấy thai nhi từ trong cơ thể Hữu Nhân ra, đưa đến cho hắn xem qua.

Mặc dù đã quen với chuyện sống chết, nhưng vẫn không chịu nổi khi nhìn cốt nhục còn chưa thành hình của chính mình máu chảy đầm đìa trước mắt —

Đây là cốt nhục của hắn và Nhân nhi, là cốt nhục mà hắn và nàng đều luyện tiếc.

Hắn hít một hơi thật sâu, gơ tay lên, bị thương nhắm mắt lại.

Lúc Nhân nhi tỉnh dậy, hắn nên giải thích thế nào đây?

“Lui ra đi!”

Khuôn mặt tuần tú của Thuộc Phong u ám, phất tay cho bà đỡ lui xuống.

Hắn cúi xuống nhìn thật sâu khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy nhũ chặt mầy bất an nằm trong lòng.

Tuy rằng không có ý thức, nhưng dường như nàng vẫn lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng.

“Nhân nhi, ta không thể cứu con của chúng ta.”

Ngón tay hắn vuốt dọc theo đường khuôn mặt nàng, chạm tới má nàng, hắn cảm giác rõ má lúm đồng tiền của nàng, rất lạnh

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Rơi Xuống: Trái Tim Như Đã Chết (2)

Lòng ngực như bị xuyên thấu, Thuộc Phong chỉ cảm thấy ngay cả việc hít thở cũng đau đớn vô cùng.

Ngay cả khi có người gõ cửa vào, hắn cũng không để ý.

“Phong nhi, Nhân nhi thế nào rồi? Tại sao con không phải người báo cho ta biết, bây giờ ta mới biết Nhân nhi xảy ra chuyện.”

Thích Nhượng Lan yêu thương Hữu Nhân, vốn định trách hắn nặng lời vài câu, nhưng khi bà thấy Thuộc Phong thất thần ôm chặt Hữu Nhân, thì mấy câu trách móc lại không thể nói nên lời.

Hắn trước nay luôn chú ý giữ hình tượng, bây giờ lại không quan tâm tới râu ria mọc lún phún dưới cằm, trong mắt chỉ còn lại Hữu Nhân.

Đau đớn như vậy, trái tim tan nát như vậy, không cần người ngoài nói, trong lòng hắn đã tự mắng mình không biết bao nhiêu lần.

Thuộc Phong nhìn Thích Nhượng Lan, bàn tay to ôm lấy đầu Hữu Nhân, vẻ mặt âm ảm, không còn khí chất tàn bạo trước đây nữa.

“Đứa nhỏ không còn, nàng cần tĩnh dưỡng một thời gian.”

Thích Nhượng Lan thương xót nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hữu Nhân.

“Đứa trẻ đáng thương, phải chịu nhiều đau khổ như vậy, thiếu chút nữa thì ngay cả mạng sống cũng không còn” Bà thở dài, tiếc nuối nói “Nếu đứa nhỏ trong bụng nàng có thể bình an tới lúc sinh ra, không biết nàng sẽ vui tới mức nào. Trước đây nàng cũng từng nói với ta, không thể làm mẫu thân là tiếc nuối cả đời của nàng.”

Thuộc Phong gạt mình, khuôn mặt tuấn tú co quắp, vô thức ôm đầu nàng thật sâu vào lòng ngực.

Ngay lúc Phương Trung Nhân mang thuốc vào, Thuộc Phong gọi ông.

“Vương gia có việc gì phân phó ạ?”

Thuộc Phong ngăn người một lúc, sau đó lấy lại tinh thần vội vàng hỏi

“Sau này, tỷ lệ thụ thai của nàng là bao nhiêu?”

“Không nhiều, phải xem tình hình của quận chúa sau khi phục hồi. Theo lý thuyết y học, độc tố lưu lại trong người quận chúa do trước đây bị trúng độc vô tình đã bị đưa ra ngoài, mặt khác còn được cấp một lượng máu mới, cơ hội mang thai có lẽ là lớn hơn một chút. Nhưng rốt cuộc có thể mang thai không thì nó tôi không dám chắc chắn.”

Thuộc Phong hạ mi, tùy ý phất tay, động tác có vẻ vội vã.

“Vâng.”

Phương Trung Nhân kính cẩn tuân lệnh lui ra.

Hắn ngồi rất lâu, đột nhiên Hữu Nhân trong lòng nhúc nhích.

Thuộc Phong khăn trương giữ lấy khuôn mặt nàng, khi hắn nhìn chăm chăm, Hữu Nhân cũng dần mở mắt.

“Đứa nhỏ... đứa nhỏ có sao không?”

Nàng yếu ớt kéo vạt áo Thuộc Phong, câu đầu tiên nói sau khi mê man tỉnh dậy là hỏi về đứa nhỏ.

“Đứa nhỏ...”

Hắn không biết phải mở miệng thế nào.

Nói lại điều tàn nhẫn đó với nàng, nhưng mà lần này hắn không có cách nào để mở miệng ra nói với nàng.

Hữu Nhân ngẩng mặt lên, nét mặt tiêu tụy không một biểu tình như một con rối, đôi mắt to nhìn hắn thật sâu nghi hoặc.

“Đứa nhỏ... không còn?”

Một chữ thoát ra khỏi miệng nàng, vẻ mặt hồ hững.

Đột nhiên, nàng bắt đầu sợ biết đáp án.

“Hữu Nhân, đứa nhỏ còn có thể có lại, vừa rồi Phương đại phụ nói, cơ hội mang thai của nàng sẽ lớn hơn trước đây.”

Thích Nhưộc Lan an ủi nàng, nhưng Hữu Nhân lại giống như tượng gỗ ngẩn ngơ nhìn Thuộc Phong.

“Ta muốn chàng nói, có phải đứa trẻ đã không còn rồi không?”

Hữu Nhân hoảng loạn lay hắn, trên gương mặt chảy xuống hai hàng nước mắt lạnh lẽo.

Thuộc Phong nhăn mặt nhíu hai hàng lông mày thật chặt, nặng nề gật đầu.

“Không phải! Ngươi gạt ta! Nhất định là ngươi gạt ta!”

Hữu Nhân liều mạng đâm vào ngực hắn, nàng không biết vì cứu nàng mà ngực hắn bị rách ra một vết thương ba phân, mà vết thương chưa khỏi hẳn, mà nàng lại dùng sức khiến vết thương của hắn bị rách miệng lần nữa.

Hắn bị đau rên lên một tiếng, lông mày nhíu chặt, nhưng không ngăn Hữu Nhân đang điên cuồng lại.

“Vì sao? Ta đã cầu xin ngươi như vậy tại sao ngươi vẫn không cứu con của chúng ta? Cho dù ngươi chán ghét ta, nhưng đứa nhỏ là vô tội! Tại sao ngươi lại không muốn nó! Vì sao?”

Hữu Nhân phát điên hét to, vốn tưởng rằng bản thân đã không còn nước mắt, nhưng lúc này, nước mắt của nàng lại giống như nước sông tràn đê.

“Đồ tàn nhẫn! Ngươi vô tình với ta như vậy, tại sao đối với cốt nhục của mình cũng máu lạnh như thế?! Vì sao lại để cho kẻ khác cướp mất con của ta? Là bởi vì ngươi không muốn, nên ngươi mới giết hại nó!”

Không kiềm chế được cảm xúc Hữu Nhân lớn tiếng buộc tội hắn, nước mắt chảy trắng bệch cả hai gò má nàng, gương mặt xinh đẹp loang lổ nước mắt.

Thích Nhưộc Lan nhíu chặt vùng lông mày, thực sự nhìn không được, bà muốn nói sự thật cho Hữu Nhân, đứa nhỏ không còn không phải là vì Thuộc Phong thấy chết không cứu.

“Hữu Nhân, kỳ thực Phong nhi...”

“Đừng nói nữa!”

Thuộc Phong đột nhiên quát lớn bảo ngưng lại, ý thức được mình quá nặng lời, Thuộc Phong hạ ngữ điệu nói.

“Để nàng khóc một lúc, sẽ thoải mái hơn một chút!”

Đôi mắt hắn thâm tình nhìn Hữu Nhân khóc không thành tiếng, giọng nam tính khàn khàn.

Thích Nhưộc Lan không biết phải làm thế nào lắc đầu.

“Không được cướp con của ta! Không được! Không được! A — a!”

Hữu Nhân đau khổ không có chỗ phát tiết, nghẹn ngào khóc cuối cùng trở thành tiếng gào thét thê thảm.

Nàng ra sức tránh né cái ôm của hắn giống như né tránh thú dữ, tránh dòng nước lũ.

“Trên cổ tay nàng còn có vết thương, đừng dùng nhiều sức như vậy, vết thương sẽ bị nứt ra mất!”

Thuộc Phong không nỡ ôm lấy nàng, không cho nàng có cơ hội tự làm bản thân tổn thương.

“Ngươi buông ra, ngươi, đồ giết người!”

Sau một khắc, Hữu Nhân làm ra một hành động khiến mọi người không thể tưởng tượng được —

Nàng đột nhiên nhắm cổ Thuộc Phong tức giận cắn mạnh xuống.

Cắn rất sâu, sâu tới mức máu tanh chảy ra trên người hắn.

Nàng rất hận, thực sự rất hận!

Thuộc Phong nhắm mắt, nhúu chặt đôi mày rậm, nghiến chặt răng, không phát ra một tiếng nào từ cổ họng.

“Hữu Nhân, con tỉnh táo lại một chút đi! Đừng như vậy, ta rất đau lòng!”

Thích Nhượng Lan bắt đầu thấy tình hình không ổn, luống cuống tay chân kéo nàng lại.

Cuối cùng thì Hữu Nhân cũng nhả răng ra, nhưng trên cổ Thuộc Phong để lại hai dấu răng rất rõ.

“Người trả con lại cho ta! Người trả con lại cho ta!”

Nàng hướng về phía Thuộc Phong lớn tiếng khóc quát, giọng nói vốn trong suốt đã trở nên khàn đục.

Thuộc Phong ngăn Thích Nhượng Lan đang cố gắng kéo nàng ra, cho dù nàng dũa đánh đấm, hay nguyền người bất động, hắn chỉ nhúu chặt mày.

Hắn biết, trái tim nàng đau khổ, chỉ cần nàng có thể thoải mái, hắn có thể không nói gì.

Hữu Nhân khóc đánh một trận, không còn sức lực nữa, cuối cùng nàng cũng bình tĩnh lại.

“Là ta hại chết... con... là ta... đều là lỗi của ta...”

Nàng tự lẩm bầm

Sinh non là một đả kích rất lớn với nàng, khiến nàng mất lý trí, ngay cả nói năng cũng lộn xộn.

Thuộc Phong giữ chặt cánh tay nàng, vững vàng ôm nàng vào ngực, đau lòng muốn đứt ruột.

“Đó không phải lỗi của nàng, là ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn.”

Giọng nam khàn khàn của hắn giống như cổ độc.

Nhưng Hữu Nhân đã tê dại như khúc gỗ.

“Là lỗi của ta... là lỗi của ta...!”

Nàng đối với thế giới bên ngoài đã mất điếc tai ngơ, trong đôi mắt to trống rỗng không có một bóng người, chỉ lặp lại một câu nói.

Nàng như vậy, khiến hắn càng thêm đau lòng.

“Không liên quan đến nàng, đừng tự trách mình. Coi như tất cả mọi lỗi đều là do ta, để tự ta gánh.”

Hắn vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng gọi.

Hữu Nhân vô thức để hắn ôm.

Không phản kháng không phải là vì đã chấp nhận Thuộc Phong, mà bởi vì trái tim nàng đã nguội, không muốn giãy dụa nữa.

Khóc đến mệt, nàng nặng nề ngủ trong lòng hắn.

“Để nàng nằm thẳng lại, ngủ một giấc thật tốt, nàng đã dần vật đủ rồi, thể lực cũng phải từ từ khôi phục lại.”

Thích Nhượng Lan vỗ nhẹ lên vai Thuộc Phong, nói.

Thuộc Phong chăm chú nhìn gương mặt không còn sắc máu của Hữu Nhân, tuy rằng không quay đầu nhìn Thích Nhượng Lan, nhưng vẫn làm theo ý bà, để Hữu Nhân nằm lại rồi ngồi một bên chờ nàng.

Sâu trong ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng một khắc, giống như mong muốn trước đây của nàng, lúc nào cũng ở bên cạnh nàng.

Mà Hữu Nhân ngủ một đêm, trong mơ một đêm, đều là hình ảnh của đứa nhỏ...

“Mẫu phi... mẫu phi... vì sao người và phụ vương lại không cần con? Vì sao lại không cần con?”

Một tiếng gọi non nớt tức giận vang lên, kéo dài cả một đêm đằng đẳng.

Nước mắt chua xót đau khổ khiến nuốt xuống, hi vọng có đứa bao lâu nay, còn chưa kịp có đã đột nhiên mất đi...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Rơi Xuống: Cam Chịu (1)

Dự: aiz... trang cv và raw lại mất thêm 1 chương cho nên sẽ không có chương 242: Rơi xuống: Cam chịu (1) mọi người đừng thắc mắc gì nhớ...

“Ngươi nói xem, bây giờ phải làm thế nào? Cả người vương gia đều bị yêu tinh kia mê hoặc, không chừng ngay cả ta cũng sắp quên rồi!”

Ngọc Nhi phiền chán đẩy cái ôm của Hầu Đức Thâm ra, rầu rĩ nói.

“Nàng tức giận làm gì, cũng đâu phải xuân khuê (*) buồn chán đâu, chẳng phải hằng đêm đều có ta ở cùng nàng sao?”

(*) xuân khuê: xuân trong đêm xuân, khuê trong khuê phòng.

Hầu Đức Thâm thêm nhỏ dãi sắc đẹp cùng với bộ dạng dâm đẳng của nàng ta, lại tiếp tục xích lại gần liếm tai nàng ta.

“Ta không rảnh rồi tình tứ với ngươi!”

Ngọc Nhi tức giận xoay người ngồi xuống.

“Từ lúc xú nha đầu kia cắt mạch tự sát, lúc nào vương gia cũng quan tâm ả, ngay cả tiểu vương tử trong bụng ta cũng không quan tâm!”

Hầu Đức Thâm buồn cười nhún mày.

“Đứa trẻ trong bụng ngươi là vương tử ư?”

Sắc mặt Ngọc Nhi đột nhiên trắng bệch, trừng mắt nhìn Hầu Đức Thâm.

“Cái này, còn không phải là vì ngươi làm hại! Không chỉ chơi đùa, ngươi còn làm bụng ta lớn lên. Một vói đồ đại phu như ngươi, không biết cho ta thuốc tránh thai hả?”

Hầu Đức Thâm cười đến vô lại.

“Ta muốn nàng sinh con cho ta không được sao? Chúng ta đã quen nhau từ trước, nếu không phải vì nàng cố ý thấy người sang bắt quàng làm họ, muốn làm tiểu thiếp của vương gia, chúng ta đã sớm có con rồi!”

“Chuyện trước kia thì sao? Huống hồ, trước đây không phải chính ngươi cũng đồng ý sao? Đừng quên già làm xử nữ cũng là ngươi chỉ cho ta.”

Ngọc Nhi nheo mắt khinh miệt cười.

“Không sai, đúng là ta đồng ý. Mà trên thực tế, ta mượn mối quan hệ với nàng để một bước lên mây.”

Hầu Đức Thâm cười xảo quyệt.

Bám váy lợi dụng mối quan hệ với nàng ta, hẳn ta không phải nhận.

“Vậy ngươi không cảm ơn ta sao? Để con chúng ta kế thừa vương vị trong tương lai. Đừng quên lợi ích của chúng ta gắn chặt với nhau, nếu như ta bị lật thuyền thì ngày chết của ngươi cũng tới nhanh thôi.”

Nàng ta âm hiểm nhún mày dò xét, khẩu khí thương lượng mang theo chút cảnh cáo uy hiếp.

Lúc quan viên địa phương tặng nàng ta cho Thuộc Phong, kỳ thực cũng là kế của Hầu Đức Thâm.

Đương nhiên, để có vinh hoa phú quý, nàng ta cũng vui vẻ đồng ý.

Động lực của hai người như thế, đương nhiên là ăn ý với nhau, ngư tử tâm ngư, mã tâm mã.

Mà khi nàng ta nhìn thấy Thuộc Phong, liền bị khí tức bất phàm của hắn làm cho mê đảo.

Có thể ở cùng nam nhân như vậy, cho dù không có vương tước gì nàng ta cũng cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Rơi Xuống: Cam Chịu (2)

Chẳng qua, sau này nàng ta mới biết Thuộc Phong không thật lòng yêu thương nàng ta

Trước kia nàng ta là thể thân của Giang thiếu vương phi, sau này lại còn tranh giành với Giang Hữu Nhân một chút địa vị cũng không có, mấy tháng nay không gặp mặt Thuộc Phong khiến nàng ta rất tức giận!

Vừa đúng lúc này quân đội tùy tùng của Hầu Đức Thâm ở kho thóc phía bắc trở về.

Ngọc Nhi đang cuống lên, mà Hầu Đức Thâm trong quân doanh cũng mấy tháng không được gần nữ nhân, hai người đều đang khó ở, vừa chạm vào mà như lửa đốt, cho nên mới làm ra chuyện bữa bãi ở vườn hoa trong vương phủ.

“Nếu như thực sự không thể giấu nữa thì nàng hãy đi cùng ta. Chúng ta cao chạy xa bay, dù sao thì ở quê cũng chuẩn bị ổn thỏa rồi, chỉ cần nàng đồng ý thì lúc nào chúng ta cũng có thể đi.”

Hầu Đức Thâm đột nhiên đổi ý.

Ngọc Nhi tròn trĩnh mắt, ép đến trước mặt Hầu Đức Thâm

“Ta không đi, ta còn muốn làm vương phi, ai muốn cùng người quay về cái trấn nhỏ đó khổ sở cả ngày hả? Huống hồ không phải người muốn thăng quan tiến chức, muốn làm Lã Bất Vi (*) sao?”

(*) là tướng quốc nước Tần thời Chiến Quốc. Xuất thân từ thương gia nước Triệu, ông được chọn giữ chức thừa tướng cho nước Tần. Lã Bất Vi được xem là cha của Doanh Chính tức vua Tần Thủy Hoàng, vị hoàng đế đầu tiên của Trung Hoa. Ông được cho là người nổi tiếng trong lịch sử về buôn quan bán tước.

“Nàng đừng ngốc nữa! Thuộc vương gia là người thế nào? Ta sợ rằng chuyện của chúng ta sớm muộn gì cũng bại lộ, nàng không phải Triệu Cơ (*), hắn không phải Doanh Tử Sở (**), ta càng không thể làm Lã Bất Vi

(*) người Hàm Đan nước Triệu cuối thời Chiến Quốc, là mẹ của Tần Thủy Hoàng. Triệu Cơ đóng vai trò quan trọng trong âm mưu đưa Tần Thủy Hoàng lên ngôi của Lã Bất Vi.

(**) có 1 nhân vật là Tử Sở nhưng mà không biết có phải nhân vật này không nên mình để trống nha :v

Hầu Đức Thâm đã sớm nhìn thấu, thì ra là tính toán quá mức đơn giản, lại chỉ cho rằng Thuộc Phong chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, ăn chơi trác táng.

Nhưng khi quan sát Thuộc Phong ở quân doanh, hắn ta mới biết Thuộc Phong thông minh cơ trí, vừa thủ đoạn khôn khéo âm ngoan tới mức nào. cho dù hắn ta và Ngọc Nhi liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Mà Ngọc Nhi còn muốn gian dối ngày trước mặt Thuộc Phong, e rằng tới lúc đó còn liên lụy cả hắn ta.

“Người muốn gạt ta bỏ trốn cùng người?” Ngọc Nhi nhướn mày hừ lạnh một tiếng “Quên đi, ta không ngu như vậy! Hơn nữa, ta thực lòng yêu vương gia, cùng với người cũng chỉ vì sinh lý mà thôi!”

Hầu Đức Thâm không hề tức giận, trái lại còn nở một nụ cười giả tạo với nàng ta, một tay ôm lấy bụng nàng ta vuốt ve.

“Có muốn không?”

Hắn ta nheo mắt lại khiêu khích.

“Không! Hôm nay ta không có tâm tình!”

Ngọc Nhi không nhịn được gỡ bàn tay to đang dờ dẫm của hắn ta ra.

Nếu Thuộc Phong chịu ở lại phòng nàng ta thì nàng ta cũng chẳng cần phải dây dưa với Hầu Đức Thâm làm gì.

Cho dù là công phu hay khí thế hay là bề ngoài thì cũng không bằng.

Không nghi ngờ gì nữa, Thuộc Phòng chính là loại nam nhân trong mơ của mỗi nữ nhân.

“Người muốn mơ mộng tiếp, cẩn thận tự đốt lửa thiêu thân, tới lúc đó đừng vấy họa vào ta.”

Hầu Đức Thâm không khách khí đứng lên quát.

“Hừ! Người không cần phải lo, Ngọc Nhi ta không phải kẻ ngu, cho dù có chết ta cũng phải khiến cho nữ nhân kia chịu chung!”

Ngọc Nhi chột nheo con ngươi hung ác, bóng Hữu Nhân đột nhiên xẹt qua trong đầu nàng ta, ánh mắt trở nên âm u đáng sợ.

“Quận chúa, vương gia tới!”

Từ Ngọc vừa sắc thuốc cho Hữu Nhân, chuẩn bị cho nàng uống.

Thấy Thuộc Phong vào phòng, Từ Ngọc nhẹ nhàng nhắc nhở Hữu Nhân

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Rơi Xuống: Cam Chịu (3)

Hữu Nhân cúi đầu xuống không biểu tình, đôi mắt đẹp trống rỗng dừng lại trên chiếc đệm hồng.

Thuộc Phòng chậm chậm đến gần, Từ Ngọc đứng ra đầu giường.

“Vương gia, quận chúa còn chưa ăn!”

“Thuộc Phong gạt đầu.

“Để ta, người lui ra đi!”

Từ Ngọc không yên lòng, liếc trộm Hữu Nhân một cái.

“Vâng!”

Thuộc Phong hạ lệnh, nàng chỉ có thể vâng mệnh rồi đi.

“Nhàn nhi!”

Từ Ngọc đi rồi, hần ngồi trước mặt nàng, khẽ gọi tên nàng.

Nàng không có phản ứng, vẫn duy trì biểu tình như lúc hần vừa tới.

Không ồn ào, không náo loạn, khiến lòng người đau xót.

Tình trạng như vậy vẫn tiếp tục từ sau khi nàng sinh non tới bây giờ.

Nàng hoàn toàn khép kín bản thân, không cho ai tới gần.

Chỉ có Từ Ngọc và Thích Nhược Lan nói nàng mới nghe vào một chút, cũng có một chút phản ứng.

Nếu Thuộc Phong nói chuyện với nàng, thì ngay cả lông mi nàng cũng không động một cái, chỉ mờ mịt nhìn đối phương.

“Nhàn nhi, hôm nay có cảm thấy tốt hơn không?”

Mặc dù Hữu Nhân trở nên trầm mặc ít lời, không để ý đến hấn nhưng ngày nào hấn cũng nói chuyện với nàng.

Phuong Trung Nhân nói, nàng có một chút uất ức, phải có người giải tỏa cho nàng, nói chuyện với nàng, đó là cách tốt nhất.

Tháo nút phải tìm người buộc nút, nếu hấn chính là kẻ biến nàng trở thành như vậy, thì hấn phải có nghĩa vụ làm cho nàng trở lại bộ dạng vô ưu vô lo trước kia.

Hữu Nhân vẫn thờ ơ với hấn.

Thuộc Phòng thấy vẻ hồ hững cả nàng khuôn mặt tuấn tú trở nên buồn bã, một loại suy nghĩ mất mát len lỏi trong tâm trí hấn, nhưng vì không để ảnh hưởng đến nàng, hấn cố gắng tự làm mình nguôi ngoai.

Hấn cố gắng đem tấm mắt đặt lên chén thuốc Tử Ngọc đặt trên bàn.

Múc một thìa, kê lên môi nếm thử, thổi cho bớt nóng liền đưa tới trước miệng Hữu Nhân.

“Nhân nhi, chúng ta uống thuốc thôi!”

Hữu Nhân vẫn không có phản ứng.

Ảnh mắt Thuộc Phong buồn bã, khóe miệng hơi gật gật.

“Nàng không uống thuốc, sẽ không khỏe được. Nghe lời, chờ nàng khỏe hơn rồi, mọi món nợ của chúng ta sẽ từ từ tính.

Lông mi Hữu Nhân gật gật, đôi mắt mở to đại ra nhìn hấn, nhìn thẳng hấn không chớp mắt một hồi lâu, thật lâu thật lâu. . .

“Không cần miễn cưỡng bản thân, ta không cần người thương hại!”

Nàng yếu ớt nói, giọng nói giống như đến từ một không gian xa xôi.

Thuộc Phong ngẩn ra, một tháng không nói chuyện, không ngờ, nàng mở miệng câu đầu tiên lại là câu này.

“Không phải là thương hại nàng, ta cũng không miễn cưỡng bản thân ta. Đối tốt với nàng, là điều ta muốn làm!”

Thuộc Phong dịu dàng trả lời, không hề chớp mắt nhìn vào đôi mắt nàng, giống như muốn nàng tin tưởng, hấn không lừa nàng.

Hữu Nhân lắc khẽ đầu.

“Đừng cho ta vọng tưởng. Ta biết, nhất định là phụ vương và ca ca của ta gây áp lực cho người, nên, người mới đối tốt với ta.”

Trái tim hấn đau đớn co rút, ngữ điệu không tự chủ được cao lên.

“Không phải như nàng nói! Ta muốn che chở cho nàng, là ý của ta, không phải mưu kế của bất cứ kẻ nào! Nếu như đối với nữ nhân ta không thích thì cho dĩ lão Thiên Vương tới ta cũng không làm theo!”

Hữu Nhân kinh ngạc nhìn về mặt cau gắt tức giận của hấn. Đôi vai nhỏ cũng bắt gặp run lên.

Gương mặt Thuộc Phong vừa cương nghị lại vừa căng thẳng, nàng sợ hấn như thế, hấn lại chuẩn bị thua rồi!

“Xin lỗi! Ta không nên nói lớn tiếng với nàng như vậy. Ta chỉ muốn nói cho nàng biết, từ giờ trở đi, mỗi lời ta nói với nàng đều xuất phát từ tận đáy lòng, mỗi một chữ đều là thật tâm thật lòng!”

Ngữ điệu hấn chậm rãi, vươn bàn tay nắm lấy vai gầy của nàng.

Hữu Nhân chau mày một lát, rồi lại rũ đôi mi dài xuống.

“Ta biết rõ, chúng ta đã kết thúc!”

“Ai nói là kết thúc!? Ai cho phép kết thúc!”

Nghe được ngữ điệu tuyệt vọng mờ mịt của nàng, hấn không thể ngăn mình luống cuống đứng lên.

“Hay là phải nói, cho tới bây giờ thực sự chưa từng bắt đầu?”

Nàng lo lắng không yên, giọng nói rất khẽ, khiến cho người ta không bắt được, muốn bay đi.

“Ta nói cho nàng hay, chúng ta đã bắt đầu, hơn nữa vĩnh viễn không kết thúc!”

Hắn tuyên thệ như vậy, ngữ điệu kiên định, ngôn ngữ thẳng thắn

Chỉ là nàng lúc này không dễ dàng tin hắn như vậy!

Bây giờ hắn tức giận, hay cũng chỉ là không quên vì trước kia nàng thường chủ động bám lấy hắn; đối tốt với nàng, cũng không quá giống bọn họ, cũng không xuất phát từ đáy lòng, mà chỉ là để tuân lệnh mà thôi.

“Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, phu thê cũng vậy. Duyên tới duyên đi, không thể cưỡng cầu.”

Nàng từng cố ý làm vậy, kết quả chỉ là toàn thân bị thương.

Có nhiều thứ đã định trước là không thể có, ví như hắn, như con...

“Chúng ta có thể cả đời dây dưa! Nó chính là nhân duyên ông trời đã sớm an bài, vĩnh viễn sẽ không tàn!”

Hắn trừng to mắt, kiên quyết phủ nhận lời nàng nói.

Hắn tuyệt đối không cho nàng buông tay, tuyệt không!

Hữu Nhân lại rơi vào trầm mặc, không nhắc lại cũng không phản bác.

Nàng đã xác định được đáp án, xác định được bọn họ vô duyên.

Sớm muộn gì nàng cũng buông tay, nàng buông tha hắn cũng như buông tha cho chính bản thân mình!

Cỏ đuôi chó, ngừng quán quýt, thì chỉ là một bên lưu luyến si mê...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Rơi Xuống: Ác Giả Ác Báo (1)

“Vương gia, nương nương có đỡ hơn không?”

Thuộc Phong trở về phòng, bóng lưng cao lớn lần đầu tiên uể oải như vậy.

Tần Tương nghĩ nghĩ, đi theo phía sau hỏi.

Thuộc Phòng ngồi xuống dùng sức đè vào thái dương.

“Giống như trước đây!”

Thuộc Phòng mệt mỏi, mở rộng hai cánh tay, vật ngang lên lưng ghế, đến cả hít thở cũng cảm thấy nặng nề.

“Nương nương vẫn không chịu nói sao?”

Tần Tương không nhú mày.

Mấy ngày nay, hắn tận mắt nhìn thấy vương gia hao tổn tâm lực vì vương phi thế nào, nhưng nương nương cũng chỉ đáp lại bằng vẻ lãnh đạm, thậm chí còn không có phản ứng, điều này không thể không khiến hắn đồng tình với cảnh ngộ của vương gia.

Thuộc Phong cười tự giễu một cái.

“Nói!”

Nhưng cũng chỉ là nhún mạnh, bọn họ đã nói chuyện.

“Như vậy không phải là tốt rồi sao? Cuối cùng cũng có chút tiến triển, so với việc nương nương không mở miệng ra nói vẫn tốt hơn!”

Tần Tương không rõ sự tình, nghe Thuộc Phong nói thế liền lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Thuộc Phong liếc Tàn Tương một cái, không có ý cho ý kiến.

Không thể nói là Tàn Tương nói sai, nhưng hẳn chính tai nghe thấy nàng nói buông tay, tâm tình cũng không tốt hơn trước được, ngược lại còn càng thêm muộn phiền.

“Trước đây nàng bị một tiểu thiếp của Giang Hữu Hạo hạ độc, hẳn là người biết?”

Hắn trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi, ánh mắt ác liệt.

“Vâng... có biết, nhưng vương gia hỏi người này làm gì, nghe nói ả đã bị Giang vương gia đánh chết từ lâu rồi.”

Tàn Tương nghi hoặc nói.

Thuộc Phong đột nhiên neho mắt, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt.

“Đánh chết, chẳng qua là ả ta sống hay chết cũng như nhau.”

“Tiểu nhân không hiểu lắm, ý vương gia là?”

Tàn Tương nghe Thuộc Phong nói lại như vậy khiến hắn không hiểu được Thuộc Phong đang nghĩ gì.

“Tiên thi.”

Hai chữ này, hắn nói, ngữ âm quý dị, cực kỳ hung ác.

Tàn Tương bỗng trừng lớn hai mắt.

“Tiên thi?”

Đây chính là hình phạt tàn khốc nhất của Thiên Vũ triều đối với người chết, thường dùng với người có tội ác tày trời.

Cho tới nay thì tội phản quốc cũng chưa từng dùng tới.

Mà vương gia lại dùng cực hình này với một tiểu thiếp, có thể thấy, tôn thương của nương nương đối với hắn chính là mối hận tận xương tủy.

“Dám đụng đến nữ nhân của ta, ta sẽ khiến cho kẻ đó chết một lần nữa ở âm phủ!”

Ánh mắt hắn quái đản, xuy một tiếng.

Nếu không vì lòng dạ nữ nhân kia độc ác, thì cũng đâu đến mức làm hại nàng khó thụ thai như vậy, nàng cũng sẽ không vì chuyện không thể mang thai mà canh cánh trong lòng, trở nên yếu đuối như vậy!”

“Vâng, vương gia, tiểu nhân sẽ nói với quan hình bộ bào mộ tiên thi (*)

(*) đào mộ đánh xác

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Rơi Xuống: Ác Giả Ác Báo (2)

“Chờ đã!”

Tàn Tương nhận lệnh chuẩn bị rời đi, lại bị Thuộc Phong gọi lại.

“Vương gia còn có gì phân phó?”

“Cái thai của nữ nhân kia là nghiệt chủng của ai? Hẳn là có manh mối rồi?”

Thuộc Phong nhướn mày không thềm đề ý hỏi.

Trong thời gian này, tinh thần của hắn đều đặt bên người Hữu Nhân, sớm đã quên chuyện của Ngọc Nhi gác ra phía sau.

Bây giờ tình hình đã ổn hơn một chút, hắn mới có thời gian trừng phạt nữ nhân ác độc bất lương này.

“A! Tiểu nhân vội nên cũng quên mất, chuyện quan trọng này mà lại quên bẩm báo với vương gia!” Tần Tương vỗ gáy, nhanh chóng nói “Vương gia nghi ngờ không sai, tiểu nhân thăm dò theo những gì người nói, phát hiện trước đây nàng ta có quen biết Hầu Đức Thâm, thời gian gần đây cũng qua lại khá thân mật. Tiểu nhân cũng để Phương Trung Nhân lên chân mạch cho nàng ta, phát hiện thai nhi của nàng ta đã có từ hơn hai tháng trước, nàng ta và Hầu Đức Thâm đích thực là có tình ý!”

Thực ra thì trước khi Hữu Nhân gặp chuyện Tần Tương đã điều tra ra, vốn đã muốn bẩm báo, nhưng cuối cùng lại vì chuyện sống chết, phục hồi của nương nương kéo hết tâm tư, chuyện Ngọc Nhi trục lợi lại quên mất.

Thuộc Phong nghe con người lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ hung ác.

“Lập tức phá bỏ thai nhi, giam người vào đại lao, chờ thẩm vấn!”

Hắn khoát nói về Ngọc Nhi, khẩu khí mãnh liệt, không mang theo chút tình cảm nào, thậm chí còn tức giận đến không ngờ.

Bởi vì cuối cùng cũng xác định được lòng mình.

Hắn mất lý trí, quở trách nàng, không chịu được việc nàng có chút thân mật khi tiếp xúc với nam nhân khác, mà đối với việc Ngọc Nhi hoàn toàn phản bội mình lại hoàn toàn không có cảm giác.

Không giống nhau, yêu và không yêu hoàn toàn không giống nhau.

Nàng và nàng ta không giống nhau, có ba chữ khác sâu trong đầu hắn, lại càng thêm rõ ràng.

Hắn yêu nàng.

Lúc này chắc chắn vô cùng.

_____ -

“Các người bắt ta làm gì? Buồng, ta đang có thai, nếu như động đến thai khí, các người chịu trách nhiệm được không?!”

Ngọc Nhi điên cuồng giãy dụa, không biết đại họa giáng xuống.

“Ngọc chủ tử, hôm nay chúng ta phụng lệnh vương gia tới đây phá thai của người!”

Tần Tương khinh miệt cười một tiếng.

Hắn vốn đã không ưa nữ nhân ý thế hiếp người này rồi, trước đây ngại nàng ta là chủ tử, mình là hạ nhân, nên nhẫn nhịn.

Bây giờ, tình thế xoay chuyển, nàng ta thành tù nhân cũng không cần khách khí với nàng ta nữa.

“Người, tên nô tài này, có ý gì?”

Ngọc Nhi chỉ mũi Tần Tương chửi rủa.

“Có ý gì? Ý chính là ở người!”

Tần Tương cười mỉa liếc nàng ta một cái.

Loại nữ nhân điên này, nếu không phải lớn lên có gương mặt giống Giang thiếu vương phi, thì trước đây vương gia đã không đưa nàng ta về vương phủ.

“?!” Ngọc Nhi trừng lớn đôi mắt xinh đẹp “Đám cầu nô tài các người, bớt lảm nhảm đi! Lại có gan dám nói nhảm trước mặt ta, các người có biết trong bụng ta đang mang thai con của ai không hả? Là con nối dõi của Thuộc vương phủ, sau này phải kế tục vương vị, làm sao vương gia lại không muốn ta!”

Ngọc Nhi không biết hồi cái, vẫn không kiêng nể gì quát to.

“Người nghĩ là người khác đều là những kẻ ngu ư?! Trong bụng người là của ai thì người hay bắt cứ kẻ nào đều rõ ràng. Muốn ta nói rõ, e rằng đối với người cũng không tốt đẹp gì!”

Tần Tương liếc mắt nhìn Ngọc Nhi, đối với nàng ta hắn cũng không cần chấp nhặt làm gì, càng không nói đến vương gia!

Ngọc Nhi cuối cùng cũng hiểu rõ ngu ý của Tần Tương.

Nàng ta mới rồi còn phẫn nộ, hiện tại gương mặt xinh đẹp đã chuyển xanh, cả người ngẩn ngơ tại chỗ.

“Cho nàng ta uống thuốc!”

Tần Tương vẫy vẫy tay với hai thị vệ thân hình cao to phía sau.

Hai thị vệ gật đầu, một người cầm xích mặt không biểu tình tiến đến gần Ngọc Nhi đang hoảng sợ.

“Các người bắt ta uống cái gì?” Ngọc Nhi nhìn thẳng vào bát thuốc đen đặc trên tay thị vệ, con người kinh hãi mở lớn, lại bắt đầu phản kháng “Ta không muốn! Ta không muốn uống thứ đồ đó! Đây là vương tử, các người làm như vậy là giết hại vương tử, không sợ sau này gặp báo ứng sao?”

Nàng ta còn đại mộng muốn làm hoàng phi, đứa nhỏ trong bụng nàng ta là một lợi thể, đương nhiên nàng ta không chịu đánh mất.

Tần Tương nhíu mày, nghiêm mặt nói.

“Ngọc chủ tử, báo ứng hay không cũng là người trước! Ác giả ác báo, người cũng nên nghĩ xem trước đây người ức hiếp vương phi nương nương thế nào, người rơi vào kết cục ngày hôm nay hoàn toàn là do người gieo gió gặt bão, không thể trách người khác!”

Nói đến đây, Tần Tương chuyển hướng qua hai thị vệ.

“Vương gia nói, hành động phải nhanh, chúng ta lập tức ra tay, bắt nàng ta phải uống hết thuốc!”

“Vâng!”

Hai thị vệ nhận lệnh, một người trói chặt tay Ngọc Nhi, không cho nàng ta chống lại, một người giữ chặt đầu mở miệng nàng ta ra, rót hết thuốc vào.

Ngọc Nhi lại liều chết phản kháng, nhưng dù nàng ta khóc lóc om sòm cỡ nào cũng không địch lại được hai nam nhân.

“Các người, các người lại dám phá hỏng đại sự của ta, các người sẽ chết không được tử tế!”

Ngọc Nhi che dạ dày khó chịu, nhưng vẫn không thay đổi, trừng nhìn Tần Tương, nói như điên.

“Trước hết người nên lo cho bản thân đi! Có gì muốn nói thì chờ vào đại lao rồi từ từ nói với chủ thẩm quan! Người đâu, mang đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tần Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 247: Rơi Xuống: Bị Kèm Hai Bên (1)

Tần Tương chuyển ánh mắt qua hai thị vệ, hai tên thị vệ liền ngậm miệng, gần như là đồng thời tiến lên bắt lấy hai tay Ngọc Nhi.

“Các người buông ra! Người, đám ngu xuẩn bị cấm sừng này, nuôi một lũ vô dụng.”

Ngọc Nhi giống như bị điên gào to.

Roi vào đường cùng, mắt thấy mình sắp bị bắt, hung hăng cắn cánh tay trái của tên thị vệ.

“A ——”

Không có chuẩn bị, tên thị vệ đau đớn kêu to, liền buông tay nàng ta ra.

Nhân lúc hỗn loạn, Ngọc Nhi đưa chân đá mạnh vào bên dưới tên thị vệ còn lại.

“Á ——”

Tên thị vệ che chỗ của mình, mồ hôi lạnh túa ra, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lại không dám lên tiếng, chỉ có thể rên lên.

“Thế nào?”

Sắc mặt Tần Tương căng thẳng, nhanh chóng hỏi tình hình của hai thị vệ.

Ngọc Nhi nhân lúc mọi người không phòng bị, chạy ra khỏi cửa lớn, trước khi đi còn quay lại gào to

“Các người muốn bắt ta ngồi nhà lao, nằm mơ đi!”

Nói xong chạy trốn chết.

“Nhanh, đuổi theo! Không được để ả ta chạy thoát!”

“Loảng xoảng” Một tiếng động lớn khiến Hữu Nhân đang nằm ngẩn ngơ kinh hãi.

Nàng nhìn về phía tiếng động, kinh hãi mở to hai mắt.

Đứng trước mặt nàng là Ngọc Nhi một thân rách rưới!

“Xin chào... quận chúa của ta!”

Ngọc Nhi âm trầm chào hỏi Hữu Nhân, thậm chí còn cười.

“Người... người muốn làm gì?”

Hữu Nhân bệnh nặng mới khỏi, toàn thân yếu ớt.

Lại thêm bóng ma trước kia khi bị ngược đãi, nàng vừa nhìn thấy Ngọc Nhi hùng hổ, trực giác liền cảm thấy sợ hãi.

Nàng kinh hoàng đứng lên, co quắp trốn sau giường, ôm lấy cơ thể chính mình, sợ đến lạnh run.

“Người hỏi ta muốn làm gì à?”

Ngọc Nhi cười đến đáng sợ, sau đó nguy hiểm tới gần giường.

“Chính người vô dụng không thể giữ được con, lại tính kế hãm hại ta!”

Hữu Nhân vô lực lắc đầu, theo bản năng lui về phía sau.

“Ta không hiểu người nói gì, tại sao... ta, ta không có hãm hại người...”

“Không có? Nhất định là người tổ cáo ta trước mặt vương gia, xúi giục vương gia đối phó với ta!”

Ngọc Nhi hung hăng trừng mắt, bây giờ nàng ta giống như một con chuột chạy qua đường liền bị người ta xúm lại đánh, mọi người trong vương phủ đều muốn bắt được nàng ta, để tranh công trước mặt vương gia.

Nàng ta chạy lòng vòng quanh vương phủ, không biết chạy bao nhiêu lần, nhưng vẫn không trốn thoát, chỗ nào cũng có người bỏ vây lấy nàng ta.

Nàng ta biết rõ bản thân khó có thể chạy thoát, vậy, nàng ta sẽ khiến cho nữ nhân này phải chôn cùng mình.

Tới địa phủ cũng phải bắt nàng làm nô lệ cho nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Rơi Xuống: Bị Kèm Hai Bên (2)

“Nàng ta vào phòng của vương phi nương nương!”

Nghe người hầu bẩm báo, Tàn Tương đột nhiên cảnh giác đứng lên

“Đi, đi vào xem!”

Ngọc Nhi nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, một tay túm lấy cánh tay Hữu Nhân, ném lên giường.

“A—”

Hữu Nhân hét lên một tiếng, rồi bị Ngọc Nhi cạy mạnh ép tới, nặng nề ngã xuống giường.

Cơ thể chạm vào thành giường lạnh ngắt, lại vang lên tiếng đánh.

“Đứng lên cho ta!”

Ngọc Nhi hung hăng kéo tay nàng, nhìn thấy trên bàn trang điểm của Hữu Nhân có cây kéo liền cầm lên kê vào cổ nàng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì ta?”

Hữu Nhân cảm thấy phần eo mình phát đau, nhìn xuống, có thể thấy rõ cây kéo đang chĩa vào cổ họng mình.

Con ngươi của Ngọc Nhi càng thêm quỷ mị.

“Các ngươi khiến cho ta rơi vào đường cùng, còn hỏi ta muốn gì?!” Nàng ta phẫn hận nghiêng chặt răng “Ta nói cho ngươi biết, nếu ta bình an rời khỏi vương phủ thì coi như xong, còn nếu như không thì ta muốn ngươi phải cùng ta xuống địa ngục!”

Hữu Nhân giật mình.

Không phải vì sợ chết mà là vì ngữ điệu phát lạnh của nàng ta.

Ngữ khí của nàng ta còn ớn lạnh hơn cả tử thần.

“Nương nương!”

Tần Tương mang theo người chạy vào, thấy Hữu Nhân bị Ngọc Nhi kèm hai bên thì không khỏi kinh hô.

“Mau bẩm báo với vương gia, nương nương bị Ngọc Nhi bắt cóc!”

“Vâng!”

Hai tên thị vệ lúc nãy bị Ngọc Nhi đá trúng vẫn chưa hết đau, nhịn đau đón chạy đi.

“Người mau thả nương nương giờ tay chịu trời đi! Như vậy còn có thể bảo toàn tính mạng, bằng không chờ khi vương gia tới, nhất định ngươi sẽ phải chết!”

Tần Tương chăm chú nhìn biểu cảm của Ngọc Nhi, để tránh việc nàng ta quá kích động mà làm hại nương nương.

“Ngươi bảo bọn họ tránh ra, để ta rời khỏi phủ, ta sẽ để lại người!”

Ngọc Nhi cố ý nhấn cây kéo vào cổ Hữu Nhân.

“Tần Tương...”

Giọng Hữu Nhân run lên.

Từ sâu trong thâm tâm nàng rất sợ Ngọc Nhi, chịu không được khi giọng nói của Ngọc Nhi vang lên bên tai, điều này khiến nàng cảm thấy khủng hoảng ngay cả không khí xung quanh cũng căng thẳng.

“Nương nương, người đừng sợ, vương gia sẽ tới nhanh thôi.”

Tần Tương nhanh chóng cổ vũ tinh thần giúp Hữu Nhân thoải mái hơn.

“Không được để vương gia tới! Bây giờ các ngươi thả ta đi! Nếu không ta sẽ cắt đứt cổ họng của nàng ta, không cần chờ vương gia tới, nàng ta đã đi gặp diêm vương rồi!”

Ngọc Nhi vừa nghe thấy Thuộc Phong muốn tới, vẻ mặt hung hăng bỗng nhiên cứng ngắt, trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 249: Rơi Xuống: Bị Kèm Hai Bên (3)

Tần Tương nhíu mày, do dự một lát, rồi gật đầu.

“Được! Chỉ cần ngươi không làm hại nương nương, ngươi đi đi!”

Ngọc Nhi bây giờ đang là kẻ giầy chết, tâm tình không không chế được. Tần Tương sợ nàng ta bị kích thích sẽ làm hại nương nương.

Dù cho thế nào thì bây giờ tính mạng nương nương vẫn là quan trọng nhất.

Ngọc Nhi nheo mắt, liếc mắt nhìn kỹ Tần Tương, sau đó kéo Hữu Nhân, cẩn thận lùi ra cửa phòng, đôi mắt không chớp nhìn thẳng Tần Tương.

“Ngọc Nhi, chúng ta đã để ngươi rời khỏi phòng rồi, ngươi hẳn là phải tuân thủ lời hứa, thả nương nương ra!”

Tần Tương đàm phán.

Ngọc Nhi cười nhẹ một tiếng.

“Ngươi nghĩ ta ngu hả? Ta thả nàng ta ra thì ta còn cơ hội sống sót rời khỏi cửa lớn vương phủ sao?! Các ngươi không được theo ta, chờ ta rời đi an toàn rồi, tự nhiên sẽ thả nàng ta ra!”

“Phải thả cho ta!”

Một giọng nói âm lãnh từ phía sau Tần Tương vang lên

“Vương gia, người tới rồi!”

Tần Tương đang không biết phải làm thế nào, thấy Thuộc Phong tới, thật chẳng khác trời đêm thấy ánh mặt trời, rất nhanh lui về phía sau.

“Lập tức thả nàng ra, bằng không đừng trách ta không cho ngươi biết trước hậu quả!”

Thuộc Phong đứng cách Ngọc Nhi năm bước, hai cung thủ theo sát phía sau Thuộc Phong, bày xong trận thế, chỉ chờ nghe lệnh.

Khi hắn nhìn thoáng qua gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hữu Nhân, ý chí vẫn luôn được cho là sắt đá chùn lại.

“Vương gia, người thật bất công, lại che chở cho nữ nhân kia như vậy!” Ngọc Nhi không thể tin được trừng lớn mắt “Lẽ nào người đã quên rồi? Người đã từng chính miệng nói với ta, ta hơn nàng ta rất nhiều! Vậy tại sao bây giờ lại bảo vệ nàng ta? Hay là tại gia đình nàng ta có quyền có thế, còn chơi trò tự sát, nên người phải coi nàng ta là trung tâm?”

Nghe nàng ta nói mà cơ thể Hữu Nhân run lên.

Không đến mức đồng cảm với Ngọc Nhi, nhưng từ sau khi nàng tự sát tình lại, thái độ của Thuộc Phong đối với nàng rất khác.

Nếu thực tâm quan tâm, thì cũng không thể nháy mắt đã thay đổi như vậy.

Nếu để nàng nghĩ hắn dịu dàng, nói không chừng lại là một lần nguy trang nữa, lại lừa dối nàng một lần nữa, đợi đến lúc hắn cho rằng nàng đã rơi vào tròng của hắn, hắn sẽ lại tàn nhẫn nói cho nàng biết, hắn chỉ mang theo mục đích nào đó thôi.

“Ngươi câm miệng cho ta! Đồ điên!”

Thuộc Phong thấy ánh mắt Hữu Nhân buồn bã, một luồng lửa giận cuộn lên.

“A...a... ta là kẻ điên! Ta chính là kẻ điên thì sao? Bây giờ nữ nhân của ngươi đang ở trên tay ta, ta muốn nàng ta sống thì nàng ta sẽ sống, ta muốn nàng ta chết, thì nàng ta không thể sống!” Ngọc Nhi như đã phát điên cười, cây kéo trên cổ Hữu Nhân lại nhấn mạnh xuống.

“A!”

Hữu Nhân nhíu chặt lông mày, mơ hồ cảm thấy bị cắt đến đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Rơi Xuống: Gỡ Bỏ Hiếu Nhâm (1)

“Dừng tay! Không được làm nàng bị thương!”

Thuộc Phong không không chế được gào thét, đôi mắt thâm thúy nhìn vào máu chảy trên làn da nhẵn nhụi của nàng.

“Thế nào? Vương gia người cũng có lúc không nở sao? Chỉ là người luyện tiếu người này hay là luyện tiếu lợi ích mà nàng ta mang đến? Hay là...” Ngọc Nhi nheo mắt “Không biết ăn nói với Giang lão vương gia thế nào cho tốt?”

Hữu Nhân đau đớn nhắm hai mắt, hai hàng nước mắt lăn xuống.

Giờ phút này nàng thà để Ngọc Nhi đâm kéo xuống, để nàng không còn vướng bận gì mà chết đi, có thể làm bạn với đứa con vô duyên của mình, còn cả mẫu phi nữa...

“Ngươi đừng làm liều! Không phải là người muốn đi sao? Ngươi thả Nhân nhi ra, ta sẽ đảm bảo cho ngươi an toàn rời khỏi Thuộc vương phủ.

Thuộc Phong khản trương hơn khi thấy Hữu Nhân bị đâm, lông mày rậm nhậm lại, hận không thể để lưỡi kéo kia đâm vào người hắn thay nàng.

“Thuộc vương gia, người cũng ức hiếp người quá đáng! Ta thả nàng ta về với người, ta còn mạng ư?”

Ngọc Nhi làm càn cười to, nhưng sau đó lại cảm thấy bụng đau đớn.

Trên mặt nàng ta nhanh chóng toát ra mồ hôi lạnh, gương mặt kiêu ngạo trước đó giờ đã trắng bệch.

Thuộc Phong thu tất cả vào trong mắt, biết thuốc đã có tác dụng.

Bây giờ cần nhất là kéo dài thời gian, chẳng bao lâu nữa Ngọc Nhi sẽ không còn chịu được nữa.

Dùng cách hòa hoãn để bảo toàn tính mạng của Hữu Nhân.

“Ngươi... ngươi mau bảo bọn họ tránh ra!”

Ngọc Nhi đè lại cơn đau, mày liễu nhíu chặt.

Thuộc Phong giận tím mặt, ánh mắt trầm lạnh.

“Tránh ra!”

Hắn âm trầm hạ lệnh theo ý Ngọc Nhi.

Cung thủ đều lùi ra hai bên nhưng vẫn duy trì tư thế gương cung.

Sắc mặt Ngọc Nhi ngày càng tái nhợt, bụng dưới đau đến không chịu được, bắt đầu cảm thấy khác thường.

“A...”

Nàng ta mạo hiểm, đổ mồ hôi, cơ thể có chút đứng không vững, tay cầm kéo kề vào cổ Hữu Nhân có chút run rẩy.

Cảm giác đau đớn ngày càng mãnh liệt, Ngọc Nhi vừa thoáng nhìn xuống, phát hiện ống quần mình có một mảng máu lớn.

“A—”

Nàng ta kinh hãi la toáng lên, tay cầm kéo buông lỏng, kinh hoàng nhìn máu đang chảy lan tràn.

Tuy rằng bình thường nàng ta quen hung ác, nhưng khi máu trên người chảy xuống, nàng ta mới biết đau đớn.

Ngọc Nhi vô lực lấy tay chống lấy thất lưng, đè chặt bụng.

“Cút ngay!”

Thuộc Phong nhanh mắt nhanh tay nắm lấy cơ hội, thi triển khinh công, một cước đá bay Ngọc Nhi, ôm Hữu Nhân vẫn còn đồ dẫn vào lòng.

Ngọc Nhi giãy dụa đứng lên, đôi mắt tràn đầy thù hận chăm chú nhìn vào mặt Hữu Nhân.

“Ngươi, nữ nhân này, đều là chuyện tốt của ngươi cả!”

Khuôn mặt Hữu Nhân trắng bệch, không chịu được mà run lên.

Thuộc Phong nhúu mày, âm lãnh nheo mắt.

“Cung tiền, bắn!”

Không chờ tới một khắc, hắn không hề lưu tình ra lệnh bắn chết.

“Rõ!”

Ngọc Nhi còn chưa kịp phản ứng đã bị mũi tên đâm trúng tim, vạn tiễn xuyên tâm mà chết.

Khi nàng ta chết vẫn còn trừng to mắt, hắn là không ngờ cái chết đến nhanh như vậy.

“A!”

Hữu Nhân nhìn thấy Ngọc Nhi bị bắn một người đầy tên giống như con nhím ngã xuống trước mặt nàng, cho tới bây giờ nàng chưa từng chứng kiến một cảnh đầy máu tanh như vậy, sợ đến mức hét chói tai.

“Nhân nhi, đừng sợ, có ta ở đây!”

Thuộc Phong ôm đầu Hữu Nhân vào trong ngực mình, không để nàng nhìn thấy hình ảnh tàn nhẫn này.

“Nàng ấy, nàng ấy còn có đứa nhỏ! Tại sao ngươi lại vô tình như thế?”

Hữu Nhân ngậy người ngẩng mặt lên, ngậy ngốc nhìn Thuộc Phong.

“À đáng phải nhận kết cục này!”

Thuộc Phong tức giận nói.

Nhưng đứa nhỏ vô tội! Nó không có tội! Mọi chuyện là của người lớn, nó không liên quan! Tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Hữu Nhân rời khỏi lồng ngực Thuộc Phong, kích động mở to hai mắt, dùng ánh mắt với người xa lại nhìn hắn giống như chưa từng quen biết hắn.

Hắn lạnh lùng như vậy, thực giống với ma quỷ!

Cho dù Ngọc Nhi có tội ác tày trời thì thai nhi trong bụng nàng ta cũng là cốt nhục của hắn, tại sao hắn có thể làm ra loại chuyện tuyệt tình này?

Hắn không cần con của nàng, cũng không cần con của Ngọc Nhi, liên tiếp giết hại hai đứa con của chính hắn.

Có phải là chỉ có con của tẩu tẩu, hắn mới muốn nhận?

“Nuông nung, người hiền nhằm vương gia rồi, kỳ thực —”

“Tần Tương! Không cần nói nữa!”

Thuộc Phong ngăn Tần Tương đang muốn phân trần cho hắn.

Hắn biết cho dù bây giờ có nói gì thì nàng cũng không tin!

Kỳ thực hắn sớm đã nghi ngờ đứa con của Ngọc Nhi không phải là của hắn, bởi vì lần nào hắn cũng cho người thêm thuốc tránh thai vào đồ ăn của nàng ta, hắn cũng dùng biện pháp tránh thai, cho nên nàng ta không có khả năng mang thai.

Giữ Ngọc Nhi lại là để kích thích Hữu Nhân, để nàng thần phục hắn, ngăn không để nàng tiếp xúc với Chúc Kiếm Khác.

Kết quả lại không như ý nên mới xảy ra sự tình ngày hôm nay.

Bây giờ, hắn trong lòng nàng là kẻ không thể tin tưởng.

Có giải thích nữa cũng không có cách nào lấy lại lòng tin của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Rơi Xuống: Gỡ Bỏ Hiểu Nhầm (2)

“Là người không có gì để nói?”

Ánh mắt Hữu Nhân lãnh đạm, ẩn chứa thất vọng từ lâu.

Yết hầu Thuộc Phong khẽ động, nắm chặt hai nắm tay.

Có chút muốn nói nhưng lại thôi.

“Buông!”

Nàng lạnh lùng nói.

“Cái gì?”

Thuộc Phong nhướn mày, không thể tin.

“Buông!”

Nàng hạ mi mắt, một lần nữa lạnh lùng nói.

Thuộc Phong vô thức để cánh tay trượt trên tấm lưng đơn bạc của nàng.

“Ta về phòng trước!”

Nàng không nhìn hắn, chỉ thản nhiên xoay người đi vào phòng.

Thuộc Phong nhíu chặt mày nhìn nàng, cố gắng lắm mới không để mình ngăn nàng lại.

Bóng lưng nàng vẫn không có biểu tình, giống như một con rối.

Đã đánh mất trái tim, bây giờ, nàng chỉ còn là một nữ nhân vô tâm.

Trải qua hai chuyện lần trước, Hữu Nhân tận mắt chứng kiến Ngọc Nhi một người hai mạng chết thảm, nàng càng trở nên trầm mặc ít lời, tinh thần vô cùng hoảng loạn, buổi tối muốn gặp ác mộng mà tỉnh giấc, hay nói đúng hơn là mê sảng.

Việc này không lọt vào tai thái hoàng thái hậu trong cung cũng không được, thường ngày bà rất hiểu Hữu Nhân, không nỡ để nàng chịu giày vò như vậy.

Vì vậy liền hạ chỉ muốn Hữu Nhân vào cung hầu giá một tháng.

Nhân tiện giải sầu, vào cung hoàn cảnh mới, cũng tốt hơn cho việc tỉnh dưỡng.

“Vương gia, không hay rồi! Giang vương gia đem người tới vương phủ đòi người, nói muốn người phụng chỉ, để hắn đưa nương nương vào cung!”

“Thuộc Phng đang ở thư phòng phê công văn, mấy ngày để ý đến Hữu Nhân nên hắn đang bị ngập trong đồng tấu chương chưa phê.

Toàn bộ công văn người ta mang đến đã chất thành một đồng núi nhỏ.

Hôm qua hắn mới bắt đầu khôi phục thời gian làm việc.

Hôm nay muốn dành ra chút thời gian ra đi viên nhìn nàng.

“Cái ý chi chó má nào vậy? Nàng là vương phi của ta, ở vương phủ là thích hợp nhất!”

Sắc mặt Thuộc Phong đột nhiên trở nên âm trầm.

“Nhưng... Giang vương gia hùng hổ nói, nếu người không phụng chỉ, hắn sẽ bẩm báo lại với thái hoàng thái hậu, để bà ấy xử lý người!”

Tần Tương áp a áp ứng nói, vẻ mặt buồn rầu.

“Muốn cáo trạng ta, bảo hắn cứ tự nhiên!”

Thuộc Phong cảnh mặt thiếu kiên nhẫn rộng to hơn.

“Nhưng Giang vương gia mang tới rất nhiều người, công công tuyên chỉ trong cung cũng tới, e rằng chúng ta không chống đỡ được!”

“Cái gì?”

Chưa tới một khắc Thuộc Phòng đã lao từ thư phòng tới chỗ Hữu Nhân.

Hắn lo rằng tiểu tử Giang Hữu Hạo đó mang người tới trực tiếp đưa Hữu Nhân đi, hắn phải nhanh chóng giấu Hữu Nhân đi.

“A!”

Từ Ngọc vừa định ra khỏi phòng đi lấy nước, liền đụng phải Thuộc Phong lao như điên vào.

Chậu rửa mặt bị rơi trên mặt đất, nước bắn làm ướt vạt áo gấm trước ngực Thuộc Phong.

Hắn vô thức nhíu lông mày, nhưng ngay cả động tác phui áo cũng không có, lập tức đi vào trong phòng.

Giống như hắn không hề để bụng chuyện này.

“Vương... vương gia... xin lỗi...”

Từ Ngọc bị hù sợ đến hồn phi phách tán, đó là đại tội bất kính, nếu vương gia muốn xử tội nàng, nàng không thể thoát.

“Nhàn nhi đâu?”

Hắn trừng mắt hỏi Từ Ngọc, thần sắc mãnh liệt vô cùng.

“Ồ... ở trong phòng...”

Từ Ngọc miễn cưỡng nuốt nước bọt, không biết vương gia hàm hàm tới tìm quận chúa là có chuyện gì.

Sắc mặt Thuộc Phong như bị kéo căng, một bước chạy vào phòng, thấy Hữu Nhân đang gấp quần áo.

“Nàng đang làm gì?”

Thuộc Phong nhíu mày, ánh mắt âm trầm nhìn Hữu Nhân.

“Ta hỏi nàng đang làm gì? Có phải là thu ghém đồ đạc để rời đi không?”

Hắn kiềm chế lo lắng trong lòng, bàn tay to nắm chặt cánh tay Hữu Nhân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân tái nhợt, đôi mắt to vô thần xẹt qua tia nghi hoặc.

Cái gì muốn đi? Ai muốn đi?

“Ta nói cho nàng biết, ta không cho phép! Ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào mang nàng rời khỏi ta! Nàng là của ta! Vĩnh viễn là của ta!”

Hắn bá đạo hướng về phía nàng tuyên thệ, muốn nàng sớm bỏ ý muốn rời đi trong đầu.

Hữu Nhân nhíu mày, biết hắn đã hiểu nhầm.

“Ta chỉ xếp lại y phục thôi!”

Nàng gỡ bàn tay to của hắn ra, cúi đầu xếp lại đồ dùng hằng ngày.

“Nàng không nhận được ý chỉ của thái hoàng thái hậu?”

Thuộc Phong dò xét.

Hữu Nhân giật mình.

“Không có!”

Động tác trên tay cũng không dừng lại, ngữ điệu giống như mặt hồ không gợn sóng.

“Cho dù nàng nhận được, ta cũng không cho nàng tuân chỉ, biết không?”

Hắn yên lặng, nhìn nàng, đây không phải là thương lượng, không phải cầu xin, mà là ra lệnh.

Lông mày Hữu Nhân hơi giật, một lần nữa ngẩng mặt lên.

Con người trong suốt nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Rơi Xuống: Tương Tư Rất Khổ (1)

Vừa định nói gì đã bị giọng nói của Giang Hữu Hạo vang vào từ cửa lớn cắt đứt.

“Hữu Nhân, thu thập đồ đạc, theo ta về!”

Hữu Hạo vừa tiến đến đã nổi giận dùm dùm nói.

Nghe nói tiểu thiếp của tên họ Thuộc này khiến Hữu Nhân bị thương, điều này khiến hắn quyết định không thể để Hữu Nhân tiếp tục ở lại Thuộc vương phủ này nữa.

“Ngươi muốn đưa nữ nhân của ta đi, còn phải hỏi ý kiến của ta xem ta có cho đi hay không!”

Thuộc Phong đứng chắn trước mặt Hữu Nhân, cơ thể to lớn hoàn toàn che lấp nàng.

Hữu Hạo nheo mắt, lại nhớ tới nợ cũ.

Lúc Trúc Tâm trốn trong Thuộc vương phủ, bị hắn phát hiện muốn mang về, cũng là tên Phong tiểu tử này gây khó dễ.

Hiện tại hắn muốn đưa muội muội của mình đi, bộ dạng của tiểu tử này vẫn đáng đánh như trước, thậm chí còn kiêu ngạo hơn cả trước.

“Lần này ta tới là có mang theo khẩu dụ của thái hoàng thái hậu, cho dù ngươi có nhiều lý do hơn nữa, cũng không thể ngăn cản!”

Hữu Hạo hừ một cái, muốn qua chỗ Hữu Nhân.

“Cho dù là hoàng đế, cũng không thể bắt ta tuân chỉ!”

Thuộc Phong âm trầm dò xét, một tay bắt được cánh tay của Hữu Hạo, ánh mắt lộ ra vẻ uy hiếp, lực tay ngày càng mạnh.

Hữu Hạo cũng không phải kẻ dễ chọc, hắn cũng vuron một cánh tay bắt lấy một cánh tay của Thuộc Phong.

Hai người trong tư thế giao thủ, không ai chịu nhường, ánh mắt cùng dò xét đối phương.

“Các người, các người đừng đánh nhau.”

Hữu Nhân kéo hai người ra, cơ thể nàng rất yếu, không có khí lực, lúc đứng lên cũng không vững.

“Cẩn thận một chút!”

Thuộc Phong nhanh chóng đỡ lấy nàng, chỉ bằng sức lực như gà con này của nàng thì làm sao có thể kéo được hai người bọn hắn?

Chỉ e là đến lúc nàng bị tổn thương mới buông ra được.

Hữu Nhân giật mình nhìn hắn một lát, rồi lại nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

“Cảm ơn, ta biết rồi!”

Đây rõ ràng là nàng giữ khoảng cách, khiến hắn hoảng hốt.

Nhiều ngày nỗ lực như vậy, chỉ để khiến nàng vui vẻ, để nàng thoải mái một chút, kết quả lại vẫn như cũ.

Hắn nhú mảy, khoe môi hơi giật giật.

“Hữu Nhân, thái hoàng thái hậu hạ ý chỉ, muốn muối vào cung.”

Hữu Hạo liếc Thuộc Phong một cái, lời ít ý nhiều nói.

“Không cần! Ta sẽ không đồng ý!”

Thuộc Phong chắn ngang trước người Hữu Nhân, ngữ khí như kẻ chuyên chế độc tài.

“Không cần người đồng ý! Ta chỉ hỏi ý kiến của Hữu Nhân!” Hữu Hạo chuyển hướng ánh mắt qua Hữu Nhân “Muối có muốn rời khỏi đây một thời gì không?”

Nàng cúi đầu, hờ hững không nói gì một lúc lâu.

“Ta...”

Cuối cùng mở miệng cũng bất an nhìn hai nam nhân trước mặt, do dự.

Thuộc Phong xiết chặt nắm tay, trái tim thất lại.

“Đừng chân chừ nữa! Theo ta vào cung, Thuộc vương phủ là nơi muối nên ở sao?”

Hữu Hạo gỡ được bàn tay Thuộc Phong đang nắm lấy tay Hữu Nhân ra, muốn đưa nàng đi.

“Không cho đi!”

Thuộc Phong trừng mắt, kéo cánh tay trái của Hữu Nhân

“Không cho cũng phải cho!”

Hữu Hạo cũng hung hăng không kém

Thuộc Phong nheo mắt.

“Phong Nhi! Nhân nhi còn đang bị thương, sao các người lại lôi kéo như vậy?”

Ngay lúc Thuộc Phong và hữu Hạo lâm vào bế tắc, Thích Nhượng Lan vội vàng chạy tới.

Tần Tương thấy trong phòng bật ồn liền ra vườn hoa tìm Thích Nhượng Lan.

Hai người liếc xéo nhau, Hữu Hạo hừ một tiếng rồi buông ra, Thuộc Phong thì ôm lấy Hữu Nhân vào lòng.

Hữu Nhân từ chối nhẹ vài cái, nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy cơ thể nàng, nàng biết rõ là nàng không có sức, cũng chỉ uống công vô ích mà thôi.

“Vị này hẳn là Thuộc lão vương phi?”

Hữu Hạo nhướn mày, hỏi Thích Nhượng Lan.

Thích Nhượng Lan hướng Hữu Hạo hành lễ.

“Giang thiếu vương gia, lần đầu gặp mặt, thất lễ. Ta không dám tự xưng là lão vương phi gì đó, ta chỉ là mẫu thân của Thuộc Phong thôi!”

“Được! Kẻ quang minh chính đại không nói vòng vo, lần này ta tới là phụng ý chỉ của thái hoàng thái hậu, đưa tiểu muội của ta vào cung, mong người thuyết phục con trai người, để hắn đừng ngang nhiên làm ra loại chuyện ngu xuẩn!”

Hữu Hạo hung hăng trừng Thuộc Phong, lại nói trực tiếp với Thích Nhượng Lan.

“Chuyện này là không thể!”

Thuộc Phong vẫn kiên trì.

Hắn sẽ không buông Hữu Nhân ra, cho dù là ai tới khuyên cũng vậy!

Thích Nhượng Lan nhìn con trai cố chấp cùng với con dâu tiểu muội, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Tạm thời tách ra cũng không phải là chuyện không tốt, có thể để mọi người tĩnh tâm một chút.”

Thích Nhựt Lan chậm rãi mở miệng.

Thuộc Phong có chút không thể tin được từng to mắt, lại càng ôm Hữu Nhân chặt hơn.

“Người nói cái gì vậy?”

Thích Nhựt Lan thở dài một hơi.

“Phong nhi, cho Nhân nhi một thời gian để nàng từ từ tĩnh tâm. Để nàng ở bên cạnh con, Điều này thực sự không hiệu quả.”

Khoảng thời gian này Hữu Nhân bằng quan với mọi người là vì Thuộc Phong đột nhiên quan tâm tới nàng, nếu là Hữu Nhân trước đây, nàng không thể không có cảm giác.

Sở dĩ nàng không đáp lại là vì bóng ma trong lòng vẫn còn lẩn quẩn.

Để nàng rời khỏi vương phủ một thời gian, có lẽ nàng sẽ tự nghĩ thông, chuyện quá khứ không còn dằn vặt nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Rơi Xuống: Tương Tư Rất Khổ (2)

Thuộc Phong nhíu chặt mày, bàn tay to nắm chặt thành nắm đấm.

“Nói chung là ta không đồng ý!”

Hắn suy nghĩ một lúc, nhưng vẫn không nỡ thả người.

“Phong nhi!”

“Ngươi đừng nói nữa!”

Hắn cúi kính gắt lên.

Thích Nhựt Lan dịu dàng khuyên bảo một chút

“Hay là hỏi ý Nhân nhi đi. Nếu nàng muốn tạm thời ở ngoài, thì hãy tôn trọng ý kiến của nàng.”

Khuôn mặt tuần tú của Thuộc Phong co rút, biểu cảm cứng ngắt.

Nàng ở bên cạnh hắn, thực sự chỉ có thể như thế thôi sao? Thật như vậy thôi sao?

Trong lòng hắn đang đấu tranh, suy nghĩ lại do dự.

Một lúc lâu sau hắn mới khó khăn cúi đầu xuống.

Thích Nhựt Lan đi tới trước mặt Hữu Nhân, dịu dàng hỏi.

“Nhân nhi, nội cho ta nghe, còn muốn tiếp tục ở lại, hay muốn vào hoàng cung bồi thái hoàng thái hậu một thời gian?”

Hữu Nhân ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt hiền lành của Thích Nhựt Lan.

Hắn nín thở, đến cả hít thở cũng phải cố gắng không quá mạnh, sợ sẽ bỏ lỡ câu trả lời của nàng.

Nàng trầm mặc một lúc, rồi lại khiếp sợ nhìn Thuộc Phong.

“Ta... ta muốn đi cùng ca...”

Câu nàng vừa nói ra khỏi miệng giống như tiếng muỗi kêu, nhưng mọi người trong phòng đều nghe thấy rõ.

Ánh mắt Thuộc Phong buồn bã, hai tay ôm nàng tự động buông ra, trong lòng có một loại đau đớn không biết phải diễn tả thế nào.

Hắn nhìn nàng, nàng cúi đầu, chỉ nhìn chăm chăm vào chân.

Thì ra... là nàng muốn đi.

Cho dù hiện tại biểu hiện của hắn thế nào, thì nàng vẫn muốn chạy trốn.

Hắn không giữ được nàng.

“Đi rồi? Muội muội muốn đi cùng ta, còn chờ gì nữa?”

Hữu Hạo phát tay với người hầu mang tới.

“Qua đây! Thu dọn đồ đạc cho quận chúa, chúng ta lập tức tiến cung!”

“Rõ!”

Mấy người hầu đi theo hiểu ý tiến lên, nhanh chóng thu dọn đồ đạc cho Hữu Nhân rồi vác lên vai.

“Lúc trước không cho muội gả đi, lại không nghe lời ta, bây giờ biết khổ rồi chứ?”

Hữu Hạo quở trách Hữu Nhân đang vùi đầu vào trầm tư, rồi kéo nàng tới bên cạnh.

Ngay lúc đó, giống như là xuất phát từ bản năng, Thuộc Phong cũng đưa tay kéo nàng lại.

Hữu Nhân giật mình, ngẩng đầu, bốn mắt giao nhau.

Qua một lát, Hữu Nhân mới hồi phục tinh thần, nàng cúi đầu, bình tĩnh rút tay ra, hơi nghiêng người.

“Gặp lại!”

Nàng nhẹ giọng, từ biệt hắn, loại ngữ điệu đau thương này, giống như vĩnh viễn không thể gặp lại.

“Hữu Nhân, đi! Cái nơi đây chướng khí này có gì phải lưu luyến chứ, nếu không rời đi thì cái mạng muội cũng mất thôi!”

Hữu Hạo hung hăng trừng Thuộc Phong, kéo tay Hữu Nhân ra phía sau.

Hữu Nhân đi theo Hữu Hạo, nhưng lại vô thức quay đầu lại.

Thuộc Phong vẫn không nhúc nhích đứng đó, mắt mở trừng trừng nhìn nữ nhân mà mình yêu thương lướt qua mặt, bị người khác đưa đi, nhưng không làm gì được.

Chỉ có thể đứng như một bức tượng gỗ!

Hắn cảm giác thấy lồng ngực giống như bị người ta khoét một lỗ mang trái tim hắn đi.

Hắn không có dũng khí quay người lại nhìn bóng người nàng rời đi, cũng không thấy Hữu Nhân quay đầu lại.

Ánh mắt bọn họ không gặp nhau giống như duyên phận của họ là một sai lầm ngẫu nhiên.

Nếu thực sự để nàng rời đi mà có thể phục hồi như cũ, thì hắn sẽ để nàng rời đi một thời gian.

Nhưng chỉ là một thời gian thôi..

Hắn siết chặt nắm tay, không khỏi nghi ngờ ngày hôm nay Giang Hữu Hạo cố ý muốn đưa Hữu Nhân đi là để trả thù hắn.

_____

“Khởi bẩm thái hoàng tại hậu, Giang vương gia đã đưa Hữu Nhân quận chúa tới, hiện tại đang ở ngoài điện chờ truyền!”

Một tiểu thái giám chạy vào bẩm báo.

Thái hoàng thái hậu buông phật châu trên tay.

“Còn không mau truyền?”

“Vâng!”

Tiểu thái giám lui ra, Hữu Hạo và Hữu Nhân liền tiến vào.

“Dì, cuối cùng thì con cũng đưa Hữu Nhân an toàn rời khỏi hang sói.”

Hữu Hạo nhếch môi đắc ý cười.

Vừa nhìn thấy biểu tình u ám của tiểu tử Thuộc Phòng, hắn thực sáng khoái vô cùng.

Thù cũ trong lòng lâu ngày, cuối cùng cũng báo được, phải để cho tiểu tử đó nên cái cảm giác nướng tử bị bắt đi có mùi vị thế nào!

“Làm tốt lắm! Tiểu tử Thuộc Phong lần này quả thật có hơi quá đáng, thường ngày là kẻ cẩn trọng, không hiểu thế nào lại làm ra chuyện hoang đường như vậy với Hữu Nhân!”

Thái hoàng thái hậu cũng đồng tình.

Trong hoàng thân, bà thương yêu Hữu Nhân nhất.

Lúc bà nghe nói cháu gái bị Thuộc Phòng ức hiếp tới tụt sát, trong lòng bà có bao nhiêu đau lòng, có bao nhiêu trách cứ.

“Dì...”

Hữu Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt lưng tròng.

Dù sao thì cũng là người nàng thực lòng yêu thương, nàng không nhịn được mà đau lòng.

“Ai!” Thái hoàng thái hậu yêu thương trả lời, liên tục vẫy nàng lại “Mau lại đây, Nhân nhi, để ai gia nhìn xem đứa nhỏ của ta thế nào rồi nào!”

Hữu Nhân nghe lời đi tới trước mặt thái hoàng thái hậu, cơ thể vốn không đầy đủ có vẻ lại càng thêm gầy, giống như cây hương bồ, không cẩn thận một chút sẽ gãy.

“Xem xem đã tiêu tụy tới mức nào rồi, rốt cuộc thì tiểu tử Thuộc Phong kia đã làm gì với con?”

Thái hoàng thái hậu yêu thương ôm đầu Hữu Nhân vào lòng, miệng nói những lời thương xót.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Rơi Xuống: Tương Tư Rất Khổ (3)

“Dì...”

Hữu Nhân dựa vào ngực bà, nước mắt tưởng như đã khô cạn lại rơi xuống.

Lần đầu tiên sau nhiều ngày nàng rơi nước mắt, những tưởng rằng nàng sẽ không bao giờ khóc nữa.

“Đứa nhỏ đáng thương! Tiểu tử Thuộc Phong kia lần này thật đáng giận, lại ức hiếp con như vậy, thật là có mắt mà không nhìn thấy ngọc quý, uổng công ai gia để mất tới hắn, lại đem con tụt hôn cho hắn!”

Thái hoàng thái hậu càng nghĩ lại càng tức giận nói.

“Dì... người không nên giận chó đánh mèo! Kỳ thực, kỳ thực...” Con người xinh đẹp đầm nước mắt nhìn ra xa “Có một số chuyện, đặc biệt là chuyện tình cảm, vẫn đề không phải là ai đúng ai sai.”

“Hừ! Đây là cách làm của kẻ vô lại!” Thái hoàng thái hậu không cho là đúng “Nếu đã không thích thì không nên phụng chỉ lấy con, kết quả, cưới rồi cũng chỉ để ngày trang tùy tiện khiến người khác tổn thương, là tội lỗi không thể tha thứ!”

“Dì?”

Hữu Nhân ngưng khóc, đôi mắt ngậm nước kinh ngạc nhìn lên biểu tình tức giận của bà.

Di sẽ không vì chuyện của nàng mà trách phạt hần, ảnh hưởng tới con đường thăng quan tiến chức của hần chứ?

“Hử?”

Thái hoàng thái hậu nhướn mày vồ về khuôn mặt nhăn nhui của nàng.

“Ta không hận hần, cho nên, người cũng đừng như vậy!”

Hữu Nhân bất an nói.

Dù sao thì di cũng là nữ nhân có thế lực, nàng không muốn vì tình cảm riêng tư với Thuộc Phong mà tranh cãi, cản trở tiền đồ của hần.

Nàng biết hần để tâm với điều này.

Thái hoàng thái hậu sừng sốt, nghe hiểu ý nàng rồi lại càng thêm yêu thương.

Đứa nhỏ này lại là người nhu thuận biết suy nghĩ như vậy, đáng ra lúc đầu bà không nên gấp gáp gả nàng cho tên tiểu tử Thuộc Phong, hại tiểu bảo bối Nhân nhi của bà chịu đối xử vô tình như vậy.

“Hần dám ức hiếp con, ai gia phải khiến hần chịu cảm giác hối hận!”

Thái hoàng thái hậu suy nghĩ rồi nói.

“Di... đừng làm hại hần..”

Nàng thấp giọng cầu xin cho Thuộc Phong.

Cho dù có bị tổn thương, nàng cũng không có bất cứ ý định trả thù gì hần.

Bởi vì rắc rối này là chính nàng gây ra.

Dưa hái xanh không ngọt, là do nàng cố chấp, dám làm cách trái ngược này, kết quả lại khiến cho bản thân đầy thương tổn, cũng khiến hần mang danh bạc tình, không thể nói tốt cho hần trước mặt thái hoàng thái hậu.

Nàng không muốn lại mang đến phiền phức cho hần, không bao giờ... muốn.

“Ta sẽ không làm thế với hần, hiện tại hần đang được hoàng thượng coi trọng, ai gia cũng không thể làm khó hần. Nhưng mà ta không nuốt được cục tức này, kiểu gì cũng phải làm hần không yên một chút mới được.”

Thái hoàng thái hậu cắn giận nói.

Nghĩ tới ban đầu muốn giúp nàng kết nhân duyên, kết quả Thuộc Phong lại phụ sự kỳ vọng của bà, khiến bà trở thành kẻ gây nên cảnh uyên ương lộn xộn này.

Điều này khiến bà buộc bực!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Rơi Xuống: Tương Tư Rất Khổ (4)

“Đừng, đừng làm khó hần, đợi ta bình tĩnh lại là ổn rồi!”

Hữu Nhân mở to mắt nhìn thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu cũng kinh ngạc mở to mắt.

“Con còn trẻ, sao lại nói ử rữ như vậy?”

Loại ngữ điệu này chỉ để người đã nếm đủ chuyện đời nói thôi.

Mà nàng thì mới mười mấy tuổi, giống như đã trải qua đau thương, khiến người khác càng lo lắng, càng yêu thương.

Hữu Nhân buồn bã cúi đầu.

“Dì, ta giao Hữu Nhân cho người, Trúc Tâm còn đang mang thai, ta về chăm nàng.”

Hữu Hạo mặc dù người ở đây, nhưng hồn đã sớm bay về bên Trúc Tâm rồi.

“Đi đi, ngày nào con cũng gặp, gặp cái gì!”

“VẬY cháu xin phép!” Hữu Hạo lên cười, rồi lại chớp chớp mắt với Hữu Nhân “Muội muội ngọc, ở trong cũng thả lỏng tâm tư đi, còn tên kia, sớm quên hẳn ta đi!”

Hữu Nhân sững sờ, cúi đầu không nói gì.

“Phi phi phi, có ca ca nào vô lại như vậy không? Phu thê nhà người ta cãi nhau, chúng ta là người ngoài không khuyên giải, trông con lại còn có chút hả hê, còn ngại chưa loạn hả?”

Thái hoàng thái hậu ôm đầu Hữu Nhân, nhíu mày nói.

Hữu Hạo vút luôn thái độ vui vẻ, chấp hai tay cung kính.

“VẬY, chỉ bằng đi hãy làm chủ tất cả đi!”

Nói xong, hắn bước nhanh ra ngoài, một lát đã không thấy bóng dáng.

“Ài, cô nương tử là quên ngay, không để ý đến người khác, nếu Thuộc Phong đối với con bằng một nửa Hữu Hạo đối với Trúc Tâm thì hai người cũng không cãi nhau như tình trạng hôm nay!”

Thái hoàng thái hậu cũng không thờ dài, vỗ nhẹ vào lưng Hữu Nhân, càng yêu thương nàng hơn.

Mùa thu ở kinh thành tới sớm hơn nơi khác một chút, vào thứ chính là tháng tám.

Xa nàng có ba ngày.

Mà một ngày không gặp ngõ ba thu.

Trước đây hắn không hiểu được loại cảm giác này, bây giờ hắn rút cuộc cũng hiểu được rồi.

Cái tư vị này thực khiến cho người khác vô cùng khổ sở.

Dựa vào lan can hồ, nơi nàng vẫn thường đứng.

Nàng ngày ấy, tấu ra tiếng đàn bi thương đau khổ vẫn còn phảng phất bên tai hắn, không hiểu vì sao lúc đó không hề để tâm tới nàng, tự tay đẩy nàng vào đường cùng.

Đêm nay trăng tròn, bầu trời đầy sao, giữa không trung, cảm giác như ngay cả cành cây cũng xa quá. Ánh trăng vàng nhạt rơi xuống mặt hồ.

Gió nhẹ khẽ thổi, mặt nước gợn sóng, ánh trăng chiếu rọi khắp khuôn viên.

Trăng tròn, người khuyết (*), việc này khó như vậy sao?

(*) là trăng tròn mà người (Hữu Nhân) không có ở đây

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Rơi Xuống: Vào Cung Trộm Nhìn Thê (1)

“Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu!”

Đang lúc Thuộc Phòng nghĩ vẩn vơ, đột nhiên nghe thấy tiếng chó kêu, bấp đầu cảm thấy có gì cạ vào.

Vừa cúi đầu, thì ra là một con chó nhỏ lông trắng như cục bông.

“Tiểu Bạch! Mau dừng lại, quận chúa không ở đây người đừng nghịch ngợm như vậy!”

Từ Ngọc đuổi theo phía sau Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cứng đầu, cứ ghé vào chân Thuộc Phòng, không thèm nghe Từ Ngọc nói.

Bộ dạng giống như đang sợ.

Giống như quần hần đến chết mới thôi.

Thuộc Phong bắt giác nhú mày —

Từ khi nào mà trong vương phủ có người thích nuôi chó?

“Cô gia, xin lỗi! Xin lỗi! Là nô tỳ không trông Tiểu Bạch tốt, để nó chạy tới làm phiền người!”

Từ Ngọc lo sợ nói.

Biết hai ngày nay tâm tình vương gia không tốt, thấy hần nhú mày, nàng toát cả mồ hôi lạnh.

“Đây là?”

Thuộc Phong nhìn Từ Ngọc hỏi.

“Là quận chúa nuôi, lúc nó nhỏ quận chúa có hỏi qua người, người còn nhớ không?”

Từ Ngọc cố gắng làm hần nhớ lại.

Đôi mắt đen của hần vô thức nheo lại.

Nàng... nàng nuôi một con chó nhỏ?

“Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu!”

Tiểu Bạch lẩn qua lẩn lại bên chân hần làm nũng, chờ nó chơi một lúc lại quay ra kêu lên.

Thuộc Phong ngồi xổm xuống, Tiểu Bạch lập tức nhảy vào lòng hần, không ngừng dùng bộ lông mềm mịn nột hần.

Thuộc Phong ngẩn ra, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười nhẹ.

Quả nhiên là chủ nào chó đó!

Ngay cả thú nuôi cũng thích làm nũng như chủ nó vậy, như vậy...

Lại nghĩ tới nàng, nhớ, lại càng thêm nhớ, nụ cười đọng mãi trên môi.

“Cô gia, giao Tiểu Bạch cho ta, quận chúa nói người không thích động vật, trước khi quận chúa đi đã giao Tiểu Bạch cho nô tỳ!”

Tiểu Bạch vươn tay muốn đón Tiểu Bạch về.

Thuộc Phong giật mình, không ngờ tâm tư nàng lại tinh tế như vậy.

Bởi vì sợ hần không thích, cho nên mới nghĩ cho hần tất cả như vậy.

“Không cần, sau này Tiểu Bạch ta sẽ chăm sóc cho tới khi nàng trở về!”

Thuộc Phong nói vậy Từ Ngọc lại càng hoảng sợ.

“Cái gì? Cô gia muốn chăm sóc Tiểu Bạch sao? Không phải người ghét chó mèo sao?”

Từ Ngọc mở to mắt ngạc nhiên hỏi.

Thuộc Phong dùng bàn tay to vuốt ve bộ lông dài của Tiểu Bạch, Tử Ngọc liếc mắt, tầm nhìn rơi xuống người Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, để ta chải!”

Hắn nhắc lại, không phải trưng cầu ý kiến, chỉ khẳng định lại.

“Vâng!”

Tử Ngọc lè lưỡi, hiểu được ý muốn mượn vật nhớ người của vương gia.

Khoảng thời gian này, nàng quan sát, nàng nghĩ vương gia vốn không vô tình với quận chúa.

Lúc quận chúa sinh bệnh hắn ở lại chăm nom không rời, lúc quận chúa rời đi cũng là thần tình buồn bã nóng ruột nóng gan, vô tình để lộ ra chuyện vương gia quan tâm đến quận chúa.

Ý thức được điều này, Tử Ngọc cười thầm.

Để ý nhiều ngày, cuối cùng cũng thu được chuyện vui về này.

Tiểu Bạch nằm trong lòng Thuộc Phòng, ngoan vô cùng, theo thói quen sữa vài tiếng, ngoan ngoãn như con cừu.

Hắn ôm cục bông này, trong đầu hiện lên gương mặt tươi cười của Hữu Nhân —

Hiện tại nàng đang làm gì? Sức khỏe có tốt không? Cô đang ngắm trăng giống hắn không?

Không được, thực muốn gặp nàng quá, thật nhớ nàng quá...

Hôm nay là mười lăm tháng tám, rất nhiều thị vệ trong hoàng cung đều về nhà đoàn viên, canh phòng cũng lơ lửng...

Khuôn mặt tuấn tú của hắn nở một nụ cười khó hiểu, khóe miệng cong lên rất cong.

Đêm Trung Thu ở hoàng cung thường náo nhiệt, tiếng pháo hoa vui vẻ, còn có tiếng người vui vẻ hoan hô lọt vào tai không ngừng.

Hữu Nhân yên lặng nhìn bầu trời đêm sáng như ban ngày, khuôn mặt mỹ lệ được soi sáng, con ngươi long lanh chứa đầy ưu thương.

Xung quanh vui vẻ, vẻ mặt mọi người đều tươi cười, tất cả đều không khiến nàng hứng thú, tâm tình cũng không tốt lên chút nào, trái lại còn càng thêm không ổn.

Nàng có vẻ như không hòa nhập được.

“Hữu Nhân quận chúa, người xem pháo hoa sao? Pháo hoa ở trong cung rất đẹp phải không?”

Một nha hoàn bưng khay trà tới, đẩy cửa vào, đây là nha hoàn di cho nàng.

Hữu Nhân quay qua cười một cái.

“Đúng vậy, rất đẹp!”

Dù đẹp cũng không thuộc về nàng.

Tiểu tỷ đặt khay trà lên bàn, cũng tiến lên bên bệ cửa sổ.

“Đây là do hoàng thượng đích thân chuẩn bị vì hoàng hậu, pháo hoa đều là ngoại triều tiến cống, bởi vì hoàng hậu nương nương đặc biệt thích ngắm, cho nên mỗi dịp tết đều cho người đốt pháo cho nương nương xem, pháo hoa đẹp như vậy, người dân ngoài thành cũng thấy được!”

Tiểu tỷ luôn miệng khen ngợi, không chú ý ánh mắt Hữu Nhân càng thêm âm đạm.

Thì ra pháo hoa đẹp vậy cũng là vì một người.

Nàng cũng chỉ là một người qua đường may mắn, mặc dù ở trong cung, di của nàng hay là Ân Sương tỷ tỷ đều đối tốt với nàng, đối đãi với nàng như thân nhân, nhưng dù sao thì đó cũng không phải người thân của nàng, hoặc là nàng vốn không có nhà, có thì cũng chỉ là tạm thời một thời gian thôi.

Chương 257: Rơi Xuống: Vào Cung Trộm Nhìn Thê (2)

Nàng như cây lục bình trôi trên sông.

Khi còn bé, chỉ mong được gả cho hắn, nơi hắn ở cũng chính là nhà nàng, những mong muốn đó cũng không thành.

“Hữu Nhân quận chúa, trà nóng nô tỳ đã pha cho người rồi, nếu như không còn gì phân phó, nô tỳ cũng không dám quấy rầy nhã hứng của người, nô tỳ xin cáo lui trước!”

“Được, người lui xuống đi!”

Chờ tiểu tỳ lui ra, Hữu Nhân cũng không còn tâm tình ngắm pháo hoa.

Tĩnh cờ ngẩng mặt lên, nhìn thấy mặt trăng trên trời, lồng ngực “thịch” một tiếng.

Nàng dựa vào cửa sổ, cảm nhận được gió mát ban đêm lướt qua mặt, trong ngực nghĩ đến một người.

Về mặt đột nhiên hốt hoảng, sau đó bất giác sững sờ.

Không có nàng ở bên cạnh làm phiền hắn, hắn hẳn là đã được tự do, rất thỏa mãn nhỉ?

Tôi nay hẳn là rất thoải mái.

Nghĩ tới điều này nàng lại lắc đầu tự giễu —

Lại còn nhớ tới hắn, một người đang ra nàng phải quên nhưng nàng lại vẫn cứ nhớ...

Nàng buồn bã xoay người đi vào giường, lại nghe thấy cửa sổ có gì lạ thường, một trận gió thổi qua, cây nến trong phòng chấp chòn vài cái rồi phụt tắt.

Ánh trăng khuya mờ nhạt chiếu rọi thấu màn đêm, một bóng đen phóng vọt vào cửa sổ.

“Là ai?”

Hữu Nhân hoảng sợ.

Đại não còn chưa kịp phản ứng, đã bị người từ phía sau bịt miệng lại, ngăn không cho nàng phản kháng.

Người này hành động nhanh nhẹn như loài quỷ, ngay cả một cơ hội giây dựa nàng cũng không có, cơ thể bị kèm chặt không thể động đậy.

“Nhân nhi...”

Bóng đen cao to phía sau đột nhiên lên tiếng, ghé tới bên cổ nhả nhụi của nàng, hít lấy mùi hương trên đó.

“Thuộc Phong?”

Hữu Nhân mở to đôi mắt nhìn màn đêm mà giờ tay ra không nhìn rõ năm ngón đoán.

“Cũng không tệ lắm, ít ra còn nhớ đến ta!”

Hắn cười, ôm nàng vào trong lồng ngực, không còn phải ôm con chó nhỏ để tự an ủi mình nữa.

“Người, người, mau buông!”

Hữu Nhân đẩy Thuộc Phong đang làm cản ra, đề phòng rời khỏi hắn.

“Nàng làm gì vậy? Ta là quý hã? Nhìn thấy ta sao lại sợ như vậy?”

Trời tối quá, không nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, nhưng chỉ cần nghe ngữ điệu của hắn đã cảm giác được hắn đang khó chịu.

“Đây là hoàng cung, người vào bằng cách nào? Bị bắt là mất đầu đấy!”

Hữu Nhân hốt hoảng nhìn quanh, sợ quân tuần tra phát hiện, nhỏ giọng nói.

“Nàng vẫn còn quan tâm ta phải không?”

Thuộc Phong nghe ngữ điệu sốt ruột của nàng, bước nhanh lên, nắm chặt cánh tay nàng, ép nàng lên vách tường.

“Ta, ta không có! Ta chỉ sợ bà bà lo lắng!”

Hữu Nhân tùy tiện kiểm có, nhưng mà bộ dạng nàng lại nói ra nàng chột dạ.

“Nàng đang nói dối!”

Hắn một câu vạch trần nàng.

“Rõ ràng là nàng còn quan tâm ta, tại sao lại lạnh lùng với ta như vậy?”

Thuộc Phong ép hỏi nàng.

Hữu Nhân bị hắn mạnh mẽ ép hỏi khiến cho nàng không thể nói.

“Ta... ta không có!”

Trên thực tế, là nàng không dám!

Nàng sợ cố gắng thành tâm, đổi lại chỉ nhận được tổn thương càng sâu sắc.

“Nàng rõ ràng, rõ ràng là có!”

Hắn bá đạo kéo cổ tay nàng.

“Á —”

Hữu Nhân kêu đau, Thuộc Phong vội buông tay, ý thức được vết thương của nàng còn chưa lành.

Hắn nắm tay nàng, nhủ mày.

“Xin lỗi...”

Không khí trầm mặc đột nhiên vì một câu xin lỗi của hắn đánh vỡ.

“Cái gì?”

Hữu Nhân sững sờ nói, nàng không thể tin được, quân vương như hắn lại...

Xin lỗi?

Thuộc Phong nhướn mày.

“Làm đau nàng, ta xin lỗi!”

Hắn nói lại một lần nữa, bàn tay to kéo tay nhỏ bé của nàng, tận tình kiểm tra.

Hữu Nhân đứng trong bóng tối, trong khoảng thời gian ngắn không phân biệt được đây là thực hay mơ?

“Không... không sao!”

Nàng giả dựa muốn trốn đi.

“Đừng nhúc nhích! Sẽ đụng vào vết thương!”

Hắn đột nhiên nói lớn lên, ngăn lại chống cự của nàng.

Hữu Nhân giống như trúng độc, không biết phải làm gì.

Thuộc Phong ngẩng đầu nhìn nàng một cái, bế nàng tới bên cạnh ngọn nến.

Ánh sáng quá mờ, hắn không thể xem kỹ vết thương của nàng.

Vì vậy, hắn thấp thêm một ngọn nến, đợi có thêm ánh sáng, hắn thậm chí còn nâng tay nàng lên một chút, tỉ mỉ xem xét vết thương trên cổ tay nàng.

Hữu Nhân nhìn chăm chú vào mặt hắn, không chớp mắt —

Động tác dịu dàng của hắn, giống như nàng là một món đồ sứ quý giá, chỉ sợ lỡ tay sẽ làm vỡ mặt.

Hắn như vậy, là Thuộc Phong trước đây nàng quen biết sao?

“Thật may là vết thương không bị hở miệng, nhưng mà nàng cũng phục hồi tốt lắm!”

Hắn mở to mắt nhìn vết thương khép miệng trên cổ tay nàng, đôi mắt đen thâm thúy, đôi mày nhíu lại.

“Còn đau không?”

Nhẹ nhàng thổi một hơi vào cổ tay nàng, hắn đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Rơi Xuống: Vào Cung Yêu Đường Vụng Trộm (1)

Hữu Nhân rút tay ra khỏi bàn tay như xiềng xích của hắn, tiện đà quay lưng đi

“Hết đau rồi!”

Nàng cúi đầu, nhẹ giọng đáp, giống như tự lẩm bẩm.

“Cùng ta trở về, ngày mai nàng phải nói như vậy với thái hoàng thái hậu.”

Thuộc Phong bá đạo nói, hắn vẫn giống như trước đây, không cho người khác phản đối.

“Không, ta không về!”

Hữu Nhân không đồng ý, phản kháng lại hắn.

“Nữ nhân này...!”

Hắn xiết chặt nắm tay, thực không thể chịu nổi thái độ của nàng như vậy.

“Đề ta ở lại hoàng cung một tháng, chính người đã đồng ý rồi. Ta mới ở ba ngày, người không thể không giữ lời như thế được!”

Hữu Nhân bình tĩnh nói.

Thuộc Phong bị nàng nói cho tức giận, mặt lúc đỏ lúc trắng, hắn bây giờ là bị gì vậy?

Cầm hòn đá đập vào chân mình à?

“Ta hối hận rồi, nàng hãy nói rõ với bọn họ, là nàng muốn quay về với ta, như vậy đi!”

Hắn bá đạo nói!

Hữu Nhân ngẩng đầu, lạnh lẽo nhìn hắn một lúc lâu, im lặng nhìn!

“Trở về cùng người là ý gì? Chúng ta vẫn phải tiếp tục khắc khẩu như trước đây sao, người vốn không thương ta, hà tất phải cố gắng giữ ta lại làm gì, người vốn biết, chúng ta đã không còn có khả năng.”

Sự tình đều loạn hết cả lên, mọi người trong cung đều biết đều lời ra tiếng vào rằng nàng không được sủng ái mà tự sát, nàng không còn cách nào tự tin đối mặt với hắn, cũng không còn tự tin chết một lần nữa.

“Nàng nói bậy gì vậy? Nàng là nữ nhân của ta, ta không bỏ nàng, nàng vĩnh viễn là người của ta!”

Hắn hướng về phía nàng vẫn đang không có biểu tình gì rống lên.

Tâm tình hần hiện tại rất không tốt, đặc biệt là đối với chuyện của nàng, rất dễ nổi nóng.

“Người có thể xin thái hoàng thái hậu hạ chiếu hủy bỏ quan hệ hôn nhân của chúng ta, sau này sẽ không còn có quan hệ nữa!”

Hữu Nhân nhìn về hướng khác, biểu tình bi thương vô vọng.

Thuộc Phong tức giận đến mức gân xanh nổi lên, bàn tay lớn nắm lại thành nắm đấm, như đề con tức giận trong lòng xuống.

“Nếu người nghĩ người không thể mở miệng được, vậy để ta nói giúp!”

Ngữ khí của Hữu Nhân vẫn như trước, giống như mặt hồ không gợn sóng.

“Nàng đừng hòng lấy chuyện kết thúc hôn nhân ra đe dọa ta, ta tiến cung cũng là vì lo lắng nàng ăn nói linh tinh trước mặt thái hoàng thái hậu,”

Hắn nóng nảy quát.

Nàng... nàng dám nói muốn rời khỏi hắn, khiến hắn không thể nhịn được nữa.

Sắc mặt Hữu Nhân tái nhợt.

“Người lo ta cáo trạng?”

Thuộc Phong chân biếm cười lạnh một tiếng.

“Không phải nàng vẫn luôn muốn điều này ư?”

Quá tức giận khiến hắn mất đi lý trí, lời nói khiến nàng tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Rơi Xuống: Vào Cung Yêu Đường Vụng Trộm (2)

Cứ người người ta ta nói cái gì, hắn không nói, vĩnh viễn không nói.

Nàng càng không ngừng có ý muốn buông tay, càng khiến hắn không ngừng sợ hãi.

“Thì ra, ta trong suy nghĩ của người là như vậy!”

Hữu Nhân lạc lõng hạ hàng mi, nhìn thẳng vào hàng gạch lát đường ngăn người.

Hắn nghĩ nàng trước giờ đều ba hoa không ngừng.

“Ta nghĩ về nàng thế nào quan trọng như vậy sao? Nếu quan trọng như, thì nàng hãy nói chuyện với ta đi!”

Hắn nắm lấy cánh tay nàng, Hữu Nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt to vô thần nhìn lại hắn, rồi lại chậm rãi lắc đầu.

“Không hề quan trọng, cái gì cũng không còn quan trọng nữa rồi!”

“Nàng có ý gì?!”

Hắn lại dò xét.

Hữu Nhân cắn môi dưới, đôi mắt to buồn bã nhìn ra nơi khác, thỉnh thoảng nhìn vào ánh mắt hắn.

“Ta chỉ có một ý...”

Nàng vẫn không nhìn hắn, thái độ lãnh đạm giống như đối với người xa lạ.

Phòng ngự kiên cố trong trái tim, khiến hắn không thể nào bước vào.

“Nhìn ta! Nàng là của ta!”

Hắn đột nhiên nâng mặt nàng lên, hung hăng hôn —

“Ừm...”

Hữu Nhân đột nhiên mở to hai mắt, trừng nhìn nam nhân như dã thú trước mặt.

Nàng cố sống cố chết tránh, nhưng cho dù nàng khoa chân múa tay thế nào cũng là vô dụng với hắn.

Hắn mạnh mẽ giữ lấy hai tay mảnh khảnh của nàng, thô bạo tách hàm răng nàng ra, đầu lưỡi ảm áp mà bá đạo tiến quân thần tốc.

Hữu Nhân bị hãm sâu bên trong, kịch liệt phản kháng ban đầu đã trở thành vô lực, nàng chỉ có thể mặc hắn quăn lầy.

Thứ nàng có thể làm chỉ có thể là kiềm chế bản thân, không để hắn dùng kỹ thuật cao siêu mê hoặc.

Cho đến khi môi nàng bị hôn tới sưng lên, hắn mới buông tha nàng.

Đôi mắt nồng nhiệt nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh băng cùng với đôi gò má ửng hồng của nàng, hô hấp của hắn cũng trở nên gấp gáp nặng nề, chỗ đó cũng bắt đầu có hiện tượng

Thuộc Phong đột nhiên hít sâu một hơi, ôm nàng đến bên bàn nhỏ.

“Ngươi muốn làm gì?”

Hữu Nhân kinh hãi hỏi.

Đôi mắt chứa đầy dục vọng liếc nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng, bàn tay nhanh chóng kéo vạt áo nàng ra.

“Thuộc Phong? Ngươi muốn làm gì?”

Hữu Nhân mượn sức hắn lùi lại phía sau, lộ ra một mảng da thịt lớn ở cổ, đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

“Che cái gì? Có phải là ta chưa từng nhìn qua đâu?”

Hắn dùng vừa sức kéo nàng lại, không cho nàng cản trở hành động cầu dục của hắn.

“Ừ!”

Hắn điên cuồng hôn nàng, nàng cũng bị hắn hôn mà phát ra tiếng rên rỉ.

Hắn nhanh chóng cởi áo nàng ra, động tác nhanh nhẹn đến mức nàng không kịp phản ứng.

Hắn bắt chéo hai tay nàng ra sau lưng, nhân cơ hội tháo yếm nàng ra, ép nàng phải đứng thẳng lưng, để lộ ra hai gò bồng trắng nõn

Đang lúc nàng xanh mặt nhìn cái yếm bị tháo xuống, giọng Thuộc Phong trở nên khàn khàn.

Đó là cảnh xuân xanh là không một nam nhân nào có thể kiềm chế huyết mạch sôi sục

Vòng eo nàng giống như rắn nước dụ dỗ hắn, cộng thêm đôi gò bồng đầy đặn, khiến toàn thân hắn máu huyết chảy ngược lên hết cả.

Hữu Nhân cúi đầu nhìn mình toàn thân lửa lòe, không khỏi thở ra một hơi mạnh.

Hắn cường chế hành động khiến nàng không kịp trở tay, nguy trang mà nàng cố gắng tạo ra trong nháy mắt đã mất tiêu.

Hữu Nhân mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thuộc Phong tràn đầy ham muốn.

Nàng thở hồng hển, cắn chặt môi, mồ hôi từng giọt đọng lại trên thái dương nàng rồi chảy xuống.

Thuộc Phong nheo mắt lại.

“Ta muốn nàng —”

Hắn tuyên bố, ngữ điệu tràn ngập khí phách vương giả.

“Đừng —”

“Đừng là sao?”

Hắn nhướn mày, kỳ quái cười nói, liền sau đó đã khéo léo đặt nàng ở dưới thân mình.

Hữu Nhân ho khẽ một tiếng, bản thân cảm thấy rất xấu hổ, lập tức trở nên căng thẳng.

Thuộc Phong tà tà nhếch môi, cố ý dùng ngón tay của mình cùng với ngón tay của nàng tỷ mỉ miết cánh hoa mẫn cảm đã sưng đỏ.

“Không —”

Hữu Nhân kinh ngạc khi nghe thấy lời kháng nghị của chính mình, không ngờ lại mềm yếu vô lực như vậy, ngược lại còn nghe cực kỳ giống như tiếng rên rỉ!

Nàng nghĩ bản thân mình lúc này giống như nữ nhân yêu kiều dụ dỗ nam nhân, không biết xấu hổ!

“Thuộc Phong, nguoi điên rồi hả? Rốt cuộc nguoi muốn gì? Thả ta xuống!”

Hữu Nhân không thể kiềm chế được tiếng hét kinh hãi.

Hắn trừng mắt liếc nàng một cái, đuôi mày nhếch lên.

“Ta muốn nàng, ngay từ đầu, đã nói rất rõ!”

Hắn đột nhiên ôm nàng từ bàn nhỏ đi vào bên trong, để nàng nằm tư thế úp sấp.

“Nguoi -”

Hữu Nhân kinh hãi trừng to đôi mắt “Đây là trong hoàng cung, làm sao nguoi có thể làm càn như vậy?”

Hữu Nhân luống cuống khi thấy vẻ mặt hung hăng của hắn, nàng biết hắn nói thật.

“Cho nên ta muốn đưa nàng về!”

Ngay cả việc bản thân vui vẻ cùng nàng cũng phải lén lút, hắn quả thực là chịu không nổi!

Nhưng mà nữ nhân đáng ghét này lại muốn đối đầu với hắn, hôm nay không có được nàng hắn sẽ không bao giờ có thể thỏa mãn.

“Nguoi, nguoi có biết là ta chỉ cần kêu lên một tiếng là nguoi sẽ bị bắt vào ngục không!”

Hữu Nhân nhú chặt mày, ngẩng đầu nhìn thẳng mặt hắn.

“Tốt nhất là nàng nên kêu lớn tiếng hơn một chút, như vậy ta sẽ nhanh chết hơn! Vừa hay có thể như nguyện của nàng, sớm làm quả phụ!”

Hắn cuồng nịnh nhìn nàng, cười nhạt một tiếng, hoàn toàn thờ ơ với “uy hiếp” của Hữu Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Rơi Xuống: Vào Cung Yêu Đương Vụng Trộm (3)

Edit + Beta: Dực

:v Mổ dỉ ứng H nên chương này bị làm thao thì mọi người thông cảm nha :v ngây thơ cũng khổ lắm :v

Hắn biết nàng sẽ không gọi người tới, nếu như trong lòng nàng còn hắn!

Quả nhiên Hữu Nhân yên lặng trở lại, tuy không đẩy ra nữa, nhưng vẫn cắn chặt môi, không để bản thân phát ra một tiếng kêu nào.

Điều này chứng tỏ —

Nàng không muốn để người khác phát hiện ra hắn?

Thuộc Phong đặt nàng dưới thân.

“Sao? Nàng không muốn trở thành quả phụ sớm như vậy hả?”

Thuộc Phong cười hai tiếng, cố ý chà xát hai nụ hoa của nàng, cho tới tận khi chúng nở rộ.

“Ngươi, vô lại!”

Hữu Nhân nói qua kẽ răng, âm thanh rất khẽ, nhưng khẩu khí rất nặng.

“Ta vô lại, nhưng nàng thích!”

Hắn cười tà, lại bắt đầu hôn môi cùng má lúm đồng tiền của nàng.

Hữu Nhân nhắm chặt mắt, mím chặt môi, vô lực nghiêng đầu tránh né cái hôn của hắn

Thấy bộ dạng bị chiếm giữ của nàng, Thuộc Phong hài lòng hơi nhếch môi lên cười.

“Vĩnh viễn nhớ kỹ, nàng là của ta!”

Hắn cường thế tuyên bố, thuận thế vùi đầu vào đôi gò bồng cao ngất của nàng.

“Ừm...”

Hữu Nhân bối rối, lắc đầu, lưng truyền đến một cảm giác mát lạnh.

“Đừng như vậy!”

“Ta thích thế!”

Cơ thể to lớn của hắn đè lên cơ thể trắng tuyết của nàng.

Đột nhiên tay hắn bừa bãi miết hai cái khiến hơi thở của nàng gấp hơn.

Hắn thoải mái hưởng thụ.

“Đừng...”

Nàng đau khổ nhích người, e lệ trước cái nhìn của hắn.

“Điều này cũng không tới lượt nàng nói!”

Thuộc Phong vươn tay phải mở bàn tay trái của nàng để tránh việc nàng lộn xộn lại đụng tới vết thương của chính bản thân, tay kia luồn xuống váy nàng.

Động tác của hắn rất thành thực, nhân lúc nàng không kịp trở tay mà luồn tay vào.

Cánh hoa ướt át như ẩn như hiện trong quần lót.

Thuộc Phong chuẩn bị vươn tay đẩy khe ẩm thần bí ra, quả nhiên hai cánh hoa ngượng ngùng khép kín trước mặt hắn.

Hữu Nhân cảm thấy bản thân sắp không trụ được nữa.

“Đừng, đừng nhìn...”

Nàng liều mạng lắc đầu, nhưng vẫn không dám lớn tiếng.

“Nói nàng yêu ta, ta sẽ không nhìn!”

Hắn dò xét, ra điều kiện với nàng.

Hữu Nhân cắn chặt môi, không... nói nữa chữ.

Nàng đã tự thề với bản thân là sẽ không bao giờ thương hắn nữa, cũng không bao giờ nói... yêu hắn nữa.

“A, vẫn còn cứng như vậy!”

Hắn nhếch môi, tà tà cười, đồng thời ngón tay cũng gầy hoa hạc nhỏ.

Toàn thân Hữu Nhân giống như bị điện giật, không ngờ điều này lại câu dẫn hắn.

Cởi quần lót, vật nam tính của hắn đặt ở nơi tư mật của nàng, chuẩn bị động thân.

Hữu Nhân cuồng quýt, nghiêng đầu qua một bên, giống như sợ điều gì đó.

Hắn cười nhẹ, ép nàng phải cảm lấy “hắn”.

“Rất nóng phải không? Cảm nhận lễ vật ta mang đến cho nàng đi!”

Kéo quần lót của nàng xuống, tiến vào trong cơ thể nàng, hắn chú ý tới sắc mặt tái nhợt của nàng, không hề có chút vui thích nào.

Đối diện hắn là một cơ thể trắng nõn tinh khiết đến chói mắt.

Cũng không chần chừ nữa, hắn nhanh chóng vùi vào trong cơ thể nàng —

“Ách —”

Nàng thở gấp, không khỏi hít vào một hơi.

Hắn bị sao vậy?

Nàng luôn có cảm giác hắn gấp gấp hơn bình thường.

Trước đây hắn luôn biết kiềm chế, lần nào cũng là nàng chịu thua trước, nhưng mà đêm nay, phải nói là hắn cũng quá nhanh.

Rốt cuộc thì hắn bị làm sao vậy?

“Đau không?”

Hắn ở trong nàng, lồng ngực thở gấp một tiếng, giống như đang kiềm chế gì đó rất khổ sở.

Hữu Nhân nghiêng chặt hàm răng, không nói một lời, cố ý không nói chuyện với hắn.

Hắn thô lỗ cưỡng ép nàng như vậy, nàng tức giận, hơn nữa còn là vô cùng tức giận.

Thuộc Phong hừ khê một tiếng, bắt đầu cẩn thận ra vào.

“Như thế này sẽ không đau!”

Hắn cũng không trách cứ nói, khuôn mặt anh tuấn hiện ra nụ cười sùng nịnh.

Hắn bắt đầu thuận lợi ra vào.

“Phong...”

Bị sự dịu dàng đột ngột của hắn làm cho mê muội, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo như nước của nàng.

Với kỹ thuật thuần thực của hắn, cơ thể Hữu Nhân dần nóng lên, cơ thể mềm mại ý loạn tình mê cũng phối hợp đồng đưa với nhịp chạy nước rút của hắn.

Thuộc Phong nâng chân nàng lên, để nàng sát lại gần mình hơn, tiếp tục chạy nước rút trong cơ thể nàng, càng nhanh càng sâu hơn.

“Phong. ta... a —”

Nàng kêu khóc chói tai, nhưng hắn vẫn cố chấp đi vào, không để ý tới lời cầu xin của nàng, giữ lấy nàng thật lâu...

Cuối cùng, Thuộc Phong gầm nhẹ một tiếng, một dòng mầm mống nóng bỏng chảy vào trong cơ thể Hữu Nhân, cơ thể nàng cũng mềm nhũn ra.

“Mệt lắm sao?”

Thuộc Phong ôm lấy cơ thể đầy mồ hôi của nàng.

Trong lúc cảm xúc quá mãnh liệt hắn đã bắn ra hết, hắn thở hổn hển, môi mọng dịu dàng đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một nụ hôn.

Chương 261: Rơi Xuống: Chia Tay Buồn Bã (1)

Edit + Beta: Dực

“Ngươi sẽ gặp phải báo ứng!”

Hữu Nhân nói, sắc mặt ửng hồng lại pha thêm phần hận.

Thuộc Phong nhếch miệng cười, không nói một lúc lâu.

Báo ứng của hắn không phải chính là nàng sao?

“Ngươi cười gì?”

Hữu Nhân tức giận tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn lúc hồng lúc trắng, môi cũng bắt gặp cong lên.

Tay Thuộc Phong luôn qua nách nàng xoa nắn.

“Nàng cũng quá ngây thơ rồi, trượng phu muốn thê tử của mình đâu phải chuyện kinh thiên động địa gì, cho dù nàng có đi tới tận chân trời cũng không có ai đòi lại công đạo cho nàng đâu!”

“Ngươi, ngươi, đồ lưu manh!”

Nàng thấp giọng mắng, cố gắng gỡ tay hắn ra, không cho hắn “ăn” đầu hũ của nàng.

Nhưng trái lại với mong muốn của nàng, hắn lại khóa chặt nàng trong lồng ngực ấm áp.

“Nhưng mà nàng thích ta lưu manh như vậy, một người nguyện đánh, một người nguyện ở bên, chúng ta hợp đôi vô cùng.”

Hắn chống chế đùa lại nàng, gương mặt nàng liền ửng đỏ.

“Ngươi, ngươi bậy bạ! Ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa!”

Hữu Nhân bị hắn nói cho xấu hổ, một câu nói đơn giản cũng phải chia thành hai phần.

“Không nói thì làm chuyện khác vậy, ta cũng không ngại đâu!”

Thuộc Phong lại áp mình lên cơ thể nàng, cơ thể cao to đè lên cơ thể mềm mại của nàng.

Đột nhiên hắn vui đùa vào giữa hai chân nàng.

“Thuộc Phong, ngươi lại...?”

Nàng kích động đến mức toàn thân như bị giật điện.

“Không vui sao?”

Hắn tà ác cười nhẹ, đầu lưỡi tinh xảo bắt đầu liếm láp...

Đột nhiên đầu lưỡi hắn tiến vào trong cơ thể nàng.

Nàng cong người, toàn thân chấn động, từng trận như muốn phát điên lên.

“Còn muốn không?”

Hắn tà ác hỏi nàng.

“Ta...”

Hữu Nhân đau khổ giãy dụa, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Không muốn?”

Hắn tà ác cười tà, dùng giọng nói dịu dàng đầu độc nàng.

“Muốn...”

Lời vừa nói ra nàng đã hối hận, nàng quả thực không thể tin nổi lời này, giọng nói này là phát ra từ chính miệng nàng.

Nhưng mà nàng quả thực không chống đỡ nổi, chỉ có để mặc hắn.

“Nói nàng nguyện ý trở về cùng ta, ta lập tức cho nàng!”

Hắn dịu dàng dụ dỗ nàng, bức bách nàng theo ý của hắn.

“Ta...”

Nàng thở gấp, cố sức cắn môi dưới.

Ý thức hỗn loạn, cuối cùng cũng không hoàn toàn vỡ nát, lóe lên một tia lý trí.

“Không... không thể... ta không thể nói...”

Thuộc Phong giận tái mặt, không hiểu nàng còn vương mắc cái gì.

Với phản ứng ban đầu của nàng, rõ ràng là nàng muốn, nhưng tại sao lại nói là “không”?

“Nàng có thể!”

Hắn nhẹ nhàng xoa tiểu huyệt của nàng.

“Đồng ý với ta, ngày mai nàng đi nói với thái hoàng thái hậu rằng nàng muốn trở về phủ cùng ta, được không?”

Hắn tiến thêm một bước, thì thầm dụ dỗ muốn nàng đồng ý.

“Ta, không thể...”

“Tại sao lại không thể?”

Hắn nhìn không được con giận, bất giác nói lớn hơn khiến Hữu Nhân tỉnh lại.

“Ngươi cần lựa chọn nữ nhân mà ngươi thích, ta sẽ không cản ngươi, trả lại tự do cho ngươi, không phải tốt hơn ư?”

Hữu Nhân mờ mắt, yếu ớt nói.

“Chết tiệt! Ai muốn cái thứ tự do đáng ghét này!”

Hắn ghé vào cơ thể mềm mại của nàng trong ngực mình nói

Tự do hắn muốn trước đây bây giờ trong mắt hắn không đáng giá bằng một cái lông chân.

Nếu như có lựa chọn, hắn thà để nàng bám chặt lấy, trở lại khoảng thời gian nàng bám chặt lấy hắn không cách nào gỡ ra được!

“Ngươi...”

Hữu Nhân quay qua mở to mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn nhìn nàng có chút không giống trước đây, nhưng nàng không hiểu được tại sao hắn lại thay đổi như vậy.

Hắn muốn nàng? Chỉ bởi vì hắn muốn nàng? Không phải vì lợi ích, cũng không phải vì không có cách nào để ăn nói với người khác?

Trong lòng nàng bắt đầu dao động, nàng thừa nhận bản thân không thể cưỡng lại những lời ngọt ngào của hắn, nhưng nàng lại không dám tùy tiện một lần nữa.

“Ta phải nhanh đưa nàng trở về!”

Hắn đột nhiên nói, khiến nàng đỏ mặt mới hài lòng cười một cái.

Hắn thì thào như vậy giống như tự thề với chính bản thân vậy.

Nàng nhìn hắn, giống như ngay lập tức xô hắn ra, nhưng trong lòng lại không như vậy.

“Người có rất nhiều nữ nhân, hà tất gì cứ phải gượng ép bản thân muốn ta?”

Nàng hờ hững liếc mắt, biểu hiện trên mặt cũng không hề gợn sóng, căng thẳng... nghe câu trả lời của hắn.

Thuộc Phong nhìn thẳng vào mắt nàng, cơ ngực bắt đầu phập phồng.

“Ngươi, bởi vì... Ta thích cơ thể nàng.”

Hắn vội vàng né tránh cái nhìn của nàng, luống cuống lại tìm ra cái lý do rách nát như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Rơi Xuống: Chia Tay Buồn Bã (2)

Edit + Beta: Dực

Trong lòng Hữu Nhân khó chịu, thì ra hắn thay đổi là vì vậy.

Đêm khuya lên tiến vào hoàng cung, cũng chỉ là vì tham luyến cơ thể nàng.

Hắn “thương thức” nàng, hoàn toàn chỉ dừng lại trên da thịt nàng.

“Ta, sẽ không đi với người!”

Nàng không mở mắt, kiên quyết nói.

Cũng là tự nói với bản thân không được để hắn đạt được bất cứ mong muốn gì từ nàng, hiện tại sự thực đã ở ngay trước mắt, nàng một mực chờ đợi cuối cùng chỉ đổi lại được cái hiện thực khiến người khác tổn thương này.

Khuôn mặt tuấn tú của Thuộc Phong nhăn nhúm lại, hắn trừng mắt nhìn lại nàng.

“Nàng không theo ta về, chẳng lẽ còn muốn ở lại trong cung nói hết chuyện của chúng ta hả? Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nàng đừng nói với ta là nàng định ở đây kiếm chuyện với ta!”

Thái độ ngoan cố của nàng khiến hắn hận không thể tự tay bóp cằm nàng lại.

“Ta không hề nghĩ đến việc nói xấu người với người khác, ngươi không cần phải nghĩ ta xấu xa như vậy! Ta sẽ không, hơn nữa là vĩnh viễn không bao giờ làm như vậy!”

Hữu Nhân mở to hai mắt, kích động nói rõ.

Nàng không thể lý giải nổi tại sao hắn lại nghĩ nàng như vậy.

Nhưng mà, rốt cuộc thì nàng cũng thực sự hiểu hắn lên vào hoàng cung nhìn nàng là vì gì —

Trước tiên là vì cơ thể nàng, thứ hai cũng là quan trọng nhất chính là tránh nàng gây phiền phức cho hắn, ảnh hưởng đến đường danh lợi của hắn.

Nàng thật buồn cười, nàng còn mong chờ cái gì nữa...

“Chết tiệt, ta phải làm nàng đáp ứng mới thôi!”

Động tác của hắn thô bạo hơn, khom lưng tiến thẳng vào cơ thể nàng.

“A —”

Hữu Nhân cảm giác bên trong đầy ứ, đột nhiên bị kích thích hết âm lên.

Hắn liên tục ra vào không thương tiếc, giữ chặt lấy cơ thể nàng.

Thuộc Phong nắm lấy hai gò bồng mềm mại trước ngực Hữu Nhân, động tác tuy rằng vẫn còn có chút thô lỗ, càng không nói đến dịu dàng, nhưng mà hắn cố gắng nâng cơ thể nàng lên, để cổ tay nàng không phải chịu quá nhiều sức nặng.

“Nhanh một chút, nói nàng nguyện ý đi!”

“Không!”

Nàng vô lực lắc đầu, bị hắn khống chế, không ngừng ở trước mặt nàng ép nàng vòng quanh.

Hắn... tại sao lại không hiểu vậy?

Tôi bước đường này rồi, không phải là chỉ cản trở về cùng hắn là có thể giải quyết hết mọi chuyện được.

Vĩnh viễn rời khỏi hắn, mặc hắn dây dưa cùng nữ nhân khác, đây chính là cực hạn của việc dễ dàng tha thứ của nàng.

Thuộc Phong bóp chặt nụ hoa hồng phấn.

“Nữ nhân này! Nàng còn muốn như thế nào?”

Tránh một tay bóp chết nàng, hắn đánh mạnh tay sang một bên, chiếc giường kéo kẹt kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 263: Rơi Xuống: Tứ Chỉ Hưu Thư (1)

Edit + Beta: Dực

Nàng quật cường, ngoảnh mặt sang một bên, lặng lẽ khóc.

Lần này Thuộc Phòng thực sự nổi giận, hơn nữa là còn vô cùng tức giận.

Hắn không nói nhiều nữa, ánh mắt ánh lên sự hung ác, thô lỗ trên người nàng.

Xong việc, hắn xoay người xuống giường, mặc đồ gọn gàng, lạnh lùng rời đi.

Chỉ còn lại một mình nàng trên giường chần chệm lộn xộn đã qua triển miên.

Hữu Nhân mờ mịt nhìn về phía hắn rời đi.

Cái gì biến đi, quả thực cũng đã biến đi.

Kẻ đau lòng vĩnh viễn chỉ có mình nàng.

Trái tim vốn thiếu chút nữa bị đánh bại, lần này, bất luận thế nào cũng phải dựng cao thành lũy.

“Thiên Ân, Ánh Tuyết, các con đừng náo loạn, mau ra ngoài chơi cùng Vương công công đi!”

Ân Sương đang mang thai, cố gắng khom người ngăn hai huynh muội sinh đôi cứ quần quýt lấy thái hoàng thái hậu vui đùa âm ỉ.

“Không sao đâu, Sương nhi, ai gia đã từng này tuổi rồi, điều mong muốn nhất chỉ là hưởng thụ thú vui tuổi già cùng con cháu vui đùa thôi!”

Thái hoàng thái hậu vuốt cặp má phúng phính của hai đứa cháu nội, rất vui vẻ

“Nhưng mà hai tiểu tử này chơi đùa không có chừng mực, còn lo chúng làm phiền người!”

Ân Sương bất đắc dĩ nhìn hai đứa con chơi đùa hăng đến mức mặt mũi ửng hồng mồ hôi chảy ròng ròng, ánh mắt ánh lên vẻ yêu thương của một người

mẹ.

“Không sao, cứ để chúng chơi với ai gia, ai gia không phiền!” Thái hoàng thái hậu quay sang hai đứa cháu nhũ đầu mảy “Hai cháu của ta, các con nói xem có đúng không?”

Long Thiên Ân và Long Ánh Tuyết ăn ý trộm liếc mắt, sau đó ngây thơ gật đầu, ánh mắt khẩn cầu nhìn Ân Sương

“Nha! Mẫu hậu, con sẽ ngoan ngoãn!”

Chúng quay sang mở chiếc miệng nhỏ nhắn nịnh nọt Ân Sương, vẻ tươi cười hiện lên trên khóe miệng hồn nhiên, hai huynh muội sinh đôi luôn có cảm ứng lẫn nhau, không cần bàn qua cũng có thể trăm miệng một lời được.

Ân Sương mang một bụng to như vậy, cung chiều lắc đầu, cười nhìn hai đứa con hưng phấn lau mồ hôi.

“Thái hoàng thái hậu, hoàng hậu nương nương, Hữu Nhân quận chúa nói muốn cầu kiến hai người, hiện đang ở ngoài cung chờ.”

Vương Năng Đức đang muốn đưa tiểu hoàng tử và tiểu công chúa ra ngoài, nhân tiện ra bẩm báo với Hữu Nhân đang chờ bên ngoài luôn.

“Ha? Là tiểu nha đầu Hữu Nhân? Mau đưa nó vào đây, ai gia cũng muốn gặp nó!”

Thái hoàng thái hậu cực kỳ hiền lành nhưng không hề mất đi tôn nghiêm của một bậc trưởng bối, trước đây Long Thiên Giới để ý tới Ân Sương cũng một phần là bà chỉ điểm.

“Vâng!”

Vương Năng Đức nghe lệnh xoay người mời Hữu Nhân vào.

Hữu Nhân hành lễ với hai người, xét về vai vế cũng cao hơn, Hữu Nhân hành lễ, cho nên Ân Sương cũng quay lại hành lễ với nàng.

“Hữu Nhân, mau tới đây, tới bên cạnh đi!”

Thái hoàng thái hậu vẫy tay với Hữu Nhân.

“Vâng!”

Hữu Nhân cúi đầu đi tới bên cạnh thái hoàng thái hậu.

Ân Sương cười với Hữu Nhân, nàng cũng rất thích muội muội này, nói chuyện với Hữu Nhân rất hợp, vốn nghĩ nàng là một vô nương vô tư, không ngờ nàng lại nghĩ tới chuyện tự sát.

Lúc đó nghe Thiên Giới nói chuyện này, nàng vẫn muốn hấn nói lại lần nữa mới dám xác định mình không nghe nhầm.

Hữu Nhân xấu hổ cười lại với Ân Sương, ánh mắt rơi xuống hai nhóc tỷ xinh xắn phân nộn trước thái hoàng thái hậu, đáy mắt xẹt qua một tia ước ao.

Nàng vốn cũng có một đứa con đáng yêu như vậy.

“Thiên Ân, Ánh Tuyết, mau ra chào bà cô (*) nào!”

(*) cô của mẹ

Ân Sương dịu dàng nhắc nhở hai con.

Hữu Nhân ngẩn người, mỗi lần bị hai đứa nhỏ nhìn, nàng lại cảm thấy không được tự nhiên.

Nàng ngay cả con cũng không có, vậy mà đã thành bà cô của hai đứa nhỏ ba tuổi.

“Hữu Nhân, hôm nay đột nhiên tìm ai gia, có chuyện gì quan trọng sao?”

Thái hoàng thái hậu cho Vương Năng Đức đưa hai huynh muội Thiên Ân và Ánh Tuyết ra ngoài, kéo Hữu Nhân lại.

“Ta...”

Hữu Nhân nhìn quanh một chút, muốn nói rồi lại thôi.

“Hữu Nhân, có gì thì muội cứ nói, chúng ta ở đây, đừng ngại!”

Ân Sương dịu dàng cười nói.

Hữu Nhân nhíu chặt mày, dường như phải lấy rất nhiều dũng khí, mới có thể đưa ra quyết định.

“Ta muốn thỉnh cầu đi hạ chi, ban cho ta hưu thư giải trừ quan hệ hôn nhân giữa ta với Thuộc Phong!”

Nàng hít sâu một hơi mới nói hết lời.

“Cái gì?” Thái hoàng thái hậu nghe xong lập tức nhướn mày “Con muốn ta ban chiếu thư giải trừ hôn nhân giữa hai người?”

Hữu Nhân nhìn về mặt kinh ngạc của thái hoàng thái hậu gật đầu.

“Đúng là như vậy, xin đi thành toàn cho con!”

Một lời vừa nói hết, tâm tình nàng lại trở lại bình thường, không hề lúng túng.

“Nhân nhi, còn đừng xúc động quá được không? Hôn nhân là chuyện đại sự, không phải trò đùa, nếu như tiểu tử Thuộc Phong kia biết hối cải, biết nhận lỗi là tốt rồi, nên... cho hắn một cơ hội nữa xem?”

Thái hoàng thái hậu mặc dù cũng giận Thuộc Phong, nhưng bà cũng muốn phu thê bọn họ hòa thuận, nên cũng nói vài lời tốt cho tiểu tử Thuộc Phong này.

Hữu Nhân cúi đầu, tay nhỏ túm lấy làn váy.

Trầm mặc một lát, nàng mới mở miệng.

“Lòng con đã quyết, mong đi cho phép!”

Lòng nàng đã chết, cộng thêm đêm qua hắn vào cũng nói với nàng những lời như vậy, nàng càng không còn gì để níu kéo nữa.

Nếu như bọn họ không còn là phu thê trên danh nghĩa nữa, thì hắn sẽ không còn bất cứ lý do nào để xâm phạm nàng, khiến nàng tổn thương một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Rơi Xuống: Tứ Chỉ Hưu Thư (2)

Edit + Beta: Dực

“Vậy...” Thái hoàng thái hậu nhìn xuống nàng “Thực sự không xem xét lại sao?”

“Đúng vậy, Hữu Nhân, muội nên làm rõ mọi chuyện trước khi giải trừ hôn nhân phải không?”

Ân Sương cũng khuyên.

“Không cần lo lắng nữa, ta cũng đã nghĩ rất lâu rồi, đây đúng là lối đi tốt nhất cho cả ta và Thuộc Phong.”

Nàng kiên trì.

Thái hoàng thái hậu nhíu mày.

Là bà làm chủ hôn sự này, hôm nay trở thành tàn cục như vậy, trong lòng bà cũng không thể bình tĩnh được.

“Nhưng —”

“Hoàng tổ mẫu!”

Ân Sương chạm nhẹ vào đầu vai thái hoàng thái hậu dịu dàng ngăn lời khuyên nhủ của bà.

“Nếu Hữu Nhân đã kiên quyết như vậy rồi, thì người cũng nên thuận theo ý nàng!”

“Sương nhi!”

Thái hoàng thái hậu kinh ngạc mở to mắt, không hiểu vì sao nàng lại thay đổi ý kiến.

Ân Surong đứng sau lưng Hữu Nhân, len lén nháy mắt với thái hoàng thái hậu, chậm rãi nói.

“Quan hệ phu thê nào có thể lôi kéo để kéo dài, hoàng tử mẫu nên chấp nhận yêu cầu của Hữu Nhân, để bọn họ có thể sớm kết thúc cuộc hôn nhân không vui vẻ này.”

Thái hoàng thái hậu nhìn cái nháy mắt của Ân Surong, chỗ hiểu chỗ không.

“Cái này... vậy được rồi!”

Bà nghi hoặc ý kiến của Ân Surong.

“Đa tạ ân điển của thái hoàng thái hậu.”

Hữu Nhân cúi đầu tạ ơn, gương mặt trắng bệch.

“Không cần cảm tạ ta, ai!”

Thái hoàng thái hậu than thở, tâm tình cũng cảm thấy mất mát đôi chút.

“Đi và Ân Surong tỷ tỷ cứ từ từ nói chuyện, Hữu Nhân cáo lui trước!”

Nàng hờ hững lui ra, khuôn mặt xinh đẹp không biểu tình của nàng không thể phát hiện ra một chút lo lắng trong nội tâm.

“Sao con lại muốn ta đáp ứng thỉnh cầu của Nhân nhi?”

Hữu Nhân vừa rời khỏi, thái hoàng thái hậu đã không nhận được mà hỏi Ân Surong.

“Hoàng tử mẫu, người đừng gấp, con đã có tính toán riêng rồi.”

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Ân Surong lộ ra vẻ tươi cười kỳ lạ.

“Tính toán?” Thái hoàng thái hậu càng không hiểu “Là sao?”

Ân Surong cười tình nghịch.

“Surong nhi hỏi người một vấn đề được không?”

Thái hoàng thái hậu hơi nhíu đầu mày.

“Con hỏi đi.”

“Người nghĩ, Thuộc vương gia có động tâm với Hữu Nhân không?” Ân Surong giống như đã biết trước mỉm cười nói.

Thái hoàng thái hậu ngẩn ra, không trả lời luôn.

“Nhưng mà con biết, Thuộc vương gia đã động tâm với Hữu Nhân rồi, thậm chí còn sâu nặng hơn cả tưởng tượng của chúng ta nữa!”

Ân Surong thấy vậy liền nói rõ đáp án của mình ra.

Lúc này, thái hoàng thái hậu nhíu chặt mày.

“Vì sao con biết Thuộc Phong có cảm giác với Hữu Nhân, vì sao vừa nãy còn lại giật dây ta đồng ý với thỉnh cầu của Hữu Nhân? Hai người một khi đã xa nhau rồi, còn có thể đưa bọn họ trở về bên nhau?”

“Cũng không hẳn...” Ân Surong thông minh cười khê “Nếu như là chàng có tình, nàng có ý thì chẳng sao cả đúng không? Lắm như vậy chỉ đơn giản là để gỡ bỏ khúc mắc giữa hai người thôi, nếu như Thuộc Phong có tình nghĩa với Hữu Nhân, hẳn đương nhiên là không bao giờ từ bỏ ý định của mình, càng làm tới hấn càng không chịu, Hữu Nhân cũng có thể cảm nhận được tâm ý của hấn, hai người cũng có thể hóa hận thành hòa, gương vỡ lại lành.”

Ân Surong nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Hữu Nhân, biết nàng không đơn giản chỉ là giận hờn, mà nàng thực sự đã nản lòng thoái chí.

Nhưng mà nghe hoàng đế tướng công của nàng thuật lại, Thuộc Phong cũng không phải là vô tình với Hữu Nhân, bằng không sẽ không bởi vì muốn làm bạn với Hữu Nhân mà không lên triều nửa tháng. Hấn vốn đang là kẻ chiến tích đầy mình, cơ hội thăng quan tiến chức rất lớn, đột nhiên lại xin nghỉ, cơ hội được đề cử tốt như thế cũng bỏ qua.

Hiện tại, Hữu Nhân đã hoàn toàn thất vọng về Thuộc Phong, mà tính tình Thuộc Phong lại cao ngạo, là kẻ không biết biểu đạt cảm xúc, nếu là Hữu

Nhân trước đây, chỉ cần dịu dàng một chút là có thể bù đắp, nhưng mà Hữu Nhân hiện tại lạnh băng như vậy, không dùng biện pháp mạnh thì e rằng ngăn cách vô hình giữa hai người không thể nào mà loại bỏ được.

“Quả là diệu kế! Chúng ta nên thử xem tâm ý của tiểu tử Thuộc Phong kia thế nào!”

Thái hoàng thái hậu nghe Ân Sương nói xong, đột nhiên híp mắt lại, không khỏi khoa trương nói.

Xem xem!

Cho tên tiểu tử Thuộc Phong biết được, gùm càng già càng cay là thế nào!

(*) này là kế của cháu dâu bà mà. .v

Trong đình nghỉ mát ở Ngự Hoa viên, thái hoàng thái hậu thân nhiên châm trà tự uống, hai tiểu tỳ cung kính đứng hai bên.

“Thái hoàng thái hậu, Thuộc vương gia tới.”

Một tiểu thái giám vào tâu.

“Truyền!”

Thái hoàng thái hậu giơ tay lên vuốt nếp gấp ở vạt áo.

Thuộc Phong theo tiểu thái giám đi vào, vóc dáng vốn đã cao lớn lại càng thêm hiên ngang.

“Tới rồi?”

Thái hoàng thái hậu nheo mắt.

“Vâng, không biết thái hoàng thái hậu tìm thần có việc gì?”

Thuộc Phong hành lễ qua loa, gương mặt anh tuấn vẫn lạnh lùng như thường.

Thái hoàng thái hậu cười thâm —

Chẳng trách Nhân nhi chịu không nổi.

“Chuyện cũng đơn giản thôi, chính là vì chuyện hôn nhân của ngươi và Hữu Nhân.”

Bà nói thẳng vào trọng tâm cuộc nói chuyện này.

Thuộc Phong nhú mày.

“Chuyện hôn nhân của ta và Nhân nhi được thái hoàng thái hậu làm chủ cũng đã hoàn thành.”

“Ai gia có thể không biết chuyện hôn nhân của ngươi thành rồi ư?”

Bà buồn cười nói, đặc biệt chú ý tới ánh mắt của hắn trong phút chốc trở nên hung hãn.

“VẬY, Ý CỦA THÁI HOÀNG THÁI HẬU LÀ GÌ?”

Ánh mắt u tối của hắn dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Rơi Xuống: Cố Gắng Thực Hiện (1)

“Chỉ là trước đây không ngờ bây giờ lại loạn như vậy, ai gia phải xem lại!”

Thái hoàng thái hậu nhíu đầu mày, thu lại tất cả biểu tình dù là nhỏ nhất của Thuộc Phong vào trong mắt.

“Loạn thế nào, dù sao thì cũng mong thái hoàng thái hậu nói rõ một chút!”

Bộ dạng lãnh tĩnh của hần hoàn toàn biến mất, khẩu khí nói chuyện với thái hoàng thái hậu cũng có chút vô lễ.

Thái hoàng thái hậu liếc mắt nhìn Thuộc Phong.

“Ai gia, đã đáp ứng một yêu cầu của Nhân nhi, quyết định hạ chiếu giúp ngươi hưu thê.”

Bà nhàn nhã nói, thuận miệng nhấp một ngụm trà.

“Ai muốn người giúp ta hưu thê?”

Thuộc Phong nhin không được quát lạnh, bất chấp đối phương là người cao quý cỡ nào.

Bộ dạng gắt gỏng lúc này hoàn toàn không giống với bộ dạng điềm tĩnh thường ngày của hần.

“Ai gia có thể ban Nhân nhi cho ngươi, đương nhiên cũng có thể thu lại!”

Thái hoàng thái hậu cả giận nói.

Thuộc Phong cũng trừng lớn mắt.

“Dựa vào cái gì? Nàng là nữ nhân của ta!”

“Làm càn! Ai dạy ngươi nói với ai gia như vậy? Ngươi hại nàng cắt mạch tự sát, làm sao ai gia có thể tiếp tục để nàng ở lại bên cạnh ngươi?”

Ngữ khí của thái hoàng thái hậu nặng thêm, trong lòng cũng khá hài lòng về phản ứng của hần.

Sương nhi nói quả nhiên không sai, hần quả thực có quan tâm tới Hữu Nhân.

Cái tên tiểu tử đến chết vẫn còn mạnh mẽ này, biết điều một chút có phải tốt hơn không? Còn ép bà phải dùng kế khích tướng.

“Là nàng yêu cầu như vậy?”

Thuộc Phong dò xét, ánh mắt tối dần.

“Không sai!”

Thái hoàng thái hậu nhàn nhã đáp.

“Ta không đồng ý!”

Hần rống to lên, hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

“Chuyện này không phải do ngươi nói đồng ý hay không đồng ý là được, ta đã cho phép, hơn nữa cũng hạ chỉ ngay lập tức!”

Bà vẫn bình tĩnh, thái độ không cho phép người khác đàm phán.

Thuộc Phong nhíu chặt lông mày, không phục liếc nhìn về mặt “đương dương tự đắc” của thái hoàng thái hậu, lập tức phất tay áo xoay người —

Có chết hần cũng phải tìm nàng hỏi cho rõ ràng, tại sao lại không để ý đến lời cảnh cáo của hần, lại làm ra chuyện hoang đường này sau lưng hần!

“Đứng lại!” Thái hoàng thái hậu gọi hần.

“Ngươi muốn đi đâu? Muốn tìm Nhân nhi tính sổ?”

Bà nhướn mày, bình tĩnh cười hỏi.

Thuộc Phong đứng lại, nắm chặt nắm tay, một lúc lâu cũng không nói lời nào.

“Ta khuyên ngươi, nếu ngươi vẫn còn muốn bù đắp lại cho Nhân nhi, thì nên nghe lời khuyên này của ai gia. Nếu ngươi vẫn muốn Nhân nhi càng thêm thất vọng về người, thì ngươi cứ việc đi quấy rối nàng.”

Phía sau Thuộc Phong vang lên ngữ điệu êm ái cùng với tiếng thổi hơi trà của thái hoàng thái hậu.

Hắn quay phân nửa khuôn mặt tuần tú lại, lông mày lại nhíu chặt, ngay cả ánh mắt mãnh liệt cũng tối lại.

“So với việc đang tức giận mà đi tìm Hữu Nhân thì bây giờ người ở đây ngoan ngoãn nghe ta nói chuyện, có phải là sớm đoạt được trái tim giai nhân không?”

Thái hoàng thái hậu vẫn thản nhiên nói.

Nếu như hắn thông minh thì cũng không khó để hiểu được ám chỉ của bà.

Khuôn mặt Thuộc Phong co giật kịch liệt, hắn sững người tại chỗ, hiểu được ý tứ của thái hoàng thái hậu.

Nhưng mà bù đắp lại trái tim của giai nhân... là thế nào?

“Vương gia! Vương gia! Hôm nay người trở về nhanh vậy, nhìn sắc mặt người không tốt, có phải là tiền cung đã gặp chuyện gì rồi không?”

Tần Tương bước nhanh theo Thuộc Phong, gần như là chạy theo.

Hắn thật vất vả đứng ở cửa vương phủ chờ Thuộc Phong trở về, có vẻ như Thuộc Phong đang suy nghĩ cái gì đó, đi vượt qua hắn mà cũng không nhìn hắn một cái.

Thuộc Phong đột nhiên ngừng bước, quay lại nhìn Tần Tương.

“Người nói xem, nữ nhân thích cái gì?”

“A?”

Tần Tương bị Thuộc Phong hỏi một vấn đề quá đột ngột, ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm.

Vương gia bị gì vậy? Tự nhiên lại hỏi vấn đề này.

Từ trước đến nay, đây đâu phải chuyện hắn quan tâm.

“Cái này... tiểu nhân chưa thành thân, cũng chưa từng tiếp xúc với nữ nhân, tiểu nhân không biết, nhưng mà chắc vương gia người cũng biết một chút?”

Tần Tương chớp mắt, nghĩ chuyện đối phó với nữ nhân thì vương gia cũng coi như là bậc lão thành rồi, còn cần thiếu niên ngây thơ chưa từng trải phong hoa Tần Tương hắn chỉ sao?

Thuộc Phong bữu môi nhìn Tần Tương một cái.

“Biết ngay là hỏi người như không mà!”

Trước đây đi kỹ viện, đi đối phó với mấy nữ nhân trong đó, chỉ cần vùng tiền một cái, thì chọn gì cũng được.

Các tiểu thư khuê các có quan hệ nam nữ với hắn, phần lớn là tự các nàng tìm đến, hoặc là nữ nhân bên cạnh hắn, hắn cũng không để ý tới lần thứ hai, nếu gặp phải những người không chịu lấy chồng, hay là mấy nữ nhân cứ cố gắng quấn chặt lấy hắn, phần lớn hắn đều lấy tiền bạc hoặc là tuyệt chiêu mất tích để đuổi đi.

Nhưng mà nàng, không thể dùng tiền bạc để mua, càng không thể trốn đúng không?

Hắn thật đau đầu, chưa từng có chuyện gì khiến hắn cảm thấy khó giải quyết, hoàn toàn không hiểu được như vậy.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, tuy là hắn có kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhưng mà với việc lấy lòng nữ nhân, hắn giống như tiểu hài tử mới chào đời vậy.

Nếu có thể, hắn hận không thể lập tức lên đem nàng từ hoàng cung canh gác tầng tầng ra ngoài, sau đó khóa nàng ở trong vương phủ cả đời!

“Đúng rồi, tiểu nhân nghe Từ Ngọc nói, nữ nhân đều thích trang sức tinh xảo với y phục đẹp, nếu có thêm kỳ trân dị bảo, cũng rất thích thú.

Tần Tương đột nhiên nhớ ra lúc nói chuyện phiên Từ Ngọc có nói qua với mình... vô nhệ vào gáy mình.

Chương 266: Rơi Xuống: Cố Gắng Thực Hiện (2)

Edit + Beta: Dực

Thuộc Phong dò xét, suy nghĩ một chút, vẫn không nghĩ ra.

“Theo lời người đi! Y phục cứ theo dáng nàng mà cắt, châu báu, trang sức, bảo bối quý giá gì người cứ đi bảo kho trong Lý Hoa các mà lấy, càng nhanh càng tốt, ta phải mau chóng đoạt lại nàng!”

Hắn xiết chặt nắm tay, khuôn mặt tuấn tú rất nghiêm túc.

“Vâng! Tiểu nhân sẽ nhanh chóng chuẩn bị thật tốt cho vương gia. Chỉ là...”

Tần Tương đột nhiên muốn nói.

“Có gì thì nói đi! Bây giờ ta không có nhiều thời gian!”

Thuộc Phong không nhịn được nói, đầu óc hắn đều bị chuyện này làm cho thất điên bát đảo rồi, căn bản là không có tâm tình nào nói chuyện với Tần Tương.

“Tiểu nhân muốn... muốn xin vương gia tạm thời cho tiểu nhân mượn một ít đồ trang sức!”

Một lúc, cuối cùng Tần Tương cũng nói ra.

Thuộc Phong nhún mày.

“Người muốn chúng là gì? Phát xuân (*) hả?”

(*) yêu đương, muốn yêu

Không phải tới mức đột nhiên máu huyết dâng trào, muốn giống Giang Hữu Hạo năm đó phần nữ trang ra ngoài chứ?

“Không phải...” Mặt Tần Tương hơi hồng lên “Là Từ Ngọc nói... nàng thích cây trâm làm từ bạch ngọc...”

Thuộc Phong bình tĩnh, thì ra Tần Tương cũng giống hắn, cũng rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Quả nhiên là nha đầu của nàng, lực sát thương cũng không nhỏ, lại có thể thu phục Tần Tương trước giờ không biết tới tình cảm.

“Được rồi, người cũng tới tuổi lấy vợ rồi, lấy thêm một chút tặng nàng ta để nàng vui vẻ một chút!”

Khóe miệng Thuộc Phong nhô ra một nụ cười.

Nếu Từ Ngọc gả cho Tần Tương thì cũng là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện, thứ nhất là giải quyết chuyện chung thân đại sự của Tần Tương, một điều nữa là... sau khi Từ Ngọc lấy chồng vẫn có thể ở lại vương phủ cùng nàng, nhất định nàng sẽ rất vui.

“Cảm ơn vương gia! Cảm ơn vương gia!”

Tần Tương luôn miệng cảm ơn, cảm động tới mức không biết phải nói thế nào cho phải, trước đó hắn vẫn luôn lo lắng lúc mở miệng.

“Không cần cảm ơn! Nhanh một chút! Ngày mai ta cần rồi!”

Thuộc Phong để lại một câu phá hoại bầu không khí, rồi xoay người rời khỏi phòng.

Hắn còn phải tỉ mỉ nghiên cứu xem còn đối sách nào không.

“Vâng! Tiểu nhân lập tức đi!”

Tần Tương hứa với theo sau lưng Thuộc Phong.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tan sáng, Tần Tương đã chuẩn bị xong xuôi lễ vật mang vào hoàng cung tặng Hữu Nhân.

“Chuẩn bị xong rồi?”

Cùng lúc Thuộc Phong cũng đẩy cửa đi ra.

Kỳ thực hắn đã dậy từ lâu, hắn không hề buồn ngủ chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tần Tương là người đầu tiên hắn thấy.

“Vương gia, người tới rồi?”

Tuy rằng vương gia vào triều sớm cũng phải dậy sớm, nhưng mà cũng không phải giờ này.

“Ừ!”

Hắn mơ hồ đáp lại, sợ Tần Tương nhìn ra điểm khác thường.

Hôm nay không hiểu vì sao, hắn lại cảm thấy rất hồi hộp.

Cũng chỉ là tặng lễ vật thôi, nhưng mà hắn lại cảm thấy đến cả lỗ chân lông cũng phát rộng ra.

“Vương gia, chúng ta xuất phát thôi. Lúc người lên triều có thể nhìn thấy nương nương.”

Thuộc Phong nhướn mày —

Rốt cuộc cùng cũng đã gặp lại nàng, nàng bây giờ hấp dẫn hắn hơn trước rất nhiều.

“Hữu Nhân quận chúa, Thuộc vương gia muốn gặp người!”

Một tiểu tỳ nhận lệnh trở về bẩm báo.

Khi nghe thấy tiểu tỳ bẩm báo, động tác trên tay Hữu Nhân ngừng lại, nhíu mày.

“Quận chúa! Vương gia tìm người!”

Tiểu tỳ thấy Hữu Nhân không có phản ứng gì liền lặp lại một lần nữa.

Hữu Nhân tiếp tục cúi đầu, yên lặng làm chuyện của mình.

“Nói ta không ở đây!”

Tiểu tỳ thấy khó xử.

“Nhưng mà vương gia mang theo một cái xe gì đó, nói nhất định phải gặp người!”

“Quay về nói với hắn, ta không muốn gặp!”

Hữu Nhân quyết giữ ý mình.

Nàng và hắn là phu thê vốn đã sai, ngay cả nửa điểm ràng buộc lẫn nhau cũng không có.

Hắn không cần phải... trở lại tìm nàng, nàng cũng không còn lý do gì để gặp hắn nữa.

“Nàng muốn nô tỳ này về nói với ai?”

Thuộc Phong không còn kiên trì được nữa trực tiếp đi vào, không ngờ vừa bước vào đã nghe thấy tiếng Hữu Nhân nói không muốn gặp hắn.

Hắn trừng nàng, vẻ mặt không mấy vui vẻ.

Hắn gạt tay ý bảo tiểu tỳ kia lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hữu Nhân ngăn ra, siết chặt cái chân trên tay, cả người như bị đóng băng.

“Ngươi còn muốn làm cái gì? Ta nhớ chúng ta đã không còn vấn đề gì nữa rồi cơ mà!”

Qua một lúc, nàng quay lưng về phía hắn, bình tĩnh nói.

Thuộc Phong nhăn mặt nhủ mày, kiếm chế con giận đang muốn bùng phát.

Trên thực tế, nhìn xuống là chuyện rất khó khăn, nhưng mà để “chuyện” của hắn thuận lợi tiến hành, hắn chỉ có thể cố gắng nhìn.

“Ta chưa từng nói đồng ý!”

Hắn cất lực để khẩu khí của mình nhẹ nhàng hơn, nhưng chắc chắn ngữ điệu của hắn vẫn mạnh mẽ.

“Có liên quan sao? Người cũng chưa từng nói muốn thành thân với ta, cuối cùng vẫn phụng chỉ thành hôn với ta đó thôi!”

Hữu Nhân không mở mắt, cô chấp không nhìn hắn.

Thuộc Phong trừng nhìn nàng, hai người giữ nguyên bầu không khí trầm mặc, áp lực quý dị cũng ủa ra từng luồng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 267: Rơi Xuống: Cố Gắng Thực Hiện (3)

Edit + Beta: Dực

“Nàng tới đây với ta!”

Thuộc Phong chăm chú nhìn Hữu Nhân một lúc lâu, đột nhiên kéo tay Hữu Nhân đi ra khỏi phòng.

“Cái gì vậy?”

Hữu Nhân nhìn một cái xe chồng chất rương hòm trước mặt, không rõ dụng ý của hắn.

“Nàng xem đi rồi khắc biết!”

Thuộc Phong hơi mỉm cười, hồi hộp chờ biểu tình ngạc nhiên của Hữu Nhân khi nhìn thấy lễ vật hắn mang tới.

Hữu Nhân vô thức chau mày, nhưng vẫn đi xem theo lời hắn.

Mở rương đầu tiên ra, là rất nhiều y phục đẹp đẽ cùng với đồ dùng hằng ngày quý giá; rương thứ hai là trang sức bằng ngọc, vừa mở ra đã khiến nàng không thể mở được mắt.

Hữu Nhân ngẩng đầu, nghi hoặc liếc nhìn Thuộc Phong.

Tiện đà mở rương thứ ba —

Càng khoa trương hơn, mỗi một đồ vật đều là đồ cổ vô giá, không chỉ có giá ngất trời, hơn nữa còn có trân phẩm có dùng bao nhiêu tiền bạc cũng không thể mua được.

Hữu Nhân hoảng sợ.

“Người cho ta xem mấy thứ này làm gì?”

Nàng nhủ mày sâu hơn, không hiểu nhìn Thuộc Phong.

“Những thứ này... đều là tặng cho nàng!”

Thuộc Phong cười, bình tĩnh nhìn nàng.

Hữu Nhân sững sờ, sau đó lắc đầu.

“Mong vương gia mang về đi, ta không cần những thứ này, không phiền vương gia tiêu tốn như vậy!”

Gương mặt tuần tú tươi cười trước đó của Thuộc Phong cứng đờ, ngoại trừ việc... nàng kinh ngạc khi thấy lễ vật, biểu tình bình thản của nàng hoàn toàn

nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Nàng không thích?”

Thuộc Phong nhướn mày.

Đôi mắt xinh đẹp của Hữu Nhân nhìn qua chỗ khác.

“Ta và Thuộc vương gia đã không còn liên quan tới nhau, hà tất người phải để ý tới việc ta có thích hay không?”

Nàng xa lánh gọi hắn là “Thuộc vương gia”, không còn thân thiết gọi hắn là “Phong” như trước đây nữa.

“VẬY, NÀNG THÍCH GÌ? TA SẼ LẬP TỨC CHO NGƯỜI MUA TẶNG NÀNG!”

Thuộc Phong quán lấy nàng, ép nàng phải chú ý đến mình.

Hữu Nhân bị buộc phải nhìn vào mắt hắn, mê li chớp mắt một cái, nhưng lại rất nhanh tự giấu bản thân.

“Vàng bạc, đồ dùng, châu báu, ta đều không có hứng thú, ý tốt của Thuộc vương gia ta xin nhận, nếu Thuộc vương gia không có chuyện gì khác, xin mời trở về!”

Nói xong, Hữu Nhân xoay người trở về phòng, cánh cửa bị nàng đóng khế lại.

Cuối cùng, hắn thấy trên gương mặt xinh đẹp của nàng là biểu tình lạnh lùng.

Thuộc Phong giật mình, đứng lặng ngoài cửa, ánh mắt đại ra.

Hắn không đuổi theo ép buộc nàng, không nhúc nhích đứng đó giống như một tấm bia to sừng sững.

Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn bày tỏ với nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này lại là thê tử của hắn, nhưng mà lại thất bại thảm hại, việc này nếu truyền ra ngoài quả thực là sỉ nhục lớn với danh tiếng Thuộc Phong xưa nữ nhân như xưa vệt hắn!

Trở về, hắn hoàn toàn mất tinh thần.

Loại tình cảm này rất mới mẻ, cũng rất kỳ quái, có chút chua xót, có chút không nể mặt, hơn nữa có rất nhiều không cam lòng.

Bởi vậy, hắn thu xếp lại, quyết định hành động lần nữa, nhất định phải đem nha đầu ngoan cố kia trở về.

“Hữu Nhân quận chúa, Thuộc vương gia lại tới nữa...”

Tiểu tỷ ngày hôm qua lại tới nữa, biết rõ Hữu Nhân quận chúa sẽ không gặp, nhưng nàng ta cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ vào thông báo.

Hữu Nhân vừa mới ngủ dậy, đã nghe thấy Thuộc Phong lại tới nữa, tâm tình hơi lung lay, nhưng lông mày vẫn vô thức nhíu lại.

Con người này quá ngang ngược, nàng nói cũng không lại, hắn cứ phải tới bằng được.

“Ngươi nói với hắn, ta không khỏe, không muốn —”

“Lại không muốn gặp ta?”

Không đợi Hữu Nhân nói xong, Thuộc Phong đã từng bước tiến đến.

Hữu Nhân kinh ngạc, trừng lớn mắt, nghi ngờ mỗi lần hắn cho người vào báo tin có phải chỉ là kế điệu hổ ly sơn (*)

(*) dụ hổ rời núi.

“Ngươi còn tới làm gì? Ta không muốn gặp ngươi!”

Hữu Nhân hơi khó chịu, ngồi xuống ghế.

“Ta biết, người nàng ghét nhìn thấy nhất chính là ta!”

Hắn vui vẻ tiến lại gần nàng, gần trước mặt nàng.

Hữu Nhân trừng mắt nhìn hắn.

“Ngươi biết rồi mà còn đến? Từ khi nào mà ngươi trở nên tẻ nhạt như vậy?”

Thuộc Phong “chặc chặc” hai tiếng.

“Không tồi, cũng khéo ăn khéo nói phết!” Hấn nhếch môi cười, một ngón tay nâng chiếc cằm thon gầy của nàng “Xem ra việc giải trừ hôn nhân giữa chúng ta cũng có chút tác dụng hay ho đấy nhỉ!”

“Ngươi nói vậy?”

Hữu Nhân liếc nhìn bộ dạng không đứng đắn của hấn, gạt đôi tay định làm bậy của hấn.

Nàng tuyệt vọng lắm mới phải tìm đến thái hoàng thái hậu đưa ra yêu cầu này, thế mà hấn lại tùy ý xem chuyện này như không có?

“Chiếu thư hưu thê này có vẻ đã khiến nàng khôi phục không ít tinh thần nhỉ, không phải rất đáng mừng hả?”

Ngữ điệu cợt nhả của hấn vẫn rất đáng ghét giống như trước đây, khoe môi tà tà kéo ra một đường cong.

“Ta vẫn chưa cảm thấy có gì tốt, Thuộc vương gia cũng không cần mang chuyện này ra mà cho là chiến tích huyền diệu gì!”

Hữu Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Biết mình không nên làm hấn nổi nóng, nhưng mà việc này của hấn khiến nàng tức giận.

“Làm sao vậy? Tiểu thê tử của ta giận rồi?”

Hấn vươn hai cánh tay chống lấy lưng ghế, nhốt nàng trong không gian chật hẹp mà hấn tạo ra, ánh mắt dò xét tà tà khiêu khích nàng.

“Ai là tiểu thê tử của ngươi? Ngươi đừng có nói linh tinh!”

Hữu Nhân lúng túng, mặt mũi đều đỏ bừng lên hết cả.

Nhưng chính nàng lại không phát hiện ra, bộ dạng đỏ mặt này của nàng, trông nàng giống như trái táo trên cây, dẫn dụ con sói nào đó đến hái.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 268: Rơi Xuống: Cố Gắng Thực Hiện (4)

Edit + Beta: Dực

Hôm qua mỗ bị quên :v ngại quạ :v

“Được, ta không nói!”

Hấn đột nhiên thả hai tay đang chống ghế ra, cười với nàng.

Loại vẻ mặt này càng khiến Hữu Nhân thêm không hiểu.

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng thấy vẻ mặt này của hấn, giống như một... đứa nhỏ chơi xấu?

“Rốt cuộc thì ngươi muốn gì?”

Hữu Nhân tức giận lúc thì giống như quả bóng cao su, lúc thì giống như trái khế qua, vẻ mặt không ưng ý nhìn hấn.

Hấn tà tà nói.

“Chúng ta nói chuyện phiếm, thế nào?”

“Nói chuyện phiếm?”

Hữu Nhân mở to mắt, thực sự nghi ngờ thích giác của mình.

“Kính ngạc cái gì? Tướng công và nương tử nói chuyện không phải là chuyện quá bình thường sao?”

Hắn cười vô lại, kéo nàng rời khỏi ghế, rồi lại tự mình ngồi xuống, ôm nàng ngồi vào trong lòng mình.

“Ngươi mau thả ta ra! Ngươi có biết mình đang làm gì không? Ta, dù sao cũng là một quận chúa, ngươi bây giờ đã không còn quyền chiếm tiện nghi của ta nữa, đây là phi lễ!”

Hữu Nhân dùng từ ngữ lên án loại tư thế “vô lễ” này của hắn, khiến nàng thờ gấp một hơi.

“Ta chỉ muốn cùng nàng nói chuyện phiếm, đâu phải phi lễ? Huống hồ, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, nàng có cần mang cái giá quận chúa ra không, nàng cũng thật quá kiêu kỳ!”

Hắn lại trêu chọc nàng.

Sắc mặt Hữu Nhân thay đổi lúc hồng lúc trắng.

“Ngươi muốn nói chuyện phiếm thì nói chuyện bình thường đi, nhưng mà trước tiên phải thả ta xuống!”

Hữu Nhân không tự nhiên nghiêng người, cố gắng thoát ra khỏi vòng tay hồ báo của hắn.

“Thật không? Thả nàng rồi thì nàng nguyện ý nói chuyện với ta?”

Hắn nhướn mày, khoe miệng nhếch lên nụ cười xảo quyết.

Cuối cùng thì cũng có một chiêu hữu hiệu.

“Thật! Là thật! Ngươi thả ta xuống trước đã!”

Hữu Nhân chỉ có thể đồng ý lấy lệ, một biện pháp để đối phó với hắn cũng không có.

Thuộc Phong lại cười, cuối cùng cũng từ bi buông lỏng bàn tay to.

Hữu Nhân trượt từ trên đùi hắn xuống như dân tị nạn.

“Nhanh như vậy làm gì? Ta đâu phải hồ báo ăn thịt nàng?”

Thuộc Phong buồn cười nói.

“Không phải ngươi nói là muốn nói chuyện phiếm sao? Như vậy cũng có thể nói chuyện!”

Hữu Nhân thở hồng hộc, sau lưng truyền đến từng đợt lạnh đến tận xương.

“Đứng xa như vậy thì làm sao mà nói chuyện? Thật là phá hoại ý cảnh!”

Hắn hít một hơi chế giễu.

Hữu Nhân cảnh giác nhìn hắn, tiến lên vài bước.

“Thế, thế này —”

Thuộc Phong xem xét khoảng cách giữa hai người —

Kẻ có tính toán không cần so đo nhiều với nàng làm gì.

Nhưng mà, nói cái gì... hắn cũng nên suy nghĩ một chút...

“Cái đó...” Thuộc Phong kéo dài hơi “Ồ hoàng cung đã quen chưa?”

Hắn biết vấn đề hắn hỏi không phải vấn đề có thể cải thiện tình trạng.

Nhưng mà thực sự hắn không biết hỏi cái gì.

Trước đây đều là nàng quần quanh hắn hỏi đông hỏi tây, bây giờ ngược lại là hắn chủ động hỏi, trong một khoảng thời gian ngắn này, hắn quả thực là thúc thủ vô sách (*)

(*) bó tay

“Vẫn, vẫn ổn...”

Hữu Nhân nghi hoặc nhìn hấn, trả lời xong liền cúi đầu, không muốn nói thêm gì.

Hấn nhướn mày.

“Ăn uống cũng quen rồi?”

“Ừm.”

Hữu Nhân tiếp tục cúi đầu, khẽ trả lời hấn.

“Dù là phòng vàng hay phòng bạc thì ở nhà mình vẫn thoải mái nhất phải không?”

Hấn đột nhiên nhếch môi cười cợt nhả.

Hữu Nhân chớp hai mắt to, nhấp môi, không tiếp lời, nàng hiểu được ý tứ của hấn.

Cho nên nàng không nói, nhất định không nói.

“Thực ra thì hoàng cung có cái gì tốt vậy? Cả ngày chỉ ở trong phòng, nàng không buồn tới phát hoảng hả? Huống hồ, như vậy không thuận lợi cho việc dưỡng bệnh của nàng, nàng nên yêu cầu với thái hoàng thái hậu thay ta phục hôn (*) đi, cùng ta quay về vương phủ là được rồi!”

(*) hỏi phục hôn ước

Thuộc Phong lại gọi chuyện, ý đồ lừa gạt tâm trí của nàng khiến nàng gật đầu.

Hữu Nhân cắn môi, kiên trì không đáp lại lời hấn.

Nàng không hiểu, tại sao hấn vẫn không chịu buông tha nàng.

Hôn nhân không có tình yêu nàng không thấy vui vẻ, hấn cũng như vậy.

Nam nhân có thể thành thân với nữ nhân mà hấn không yêu, những nữ nhân thì không thể.

Ít ra thì cũng có nàng không chịu được.

Thấy nàng trầm mặc, Thuộc Phong nhanh chóng vờ vết xem trong đầu có tin tức gì hay ho khiến nàng có hứng thú không.

Qua một lát, lông mày nhíu chặt của hấn cuối cùng cũng giãn ra —

“Được rồi, còn có một phát hiện bất ngờ, thì ra Tần Tương rất để ý tới nha hoàn Từ Ngọc của nàng, còn hỏi ta thăm cái tóc, nàng nói xem có phải rất hay ho phải không?”

Hữu Nhân đột nhiên ngẩng đầu, mấp máy miệng.

Nàng muốn hỏi nhiều, trên thực tế vậy cũng tốt, nhưng mà nàng sợ mình trả lời hấn, sẽ không cẩn thận lại rơi vào bẫy của hấn.

Cho nên, nàng chỉ có thể cố nén lại.

“Nếu nàng trở về cùng ta, chủ tớ các nàng có thể ngày ngày gặp mặt, bây giờ nàng ở trong cung, không lẽ nàng không nhớ nha hoàn tình như tỷ muội của nàng?”

Ra là nàng có hứng thú với chuyện này, hấn tiếp tục cố gắng khai thác.

Hữu Nhân chớp chớp hàng lông mi —

Nàng ở trong cung, đúng là rất muốn gặp Từ Ngọc và Tiểu Bạch, nhưng... nhưng nàng không thể trở lại, không thể giống như lúc hấn lên vào trong cung như vậy, thiếu chút nữa thì ngu ngốc rơi vào bẫy của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269: Rơi Xuống: Thất Bại Trong Gang Tắc (1)

Edit + Beta: Dực

“Nàng đoán xem hai người bọn họ có thành đôi được không?”

Hắn đột nhiên nhiều chuyện, cố gắng khiến nàng mở miệng nói chuyện.

“Kỳ thực, ta thấy bọn họ rất là xứng đôi, một người là thân cận theo ta từ nhỏ, một người là nha hoàn cùng nàng lớn lên, giống như hai chúng ta trời sinh một cặp đúng không?”

Hắn cúi người xuống, thổi nhẹ một hơi nóng bên tai nàng.

Hữu Nhân căng thẳng, toàn thân hơi run run.

“Bọn họ, bọn họ đã phát triển tới đâu rồi?”

Cuối cùng thì nàng cũng không nhịn được nhỏ giọng hỏi, nhưng đối với việc hắn nói hai người là “trời sinh một cặp” cũng không có ý kiến gì.

“Nàng muốn biết?”

Thuộc Phong tà tà hỏi nàng.

Hữu Nhân nhấp nhấp môi, hơi gật đầu.

“Ừm.”

Dù sao thì chuyện này đối với hai người bọn họ cũng tốt, hai người bọn họ thành đôi cũng không tệ.

Hắn nhếch môi.

“Muốn biết như vậy thì nàng cùng ta quay về vương phủ, không phải nhìn thấy là hiểu ngay được sao?”

Hắn cố gắng gạt nàng, Hữu Nhân lo lắng nhìn hắn.

“Ta sẽ không quay về cùng ngươi, ta còn muốn ở lại trong hoàng cung, dù không còn ở lại trong hoàng cung, ta cũng sẽ quay về Giang vương phủ.”

Hữu Nhân cố chấp nói.

Khóe miệng Thuộc Phong co giật vài cái —

Hiện tại, chỉ có thể nhìn!

“Nếu nàng đã kiên trì như vậy, ta cũng không miễn cưỡng nàng, nhưng mà mỗi ngày ta thượng triều xong sẽ lại tìm nàng “tâm sự”, tốt nhất là nàng nên chuẩn bị sẵn sàng, từ nay về sau, đây chính là ràng buộc của nàng, ta sẽ nói chuyện với nàng cho tới khi nào nàng chịu quay về thì thôi!”

Thuộc Phong thấy chuyện không thành liền “uy hiếp” nàng.

Hữu Nhân ngăn người không biết nói gì.

Biết tác phong của hắn vẫn luôn nói là làm, nhưng không hiểu vì sao nàng lại nghĩ hắn đang đùa nàng —

Từ khi nào mà hắn lại quan tâm tới nàng vậy?

Liên tục mấy ngày, quả nhiên Thuộc Phong nói được làm được, mỗi ngày đều tới đúng giờ tìm nàng “nói chuyện”, giống như là cố ý để nàng hiểu, trong lòng nàng còn mong có may mắn thì cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Lại nói dường như lúc hắn đến thì nàng đã đứng lên từ lâu, làm bộ lơ đãng ngắm hoa

Cũng đã dần thích ứng được với cách “hẹn” này của hắn, ban đầu từ bị ép tiếp nhận, dần dần biến thành chờ mong, thậm chí còn có thói quen chờ hắn.

Nàng không thể giải thích được tâm tình của chính mình, có vài thứ, đã xác định bắt đầu rồi thì không thể bỏ xuống được.

“Nương nương, hôm nay vương gia chưa đến ư?”

Tiểu tỳ phụ trách hầu hạ nàng bắt đầu những ngày tới đưa nước, thấy Hữu Nhân một mình trong phòng liền hỏi.

“Hắn tới hay không đâu liên quan gì tới ta!”

Hữu Nhân làm bộ không có gì quan trọng, tiếp tục chải tóc, không để lộ tâm tình của mình.

“Nhưng mà vừa rồi nô tỳ thấy Thuộc vương gia tới!”

Tiểu tỳ tùy tiện nhắc.

“Hắn tới? Ở đâu?”

Sao lại không có ở trong phòng nàng?

Tiểu tỳ đặt nước xuống.

“Hình như là nói chuyện với tẩu tẩu của quận chúa.”

“Tẩu tẩu của ta?”

“Đúng vậy, nô tỳ vừa thấy Giang vương phi, nàng ôm hài tử đứng bên ngoài triều chờ Giang vương gia, có thể trên đường gặp Thuộc vương gia, có trò chuyện hai ba câu.”

Tiểu tỳ không hiểu chớp đôi mắt to, không biết vì gì mà thần tình quận chúa đột nhiên trở nên căng thẳng như vậy, ngay cả sắc mặt cũng trắng bệch.

Hữu Nhân buồn bã thu mắt.

“Ta ra ngoài, người không cần đi theo!”

Xem như là trái tim nàng vẫn chưa chết đi, không biết ma xui quỷ khiến gì mà nàng lại đi tới cửa triều, đứng ở xa, thấy rõ mọi thứ —

Hắn và tẩu tẩu vừa nói vừa cười, còn luôn tay trêu đùa đứa nhỏ trong lòng tẩu tẩu, vừa đùa vừa cười.

Nhưng mà đối với đứa con của nàng thì lại tàn nhẫn, hoàn toàn khác, bộ dạng tươi cười hiện tại của hắn thật dịu dàng, nhìn qua vô cùng giống phụ thân của đứa nhỏ.

Không nhìn được nữa, Hữu Nhân thất vọng hạ mi mắt, nước mắt đã ướt hai tròng.

Nàng yếu ớt xoay người, nàng rời đi cũng giống như lúc nàng tới, lặng lẽ không tiếng động.

Lúc Thuộc Phong tới phòng Hữu Nhân cũng chính là lúc nàng vừa trở về.

“Sao vậy? Hôm nay đã muộn như vậy rồi mà vật nhỏ nàng còn không định rời giường sao?”

Thuộc Phong đi tới bên giường nàng ngồi xuống, nhìn nàng tuy rằng đã nhắm hai mắt, những con ngươi vẫn còn động, chắc chắn là nàng giả bộ ngủ.

Hữu Nhân vẫn quán chẩn, không trả lời hắn.

“Nàng khó chịu trong người?”

Thuộc Phong thì thầm hỏi, đưa tay áp vào trán nàng, cũng không thấy có gì khác thường.

“Cũng không sốt, sao lại không nói chuyện nữa rồi?”

Thuộc Phong nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

Hữu Nhân gạt bàn tay hắn đặt trên trán mình ra, cuối cùng cũng mở mắt.

“Hôm nay ta không muốn nói chuyện, sau này người cũng đừng đến nữa.”

Nàng vừa mở miệng đã đuổi người, sắc mặt Thuộc Phong trầm xuống.

“Như vậy là sao? Ta đâu có chọc gì nàng!”

Hắn nhẫn nhịn, nhẹ nhàng hỏi lại nàng.

Nước mắt Hữu Nhân chảy ròng ròng, nhìn vào hình thù uyên ương hí thủy (*) trên gối, nước mắt tủi thân lại chảy dài.

(*) uyên ương đùa nước.

“Nàng, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Hai ngày trước vẫn còn nói nhiều mà, hôm nay lại nháo cái gì kỳ cục vậy?”

Thuộc Phong bị thay đột ngột của nàng làm cho không hiểu gì hết, khẩu khí có chút không nhịn được mà luống cuống.

Thiếu chút nữa là hấn cho rằng mình đã thành công! Kết quả là, nữ nhân này lại bắt đầu không ổn, khiến hấn cực kỳ chán nản.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 270: Rơi Xuống: Thất Bại Trong Gang Tắc (2)

Edit + Beta: Dục

“Ta có giận gì, ngươi cũng không cần quan tâm!”

Hữu Nhân nghiêng đầu u ám nói.

Nàng không có con, không thể giúp hấn nối dõi tông đường, càng không hề bước vào trái tim hấn.

Tự bản thân nàng lại ngây thơ, không chống đỡ nổi mấy lời đường mật của hấn, mới một chút mà đã nhũn ra, thiếu chút nữa là rơi vào vòng xoáy mà hấn tạo ra, không thể tự kiềm chế bản thân.

Lần này, nàng quyết tâm, không bao giờ... để ý đến hấn nữa!

“Theo ta, chúng ta tới một nơi!”

Thuộc Phong đột nhiên thô bạo xóc chấn Hữu Nhân lên, không nói lời nào kéo nàng ra khỏi chốn.

“Ngươi thả ta ra! Ngươi muốn đưa ta đi đâu?”

Hữu Nhân hốt hoảng kêu lên.

Thuộc Phong trừng gương mặt nhỏ nhắn vô cùng kinh ngạc của nàng.

“Tôi nơi nàng quen thuộc nhất!”

Nơi hấn đưa nàng tới chính là rừng cây ngô đồng ở hậu viện Thuộc vương phủ, là đại thụ mà mười một năm trước bọn họ gặp nhau.

Lá cây ngô đồng đã rụng gần hết, chỉ còn lác đác vài chiếc lá vàng, một vùng cây cỏ héo úa, cảnh thu hiu quạnh điều tàn, mặt đất vẫn còn lưu lại vết máu lúc nàng cắt mạch tự sát.

Gió mát thổi qua, Hữu Nhân đứng bất động trên mặt đất, đờ đẫn nhìn tất cả, trầm mặc không nói.

Quá quen thuộc, cũng quá xa lạ.

Cứ mỗi lần nàng có chuyện không vui, liền chạy tới trước cây ngô đồng này nói chuyện.

Nó biết tất cả những chuyện đau lòng của nàng, cũng chứng kiến toàn bộ quá trình nàng thâm thương hấn.

Dưới tàng cây ngô đồng này, nàng và hấn bắt đầu, cũng là nơi nàng và hấn kết thúc.

Hôm nay, nàng đã hoàn toàn buông tay.

Mặc dù là mạng vẫn còn, nhưng nàng đã không còn linh hồn, chỉ còn lại một cái thân xác mà thôi.

“Nàng hấn là có cảm giác với nơi này, chúng ta đã từng ở đây hứa hẹn, nàng không thể rũ bỏ lời hứa được!”

Thuộc Phong bắt lấy đôi vai nàng, nàng chết lặng trong bối rối.

Hữu Nhân sững sờ ngẩng đầu lên nhìn hắn, gió lạnh thổi qua mặt nàng, một loại cảm giác mát lạnh tới bứt rứt .

Người rủ bỏ lời hứa trước là hắn, không phải nàng.

“Nàng nói gì đi? Tại sao lại biến thành người câm rồi?”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, nói rất lớn.

Hữu Nhân vẫn lặng thinh.

Thuộc Phong đột nhiên ý thức được ở đây nàng có quá nhiều kỷ ức đối với nàng mà nói là quá mức đau buồn, dù sao thì nơi này cũng là nơi nàng từng tự sát, hơn nữa, trước đây hắn cũng đã từng quên lần đầu bọn họ gặp nhau.

“Đi, chúng ta tới nơi khác!”

Thuộc Phong ôm ngang eo nàng lên.

“A —”

Không đợi Hữu Nhân kịp phản ứng, nàng đã ở trên lưng ngựa.

Thuộc Phong cẩn thận ôm lấy cơ thể mỏng manh của nàng, dọc theo con đường quen thuộc, hai người cưỡi Ngự Trì, đi tới sơn động mà bọn họ đã từng ở qua hai đêm.

Đưa nàng tới nơi này, bởi vì hắn cho rằng, ở đây ít nhất cũng có một hồi ức coi như là đẹp dễ.

Hữu Nhân nhìn quanh động, ánh mắt dừng lại ở một điểm nào đó trong không trung.

“Có nhớ không, ở đây chúng ta đã có một khoảng thời gian tuyệt vời phải không?”

Con ngựa đen tuyền của hắn dò xét.

Khẩu khí có chút trầm xuống, ánh mắt cố ý nhìn nàng.

Bên tai nàng mơ hồ truyền đến một luồng nhiệt —

Đương nhiên, nàng không thể quên được đêm đó của hai người, ở chỗ này, bọn họ đã từng vui vẻ cùng nhau, nàng cũng từng vì cãi nhau với hắn mà trốn vào trong sơn động này, vừa sợ vừa đói, cũng may là hắn tìm thấy nàng.

Nàng nhớ rõ, lúc đó nàng rất cảm động.

Nhưng mà, nàng không biết, hắn làm những việc này... đều là có ý đồ riêng.

Hắn đối tốt với nàng, luôn luôn có chứa một mục đích nào đó của hắn.

“Nàng có phản ứng với sơn động này.”

Ngữ điệu hắn trở nên mãnh liệt.

Hữu Nhân hạ mi.

“Vậy, bây giờ có muốn ôn lại chuyện cũ không?”

Hắn lo lắng tới gần nàng.

“Không!”

Nàng gần như là phản kháng theo bản năng, đột nhiên đẩy mạnh hắn ra.

“Chúng ta đã không còn khả năng nữa rồi, sao ngươi vẫn không hiểu vậy? Ngươi nên đi tìm người khác, chứ không phải ta!”

Hữu Nhân lui vào trong góc tối của sơn động, lưng tựa vào đá lạnh cứng rắn, bắt lực che lòng ngực.

Đây là lần phản ứng mãnh liệt nhất của nàng kể từ sau khi nàng sinh non tỉnh lại.

Trước đây, ngay cả nói chuyện nàng cũng không có.

Thuộc Phong đột nhiên nhú mày rậm.

“Vì sao mới chỉ cách một ngày, nàng đã lại sợ ta như vậy? Lẽ nào ta là loại thú dữ, bộ mặt rất đáng ghét sao?”

Thuộc Phong vọt tới trước mặt nàng, xiết chặt bả vai gầy yếu của nàng.

“Ta không thể sinh con, ngươi còn muốn ta làm gì hả?”

Hữu Nhân rơi nước mắt, cắn chặt môi, mặc cho cắn nát bờ môi như cánh hoa chảy tơ máu.

“Ai nói nàng không thể sinh? Không phải nàng đã mang thai rồi sao?”

Thuộc Phong trừng khuôn mặt yếu đuối của nàng.

“...Không... đó là vì ta may mắn, nhưng đã không còn nữa rồi, cũng sẽ không thể có nữa...”

Hữu Nhân tuyệt vọng lắc đầu, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống như trút.

“Nàng sẽ lại có! Ta và nàng sẽ lại có, chỉ cần chúng ta cố gắng, chỉ cần chúng ta cố gắng là được!”

Thuộc Phong khẳng định với nàng, Hữu Nhân ngẩng hai mắt đầm lệ lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Khuôn mặt nàng tỏ vẻ đau buồn khiến hắn cũng đau lòng, hắn đột nhiên ôm lấy eo nàng, điên cuồng hôn, bàn tay to mạnh mẽ xé rách y phục trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Rơi Xuống: Phong Ba Tứ Hôn (1)

Edit + Beta: Dực

Bạn, bạn quạ, bạn cực :v

nên mọi người thông cảm nha :v

“Ngươi thả ta ra! Ngươi không thể làm như vậy với ta!”

Hữu Nhân giãy dụa kịch liệt, dùng toàn lực cố gắng thoát khỏi lồng ngực như tường đồng vách sắt của hắn.

Cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nàng hoàn toàn bị áp dưới cơ thể cao to của hắn.

Lấy trứng chọi đá, nàng vốn không thể đối đầu với hắn.

“Ngươi đừng gạt ta nữa! Ngươi vốn không hi vọng ta mang thai đứa con của ngươi, ngươi nói như vậy chỉ là vì muốn thân thể của ta.”

“Ai nói với nàng là ta chỉ muốn thân thể nàng hả?”

Thuộc Phong trừng lớn mắt.

“Là ngươi tự nói ngươi chỉ thích cơ thể của ta, không thích ta!”

Hữu Nhân tròn to mắt, một lần nữa cố ý tránh né ràng buộc của hắn.

Lồng ngực hắn kịch liệt phập phồng, ánh mắt âm trầm.

“Không phải nàng muốn con sao? Không làm thì làm sao có con?”

Thuộc Phong rống lên với nàng.

Vừa rồi ở ngoài triều, hần thấy đứa bé Trúc Tâm bé trong lòng rất xinh xắn, không nhịn được đùa với nó một chút.

Ngạc nhiên vì không ngờ hần lại thấy mình đột nhiên thích nó, từ trước đến nay hần luôn không thích trẻ con, đặc biệt là trẻ con mập mạp, hần ghét ồn ào.

Nhưng hôm nay, hần đột nhiên lại có loại cảm giác này, cũng muốn Hữu Nhân sinh cho hần một nữ nhi hoạt bát như nàng.

Tuy rằng có nhiều lúc thấy nhứt đầu, nhưng mà cũng rất thú vị.

“Buông! Ta không sẽ tin ngươi nữa! Ngươi vô lại, ngươi lưu manh!”

Hữu Nhân cố gắng đẩy hần ra, giống như con sư tử nhỏ không chịu thuận phục.

Thuộc Phong giật mình một cái, tay cũng vội buông ra, Hữu Nhân lao đảo rời khỏi vòng tay hần.

Lui tới tận gốc động mới chịu dừng lại.

Thuộc Phong dò xét, nhìn về mặt giận dữ nước mắt lẫn lộn, một cái chớp mắt cũng không có.

Trong phút chốc lại nham hiểm nheo lại.

“Trong mắt nàng, ta là vô lại, là lưu manh?”

Hữu Nhân ghen ngào cố gắng đứng lên, con ngươi ngăm nước trừng lại hần.

“Ngươi là như vậy! Ngươi chính là như vậy!”

Nói xong lại bắt lực cuộn tròn người lại ngồi xổm trên mặt đất, uất ức như một đứa trẻ bị bắt nạt.

Cổ họng Thuộc Phong như bị nghẹn lại, gân xanh cũng nổi lên, nắm tay không tự giác nắm chặt lại.

Cuối cùng thì cố gắng lấy lòng nàng lại thất bại trong gang tấc.

Mong muốn nhớ lại chuyện tốt đẹp lúc trước, cũng chỉ có một mình hần nhiệt tình, nàng hoàn toàn không hề phối hợp.

Hần thua thảm hại như vậy.

Đêm đó chờ nàng khóc xong, hần lại đưa nàng trở về cung.

Không để lại một câu, hần lập tức rời đi.

Sau đó mấy ngày liên tiếp hần cũng không đi tìm Hữu Nhân.

Thái hoàng thái hậu đã ban hưu thư, quan hệ hôn nhân của Thuộc Phong và Hữu Nhân đã hoàn toàn chấm dứt, hai bên đều khôi phục lại tình trạng độc thân, từ này không liên quan đến nhau.

“Được, việc này cứ làm theo lời Thuộc vương gia!”

Long Thiên Giới đứng đầu triều đình tán thành chủ trương truân lương (*) ở biên giới của Thuộc Phong, sau đó liếc mắt về phía Vương Năng Đức một cái.

(*) tập trung lương thực.

Hần nhanh chóng quay về tẩm cung cùng Ân Sương, nàng đã mang thai chín tháng rồi, thái y nói bất cứ lúc nào nàng cũng có thể sinh.

“Khụ khụ, các vị khanh gia có sợ mau tấu, không có thì bãi triều.”

Vương Năng Đức cao giọng theo lệ, mỗi ngày đều nói câu này.

“Thần có tấu!”

Hữu Hạo liếc Thuộc Phong một cái, tiện đà cười ác ý một cái, rồi mới nói.

“Còn chuyện gì?”

Long Thiên Giới nhú mày, có vẻ không hài lòng.

“Vương muội của thần cũng từng là vương phi của Thuộc vương gia, bây giờ đã trở thành người độc thân, hoàng thượng không quên chứ?”

Hữu Hạo nhàn nhã nói.

Thuộc Phong đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc lạnh liếc qua khuôn mặt tươi cười bất cần của Hữu Hạo.

Không biết tiểu tử kia có ý gì, nhưng mà chắc chắn là không phải chuyện tốt.

“Việc này trăm biết, nhưng mà sao?”

Long Thiên Giới nhú mày, thờ ơ hỏi.

Hữu Hạo bĩu môi, nghiêng tiếp ánh mắt âm lãnh của Thuộc Phong, nói thẳng.

“Nếu là quận chúa đơn thân, lại đã đến tuổi lập gia đình, đáng ra nên kết hôn. Thế nên thần khẩn cầu hoàng thượng thay muội muội chọn một vương thất phù hợp, sau đó ban thánh chỉ tứ hôn.”

Đáy mắt Thuộc Phong phút chốc trở nên cực kỳ hung ác, hần cố gắng kiềm chế cơn giận, nếu không phải động thủ trên triều là phạm tội đại bất kính, hần hận không thể đánh chết tên họ Giang này.

“À, thì ra là chuyện này!” Long Thiên Giới nhú mày suy nghĩ một chút “Theo lý thì nên như vậy. Được rồi, trăm sẽ nhớ kỹ, nếu có hoàng thất xứng đôi, trăm sẽ thay nàng làm chủ!”

“Tuyệt đối không được! Nàng là người của ta, không thể gả cho người khác.”

Thuộc Phong gần như sắp phát điên, thiếu chút nữa thì hần sẽ phát nổ ngay trên triều.

“Ngươi dựa vào cái gì mà không được?” Hữu Hạo buồn cười nheo mắt “Đừng quên, bây giờ các ngươi đã không còn quan hệ gì nữa, muội muội của ta cũng không còn là phi tử của Thuộc Phong ngươi nữa!”

“Ngươi —”

Trong đầu tràn đầy buồn bực, Thuộc Phong muốn gạt bỏ nó ra, nhưng mà lại không thể làm được.

“Nàng không thể gả cho người khác!”

“Vi sao lại không thể? Ngươi cho ngươi là ai, ngươi nói một câu đơn giản là có thể quấy nhiễu hạnh phúc nửa đời còn lại của muội muội ta hả?”

Thuộc Phong xiết chặt nắm tay, trừng nhìn Hữu Hạo, một tia hung tàn kinh người bắn ra từ đôi mắt đầy lửa giận của hần.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 272: Rơi Xuống: Phong Ba Tứ Hôn (2)

Edit + Beta: Dực

Hai người không ai chịu nhường ai, ngay trong triều đình uy nghiêm lại ngang nhiên giương cung bạt kiếm.

Long Thiên Giới nhú mày, nhìn thấy bộ dạng này của bọn hần thật đau đầu.

Một bên là thần tử hần cực kỳ xem trọng, một bên là bằng hữu của hần, hần không muốn bênh ai, cũng không muốn để bọn họ khó chịu.

“Nhưng mà Hữu Nhân vừa mới ly hôn, tuyển hôn phụ tạm thời chưa nhắc tới, cũng là để nàng có thêm thời gian tĩnh tâm.”

Long Thiên Giới suy nghĩ một lúc mới đưa ra quyết định.

Hai tay Giang Hữu Hạo nắm lại.

“Khởi bẩm hoàng thượng, hiện tại cách nhanh nhất để trị liệu cho muội muội của thần chính là thấy nàng tìm một trượng phu để giao phó cả đời cho nàng

cảm giác an toàn, để có thể giúp nàng thoát khỏi khoảng thời gian hôn nhân đau khổ trước đây.”

Vừa nói Hữu Hạo vừa không thuận mắt liếc Thuộc Phong, vẫn kiên trì với ý kiến trước đó, nửa bước cũng không chịu nhường.

“Không thể!”

Thuộc Phong trợn trừng mắt, các khớp xương ngón tay đều trắng bệch, cổ nín tức giận thiêu đốt trong ngực, nắm tay bất cứ lúc nào cũng có thể vùng lên đánh người.

Hắn đang rất tức giận.

“Được rồi! Hai người các ngươi yên lặng một chút! Ở đây là trong triều, không phải hậu hoa viên nhà các ngươi.”

Long Thiên Giới quát hai người, hắn bây giờ đang “quy tâm tự tiện” (*), hai tiểu tử này còn ở đây làm trễ nải thời gian của hắn.

(*) một lòng muốn về nhà.

“Hoàng thượng, hoàng hậu không phải đã dặn dò...”

Vương Năng Đức truyền cho hắn một ánh mắt, hạ giọng, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nhắc nhở.

Long Thiên Giới liền nhưn mày, thiếu chút nữa thì quên Surong nhi cũng đã từng dặn hắn chuyện này.

“Trẫm đã quyết định rồi, chuẩn tấu!”

Hắn đột nhiên nghiêm mặt tuyên bố.

“Hoàng thượng?!”

Thuộc Phong đột nhiên trợn trừng mắt, thật khó mà tưởng tượng, Long Thiên Giới luôn luôn khôn khéo lại tán thành kiến nghị hoang đường này của Giang Hữu Hạo!

“Không cần nói nữa, ý trẫm đã quyết. Vài ngày nữa, thái hoàng thái hậu sẽ hạ ý chỉ thay Hữu Nhân chọn rể!”

Long Thiên Giới phẩy tay, ý tứ rõ ràng là không muốn lằng nhằng thêm.

Cả người Thuộc Phong phát run, vừa nghĩ tới nữ nhân của mình gả cho người khác, hắn tức giận tới mức sắp bạo phát!

“Các vị khanh gia nếu không có chuyện gì thì bãi triều!”

Long Thiên Giới “hời” thì cũng chỉ là hời cho có thôi.

Không đợi tới một khắc, hắn đã rời khỏi long ý bước nhanh ra khỏi triều, mà bên dưới là hai vị “ái khanh” vẫn còn trợn mắt trừng trừng.

“Ta sẽ không cho các ngươi được như nguyện!”

Thuộc Phong hung hăng trừng Hữu Hạo, khuôn mặt tuần tú vạm vẻo.

Mà Hữu Hạo bên kia vẫn còn neho mắt nhếch miệng cười mỉa.

“Mong là như vậy!”

“Hừ! Tiểu nhân!”

Thuộc Phong phẫn nộ rời đi, trước đó còn trừng Hữu Hạo một cái

Người bị trừng chẳng những không nổi giận mà còn nhưn mày xoay người nhìn bóng lưng của kẻ mới rời đi, khóe miệng cười rất sâu.

“Được! Thấy được bộ dạng kinh ngạc của tiểu tử này quả thực là rất đáng giá!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Rơi Xuống: Phong Ba Tứ Hôn (3)

Edit + Beta: Dực

Coi như là bù cho những ngày lười + bận vài ngày gần đây và sau này nha :v

“Nương nương, ta vừa nghe Vương công công nói, Giang vương gia đã xin chỉ hoàng thượng tứ hôn cho người một lần nữa! Hơn nữa, hoàng thượng cũng đã đồng ý rồi!”

Tiểu tỷ hầu hạ Hữu Nhân vội vã chạy lại báo, vừa rồi Vương Năng Đức vừa gọi nàng ta lại tiết lộ cho chuyện này.

“Cái gì? Tứ hôn cho ta?”

Hữu Nhân sững sốt, cả người sững lại.

Tuy rằng nàng chủ động muốn đoạn tuyệt quan hệ phu thê với Thuộc Phong, nhưng nàng vẫn chưa nghĩ tới chuyện lấy người khác.

“Sao đại ca lại làm như vậy? Ta còn chưa đồng ý mà!”

Hữu Nhân tức giận tới mức sắc mặt tái nhợt.

“Hữu Nhân quận chúa, Giang vương gia cũng là có ý tốt, muốn thấy người lo liệu hôn sự này.”

Tiểu tỷ khuyên nhủ.

Nàng ta tận mắt nhìn thấy Thuộc vương gia vì Hữu Nhân quận chúa mà gặp bao trắc trở, nghĩ là quận chúa đã không còn đặt tâm tư lên Thuộc vương gia nữa rồi, nhưng hôm nay thấy quận chúa phản ứng mãnh liệt với chuyện này, nàng ta có chút hơi khó hiểu.

“Ta không lấy chồng! Nếu phải gả thì hấn gả đi!”

Hữu Nhân xóa đi thần tình phần uất trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Nhưng mà, Giang vương gia nói hiện tại người còn độc thân, theo quy củ của hoàng thất, toi tuổi kết hôn, nữ tử hoàng thất còn độc thân đều phải hết hôn!”

Tiểu tỷ nơm nớp lo sợ nói.

Không ngờ, Hữu Nhân quận chúa vẫn trầm tĩnh như vậy, biểu tình khiến cho người ta lo sợ.

“Ta đi tìm di xin người chủ trì công đạo!”

Nói xong Hữu Nhân liền chạy ra khỏi phòng, chân còn chưa bước ra khỏi cửa đã đâm đầu vào một thân hình cao to cũng đang hung hăng xông vào.

“A —”

Hữu Nhân “đầu” một tiếng, đầu đụng vào vật cứng trước mặt, vuốt cái đầu đau, nàng ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy tuấn nhan của hấn.

“Trong đầu nàng đang nghĩ gì vậy? Muốn nam nhân tới thế rồi hả?”

Thuộc Phong mới vào cửa đã vô duyên vô cớ quát Hữu Nhân.

Hữu Nhân giật mình, mặt lúc trắng lúc xanh.

“Ta...”

Nàng cũng vừa mới biết mà!

“Nàng đúng là không biết xấu hổ như ca ca, cũng không phải tốt lành gì! Nói còn hay hơn là hát, tuyệt bút trên thư nói rõ ràng là cố tình thăm ý thiết với ta, thế mà lại chờ không được mà muốn gả cho nam nhân khác rồi!”

Thuộc Phong nheo mắt, ánh mắt âm quỷ, vô cùng tức giận nhìn nàng.

Hấn lớn tiếng chỉ trích khiến Hữu Nhân giật mình, thấy lạnh trong lòng.

“Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta như vậy? Đây không phải yêu cầu của ta!”

Hữu Nhân ngẩng gương mặt nhỏ nhắn, trong lòng uất ức!

“Đúng! Đây không phải là nàng yêu cầu, là đại ca của nàng trước mặt bao nhiêu người yêu cầu giúp nàng! Chuyện lớn như vậy, hán nhất định phải hỏi qua nàng trước?!”

Thuộc Phong chỉ cảm thấy lòng ngực hán sắp nổ tung rồi, bình tĩnh đối với hán chỉ là vô dụng.

Hán cố chấp cho rằng nàng và Hữu Hạo là cùng một ruột, đã sớm bàn bạc với nhau dạy dỗ hán, khiến hán mất mặt trước mặt bao người!

“Sao ngươi lại nghĩ oan cho ta như vậy? Ca ca không nói gì với ta cả, thực sự không có!”

Hữu Nhân dùng sức lắc đầu, bị hán hung hăng quát mà khóc thâm trong lòng.

“Ai thèm tin tưởng nàng! Ngày đó vô duyên vô cớ trở mặt, có phải là đã tìm được lang quân như ý rồi không?!”

Thuộc Phong trừng to mắt với Hữu Nhân.

Thái độ hán là thái độ khởi binh vẫn tội khiến cho nàng chịu không nổi, trái tim đau đớn như bị đâm nát!

“Đúng vậy! Ta muốn tái giá, ngươi làm gì được ta! Chúng ta đã không còn là phu thê, ngươi không thể can thiệp vào tự do của ta! Ta yêu ai, gả cho ai là chuyện của ta, người không có quyền!”

Hữu Nhân bực bội nói.

Vốn đã bị ca ca qua mặt đã rất tức giận, bây giờ lại còn hán tới ra về khởi binh vẫn tội nữa, lại còn nói nàng thành ra như vậy!

“Nàng, nữ nhân này! Chịu thừa nhận rồi?”

Thuộc Phong hận tới nghiến răng nghiến lợi, nếu có thể, hán chỉ muốn nghiền nát nàng!

“Thế nào hả? Ta muốn gả cho người khác, ta chính là nữ nhân hư hỏng đấy! Ta thích người khác rồi, không còn hứng thú với ngươi nữa!”

Hữu Nhân cũng mất lý trí, nổi nóng nói ra cả những lời trái với lương tâm.

“Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem!”

Thuộc Phong nắm tay thành quyền, khuôn mặt tuần tú vạm vẻo.

Hữu Nhân hít sâu một hơi.

“Ta không yêu ngươi! Đã hoàn toàn mất hứng thú với ngươi rồi! Cho nên ta phải gả cho nam nhân khác mạnh mẽ hơn ngươi gấp trăm lần!”

Nàng lặp lại toàn bộ, nhưng không ngăn được tiếng khóc trong cổ họng.

Ánh mắt Thuộc Phong tối lại

“Nàng——” Hán bình tĩnh nhìn nàng, ngừng một chút rồi nói tiếp “Nói thật?”

“Đúng! Lời nào cũng là thật! Cho nên ngươi đi đi! Sau này ngươi đừng tới tìm ta nữa!”

Hữu Nhân khóc, đôi tay nhỏ bé xiết chặt, đôi môi đỏ quật cường nói.

“Đây là nàng nói?”

Hán nheo đôi mắt rét lạnh.

“Đúng vậy, là ta nói! Ngươi mau đi đi, cả đời này ta không bao giờ... muốn gặp lại ngươi nữa!”

Hữu Nhân hít hít cái mũi nhỏ không phục.

Hán vĩnh viễn kẻ không biết phân biệt tốt xấu, luôn nghĩ nàng như vậy!

“Không cần nàng đuổi, ta tự đi, sau này sẽ không quấy rầy nàng nữa! Chúc nàng và vị hôn phu của nàng trăm năm hòa hợp, tốt nhất là sau này ngươi đừng hỏi hán!”

Hán điên cuồng ném lại một câu, sau đó nóng giận rồi đi, bỏ lại căn phòng trống chỉ còn mình nàng.

Cổ nén nước mắt, nhưng mà hai hàng nước mắt vẫn chảy dài trên gò má nàng, đôi chân mảnh khảnh không chịu nổi trọng lượng cơ thể, bất lực ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 274: Rơi Xuống: Phong Ba Tứ Hôn (4)

Edit + Beta: Dực

bạn ạ, các bạn thông cảm

Không bao lâu sau khi Hữu Hạo tâu với hoàng đế giúp Hữu Nhân ban chiếu thư tứ hôn, thái hoàng thái hậu đã hạ ý chỉ.

Nội dung ý chỉ liên quan đến hai người Hữu Nhân và Thuộc Phong bọn họ.

Về phần Thuộc Phong, tứ hôn cho hắn cùng công chúa Đa La quốc – Đồ Nùng, một tháng sau sẽ thành hôn.

Còn nàng, thái hoàng thái hậu phá tiền lệ, tổ chức “Đại hội kén rể” cho Hữu Nhân.

Trong chiếu thư viết rõ, phàm là nam nhân có dòng máu hoàng thất chảy trong người, có giáo dục, có võ công đều có thể tham gia. Những ai là kẻ cuối cùng có thể mang nữ nhân về, tất cả tùy thuộc vào quyết định của Hữu Nhân.

Chiếu thư ban ra đều khiến cho hoàng thất ồ lên một tiếng.

Bởi vì “Đại hội kén rể” lần này được tăng lớp cao quý nhất của Thiên Vũ triều coi trọng, tân nương là muội muội bảo bối của Giang vương gia tiếng tăm lừng lẫy, cho nên hầu hết hoàng thất đều có mặt đông đủ.

Bọn họ đều có mục đích khác nhau, có kẻ là vì lợi ích, có kẻ lại vì tham luyến khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hoặc chỉ là vì hiếu kỳ.

“Đại hội kén rể” lần này rất nhiều người tham gia, khiến người ta chú ý tới nhất chính là người vượt ngàn dặm xa xôi từ biên cương trở về – Chúc Kiếm Khác.

Hắn vừa nghe nói Hữu Nhân muốn tuyển phủ một lần nữa, liền phái người khẩn cấp vượt tám trăm dặm suốt ngày đêm xin ý chỉ của hoàng thượng, yêu cầu cho hắn tạm gác lại chức đại tướng quân, ân chuẩn cho hắn về kinh.

Long Thiên Giới cũng đồng ý, mà kỳ lạ chính là, Thuộc Phong lại chấp nhận tới làm khách quý trong “Đại hội kén rể” của Hữu Nhân.

“Vương gia, người nên kiềm chế tức giận, đừng nổi cáu lúc này!”

Tần Tương đứng bên cạnh Thuộc Phong sợ tới mức lông tơ dựng hết cả lên, thấy sắc mặt chủ nhân âm trầm, hắn đỏ hết cả mồ hôi lạnh.

Thuộc Phong nhú chặt mày, không nói một lời, hai con mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào ghế ngồi còn trống hai bên

Hữu Nhân không ra, hay là đang còn trang điểm.

Chỉ cần vừa nghĩ tới việc nàng xinh đẹp trước mặt người khác, hắn lại tức tối trong người.

Nữ nhân đáng chết này, còn muốn ồn ào tới mức nào mới chịu!

May là chỗ hắn ngồi ngay bên cạnh chỗ của Hữu Nhân, có thể đây là thái hoàng thái hậu và hoàng đế có ý tốt “đặc biệt chiếu cố”.

Ở dưới đài có rất nhiều người, tất cả đều muốn gặp “điều ngoa quận chúa” thần kỳ trong lời đồn, xem rốt cuộc là như thế nào.

Theo giọng hát ưu nhã truyền ra, mấy cung nữ lần lượt ra múa trên sân khấu.

Mọi người phía dưới nhất thời đều kiềm chân lên, thái hoàng thái hậu nắm bàn tay ngọc của Hữu Nhân dẫn ra, tư thái vô cùng dịu dàng.

Hôm nay, nàng đẹp không gì sánh bằng, giống như tiên tử hạ phàm —

Đôi mắt long lanh sáng ngời liếc một cái, đôi môi đỏ son, đáng đi uyển chuyển khoan thai.

Thất lung nhỏ uyển chuyển, dung mạo diễm lệ, không cách nào mà miêu tả cho đúng được.

Gió nhẹ thoảng qua, lay động làn váy mỏng của nàng.

Vừa đúng với câu “phần nị tô nhuận kiều dục tích, phong xuy tiên mệ phiêu phiêu cử” (*) để miêu tả tư thái mỹ nhân.

(*) má hồng phần đôi môi ướt át, gió thổi tung bay tà áo tiên (đại khái thế đi ~)

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Rơi Xuống: Phong Ba Tứ Hôn (5)

Edit + Beta: Dực

Vậy, hôm qua vừa gặp 1 em gái đọc truyện nhà mình nên hôm nay giả bộ siêng năng chăm chỉ ~

Vốn là đám người ồn ào, chớp mắt đã trở nên lặng như tờ, mọi nam nhân đều tròn mắt nhìn, một cái thờ mạnh cũng không dám, thiếu chút nữa thì quên mất cả thở.

Hữu Nhân đi tới bên cạnh Thuộc Phong, ngồi xuống, đó là chỗ ngồi chỉ định của nàng.

Nàng cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt chim ưng của hắn, chỉ bất an ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi tay nhỏ bé nắm lấy nhau, trầm mặc không nói.

Thuộc Phong dùng đôi mắt đen dò xét, không chớp mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng.

Hai người gần trong gang tấc, nhưng lại không hề có một điểm liên quan.

Kỷ thực nàng đã sớm hồi hận lúc trước nhanh mồm nhanh miệng lỡ mồm đáp ứng thái hoàng thái hậu cử hành “đại hội kén rể” hoang đường này.

Nhưng mà bây giờ nàng đã phóng lao thì cũng đành phải theo lao thôi, chỉ có thể đi một bước tính một bước, cùng lắm thì cuối cùng không chọn ai là được.

“Các vị vương tước tới dự “Đại hội kén rể” cho cháu ngoại Hữu Nhân của ta ngày hôm nay khiến cho lão bà này rất hài lòng. Vậy bây giờ, trước tiên để Hữu Nhân múa một đoạn tặng các vị để các vị chiêm ngưỡng tài nghệ của nàng, để xem xem có thể chiếm được cảm tình của mọi người không!”

Thái hoàng thái hậu cười tươi như hoa nói, lại vừa kéo bàn tay lạnh ngắt của Hữu Nhân bên cạnh, ý bảo nàng đứng dậy hiến vũ.

“Được, được! Để Hữu Nhân quận chúa múa một đoạn!”

Vương công quý tộc cảm y ngọc phục bên dưới bắt đầu ồn ào.

Phần lớn bọn họ đều là người từng trải có thể lực trong kinh thành, bọn họ đều muốn xem thử.

Hữu Nhân cắn môi dưới, rất lâu cũng không có phản ứng, có vẻ là đang do dự.

“A, hắn là không nhảy nhì?”

Thuộc Phong liếc nhìn nàng, cố ý chế nhạo.

Thành thân lâu như vậy, ngoại trừ lần trước gặp nàng đánh đàn trong đình nghỉ mát thấy cũng không tệ lắm, thì chưa từng nghe nói nàng có “sở trường” gì khác.

Chỉ sợ là nàng múa một cái thì dưới đài ngay cả một tiểu hài tử cũng không còn.

Thuộc Phong “hẹp hòi” đã kích nàng.

Hữu Nhân nghe vậy liền nhú mày, đột nhiên đứng lên.

“Xin tuân lệnh di mẫu, vậy Hữu Nhân bêu xấu rồi!”

Nàng trừng mắt với Thuộc Phong, đi tới giữa vũ đài.

Từ nhỏ nàng đã theo học đệ nhất vũ kỹ của hoàng gia nhạc phường – Tiêu Sở Nhiễm.

Không chỉ là đệ tử chân truyền mà còn tự thân lĩnh ngộ được vũ đạo độc đáo, tài nghệ bây giờ còn cao hơn cả Tiêu Sở Nhiễm.

Tiếng đàn vang lên, Hữu Nhân nhẹ vung tay theo nhạc, từ từ chuyển động tay áo, bắt đầu nhảy múa.

Nàng nhảy chính là điệu mà Dương Ngọc Hoàn (*) vì Đường Huyền Tông (**) mà sáng tạo ra – Vũ Y Vũ Khúc .

(*) Đường Huyền Tông (chữ Hán: 唐玄宗, 8 tháng 9, 685- 3 tháng 5, 762), hay thường gọi là Đường Minh Hoàng (唐明皇), là vị Hoàng đế thứ 7 hoặc thứ 9 của triều đại nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc. Huyền Tông được đánh giá là một trong những vị Hoàng đế đáng chú ý nhất của nhà Đường, danh tiếng không thua kém ông tổ phụ là Đường Thái Tông Lý Thế Dân, tạo nên giai đoạn thịnh trị tốt bậc cho triều đại

(**) là tên thật của Dương quý phi (chữ Hán: 楊貴妃, 26 tháng 6, 719 –15 tháng 7, 756), còn được gọi là Dương Thái Chân (楊太真), là một phi tần rất được yêu quý của Đường Huyền Tông Lý Long Cơ. Nàng được xếp vào một trong Tứ đại mỹ nhân của lịch sử Trung Quốc, có sắc đẹp được ví là *Tu hoa* (羞花), khiến hoa thu mình lại vì hổ thẹn.

Vũ khúc của nàng, một bước sinh phong, một bước lại xoay người, động tác lưu loát tự nhiên, bước chậm như mây, đầu ngón chân giống như chưa từng chạm mặt đất.

Chuyện xưa ghi chép, Triệu Phi Yến (*) có thể chường trung vũ (**), bây giờ có Hữu Nhân vũ tân nghệ thường (***)

(*) Triệu Phi Yến (chữ Hán: 趙飛燕, 32 TCN – 1 TCN), còn gọi là Hiếu Thành hoàng hậu (孝成皇后), là hoàng hậu thứ 2 của Hán Thành Đế triều đại nhà Hán. Nàng là một mỹ nhân nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc với dung mạo xinh đẹp tuyệt thế, cùng em gái là Triệu Hợp Đức đã làm khuyh đảo hậu cung của Hán Thành Đế. Hai chị em được các sử gia ví là *Hồng nhan họa thủy*

(**) múa bằng tay

(***) = múa khúc nghệ thường. Khúc Nghệ thường có tên gọi đầy đủ là Nghệ thường vũ y khúc hay Nghệ thường vũ y vũ.

Khúc Nghệ thường vốn là một Đại vũ khúc (hay Đại khúc) nổi tiếng, xuất hiện vào thời kỳ nhà Đường (618 – 896), Trung Quốc. Đại khúc hiểu là tác phẩm nghệ thuật tổng hợp có quy mô lớn viết cho ca, múa và nhạc cụ. Về xuất xứ tác phẩm có khá nhiều giả thuyết khác nhau.

Thứ nhất, tác phẩm này do vua Đường Huyền Tông Lý Long Cơ sáng tác.

Thứ hai, theo “Đường hội yếu”, năm Thiên Bảo thứ 13, vua Đường Huyền Tông cải biên một số nhạc khúc Bà-la-môn du nhập từ Tây Vực (hiểu là Ấn Độ) thành ra Khúc Nghệ thường.

Thứ ba, Đường Huyền Tông sáng tác nửa đầu tác phẩm, còn nửa sau cải biên từ chất liệu nhạc khúc Bà-la- môn do Tiết độ sứ Hà Tây Dương Kính Thuật cung hiến.

bla bla bla...

Cho nên tất cả mọi người, trong đó còn có cả Thuộc Phong đều ngẩn người ngây ngốc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân thể nhỏ bé của nàng.

Toàn trường yên tĩnh cho tới tận khi khúc vũ kết thúc, vẻ kinh ngạc vẫn không thể tản hết khỏi khuôn mặt của từng người.

Thuộc Phong vô thức nắm chặt tay —

Nha đầu chết tiệt này đúng thật là biết giấu diếm, ở cùng hán lâu như vậy, thế mà hán không hề biết nàng biết múa! Không những thế lại còn múa rất ... đẹp!

“Rất đẹp! Thật là khiến chúng ta đại khai nhãn giới!”

Khóe môi một nam tử khí phách nhếch lên.

“Cái gì mà điệu ngoa quận chúa, đều chỉ là lời đồn nhảm cả thôi, trông đáng dấp dượt của nàng kia, nhìn thế nào cũng không ra nữ nhân đánh đá.

Một nam nhân mập mạp nói.

“Xinh đẹp như vậy, nếu có là nữ nhân đánh đá, thì nuôi ở nhà cho đẹp mắt cũng được!”

Lại có kẻ tiếp lời.

“Đâu phải chỉ có được? Hơn nữa mỗi đêm xem nàng múa, thì thành quý cũng là một con quý tiêu dao (*)!”

(*) ung dung tự tại.

Đề tài vẫn tiếp tục được bàn tán.

“Đúng vậy! Khỏi phải đến Bách Hoa lâu xem một vũ cơ.”

Đám người này lại mang vũ kỹ (*) siêu quần của Hữu Nhân so sánh với một vũ cơ chỉ biết vận vẹo

(*) kỹ thuật múa.

Mấy nam nhân nhanh chóng bàn luận sôi nổi, bên dưới giống như muốn nổ tung.

Đám người trước đó vốn chỉ muốn tới xem náo nhiệt, bây giờ cũng đã thay đổi chủ ý, xoa tay, đẩy thêm muốn.

Khuôn mặt tuấn tú của Thuộc Phong căng thẳng, cổ gồng đờ nén ngọn lửa trong lòng.

Đặc biệt là thấy nam nhân khác nhìn nàng gièm pha ham muốn, hấn thật tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hữu Nhân múa xong liền trở về trước mặt thái hoàng thái hậu, không có ý định tiếp xúc với ánh mắt phức tạp của hấn.

“Tới đây, Nhân nhi!”

Thái hoàng thái hậu kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, trao đổi ánh mắt với Vương Năng Đức.

Wương Năng Đức nhanh y tức khắc hiệu liền sắp xếp trăm người thành năm hàng để Hữu Nhân “chọn”.

“Vậy Nhân nhi, còn phải chú ý lựa chọn một người cho phù hợp!”

Thái hoàng thái hậu nháy mắt cười nói, thuận tiện chiêm ngưỡng khuôn mặt tuấn tú “lửa giận công tâm” của Thuộc Phong.

Hữu Nhân nhẩn mặt nhũ mảy, nhìn qua mấy nam nhân này một lượt, cử đầu nhìn chằm chằm ngón chân của mình —

Nàng cũng không muốn tuyển chọn vị hôn phu, chỉ là tại nàng bức bối...

“Giang Hữu Nhân, nếu như ngươi quả quyết chọn nam nhân khác, ta nhất định sẽ cho ngươi chưa xuất gia đã thành quả phụ!”

Thấy nàng nhũ mảy suy nghĩ, Thuộc Phong cho rằng nàng đang lo lắng suy nghĩ xem đối tượng nào thích hợp.

Đúng là có cái nhìn được có cái lại không thể nhìn!

Rốt cuộc thì hấn cũng không nhìn được bảo tấp trong người, quý quái nhưn mảy, khẩu khí ác liệt uy hiếp.

Hữu Nhân lo lắng ngẩng đầu, liếc nhanh qua Thuộc Phong rồi lại nhanh chóng cúi đầu.

“Thuộc Phong! Người có quan tâm tới sự tồn tại của ai gia không?”

Thái hoàng thái hậu thấy Hữu Nhân bị hấn dọa sợ liền giận quát

Thuộc Phong kiêu ngạo trừng lại thái hoàng thái hậu, trước mặt mọi người túm lấy tay Hữu Nhân, thật đúng là “không coi ai ra gì” —

“Nữ nhân ngốc nghếch này, chỉ có Thuộc Phong ta dám muốn nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Rơi Xuống : Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (1)

Edit + Beta: Dực

“Không chỉ một mình ngươi đâu, Chúc Kiếm Khác ta cũng dám muốn!”

Hữu Nhân đột nhiên chấn động khi thấy Chúc Kiếm Khác trực tiếp đứng ra trước mọi người.

Thuộc Phong nheo mắt tràn đầy địch ý, ánh mắt biến hóa liên tục.

“Không sai, ngay cả kẻ già dày dặn kinh nghiệm cũng tới rồi?”

Hắn chuyển qua Hữu Nhân đổi giọng điệu mỉa mai.

Sắc mặt Hữu Nhân trắng bệch, đôi môi nhỏ run lên —

“Thuộc vương gia, xin tự trọng chút đi!”

Nàng cảm thấy bị khuất nhục, nhú chặt mày nói vắn lại hắn.

Hắn túm chặt cánh tay nàng, nheo mắt dò xét.

“Chẳng lẽ không đúng hả? Người ta còn đặc biệt từ biên ải xa xôi trở về, không phải là dày dặn kinh nghiệm sao?”

“Ngươi, đồ điên này!”

Hữu Nhân mắng hắn

“Thì sao?”

Hắn trừng nàng, bộ dạng kiêu ngạo vô cùng.

“Ngươi—”

Hữu Nhân không biết phải hỏi lại cái gì, hắn quả thực là “không thể nói lý”, nàng tức giận đến nỗi không nói thành lời được.

“Ngươi không hiểu gì hết! Lúc nào cũng nghĩ xấu cho ta, ngươi cảm thấy rất vui hả?”

Nàng mặt hồng tai đỏ, nếu như hắn đã xem qua thư của nàng, hẳn hẳn là biết giữa nàng và Khác ca ca hoàn toàn trong sáng, mà tới ngày hôm nay hắn lại cố ý muốn vu oan cho nàng, thực quá đáng, là hắn cố ý kiếm chuyện với nàng!

Thuộc Phong ngang ngược như cơn mây.

“Bản thân ngay thẳng không sợ bóng nghiêng, nếu như không có tư tình, vậy ngươi lựa chọn cho ta xem!”

“Ta chọn lộn chọn chó cũng không chọn tới ngươi!”

Hữu Nhân tròn lớn đôi mắt xinh đẹp, nhưng cũng không bị hắn kích thích cho mất hết lý trí, nàng biết hắn đang dùng chiêu khích tướng.

“Phải không?”

Hắn bữu môi, khoe môi nhếch thành một nụ cười.

Bọn họ cãi nhau kịch liệt, dường như là không thèm để ý đến những người khác đang chứng kiến, mà thái hoàng thái hậu bên cạnh cũng không ngăn lại, ôm thái độ “tĩnh quan tùy biến” (*)

(*) yên lặng ở bên ngoài xem biến đổi.

Có thể cãi nhau còn tốt hơn so với không nói gì, cãi nhau hay lắm.

“Khụ khụ...”

Thái hoàng thái hậu thấy hai bên cãi nhau mãi không phân được thắng bại liền ho khan hai tiếng.

“Hữu Nhân, con xem ở đây có ai hợp ý con không? Nếu như không có chúng ta sẽ lại chọn tiếp —”

“Có! Đương nhiên là có!” Hữu Nhân nhìn vào đôi mắt âm trầm đến kỳ quái của Thuộc Phong “Dì, con chọn Khác ca ca!”

Thuộc Trong tròn to mắt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, tất cả mạch máu trên người dường như sắp cận kề kết cục nổ tung.

“Khác ca ca vẫn võ song toàn, rất quan tâm tới ta, có thể coi là hoàn mỹ không một thiếu sót, ta muốn gả cho nam nhân như vậy!”

Hữu Nhân lớn mặt nghênh đón gương mặt phủ đầy mây đen của Thuộc Phong, cố ý chống đối hắn.

“A?”

Trong đầu thái hoàng thái hậu hơi mờ hồ.

Trong dự tính ban đầu của bà, Hữu Nhân sẽ không chọn bất cứ nam nhân nào.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Rơi Xuống: Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (2)

Edit +Beta: Dực

Bà chủ trì “Đại hội kén rể” lần này mục đích chỉ đơn giản là kích thích Thuộc Phong, để hấn thành thật bộc lộ tâm ý của mình.

Ai mà liệu được diễn, diễn biến... dường như không nằm trong khống chế của bà nữa rồi!

“Nhân nhi, tuyển phu là chung thân đại sự, con nên suy xét cho rõ ràng, không nên nhất thời kích động mà phạm phải sai lầm lớn!”

Thái hoàng thái hậu chỉ có thể lựa lời nhẹ nhàng khuyên bảo, mong rằng nàng nghe có thể hiểu được.

Nếu không thì bà đúng là tự bẽ mặt đập chân mình, sống đến cái tuổi này rồi, cũng chỉ là ngựa già mất móng trước, danh tiếng năm xưa đã không còn.

“Không cần, ta đã nghĩ kỹ rồi!”

Hữu Nhân và Thuộc Phong cãi nhau một hồi, cũng bất chấp tất cả, hờn giận nói lớn trước mặt mọi người.

Trên mặt thái hoàng thái hậu là vô số hắc tuyến, sắc mặt Thuộc Phong lại càng thêm xấu xí đến cực hạn.

“Khẩn cầu thái hoàng thái hậu ân chuẩn!”

Chúc Kiềm Khác quỳ gối trên mặt đất, nhất định khiến cho thái hoàng thái hậu phải đồng ý.

Thái hoàng thái hậu do dự một lúc, nhìn Thuộc Phong vẫn không nói một tiếng, lại nhìn về mặt cố chấp của Hữu Nhân.

“Vây... được rồi!”

Bà chỉ có thể gật đầu đồng ý, tình thế đã vượt khỏi tầm kiểm soát của bà rồi —

Xong rồi...

Hôn thư ban xuống, mỗi ngày Chúc Kiềm Khác đều rất đúng giờ tới tìm Hữu Nhân đi ngắm hoa.

Tuy rằng trong lòng Hữu Nhân không muốn cùng Chúc Kiềm Khác làm việc này, nhưng mà lại không tìm được cớ từ chối.

Hôm nay, Chúc Kiềm Khác hẹn Hữu Nhân ở ngoài triều chờ hấn, sau đó sẽ cùng nhau đi chơi thuyền ở Đình Châu.

“Nếu hôn sự của Hữu Nhân và Chúc Kiềm Khác đã định, vậy thì đám hỏi của Thuộc Phong và công chúa Đồ Nùng cũng tiến hành vào tháng sau đi!”

Long Thiên Giới uy phong ngồi trên long ý, tuyên bố ấn định hai hôn sự quan trọng này.

Kết quả ngoài dự liệu của bọn họ, đứng ở lập trường của một hoàng đế hấn buộc phải nói, để Thuộc Phong cưới Đồ Nùng, so với việc cưới Hữu Nhân thì mang lại nhiều lợi ích cho Thiên Vũ triều hơn.

Mặc dù đối hấn không ảnh hưởng gì.

Hơn nữa hai bên đều tình nguyện, là công hay tư hấn đều chưa từng ngăn cản quyết định của họ.

“Chúc Kiềm Khác tạ chủ long ân!”

Hấn cúi đầu tạ ơn.

Từ lần trước quay về kinh biết tin nàng đã gả chồng, hắn đã không chịu chấp nhận cho rằng cuộc đời này còn có cơ hội cưới được nàng.

Trước đây không dám nghĩ nay đột nhiên lại thành sự thật.

Ánh mắt âm trầm của Thuộc Phong dò xét vẻ mặt vui mừng của Chúc Kiềm Khác, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

“Thần linh chi!”

Dường như cố ý khiến cho Hữu Nhân thấy khó chịu, Thuộc Phong trước đây vẫn không đồng ý hôn ước với công chúa Đồ Nùng hôm nay lại thay đổi, lúc Hữu Nhân quyết định gả cho Chúc Kiềm Khác, hắn lập tức đồng ý.

“Xin chào! Xin hỏi người là Thuộc vương gia?”

Phía sau Thuộc Phong và Chúc Kiềm Khác, một mỹ nhân ngoại quốc mặc bộ đồ kỳ lạ chắn đường Thuộc Phong.

“Ngươi là ai?”

Hắn dừng bước, kỷ quái nheo mắt, khẩu khí có vẻ không kiên nhẫn.

Con người lớn của mỹ nữ chớp chớp, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười ngọt ngào.

“Ta là Đồ Nùng! Bây giờ ta chính là vị hôn thê của người!”

Thuộc Phong liếc nàng ta một cái.

“Phải không? Ngươi, tốt!”

Hắn tùy ý bắt chuyện, bộ dạng đầy xa cách.

Đồ Nùng cũng không để tâm, vẫn cười rất vui vẻ.

“Kỳ thực, hai ngày trước ta đã gặp người, ở “đại hội kén rể” của Hữu Nhân quận chúa!”

Giương mặt anh tuấn của Thuộc Phong vẫn không có biểu tình.

“Vây, rất tốt!”

Đồ Nùng ngừng lại, ngây ngô, nàng cũng có thể nhìn ra vẻ thờ ơ của Thuộc Phong, nhưng mà bộ dạng tươi cười trên mặt hắn vẫn chói mắt như vậy.

“Ngày đó ta thấy người và Hữu Nhân quận chúa tranh chấp trước mặt mọi người, ta nghĩ người là nam nhân rất tốt! Trước kia ta vẫn sợ phụ vương gả ta cho một nam nhân nhu nhược ở Trung Nguyên, cho nên ta mới yêu cầu sứ giả cùng tới! Nhưng sau khi ta nhìn thấy người, ta mới phát hiện ra, thì ra nam nhân Trung Nguyên cũng không phải cao lớn hơn bình thường, cũng không hung hãn như nam nhân ở nước chúng ta!”

Đồ Nùng khen Thuộc Phong không ngừng, tộc người ở thảo nguyên bọn họ, là nam nhân hay nữ nhân cũng đều có gì nói vậy.

Đồ Nùng không hề che giấu vừa khen vừa hài lòng với Thuộc Phong, nhưng mà hắn đã quen với việc có nữ nhân theo đuổi mãnh liệt nên cũng không cảm thấy bất ngờ gì.

Hắn liếc mắt sang chỗ khác, ngay cả liếc mắt cũng không liếc nàng ta một cái.

Lơ đễnh giống như khoảng thời gian đầu Hữu Nhân theo đuổi hắn..

Đồ Nùng thu lại dáng vẻ tươi cười, gương mặt hồng hào lạnh đi, không tránh khỏi mất mát.

“Người nói chuyện đều lời ít ý nhiều như vậy sao? Ta cảm giác, có phải người không thích nói chuyện với ta không?”

Thuộc Phong nhún mày, đang định kiểm đại một cái cơ đuôi nàng ta đi, nhưng đột nhiên phát hiện ra Hữu Nhân và Chúc Kiềm Khác đứng chung một chỗ, hơn nữa vẻ mặt Chúc Kiềm Khác rất vui vẻ, ánh mắt si mê nhìn Hữu Nhân!

Điều này khiến cơ thịt trên người hắn căng cứng hết cả.

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, thấy biểu tình cứng ngắc của nàng, Thuộc Phong xác định nàng đã nhìn ra.

Hắn chột nheo mắt, một tay kéo cánh tay nhỏ nhắn của Đồ Nùng, để nàng đứng trước mặt hắn.

“Nha đầu ngốc này, nàng nói cái gì vậy, ai không muốn nói chuyện với nàng?”

Hắn cố ý làm bộ chân thành, dịu dàng nói nhỏ với Đồ Nùng, ánh mắt sâu lướt qua, khiến sắc mặt Hữu Nhân đột nhiên trắng bệch.

“Thật? Người nói như vậy ta rất vui!”

Đồ Nùng cười rạng rỡ với Thuộc Phong.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Rơi Xuống: Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (3)

Edit + Beta: Dực

“Hữu Nhân, ta vừa nói muội có nghe không?”

Chúc Kiềm Khác phát hiện ra Hữu Nhân không chú ý vào chủ đề của bọn họ, ánh mắt luôn lơ lửng nhìn nơi khác.

Theo hướng nhìn thất thần của nàng, bỗng nhiên Chúc Kiềm Khác hiểu rõ nàng thất thần là có lý do.

“Ca vừa nói gì cơ?”

Hữu Nhân bị Chúc Kiềm Khác nói cho giật mình, nhanh chóng lấy lại tinh thần, ánh mắt bối rối nhắm lại, thu lại ánh mắt nhìn Thuộc Phong và mỹ nữ thân mật nói chuyện.

Nàng cúi đầu, buồn bã không nói gì.

Chúc Kiềm Khác nhìn mặt nhìn Thuộc Phong và Đồ Nùng cách đó không xa.

“Bây giờ Thuộc Phong đang ở cùng nữ nhân khác cũng chính là vị hôn thê mới của hắn – công chúa Đa La quốc – Đồ Nùng.”

Hữu Nhân sững sờ.

“A...”

Nàng vô thức đáp lại.

Nàng công chúa đó thật xinh đẹp, hơi một chút là cười không ngớt, hẳn là tính tình rất tốt.

Không biết Thuộc Phong nói gì với nàng mà trông nàng vui vẻ như vậy?

Hữu Nhân bất giác cảm thấy bị thương —

Ban đầu chính nàng quyết định buông hắn, không phải là vì muốn hắn được vui vẻ sao?

Nhưng vì sao khi thấy hắn quên nàng tận chín tầng mây, nàng lại cảm thấy mất mát, cảm thấy khó chịu?

Nhưng mà loại đau đớn này lại không khác gì cảm giác đau đớn khi tự sát lúc trước.

Thì ra, nàng vẫn chưa hoàn toàn buông xuôi; thì ra, trong lòng nàng vẫn còn tồn tại một loại chờ mong không đáng có với hắn...

Thuộc Phong nhân lúc Đồ Nùng không để ý, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Hữu Nhân, thấy nàng cố ý không để ý, khó chịu trong lòng hắn cũng thoáng chút bộc lộ ra —

Không muốn thấy? Hắn sẽ cố ý cho nàng thấy hết lần này đến lần khác!

“Hôm nay là mừng một tháng chín, ở Thiên Vũ triều chúng ta cứ vào ngày này hằng năm đều sẽ cử hành lễ du thuyền ở Đình Châu, không biết nàng có hứng thú tham gia không?”

Thuộc Phong quay đầu nhìn Đồ Nùng, biết rõ nàng sẽ không cự tuyệt!

“Được được! Ta nghe nói Thiên Vũ triều các người có phong tục đặc biệt này, ta cũng muốn tham gia!”

Đồ Nùng nhảy nhót, vỗ tay tán thành, rạng rỡ khiến Thuộc Phong nhớ tới Hữu Nhân trước kia.

Mà “nàng” bây giờ đã ở bên cạnh nam nhân khác!

Điều này khiến hắn thấy tức giận, muốn phát điên!

“Vậy ta cùng đi!”

Thuộc Phong cười tà, cổ ý cao giọng vừa đủ để nàng nghe thấy.

Một khắc sau, hắn kéo tay Đồ Nùng rời khỏi cung.

Hữu Nhân ngẩn người nhìn bóng lưng dần xa của hắn, dung nhan mỹ lệ trắng bệch như tờ giấy trắng.

Đình Châu quả thực là danh phó kỳ thực (*) ngàn chỉ đình lan (**), nàng có thể ở bên bờ cũng nhìn thấy bạch phong lan.

(*) danh xứng với thực.

(**) Cỏ chỉ cỏ lan mọc trên bờ

Cảnh sắc nơi đây động lòng người, đẹp không tả xiết, quả đúng là nơi mà giới quý tộc bao năm chọn để du ngoạn.

Gió thu thoang thoảng, sau giờ ngọ, ánh nắng mặt trời chiếu vào mọi người, ấm áp vô cùng, soi sáng cả mặt nước gợn sóng lấp lánh, mừng một tháng chín năm nay, thực đúng là ngày lành để chơi du thuyền.

Không có Hữu Nhân ở đây, hắn không cần phải diễn kịch.

Thuộc Phong lười biếng dựa vào mạn thuyền, lơ đãng thưởng thức phong cảnh ven bờ, kỳ thực hắn không biết mình đang nhìn cái gì.

Trong đầu không ngừng hiện ra biểu tình bi thương của nàng khi nhìn thấy hắn lôi kéo nữ nhân khác rời đi.

Nói thật, trong thoáng chốc hắn cảm thấy sáng khoái vô cùng, thế nhưng khi hắn đi ra khỏi phạm vi tầm nhìn của nàng, kích thích lúc đó cũng biến mất không còn một chút nào.

Vô định nhìn mặt hồ mênh mông trước mắt, cơ thịt vừa rồi căng cứng cũng lơi lỏng ra, khí lực toàn thân hơn phân nửa là không còn giữ.

Trái ngược với Thuộc Phong vô tâm, Đồ Nùng lần đầu tham gia có vẻ rất hăng hái.

Nàng nhìn phong cảnh xung quanh, cảm khái đến mức mở rộng cái miệng nhỏ nhắn, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng khen ngợi, còn liên tục nói lan man bên tai Thuộc Phong, nhưng mà một câu hắn cũng không nghe thấy.

“A? Thuộc vương gia, người xem nữ hài trên chiếc thuyền nhỏ kia, đó không phải là người đã cãi nhau với vương gia ở “đại hội kén rể” – Hữu nhân quận chúa sao?”

Đồ Nùng nhìn lung tung một lúc, không ngờ lại thấy Hữu Nhân và Chúc Kiếm Khác, nàng nhất thời kinh ngạc kêu lên.

Thuộc Phong nghe xong gần như là lập tức đứng dậy, quả thực cách đó không quá ba trượng, hắn thấy “bọn họ” đang du thuyền.

“Thuyền phu, mau chèo qua bên kia đi, chúng ta muốn gặp bằng hữu!”

Đồ Nùng hưng phấn nói.

Nàng biết Hữu Nhân vốn là vương phi của Thuộc Phong, nhưng nàng không ngại.

Ở Đa La quốc, một nam nhân có thể lấy nhiều chính thê, hơn nữa cưới càng nhiều nữ nhân, càng chứng tỏ địa vị của người đó rất cao.

Tính ra thì cũng có một vài nữ nhân có tư sắc, nhưng mà nàng ta tin Hữu Nhân đối với Thuộc Phong đã là quá khứ rồi, nàng ta mới là hiện tại.

Cho nên, đối với Hữu Nhân trong lòng Đồ Nùng cũng không có khúc mắc phức tạp gì.

Thuộc Phong nhíu mày, ánh mắt trừng nhìn Hữu Nhân của hắn.

Hắn không ngăn hành động bắt thuyền phu chèo thuyền tới gần chỗ Hữu Nhân của Đồ Nùng, bởi vì hắn rất muốn “phá hoại” thêm một lần nữa!

“Hữu Nhân quận chúa, người và Chúc tướng quân cũng tới đây? Xem ra hôm nay đúng là ngày quốc gia đại sự của Thiên Vũ triều!” Đồ Nùng kéo cánh

tay Thuộc Phong, cười nũng nịu với hắn “Người nói có đúng không, Thuộc vương gia?”

Hữu Nhân nhiu mày, hốt hoảng né tránh cái nhìn rực lửa của hắn.

Thuộc Phong chớp mắt cũng không chớp mắt chăm chú nhìn sắc mặt trắng bệch của Hữu Nhân, rồi lại nhướn mày, tà tà xùy một tiếng.

“Phải không? Oan gia ngõ hẹp, quả đúng là không có ngày nào tốt hơn!”

Trong lời nói của hắn mang theo chút ý vị, Hữu Nhân nghe xong sắc mặt lại càng thêm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 279: Rơi Xuống: Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (4)

Edit + Beta: Dục

“Nhưng mà, chúng ta thật đúng là có duyên, vừa rồi ở hoàng cung ta nhìn thấy người, vốn muốn qua chào hỏi, kết quả lại bị Thuộc Phong...” Đồ Nùng xấu hổ liếc nhìn Thuộc Phong “Bị hắn đưa tới nơi tuyệt đẹp thế này...”

Đồ Nùng có chút e thẹn, vẫn chưa phát hiện ra giữa hai bên là bầu không khí quỷ dị, vẫn còn thân thiết nói với Hữu Nhân.

Hữu Nhân xấu hổ cúi đầu, bởi vì bộ dạng Đồ Nùng vô cùng vui vẻ, đối với nàng mà nói đây giống như đang khoe mẽ, tuy rằng nàng biết, Đồ Nùng vốn không có ý này.

“Khác ca ca, ta chưa có xem phong cảnh bên kia, chúng ta nói thuyền phu chèo thuyền qua bên đó đi!”

Hữu Nhân quay đầu về phía Chúc Kiềm Khác, nàng muốn tránh mặt Thuộc Phong, nhưng hắn lại bất ngờ túm lấy cánh tay nàng.

“Nhìn thấy ta đã muốn đi, ta đáng sợ như vậy sao?”

Thuộc Phong nheo mắt cười giễu cợt.

Hữu Nhân giật mình, sau đó dùng sức gỡ bàn tay to của hắn ra, nhưng mà làm cách nào cũng không làm bàn tay hắn nhúc nhích một chút nào cả.

Không làm gì được, nàng chỉ biết trừng hắn “Ai cần ngươi lo? Nhìn thấy người không muốn thấy, phá đám hứng thú dạo chơi của ta, đương nhiên là phải đi càng xa càng tốt!”

“Thuộc vương gia, xin buông tay ra, một tháng nữa là ngày Hữu Nhân thành hôn với ta, nam nữ thụ bất thân, tốt nhất là người nên giữ khoảng cách với nàng, để tránh để mọi người đàm tiếu!”

Chúc Kiềm Khác trừng Thuộc Phong.

“Phải không? Nhưng mà tất cả những chuyện thân mật nam nữ ta với nàng cũng đã từng làm, còn cần phải giữ khoảng cách hả?”

Thuộc Phong không chỉ không buông tay, ngược lại còn nhếch môi cười hỏi vặn lại.

Hai gò má Hữu Nhân lúc hồng lúc trắng, hắn lại nói chuyện đòi tư trước mặt mọi người, thật khiến nàng cảm thấy bối rối.

“Chẳng lẽ không phải sao, Nhân nhi?”

Hắn nhìn ngược lại nàng, con ngươi đen phát ra ánh nhìn kỳ quái.

Hữu Nhân nắm chặt nắm tay, nhin sự nhục nhã hắn đem đến cho nàng.

“Vị hôn thê của ngươi ở ngay bên cạnh, vậy mà ngươi lại ở trước mặt nàng dây dưa với nữ nhân khác, không sợ nàng thấy sẽ không vui hả?”

Hữu Nhân bắt chước ngữ điệu của hắn nói mỉa lại.

“Chuyện ngươi cần quan tâm quả đúng là không ít!”

Thuộc Phong lạnh lùng nói một câu.

Hữu Nhân gượng gạo cười hai tiếng.

“Ai rảnh mà quan tâm chuyện của người, ta chỉ quan tâm chuyện một tháng sau ta thành thân, về sau chúng ta sẽ không qua lại với nhau cả đời. Tâm nguyện lớn nhất của ta là câu trời, đừng bao giờ... để ta nhìn thấy gương mặt ghê tởm của người nữa!”

Gương mặt tuấn tú của Thuộc Phong giật giật, con người sắc bén phát ra ánh nhìn lạnh lẽo.

“Đúng! Ta cũng có ý đó!”

Lời vừa nói xong, hắn cũng thả tay nàng ra, ánh mắt hung hăng liếc qua vẻ mặt ngạc nhiên của Đồ Nùng, rồi lại rơi xuống người thuyền phu cũng chung biểu tình đó!”

“Đi thật xa đi! Ta không muốn nhìn thấy kẻ tệ nhạt như người nữa!”

Đành phải chấp nhận một điều là từ trước đến giờ nàng luôn không phải đối thủ của hắn.

Tần Tương vào thư phòng, liếc mắt một cái liền thấy Thuộc Phong ôm Tiểu Bạch đứng chờ ra bên bệ cửa sổ.

“Vương gia...”

Hắn thử gọi nhỏ.

Thuộc Phong từ từ quay đầu lại, hơi nhíu mày.

“Chuyện gì?”

“Ngày mai...”

Tần Tương bất an nhìn Thuộc Phong một chút, một câu cũng chỉ nói được phân nửa.

Thuộc Phong không nói gì, hắn hiểu ý của Tần Tương.

Ngày mai chính là ngày hắn cười Đồ Nùng, nàng gả cho Chúc Kiếm Khác.

Thời khắc càng tới gần, trước đó còn có con tức, bây giờ lại thay thế bằng một loại kỳ quái.

Giống như con người sắp bị nhấn chìm, sắp mất đi hơi thở cuối cùng.

Hắn cúi đầu nhìn Tiểu Bạch có vẻ an phận trong lòng, hắn vô thức vuốt ve bộ lông tơ dài mượt của nó.

Duyên phận với nàng, thực sự đã đi tới hồi kết rồi sao?

Tại sao... lại biến thành thế này rồi?

Tắm rửa thay y phục xong, Hữu Nhân đuổi thị tỳ ra, nàng đứng bên bệ cửa sổ một hồi, sau đó lại một mình buồn bã quay lại giường, dựa vào đầu giường vô lực ngồi xuống.

Bên ngoài trời đêm, một ngôi sao cũng không có.

Hôm nay là ngày đại hôn của nàng, thái hoàng thái hậu vì để bù đắp tổn thương vì hôn nhân lần trước của nàng, đặc biệt ân điển cho nàng được xuất giá từ hoàng cung, đã thể hiện rõ thân phận cao quý của nàng.

Những, nàng không hề có một chút vui vẻ của một tân nương.

Không hưng phấn chờ đợi tới mức không thể ngủ giống như lần thành thân với hắn, lần này nàng lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn muốn rút lui.

Đang lúc nàng suy nghĩ, ở cửa sổ truyền đến tiếng động rất nhỏ, sau đó âm thanh dần lớn lên.

Hữu Nhân hoảng sợ nhìn về phía âm thanh phát ra, trong chớp mắt, cửa sổ bị văng ra, theo đó là một trận gió lạnh ủa vào, một bóng đen quen thuộc một lần nữa chui vào phòng riêng của nàng.

Ngọn lửa đèn chập chòn, nhưng không tắt.

“Là người?”

Hữu Nhân thấy rõ người, trên gương mặt nhỏ nhắn cứng ngắc của nàng là biểu tình kinh ngạc, kinh ngạc qua đi, trong lòng nàng lại có một loại vui mừng khó hiểu.

“Sao? Không muốn thấy ta?”

Hắn nhướn mày ngông cuồng tới gần.

“Đây là hoàng cung, làm sao ngươi có thể năm lần bảy lượt xông vào?”

Hữu Nhân cuống quýt đứng lên, thân thể còn chưa đứng vững đã bị hắn ép lên giường.

Thuộc Phong nhìn thẳng vào nàng, hắn không cười, chỉ có ánh mắt lộ ra lộ ra vẻ tà vọng, dưới ánh lửa lại càng tàn ra khí phách khác người.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Rơi Xuống: Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (5)

Edit + Beta: Dực

“Ngươi muốn làm gì? Trước đây ta nể tình ngươi từng là trượng phu của ta, ta dễ dàng tha thứ cho ngươi, mới để cho ngươi thực hiện được quý kế hạ lưu của ngươi, nhưng nếu hôm nay ngươi còn định làm chuyện xấu xa với ta, thì ta nhất định sẽ gọi người!”

Hữu Nhân dựa sát vào giường, đôi mắt trừng lớn.

Nàng không biết hắn tìm nàng là có ý đồ gì, nhưng nếu có chuyện muốn chiếm tiện nghi của nàng, nàng thà chết cũng không cho.

“Chắc chắn, làm gì mà nói khó nghe vậy? Bản thân nàng vòng vo như vậy cũng không vui vẻ sao?”

Hắn nâng cằm nàng lên, kỳ quái nói.

“Nói thật ra thì nàng cũng muốn ta đối xử với nàng như vậy phải không?”

“Vô si!”

Hữu Nhân tức giận mắng hắn.

Nhưng mà hắn hoàn toàn không thèm để ý, trái lại còn nhếch môi cười nhạt, da mặt lại càng thêm dày.

“Ta vô si? Nhưng mà sao ta lại không cảm thấy thế nhỉ?”

“Trên đời này không thể tìm được một nam nhân nào thấp kém như ngươi!”

Hữu Nhân khàn giọng, chê bai hắn.

Thuộc Phong nhướn mày, ánh mắt thâm sâu quan sát nàng.

“Nàng kích động như vậy làm gì? Có phải đã thử qua với Chúc Kiềm Khác rồi hả?”

Ánh mắt tà tà của Thuộc Phong dừng lại ở nơi cao ngất của nàng, mặc dù mùa đông phải mặc nhiều áo nhưng, cơ thể đầy đặn của nàng vẫn không thể giấu đi được.

“Nếu có rồi thì hắn là bản lĩnh cũng cao hơn rồi? Có phải không?”

Hắn tà tà mà lại ngông cuồng cười, ánh mắt biến hóa mãnh liệt nhìn nàng.

“Biến thái! Ngươi cho là ai cũng giống ngươi hả?”

Hữu Nhân tức giận đến mức cả người run bần bật, nàng và Chúc Kiềm Khác ở chung với nhau cũng chỉ là nghi lễ, hơn nữa người ta cũng không giống hắn, cho tới bây giờ đến cả nửa chuyện quá phận cũng chưa làm.

Khóe miệng hắn kéo rất sâu, bị mắng mà tâm tình cũng không xấu đi chút nào.

Bàn tay to của hắn thả nàng ra, lại đột nhiên nheo mắt.

“Không phải là ai cũng giống ta, nhưng mà nàng giống ta. Chúng ta vô sỉ như nhau, cho nên chúng ta vĩnh viễn là một cặp thích hợp nhất!”

“Ai giống ngươi?” Hữu Nhân mở to mắt, vừa tức giận vừa xấu hổ trừng hắn “Ta không có vô liêm sỉ như ngươi!”

Hắn cười nhạt.

“Đừng quên, lúc ta không nhớ nàng, là ai tự động đưa mình tới cửa!”

“Ngươi, ngươi, đồ cầm thú này!”

Hữu Nhân khinh bỉ hắn.

Nói xong liền quay người đi.

Thuộc Phong túm nàng lại, con ngươi nguy hiểm dò xét.

“Ngươi làm gì vậy?”

Thuộc Phong giống như thú dữ phát điên bắt lấy tay nàng, hai người nặng nề ngã xuống, hai chân nàng bị Thuộc Phong chặn lại, hoàn toàn không thể động đậy.

Cái túm tay này của hắn thật tàn nhẫn, hắn không hề kiêng kỵ vết thương mới khép lại của nàng, cho dù nàng có giấy dựa thế nào, hắn cũng mạnh mẽ chặn lại khiến cổ tay nàng hiện rõ một vòng đỏ.

“Nàng muốn chạy trốn khỏi ta? Cả đời này đừng có mơ!”

Âm thanh trầm thấp lọt vào tai nàng, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong lên...

“Dừng tay! Buông!”

Hữu Nhân tức giận, khoa chân múa tay, nắm đầm đầm mạnh vào lồng ngực hắn.

“Nữ nhân hồ đồ này!”

Hắn lại bắt lấy cánh tay còn lại của nàng, khó chịu mắng.

Nàng giấy dựa giống như phát điên, uất ức hơn một tháng, bây giờ không thể không chế được mà bạo phát —

“Ngươi buông ra! Mau buông ra!”

Nàng kêu lên chói tai, hai chân đá loạn trên không trung.

Nàng quả thực là bị lực đạo của hắn làm cho hoảng sợ, hắn giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Câm miệng!”

Hắn kiềm chế hai tay nàng, cúi đầu ngăn tiếng la của nàng.

“Ừm—”

Lồng ngực cứng rắn của hắn phập phồng.

Hữu Nhân tròn to mắt, lại càng tròn to, hoảng sợ vì đầu lưỡi Thuộc Phong không kiêng nể xâm phạm mình.

Nàng đột nhiên nghiêng hàm, cắn mạnh vào đầu lưỡi hắn.

“Chết tiệt!”

Hắn hừ mạnh một tiếng, buông tay, lau tờ máu chảy ra từ đầu lưỡi, liếc mắt trừng gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng của nàng, cúi đầu mắng một tiếng.

“Ngày mai ngươi sẽ cưới công chúa Đa La quốc, còn tối trêu đùa ta làm gì!”

Hữu Nhân giấy dựa, từ dưới thân hắn lui đến bên giường, kinh hãi mở to mắt cảnh giác nhìn hắn.

“Ta hỏi nàng lần cuối, có phải là muốn gả cho Chúc Kiềm Khác không?”

Hắn đứng thẳng lên, nhướn mày cuồn cuộn nhìn nàng.

“Không sai, ta muốn gả cho Khác ca ca, ca ấy đối với ta tốt hơn người gấp trăm lần, nam nhân như vậy mà ta còn không muốn, thì thật đúng là kẻ ngu!”

Khoe miệng Thuộc Phong giật giật, ánh mắt lại càng thêm thâm trầm.

“Như vậy, ngày mai là lần thứ hai nàng xuất giá, có phải là rất mong nam nhân khác ghé vào người rồi không?”

Hắn nhanh miệng châm biếm lại nàng.

Hữu Nhân ngừng chải tóc, không tiếp nhận ánh mắt của hắn.

“Người cần gì phải hỏi ta? Vậy người thì là thế nào vậy? Có phải rất mong chờ đêm ngày mai nàng công chúa kia nằm dưới thân người thế nào không?”

Hữu Nhân không chịu yếu thế đáp lễ lại hắn.

“Xú nha đầu này!”

Hắn tức giận trừng nàng, sắc mặt âm trầm, nắm tay đột nhiên vung quyền, hung hăng nện lên giường, trên đệm giường lập tức xuất hiện một vết lõm sâu.

Cơ thể Hữu Nhân hơi co rúm lại, loại cảm giác tức giận này thực giống với khi nàng nhìn thấy bức họa tẩu tẩu.

“Người, người muốn đánh ta?”

Hữu Nhân che mặt cuộn mình thành một khối, hé mắt sợ hãi nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Rơi Xuống: Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (6)

Edit + Beta: Dực

nực lòng với cặp này lắm thôi :v

“Người phải đồng ý là không được đánh ta nữa!”

Hữu Nhân thấy hắn hắng giọng, cho rằng hắn lại muốn tát nàng một cái, sợ tới mức toàn thân rét run.

Thuộc Phong nhú mày, khuôn mặt tuấn tú vằn vẹo.

“Rồi! Ta sẽ không đánh nàng!”

Hắn quát.

Biểu tình của nàng giống như phòng bị sắc lang khiến hắn không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Không! Người sẽ không như vậy!”

Hữu Nhân mở to đôi mắt thỏ con, đột nhiên nói lớn hơn.

Nàng không phải kẻ ngu, sẽ không chủ động đi qua chịu đánh đâu.

“Chết tiệt! Ta đã nói là sẽ không đánh nàng!”

Hắn thấp giọng mắng một tiếng, sau một khắc, hắn cời giày, xoay người.

“A —”

Hữu Nhân sợ hãi kêu lên, khuôn miệng nhỏ nhắn khẽ run.

“Không phải là người lại định phi lễ với ta đấy chứ?”

Thuộc Phong không hài lòng trừng nàng một cái, nắm lấy tay nàng, nhân lúc nàng không kịp phản ứng đã ôm cơ thể mảnh khảnh của nàng vào trong lòng.

Nàng kinh ngạc, ở trong lòng ngực của hắn mà cả người ngẩn ra.

“Người? Người muốn làm gì?”

Khôi phục lại ý thức, nàng bắt đầu gầy dựa.

“Đừng nhúc nhích!”

Hắn ngang ngược ra lệnh cho nàng, Hữu Nhân ngẩn ra, quả nhiên là quên mất cả phản ứng.

Thấy nàng không chống đối, ánh mắt hắn mới dịu đi một chút, biểu tình hung ác cũng không thấy nữa thay vào đó là ánh nhìn dịu dàng.

Hắn từ từ ôm nàng chặt hơn, khuôn mặt tuấn tú của hắn áp vào bên cổ ấm áp của nàng, không rõ là rốt cuộc ai nhận hơi ấm của ai.

Lúc này hắn thật bất lực, hắn bị nhiệt độ cơ thể của nàng khiến cho tan chảy, tuy rằng hắn chưa từng cho nàng thấy tiểu tình này.

“Ta tốn quá nhiều thời gian rồi!”

Hắn đột nhiên không đầu không đuôi nói khiến Hữu Nhân ngẩn ra.

“Cái gì tốn nhiều thời gian?”

Nàng ngẩng đầu, nhú chặt mày nghi hoặc —

Nàng không hiểu ý hắn là gì, rốt cuộc là chuyện gì làm hắn tốn nhiều thời gian?

Thuộc Phong ngưng cả thở —

Hắn đã mất quá nhiều thời gian để lý giải loại tình cảm của hắn với nàng, đã mất quá nhiều thời gian rồi.

Tiếng thở gấp bên tai nàng lại càng rõ dường như là không thể nhịn được nữa, Hữu Nhân đột nhiên hiểu ra ý đồ của hắn, sắc mặt đại biến.

“Người, không được làm loại chuyện này với ta! Chúng ta đã không còn là phu thê nữa rồi!”

Nàng đẩy lồng ngực hắn ra, không thể chịu được hắn cứ ép tới gần hơn

“Ý của người là, nếu tên họ Chúc kia lấy người thì có thể làm loại chuyện này với người?”

Hắn nhún mày, khuôn mặt tuấn tú lại bức bối.

“Đây là hai chuyện khác nhau!”

Cho dù nàng có gả cho Chúc Kiềm Khác, cũng không có nghĩa là nàng nguyện ý cùng hắn phát sinh ra loại quan hệ này!

“Đó chính là một chuyện! Trước đây nàng là người của ta, mà hiện tại, hay tương lai cũng sẽ luôn là như vậy! Không ai có tư cách chia sẻ nàng với ta, nàng chỉ thuộc về một mình ta thôi!”

Nàng là của hắn, đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa cũng không thể thay đổi!

Cho dù nàng có chạy trốn tới chân trời góc biển, cho dù là nam nhân nào ôm ấp, hắn cũng sẽ cướp nàng về bằng được!

Hữu Nhân bị khẩu khí bá vương của hắn làm cho chấn động, hai mắt trừng lớn, ngo ngắc nhìn hắn.

“Nhân nhi, trò chơi của chúng ta đã quá mức vòng vèo, ta đã mất hết kiên nhẫn rồi!”

Hắn đột nhiên nói.

Hôm nay, hắn nói cái gì nàng cũng không thể hiểu nổi.

Nàng sững sờ nghi ngờ hắn, trong miệng lại phát ra vài âm thanh rất bé không thể nghe rõ.

Giống như con mèo nhỏ đang sợ hãi, cần có chủ nhân bảo vệ.

“Nàng biết không? Có vài thứ đã bắt đầu, bây giờ nàng mới nói ngừng, thì đã quá muộn!”

Giọng hần thô ráp.

Lại thêm một câu mà nàng không thể hiểu được.

“Ngươi nói gì ta không hiểu, buông ra, bây giờ ngươi lập tức rời khỏi phòng ta!”

Hữu Nhân cố gắng gạt tay hần ra.

Ánh mắt Thuộc Phòng trở nên âm trầm, bị Hữu Nhân làm cho tức giận.

“Muốn ta đi? Nằm mơ!”

Một luồng hơi lạnh từ lưng nàng lan tỏa.

“Một năm trước, nàng đã sớm qua mặt ta, muốn dùng sự trong sáng ngây thơ, khiêu khích hứng thú của một nam nhân thành thực. Nếu ta là kẻ lưu manh vô lại, thì nàng cũng là kẻ có tội như ta thôi!”

Hần chỉ trích nàng, hai tay cô chấp bóp lấy hai vai thon gầy của nàng.

Nàng mở lớn hai mắt

“Ngươi điên rồi!”

“Đó là một cái bẫy!” Đôi mắt thâm sâu của hần nhìn thẳng vào mặt nàng, không những không buông tay, ngược lại còn bóp mạnh hơn, ngăn tất cả phản kháng của nàng lại “Mà nàng lại không biết, cái bẫy nàng tung ra sâu không thể lường được!”

“Rốt cuộc thì ngươi muốn nói cái gì?”

Hữu Nhân trừng lớn mắt, ngữ điệu có chút run run.

Khoảng cách quá gần, khiến nàng không thể tránh né khỏi lòng ngừng nóng bỏng của hần.

“Ta muốn nói, chỉ có một câu —” Hần lại ép tới một lần nữa, dùng chính trọng lượng cơ thể để bắt nạt nàng “Ta sẽ không buông tha nàng, vĩnh viễn không!”

Như lời tuyên thệ, ánh mắt hần tà tà quỷ dị nhìn nàng.

“Ngươi, ngươi điên thật rồi...”

Nàng lảo bảo, không còn cảm nhận được hần đang tồn tại, mỗi một lời nói là một lần phả hơi nóng lên mặt hần.

Hần tà vọng nhếch môi cười nhẹ.

“Trên đời có nhiều nữ nhân như vậy, mà ta lại bị một nữ nhân điên có chồng đầu độc, xem ra, ta đúng là kẻ điên thật rồi!”

Khuôn mặt Hữu Nhân đột nhiên ửng đỏ.

Một khắc, hần lại không sợ chết hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Rơi Xuống: Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (7)

Edit + Beta: Dực

“Ừm—”

Nàng kinh ngạc, lần thứ hai cắn ngược lại môi hắn, nhưng dường như hắn không có ý lùi lại.

Máu tanh kích thích vị giác lại càng không ngăn được hắn tiến công, ngược lại càng làm tăng ý muốn chiếm đoạt nàng của hắn.

Đầu lưỡi ẩm áp thừa dịp len lỏi vào trong khoang miệng nàng, đảo quanh khắp khoang miệng nếm đủ tư vị của nàng.

Nàng dùng hết sức loay hoay, đánh vào lồng ngực hắn, vẫn không thể nào cản trở được sự xâm phạm điên cuồng của hắn.

Hắn đột nhiên dùng sức bóp mạnh hai gò bồng mềm mại, đem tiểu đệ đặt lên tiết khó của nàng.

Hữu Nhân hít vào một hơi lạnh, dùng hết sức muốn tránh khỏi cái hôn của hắn, nhưng mà kết quả chứng minh nàng cũng chỉ gây dựa vô ích mà thôi.

“Ngươi, đồ mà quý!”

Thuộc Phong đột nhiên rời khỏi môi nàng Hữu Nhân hít vào một hơi lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên như muốn trách hắn.

Thuộc Phong không tự chủ được mà nhếch môi cười nham hiểm, bàn tay to lại đặt ở gáy nàng, giữ đầu nàng lại, tiếp tục cúi xuống hôn.

Hắn muốn nàng hoàn toàn chấp nhận việc không thể có một chút phản kháng nào, nếu như nàng vẫn cứ đánh mà không có mục đích thế này, hắn phải hôn cho tới khi nàng cam tâm tình nguyện mới thôi.

Lần này Hữu Nhân lại không chống lại quá mãnh liệt như trước nữa, sau khi đầu lưỡi hắn mạnh mẽ xâm chiếm, lại càng thêm quấy đảo bừa bãi trong khoang miệng nàng, nếm trọn hương vị ngọt ngào mà ngây ngô của nàng.

Không phải nàng không muốn phản kháng, mà nàng đã bị hắn hôn cho thất điên bát đảo, mờ mắt là đã thấy trời đất nghiêng ngả, muốn tránh cũng không tránh được.

Không ngờ đầu lưỡi của hắn bị nàng cắn lúc trước chảy ra máu loãng, bọn họ hôn nhau cũng trao đổi luôn cả dịch môi.

Hắn điên cuồng hôn, dọc theo gáy trượt xuống cổ áo, bàn tay to quen thuộc cò cức áo, bàn tay to đó chẳng bao lâu mà đã đặt ở bầu ngực nàng.

Đột nhiên, năm ngón tay cách da thịt nàng chỉ có một cái áo trong đơn bạc vo nhẹ hai điểm nhỏ.

“Đừng... Đừng như vậy...”

Nàng hoảng loạn kêu lên.

“Đừng như vậy? Là —”

Nàng cắn môi, để hắn ép mình trong ngực, điên cuồng lắc đầu.

Trên gương mặt ửng hồng dính vài sợi tóc tán loạn, cổ áo cũng bởi vì giãy dụa mà mở rộng hơn.

Trong con ngươi đen của Thuộc Phong ánh lên vẻ trầm đục, hắn động thủ vén tà váy nàng lên tận hông, tách chân nàng ra hai bên để hắn đứng ở giữa đùi nàng.

“Không được! Ta đã không còn là vương phi của ngươi nữa, người không có quyền làm như vậy!”

Nàng mở to hai mắt, cả người run lên.

Thuộc Phong trực tiếp dùng bàn tay to xé rách cổ áo, để lộ ra cái yếm màu xanh lá trước ngực nàng, khi mắt hắn nhìn thấy hình thù trên cái yếm thì vô cùng sùng sốt —

Nha đầu ngọc này, lại mang cái yếm thù một đứa trẻ nghèo khổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 283: Rơi Xuống: Nửa Đêm Sói Trộm Hôn (8)

Edit + Beta: Dục

“Nữ nhân ngọc, muốn sinh con cho ta cũng không cần phải dựa vào việc mang cái đồ chơi này là có thể được!”

Hắn đột nhiên nhếch môi, nếu như nàng đã rất muốn có, vậy thì hắn không ngại “giúp một tay”

“Ai... ai muốn sinh con cho ngươi? Người đừng có lúc nào cũng tự cho mình là đúng!”

Hữu Nhân đỏ mặt, lại càng thêm cổ sức giãy dụa.

Hắn tà vọng nhếch môi cười, đem cái yếm từ trên người nàng kê lên mũi người.

“Thơm quá...”

Hắn say sưa vừa ngửi vừa khen, ngẩng đầu lộ ra ánh mắt tham lam ham muốn đối với nàng.

“Ngươi quá ghê tởm!”

“Ta chính là người như vậy thì sao?”

Nghe tiếng nước nở của nàng, hắn không nói lời nào, hắn bắt đầu nhào nặn hai gò bồng —

“Nàng sợ...” Khuôn mặt tuấn tú của hắn vì vậy là tối sầm lại “Cơ thể nàng vì tình dục mà nghênh đón ta đúng không?”

“Ta hận ngươi!”

Hữu Nhân tức giận nhìn hắn chằm chằm.

Tình cảnh lúng túng ở trước mặt hắn khiến cho nàng cố chấp đánh hắn như điên cho tới tận khi Thuộc Phong buông tay, Hữu Nhân muốn chạy về phòng nhỏ bên trong.

Thuộc Phong để ý thấy, cánh tay dài vươn tới ôm ngang eo nàng.

“A —”

Nàng hét lên chói tai, vận vẹo cơ thể, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi tay hắn.

“Nếu thật là hận ta, vậy thì hận ta cả đời đi!”

Nàng gục trên bệ cửa sổ, hắn ở phía sau, một tay xé hết quần áo nửa người trên còn lại của nàng, bàn tay thô ráp nắm lấy eo nhỏ, vật thô to ngang ngược đặt ở nơi mẫn cảm của nàng.

Từng lần từng lần hắn như dã thú chiếm đoạt khiến cho Hữu Nhân quên mất phải kêu thế nào, hắn ngửa đầu cười bỏt quần áo của mình, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hắn điên cuồng như vậy khiến cho phòng bị tâm lý của nàng bị đánh cho vỡ tan.

Các giác quan liên tiếp bị tấn công, ý thức của nàng cũng từng bước từng bước mất không chế.

Giật phăng tiết khớp mỏng manh của nàng, Thuộc Phong cũng nhanh chóng cởi tiết khớp của mình, vũ khí nam tính tà ác đặt giữa hai chân mềm mại của nàng.

“Ư —”

Hai tay Hữu Nhân bị khóa lại, chỉ có thể để cho hắn làm gì tùy ý.

Không nhìn thấy mặt Thuộc Phong, nhưng cơ thể dần cảm nhận được những gì hắn truyền cho nàng.

Tay chân cứng ngắc của nàng dần dần nhũn ra, một dòng điện mãnh liệt chạy qua tứ chi nàng.

Phần nộ vì bị Thuộc Phong treu đùa len lỏi vào từng lỗ chân lông trên người nàng, khiến nàng cảm nhận được rõ ràng rằng nàng đối với nam nhân này vẫn còn tồn tại một loại tình cảm chân chính.

Vẫn còn yêu, mang theo chút hận...

Nàng mù quáng thở gấp, cho tới tận khi nơi mẫn cảm bị ngón tay của hắn chạm qua.

Ý thức của nàng trong tức khắc mất hết, ngay cả hơi thở cũng bị cướp mất, trong đầu chỉ còn một khoảng trống rỗng.

“Ta đối với nàng không giống như đối với những nữ nhân khác, ta dùng rất nhiều thời gian để tìm hiểu nàng.”

Cuối cùng thì hắn cũng nói hết, nàng sau một hồi thở gấp, đại não rơi vào trạng thái ngưng trệ, vội vã loại bỏ thông tin vừa nhận được này.

Trong vô thức, lý trí trở về, nàng hơi hé mắt, giật mình vì đáp án của hắn.

“Nhưng mà, ta hi vọng là bây giờ ta đoạt lại nữ nhân mà ta muốn vẫn không phải là quá muộn.”

Con mắt của hắn tối lại, hơi thở cũng trở nên ồ ồ.

Khi hắn đề lên nơi mẫn cảm, nàng thở dốc, nàng cũng không thể ngờ được tiếng thở dốc đột nhiên lại biến thành tiếng nước nở hòa lẫn.

Trong hoan lạc trùng kích, nước mắt chua xót trào ra khỏi viền mắt của nàng.

Trái tim của nàng đang từng chút từng chút tan nát.

Đã từng, thậm chí nàng còn nguyện ý chủ động dâng hiến bản thân mình,

Chỉ cần hắn vui vẻ, bất cứ cái gì nàng cũng có thể cho hắn, nhưng hắn thì một chút để ý cũng không có.

Vậy mà khi nàng đã hoàn toàn buông tay hắn, hắn lại ngang ngược chen vào cuộc sống của nàng.

Nàng sợ bản thân không thể khống chế, nhưng sự thực đã khiến nàng hiểu rõ rằng đây đã là kết quả được định sẵn —

Tâm hồn thiếu nữ từ lâu đã đánh mất thì ra vẫn đang tồn tại bên người nàng

Cho tới bây giờ nàng chỉ cưỡng ép bản thân không đối diện với nó, nhưng lại không biết hiện được hiện thực chưa từng thay đổi —

Chờ nàng hết run rẩy, Thuộc Phong ngừng động tác, ô cơ thể đỏ bừng dãn nóng rực của nàng vào trong lòng.

“Nam nhân có rất nhiều đối tượng để thích, nhưng đối với nữ nhân mà bản thân thực lòng yêu thương, hắn sẽ trở nên bá đạo độc tài, đồng thời cũng muốn hoàn toàn giữ lấy cho riêng mình. Đây không phải là trò chơi giết hòn của trẻ con, mà là bản năng nguyên thủy của mỗi sinh vật!”

Giọng nam thô ráp của hắn giống như đọc một lời tuyên thệ thần thánh.

Nàng nhắm mắt, nước mắt lại lặng lẽ trào ra.

Hắn ôm cơ thể nửa trần trụi của nàng vào phòng.

Nàng muốn cuộn người mình lại, đang lúc nàng trở mình thì hắn đã bắt nàng lại.

Toàn thân Hữu Nhân bị Thuộc Phong khống chế đến đỏ lên, nàng không ngừng khóc nước mắt.

Nàng biết nam nhân này muốn nàng hoàn toàn rơi vào sự vui thích do chính hắn tạo ra, nhưng mà nàng lại không khống chế được bản thân lại bị rơi vào sự chi phối của hắn, khiến nàng nghĩ bản thân thực bất lực.

“Nhàn nhi, cho ta!”

Ánh mắt hắn càng trở nên thâm sâu khó dò.

Hữu Nhân bị ép phải nghiêng cơ thể, nàng ngưng ngưng ý thức được hắn đã kéo tiết khô của nàng xuống rồi.

“Không...”

Nàng thở gấp, kịch liệt run rẩy, nhưng không thể ngăn được nơi tư mật của mình lộ ra trước mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Rơi Xuống: Ôm Thê Bỏ Trốn (1)

Hắn chăm chú nhìn đóa hoa hồng tách ra, đôi mắt thâm thúy trầm xuống, ngón tay như ác ma quệt qua nơi ẩm ướt giữa hai chân nàng.

“Ừm—”

Hắn qua lại giữa hai chân nàng khiến nàng kịch liệt run rẩy giống như bị điện giật.

“Đừng chống cự, để ta yêu nàng thật nhiều!”

Phản ứng miễn cảm của nàng càng khiến hắn ham muốn nhiều hơn.

“Vĩnh viễn nhớ kỹ, ta là nam nhân của nàng, là nam nhân duy nhất của nàng!”

Hắn vắt một chân nàng lên vai, nhìn không rời nơi đang khiến hắn sôi sục giữa hai chân nàng, khàn giọng tuyên bố quyền chiếm hữu của hắn đối với nàng.

Trong lúc nàng vẫn còn run rẩy, Thuộc Phong không hề do dự cũng chẳng gặp khó khăn —

Động một cái đã vào trong cơ thể nàng!

“A —”

Hữu Nhân nương theo tiết tấu của hắn kêu lạnh lạnh, vẫn giương cũng bởi vì bọn họ vận động quá mức kịch liệt mà phát ra tiếng động như đang gào thét.

Trong phòng lan tỏa mùi hương yêu kiều của nữ nhân, mang theo sự chú ý của tiểu tỷ bên ngoài.

“Hữu Nhân quận chúa?”

Tiểu tỷ ghé vào trước cửa, nhú mày, gõ nhẹ vào cửa.

Hữu Nhân đột nhiên phục hồi tinh thần, trừng to mắt nhìn Thuộc Phong, trên gương mặt nhỏ nhắn là kiểu tình kinh hoàng.

Thuộc Phong cũng hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt ra ngoài cửa, tạm ngừng hoạt động, nhưng vẫn ngang nhiên ở trong cơ thể nàng.

“Có người đến! Ngươi mau đi!”

Hữu Nhân khẩn trương nhú lông mày, hạ giọng nói.

“Sao lại phải đi?” Hắn theo thói quen cười tà “Chúng ta có phải là rất giống một cặp nam nữ yêu đương vụng trộm không?”

Hiểu Nhân bị biểu tình đùa giỡn của hắn làm cho ngẩn cả người.

Bọn họ bây giờ là vô danh vô phận, hơn nữa ngày mai cả hai đều thành thân, vốn không được có chuyện “yêu đương vụng trộm” này!

“Hữu Nhân quận chúa? Bên trong có người sao?”

Tiểu tỷ bên ngoài hỏi lại một lần nữa.

“Ngươi đi nhanh một chút đi, nếu bị người khác thấy sẽ bị giáng tội đấy!”

Hữu Nhân sốt ruột, mở lớn mắt, đôi tay bé nhỏ cố gắng đẩy hắn ra.

Thuộc Phong nhướn mày cười.

“Nàng lo lắng cho ta?”

Hữu Nhân sưng lại.

“Ngươi đừng làm càn! Sẽ xảy ra chuyện đấy!”

Hữu Nhân thực sự loạn hết rồi, nàng hoang mang nhìn hắn.

“Đừng lo nhiều như vậy! Nàng chỉ cần bảo thị tỷ kia đi đi là được!”

Nói xong, không để nàng có cơ hội tiếp tục mở miệng, hắn lại tiếp tục ra vào cơ thể nàng, đem hết lời nàng muốn nói ra ngăn lại.

“Ừ —”

Nàng tro mắt nhìn hắn tiến vào cơ thể mình, nháy mắt đã hít phải một hơi khí lạnh lớn.

“Quận chúa? Rốt cuộc thì người đang làm gì vậy? Nếu người không ra, vậy nô tỳ sẽ vào!”

Tiểu tỳ sợ nàng xảy ra chuyện ngày trước ngày kết hôn thì cái đầu nhỏ của tiểu tỳ nàng cũng không còn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân đầy vẻ sợ hãi, muốn đẩy hắn ra, nhưng Thuộc Phong hắn lại chỉ biết điên cuồng chạy nước rút, còn nhìn nàng nhếch miệng cười, biến lời nàng nói thành câu được câu không nghẹn lại trong lồng ngực.

“Đừng vào... không có ai cả... chỉ có... một mình ta thôi!”

Tiếp nhận từng đợt trùng kích mãnh liệt của hắn, Hữu Nhân cắn chặt bờ môi xinh đẹp, không cho bản thân phát ra bất cứ âm thanh đáng ngờ nào, khó khăn nói vọng ra bên ngoài, cả người vì gồng lên mà kịch liệt phập phồng.

Thuộc Phong quý mị cười, vươn tay giữ chặt nàng làm điểm tựa tiến vào càng sâu hơn, Hữu Nhân nhắm chặt mắt, phần nửa lý trí đều rơi vào xoáy nước mà hắn tạo ra.

“Quận chúa, người chắc chắn là không có việc gì chứ?”

Tiểu tỳ nghi hoặc hỏi lại.

Cũng may là nàng ta không nghe ra âm thanh “kỳ quái” gì phát ra từ trong phòng.

“Ngươi... ngươi đi đi... ta không... có chuyện gì!”

Hữu Nhân thống khổ nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm của hắn, đầu óc loạn lên hết cả, lại muốn bản thân tỉnh táo lại, nàng cảm thấy áp lực giống như sắp rơi xuống địa ngục.

“Người không có việc gì thì tốt rồi, nô tỳ xin lui xuống trước, có gì ngươi cứ phân phó cho nô tỳ!”

“Được...”

Cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng tột độ cuối cùng cũng có thể buông lỏng, toàn thân nàng mềm nhũn chỉ có thể nằm im.

Mà hắn vẫn còn chưa chịu ngừng lại, ép buộc nàng thích ứng với tốc độ của hắn thêm một lần nữa.

“Cũng không tệ! Không ở trong tình cảnh này cũng đã hơn một tháng rồi, bản lĩnh nói dối quả nhiên là có tiến bộ!”

Vật nằm trong cơ thể nàng lại lớn hơn, ánh mắt hắn cũng biến hóa kỳ lạ, tà vọng trên choker nàng.

“Ngươi, buông! Ngươi, tên hỗn đản này, ta ghét ngươi!”

Hữu Nhân tức giận trừng lại hắn.

“Nhưng mà chỉ có tên hỗn đản này mới khiến nàng liều mình giữ thân như vậy!”

Hắn cười đậm thùng lời nói dối của nàng, trên mặt là biểu tình bất cần.

Hữu Nhân không biết nói gì tay chân vung loạn lên, cũng bất chấp mà cố sức đánh vào ngực hắn, dù sao thì hắn cũng chẳng thấy đau, hơn nữa còn coi đó như là đang đầm bóp cho hắn vậy.

“Hừ —”

Hữu Nhân đánh loạn, không ngờ lại đánh trúng vào chỗ hắn tự rạch ra để truyền máu cho nàng lúc trước, hắn bắt lấy cổ tay nàng, nhẩn nhẩn không phát ra tiếng kêu đau đớn.

Nàng sửng người —

Trên ngực hắn lộ ra vết thương do dao rạch vẫn còn mới, tuy rằng vết thương đã hồi phục, nhưng vì rất sâu nên vẫn còn một lớp vảy dài.

“Đây là —”

Hữu Nhân mở to đôi mắt xinh đẹp.

Chuyện này là sao? Hắn bị thương? Khi nào vậy?

Chương 285: Rơi Xuống: Ôm Thê Bỏ Trốn (2)

Edit + Beta: Dực

Hôm nay bị rảnh :v

Thuộc Phong nhắm mắt nhủ mảy, rời khỏi cơ thể nàng.

Con người hấn lại càng thêm thâm, nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của nàng.

“Ta muốn đưa nàng đi!”

Hấn nói giống như đang trần thuật một chuyện bình thường.

“Cái gì?”

Hữu Nhân mở to đôi mắt xinh đẹp.

“Ta muốn đưa nàng rời khỏi hoàng cung!”

Hấn nhắc lại một lần nữa, ngữ điệu một lực khẳng định.

“Rốt cuộc thì ngươi đang nói cái gì vậy? Ngươi điên thật rồi!”

Hữu Nhân kinh hô.

Hấn nheo mắt, ánh nhìn mang theo sự kiên định khác thường.

“Đã sớm bị nàng làm cho phát điên rồi!”

Hấn nắm chặt nắm tay, đây cũng là một loại xúc động mà chính hấn cũng cảm thấy khó chịu.

“Ngươi đừng có như vậy nữa, nhanh rời khỏi cung đi, còn không mau đi thì sẽ bị người ta phát hiện mất!”

Hữu Nhân cũng không còn tâm tình tranh cao thấp với hấn, thầm nghĩ muốn hấn nhanh rời khỏi đây một chút, nếu thực sự bị người khác phát hiện, hậu quả quả là không thể tưởng tượng được.

“Phụ phụ chúng ta hiện tại đã không còn cách nào chạy thoát rồi!”

Đôi mắt âm quang của hấn bắn ra ánh nhìn nóng rực, không hề có chút sợ hãi nào.

“Ngươi, đừng... làm loạn nữa, nghe ta một lần, mau rời khỏi đây đi!”

Hữu Nhân không lay chuyển được hấn, chỉ có thể xin hấn nghe lời nàng.

Sắc mặt Thuộc Phong trầm xuống, nhướn mày.

“Sau đó?”

“Sau đó...”

Hữu Nhân giật mình, lời nói nhất thời cũng nghẹn lại.

“Sau khi rời khỏi rồi thì làm sao?”

Hấn lại hỏi lại.

Hữu Nhân cúi gương mặt nhỏ nhắn xuống, lúng túng nhấp nhấp cái miệng nhỏ.

“Sau đó, ngày mai ngươi cưới công chúa Đồ Nùng, ta sẽ không quấy rầy hai người!”

Nàng lắc lắc đầu tránh ánh mắt của hấn.

“Còn nàng? Thành thân cùng Chúc Kiếm Khác?”

Hắn nheo mắt lại.

“Ta... ta còn có thể làm gì bây giờ? Thánh chỉ đã ban xuống, ta không còn lựa chọn nào khác!”

Nếu như có thể chọn lại, nàng sẽ không hành động theo cảm tình như thế nữa.

Bởi vì, giả cho nam nhân nàng không yêu, thực sự cảm thấy không tự nhiên.

“Vi sao không thể? Chúng ta có thể rời đi!”

Hắn đột nhiên kéo cánh tay nhỏ bé của nàng.

Chỉ cần có thể đưa nàng đi, hắn sẽ không sợ phải trả bất cứ cái giá lớn nào.

“Đi? Đi đâu?”

Hữu Nhân mở to mắt.

Hắn bình tĩnh nhìn nàng thật kỹ.

“Thiên hạ rộng lớn, nhất định sẽ có một chốn cho chúng ta dung thân!”

Chỉ cần nàng nguyện ý đi cùng hắn, thì cho dù là tới nơi nào, hắn đều không cảm thấy quan trọng.

Đột nhiên hắn kích động như thế khiến Hữu Nhân ngạc nhiên đến ngẩn người.

“Nhưng ngươi là vương gia! Huống hồ hoàng thượng càng ngày càng coi trọng ngươi, công danh vương tước, những thứ này... ngươi đều từ bỏ hết sao?”

Nàng không thể lý giải được dụng ý của hắn, là hắn nhất thời nổi hứng, suy nghĩ nông nổi nên mới nói như vậy?

“Chỉ cần nàng có thể vứt bỏ danh phận quận chúa, thì ta nhất định là có thể!”

Về mặt hắn đã không còn vẻ tà vọng trước đó.

“Không... Không được!” Hữu Nhân chần chờ một lát, tiếp đó liều mạng lắc đầu “Ở đây là hoàng cung, chỗ nào cũng có thị vệ, ngươi cho là đưa ta đi dễ dàng như vậy ư? Huống hồ...”

“Huống hồ gì?”

Hắn nhăn mặt nhíu mày, rồi lại hỏi.

“Huống hồ...” Hữu Nhân cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên “Ta đã không còn yêu ngươi!”

“Phải không? Vậy vừa rồi là ai còn cố gắng bảo vệ ta bằng bất cứ giá nào vậy?”

Hắn bĩu môi, híp mắt cười.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, chỉ là ta sợ ngươi liên lụy ta phải chịu tội chung thôi, mà bây giờ ta đối với ngươi, ngay cả một chút cảm giác cũng không có!”

Nàng trực tiếp cự tuyệt hắn, phân nửa là giận hờn, phân nửa là vì tình thế bất buộc.

Dù sao bây giờ cũng không còn đơn giản chỉ là chuyện của hai người bọn họ nữa.

Ngoài ra còn dính dáng tới nhiều người khác còn liên quan tới lợi ích quốc gia nữa.

Sắc mặt Thuộc Phong vốn đã tối nay lại phủ thêm một tầng lo lắng.

“Trước khi nói những lời nói dối này nàng nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không ta lại muốn nàng một lần nữa!”

“Ngươi!”

Đối với loại uy hiếp khí thế bá vương của hắn, Hữu Nhân tức giận tới mức khuôn mặt xinh đẹp lúc hồng lúc trắng, nhưng lại không dám chọc hắn giận, sợ hắn không quản tình thế hiện tại mà động thủ linh tinh.

“Được rồi! Không cần phải lằng nhằng nữa, bây giờ không phải là thời gian cãi nhau!”

Thuộc Phong mất kiên nhẫn lạnh lùng quát một tiếng.

Hữu Nhân nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt trong veo như nước nhìn chăm chăm vào hắn.

“Đã là canh ba rồi, phải mau đi thôi, xe ngựa ta đã cho người chuẩn bị rồi, Tàn Tương và Từ Ngọc cũng sẽ đi cùng chúng ta. Chỉ cần ra khỏi hoàng cung, chúng ta đi thẳng về phía nam, cách xa hoàng cung, lực không chế từ kinh thành vô cùng yếu, không ai có thể quản được chúng ta!”

Hắn đã chuẩn bị ở Nam Dương từ rất lâu, ngân lượng và nơi ở cũng đã chuẩn bị đủ, rồi tới nơi nào đó, mai danh ẩn tích, sống cuộc sống bình thường giống như những người dân bình thường.

Hữu Nhân nhàu mày có vẻ do dự.

“Những, nếu chúng ta chạy thoát như vậy, triều đình phát lệnh truy nã ngươi như trọng phạm, sau này hối hận, thì đường thẳng quan tiến chức cũng mất hết rồi!”

“Những thứ này... đều không quan trọng!”

Hắn hạ thấp giọng, rít qua kẽ răng.

“Những thứ này... đều không quan trọng, vậy thì cái gì quan trọng?”

Nàng ngửa đầu nhìn hắn.

“Là nàng!”

Hắn cần nàng!

Quan trọng là nàng, chỉ là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Rơi Xuống: Ôm Thê Bỏ Trốn (3)

Hắn nói một câu khiến Hữu Nhân ngạc nhiên vô cùng.

Nàng... quan trọng?

“Theo ta đi, đừng gả cho tên họ Chúc kia nữa!”

Hắn kích động lắc tay nàng, một tay lại kéo nàng vào lòng.

Hắn dịu dàng giống như dòng nước quấn quanh lấy người nàng.

Nàng ở trong lồng ngực hắn rất lâu, không thể tự kiềm chế.

“Không được! Tuyệt đối không được!”

Đột nhiên nàng lại có phản ứng với lời hắn nói muốn dẫn nàng đi, cái đầu kịch liệt lắc qua lắc lại.

Nàng không thể ích kỷ như vậy!

Từ trước đến nay hắn luôn kỳ vọng bản thân có thể thăng tiến, nếu chỉ bởi vì nàng mà khiến hắn phải từ bỏ thứ mà hắn luôn coi trọng, thì cả đời này, bọn họ sẽ không thể vui vẻ.

“Hiện tại ta chỉ cần một câu nói của nàng, có nguyện ý cùng ta rời đi không? Chỉ có một vấn đề này, có hay không, ta muốn nàng cho ta một câu trả lời thuyết phục nhất!”

Con ngươi thâm thúy của hắn nhìn chăm chăm hắn.

Buông tay hay giữ lấy, đều chỉ dựa vào một câu của nàng!

Hữu Nhân ngây người nhìn hấn một lúc, nàng không muốn trực tiếp từ chối hấn, nhưng bỏ trốn cùng hấn thì quả không thực tế rồi.

Huống hồ, nàng thực sự không thể xác định rõ được đây có phải lại là một trò đùa của hấn không.

“Vì sao?” Nàng nghi hoặc mở khuôn miệng nhỏ nhắn “Người không yêu ta, vậy tại sao lại vì ta mà buông thả tất cả những gì người coi trọng nhất để ở chung một chỗ với ta?”

Ngữ điệu của nàng rất nhẹ, giống như nàng đang thì thầm tự nói với mình.

Hấn thở dài một hơi, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng lên.

“Đồ ngốc, đi tới bước này rồi, nàng còn hỏi loại chuyện này hả?”

“Nhưng...” Hữu Nhân nhíu chặt mày “Không! Không có khả năng! Người yêu tâu tâu, thích Ngọc Nhi, Đồ Nùng, còn có quan hệ với rất nhiều nữ nhân, còn đối với ta, đối với ta vốn chẳng có chút nghiêm túc gì!”

Nàng đề cao âm lượng, nàng đã chịu rất nhiều tổn thương bởi vậy trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào gỡ bỏ được phòng bị trong lòng.

“Nếu như không nghiêm túc, thì ta năm lần bảy lượt tiến cung làm gì, nàng nghĩ là ta có bệnh hả?”

Nữ nhân có thể khiến cho hấn mất hết lý trí không phải là Trúc Tâm, càng không phải là Ngọc Nhi hay là Đồ Nùng, trên đời này chỉ có duy nhất một người, chính là nàng.

Từ lúc hấn mười sáu tuổi cho tới tận bây giờ, chỉ có một mình nàng.

“Bởi vì, người thích cơ thể ta...”

Nàng suy nghĩ một chút, lo lắng nói, lúc nhắc tới cơ thể mình, nàng không khỏi đỏ mặt.

“Chỉ có kẻ có đầu óc ngốc nghếch như nàng mới tin là thật, ai mà lại vì cái lý do này mà mạo hiểm xông vào cung, trên đời này không phải chỉ có nàng là nữ nhân!”

Hấn khó chịu trách nàng, nhưng ngữ điệu lại mang theo mười phần cưng chiều.

Nếu như chỉ là nhu cầu sinh lý, hấn tiện vung tay trên đường, thì nữ nhân hấn xưa như xưa vệt cũng không hết, hấn căn bản là không cần phải mạo hiểm vào cung.

“Ta không tin! Nếu người không thích Ngọc Nhi, tại sao lại để nàng mang thai?”

Nàng bướng bỉnh phủ định.

Dựa theo hiểu biết của nàng về hấn, nếu là nữ nhân hấn không quan tâm, thì hấn nhất định không để nàng ta mang thai cho hấn.

Hấn lắc đầu.

“Đồ ngốc! Cái thai của Ngọc Nhi không phải là con của ta!”

“Cái gì? Cái thai của nàng ấy không phải là con của người?”

Nàng mơ hồ, hoàn toàn bị hấn làm cho mơ hồ rồi.

“Nói nàng ngốc quả là không sai, nhất định phải nói rõ ra như vậy nàng mới hiểu hả?”

Hấn buồn cười nhếch môi.

Tuy nói Ngọc Nhi là nữ nhân không quan trọng, nhưng dù gì thì nàng ta cũng là tiểu thiếp của hấn, chuyện tư thông với nam nhân khác để có thai, nói gì thì nói đó cũng chẳng phải chuyện về vang gì.

Hữu Nhân vô thức chu chu miệng, đôi mắt ngậm nước chớp chớp, lông mày cũng nhíu lại.

“Ta chẳng hiểu gì cả!”

Hấn lấy tay chỉ vào trán nàng.

“Cũng chỉ có nha đầu vô tâm như nàng mới chẳng hiểu gì như vậy!”

Trên đời này, nữ nhân không biết thủ thân như ngọc, ra bên ngoài hẳn là cũng nhiều vô kể.

Nhưng mà hẳn may mắn, nàng không hiểu, cũng vĩnh viễn không cần nàng hiểu.

Hắn biết mình phải trôi buộc nàng ở bên cạnh hắn, tuyệt đối không để bất cứ nam nhân nào cướp mất.

“Nàng ta thông cảm với Hầu Đức Thâm, trước đây hẳn ta có theo ta một thời gian, cái thai kia cũng là của hẳn ta, ta cũng đã cho người cho hẳn uống thuốc rồi!”

Hắn nói lại toàn bộ một cách đơn giản nhất, từ lâu đã đoán được biểu tình vô cùng kinh ngạc của nàng.

“Tại sao, tại sao lại như vậy?”

Nàng kinh ngạc.

Ngọc Nhi là tiểu thiếp của Thuộc Phong, nàng vốn không hề nghi ngờ cái thai trong bụng nàng ta không phải là con của Thuộc Phong.

“Cho nên...” Hắn hơi ngừng lại “Nàng đừng nghĩ rằng ai cũng như nàng, rất nhiều chuyện nàng thấy chỉ là vẻ bề ngoài. Bởi vì tránh gièm pha, cho nên ta đã phong tỏa tin tức này, ngoại trừ Tần Tương, thì không còn ai biết chuyện này!”

“Vậy, sao người biết cái thai đó không phải là của người?”

Hữu Nhân liếc mắt, nhíu mày nhìn hắn.

“Hừ, cũng chẳng có gì!”

Hắn tùy ý nhíu mày, lại sợ ý không nghe ra giọng điệu không vui của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hốc hác của nàng càng thêm tái nhợt.

“Người biết rồi vậy sao còn bắt ta đi hầu hạ nàng ta?”

Khoảng thời gian đó, bị Ngọc Nhi hành hạ thậm chí cỡ nào, rốt cuộc thì hẳn có hiểu được không vậy?

Bởi vì chột dạ mà ánh mắt hẳn có chút tránh né.

“Không phải ta đã thay nàng báo thù rồi sao? Bắn chết nàng ta, còn Ly Ly và Hầu Đức Thâm thì giam vào đại lao, chịu hình phạt thích đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 287: Rơi Xuống: Ôm Thê Bỏ Trốn (4)

Edit + Beta: Dực

Chính vì áy náy với nàng cho nên hẳn mới ra tay như vậy với Ngọc Nhi.

Hữu Nhân cúi đầu, đôi mắt to mông lung phủ một tầng hơi nước mỏng.

“Nhưng mà người khiến ta chịu tội nhục không phải ai khác mà chính là người. Người trừng phạt người khác như thế, cũng không có nghĩa là người giữ lời.”

Hữu Nhân buồn bã thấp giọng nói, trong lòng có bao nhiêu là uất ức, cảm xúc hỗn loạn hết cả.

Thuộc Phong vươn tay nâng cằm nàng lên, đôi môi khẽ lên cười một cái.

“Nha đầu ngọc, không phải là bây giờ ta đem chính bản thân mình tặng cho nàng rồi sao, nàng còn tính toán với ta cái gì nữa?”

Bộ dạng hẳn nói giống như rất buồn cười, giống như cố ý cúi người xuống ôm lấy nàng.

“Ai muốn người? Ta mới không thích người!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân đỏ bừng, sau đó... cố ý lờ đi.

“Thật?”

Hắn nhếch môi, lại cười.

“Thật!”

Nàng chắc chắn nói lại, trong ngực thực sự đã không còn cảm thấy cái gì nữa.

Thuộc Phong quý mị hơi nhếch miệng.

“Tiểu yêu tinh, không cần chơi trò trẻ con nữa, mặc đồ vào, chúng ta đi thôi!”

“A —”

Hắn nói, lúc này Hữu Nhân ý thức được bản thân lúc này đang ở trần, kêu lớn lên.

“Đồ ngốc! Kêu lớn như vậy, định để tiểu tỷ kia phát hiện ra ta hả?”

Thuộc Phong che miệng nàng lại, thành thực lấy cái yếm mặc lên cho nàng.

Hữu Nhân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghi ngờ nhìn hắn.

Nhìn hắn thành thực như vậy, hình như là bình thường hắn cũng thường mặc đồ cho nữ nhân.

“Được rồi! Chờ ta một chút là xong rồi!”

Nói xong, Thuộc Phong xuống giường trước, mặc quần áo vừa nãy mới vút vung vãi dưới đất thật chỉnh tề, sau đó kéo cánh tay mềm mại của nàng thuận tiện kéo nàng xuống giường.

Hữu Nhân ngẩng người, rồi lại lắc đầu.

“Không đi! Chúng ta không thể đi!”

Hữu Nhân lùi lại, cũng thuận tiện rút tay ra khỏi bàn tay to thô của hắn.

Hai người giống như đang kéo co, không ai chịu lùi.

“Thuộc Phong ta muốn dẫn nữ nhân của ta rời đi, không đi cũng phải đi!”

Hắn đột nhiên trừng mắt, ngữ điệu mạnh mẽ khiến Hữu Nhân không khỏi sững người.

Nhân cơ hội này, Thuộc Phong cúi người ôm lấy thắt lưng nàng!

“Ta không đi với người! Ta không đồng ý!”

Hữu Nhân dùng sức đạp hai chân.

“Câm miệng!” Thuộc Phong rống lên “Kháng nghị vô hiệu!”

Uổng phí hắn nói nhiều lời như vậy, xem ra, đối với nàng thực sự đã uổng phí công sức rồi.

Chỉ còn có thể dùng sức mạnh, đây mới là cách nhanh nhất.

Hơn nữa, đây là lúc gấp gáp hắn không có thời gian đi có với nàng.

“A —”

Hữu Nhân có cảm giác mộng bị người ta đánh mạnh một cái, đau tới mức nàng không thể không lập tức than nhẹ bên cổ hắn.

Thuộc Phong nhìn nàng một cái, cười nhạo nàng.

“Đáng đời!”

Khuôn mặt Hữu Nhân không biết phải để ở đâu —

Hắn là tên côn đồ, không có tình cảm, chỉ chờ người ta cháy nhà là chạy ra hôi của.

Nàng không nghe! Không muốn nghe theo!

“Cốc cốc cốc!”

Cửa bị gõ vài cái.

“Ai vậy?”

Tiểu tỳ hầu hạ Hữu Nhân khoác thêm cái áo đứng trước cửa phòng hỏi.

Theo quy củ, bên trong là phòng của chủ tử, gian ngoài là chỗ của tiểu tỳ, nếu như chủ tử phải hầu hạ hoàng đế, thì tiểu tỳ tự biết phải tránh đi.

Bởi vì Hữu Nhân là tân nương ngày mai xuất giá, lại là khách quý của hoàng cung, để thuận tiện cho việc hầu hạ thị tỳ phải thức trắng đêm.

“Là ta, Chúc tướng quân!”

Bên ngoài truyền tới một giọng nam trầm thấp.

“A! Tới liền!”

Tiểu tỳ kịp phản ứng, đứng lên ra mở cửa.

Cửa vừa mở, gương mặt anh tuấn của Chúc Kiếm Khác liền xuất hiện.

“Chúc tướng quân, khuya thế này người còn tới, là để tìm quận chúa sao?”

Tiểu tỳ hồ nghi hỏi.

Theo nghi thức, đêm trước tân hôn tân lang không được gặp tân nương.

Cho nên, khi thấy Chúc Kiếm Khác đột nhiên đến khiến nàng ta cả kinh.

“Quận chúa ngủ rồi?”

Chúc Kiếm Khác ngó vào bên trong, thấy bên trong tối đen.

“A? Vừa nãy đèn bị thổi xong, xong vừa rồi cũng có sáng!”

Tiểu tỳ vẫn còn nghi hoặc nói.

“Ngày mai là một ngày mệt mỏi đối với nàng, nghỉ ngơi sớm một chút cũng tốt, là ta quá khản trương rồi.

Chúc Kiếm Khác nở nụ cười tự giễu, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy hạnh phúc.

Ngày mai, nàng sẽ là thê tử của hắn.

Vừa nghĩ tới là hắn lại ngỡ như mình đang mơ.

Loại cảm giác mơ hồ không chân thật này khiến cho hắn cảm thấy bất an, cho nên mới nhân lúc trời tối, mới muốn tới xem nàng một chút.

“Nhưng mà không biết quận chúa đã ngủ thật chưa! Vừa rồi nô tỳ còn nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng quận chúa!”

Tiểu tỳ nhú mày, khó hiểu nói nhỏ.

“Tiếng truyền ra từ phòng nàng?”

Chúc Kiếm Khác nghi ngờ theo trực giác, đẩy mắt xẹt qua một tầng mây đen.

“Vâng...”

Tiểu tỳ kinh ngạc gật đầu.

Trong phòng chỉ có một mình nàng, vậy âm thanh từ đây tới?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Rơi Xuống: Ôm Thê Bỏ Trốn (5)

Edit + Beta: Dực

Chúc Kiếm Khác nhú mày, ý thức được có cái gì đó không ổn, bước tới trước cửa phòng.

“Nhân nhi? Nàng có ở trong không?”

Bên trong lặng như tờ, không có một tiếng đáp lại.

“Nhân nhi?”

Chúc Kiếm Khác gọi tên nàng lại một lần nữa, đáp lại hắn vẫn là bầu không khí yên lặng.

Một loại cảm giác bất an mạnh mẽ từ lồng ngực hắn tràn lên, không đợi thêm nữa, hắn đẩy cửa bước vào, phát hiện bên trong tối om một chút hơi người cũng không có.

Thấp đèn, hắn thấy căn phòng lộn xộn, chăn chiếu mất trật tự, không một bóng người.

Mà nhìn nếp gấp của chăn chiếu trên giường, hắn không khỏi liên tưởng tới cuộc hoan ái nam nữ.

“A! Quận chúa? Sao lại không thấy nữa rồi?”

Tiểu tỷ kinh hãi kêu lên.

“Vừa rồi người ở bên ngoài không nghe thấy âm thanh kỳ quái gì hả?”

Chúc Kiếm Khác quay sang âm trầm hỏi.

Tiểu tỷ nhú mày nhớ lại chuyện lúc nãy.

“Hình như... hình như mơ hồ nghe thấy tiếng nam nhân, quận chúa còn luôn kêu lên lanh lảnh, nghe có vẻ khó chịu. Nhưng nó tỷ hỏi thì quận hứa nói trong phòng không có ai khác, nô tỳ cũng không dám nhiều lời!”

“Có chuyện này?”

Chúc Kiếm Khác nắm chặt nắm tay.

Nhất định là tên họ Thuộc kia đã tới!

Tên nam nhân xấu xa này, lại dám bắt tân nương của hắn đi ngay đêm trước tân hôn!

Hắn sẽ không dễ yên như thế, tuyệt đối không!

“Người buông ta ra! Ta phải về cung!”

Rời khỏi hoàng cung một đoạn, Thuộc Phong ôm nàng ép nàng đi vào một con hẻm sâu!

Nàng gãy dựa từ trong hoàng cung, từ kháng nghị không tiếng động trở thành “ngang ngược” hò hét.

Thuộc Phong nhún mày, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ bé vì tức giận mà phồng mang trợn mắt.

“Nàng, nữ nhân ngu ngốc này!”

“Người mới là nam nhân ngu ngốc!”

Hữu Nhân đáp lễ lại.

“Không biết phân biệt!”

Hắn khề мэng.

“Ngươi áy!”

Hữu Nhân to gan chống đối.

“Nàng, nữ nhân này!”

Thuộc Phong nổi giận, nhưng vẫn buông nàng ra.

Hữu Nhân sừng sốt, không ngờ nam nhân ngang tàng này lại nghe lời nàng nói.

“Được! Ta đi đây!”

Hữu Nhân vừa nói vừa đi về hướng ngược lại, một cái ngoảnh đầu lại nhìn cũng không có.

Vừa rồi ở trong hoàng cung còn nói dễ nghe như vậy, cũng thả nàng xuống rồi, chẳng lẽ mang nàng ra ngoài là công cốc hả?

“Nàng bị gì vậy? Ta đã nói với nàng rồi, bây giờ không phải lúc cẩu kính, một khi bị người khác phát hiện nàng biến mất, truy binh sẽ lập tức kéo đến!”

Thuộc Phong nhanh tay kéo tay Hữu Nhân lại.

“Ngươi đừng có giả bộ nữa, ta phải quay về cung! Ngươi để ta trở về! Ta trở về rồi sẽ không có truy binh! Ngươi cũng đi cưới công chúa Đồ Nùng của ngươi đi!”

Hữu Nhân cố chấp đánh vào xương quai xanh hắn, bởi vì ngực hắn có vết thương nên nàng tránh đi.

“Nàng đừng quấy nữa!”

Cơ thể Thuộc Phong nghiêng trước nghiêng sau, tránh né những cái đánh nện xuống như mưa của nàng.

Việc quan trọng trước mắt chính là trốn, vậy mà nữ nhân này lại bày ra ba cái loại công phu này đánh hắn.

“Ta sẽ không để nàng trở về!”

Hắn khẳng định, ánh mắt cũng thâm sâu.

“Ngươi vô lại! Ngươi vô lại!”

Hữu Nhân мэng.

Thuộc Phong khó chịu liếc nàng.

“Tùy nàng, muốn nói gì thì nói!”

Dọc theo con hẻm yên tĩnh, hai người ta một câu ngươi một câu khác khẩu không ngừng, ngõ nhỏ trong đêm khuya không ngừng vang lên tiếng bọn họ cãi nhau.

“Quận chúa”

Từ Ngọc và Tàn Tướng thấy Hữu Nhân, đã bắt đầu hoan hô từ rất xa

Bọn họ từ lâu đã chuẩn bị xe ngựa đầy đủ đứng ở ngã tư đường chờ.

Thấy thời gian đã qua rất lâu rồi, cứ tưởng là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bọn họ không thuận lợi chạy trốn được.

Vừa nghĩ tới, bọn họ chợt nghe được tiếng la hét rất rõ từ phía xa, lo lắng cuối cùng cũng gỡ bỏ ra được.

Hữu Nhân quay đầu về phía bọn họ, kỳ thực nàng rất muốn đáp lại lời bọn họ, nhưng mà bây giờ nàng bị Thuộc Phong ép buộc, lôi kéo đi về phía trước, nếu như nàng quá cao hứng thì nàng sẽ rất mất mặt, sẽ rất giống như tự khiến mình chịu một loại đá kích điên cuồng nào đó.

“Ta không đi! Ta không đi! Ngươi, cái tên thổ phỉ này!”

Hữu Nhân vẫn còn dài sức kêu la, biểu tình bất mãn vô cùng.

Khuôn mặt tuấn tú của Thuộc Phong cũng vì thế mà trầm xuống, một tay không an phận ôm lấy nàng, sau đó vất nửa người nàng lên vai, bàn tay to vỗ mạnh vào mông nàng, rồi lại vươn cánh tay vất qua dưới chân nàng.

“A —”

Hữu Nhân đỏ bừng mặt, hấn lại, hấn lại dám ở trước mặt Từ Ngọc và Tần Tương làm ra loại chuyện hạ lưu như vậy!

“Ngươi buông ra! Thuộc Phong đáng chết! Thuộc Phong thôi!”

Hữu Nhân bắt đầu hô to gọi nhỏ điên cuồng, nhưng Thuộc Phong coi lời nàng như không khí.

“Nương nương, đây là...”

Tần Tương và Từ Ngọc ngạc nhiên.

Thuộc Phong khiêng Hữu Nhân tới trước xe ngựa.

“Không cần để ý đến nàng, càng để ý càng mạnh hơn!” Hấn liếc ngược lại Hữu Nhân, ánh mắt nghiêm túc hơn “Chỗ ở trên đường, đồ dùng hằng ngày đã chuẩn bị xong hết rồi?”

“Có thể sau này sẽ sai người trở về, bây giờ chúng ta khởi hành trước!” Tần Tương bẩm báo.

Thuộc Phong gạt đầu, thần tình ngưng trọng.

Đi rồi, hấn sẽ không còn là vương gia, không quyền không thế, chỉ là một tội phạm chạy trốn chết để thoát khỏi lệnh truy nã, một nam nhân bình thường yêu một nữ nhân!

Hữu Nhân bị ném “bịch” một cái vào trong xe ngựa, đau đến mức nàng phải nhú chặt mày mới chịu được đau đớn truyền đến từ hai bên mông.

Thuộc Phong cũng cúi đầu chui vào xe ngay sau đó.

“Tần Tương, đi!”

“Vâng!”

Tần Tương vung roi.

“Giá!”

Giờ roi lên quất một cái, Ngự Trị và Ngự Sính liền kéo xe chạy thẳng về phía trước.

Hữu Nhân thấy chuyện trở thành thế này, cũng không nói năng gì, một mình ngồi trong góc xe, trong lòng đầy hờn dỗi, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Thuộc Phong ngồi ngay đối diện, hai người không nói gì, bầu không khí vẫn duy trì sự trầm mặc vốn có.

Thuộc Phong tức giận trừng nàng, nhưng cũng không chủ động đến gần nàng, biết nha đầu nàng hiện tại rất khó ở, dù sau thì cứ cướp trước, sau này có thời gian sẽ cẩn thận “mài mòn” góc cạnh của nàng.

“Tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Hữu Nhân thấy hấn thật lâu vẫn không lên tiếng, nghĩ có lẽ hấn thực sự tức giận rồi.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu, trong ánh mắt vẫn còn dư quang căng thẳng của chiến tranh nhìn hấn.

Hấn liếc nàng, không quá khách khí nhưn mày.

“Cái gì vì sao?”

Hữu Nhân trông bộ dạng kiêu ngạo của hấn, cái miệng nhỏ mấp máy, mặt hướng về chỗ khác, chưa xót nói.

“Gia cảnh của Đồ Nùng rất tốt, còn cười cười nói nói, ta thấy nàng rất xứng với ngươi, ngươi trở về lấy nàng là chuyện rất tốt.”

Thuộc Phong nheo mắt, khóe miệng tà tà... nhếch lên.

“Sao mà... ngữ điệu nghe qua có chút lạ lạ!”

“Có... có cái gì lạ?”

Sắc mặt Hữu Nhân căng thẳng, vội vàng bác bỏ.

Hắn rướn người để gương mặt tuần tú của hắn tới trước mặt nàng.

“Hình như là ghen!”

Hữu Nhân đột nhiên mở to mắt.

“Ngươi đừng có tưởng bở! Cái gì ta cũng thích ăn, chỉ không thích ăn mỗi giấm chua!”

“Thật?” Hắn nhướn mày “Nhưng mà sao một chút cũng không thấy giống như vậy nhỉ?”

Trong đột nhiên hiện ra hình ảnh nàng mấy tháng trước, bộ dạng nàng tức giận xé rách bức họa Trúc Tâm trước mặt hắn, không khỏi bật cười —

Cái thùng dấm chua này, còn sợ mình chưa đủ vị hay sao?

Nếu còn nữa thì không phải là nàng bị ghen chết mà hắn mới là kẻ bị cơn ghen của nàng dâng lên chìm chết.

“Hừ! Ngươi còn có tâm tình cười? Nói không chừng, bây giờ ngươi đã bị triều đình phát hiện ra, phát lệnh truy nã trọng phạm rồi đây, lại còn liên lụy làm mất hết danh dự của ta nữa.”

Hữu Nhân “không biết xấu hổ”, đòi lại danh dự của mình, nhưng cũng không thể làm cho Thuộc Phong ngừng cười được.

“Nếu như ở cùng ta mà danh dự của “Ác quận chúa” nàng bị hao tổn, vậy thì chuyện hôm nay cũng không phải là ngày đầu tiên!”

Hắn nhướn mày ám chỉ bọn họ đã từng trải qua những ngày hôn nhân trước đó.

Hữu Nhân hít hít mũi, cố gắng hít vào, hít vào.

Có phải là bây giờ bọn họ đã không còn là phu thê nữa phải không?

Nam nhân mặt dày vô tri này, nếu như bây giờ trong tay nàng có thuốc, nhất định sẽ đo ra da mặt hắn còn dày hơn cả cửa thành!

Bây giờ ta thực sự mong rằng truy binh có thể lập tức đuổi theo, rồi Giới ca ca sẽ bắt ngươi vào đại lao —”

Hữu Nhân nghiêng răng nghiêng lợi cắn phần nói, còn chưa kịp nói xong, phía xa chợt vang lên tiếng vó ngựa rần rần, toàn bộ thùng xe đều kịch liệt lắc lư.

“A —”

Hữu Nhân ngồi không vững liền ngã vào lòng Thuộc Phong.

“Có chuyện gì vậy?”

Thuộc Phong nhíu chặt mày, lạnh giọng hỏi

“Vương gia...” Trước mắt xuất hiện một sơn cốc, trong đó có rất nhiều nhân mã, khiến cho Tàn Trương và Từ Ngọc ngồi trước xe đều thấy choáng váng “Là truy binh...”

Tàn Trương thấp giọng kêu một tiếng, đầu óc cũng không thể hoạt động được.

Ánh mắt Thuộc Phong đột nhiên phủ đầy một tầng mây mù dày đặc, lông mày nhíu rất sâu, sâu tới mức mi tâm hẳn rõ thành nếp.

Hữu Nhân kinh hãi trừng lớn đôi mắt long lanh, ngửa đầu nhìn lại Thuộc Phong.

Trời ạ! Bây giờ phải làm gì mới phải đây?

Đều tại cái miệng quạ đen của nàng, tự nhiên lại rủa hắn độc như vậy!

Thuộc Phong ngừng một lúc rồi tiện đà vén màn xe lên đưa mắt nhìn hàng ngũ đông đặc phía trước, sau đó nhìn thấy Long Thiên Giới một thân áo bào nhưng cưỡi ngựa chậm rãi tiến lên phía trước một đoạn.

Hắn biết truy binh sớm muộn gì cũng sẽ tới, nhưng không ngờ lại có hành động nhanh như vậy, bọn họ còn chưa rời khỏi kinh thành vài dặm đã bị bắt được, nhưng càng không ngờ hơn là lại kinh động tới hoàng thượng tự mình mang quân đội tới vây bắt.

“Thuộc Phong...”

Sắc mặt Long Thiên Giới vô cùng trang trọng, không nói gì, chỉ gọi tên hắn.

Thuộc Phong xuống xe, Hữu Nhân cũng đi theo sau hắn.

“Hoàng thượng!”

Thuộc Phong cũng không thấp giọng hơn, hắn đứng đối diện với Long Thiên Giới, cũng không có lễ nghi quân thần, trực tiếp gọi thẳng tôn hiệu.

Long Thiên Giới hơi nhướng mày, trong ấn tượng của hắn vẫn là một người đầy lý trí, đối với hành vi lỗ mãng mà Thuộc Phong làm ra lần này, hắn thực sự không thể ngờ tới.

Đêm hôm qua, Chúc Kiềm Khác yết kiến một mực nói rằng Thuộc Phong cướp Hữu Nhân đi rồi, hắn còn không tin.

Cho tới tận khi hắn phái người đi thì được xác nhận rằng Thuộc Phong và Hữu Nhân đều mất tích, hắn mới tiếp nhận được chuyện này.

“Người biết là người đã làm ra loại chuyện hoang đường gì rồi không?”

Long Thiên Giới đen mặt hỏi.

Nếu Thuộc Phong đưa Hữu Nhân đi rồi, hắn không phải phải nói thế nào với Đa La quốc, còn về phần Chúc Kiềm Khác, hắn còn cần hắn ta trấn thủ biên quan, hắn ta cũng không phải kẻ có vai vế nhỏ nhặt gì.

Thuộc Phong cũng thật khá lắm, dám để hắn rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

“Theo ta thấy thì chuyện này quá bình thường! Nàng vốn là của ta, ta chỉ lấy lại thứ vốn thuộc về ta mà thôi!”

Con người Thuộc Phong yên tĩnh dò xét, tà tà nói, khoe miệng cũng mơ hồ nhếch lên

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 289: Rơi Xuống: Được Ăn Cả Ngã Về Không (1)

Edit + Beta: Dực

Chương 189 rài lê thê ٖv

“Thuộc Phong...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Nhân trắng bệch, bị loại ngữ điệu lớn mật không biết chừng mực của hắn dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Nói như vậy với hoàng thượng, hắn không sợ mất đầu sao?

Sắc mặt Long Thiên Giới vẫn không thay đổi, dường như từ lâu đã đoán được loại phản ứng này của hắn.

Bởi vì loại cảm giác này, không phải là hắn chưa từng có.

Chỉ có tình hình là không giống, bởi vì Thuộc Phong bây giờ còn thâm hơn hắn trước kia.

Hắn lúc đó vẫn còn đường sống quay về, còn Thuộc Phong thì lại bỏ lỡ mất cơ hội này.

“Thuộc Phong, trăm rất coi trọng người, với tư chất của người, không tới vài năm nữa sẽ thăng quan tiến chức rất nhanh. Người làm ra chuyện như thế này là tự đánh mất tiền đồ của chính mình, không xứng với tín nhiệm của trăm dành cho người!”

Ánh mắt Long Thiên Giới rất kiên quyết, quan sát từ trên xuống dưới.

“Thuộc Phong —”

Hữu Nhân nhìn Long Thiên Giới, lại quay qua nhìn Thuộc Phong một chút.

Giờ khắc này, nàng rất sợ, hắn không sợ, nhưng nàng sợ, sợ hắn vì nàng mà đắc tội với bề trên.

Thuộc Phong trừng lại đôi con ngươi xinh đẹp đầy bất an của nàng, bàn tay to nắm chặt cổ tay nàng, ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt uy nghiêm của Long Thiên Giới.

“Nhưng ta muốn nàng xác nhận một chuyện!”

Hữu Nhân giật mình, ngẩng lên nhìn hắn.

Long Thiên Giới giận đến tái mặt.

“Nếu ngay cả chuyện chạy trốn này cũng làm ra được thì lúc trước cần gì phải đáp ứng hôn sự kia. Các ngươi cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, các ngươi phải chịu trách nhiệm cho những hành vi mà các ngươi gây ra. Một khi thánh chỉ hôn phối của các ngươi được ban bố ra ngoài thì sẽ không có khả năng thu hồi!”

“Thần, xin bệ hạ khai ân, thu hồi lại thánh chỉ đã ban ra!”

Thuộc Phong vững vàng nắm cổ tay Hữu Nhân, truyền hơi ấm cho nàng.

Trong phút chốc, đại não của Hữu Nhân trở nên trống rỗng, chăm chú nhìn hắn, thoát hình trông hắn không giống đang nói chơi.

Nhưng nàng đối với hắn, thực sự quan trọng như vậy sao?

Long Thiên Giới nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu.

“Quân vô hí ngôn (*), nếu như trăm lặt lọng, sau này trăm còn chỗ nào mà đứng trong thiên hạ này?”

(*) Vua không nói đùa.

Chuyện hiện tại không chỉ đơn giản là nữ nhân tình trường, mặc dù hắn là hoàng đế, nhưng cũng là lực bất tòng tâm.

“Vây, xin hoàng thượng thứ cho thần tội kháng chỉ, nữ nhân này, ta nhất định phải đưa đi!”

Thuộc Phong nheo mắt, đối diện với đôi mắt thâm trầm của Long Thiên Giới.

Hai nam nhân, khí thế giữa hai người lúc đó chỉ có thể nói là ngang nhau.

“Thuộc Phong! Đừng cố chấp như vậy nữa, nếu như bây giờ ngươi quay đầu lại, ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu như ngươi vẫn cứ cố chấp như vậy, ngươi phải xem xem bản thân có khả năng đưa Hữu Nhân an toàn thoát khỏi vòng vây không, đao kiếm không có mặt, ngộ nhờ bị thương không phải là ngươi mà là Hữu Nhân, lúc đó ngươi có hối tiếc cũng không còn kịp nữa!”

Long Thiên Giới hạ thông điệp cuối cùng.

Muốn hắn buông tha cho kẻ mà cả về chính trị lẫn quân sự đều là kỳ tài khó gặp như Thuộc Phong này, về công hay về tư, hắn đều không muốn bỏ qua.

Cho nên không cho đi, trong đó cũng có một phần ích kỷ của hắn.

“Phong...”

Hữu Nhân cầm tay Thuộc Phong, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, hơi lắc đầu.

“Quên đi, Phong... đừng vì ta mà hành động theo cảm tính!”

Sao lại bị bắt lại nhanh như vậy, xem ra nhất định là ý trời rồi.

Khóe miệng Thuộc Phong giật giật, bàn tay nắm tay nàng xiết lại chặt hơn.

“Nữ nhân hay tiền đồ, bên nào nặng bên nào nhẹ, lúc ngươi chấp nhận Đồ Nùng, hắn là có cân nhắc. Trẫm rất coi trọng ngươi, cũng không muốn Thiên Vũ triều mất đi một nhân tài như vậy. Nếu ngươi muốn xông vào, mà trẫm không nương tay thì ngươi có thể thành công sao?”

Ánh mắt Long Thiên Giới càng thêm thâm trầm, vì mục đích chưa đạt được mà không từ thủ đoạn, xem ra sắp bùng nổ rồi.

Hữu Nhân nhìn Thuộc Phong, từ lúc tự sát rồi sinh non, ánh mắt hờ hững ảm ức của Hữu Nhân cuối cùng cũng có thể nhìn hắn thâm tình giống như trước đây.

“Phong... ta...”

Nàng muốn nói, nhưng lúc này lại không biết phải dùng loại ngôn từ gì để diễn tả nội tâm phức tạp của chính mình vào lúc này.

Còn chưa kịp cảm nhận hết thay đổi tình cảm mà hắn dành cho nàng, thì cả hai đã phải đối mặt với hoàn cảnh chia lìa.

Trái tim nàng đau quá, thực sự rất đau.

Kỳ thực, cả đời này, ngoại trừ nam nhân duy nhất là hấn, nàng thực sự không hề muốn dựa vào bất cứ nam nhân nào khác, đối với Chúc Kiếm Khác, nàng rất xin lỗi, rất hổ thẹn, nhưng nàng không hề có ý yêu thương.

“Nhàn nhi...”

Thuộc Phong che giấu phiền muộn trong mắt.

Hấn có thể không cần mạng của chính mình, nhưng hấn cũng không muốn để nàng phải mạo hiểm phải chịu bất cứ tổn thương nguy hiểm nào.

Long Thiên Giới nhìn thấu tâm can hấn, cho nên mới có thể dễ dàng dùng Hữu Nhân làm lung lay quyết tâm của hấn.

Ánh mắt mãnh liệt dây dưa, bọn họ giống như là đang đặt mình vào một không gian riêng, không có một chút liên hệ nào với thế giới bên ngoài.

Không cần ngôn ngữ, chỉ cần ánh mắt, cũng đủ để truyền đạt tâm ý cho nhau.

“Trở về đi, đừng cản trở hôn sự của Hữu Nhân, trở về chuẩn bị cưới tân nương tử cho thật tốt đi!”

Long Thiên Giới cắt đứt mạch nhìn không để ý xung quanh của hai người, giọng điệu chậm rãi khuyên nhủ.

“Được, ta đồng ý! Nhàn nhi đi theo người, những người phải đảm bảo cho nàng một cọng tóc cũng không bị thương!”

Thực lực hai bên quá khác biệt, Thuộc Phong không thể làm gì khác, chỉ có thể lựa chọn tạm thời nhượng bộ.

“Phong?”

Hữu Nhân khẽ gọi một tiếng, nàng biết đây là kết quả tất yếu, nhưng trong tiềm thức nàng vẫn không muốn chấp nhận.

“Chỉ cần ngươi không tranh chấp trước, ta tuyệt đối sẽ không động tới một sợi tóc của Hữu Nhân.

Long Thiên Giới khẳng định.

Thuộc Phong nặng nề gật đầu, quay lại nhìn Hữu Nhân đã nước mắt nóng lưng trông.

“Nhàn nhi, trở về với hấn trước đi!”

Hấn cố ý nhấn mạnh từ “trước”, ám chỉ rằng hấn sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Hữu Nhân ngẩn ngơ, bán tín bán nghi nhìn hấn, có chút hiểu được ý tứ của hấn, nhưng trong lòng cũng đã khẳng định được rồi.

“Đi đi! Bảo bối!”

Hấn thân mật hôn lên trán nàng, trước mặt mọi người.

Hữu Nhân yên lặng nhắm mắt lại, đó là sự phối hợp khó có được của mấy ngày này..

“Ừm...”

Nàng yên lặng gật đầu, rồi một mình xoay người, đi vài bước, lại ngoảnh đầu lại nhìn hấn.

Khuôn mặt anh tuấn của hấn nhìn không thấy rõ biểu tình, cho tới khi nàng đi được một khoảng, Thuộc Phong đột nhiên nhếch môi lên cười một nụ cười phức tạp với nàng.

Hữu Nhân nghi hoặc nhíu chặt mày, cũng không biết bản thân đã đi tới trận doanh của long Thiên Giới từ lúc nào.

“Đưa Hữu Nhân quận chúa lên xe ngựa!”

Long Thiên Giới nhìn thẳng vào khuôn mặt cuồng vọng không thêm giấu của Thuộc Phong, nặng nề ra lệnh.

Lời thỏa hiệp mơ hồ của hấn cũng không phải là giới hạn cuối cùng, bởi vì trong đáy mắt hấn vẫn còn sự cố chấp không chịu thua.

“Tốt nhất là ngươi đừng có thêm bất cứ hành động gì khác, bằng không, trăm nhất định sẽ định tội khi quân cho ngươi!”

Long Thiên Giới nheo mắt, để tránh Thuộc Phong lại đổi ý, hấn nhấn mạnh thêm một câu cuối.

Thuộc Phong không thêm coi trọng nhếch khóe môi, ánh mắt vẫn kiên định không đổi.

“Cứ yên tâm đi! Ta đã quyết, nhất định không nuốt lời!”

Tuy rằng ngoài mặt Thuộc Phong trả lời vấn đề của Long Thiên Giới, nhưng ánh mắt vẫn chỉ nhìn Hữu Nhân —

Vĩnh viễn, không nuốt lời với nàng, vĩnh viễn không —

Giống như là một sự ăn ý rất bình thường, Hữu Nhân bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú của Thuộc Phong, nhìn một lúc lâu.

Khóe miệng Thuộc Phong vẫn chỉ nhếch lên thành nụ cười như có như không, giống như muốn để nàng yên tâm, hẳn phải đưa nàng rời khỏi hoàn cảnh khó khăn này.

Hữu Nhân chậm chậm thu lại ánh mắt, buồn bã xoay người đi vào xe ngựa.

Trong lòng, có hằng thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hắn, muốn nói hẳn phải bảo trọng, đừng làm ra bất cứ loại chuyện ngu ngốc gì, nhưng nàng không thể nói, hiện tại không thể nói.

Nàng mờ mịt không biết ngày mai sẽ thế nào, hiện tại nàng chỉ thấy trong đầu rối loạn hết cả.

Đồ Nùng theo tập tục của Thiên Vũ quốc, từ sáng sớm đã để thị nữ vào thay trang phục tân nương, ngồi ngay ngắn ở trong phòng, đợi đoàn đón dâu của Thuộc Phong đến.

Nàng kích động đến mức tim đập thình thịch, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

“Công chúa, mặt trời đã lên cao rồi, sao vẫn chưa thấy đoàn rước dâu của Thuộc vương gia tới vậy?”

Nhoáng một cái đã hết nửa buổi sáng, mà ngoài phòng vẫn yên ắng, một chút tiếng động cũng không có.

Đồ Nùng nhíu mày, lắc nhẹ đầu.

“Cái này... ta cũng không biết!”

Một loại cảm giác bất an khó hiểu nổi dậy trong lòng nàng thấy thế vui mừng tân hôn vốn có, khiến nàng cảm thấy bức bối trong người.

Trong hoàng cung,

Trái với sự chậm trễ vắng vẻ bên tân nương Đồ Nùng, sáng sớm tinh mơ, Chúc Kiềm Khác đã mang một đoàn người ngựa lớn tới rước dâu, chờ ở bên ngoài cửa phòng Hữu Nhân.

Sắc mặt tân nương không hề vui vẻ, cảm giác không khác gì một bức tượng gỗ, mọi thứ đều là nhũ mầu trong cung làm, từ chảy đầu đến trang điểm mặc y phục...

Nàng không động vào bất cứ thứ gì, đôi mắt to giống như được khảm trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng lại vô thần, trong tâm niệm chỉ tồn tại một nam nhân duy nhất.

Không ngừng nhớ lại “ám chỉ ngầm” của Thuộc Phong hôm qua, trong lòng nàng luôn cảm thấy bất ổn.

Hắn để nàng về trước là có ý gì? Hắn còn tới mang nàng đi nữa, hay là đã bỏ rơi nàng rồi?

Mặc hi phục vào, hi nương đưa Hữu Nhân ra khỏi phòng.

Ánh mắt Chúc Kiềm Khác nhìn thẳng vào đầu đội khăn đỏ của nàng một cái chớp mắt cũng không có, sau đó xoay người xuống ngựa, đến trước mặt nàng.

“Ta đỡ nàng!”

Chúc Kiềm Khác dịu dàng nói nhỏ, nói sẽ tự tay đỡ nàng lên kiệu hoa.

Ngón tay hắn vừa chạm tới mu bàn tay Hữu Nhân, nàng liền rút tay về, phản xạ giống như tránh né bệnh dịch.

“Không, không cần, ta tự đi!”

Hữu Nhân xóc khăn trên đầu, không tiếp nhận sự “bày tỏ” của Chúc Kiềm Khác, đi thẳng vào kiệu hoa.

Chúc Kiếm Khác sững người tại chỗ một lát, cảm giác nàng đối với bản thân luôn giữ khoảng cách.

Đổ kỵ trong lòng hẳn lại bắt đầu bắt lửa.

Nhớ tới đêm hôm qua, Thuộc Phong mang nàng bỏ trốn, hẳn lại càng ghen tỵ không thôi.

Hắn có thể chờ nàng, chỉ cần cuối cùng nàng vẫn tiếp nhận hắn, mặc kệ bao lâu, hắn cũng có thể nhẫn nại.

Nhưng, những cái này... hắn cũng có thể bỏ qua trước.

Hiện tại, quan trọng nhất là phải cưới nàng về tận tay, sau đó dùng chân tình của bản thân khiến nàng cảm động, khiến nàng hiểu rõ, trên đời này nam nhân yêu nàng nhất, bao dung nàng nhất, cũng là kẻ có tình yêu dành cho nàng là đáng giá nhất không phải là ai khác mà chính là Chúc Kiếm Khác hẳn chứ không phải là Thuộc Phong, kẻ đã mang nàng rơi vào bước đường cùng.

“Khỏi kiệu!”

Chúc Kiếm Khác trở lại lưng ngựa, tiếng kèn lập tức vang lên rất vui vẻ, một hàng dài đoàn đón dâu bước đi nhịp nhàng.

Hữu Nhân ngồi trong kiệu hoa, tâm tình vô cùng kém, nàng gỡ khăn đội đầu, cắn hận nhìn bào mặc trên người.

“Thuộc Phong, chàng ở đâu.. ta không muốn gả đi, ta không muốn gả đi...”

Hữu Nhân ghen giọng nức nở.

Nàng thực sự hối hận muốn chết, hận không thể cắn nát lưỡi mình.

Lúc trước, rốt cuộc đã làm ra chuyện thần kinh gì vậy, chỉ để đấu đá với Thuộc Phong, mà đồng ý gả cho Chúc Kiếm Khác.

Hiện tại lại tự khiến mình khốn đốn như vậy, cũng không biết có nên cầu khẩn cho Thuộc Phong đến cứu nàng hay là buông tha nàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 290: Rơi Xuống: Được Ăn Cả Ngã Về Không (2)

Edit + Beta: Dực

Đang lúc Hữu Nhân khóc nức nở, nàng đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng âm ỉ, ngay cả kiệu nàng ngồi cũng bắt đầu nghiêng ngả.

Nàng đột nhiên mở to mắt, trực giác nói cho nàng biết “hắn” tới rồi.

“Trời ơi! Có người cướp dâu! Mọi người chạy đi!”

Một kiệu phu kinh hô, các kiệu phu khác đều đồng loạt buông tay, kiệu rơi xuống đất, Hữu Nhân còn chưa kịp vén rèm lên nhìn, đã bị chấn động làm cho hoảng hồn, thất lạng thiếu chút nữa là gãy đôi.

Bên ngoài, tiếng kêu hét, tiếng ầm ầm liên tiếp truyền tới, Hữu Nhân miễn cưỡng cựa eo vội vàng kéo rèm, phát hiện bên kia cũng có một đội rước dâu nhanh chóng đi vào trong đội rước dâu của Chúc Kiếm Khác, sau đó hai bên liền đánh nhau.

Bởi vì trang phục hai bên đều giống nhau như đúc, cho nên người của Chúc Kiếm Khác không biết đâu là người mình đâu là người ngoài, cứ thấy lạ mặt là đánh.

Có người nhát gan, sợ phiền phức sẽ... giống như mấy kiệu phu kia bỏ vật trên tay, ôm đầu bỏ chạy.

Hữu Nhân nhiều ra, khoe miệng vung lên một nụ cười, biết đây chính là người Thuộc Phong sai đi làm trò quỷ này —

Hắn không bỏ rơi nàng! Thực sự không!

Nhưng mà có người tới bắt hắn không? Hoàng thượng đã cảnh cáo hắn, nếu còn quấy nhiễu chuyện thành hôn của nàng, thì hắn sẽ phải nhận tội “khi quân”!

Ý thức được điều này, bộ dạng tươi cười của nàng liền lập tức biến mất, cũng không cười nổi nữa.

Nàng há miệng ngạc nhiên, cửa miệng bị một người đá văng.

“Ngây ngốc ở đây làm gì? Mau ra đây!”

“Phong?”

Khuôn mặt tuần tú của Thuộc Phong hiện ra trước mặt nàng, Hữu Nhân đứng mạnh lên, kiêu rất thấp, nàng quýnh quá quên mất cả khom lưng, nặng nề ngã xuống.

“Ai ul!”

Nàng ôm đầu đau đớn kêu lên.

“Đồ ngốc!”

Thấy bộ dạng tay chân luống cuống của nàng, Thuộc Phong nhin không được chỉ động vươn tay kéo nàng, một tay túm nàng từ trong kiệu ra.

“Chúng ta phải nhanh lên, nhân lúc hỗn loạn phải đi thật nhanh!”

Trên gương mặt tuần tú của hấn rịn ra rất nhiều mồ hôi, có vẻ trước đó đã dây dưa với đám người kia rất lâu.

“Nhưng mà chúng ta đi đâu?”

Hữu Nhân nhiu chặt lông mày.

Có thể là giống lần trước chẳng chạy được bao nhiêu đã bị bắt lại không?

Nếu như cuối cùng vẫn là thế này, nàng không thể để hấn làm ra chuyện như vậy khiến hoàng thượng tức giận được.

“Đừng nhiều lời! Là thử, không nhất định là đi được, nhưng không thử thì vĩnh viễn không thể đi nữa!”

Đáy mắt hấn ánh lên vẻ kiên định, khiến Hữu Nhân bất giác muốn ý hết vào hấn —

“Nhưng...”

Nàng có thể ích kỷ như vậy sao?

Thuộc Phong trừng nàng.

“Không có nhưng! Ta chỉ hỏi nàng một câu, bây giờ nàng còn yêu ta nữa không?”

Ánh mắt hấn thâm trầm nhìn nàng, nín thở chờ đáp án của nàng.

“Ta...”

Hữu Nhân bị hấn cưỡng chế hỏi một vấn đề khiến nàng ngẩn ra, ấp úng không nói được lời nào.

Thuộc Phong nhướn mày.

“Quên đi! Đi trước đã!”

“Đi? Thiên hạ rộng lớn, nơi nào không phải đất của vua, quân của vua? Ngươi có thể đi đâu?”

Thanh âm lạnh buốt của Long Thiên Giới đột nhiên truyền đến từ phía sau Thuộc Phong và Hữu Nhân.

Hấn đã đoán trước tên tiêu tử Thuộc Phong này lại dùng chiêu, nên đã sai người âm thầm mai phục.

Quả nhiên người được cử đi quay về bẩm báo, đội rước dâu xảy ra hỗn loạn.

Trước kia, Long Thiên Giới cho rằng Thuộc Phong hấn tư chất thông minh, hiểu rõ ám chỉ muốn đề bạt hấn đêm hôm qua, kết quả hấn lại một lần nữa làm ra loại chuyện náo động này, quả thực là khiến cho kẻ làm hoàng đế này thất vọng vô cùng!

Cơ thể Thuộc Phong cứng lại trong chớp mắt, những bàn tay nắm tay Hữu Nhân một chút cũng không buông lỏng.

Hữu Nhân ở phía sau, chú ý tới việc hấn thủ thế trong vô thức, trong lòng bất giác cảm thấy chân động, một loại suy nghĩ không hay bắt đầu khuếch tán trong đầu.

Con người dò xét của Thuộc Phong nổi lên một tầng quý dị, chậm rãi xoay người, nhướn mày, không nhìn về phía Long Thiên Giới.

“Người muốn ta thả nàng, không có khả năng!”

Long Thiên Giới hơi nheo mắt.

“Người hẳn là không thể quên lời hứa với ta ngày hôm qua nhanh như vậy phải không?”

“Hứa gì? Hôm qua thần chẳng hề hứa hẹn cái gì với hoàng thượng cả!”

Hắn cười nhạt, giống như... lời thì điên cuồng kiêu ngạo không chịu khuất phục.

Long Thiên Giới giật tím tái cả mặt mày

“Người đùa giỡn với trẫm?”

“Thần không dám!”

Dấu vết cười tà của hắn vẫn chưa hề biến mất.

“Không dám? Trên đời này còn có cái gì mà Thuộc Phong người không dám làm?”

Long Thiên Giới âm trầm nhướn mày.

Thuộc Phong cười nhạo nói.

“Hoàng thượng nói quá lời rồi, ta cùng lắm thì cũng chỉ là muốn đưa nữ nhân của mình quay về mà thôi, thiết nghĩ cũng giống như trước đây người muốn hoàng hậu nương nương quay về vậy.”

“Hỗn xược! Tiểu tử cuồng vọng không biết trời cao đất rộng, đừng tưởng có chút tài hoa mà có thể cậy tài khinh người, ngay cả trẫm cũng không để vào mắt.”

Dám đem trò cười của mình và Hữu Nhân ra so với tình cảm của hắn và Ân Sương? Tiểu tử này quả thực cho rằng hắn không thể làm gì há?

“Hoàng thượng, nếu đã không hợp thì cần gì phải nói thêm nữa! Hôm nay, nữ nhân này, thần phải đưa đi, không được cũng phải được!”

Thuộc Phong rút kiếm khỏi vỏ, vươn cánh tay dài ôm lấy bờ vai gầy yếu của nàng, che chở nàng trong vòng tay của chính mình, ánh mắt lộ ra khí thế kinh người.

Hữu Nhân ngẩng đầu, không khỏi giật mình khi nhìn thấy khí thế của hắn, bị biểu cảm không sợ hãi của hắn làm cho sợ hãi.

Trái tim, thoáng cảm nhận được sự ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 291: Rơi Xuống: Được Ăn Cả Ngã Về Không (3)

Edit + Beta: Dực

chắc là phải chán bị ed truyện lại thôi :v chán bị hết hàng dự trữ rồi :v

Cảm giác thỏa mãn không nói nên lời trong nháy mắt đã giúp nàng trút hết những nặng nề trong nàng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, cảm giác lần này chân thực như vậy, khiến nàng cảm thấy an toàn vô cùng.

Trái tim phủ đầy bụi, cuối cùng cũng vì hắn mà mở ra, nàng cũng không thể “không biết tự lượng sức mình” lần thứ hai —

Nàng, bây giờ không còn là kẻ cô đơn nữa rồi —

“Nhất định phải ngoan cố như vậy?”

Long Thiên Giới nhú chặt mày, bị thái độ ngu xuẩn của Thuộc Phong làm cho tức giận vô cùng.

“Cứ cho là như vậy đi!”

Thuộc Phong híp mắt, ôm chặt lấy Hữu Nhân, bảo kiếm hoàn toàn chắn trước mặt bọn họ.

“Được! Vậy đừng trách trăm không niệm tình quân thân!”

Long Thiên Giới khó chịu nhíu mày, cánh tay cũng vung lên.

“Lên!”

Tiểu tử thối này không thèm coi ai ra gì, phải làm giảm nhục khí của hắn —

“Phi!”

Ánh mắt Thuộc Phong dò xét, kinh thường mắng xuống mặt đất.

Binh sĩ từ mọi phía ủa đến, không đến một khắc, Thuộc Phong thi triển kinh công, một tay bảo vệ Hữu Nhân, một tay vung kiếm chống lại công kích của đối phương.

Lấy một triệu trăm, nhưng Thuộc Phong không hề tỏ ra yếu thế, trái lại còn đánh cho quân binh tan tác, bỏ binh khí mà chạy.

Long Thiên Giới nhíu mày, con người vẫn yên tĩnh như thường.

Lại có thân thủ tốt như vậy, quả đúng là nhân tài trời sinh.

Những người như vậy, hắn càng không có khả năng thả đi.

“Hoàng thượng! Để thần đối phó với hắn!”

Chúc Kiếm Khác quỳ một chân xuống đất, trên gương mặt tuần tú phủ kín một tầng u ám.

Long Thiên Giới nhíu mày, không lập tức đồng ý.

Rất nhanh, Thuộc Phong mở được đường máu chạy thoát, Long Thiên Giới mới gật đầu đồng ý.

“Chú ý chừng mực, trăm muốn còn sống!”

Chúc Kiếm Khác nhú chặt mày, hai tay chấp lại, nhưng miệng không nói tuân lệnh.

“Thuộc Phong! Ngươi lại dám cướp tân nương của ta, ngươi chán sống rồi sao?”

Chúc Kiếm Khác phi người tới trung tâm, nhìn thẳng vào Thuộc Phong đang ôm chặt Hữu Nhân, ánh mắt quý dị dò xét.

Thuộc Phong một bên chống đỡ quân binh, một bên vẫn còn tà tà nhếch nụ cười nhạt trên môi.

“A, nàng là nữ nhân của ai, ngươi hắn là không thể không biết nhỉ?”

“Đó là chuyện trước đây, hiện tại nàng là người của ta!”

Về mặt Chúc Kiếm Khác căng thẳng.

“Phải không?” Về mặt tà tà của Thuộc Phong vẫn không thay đổi, ngoái đầu lại nhìn Hữu Nhân “Vậy nàng có muốn gả cho hắn không? Ta muốn nàng chính miệng nói ra!”

“Phong...”

Hữu Nhân khổ sở nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu.

Thuộc Phong lại nhìn về phía Chúc Kiếm Khác, khóe môi lại cong lên.

“Thế nào? Tận mắt thấy rồi chứ, nàng cũng không muốn gả cho ngươi!”

Chúc Kiếm Khác đột nhiên nheo mắt, ánh mắt thâm quý khôn lường.

“Thuộc Phong, ta muốn người chết không có chỗ chôn thân!”

Rống giận một tiếng, Chúc Kiếm Khác rút trường kiếm, phi thân đâm thẳng về phía Thuộc Phong.

“Phong!”

Hữu Nhân trợn to mắt, kinh hoàng kêu lên.

Thuộc Phong nhanh nhẹn né tránh, thành công tránh một kiếm của Chúc Kiếm Khác.

Chúc Kiếm Khác nhú mày, lập tức xoay người lại tiếp tục công kích Thuộc Phong.

Thân thủ Thuộc Phong nhanh nhẹn né tránh, nhưng mỗi lần Chúc Kiếm Khác xuất chiêu lại thêm một phần hung hiểm, chỉ cần Thuộc Phong sơ xuất tránh không kịp là có thể mất mạng.

“Phong, đừng miễn cưỡng quá, chúng ta không thể địch lại họ!”

Hữu Nhân dần cảm thấy Thuộc Phong chống đỡ khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng gấp tới muốn khóc.

Chúc Kiếm Khác và Thuộc Phong vốn có thực lực tương đương, hơn nữa bây giờ còn phải đối phó với quân binh, khả năng giành phần thắng là quá nhỏ bé.

Hiện tại nàng đã vô cùng hoang mang, đầu óc lộn xộn hết cả, điều quan tâm duy nhất là hắn có bị thương hay không.

Nếu như hắn thực sự có chuyện gì, nàng cũng không thể sống nổi nữa.

“Có gì mà phải sợ, cùng lắm là nàng sớm thành quả phụ, đến lúc đó nàng muốn gả cho ai thì gả, không phải lo ai đến phá nữa, không phải rất đúng ý của nàng hả?”

Thuộc Phong mãnh liệt nói, nhếch môi cười khinh thường, vung kiếm phản kích trong nháy mắt, kiếm quang lóe lên khiến người ta không thể nào mà mở mắt ra được.

“Ai muốn gả đi? Chàng còn rảnh rồi trêu đùa ta sao?”

Hữu Nhân trách hắn.

Thuộc Phong tà tà liếc mắt, bừm môi một cách khó hiểu.

“Vậy không nói nữa!”

Hữu nhân đang thương chớp chớp đôi mắt to, thực sự đối với vẻ tà vọng của hắn hoàn toàn không có cách nào đối phó.

Nhưng mà ở loại tình cảnh nguy hiểm tới tính mạng trước mắt, còn có thể trêu đùa nàng, trên thế gian này ngoại trừ Thuộc Phong hắn, có lẽ không thể tìm ra người thứ hai.

Nhưng mà bọn họ bây giờ, thế đơn lực mỏng, bất lợi của bọn họ hiện ra cực kỳ rõ ràng.

Thuộc Phong muốn bảo vệ Hữu Nhân không bị thương, lại phải phòng bị quân binh đánh tới, có rất nhiều chiêu thức không thể thi triển, chỉ có thể miễn cưỡng phòng thủ, không thể chủ động phản công, thế cục vô cùng bất lợi.

Chúc Kiếm Khác bắt đầu nhìn ra thế lực của Thuộc Phong không thể chống đỡ nổi nữa, con người hắn phát ra âm quang lạnh lẽo, nhân lúc đó vung kiếm lên đánh vào bên sườn hắn.

“Đừng!”

Hữu Nhân vô tình nhìn thoáng qua, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mắt khổng chế hô to lên.

Chúc Kiếm Khác ngẩn ra, mũi kiếm khựng lại giữa không trung.

Đột nhiên thấy Hữu Nhân khẩn trương muốn bảo vệ Thuộc Phong, lòng bàn tay nắm chuôi kiếm lại xiết chặt hơn, bàn tay to đang nắm quyền thậm chí còn run lên.

Hắn nheo mắt, mũi kiếm lại một lần nữa đâm về phía Thuộc Phong.

Chương 292: Rơi Xuống: Được Ăn Cả Ngã Về Không (4)

Hữu Nhân tròn to mắt, Thuộc Phong cảm thấy nàng muốn giãy khỏi vòng tay hắn, lại càng ra sức ôm chặt lấy nàng.

Quân binh cũng bắt đầu dồn ép, khuôn mặt tuần tú của hắn biến sắc, mặc dù hắn biết Chúc Kiếm Khác đánh lén, nhưng hai mặt bị thi triển thế gọng kìm, hắn đã mất khả năng né tránh rồi.

“Dừng tay!”

Trong thời điểm nguy hiểm, Long Thiên Giới quát một tiếng mạnh mẽ.

Long Thiên Giới nhận ra Chúc Kiếm Khác bằng mặt nhưng không bằng lòng, còn có ý muốn Thuộc Phong chết.

Chúc Kiếm Khác sừng sốt, cho dù hắn hận Thuộc Phong đến thấu xương, cũng không dám công khai kháng chỉ bất tuân.

Mũi Kiếm cách Thuộc Phong không quá một phần phách dừng lại, mà cùng lúc đó mũi kiếm của Thuộc Phong cũng dừng lại trên cổ Chúc Kiếm Khác.

Hai bên từng mắt dò xét đối phương, trong con ngươi tràn ngập khói thuốc súng vẫn chưa hề biến mất.

Hữu Nhân sợ tới mức sắp ngã đi, hai chân tê dại, ngã vào khuỷu tay Thuộc Phong, cả cơ thể đều phải nhờ hắn đỡ.

“Thuộc Phong, còn muốn tiếp tục phản kháng nữa không? Ngươi không muốn sống, nhưng tính mạng của Hữu Nhân ngươi cũng không quan tâm sao?”

Long Thiên Giới nhướn mày, thần sắc nghiêm nghị quát lớn.

Thuộc Phong nhíu mày nhăn mặt, bàn tay to vẫn nắm chặt chuôi kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể khai chiến.

“Phong! Đừng đánh nữa! Sẽ bị thương!”

Hữu Nhân hoảng sợ ôm lấy tấm lưng trắng kiện của Thuộc Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào khuỷu tay hắn.

“Nhàn nhi?”

Ánh mắt mãnh liệt của Thuộc Phong đột nhiên trở nên âm trầm, cơ thể cao lớn hơi chấn động.

“Từ bỏ đi! Từ bỏ đi! Ta không muốn chàng xảy ra chuyện gì! Ta không muốn chàng xảy ra chuyện gì hết!”

Hữu Nhân kêu khóc, cánh tay lại càng ôm chặt lấy hắn hơn.

“Thuộc Phong, hạ kiếm xuống, lập tức đưa tay chịu trời đi!”

Long Thiên Giới lạnh giọng quát.

Nếu không phải tên Thuộc Phong này là nhân vật toàn tài hiếm có, hắn không thể xuống tay được, thì chỉ bằng hành vi lừa dối quân vương này, thì có chết trăm lần cũng không đủ.

Thuộc Phong cúi mặt nhìn Hữu Nhân, Hữu Nhân nhìn lại hắn với ánh mắt khẩn cầu, quả quyết gật đầu với hắn.

Hắn đột nhiên thả kiếm xuống, cùng Hữu Nhân quỳ xuống đất.

“Hoàng thượng, thần biết tội! Nhưng thần quả thực là không thể buông tay Nhàn nhi, xin hoàng thượng ân chuẩn, thành toàn cho thần!”

Ánh mắt Long Thiên Giới vô cùng phức tạp nhìn hắn.

“Thuộc Phong, người thực sự là khiến trầm ——”

Không biết là phải khâm phục sự cố chấp của hắn, hay phải trách hắn quá ngu xuẩn.

Tiền đồ tốt không cần, lại chỉ vì một nữ nhân mà khởi điểm tốt cũng bỏ qua?

“Ngươi đừng có mơ! Nhàn nhi bây giờ đã là thê tử của Chúc Kiếm Khác ta rồi!”

Chúc Kiếm Khắc căn hận liếc Thuộc Phong, vang giọng cắt đứt.

Tiền đà lướt nhẹ tới trước mặt Long Thiên Giới quỳ xuống.

“Thuộc Phong trắng trợn kháng chỉ, phá hỏng hôn sự của thần, đã phạm phải tội đại nghịch bất đạo, mong hoàng thượng chủ trì công đạo cho vị thần, không thể dung túng cho kẻ tiểu nhân như vậy, mong hoàng thượng minh xét.”

Con người Long Thiên Giới tối lại.

Chúc Kiếm Khắc nói trước nhiều người như thế, rõ ràng là muốn ép hấn, nếu hấn không trách tội Thuộc Phong, thì chẳng khác nào là tự lấy đá đập vào chân mình, bỏ cáo với thiên hạ hoàng đế cũng chỉ là một tên ba hoa.

“Người đâu! Bắt Thuộc Phong lại chờ tra xét!”

“Không! Người không được bắt Thuộc Phong của ta! Không được! Không được!”

Dung nhan trang điểm tuyệt sắc của Hữu Nhân phát khóc lên, không để ý tới hiện tại có bao nhiêu người vây xem, bất ngờ ôm lấy Thuộc Phong gào khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nhu tình dựa sát vào cổ hấn ngay bên dưới cái cằm cương nghị đã lún phún râu của hấn.

Thuộc Phong mờ mắt, giật mình nhìn dung mạo hoa lệ của nàng khóc như mưa.

Một lát, khoe miệng hấn nhếch lên thành một đường còn khó hiểu.

“Còn không chịu thừa nhận nàng yêu ta?”

Hữu Nhân kinh ngạc ngẩng đầu, cổ họng nghẹn ngào lại càng thêm khàn khàn.

“Chàng còn cười? Đã là lúc nào rồi... hu hu hu...”

Thuộc Phong thương xót nhìn khuôn mặt nàng, vươn ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

“Nói nàng còn yêu ta đi, ta muốn nghe!”

Hấn không coi ai ra gì nói, nụ cười không đứng đắn giống như vẫn luôn ở trên mặt hấn, mặc cho hiện tại là giờ khắc nguy cấp, hấn vẫn có thể coi như không có chuyện gì.

Hữu Nhân miễn cưỡng nhấp nhấp môi, nói rõ ràng như vậy, hơn nữa lại còn trước mặt bao nhiêu người...

“Nếu không nói, sau này, có khi sẽ không còn cơ hội nữa!”

Hấn nói khích nàng.

“Sẽ không đâu!”

Hữu Nhân hoảng hốt che miệng hấn, đầu óc trống rỗng.

“Ta yêu chàng! Ta rất yêu chàng, chưa từng thay đổi!”

Đôi mắt nàng ngập nước, mông lung nhìn hấn, sau đó... dựa vào lồng ngực rắn chắc của hấn.

“Cho nên chàng không được nói gở, ta sẽ khó chịu, ta sẽ không chịu nổi!”

Nàng ngã vào trong lòng hấn, nức nở nói nhỏ.

Thuộc Phong cương chiều ôm chặt nàng, cánh tay trắng kiết chặt thêm một chút.

“Nha đầu này, cuối cùng cũng chịu nói thật, nàng có biết ta chờ câu nói này của người đã tốn không ít công sức không?”

Hấn trầm âm nói nhỏ bên tai nàng, có trách cứ, cũng có ngọt ngào.

Hữu Nhân lắc đầu, nước mắt che lấp hết tầm nhìn.

“Chàng đừng có chuyện gì! Mặc kệ có phải là chàng gạt ta hay không, nhưng ta không muốn chàng xảy ra chuyện! Cho dù là một chút, ta cũng không muốn!”

Hai mắt Hữu Nhân sưng đỏ như hai trái hạnh đào (*) nhưng ngữ điệu hoàn toàn thể hiện hết tình cảm sâu đậm của nàng đối với hấn.

(*) quả óc chó

“Nha đầu ngọc, ta sẽ không có chuyện gì đâu!”

Hắn dịu dàng nói dối nàng, đôi mắt dò xét bắn ra ánh nhìn băng lãnh không hề phối hợp.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 293: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (1)

Hữu Nhân lau nước mắt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Long Thiên Giới —

“Hoàng thượng, Hữu Nhân xin người khai ân, đừng bắt Thuộc Phong ngồi tù, chàng là vương gia, làm sao có thể trở thành tù nhân được?”

“Hắn phạm trọng tội, nếu không trừng trị, sau này làm sao trăm có thể đứng đầu thiên hạ?”

Long Thiên Giới phẫn nộ nói.

Hữu Nhân thấy ngữ khí của Long Thiên Giới quá kiên quyết, lập tức ôm chặt lấy cổ Thuộc Phong như một đứa trẻ, dùng chính cơ thể mỏng manh của mình bảo vệ hắn.

“Không phải! Chàng không có phạm phải tội ác tày trời, cũng không có kháng chỉ bất tuân! Là ta ép chàng làm như vậy, là ta uy hiếp chàng, bắt chàng mang ta rời đi, nếu là kháng chỉ thì chủ ý chính là của ta!”

“Nhàn nhi?” Thuộc Phong trừng to mắt “Nàng có biết nàng đang nói bậy bạ cái gì không? Không cần phải hi sinh bản thân như vậy!”

Cái này chỉ có thể là tình cảm nàng dành cho hắn, quá căng thẳng nên tâm tình không thể khống chế được.

“Ta không nói bậy bạ gì cả! Đây là sự thật! Là ta ép chàng, là ta đổ kị với Đồ Nùng được thành thân với chàng, muốn áp chế chàng, chàng mau nói với hoàng thượng đi!”

Hữu Nhân thu ánh mắt thần tình lại, không tiếc lời muốn một thân chịu tội thay hắn.

“Hoang đường! Vốn không có chuyện như vậy!”

Ánh mắt hắn phát lạnh, nhú chặt mày, đột nhiên quay về phía Long Thiên Giới chấp quyền.

“Hoàng thượng, đây đều là hành vi đơn phương của thần, trước đó nàng không hề muốn, thần nguyện lĩnh chỉ chịu tội, tùy thánh thượng xử trí!”

“Không được! Ta không thể để bất cứ ai làm chàng bị thương!”

Hữu Nhân ngăn hắn lại, hai mắt đầm lệ thâm tình nhìn vào mắt hắn.

“Nàng, nữ nhân ngọc này!”

Thuộc Phong khẽ mắng nàng, mặc dù ngoài miệng thì mắng, những cánh tay ôm eo nàng lại dịu dàng không gì sánh được, giống như nàng là một món đồ sứ dễ vỡ, chỉ cần không cẩn thận một chút, là sẽ bị hỏng.

“Hữu Nhân...”

Chúc Kiếm Khác ở bên bên nhìn thấy vẻ mặt này của Hữu Nhân lại là vì một nam nhân khác, một loại cảm giác đổ kị nóng rực làm truyền khắp toàn thân.

Sắc mặt Long Thiên Giới cũng không tốt, trước mặt bao nhiêu binh sĩ lại dám diễn cảnh chàng chàng thiếp thiếp, thực là không coi sự tồn tại của kẻ làm hoàng đế này ra gì.

“Được rồi! Trẫm biết Hữu Nhân quận chúa người vô tội, cũng không thể giận chó đánh mèo, nhưng về phần Thuộc Phong, trẫm nhất định phải giao cho hình bộ trị tội!”

“Hoàng thượng?!”

Hữu Nhân ngược hai mắt đắm lệ lên —

“Quốc vô pháp bất thành phương viên (*), cho dù hấn có là vương gia thì cũng không thể khai ân!”

(*) nước không có luật pháp thì không thể trị vì.

Long Thiên Giới âm trầm nói, không hề có nửa bước nhượng bộ.

“Nếu hoàng thượng nhất định muốn thấy máu đỏ, vậy xin hãy giết ta đi! Lấy máu của ta để tế cho sự tôn nghiêm của người!”

Hữu Nhân đứng cảm nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh băng của Long Thiên Giới.

“Không cần!” Thuộc Phong kiên quyết phủ nhận lời nàng nói, khuôn mặt nghiêm túc âm lãnh nhìn Long Thiên Giới “Thả nàng, ta tự động nhận tội!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 294: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (2)

Edit + Beta: Dực

Long Thiên Giới trầm mặc một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Thuộc Phong đẩy Hữu Nhân ra, chủ động đi tới trước mặt tướng lĩnh.

“Đừng! Thuộc Phong!”

Hữu Nhân ngã xuống mặt đất lại đứng lên, từ phía sau ôm chặt lấy thắt lưng hấn.

Thuộc Phong giống như bị điện giật, cơ thể cao lớn dừng lại, khó khăn quay người.

“Nhàn nhi, nghe lời, đừng khóc, khóc nữa là ta lại thấy đau lòng!”

Hấn lau nước mắt cho nàng, nhoen miệng cười với nàng.

“Thuộc Phong, chàng không thể đi! Nơi đó rất nguy hiểm, có thể còn bị tra tấn nữa.”

Hữu Nhân lo lắng ôm chặt hấn.

Nàng nghe ca ca nói, có rất ít người phải vào hình bộ mà còn sống trở ra, tẩu tẩu cũng từng bị dày vò ở đó tới mức chỉ còn lại một hơi thở mỏng manh.

“Đừng lo lắng, ta là vương gia, bọn họ không dám làm như vậy với ta đâu!”

Hấn cố gắng... dịu dàng lừa nàng.

Hấn hiểu, trừ khi hoàng đế không muốn đụng vào hấn, bằng không thì vào đại lao của hình bộ, rất có thể là lãnh ít dữ nhiều, nhưng mà để nàng yên lòng, hấn phải nói dối.

Long Thiên Giới nhướn mày, đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp —

Tiểu tử này được lắm, lại dám lấy tâm tư không muốn giết hấn của kẻ làm hoàng đế này ra để lừa người.

“Thật?”

Hữu Nhân bán tín bán nghi nhìn vào đôi mắt sâu của hấn.

Hấn gật đầu.

“Thật, ta đã lừa gạt nàng bao giờ chưa?”

Kỳ thực là đã lừa gạt, hơn nữa còn lừa gạt rất nhiều, ngay lúc này đây, cũng tính là một lần.

Lòng ngực cảm thấy thừa xót, trái tim bị ánh mắt bất lực của nàng khiến cho đau đớn không ngừng..

Bàn tay nắm lấy tay hấn của Hữu Nhân dần dần buông ra.

“Vậy chàng phải hứa!”

“Ừ!”

Hữu Nhân giờ ngón út lên, Thuộc Phong ngẩn người.

“Làm gì vậy?”

“Chúng ta ngoéo tay!”

Nuốt chưa bặt xuống, bộ dáng tươi cười rực rỡ lại ngay thơ chất phác của Hữu Nhân, giống như bộ dáng tươi cười trong sáng của nàng nửa năm trước.

Thuộc Phong có chút chần chừ, nhưng cuối cùng cũng vươn ngón út đáp ứng yêu cầu của nàng.

“Ngoéo tay, trăm năm không thất hứa!”

Hữu Nhân chăm chú nhìn hấn.

“Được, trăm năm không thất hứa!”

Hấn cười nhạt, ánh mắt chứa đầy sự cung chiêu dành cho nàng.

Một năm trước, hấn không ngờ rằng, đường đường là vương gia như hấn, cuối cùng lại bị Giang Hữu Nhân luôn bị hấn xem thường, thậm chí còn là nữ nhân mà hấn không coi là nữ nhân, liên tiếp làm ra quá nhiều loại chuyện, hết bỏ trốn, rồi đến cướp dâm, bây giờ còn đứng trước mặt bao nhiêu người ngoéo tay giống như trẻ con.

Tạo hóa trêu ngươi, hay đây chính là thiên ý, bởi vì hấn quá cuồng vọng tự đại, cho nên ông trời mới đặc biệt phải khắc tinh đến để thu phục hấn.

Mà nàng, lại chính là khắc tinh mà ông trời phái xuống kia, đây chính là báo ứng đã được định trước của hấn.

“Người đâu! Bắt lại!”

Long Thiên Giới quát lớn, cắt đứt tình cảnh chia tay mà lưu luyến không rời của hai người.

Thuộc Phong bị gông xiềng dè cổ, ngay trước mặt Hữu Nhân rơi hai hàng nước mắt nóng hổi bước lên xe áp giải tù nhân.

“Thuộc Phong! Nếu có cơ hội, ta sẽ tới thăm chàng!”

Thuộc Phong vào nhà lao ba ngày, dưới sự sắp xếp của Long Thiên Giới, hấn có bị thẩm vấn, nhưng không bị dừng hình.

Ngày thứ tư, Long Thiên Giới tự mình tới nhà lao.

Thuộc Phong ở trong phòng giam, bàn tay to chống trần, nhúu mày suy nghĩ cái gì đó.

“Hoàng thượng, Thuộc vương gia ở bên trong!”

“Biết rồi, ngươi lui xuống đi!”

Long Thiên Giới nhúu mày, phát tay.

“Vâng!”

Lao đầu lui ra, Thuộc Phong nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, gương mặt tuần tú có vẻ lo lắng, mấy ngày không cạo râu, viền mắt cũng thâm quầng.

Hấn liếc Long Thiên Giới, khinh thường không thèm quay đầu, cũng không nói lời nào.

“Ngươi đã nghĩ thông chưa?”

Im lặng một lúc, Long Thiên Giới mở miệng hỏi.

Long Thiên Giới cũng mong là trong thời gian ba ngày liên tục là khoảng thời gian đủ để hấn tỉnh táo lại.

“Hoàng thượng nói chuyện gì?”

Thuộc Phong dò xét, nhưng lại cố ý không có hứng thú chơi trò đoán chữ.

Ánh mắt Long Thiên Giới trầm xuống.

“Cưới Đồ Nùng, thúc đẩy liên minh hai nước!”

Thuộc Phong nhếch khóe môi, biến hóa thành nụ cười kỳ lạ.

“Ta không cưới nàng ta, hoàng thượng đừng hao tổn tâm trí nữa!”

“Ngươi cưới Đồ Nùng thì có thể lên như điều gặp gió, nếu là người bình thường suy nghĩ, thì ngươi nên biết là cuộc buôn bán có lợi.”

“Long Thiên Giới dùng từ “buôn bán” để hình dung cuộc hôn nhân, đổi lại Thuộc Phong chỉ cười nhạt.

“Hoàng thượng, nếu là một năm trước người đưa ra đề nghị này với thần, thì hẳn là ta phải vô cùng biết ơn, tạ chủ long ân, nói không chừng còn thoải mái vùng tiền bày yến tiệc ba ngày vì có thể thoát khỏi nhà đầu phiền phức này, nhưng mà bây giờ —” Hắn ngừng lại một chút, nụ cười giấu nơi khóe miệng lại càng sâu hơn “Ta lại không cho là như vậy!”

Hắn yêu cái cảm giác bị nàng làm phiền, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện/

Không biết muốn như vậy có gì không đúng không.

Sắc mặt Long Thiên Giới thoáng chốc trầm xuống, ánh mắt lại bắt đầu dò xét trở lại.

“Xem ra, để ngươi nghĩ vài ngày cho thông là vô ích rồi, vẫn muốn ngoan cố như vậy?”

“Còn có thể nói gì đây!”

Thuộc Phong cười nhạt nhìn Long Thiên Giới.

“Chết cũng không thay đổi?”

Phong Thiên Giới nheo mắt nhìn lại.

“Vua muốn thần chết, thần phải chết!”

Thuộc Phong nói xong, biểu tình cũng không hề thay đổi.

Hắn đoán Long Thiên Giới bây giờ đang cần người, sẽ không giết hắn, mà cho dù có muốn giết, hắn cũng không thỏa hiệp.

Phân nửa là vì nàng, phân nửa là bình sinh không ai có thể ép hắn làm việc hắn không muốn, cho dù đối phương là hoàng đế chí tôn cũng không thể.

“Nhưng nếu trăm bắt Hữu Nhân phải chết?”

Long Thiên Giới hung hiểm nheo mắt, chờ xem phản ứng của Thuộc Phong.

“Chuyện này đâu liên quan đến nàng? Là một mình ta gây ra!”

Hắn quả nhiên là không thể giữ được bình tĩnh, tròng lớn mắt.

“Nàng có thể là đồng mưu, hơn nữa nàng cũng ở trước mặt mọi người thừa nhận, c phải cũng chỉ là một lời nói thôi chẳng?”

Long Thiên Giới lại càng thêm hung hiểm nheo mắt lại.

Ánh mắt Thuộc Phong phát ra tia lửa.

“Nàng là cô cô của người, người phải đặt nàng lên trên!”

Hắn không muốn liên lụy đến nàng, nhưng Long Thiên Giới lại mang tính mạng của nàng ra để uy hiếp hắn.

“Chuyện này cũng là do các ngươi khơi mào! Bây giờ kết cục đã thành thế này, còn có ai có trách nhiệm thay các ngươi giải quyết hậu quả hả?! Nếu ngươi không thích Đồ Nùng, vậy thì lúc đó không nên đáp ứng, bây giờ ngươi còn làm ra chuyện cướp dâu cự hôn, ngươi muốn ta phải ăn nói thế nào với Đồ Nùng, với phụ vương nàng ta đây hả?”

Long Thiên Giới cũng lộ ra sắc mặt giận dữ.

Nếu hấn và Hữu Nhân không làm loạn đòi giải trừ hôn nhân, thì kẻ làm hoàng đế này có muốn chỉ hôn cũng không đến đầu hấn. Mà bây giờ Đồ Nùng cũng đã đi đến hấn, phía sau nàng ta còn có thể lực của một đại quốc gia chuẩn bị kết minh với Thiên Vũ triều, nháo loạn thành thế này, thực chẳng khác gì tự gây thù chuốc oán.

Thuộc Phong nhú chặt mày rậm, nắm tay đấm chặt xuống nền cỏ.

“Không. Muốn. Thương. Hại. Nàng!”

Trầm mặc một lúc, hấn mở mắt, nói rành mạch năm chữ này, từng chữ đều mang theo khi khách mạnh mẽ.

“Không phải thương hại nàng ta, nhưng người phải phối hợp!”

Long Thiên Giới âm hiểm nheo mắt, vẫn chỉ có một mục đích.

Lợi ích trọng đại giữa hai nước, Long Thiên Giới hấn không thể nhượng bộ.

“Không làm được!”

Thuộc Phong không thèm nghĩ nhiều, không chấp nhận.

“Không làm được, thì chỉ có thể quay lại với tội danh khi quân, người không cưới Đồ Nùng để dẹp yên tình thế, vậy chỉ có thể để Hữu Nhân gánh chịu.”

Long Thiên Giới bình thản, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

“Người dám?!”

Thuộc Phong trợn trừng mắt.

“Người xem trăm có dám không?”

Long Thiên Giới cũng trừng mắt lên, ánh mắt cũng hung hăng mãnh liệt như vậy nhìn lại Thuộc Phong.

“Không được đụng đến nàng!”

Thuộc Phong rống lên giận dữ, hấn mặc kệ đối phương có phải là kẻ nắm quyền tối cao của Thiên Vũ triều hay không.

“Ta muốn thấy thái độ cuối cùng của người!”

Long Thiên Giới lạnh giọng, ánh mắt biến hóa khôn lường.

“Chỉ cần người đảm bảo an toàn cho nàng, ta sẽ làm theo ý người!”

Hấn ngoảnh mặt lại, nắm tay siết chặt tới mức từng khớp xương trắng bệch ra.

“Người đồng ý cưới Đồ Nùng?”

Long Thiên Giới nhướn mày, nhếch môi lên thành cười quái dị.

Thuộc Phong chột trờng lớn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 295: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (3)

Ta có thể không cưới không?”

“Không thể!”

Long Thiên Giới nhếch miệng cười nhạt.

“Vậy người cũng không cần hỏi nhiều nữa!”

Thuộc Phong lạnh lùng nói, khuôn mặt tuấn tú không hề có thêm một biểu tình nào.

“Hôn sự của Hữu Nhân sẽ được cử hành lại, sau khi nàng thành hôn ta sẽ xá tội cho người, để tránh việc người lại tới phá đám!”

Long Thiên Giới thẳng thắn nói một lời.

“Nàng sẽ không đồng ý!”

Thuộc Phong lạnh lùng nói, đáy mắt phát ra tia sáng mờ mờ.

Bỏ qua hấn thì Hữu Nhân là phận nữ nhi, rất có thể người còn chưa lên kiệu hoa đã làm ra loại chuyện ngốc nghếch nữa, nghĩ tới điều này hấn lại bất giác hít phải một hơi khí lạnh.

“Về phần Hữu Nhân, chỉ cần người bỏ ra chút công sức thôi! Trẫm muốn người mở lời khuyên nhủ nàng, nàng sẽ nghe lời người!”

Trong mắt Long Thiên Giới nhìn hấn, cổ ý chia rẽ.

Những điều này... không thuộc phạm vi mà hấn phải hỏi, thứ hấn quan tâm chỉ có lợi ích chính trị mà thôi.

“Người muốn ta khuyên nàng gả cho nam nhân khác?”

Thuộc Phong nheo mắt hỏi ngược lại, cười lớn giống như chưa bao giờ nghe một câu chuyện cười nào mà buồn cười như chuyện này.

“Thuộc Phong!”

Long Thiên Giới quát, muốn hấn ngừng lại. Hấn ngừng bộ dạng cười cợt lại, ánh mắt hung hiểm nhìn thẳng vào vẻ mặt âm u của Long Thiên Giới.

“Ta sẽ làm theo những gì người nói, nhưng nếu Hữu Nhân xảy ra bất cứ chuyện gì, ta nhất định sẽ tìm người tính sổ!”

Thuộc Phong hung hăng cảnh cáo.

“Được!”

Thuộc Phong hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng, nhưng lại không cam tâm, mỗi khắc ở đây đều cảm thấy bất lực như vậy.

Nói đi nói lại thì chính hấn đã tự tay đẩy dọa nữ nhân mà chính bản thân hấn yêu nhất tới mức nàng chán ghét hấn, bây giờ còn tự tay đẩy nàng vào lòng nam nhân khác.

Thế cục ngày hôm nay, là ai đã tạo ra?

Liên tục mất phương hướng, kẻ đó chính là hấn —

“Quận chúa, không ít thì nhiều, người cũng phải ăn một chút đi, em biết người lo lắng cho vương gia, nhưng người cũng không thể không ăn cơm, người phải có tinh thần mới có thể tiếp tục chờ được chứ!”

Hữu Nhân đã về tới Giang vương phủ, Từ Ngọc cũng tới hầu hạ nàng.

Nhưng mà Hữu Nhân không có tâm tình, bởi vì không có cách nào thuyết phục người bên hình bộ cho nàng vào thăm Thuộc Phong, nàng chỉ có thể ngồi ở Giang vương phủ chờ tin tức.

Tính tới hôm nay là đã tròn năm ngày rồi, ngay cả một chút tin tức nhỏ cũng không có.

Cứ chờ đợi mà không ăn như vậy, khiến nàng càng ngày càng gầy hơn.

Cả ngày, cơm nước không ăn, cứ như cái xác không hồn.

Chỉ hơi có một chút động tĩnh, là nàng lại ngỡ rằng Hữu Hạo mang tin tức của Thuộc Phong tới cho mình.

Mỗi ngày chỉ ăn vài hạt cơm, đôi khi bị Từ Ngọc ép quá cũng chỉ miễn cưỡng ăn thêm vài thứ, ngẩng đầu lên, viền mắt đều đỏ hồng lên hết cả.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (4)

“Quận chúa, người phần chần lên một chút có được không? Nhìn người như vậy, Tử Ngọc thực sự cảm thấy rất đau lòng!”

Tử Ngọc không nhìn được, hai hốc mắt cũng ướt át.

Hữu Nhân hơi ngẩng đầu lên, nhìn về mặt lo lắng của Tử Ngọc, rồi lại nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta thực sự không thể ăn nói!”

“Quận chúa!”

“Chàng vẫn còn ở trong nhà lao, tình cảnh hiện tại thế nào cũng không biết, ta làm sao mà còn tâm tình ăn uống đây?”

Hữu Nhân nhủ chặt mày lắm bầm.

Đối với người từ nhỏ đã mặc cảm y, ăn mỹ thực, được thị tỳ hầu hạ như hần mà nói, điều kiện ăn ở trong đại lao rất kém, nhất định là khiến hần đang ở trên trời rơi xuống địa ngục, sợ là trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không thể thích ứng được.

Nghĩ tới điều này, nàng vốn không có tâm tình ăn uống lại càng thêm uể oải.

Tử Ngọc bắt đầu dĩ thờ dài, nhẹ tiếng cửa bị đẩy ra, nàng vô thức ngẩng đầu lên.

“Nương nương?”

Ân Sương đột nhiên tới, khiến Tử Ngọc vô cùng kinh ngạc, không tự chủ được mà trừng lớn mắt.

Hữu Nhân cũng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Ân Sương

Ân Sương gật đầu với nàng, từ từ đi tới.

“Nhân nhi, gần đây muội có khỏe không?”

Ân Sương thương tiếc nhìn gò má gầy gò của nàng, thấy nàng tiêu tụy như vậy, trong lòng vô cùng áy náy.

Ánh mắt Hữu Nhân có chút ngây ra, chờ nàng ý thức lại liền nắm chặt lấy tay Ân Sương.

Hoàng hậu nương nương, bây giờ Thuộc Phong thế nào rồi? Hoàng thượng sủng hạnh người như vậy, nhất định sẽ nói với người!”

Hữu Nhân bất lực nhìn về phía Ân Sương cầu xin nàng gạt gao nắm lấy bàn tay Ân Sương, giống như một người sắp chết đuối thì vớ được một khúc gỗ.

Ân Sương sững sờ rồi lại bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Chàng không hề nói gì với ta!”

“Tại sao lại không nói gì với người? Nhất định là người biết! Tại sao không nói cho ta?”

Hữu Nhân thiếu chút nữa thì khóc thành tiếng

“Nhân nhi, ta thực sự không biết!”

Ân Sương chân thành nhìn nàng.

Vì chuyện này mà ba ngày trước nàng và Long Thiên Giới âm ỉ một trận rất lớn.

Nhưng trọng phụ nàng là vua một nước, bất cứ chuyện gì cũng nhất nhất nghe lời nàng chỉ có duy nhất vấn đề quân sự là đặc biệt không chịu nghe nàng góp ý.

Nhưng qua vài ngày yên tĩnh suy nghĩ kỹ, nàng mới từ từ hiểu rõ ra mọi chuyện.

Tuy rằng vẫn còn giận hần, cũng không cho rằng hần làm đúng, nhưng cũng ít nhiều lý giải được chuyện hần làm.

Dù sao thì đứng trên lập trường của hần mà nói, nắm quyền sinh sát trong tay, cũng không thể tùy ý làm bậy. Thân làm hoàng đế, đều phải quan tâm đầu

tiền chính là lợi ích quốc gia, thứ nhì mới là điều bản thân yêu thích.

Trước đây hẳn vì nàng mà một lần phá tiền lệ, cũng không thể một lần nữa yêu cầu hẳn hi sinh lợi ích của Thiên Vũ triều để giúp nàng vui được.

“Hoàng hậu nương nương, Nhân nhi cầu xin người, thuyết phục hoàng thượng để ta có thể vào đại lao gặp Thuộc Phong một lần! Bây giờ hẳn thế nào rồi, ta thực sự rất lo lắng! Thực sự...!”

Nói tới đây, Hữu Nhân khóc không thành tiếng.

Ân Sương nhú chặt mày ngài, mặc cho Hữu Nhân túm kéo ống tay áo mình.

“Nhân nhi, đừng bi quan như vậy, tình hình hoàn toàn không xấu như vậy đâu! Với hiểu biết của ta về Thiên Giới, chàng sẽ không đụng tới Thuộc Phong đâu.”

Ân Sương an ủi nàng, nhưng nàng lại kịch liệt lắc đầu.

“Sao ta có thể không bi quan? Đại lao hình bộ là nơi như thế nào, người đi vào hầu như là không còn nguyên vẹn đi ra! Chàng lại phạm phải đại tội “khí quân”, ta sợ có người tra tấn chàng, ta sợ chàng chết mất, người có biết không?”

Bởi vì tiếp xúc với cơ thể Hữu Nhân, Ân Sương cảm nhận được cánh tay nàng run rẩy, thậm chí cả cơ thể cũng run lên.

“Nhân nhi?”

Ân Sương ngạc nhiên

Biết Hữu Nhân yêu Thuộc Phong, nhưng không ngờ lại yêu tới mức này.

Cũng là nữ nhân, Ân Sương biết, nàng đã không còn khả năng gả cho Chúc Kiềm Khác nữa, nhưng thái độ của Thiên Giới rất quyết liệt.

“Nhân nhi, tuy ta không rõ tình trạng hiện tại của Thuộc Phong lắm, nhưng Thiên Giới không dùng hình với hắn!”

Hữu Nhân chăm chú nhìn Ân Sương.

“Vây quần áo mùa đông với đồ hằng ngày của chàng có đủ không? Hai ngày này trời rất lạnh, chàng không bị lạnh chứ?”

Hữu Nhân liên tiếp hỏi Ân Sương, mong là từ miệng Ân Sương có thể biết thêm tin tức của Thuộc Phong.

“Nhân nhi, muội...”

Ân Sương không khỏi giật mình, không đành lòng nhìn bộ dạng yếu đuối, tâm tình bất định như vậy của Hữu Nhân.

Nàng cũng từng trải qua cảm giác thương tâm muốn chết này rồi, nàng hiểu cảm giác đau khổ này khó chịu đến cỡ nào.

“Hoàng hậu nương nương!”

Hữu Nhân kêu lên một tiếng, nặng nề quỳ xuống mặt đất, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Ân Sương.

“Chàng thế nào ta đều không biết, van xin hoàng hậu nương nương thương xót, niệm tình cảm giữa hai chúng ta, người thương cảm cho ta đi, ta thực sự muốn gặp chàng! Người giúp Nhân nhi nói vài điều tốt trước mặt hoàng thượng, để hoàng thượng khai ân cho ta đi gặp Thuộc Phong một chút được không?”

Nàng nói, lại cụp hàng mi dài xuống, vô thức nhìn chăm chăm mặt đất lạnh lẽo.

“Mỗi đêm, chỉ cần ta nghĩ tới trời lạnh thế này, Thuộc Phong ngủ trong đại lao âm u ẩm ướt kia, là ta lại ngủ không yên! Hoàng hậu nương nương cũng yêu hoàng thượng, hẳn là cũng hiểu cảm giác này của ta!”

Hữu Nhân nước mắt lưng tròng, mỗi một lời nói là lại mang theo tiếng nước nức nở, nàng từ từ ngước cặp mắt to ngập nước lên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 297: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (5)

“Nhàn nhi, đừng khóc!”

Ân Sương thương tiếc lau nước mắt cho nàng, mặc dù xét về vai vế thì Hữu Nhân cao hơn, nhưng tuổi tác cũng không cách nhau vài tuổi, cho tới bây giờ, vẫn luôn coi Hữu Nhân là muội muội đáng yêu của mình.

“Được! Ta sẽ nói giúp muội!”

Ân Sương đáp ứng.

“Người thực sự bằng lòng giúp ta?”

Ánh mắt Hữu Nhân cuối cùng cũng khôi phục được một chút ánh sáng.

Ân Sương gật đầu.

“Ta sẽ cố gắng, nhưng không nhất định là thành công!”

“Người có thể mà! Từ trước đến giờ hoàng thượng rất nghe lời người! Chỉ cần người bằng lòng giúp ta, thì ta có cơ hội vào đại lao gặp chàng rồi!”

Giọng Hữu Nhân không kiềm chế được mà cao lên.

Ân Sương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong của Hữu Nhân, thần tình phức tạp gật đầu.

Quả nhiên, như lời Ân Sương nói, Long Thiên Giới cũng vì Hữu Nhân mà phá một lần tiền lệ, ngày thứ hai, Hữu Nhân nhận được kim bài mà Ân Sương cho tiểu tỷ mang tới.

Quyền lợi của người cầm kim bài cũng tương đương với người nắm giữ vương quyền.

Thấy kim bài như thấy hoàng đế, cho nên nàng có thể ra vào những nơi quan trọng.

“Hữu Nhân quận chúa, ở đây là nơi giam giữ trọng phạm quan trọng, người không thể vào!”

Quan binh hình bộ ngăn Hữu Nhân lại.

Nàng đã tính tới tình huống này, liền lấy kim bài từ thắt lưng ra, nhướn mày nhìn thẳng vào quán mình không rùng run rẩy trước mắt.

“Thấy kim bài rồi còn không để ta vào?”

“A! Vâng! Vâng!”

Quan binh nhanh chóng lui xuống, Hữu Nhân đi vào một lối nhỏ chật hẹp tối đen, tìm được Thuộc Phong ở khu vực tử lao.

“Phong!”

Nàng vừa thấy Thuộc Phong đã kích động gọi tên hắn, bàn tay nhỏ bé gấp gáp túm lấy song cửa.

Thuộc Phong nghe thấy tiếng liền chấn động, cho rằng cái mình nghe được chỉ là ảo giác, rồi lắc đầu tự giấu chính mình.

“Phong! Ta là Nhàn nhi!”

Hữu Nhân gọi lại một lần nữa, lần này Thuộc Phong ngưng một lát, ngẩng đầu lên, hiện ra trước mặt hắn là khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy tái nhợt nhưng vẫn xinh đẹp như trước đây.

“Nhàn nhi?!”

Hắn lập tức đứng lên, bước nhanh về phía nàng, cửa song sắt ngăn cách giữa hai người.

“Làm sao nàng vào được đây? Long Thiên Giới có làm gì nàng không? Có gây khó dễ cho nàng không?”

Thuộc Phong kéo tay nàng, một cái chớp mắt cũng không có, cứ nhìn nàng như vậy, rất nhiều câu hỏi mà hắn không kiềm chế được mà hỏi nàng.

Hữu Nhân lắc đầu, nước mắt chảy ròng ròng nhìn hắn.

“Là hoàng hậu nương nương giúp ta cầu xin hoàng thượng, hoàng thượng mới đồng ý cho ta vào đây!”

Tham lam nhìn khuôn mặt tuấn tú mà nàng hằng đêm nhung nhớ, nhà tù trầm mặc nặng nề này cũng không thể làm giảm đi khí chất bức người trên người hắn, trái lại còn làm tăng thêm độ ảm trầm khó dò, tản ra mùi vị nam tính nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (6)

Hữu Nhân chậm chậm vươn cánh tay bị hắn kéo, khẽ vuốt ve từng đường cong cương nghị trên khuôn mặt hắn.

“Chàng gây đi rồi, ở không quen?”

Cảm thấy mặt hắn góc cạnh hơn, trong lòng Hữu Nhân đột nhiên đau thắt, tự lẩm bảm một mình.

Thuộc Phong để nàng tùy ý vuốt ve gò má mình, ánh mắt chỉ nhìn nàng.

“Đều tại ta không tốt, ta không nên cố chấp với chàng như vậy! Nhưng... nhưng ta thực sự không thể tin được là chàng lại nghiêm túc như vậy, ta lại nghĩ là chàng chỉ muốn trêu đùa ta cho vui thôi!”

Hữu Nhân khóc nói.

Nàng rất hối hận, nếu như nàng chịu nghe hắn giải thích, bọn họ cũng không loạn tới tình trạng ngày hôm nay, còn hại hắn bị bắt vào đại lao, phải khổ sở sinh hoạt trong nhà lao.

“May mà chàng không bị thương, nếu không ta sẽ rất đau lòng.

Hữu Nhân cũng không kiêng dè mà biểu đạt tình cảm với hắn, mà phản ứng của hắn lại cứng ngắc đến lạ thường.

“Hoàng thượng vẫn muốn gả nàng cho Chúc Kiềm Khác?”

Hắn đột nhiên hỏi.

Hữu Nhân ngẩn người ra.

“Ta không gả, chàng phải tin tưởng ta!”

Bàn tay bé nhỏ của Hữu Nhân nắm lấy bàn tay thô to của hắn, kiên định đảm bảo với hắn.

“Hắn sẽ ép nàng, Chúc Kiềm Khác cũng sẽ không bỏ qua!”

Hắn nhìn thẳng vào mặt nàng.

Hữu Nhân dùng sức lắc đầu.

“Ta mặc kệ, ta không lấy, chẳng lẽ bọn họ có thể ép ta lên kiệu hoa?”

Thuộc Phong ngừng một lát.

“Bọn họ có thể!”

“Có phải chàng không tin ta? Vì chàng, ta thà chết cũng không gả cho Chúc Kiềm Khác! Ta sẽ vì chàng thủ thân như ngọc, nhất định!”

Hữu Nhân muốn hắn hiểu rõ lòng mình, mà Thuộc Phong lại càng nhủ chặt lòng mảy, vẻ nghiêm khắc lại càng thêm sâu.

“Nếu hắn đối tốt với nàng, thì nàng cũng nên nhân lúc còn trẻ gả cho hắn đi!”

Hắn siết chặt nắm tay, lúc nói ra lời này, hắn cảm giác bản thân mình giống như bị phanh năm xẻ bảy.

“Phong... chàng đang nói gì vậy... chàng muốn ta tái giá?”

Hữu Nhân kinh ngạc trừng lớn mắt, không dám tin lời này là từ miệng hắn nói ra.

Thuộc Phong kim lòng.

“Đứng!”

“Tại sao?”

Hữu Nhân giật mình, sức lực toàn thân bỗng nhiên giống như bị rút hết ra, lâm bẫm giống như tự hỏi.

“Chúng ta đã không còn có khả năng nữa rồi, nàng nên sớm tìm một nơi trở về thật tốt. Nhìn xem, Chúc Kiềm Khác thật tâm thích nàng, gả cho hắn ta, ta thấy cũng tốt!”

Thuộc Phong đột nhiên buông tay nàng ra, lướt qua mặt nàng, mà đường nhìn lại không dừng lại trên mặt nàng.

“Tốt cái gì?! Chẳng, tại sao lại loáng một cái đã thay đổi ý định rồi, chỉ cần chàng thật tâm, mặc kệ núi đao biển lửa, ta đều nguyện ý xông vào cùng chàng, cho dù chết không chỗ chôn ta cũng không tiếc mạng!”

“Ta không cần nàng như vậy!”

Thuộc Phong rống lên.

Hữu Nhân sững người, ánh mắt trong suốt không thể giải thích được nhìn biểu tình gât gông của hắn, một lúc lâu vẫn còn kinh ngạc.

Thuộc Phong ý thức được mình phản ứng quá mạnh mẽ, liền hạ thấp giọng.

“Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, nữ nhân mặc dù rất thích, nhưng cũng chỉ giống như một bộ y phục tạm thời, có lẽ sẽ nhanh mất đi cảm giác mới mẻ, còn không bằng một chút thực tế gì đó, ví dụ như quyền lợi, như thân phận tôn quý!”

Hắn nói ra những lời tàn nhẫn, trên khuôn mặt hắn là biểu tình đau khổ bị thương.

“Chàng... có ý gì?”

Hữu Nhân che ngực, buồn thảm hỏi thăm

Khuôn mặt tuấn tú của Thuộc Phong nhăn nhúm, yết hầu hắn co rút.

“Giữa nàng và quyền lợi chính trị, ta lựa chọn quyền lợi chính trị, buông tay nàng!”

Hắn hung hăng nhìn nàng.

“Không! Chàng lừa ta! Trước đây rõ ràng là chàng không nói như thế!”

Hữu Nhân không tin, liếc mắt lác đàu.

“Đó là vì ta chưa nghĩ kỹ! Ta đường đường là vương giả của Thiên Vũ triều, lại chỉ vì một nữ nhân mà phải ở cái nơi dơ bẩn chỉ dành cho tù nhân này, ta lại càng không cần phải...! Nàng nhân từ lập gia đình, đừng có lại làm ảnh hưởng đến tiền đồ của ta nữa!”

Hắn trừng nàng, nhất quyết ép nàng phải tiếp nhận.

“Đừng!”

Hữu Nhân khóc thét lên một tiếng, cố gắng vói vào một cánh tay qua thành song sắt, cũng chỉ có thể trượt qua tay áo hắn, cố gắng muốn bắt lấy tay hắn, nhưng cỡ nào cũng không được.

Dường như trái tim hắn nhẹ nhàng lướt qua nhưng lại giống như vĩnh viễn không nắm giữ được.

“Thuộc Phong, chàng, chàng đừng không cần ta... ta sẽ ngoan, sau này ta sẽ không bao giờ... hồ đồ nữa, tất cả đều nghe theo lời chàng có được không... Xin chàng, đừng vứt bỏ ta!”

Hữu Nhân khóc khẽ trong cổ họng, bàn tay nhỏ bé bất lực túm lấy không khí lạnh lẽo, cuối cùng vẫn không đợi được bất cứ lời đáp lại nào.

Nàng không hiểu, thực sự không hiểu!

Một nam nhân, nhiều lần bày tỏ tâm ý với một nữ nhân, hắn có thể không yêu sao?

Nếu như hắn thực sự quan tâm tới quyền lực địa vị, vậy thì tại sao lúc đầu lại kiên trì muốn đưa nàng đi?

Lẽ nào là chính nàng nhầm rồi, không lẽ cảm giác với nàng không so được với quyền lực?

Thuộc Phong nghiêng mặt, gân xanh trên trán nổi lên rõ ràng, chỉ có suy nghĩ phập phồng trong lòng là biểu lộ rõ tâm tình của hắn.

“Vô dụng! Ta đã quyết, nàng không cần phải gín giữ trinh tiết vì ta, có thể gả thì mau gả đi, khỏi phải lo nhân lão châu hoàng (*), có muốn nam nhân cũng không ai cần!”

(*) hoa tàn ít bướm, phụ nữ già bị ruồng bỏ

Hắn cố ý khiến nàng tổn thương, cố gắng kích động nàng, tiện đà triệt để loại bỏ ý nghĩ làm chuyện điên rồ vì hắn của nàng.

“Ta không muốn gả cho người khác! Ta không lấy chồng! Cho dù có biến thành lão bà! Ta cũng không quan tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (7)

Thuộc Phong dò xét, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười mỉa.

“Lẽ nào nàng còn cho rằng nàng là khuê nữ chưa lấy chồng, còn có người muốn đoạt lấy? Là đồ đã dùng rồi, còn có người không ngại chuyện trước đây mà muốn nàng, đã là rất tốt rồi! Thật tốt thì nhận, không thì sau này thấy tiếc cũng đã muộn rồi!”

Khẩu khí của hắn cứng rắn mà lạnh lùng, mỗi lần nói một chữ lại là một lần khiến nàng tổn thương, cảm nhận trái tim sâu sắc cũng chỉ có hắn mới biết được.

“Sao chàng lại phải nói như vậy? Cho dù là chàng không muốn ta, thì cũng không cần phải nhục mạ ta như vậy!”

“Ta muốn nàng gả đi nhanh một chút, hoàng thượng nói, ngày nàng và Chúc Kiềm Khác thành thân thì ta có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái chết tiệt này!”

Hắn trừng nàng, con ngươi ánh lên tia quỷ dị.

“Sao chàng có thể như vậy?”

Hữu Nhân trừng hai mắt đầm lệ, kịch liệt lắc đầu.

“Bây giờ nàng mới biết? Ta vốn là kẻ không từ thủ đoạn, nếu không thì ban đầu cũng không cười nàng!”

Thuộc Phong dò xét lại.

Hữu Nhân rút bàn tay nhỏ bé lại, lão đảo lui về phía sau vài bước, cắn môi mím, không thể tin được nhìn hắn, trong đôi mắt to ánh lên vẻ đau khổ.

“Chàng gạt ta... chàng gạt ta!”

Thuộc Phong nhíu mày cơ thể cường tráng cũng không thể tự ngăn mình run lên

“Cút mau! Đừng có ở đây làm ta chóng mặt nữa!”

Thuộc Phong tàn bạo đuổi nàng đi!

Hắn sợ bản thân nhìn nàng thêm một cái, thì sẽ không khác chế được bản thân xúc động mà ôm chặt lấy nàng.

Hữu Nhân nước mắt lưng tròng, lại lắc đầu, nhìn hắn một lúc lâu, nàng đột nhiên che mặt, quay người chạy đi —

Hắn, trong vài ngày ngắn ngủi lại thay đổi như vậy, nàng ở trong lòng hắn cuối cùng cũng chỉ là món đồ chơi.

Nữ nhân đối với hắn mà nói, không cách nào lật đổ được quyền lực.

Nàng quá ngu, quá ngu, lại tin là hắn yêu mình, lại còn cảm động hành động đưa nàng bỏ trốn của hắn!

“Nàng quá lớn mật! Lại tự mình cho Hữu Nhân kim bài, để nàng ấy vào đại lao thăm Thuộc Phong!”

Long Thiên Giới biết được chuyện Hữu Nhân vào đại lao hình bộ gấp Thuộc Phong, giận tới mức không thể kiềm chế được nổi giận với Ân Sương đang mang thai.

Kỳ thực, đêm đó nàng không nhận được “ân chuẩn” đặc biệt của Long Thiên Giới, nàng chỉ có thể dùng kim bài của chính mình lên cho Hữu Nhân.

“Chàng không thấy bộ dạng tư phu (*) của hữu Nhân, tiêu tụy chỉ còn lại một lớp da, ta cũng là nữ nhân, nàng cầu xin ta như vậy, ta thật sự không cách nào trơ mắt nhìn nàng bị ai như vậy!”

(*) nhớ chồng

Ân Sương ôm lấy bụng to, miễn cưỡng để eo mình chịu chút lực.

Long Thiên Giới nhìn chăm chăm bộ dạng chật vật của nàng, khuôn mặt tuấn tú co quắp.

Nếu là bình thường, hẳn đã sớm tiến lên đỡ lấy nàng rồi, nhưng mà bây giờ bọn họ đang — cãi nhau!

Cho nên không được!

Hắn mạnh mẽ nhịn xuống, nét mặt âm u lạ thường.

“Phụ nhân chi nhân(*)! Nàng có biết nhân từ như vậy là đang cố vũ bọn họ kiêu căng như vậy không, ngộ nhờ bọn họ không thỏa hiệp, Thiên Vũ triều rất có khả năng xảy ra giao chiến với Đa La, tới lúc đó Chúc Kiếm Khác lại vì không chiếm được Hữu Nhân mà không toàn lực tận hiến cho triều đình, tình cảnh của chúng ta lúc đó là vô cùng bị động!”

(*) phụ nữ trong loài người.

Long Thiên Giới trừng Ân Sương, tức giận quát nàng.

Hắn tức giận như vậy, đã nhiều năm rồi nàng chưa từng thấy.

“Ta chỉ cảm thấy bọn họ thật đáng thương, rõ ràng là hai người yêu nhau, tại sao chàng lại không cho bọn họ một con đường khác? Hắn là có cách khác để giải quyết, hà tất phải chia rẽ bọn họ?!”

Ân Sương không hiểu hỏi lại, đưa nhỏ trong bụng dường như tán thành với ý kiến của nàng mà đập nàng một cái.

“Có biện pháp rất tốt để giải quyết, ta còn phải mất công như vậy hả?”

Long Thiên Giới khó chịu tới cực điểm.

Nếu như chuyện này còn có thể quay lại, hẳn cũng muốn cùng bọn họ thoải mái đàm phán.

Thật sự thì Đồ Nùng chấp nhận Thuộc Phong, Chúc Kiếm Khác chấp nhận Hữu Nhân, mỗi bên đều có nhượng bộ, hẳn quả thực là không có đường lui.

“Chàng, chuyện quốc gia đại sự ta không hiểu, ta chỉ biết có người thân!”

Ân Sương cũng không cãi cò nhiều, chỉ kiên trì giữ nguyên ý tứ của mình.

“Không nói rõ được với nàng!”

Hắn cả giận nói.

“Giới, năm đó lúc chàng lựa chọn lợi ích, không phải chàng cũng có biện pháp lưỡng toàn sao? Tại sao lần này lại khẳng khái không được?”

Ân Sương dịu dàng thấp giọng nói.

Long Thiên Giới trừng to mắt.

“Đương nhiên là tổn thất của Thiên Vũ triều lớn hơn lợi ích của ta!”

Chỉ là bởi vì nàng, nên hắn mới không chọn.

“Chàng hối hận?”

Ân Sương bắt đầu thở gấp, đột nhiên muốn đứng lên.

Long Thiên Giới nhú chặt mày, nắm chặt nắm tay.

“Ta không nói như vậy!”

Nửa ngày, hấn mới hung hăng phun ra vài chữ.

“Chàng nói như vậy!” Ân Sương che bụng, khuôn mặt tuyệt mỹ không ngừng rịn ra mồ hôi hột “Nếu chàng hối hận, vậy thì đem ta cho người khác đi! Dùng ta đổi lấy mười tòa thành trước đây, lợi ích của chàng cũng không ít!”

Khóe miệng Long Thiên Giới giật giật, con ngươi trừng nhìn đôi mắt nàng.

“Ách –”

Hai chân Ân Sương dần không chịu được trọng lượng cơ thể của chính mình, trượt xuống theo ghế tựa phía sau.

“Sương nhi!”

Long Thiên Giới bước nhanh lên, trước khi nàng rơi xuống đất đã kịp thời ôm lấy eo nàng.

“Nàng làm sao vậy?”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, hấn khẩn trương kéo nàng, cũng không tranh cãi với nàng như vừa rồi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 300: Rơi Xuống: Khéo Léo Thử Lòng (8)

“Ta ... đau quá!”

Mới Ân Sương trắng bệch không một tơ máu.

Con ngươi sắc bén của Long Thiên Giới, ngoài ý muốn phát hiện ra dòng máu đỏ chậm chậm chảy xuống đất.

“Nàng muốn sinh?”

Long Thiên Giới cuối cùng cũng hiểu ra, ôm chặt lấy cơ thể nàng, vào trong lòng ngực.

“Vương Năng Đức! Mau gọi thái y, gọi hết đám lão phế vật ở thái y viện đến đây, còn, còn bã đờ nữa!”

Hấn luống cuống tay chân bảo Vương Năng Đức đi làm chuyện, linh hoạt dứt khoát trước đây biến đi đâu hết, rồi hết cả lên

“Sương nhi, nàng phải cố gắng, thái y sẽ nhanh tới thôi!”

Long Thiên Giới nhìn nàng không rời, ngữ điệu vô cùng khẩn trương.

Ân Sương quay mặt qua một bên.

“Mọi người trong mắt chàng đều là quân cờ có thể dụng, vậy chàng còn lo ta sống hay chết làm gì?”

Nàng lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Long Thiên Giới trầm xuống, trầm mặc không nói một lúc.

“Có lẽ ta chết mới là kết quả tốt nhất, đỡ phải lo sau này cũng phải nhận kết cục như vậy.”

Nàng từ từ nói, ở hai khóe mắt chảy thành lệ.

“Nàng không được nói vậy! Nàng sẽ không chết! Ta cũng sẽ không cho nàng chết!”

Hắn gằm lên giống như tuyên thệ với toàn bộ thế giới.

Ân Surong chậm rãi quay đầu nhìn về phía hắn.

“Giới, buông tha bọn họ... coi như là ta và bảo bối cầu xin chàng!”

Long Thiên Giới nhú chặt mày, ánh mắt cũng trầm xuống, giống như trong lòng đang giằng co kịch liệt.

“Trước tiên phải chờ nàng sinh hài tử bình an xong rồi nói tiếp!”

Hắn khàn khàn nói, Ân Surong ngược lên nhìn vào mắt hắn, dành trọn lòng tin cho hắn.

Luôn tin rằng hắn không phải loại người vô tình, luôn có một góc dịu dàng mà chỉ có nàng mới chạm vào được.

“Thái hoàng thái hậu, Hữu Nhân quận chúa không ăn không uống, cứ tiếp tục tuyệt thực thế này, e rằng... e rằng, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

Thái y chẩn đoán mạch cho Hữu Nhân lắc đầu nói.

Thái hoàng thái hậu bắt đắ dĩ nhìn thần tình đại ra của Hữu Nhân, lau nước mắt, ra hiệu bảo thái y lui xuống dưới.

“Nhân nhi, ít nhiều gì thì con cũng ăn một chút đi, tự giã vò cơ thể mình như vậy cũng không làm được chuyện gì!”

Thái hoàng thái hậu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hữu Nhân, khuyên giải nàng.

Hữu Nhân vẫn không có phản ứng, hai mắt nàng mở to trống rỗng vô thức nhìn thẳng vào bức tường cũng trắng xám như vậy ngay phía trước, một cái chớp mắt cũng không có, giống như một bức tượng lạnh lẽo.

Từ lúc ở phòng gian trở về, nàng vẫn trầm mặc không nói, không ăn cũng không ngủ, người bên lão vương gia lo lắng nàng lại làm chuyện điên rồ gì, tăng người canh chừng nàng suốt mười hai canh giờ, nhưng nàng vẫn cứ dờ ra như thế cả ngày, ngay cả Trúc Tâm tới khuyên nàng cũng không nghe, giống như nàng đã chết rồi.

Thái hoàng thái hậu nghe chính miệng lão vương gia nói tin này, liền mang theo thái y tới Giang vương phủ thăm nàng, liền nhìn thấy Hữu Nhân lúc này người không ra người mà quỷ cũng không giống quỷ.

“Nhân nhi, di thấy, Thuộc Phong không phải đứa trẻ như vậy, hắn rất quan tâm tới con, có lẽ là vì nỗi khổ khó nói nào đó.”

Thái hoàng thái hậu vuốt ve hai gò má không còn sắc màu của Hữu Nhân, bà quá đau lòng.

“Con đừng không nói lời nào như vậy, đứa nhỏ này. Nếu như di nói có cách khiến Thuộc Phong nói ra những lời thật lòng, con có thể hỏi phục không?”

Thái hoàng thái hậu gấp đến độ không nhịn được, bà ôm chặt lấy Hữu Nhân, vừa thương yêu lại không nỡ khê vuốt lưng nàng.

Cuối cùng thì hàng lông mi dài của Hữu Nhân cũng chớp một cái, hai mắt thái hoàng thái hậu bỗng nhiên mở lớn —

Nói đến Thuộc Phong, liền có phản ứng, kẻ này có thể thành.

Trong đại lao hình bộ, trong phòng ngục thăm vấn trọng phạm còn chuẩn bị thêm một phòng tối khác, từ phòng tối có thể nhìn thấy biểu cảm và khẩu khí của người khai cung, nhưng người bị thăm vấn không thể phát hiện có người ở đây. Phản ứng của phạm nhân sẽ được chuyên gia ghi chép lại phương thức xét xử căn cứ vào “ngũ thỉnh”, lấy đó làm căn cứ phán xét cuối cùng.

Dưới sự an bài đặc biệt của thái hoàng thái hậu, hôm nay trong phòng tối có rất nhiều người.

Hữu Nhân, Ân Surong, Long Thiên Giới, còn có Đồ Nùng cũng được an bài ở đây, mà bà tự mình đảm nhận vai trò thăm vấn.

Bố trí kỳ cục như vậy cũng là lần đầu tiên kể từ khi Thiên Vũ triều phái triều tới nay.

Mấy ngày trước, Ân Surong sinh cho Long Thiên Giới một tiểu công chúa Long Ánh Tuyết, vì bây giờ đang trong tháng ở cữ, Long Thiên Giới vốn không đồng ý cho nàng tới, nhưng nàng quyết ý nh vậy, làm thế nào cũng không khuyên được, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Về phần Hữu Nhân, bởi vì nhiều ngày không ăn cơm, nên không đủ sức đứng thẳng, chỉ có thể ngồi trên ghế, thần tình chết lạng nhìn chăm chăm vào Thuộc Phong sắc mặt u ám phòng thăm vấn.

“Thái hoàng thái hậu, chuyện đã đến nước này, không còn gì để nói.”

Không chờ thái hoàng thái hậu mở miệng hắn đã nói trước.

“Ngươi thật muốn cưới Đồ Nùng? Vậy Hữu Nhân phải làm sao? Để nó gả cho Chúc Kiếm Khác?”

Thái hoàng thái hậu nhướn mày, hỏi thẳng.

Thuộc Phong hít vào một hơi sâu, ngừng lại một .

” Đây là cách tốt nhất đối với nàng!”

Một đôi con ngươi vô thần trong phòng tối giật mình mở to.

Hắn làm như vậy không phải vì tiền đồ bản thân sao? Giờ sao lại thành cách tốt nhất cho nàng?

“Những người có từng nghĩ qua, Hữu Nhân tha chết cũng không muốn sống mà không được ở cùng người?”

Thái hoàng thái hậu tiếp tục hỏi.

“Chúng ta vốn không thể ở cùng nhau!”

Thuộc Phong đè nén xúc động trong lòng, ngữ điệu đột nhiên trở nên phiền muộn.

“Vì sao lại chắc chắn là không thể ở cùng nhau?”

Thái hoàng thái hậu kinh ngạc hỏi lại, bà cũng không biết chuyện Long Thiên Giới tới đại lao “đàm phán điều kiện” với Thuộc Phong.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302: Rơi Xuống: Tình chàng ý thiếp (2)

ờ, raw lại thiếu Chương 301: Rơi xuống: Tình chàng ý thiếp (1)

“Không cần, đi, ta bế nàng!”

Vừa nói Thuộc Phong vừa chặn Hữu Nhân lại ôm ngang lên, để nàng ôm lấy cổ mình

Ở trong lòng ngực nam tính mạnh mẽ của hắn, toàn thân Hữu Nhân đều thả lỏng

“Quen y phục chưa?”

Thuộc Phong cúi đầu, gương mặt cương nghị lộ ra chút nhu tình không tương xứng chút nào.

“Ừ.”

Hữu Nhân mỉm cười khẽ gật đầu.

Cuối cùng cũng trở về nhà, mà lần này trở về chính là nơi thuộc về hắn và nàng.

Hữu Nhân bình thân ngồi ở đầu giường, hai mắt long lanh nước nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thuộc Phong, rất sợ không cẩn thận hắn sẽ thay đổi thái độ.

“Ăn thêm một chút?”

Thuộc Phong tự tay cho nàng ăn, ngữ điệu ấm áp như cỏ độc.

“A”

Hữu Nhân ngoan ngoãn mở khuôn miệng nhỏ nhắn, không dám “không” bất cứ cái gì.

Thuộc Phong nhướn mày cười khê.

“Uống chút nước cho nhuận tràng, nhưng mà không được ăn quá no.

Hắn ân cần nói, chưa ba giờ nàng nhìn thấy hắn như vậy.

Hữu Nhân nhu thuận gạt đầu, một đôi mắt đỏ vẫn nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé còn túm chặt lấy góc áo hắn.

“Giỏi lắm, ăn xong rồi, sau này ngày nào cũng phải ăn giỏi được như ngày hôm nay, biết không?”

Nhìn Hữu Nhân ngoan ngoãn gạt đầu, Thuộc Phong đặt bát xuống, cầm khăn vuông lên muốn giúp nàng lau miệng.

“Tự ta làm được rồi, Phong.”

Hữu Nhân ấn tay Thuộc Phong xuống, không muốn hắn làm loại chuyện hà hạ người này.

“Đừng nhúc nhích, để ta...”

Hắn nói, môi cũng nhếch lên cười, Hữu Nhân gạt mình, để hắn lau khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Hứa với ta, sau này dù có chuyện gì cũng không được mang thân thể mình ra làm trò đùa.”

Hắn thỏa mãn nhìn Hữu Nhân đã ăn uống no đủ, thấy sắc mặt của nàng đã khá hơn so với trước rất nhiều, tâm tư của hắn cuối cùng cũng được giải quyết.

Hữu Nhân lại chớp đôi mắt long lanh, hơi cúi đầu, khoe miệng bất an giật giật, một lúc lâu cũng không thấy nói gì.

Hắn nhìn nàng, nặng nề thở ra một hơi.

“Nàng không khỏe, ta sẽ cảm thấy không vui!”

Hữu Nhân ngước mắt lên, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, đôi mắt đen nghi hoặc như không dám tin.

“Nghe không?”

Hắn nhin hỏi lại một lần nữa.

Hắn hưởng thụ buổi tối đặc biệt hôm nay, sự nhẫn nại cũng không tầm thường nữa, Hữu Nhân lại to gan lầu bầu nói.

“Nhưng chàng không được nói không cần ta nữa.”

Hắn cười khê, sủng nịnh hôn lên chớp mũi nàng.

“Sẽ không, nếu còn nói như vậy, cũng chỉ là gạt nàng mà thôi!”

Giống như trước mắt là kho báu vô giá, hắn quyến luyến không rời khỏi nàng, giống như làm thế nào cũng không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Rơi Xuống: Tình Chàng Ý Thiếp (3)

Edit + Beta: Dục

“Nhưng làm sao ta biết khi nào chàng nói thật, khi nào chàng gạt ta?”

Hữu Nhân lại tự lẩm bẩm.

“Đồ ngốc, nói không thích nàng tất cả đều là giả, làm gì có ai chớp mắt một cái thì nói yêu chớp mắt một cái nữa lại nói không yêu?”

Thuộc Phong nghiêm khắc mắng vào cái mũi nhỏ của nàng.

Tiểu nha đầu này, hần nói cái gì cũng tin, nha đầu bình thường thông minh đi đâu rồi.

Hữu Nhân nhăn mũi, ngoan ngoãn như con cừu nhỏ.

Con mắt xinh đẹp thoáng điểm chút ưu thương, cái đầu nhỏ hơi cúi xuống.

“Những, ta vốn không hoàn toàn hiểu được tâm ý của chàng—”

Sắc mặt Thuộc Phong trở nên không tốt.

“Lẽ nào biểu hiện của ta như vậy còn không rõ?”

Thuộc Phong ngẩng mặt lên, cắt ngang lời Hữu Nhân.

“Ta...”

Hữu Nhân vô tội chớp hàng mi dài, bị âm lượng đột nhiên cao lên của hần làm cho sững sờ một lúc lâu.

“Nàng cái gì mà nàng? Ấp a áp ứng!”

Hần không nhìn được nữa rồi, tác phong hung hăng giống hệt trước đây.

“Chàng tức giận?”

Hữu Nhân bất an nhìn vào đôi mắt hần, thử khề kéo vạt áo hần.

“Đừng, ta không thể, ta không cố ý. Chỉ là trước đây chàng không cho ta bất cứ hi vọng nào, khó khăn lắm mới cảm nhận được chàng cũng thích ta, chàng nói lớn quá, cho nên ta mới...”

Nàng căng thẳng nhìn vào mắt hần, rất sợ hần lại giận mình, nên mới nhanh miệng nói ra —

“Cho nên ta mới, khó xác định...”

Hữu Nhân nghiêm túc giải thích khiến cảm giác khó chịu của Thuộc Phong phút chốc tan biến, hần yêu thương ôm nàng vào lòng.

“Người nên xin lỗi phải là ta, vừa rồi làm nàng sợ rồi?”

Hữu Nhân dựa vào vai hần, nhẹ nhàng lắc đầu, khóe miệng còn kéo lên thành một nụ cười mỉm —

Nàng biết hần xấu tính không phải vì ghét nàng, mà là biểu hiện quan tâm.

“Không sao.”

Thuộc Phong hôn môi nàng, hai gò má, động tác nhẹ nhàng giống như chỉ cần mạnh tay một chút là nàng sẽ vỡ ra.

“Vậy nàng nhớ, sau này nếu ta có phát giận đuổi nàng đi, thì nhất định không được rời đi thật, chúng ta ước hẹn.”

Giọng nam trầm thấp của hần thì thoảng lại đầu độc nàng.

“Lời này là chàng nói, sau này ta có quán lấy chàng, mặc kệ chàng nói khó nghe cỡ nào, ta cũng sẽ không tin.”

Hữu Nhân nói một mạch, đôi mắt to nhìn thẳng vào hần.

“Tốt! Có muốn ngoéo tay không?”

Thuộc Phong nhếch môi, cười nhìn khuôn mặt nàng.

Hữu Nhân nhàu mày nhìn chăm chăm vào biểu tình của hần cả nửa ngày.

“Bỏ đi, chàng muốn chê ta trẻ con rồi.”

Thuộc Phong lắc đầu chào thua, khóe miệng đột nhiên gương lên một nụ cười bất hảo.

“Thật sự nghĩ ta so với “Khác ca ca” tốt hơn gấp trăm ngàn lần? Theo như lời nàng trước đây, bỏ hần lấy ta, là chuyện chỉ có kẻ ngu mới làm.”

Hần cố ý cường điệu ba chữ “Khác ca ca”, neoh đôi mắt tuần tú chọc nàng, còn không quên kẻ thù mấy ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305: Rơi Xuống: Tình Chàng Ý Thiếp (4)

Edit + Beta: Dực

“Chàng làm sao vậy, lúc đó là người ta nóng giận nên tùy tiện nói thế, bây giờ nàng còn lấy nó ra cười nhạo ta.”

Hữu Nhân chủ môi lấy lòng hấn.

Thật đúng là vật nhỏ biết lấy lòng, đáng yêu thế này.

Hắn vô lại ngửa đầu cười to.

“Tiểu tử kia!”

Hắn nhéo nhẹ hai má nàng.

“Wow, đau quá!”

Nàng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, ngăn hấn hung hăng lại.

“Thật là!” Hữu Nhân dựa vào hấn “Ta còn phải gả cho chàng đó!”

“Không hối hận?”

Hấn vừa nói vừa cười tà, một cái chớp mắt cũng không có cứ nhìn nàng mãi.

Hữu Nhân hôn ấn một cái, trong lòng nàng chắc chắn, dựa vào lòng hấn.

“Quyết không thay đổi.”

Nàng mềm mại khẳng định nói ra bốn chữ ngắn gọn

Thuộc Phong giật mình một cái, ngón tay vuốt nhẹ một vòng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Nàng bây giờ gầy quá.”

Hấn thương tiếc xoa nhẹ cằm nàng.

Vừa rồi lúc ôm nàng về, cảm giác một chút trọng lượng cũng không có, giống như một mảnh tơ, nhẹ tới mức một con gió thoảng qua cũng bay, thật là gầy quá.

Cái đầu nhỏ của Hữu Nhân tựa vào ngực hấn gật gật, rồi lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ẩn tình nhìn hấn.

“Chàng cũng gầy, lại còn không cạo râu.”

Hữu Nhân vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng xoa xoa bộ râu của hấn, nhìn qua, tinh thần cũng chẳng thấy chán nản chỗ nào.

“Đây là, vì ai? Còn không biết xấu hổ hỏi à?”

Thuộc Phong giả bộ trách.

“Ta...”

Hữu Nhân cứng họng, vô thức bấu môi, bộ dạng đáng yêu nàng hay làm.

Thuộc Phong cười, ôm đầu nàng áp lại vào trong ngực mình, cánh tay ôm nàng bắt giác siết chặt hơn.

“Nhân nhi, sao nàng không sớm nói cho ta biết, khi còn bé chúng ta có ước hẹn kia?” Hấn thờ dài một hơi, trong đó có rất nhiều cảm giác hối hận “Nàng

phải nói rằng lần đầu chúng ta gặp nhau là dưới tán gốc cây ngô đồng.”

Hữu Nhân vô tình lại như cố ý nghịch vật áo hần, nhỏ giọng lúng túng.

“Lúc đó, chàng ghét ta như vậy, cho dù ta nói với nàng ước hẹn dưới tán ngô đồng, nàng cũng không nhất định phải để ý đến ta. Huống gì lại là chuyện thời trẻ con, nàng đã sớm không để trong lòng, nếu ta nhắc tới, nàng lại tỏ ra coi thường, hoặc là không nhớ, ngay cả một chút hồi ức về ta cũng không có...” Hữu Nhân hờ hững hạ hàng mi dài “Ta không đủ khả năng tiếp nhận loại rủi ro này Thuộc Phong...”

Trái tim mới giác ngộ của hần bị đánh một cái thật mạnh, tới tận bây giờ nàng vẫn còn giữ biểu tình bị thương khiến trái tim của hần trong nháy mắt lại càng thêm trĩu nặng, ngay cả hít thở cũng cảm thấy co rút đau đớn —

Nàng nhỏ như vậy, mà trái tim luôn cẩn thận yêu thích lần đầu gặp nhau của bọn họ, mà hần gặp lại mà không nhớ ra, thậm chí còn hết lần này tới lần khác chán ghét nàng.

Với nàng, nhiều lắm cũng chỉ là chuyện duyên phận, bây giờ nghĩ lại, thật hận không thể đắm bản thân mình lúc đó một cái.

“Thật xin lỗi.”

Thiên ngôn vạn ngữ, tóm lại cũng chỉ có một câu ba chữ ngắn ngủi

Nhưng ngoại trừ những lời này, hần quả thực không biết còn có thể dùng từ ngữ gì để biểu đạt những thiệt thòi mà hần đã gây ra cho nàng.

“Phong...”

Hữu Nhân hơi ngẩng gương mặt nhỏ nhún lên, thần tình vô cùng kinh ngạc.

“Ta làm ra nhiều chuyện ngu xuẩn khiến nàng tổn thương, lẽ nào nàng không hận ta?”

Hần nắm chặt bàn tay như ngọc của nàng, một khắc cũng không muốn buông lỏng.

Hữu Nhân nghiêm túc lắc nhẹ cái đầu nhỏ, dịu dàng khẽ nói.

“Phong, chàng không cần xin lỗi ta. Lúc chúng ta mới thành thân, tính tình của ta cũng không tốt lắm, có một số chuyện chàng năng rất đúng”

Hữu Nhân ngã vào trong lòng hần, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ nhẹ vào cơ ngực cường tráng của hần, giống như giúp hần thoải mái.

“Cũng là vì ta mà nàng mới trở thành như vậy!” Hần cắt ngang lời nàng, thần tình phức tạp mơ hồ có vẻ hối hận “Chỉ là ta luôn không chịu trách nhiệm, từ trước tới giờ luôn luôn như vậy.”

Chính hần đồng ý hứa hẹn, nhưng quay một cái lại chẳng nhớ gì, để lại một mình nàng cực khổ giữ lời hứa, ngay từ đầu đã đau khổ đấu tranh.

“Chàng không nên nói như vậy, ta không cho phép chàng tự nói mình không tốt nhà vậy.”

Hữu Nhân mở to đôi mắt ngập nước nhìn hần.

Thuộc Phong hơi siết chặt lấy vòng eo nàng, đột nhiên trong lúc đó, thậm chí còn không cho nàng bất cứ cơ hội chuẩn bị nào, hần cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi của nàng

Hữu Nhân nhất thời cảm thấy choáng váng, mặc cho đầu lưỡi của hần chui vào trong miệng, khuấy đảo khoang miệng nàng, cố gắng cuốn hết những ngây thơ của nàng. Nụ hôn mạnh mẽ, ép nàng phải nhanh chóng thích ứng với hần, đầu lưỡi của nàng cũng không tự giác bắt đầu đuổi theo đầu lưỡi hần, trong vòng quay điên cuồng, hần tùy ý chiếm đoạt tất cả của nàng...

Nụ hôn này, sâu tới chưa từng.

Thuộc Phong để nàng ngồi xuống hai chân mình, Hữu Nhân không tự giác ôm lấy cổ hần, nhắm chặt hai mắt, nhiệt tình đáp lại hần, cơ thể nàng ngày càng nóng, ngày càng muốn nhiều hơn

Ngay khi nàng không thể thở, Thuộc Phong cũng rời khỏi môi nàng.

Hữu Nhân ho khẽ một tiếng, hít thở từng hớp lớn

“Phong...”

Đôi mắt phủ sương mù mờ to của nàng như đầu độc hần.

Hần cảm thấy rõ ràng sự sụp đổ của ý chí, cùng với sự thiêu đốt trong cơ thể, hần ngăn nàng lại, hơn nữa còn phải cực lực khắc chế bản thân muốn nàng

Cơ thể nàng quá yếu, nếu như bây giờ muốn nàng, lỡ này không kiểm soát được bản thân, nàng không thể tiếp nhận được.

“Bây giờ đang chờ nuôi béo nàng một chút, bằng không thì ta nghĩ ngay bây giờ ta sẽ bắt nạt nàng luôn!”

Ngón tay dài của hắn trên đầu hai cánh môi xinh đẹp của nàng

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Rơi Xuống: Tình Chàng Ý Thiếp (5)

Edit + Beta: Dực

“Chàng xấu xa!”

Hữu Nhân đỏ mặt xấu hổ... hờn dỗi

Lẽ nào trước đây hắn bắt nạt nàng còn chưa đủ? Hai lần ở trong cung thì nàng vẫn chịu được.

Nhìn thẳng vào khuôn mặt má lúm đồng tiền xinh đẹp đang ửng đỏ của nàng, Thuộc Phong hơi nhếch khóe môi lên cười xấu xa.

”Đễ đỏ mặt như vậy, ta lại cho rằng nàng muốn ta!”

Hắn phả luồng hơi nóng lên gương mặt bông sen củ nàng, ngữ khí mê hoặc.

Hữu Nhân bị hắn dụ dỗ, lại phát hiện ra tư thế dây dưa một chỗ của bọn họ, hai gò má vốn đã đỏ thắm lại càng đỏ như khi.

“Da mặt mỏng như vậy, tùy tiện nói một chút là lại xấu hổ rồi!” Hắn nhìn nàng cười hứng thú “Nhưng mà muốn có bảo bối mà không làm, không thì sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của ta!

“Cái gì... tâm trạng?”

Hữu Nhân chau mày ngẩng đầu nhìn hắn.

Thuộc Phong lại nhếch môi cách cách kỳ quái

“Nếu như lúc làm đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt suy nghĩ của nàng, không phải là tâm tình làm cái kia sao?”

Lời này vừa nói ra, gương mặt đáng thương của Hữu Nhân lại càng đỏ hơn.

“Chàng đáng ghét!”

Hữu Nhân đánh nhẹ vào ngực hắn, Thuộc Phong lại chẳng hề đau đớn gì mà cười to, mặc kệ nàng đang “bất mãn” trên người hắn, dù sao thì sức nàng còn không đủ xoa bóp cho hắn

“Ta đáng ghét vậy đấy!”

Hắn bá đạo nói

“Mặt dày!”

“Có dày hơn nàng một chút, không phải là vẫn yêu sao?”

“Chàng, chàng!”

“Ta cái gì mà ta? Một chút mà lại giận rồi? Trông cái mặt cũng đỏ hơn rồi kia, xấu muốn chết!”

“Ta không thèm để ý tới chàng nữa!”

“...”

“...”

Sau đó Hữu Nhân vẫn giữ nguyên thái độ lầu bầu cái miệng nhỏ, tức giận “mắng” hấn, mà về mặt Thuộc Phong vẫn chỉ có sự hưởng thụ như trước, hoàn toàn không nhúc nhích trên giường nàng nữa.

Càng ngày lại càng nhận ra trên giường nàng là hoạt động tiêu khiển khiến tinh thần hấn thoải mái nhất, so với lạc thú kỹ viện trước đây không biết là gấp bao nhiêu lần.

“Được rồi, vật nhỏ, đừng giận nữa, ta sai rồi được chưa? Mau ngủ, chờ nàng dưỡng thân thể tốt, chúng ta mới có thể làm chuyện này.”

Hấn cười quỷ dị ám chỉ, khiến Hữu Nhân vừa khôi phục thần sắc đã lại ửng đỏ.

Không đợi nàng mở miệng oán giận, Thuộc Phong đã cời y phục thêm người nàng xuống, cũng thuận tay thành thạo thay luôn áo ngủ cho nàng, đặt nàng nằm ngửa, cẩn thận đắp chăn giúp nàng

“Hôm nay ta ngủ ở thư phòng, nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, cái gì cũng không cần làm, biết không?”

Thuộc Phong dịu dàng vén mấy lọn tóc trên trán nàng, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn nàng

“Chàng phải đi hả? Sao không ngủ lại trong phòng ta?”

Hữu Nhân cố gắng ngoảnh đầu lại, khăn trương muốn hấn ở lại qua đêm

Thuộc Phong khựng lại một lát, đột nhiên nhếch môi quỷ quyết với nàng.

“Ta có chút chuyện phải xử lý, chờ thân thể nàng tốt hơn một chút rồi sẽ ngủ cùng nàng, đêm nay sẽ không ngủ lại.”

Hấn cực kỳ “không tình nguyện” từ chối lời “giữ lại” của nàng, trên thực tế, hấn sợ ở lại cùng giường chung gối với nàng sẽ không kiềm chế được bản thân mà muốn vận động kịch liệt với cơ thể không phù hợp” của nàng

Mà nói cho cùng thì hấn cũng thấy rất thiếu thốn, không bằng nhân lúc rảnh rỗi ngồi nghiên cứu bản đồ địa hình Hối Hạc bên kia, làm việc đảm bảo tuyệt đối.

“Chàng phải đi thật?”

Hữu Nhân mất mặt hạ mi.

Làm sao mà thích nàng lại thà một mình ngủ ở thư phòng, lẽ nào tẩu chương ở thư phòng còn hấp dẫn hấn không cả nàng sao?

“Nghe, ta đi trước!”

Thuộc Phong đặt nụ hôn nhẹ lên trán nàng, sau đó thổi tắt nến cho nàng, rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

Màn đêm đen kịt, tiếng cửa vang lên rất khẽ khiến cơ thể Hữu Nhân chấn động, nàng nhú chặt đôi mày.

Đến nay là đến đầu tiên của bọn họ sau khi trải qua trận sóng gió này, vậy à chỉ có một mình nàng lạnh lẽo nằm trong chăn.

Ngày hấn tới chiến trường cũng chỉ còn có nửa tháng, vì sao hấn lại không giống như nàng muốn mỗi giờ mỗi khắc ở bên hấn?

Thực ra nàng cũng không nhất định làm chuyện này với hấn, chỉ cần kê vào lòng ngực hấn cùng nói chuyện, thì nàng đã rất thoả mãn rồi...

Những, sao hấn lại...

Trở về được bảy ngày.

Ban ngày, hấn bắt đầu quan tâm đầy đủ tới sinh hoạt ăn uống hằng ngày của nàng, nhưng sắc trời vừa tối, hấn đã bắt đầu muốn rời đi.

Từ khi nàng trở về tới nay, hấn, chưa từng ngủ lại một đêm.

Mượn cớ từ đọc sách, phê tẩu chương, tiệc tùng tới “tiện ăn khuya”

Tối quý cũng biết hấn không hề thích ăn khuya

Đêm nay, khi Thuộc Phong vừa tắt nến rời đi, nàng không vui thấy rõ.

Nàng lại thấp nền lên, người mặc chiếc áo ngủ mỏng, ngồi yên lặng trong căn phòng được chiếu sáng.

Đêm thanh vắng yên tĩnh, một ánh nến, một bóng người mặc áo ngủ mỏng manh, khéo mắt từ từ trở nên ẩm ướt

“Quận chúa?”

Bên ngoài truyền vào tiếng cửa Từ Ngọc, nàng nhẹ nhàng gõ cửa.

Vừa rồi, thấy Vương Gia rời khỏi, nàng định sáng mai rồi qua, ai ngờ nển trong phòng quận chúa vừa tắt trong thoáng chốc đã lại thấp lên.

“A, là Từ Ngọc? Có chuyện gì vậy?”

Hữu Nhân lau nước mắt, vội vàng đứng lên mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 307: Rơi Xuống: Tình Chàng Ý Thiếp (6)

Edit + Beta: Dực

“Quận chúa, em mang tiểu Bạch về cho người!”

Từ Ngọc ló mặt qua cánh cửa nhìn Hữu Nhân.

“Tiểu Bạch?”

Hữu Nhân ngẩn ra.

Trở về nhiều ngày như vậy tâm tư đều bị Thuộc Phòng dẫn dắt, bản thân lại quên những lúc mình cô độc bất lực nhất, thì Tiểu Bạch luôn là người bạn kế bên.

“Oa, nó lớn lên rất nhiều rồi!”

Hữu Nhân ẵm Tiểu Bạch từ tay Từ Ngọc, nàng vui vẻ kêu lên

Tiểu Bạch vẫy vẫy cái đuôi làm nũng, hai tròng mắt tròn xoe nhìn nàng.

Có chủ nhân chăm nuôi, nó cũng không còn sợ người lạ nữa.

Sau khi vào cung, nàng luôn suy nghĩ, sau này không có ai chăm sóc Tiểu Bạch rồi, không biết nó có phải chịu đói rồi gầy đi không.

Bây giờ, thấy tiểu quý đáng yêu này mập mập như vậy, nàng mơ phát hiện ra trước đây mình toàn lo lắng linh tinh rồi, xem ra Từ Ngọc chăm sóc rất tốt.

“Cảm ơn em, Từ Ngọc, lúc ta không có ở đây, may mà có em chăm sóc Tiểu Bạch!”

Hữu Nhân chân thành nói lời cảm ơn.

Từ Ngọc lắc đầu, thần bí mấp máy khuôn miệng nhỏ nhắn.

“Quận chúa, nhân vật mà người cần cảm ơn không phải em. Những ngày người không ở đây, không phải là em chăm Tiểu Bạch!”

“Không phải em?” Hữu Nhân không tin “Vậy là ai?”

Chẳng lẽ là Tần Tương?

“Là cô gia tự tay nuôi đó!”

Từ Ngọc cười nói. Mấy ngày trước cô gia còn đặc biệt dặn dò, chờ cơ thể quận chúa hồi phục một chút, thì trả lại Tiểu Bạch cho nàng, nàng hẳn là nhờ Tiểu Bạch lắm.

“Thuộc Phong?”

Hữu Nhân không kiềm được mà tròng lớn đôi mắt.

Không phải hấn vẫn luôn ghét động vật có lông hả? Sao lại còn tự mình nuôi nhĩ?

“Đừng vậy!” Từ Ngọc vui vẻ nói, ánh mắt chạm tới khuôn mặt với biểu cảm khó giải thích của Hữu Nhân thì lại chuyển qua chăm chú “Nhưng mà cô gia làm vậy cũng là vì người!”

“Sao, sao lại là vì ta? Dù sao thì bây giờ ta càng ngày càng không hiểu nổi chàng!”

Hữu Nhân chán nản ôm Tiểu Bạch vào phòng.

Nhiều ngày rồi hấn luôn tìm cơ né tránh nàng, khiến nàng dần dần có cảm giác lưỡng lự đối với hấn, cái cảm giác lạnh lùng hờ hững như gần như xa này cứ như giấy vò nàng vậy.

“Cô gia yêu quận chúa, đây là chuyện rõ ràng, ngay cả... người ngoài như bọn em cũng hiểu rõ cả, người còn không hiểu cái gì nữa?”

Từ Ngọc đuổi theo vài bước.

Hữu Nhân mấp máy miệng, suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu.

“Cũng chẳng thể nói rõ, vừa tới buổi tối là lại khó hiểu, còn ban ngày thì lại rất bình thường!”

“Em nghe Tần Tương nói, đêm nào cô gia cũng nghiên cứu địa hình Hồi Hạc, rất chăm chỉ!”

Từ Ngọc có lòng tốt “giải oan” cho Thuộc Phong, từ Tần Tương ở bên kia, nàng lúc nào cũng biết được tin tức của cô gia.

“Em nói là mỗi đêm chàng không về phòng của ta đều là vì chuẩn bị chiến sự?”

“Đừng vậy! Hơn nữa, lúc người tự sát ở gốc cây ngô đồng, sau khi cứu người, mỗi ngày vương gia đều chăm sóc người chẳng màng ngủ! Phụng đại phu nói người mất máu quá nhiều, có lẽ không thể cứu được, vương gia rất căng thẳng, còn tự rạch một nhát ở ngực, để truyền máu cho người!”

Từ Ngọc cười tươi như hoa nói.

Nhớ tới khoảng thời gian đó, ngay cả một người ngoài như nàng cũng bị chân ý của cô gia làm cho cảm động.

Chỉ là quá đáng tiếc, trước đây quận chúa không để tâm, sau này lại vào cung, cho nên những lời này nàng luôn để trong lòng, không tìm được thời điểm thích hợp nói với quận chúa.

“Là chàng cứu ta?”

Đôi mắt xinh đẹp của Hữu Nhân trừng lớn, nàng vẫn không hề hay biết, thì ra mấy ngày này, dòng máu của hấn vẫn luôn chảy trong cơ thể chính mình.

Từ Ngọc ra sức gật đầu.

“Là cô gia cứu người, nhưng mà sau khi người tỉnh liền chịu đả kích, cũng không nghe người khác khuyên, cô gia cũng không chịu nổi, sau này người lại ở trong hoàng cung, em thấy mỗi buổi tối cô gia đều tới chỗ của người thấp đèn, nhìn ra được cô gia đối với người tình sâu cỡ nào.

Hữu Nhân nghe Từ Ngọc nói xong, ngẩn người đứng trên mặt đất.

“Ta vẫn còn không dám tin!”

“Lời Từ Ngọc vừa nói, nếu có nói dối nửa câu, thì ngày mai Từ Ngọc tự nguyện tắt nát miệng!”

Từ Ngọc ngẩng mặt lên thề, Hữu Nhân kinh ngạc trước lời thề của Từ Ngọc, trong chốc lát không thể nghĩ được gì.

Nhưng trong lòng lại có một con sóng nhanh chóng len lỏi vào từng mạch máu.

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên vết đao xấu xí trên ngực hấn.

Lẽ nào là vì cứu mình mà rạch ra?

Nếu như làm vì nàng, vậy tại sao nhiều chuyện....

“Vậy chàng gần đây, vì sao...”

Càng ngày càng ngột ngạt, khiến trong lòng Hữu Nhân bất an.

Không được! Nàng nhất định phải hỏi hấn cho rõ ràng một chút!

Trong thư phòng của hắn quả nhiên là vẫn còn sáng đèn, ánh nến mờ nhạt phản chiếu thân hình cao to của hắn.

Hắn đang nghiên cứu cái gì đó, Hữu Nhân ngưng thở, rón rén đẩy cửa tiến vào.

“Bây giờ không cần hầu hạ, đi ra ngoài!”

Thuộc Phong nhảy cảm nhận được động tĩnh, tưởng là thị tỳ đổi trà, liền lạnh giọng cảm người.

“Phong... là ta...”

Hữu Nhân thở ra, lí nhí một tiếng

nàng vừa cất lời, Thuộc Phong liền ngẩng đầu lên, thấy người tới là nàng, không khỏi ngẩn ra.

“Nhân nhi? Nàng còn chưa ngủ? Trời đêm lạnh nàng còn chạy tới đây bị nhiễm lạnh thì phải làm sao?”

Hắn nhú mày đỡ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308: Rơi Xuống: Tình Chàng Ý Thiếp (7)

Edit + Beta.: Dực

“Ta không sao!”

Hữu Nhân được hắn ôm, từ từ tiến tới trước bàn.

“Chàng đang xem bản đồ?”

Nàng nhìn tấm bản đồ địa hình chỉ chút những vòng tròn trên bàn, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Không có gì! Không cần để ý tới nó!”

Thuộc Phong lúng túng vo tấm bản đồ trên bàn lại quăng vào đồng giấy bỏ đi.

“Phong, chàng làm gì vậy? Nó là tấm bản đồ địa hình chàng đang xem mà!”

Hữu Nhân hoảng lên nhìn khuôn mặt nhăn nhúm của hắn, không ngờ hắn trước giờ không hề sợ gì lại cũng có ngày hoảng hốt thất thố như vậy.

“Không có gì quan trọng cả, chỉ là cảm thấy nhầm chán nên xem thôi.”

Hắn không muốn khiến nàng cảm thấy bất an vì cuộc chiến tranh này.

“Chàng sợ thất bại sẽ mất ta?”

Một lời sắc bén của Hữu Nhân lật tẩy hắn, đôi mắt to xinh đẹp như nước yên lặng nhìn hắn.

Đôi con ngươi hắn chớp như muốn né tránh.

“Sao có thể? Thuộc Phong ta có khi nào thua?”

Thuộc Phong cười, mà hắn càng cười phóng túng lại càng để lộ ra nỗi bất an trong lòng hắn.

Có lẽ chỉ có quá lo mất đi, mới có thể lo được sợ mất như vậy —

Hắn sợ thua, mặc dù chẳng bao giờ hắn thua, như mà lần này, hắn thực sự sợ.

Hữu Nhân thân nhiên cười.

“Phải, chàng sẽ không thua.”

Nàng theo ý hấn, giống như lừa một đứa trẻ.

Hấn nhướn mày

“Đó là đương nhiên.”

Hữu Nhân dụ vào lòng hấn, yên lặng mỉm cười, hưởng thụ độc chiếm hấn trong mỗi một cái nháy mắt.

“Muộn như vậy, nàng còn chạy tới tìm ta có chuyện gì vậy?”

Thuộc Phong nhú nhú mày, sợ nàng phải đứng lâu.

“Ta muốn hỏi chàng —” Tay nàng lướt qua khuôn ngực khỏe khoắn của hấn “Vết sẹo này vì sao mà có?”

Ánh mắt Thuộc Phong càng thêm sâu.

“Nàng hỏi cái này làm gì?”

“Chàng nói cho ta đi, ta muốn biết.”

Nàng cầu xin.

Thuộc Phong liếc mắt nhìn nàng.

“Không, không cần thận bị thương.”

Hấn tùy tiện nói, thử lừa cho qua chuyện trước.

“Phải không?”

Hữu Nhân mở to hai mắt, nghi hoặc hỏi lại hấn.

“Rốt cuộc nàng có chuyện gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt chạy lại đây chỉ để hỏi ta câu này? Xem ra, trước khi ta đi, phải mang dây thừng trói nàng lại.”

“Chàng sẽ không đâu!”

Hấn cố gắng thay đổi trọng tâm, nhưng lại bị Hữu Nhân ôm lấy khuôn mặt.

Thật là nữ nhân lớn mật! Chưa từng có nữ nhân nào dám duy trì bộ dạng đi quá giới hạn với hấn như thế.

“Vết sẹo này là vì ta phải không?”

Đôi mắt to long lanh của nàng bắt đầu lệ nóng lưng tròng, khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ ngẩng lên, ngay bên dưới khuôn mặt anh tuấn của hấn.

Cổ hấn Thuộc Phong khó khăn nuốt vài cái.

“Nàng biết?”

Hữu Nhân gật đầu.

“Hơn nữa ta còn biết chàng giúp ta chăm sóc Tiểu Bạch rất lâu, nhưng, không phải chàng không thích chó sao? Sao phải làm như vậy?”

Đáy mắt trong veo của Hữu Nhân xẹt qua ý cười tinh ranh, chính là muốn hấn tự miệng nói ra.

“Cái gì vì sao?” Thuộc Phong mất tự nhiên, giật giật khoe miệng. “Ta thấy nó ăn không nhiều lắm, lại có thể trông cửa, nên cho nó ăn thôi.”

Hữu Nhân bắt mặn, cầu nhàu trong miệng, nhưng trong lòng lại không nhịn được mà cười thầm.

Nam nhân mạnh miệng này, cứ phải không chịu thua như vậy, nói vài câu dễ nghe thì lấy mạng hấn chắc.

Không phải thích nàng như vậy sao, còn muốn giả bộ bộ dạng lãnh khốc như thế, đối đãi với nàng rất cẩn thận nhưng lại không gần gũi, hại nàng mấy ngày nay ngọt ngào phát ngốc ra, nếu như Từ Ngọc không có nói cho nàng biết sự thật, nàng vẫn còn có thể tiếp tục rầu rĩ như vậy sao.

“Nhưng mà mặc kệ thế nào, ta vẫn muốn cảm ơn chàng.”

Hữu Nhân chăm chú nhìn vào đôi mắt anh tuấn của hắn, sau đó kiễng chân lên, chủ động trao nụ hôn ngọt ngào.

“Cái này, là thưởng cho chàng.”

Đôi môi xinh đẹp của nàng không muốn rời xa bờ môi mỏng ẩm áp của hắn, thở gấp ra một hơi.

Thuộc Phong ngẩn người, ánh mắt thoáng ngầy ra...

Nữ nhân đáng chết, nàng nghĩ hắn sẽ thích “phần thưởng” này?

Lấy lại tinh thần, Thuộc Phong tức tối nghĩ.

“Như vậy là đủ?”

Hắn cười xấu ra, đẩy mắt xẹt qua tín hiệu nguy hiểm.

Hắn ôm lấy nàng, trở lại bên ghế, để nàng ngồi nằm bên trên hắn, để cơ thể mềm mại kia có thể dựa vào ngực hắn, bản thân cũng không cần chịu quá nhiều lực.

“Không phải, chàng còn muốn, muốn cái gì...”

Hữu Nhân không khỏi hít sâu một hơi, không khí lạnh lạnh tiến thẳng vào lồng ngực, hoảng sợ trong lòng nàng tăng lên.

“Nàng nói xem ta muốn cái gì?”

Ánh mắt hắn bỗng trở nên sâu hơn, cổ tình xấu xa chơi trò viết chữ với nàng.

Hắn chơi trò này với nàng cũng không phải là cần đầu tiên, xem ra hôm nay lại muốn lặp lại trò cũ.

“Những chàng bây giờ, mỗi đêm đều trốn ta, ta nghĩ chàng căn bản là không có muốn ta.”

Nàng không úp mở, vẻ mặt u ám, Thuộc Phong vẫn luôn cao ngạo thờ hất ra 1 hơi, trong đầu bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng thiếu vải của nàng.

Hắn cảm giác như huyết mạch trong cơ thể đều căng cứng, muốn yêu nàng ngay trên bàn.

Mà lúc này, trong đầu Thuộc Phong lại nhớ tới lời của Long Thiên Giới, đôi mắt anh tuấn nhìn vào khuôn mặt đầy nước mắt của Hữu Nhân.

“Trở về ăn một chút gì chứ?”

Ngữ điệu trầm thấp dịu dàng của hắn khiến nước mắt trực chờ vỡ òa của Hữu Nhân ngưng lại.

“Ừm.”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, dựa cái đầu nhỏ vào vai hắn, sau đó ôm chặt lấy cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lác lác, gò má dính chặt vào vùng da cổ của hắn.

“Lâu như vậy không ăn gì, nhất định là muốn đi phải không?”

Thuộc Phong thì thảo, Hữu Nhân xấu hổ khẽ gật đầu.

“Nhưng mà... có lẽ bản thân đi rất miễn cưỡng.”

Nàng mềm nhũn nói mê trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Rơi Xuống: Kế Hoạch Tạo Em Bé (1)

Edit: Dục

Hữu Nhân sau đó để lộ má lúm đồng tiền nhìn hần.

“Từ đầu đến cuối là lừa ta, chàng ghét bỏ ta, có đúng không?”

Cố gắng nhin cảm giác muốn cười, không biết tại sao hần lại buồn cười như thế, nhưng nàng nghĩ nhin cười thật sự khổ.

“Ta chính là muốn để nàng sống! Nha đầu nàng thật có lương tâm!”

Trong chốc lát tình thế cấp bách, hần thốt ra.

Con người Hữu Nhân đảo một vòng, muốn cười cũng không dám cười.

“Chàng ít tới, nhất định là cảm thấy ta không tươi mới, cho nên mới chẳng thèm quan tâm ta.”

“Thiên địa, lương tâm, nếu như ta đối với nàng không quan tâm, thì nữ nhân khác không cao đầu thành ni cô?” (*)

(*) thực ra câu này nửa sau không hiểu lắm :v lâu không ed nên não bị ngơ ra mọi người thông cảm :v

Một câu “thiên địa, lương tâm” rốt cuộc cũng chọc cười được Hữu Nhân, nàng che miệng “khanh khách” cười trộm.

Thuộc Phong ngăn cười, chăm chú dò xét, ánh mắt hoài nghi nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ trừng mắt —

“Nàng là cô ý! Tiểu nha đầu đáng chết, lừa đảo!”

“Ai bảo chàng cứ gạt ta, ta đây là gậy ông đập lưng ông, không tính là chuyện xấu.”

Hữu Nhân dẫu khuôn miệng nhỏ nhắn, yêu kiều làm nũng thêm phần oán giận.

Thuộc Phong nhếch đôi mắt anh tuấn.

“Ui chà, lại có thể ghen mà phát hỏa, phải nói là hồi phục cũng không tồi.”

Hần khẽ chọc nàng một câu, cười nàng.

“Vậy thì sao?”

Hữu Nhân nhướn mày nhìn hần.

Mấy ngày nay, mỗi ngày đều ăn thịt cá bồi bổ, không khỏe mới lạ.

“Dù gì...” Hần lén nhìn nàng, nguy hiểm tiến sát lại gần mặt nàng “Dù gì thì sức khỏe của nàng cũng đã đủ đến làm chuyện đó rồi!”

Một luồng khí nóng len lỏi từ cổ lên tận tai Hữu Nhân.

“Chàng, chàng, sao lúc nào chàng cũng chỉ nghĩ tới chuyện này vậy.”

“Vậy nàng còn muốn ta nghĩ tới chuyện gì?”

Hần bày ra bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi, không thêm nói lý lẽ.

“Đáng ghét!”

Hữu Nhân hờn dỗi đâm vào ngực hần, lại bị Thuộc Phong bắt được cổ tay.

“Nữ nhân khẩu thị tâm phi này, rõ ràng là thích ta tiến vào thế mà còn ở đây mạnh miệng.”

Thuộc Phong không thêm để ý tới ngại ngùng của nàng, chế nhạo.

Hần ôm lấy nàng, cẩn thận đặt trên bàn, nhẹ nhàng cời y phục lộ ra cơ thể mềm mại, Hữu Nhân thờ gấp một tiếng, cảm giác bụng dưới có gì đó khác lạ.

“Phong.”

“Hử?”

Hần mơ hồ lẩm bẩm một tiếng, lưu loát ở quần áo của nàng, mắt nhìn thẳng vào cơ thể trắng ngọc của nàng, không khỏi hít một hơi, đôi mắt anh tuấn lại thêm sâu.

“Ta có chút lạ...”

Hữu Nhân chột chột hai tay vào với nhau, xấu hổ cúi đầu xuống.

“Cái gì lạ?”

Thuộc Phong thấp giọng hỏi, bàn tay to lớn đặt lên bầu ngực nàng, mạnh mẽ như cũng rất dịu dàng.

“Ta, ta hình như tới... tới tháng rồi...”

Hữu Nhân mím môi dưới, xấu hổ mở miệng.

Quá mất mặt trước mặt hắn.

Thuộc Phong mới đầu không có nghe rõ, ngăn ra, sau đó ánh mắt nhanh chóng dò xét, bàn tay xấu xa rời khỏi người nàng, cùng lúc đó cời váy nàng ra.

“A —”

Hữu Nhân hoảng sợ, cảm giác ở dưới mát mát, tiết khổ đã bị hắn cời ra.

Nàng trừng lớn mắt, cảm thấy ánh mắt thâm trầm của hắn cứ nhìn mãi, tim nàng như ngừng đập.

“Đừng, đừng nhìn!”

Hữu Nhân xấu hổ, khó khăn muốn khép lại, lại bị Thuộc Phong ngăn.

“Chết tiệt, thực sự là cái kia!”

Kiểm tra xong, hắn thất bại nguyên rủa, thật khó khăn cơ thể nàng mới hồi phục, thế mà nàng lại tới tháng!

Đổi lại là ngày thường, thì rất dễ xử lý, cùng lắm chịu khó bảy ngày là xong, nhưng mà hiện tại hắn chuyển bị xuất kinh, chẳng phải là trước khi đi Hồi Hạc không thể làm chuyện phu thê với nàng sao?

“Phong... ta...”

Hữu Nhân cắn môi dưới, đôi mày xinh đẹp nhíu lại.

“Làm sao vậy?”

Sau khi thấy khuôn mặt của Hữu Nhân tái nhợt, Thuộc Phong lập tức bỏ thái độ khó chịu khôi phục tinh thần, căng thẳng nhìn khuôn mặt nàng.

“Ta... ta có chút đau...”

Hữu Nhân lúng túng lăm bẫm.

“Đau ở đâu?” Thuộc Phong hiểu biết nông cạn, nhìn theo hướng mắt của Hữu Nhân.

“Ở đây?”

Hắn chạm nhẹ vào môi ẩm ướt của nàng, lập tức dính đầy một tay máu.

Hữu Nhân vẫn mím môi dưới, xấu hổ gật đầu.

Lúc trước thấy bụng dưới khó chịu, lại bị hắn gập xuống, hít một hơi khí lạnh, lại càng đau hơn.

“Cái này, sao lại đau như vậy? Không phải là đau giống lần trước chứ —”

Trước mắt Thuộc Phong lại hiện lên cảnh nàng sinh non lúc trước, lồng ngực không khỏi bị thít chặt.

“Không phải... là đau bụng kinh...”

Hữu Nhân lăm bẫm.

Thuộc Phong nhăn mặt, nhăn mày, nhanh tay giúp nàng thay tiết khổ nhiễm máu, sau đó theo hướng dẫn của Hữu Nhân, tìm được miếng gấm mà nữ nhân hay dùng lúc hành kinh.

Tự nhận là đối với thân thể nữ nhân hắn rất hiểu rõ, nhưng đối với hắn mà nói chưa bao giờ quan tâm đến cái “đau bụng kinh” của nữ nhân, từ trước đến nay chỉ là công cụ âm giương của hắn mà thôi, cho nên ngoài vấn đề này, hắn chẳng quan tâm đến hiện tượng sinh lý khác của nữ nhân.

Chỉ là hiện tại có ngoại lệ, khiến hắn không tiếc tình lực muốn biết nhiều hơn.

“Nàng thường bị như vậy?”

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, một chút sắc hồng cũng không có, càng ngày càng tái nhợt, thậm chí còn rịn ra mồ hôi lạnh, khiến hắn không khỏi không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 310: Rơi Xuống: Kế Hoạch Tạo Em Bé (2)

“Ừm...”

Hữu Nhân cẩn thận chớp đôi lông mi, nhỏ tiếng trả lời mơ hồ như không có.

“Bình thường, mỗi ngày đều đau nhức...”

Thuộc Phong nhíu mày, biểu tình tức giận.

“Sao không nói sớm?”

“Ta... ta không biết đột nhiên lại tới, tính thời gian thì vẫn còn vài ngày...”

Hữu Nhân rụt cổ, cho rằng hắn đang trách nàng làm hắn mất hứng.

“Ta không có ý đó! Ta nói nàng khó chịu thì nên nói sớm một chút, không phải chờ tới lúc ý phục của nàng coi hết xuống nữa!”

Có biết như vậy lạnh lắm không?!

Câu cuối cùng này Thuộc Phong không có nói thành lời, để tránh cho sau này trở thành nhược điểm để nàng cười nhạo.

“Ừm... lần sau ta sẽ nói sớm một chút!”

“Còn có lần sau?”

Hắn trừng mắt hỏi, Hữu Nhân dùng sức nuốt hai miếng nước bọt, sợ hãi mồ lớn mắt.

“Nhưng mà cái này... mỗi tháng đều đau... ta không khống chế được.”

Nàng e lệ, ấp úng nói ra lý do, bụng dưới lại càng thêm đau nhức.

“Làm sao vậy, đau lắm phải không?”

Phát hiện ra sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, Thuộc Phong nhíu đôi mày rậm, không đành lòng lại tránh cứ nhiều hơn, trên gương mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng.

“Vẫn... ổn...”

Hữu Nhân gắt gao cắn chặt răng, mồ hôi nói nhỏ, mặc dù bụng dưới đau đớn khiến nàng đổ cả mồ hôi lạnh, nhưng nàng vẫn còn ương ngạnh.

“Giỏi lắm! Nàng nhìn nàng bây giờ cái mặt trắng bệch ra cái bộ dạng gì rồi!”

Một trận rống giận tràn qua như bão táp, giọng lớn bao nhiêu thì tim hắn lại đau bấy nhiêu.

Hắn ôm nàng lại, lấy chân cuốn lên người nàng, nhìn qua giống cái bánh chưng.

“Ta không sao!”

Hữu Nhân chui ra từ trong chăn, nhào vào trong ngực Thuộc Phong, yếu ớt lắc đầu.

“Không được! Phải mời đại phu!”

Thuộc Phong nói với nàng mà như lẩm bẩm một mình, khuôn mặt anh tuấn hướng ra cửa phòng.

“Người đâu! Mời Phương Trung Nhân tới Thuộc vương phủ!”

Phương Trung Nhân hiểu rõ bệnh tình của Hữu Nhân, mời hấn là ổn thỏa nhất.

“Ách, vâng, vương gia!”

Tiểu ti đứng bên ngoài hầu hạ nhanh chóng trả lời, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân nho nhỏ rời đi.

“Không cần phiền tới Phương đại phu đâu... ta uống chút nước đường đỏ là được rồi!”

Hữu Nhân kéo nhẹ vạt áo hấn, nhỏ giọng nói.

Trước khi nàng lấy chồng, mỗi lần đau bụng kinh thì đều tự nấu nước uống.

Từ sau khi tới vương phủ, ngoại trừ Từ Ngọc hầu hạ, thì tới nơi khác sống, mỗi lần đau có đau tới mức nào đều cố gắng chịu đựng.

“Nước đường đỏ?”

Hấn nhíu mày, đây là lần thứ hai trong ngày hấn nghe được danh từ hiếm.

“Cái đó có ích gì không?”

“Ừm... thêm một chút gừng, hiệu quả rất tốt.”

“Vâng, nàng chờ, ta bảo người trong phòng bếp nấu cho nàng!”

Thuộc Phong vừa nói vừa định đứng dậy.

“Bỏ đi... đã trễ thế này rồi, chắc là mọi người cũng ngủ cả rồi... ta không muốn phiền họ...”

Với lại, lúc trước giúp việc ở phòng bếp, không ít lần nàng gây họa, bây giờ làm sao có thể không biết xấu hổ bảo họ nấu nước cho?

Thuộc Phong cau mày, đột nhiên nhìn về phía nàng.

“Được rồi, ta có cách, nàng chờ ta một chút!”

“Ừm...”

Thuộc Phong rời đi ước chừng nửa canh giờ, lúc trở về trên tay cầm một cái bát gì đó.

“Mau uống đi, ta làm cho nàng đấy!”

Thuộc Phong ngồi bên mép giường, trong tay cầm bát nước màu hồng trong suốt bốc khói.

“Đây là...”

Hữu Nhân nghi hoặc ngược mắt lên.

“Đây là nước đường đỏ, mau, nhân lúc còn nóng.”

Hấn dụi dụi mắt nhỏ, ngữ điệu thuần túy vô cùng, rất giống một vị trượng phu tốt chăm sóc cho thê tử, nếu là trước đây, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện hấn dùng ngữ điệu che chở này với mình.

“Chàng, chắc là gọi Lâu đại nương dậy làm?”

“Đương nhiên là không phải! Ta kém cỏi như vậy sao? Chỉ là bát nước đường đỏ thôi, còn phải nhờ tới người khác?”

Hấn nhướn mày — tự cao tự đại.

“Đó là chàng tự tay làm cho ta?”

Hữu Nhân chớp chớp hai mắt to tròn, khẳng khái hỏi lại lần nữa.

Vô tình nhìn thấy mặt hấn ứng hồng.

“Nàng hỏi nhiều thế làm gì? Mau mau uống đi!”

Đề che giấu bản thân đang chột dạ, hấn hung dữ ra lệnh.

Hữu Nhân từ từ cúi đầu xuống, cuối cùng dừng lại ở bát nước đường đỏ trên tay Thuộc Phong.

Nàng cũng không có đưa tay ra, chỉ nhìn bát nước đường đỏ ngăn người ra.

Dần dần, đôi mắt xinh đẹp bị phủ bởi một tầng hơi nước mờ

“Phong...”

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nước mắt đã chảy rơi xuống.

“Sao, sao vậy? Nàng yên tâm, ta không có hẹp hòi tới mức cho thuốc xổ vào trà thù đâu.

Thuộc Phong cười nàng, dịu dàng giúp nàng lui nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 311: Rơi Xuống: Kế Hoạch Tạo Em Bé (3)

“Ta không có ý này...”

Đôi tay nhỏ bé của Hữu Nhân chùi loạn lên mặt mình.

“Ta chỉ là rất cảm động, ta chưa từng nghĩ, chàng sẽ vì ta mà tự hạ thấp địa vị làm cái chuyện này!”

Nàng lúng túng nói, bộ dạng đáng thương như bị bắt nạt.

“Ngốc này, laoj chuyện này, có cái gì đâu mà khóc.”

Hấn khẽ vuốt đầu nàng kéo qua, ngữ điệu cưng chiều khiến Hữu Nhân rơi vào mê hoặc.

Sớm đã không còn như trước, chỉ là nàng không nhận ra...

“Nhưng mà, chàng hấn là chưa từng tới phòng bếp, làm sao biết đường đỏ ở đâu?”

Hữu Nhân ngẩng khuôn mặt đăm lệ, lại nghi ngờ nhìn hấn.

Phải biết rằng, ngay cả nàng cũng hay nhầm mấy cái lọ này với nhau, nếu là hấn thì lại càng không có khả năng.

“Sao nàng còn không uống?” Thuộc Phong nhìn cái bát trong tay “đắc thắng”, lại nhìn nàng đang mở to mắt, đột nhiên nhướn mày “Không phải là nghi ngờ ta “lỡ” bỏ thuốc xổ thật chứ?”

“Cái này... phải không?”

Hữu Nhân nuốt nước bọt, lo sợ hỏi.

“Cái gì?”

Thuộc Phong trừng to mắt, “lo lắng” của nàng khiến cho hấn cảm thấy trí tuệ của mình bị si nhục.

“Đừng có đánh đồng đầu óc của ta với nàng!”

Lần trước, Hữu Nhân nhầm thuốc xổ với muối, Lâu đại nương đã dán nhãn hết các chai lọ trong phòng bếp, Thuộc Phong cứ theo chữ trên đây mà tìm ra đường đỏ thôi, cho nên không có sợ.

“Lê, lê mè cái gì vậy, mau, uống mau một chút, lạnh rồi sẽ không hiệu quả.”

Hắn nóng vội như con khi con giục.

Hữu Nhân giật mình một cái, lui lại ỏ chần nhìn hắn —

Nàng bây giờ đang trong thời kỳ suy yếu nhất của một tháng, lỡ lại sống dở chết dở nữa, vậy thì nàng không phải là quá đen đui sao...

Suy nghĩ qua lại, chính nàng nghĩ khó tránh được tai họa, nửa ngày cũng không có động tĩnh, Thuộc Phong thấy khuôn mặt hoang mang của nàng, đột nhiên cười rộ lên rất xảo quyệt.

“Nên không, cô ý làm nũng, muốn ta cho nàng uống?”

Ách...”

Hữu Nhân vô thức lắc đầu.

“Không phải ý này...”

Nụ cười của hắn biến đổi lạ thường, tay mức một thìa nước đường đỏ, để bên môi nàng.

“Được rồi, ta tự mình cho nàng uống, cho ta chút mặt mũi, vui vẻ uống một chút đi?”

Hữu Nhân ngẩng đầu, bị âm điệu dịu dàng của hắn đầu độc, thành thành thực thực mở khuôn miệng nhỏ nhắn, một ngụm lại một ngụm, bị hắn mạnh mẽ cho uống “nước đường”.

Ánh mắt ngập nước nhìn towis đôi mắt sâu của hắn, vô tình bị hắn hấp dẫn —

Về phần bất an kia, đã sớm bị nàng quăng vào góc phòng nào đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Kế Hoạch Tạo Em Bé (4)

Vừa mới đó mà con người đã trở nên ẩm ướt, chỉ là nước mắt đêm nay, không phải là nước mắt chịu đau khổ, cũng giống như uống nước đường này, hương vị ngọt ngào đặc biệt, đều nhanh chóng khắc sâu vào trong lòng nàng.

Chỉ một lát, chén nước đường đỏ lớn, dưới mỹ nam kế của Thuộc Phong, đệ Hữu Nhân giải quyết sạch sẽ.

“Có được không?”

Hắn lại dịu dàng hỏi, môi bạc hơi nhếch lên.

Hữu Nhân khẽ “Ừm” một tiếng, dịu dàng cúi đầu nhỏ xuống.

Cũng không biết là nước đường đỏ kia có tác dụng nhanh, hay “nhu tình” của hắn dành cho nàng sản sinh ra công hiệu tê liệt, dù sao thì bây giờ nàng cũng không còn cảm thấy đau lắm nữa, chỉ là tham luyến bị đạo trên cơ thể hắn.

“Nghỉ ngơi cho tốt, giữ ấm cơ thể, như vậy là không đau nữa.”

Thuộc Phong đặt bát lên đầu giường, để nàng nằm thẳng ngủ, liền đứng dậy muốn đi.

“Thuộc Phong!”

Hữu Nhân cuống quýt gọi hắn.

“Sao, sao vậy?”

Hắn dừng lại, quay về phía nàng.

“Ta... ta muốn chàng ở lại cùng ta...”

Hữu Nhân hơi ngẩng đầu lên, khoảng cách giữa hắn và nàng chỉ vừa đủ một người.

Nàng nhìn Thuộc Phong cố gắng dằn miêng, ánh mắt khẩn cầu trông rất buồn cười, giống như muốn nói —

“Chàng xem, còn rất rộng.”

Thuộc Phong bị thần tình tinh khiết của nàng khiến cho buồn cười cực kỳ, nhưng hắn mạnh mẽ áp chế mình, tránh để nàng lại tội nghiệp nhìn hắn giống như bị oan khuất lắm.

Đôi môi đầy tà khí của hắn ghé sát vào tai nàng.

“nàng thật là thích ra cho ta một cái đề khó, nhưng mà vật nhỏ này, như vậy thì ta sẽ càng thêm khó khăn.”

Hữu Nhân nghe hiểu ý tứ trong lời hắn, hai tay nhỏ bé bất an che trước ngực,

“Vậy... bây giờ phải làm sao?”

Nàng không phải là chưa lĩnh giáo qua sự hơn người của hắn, được nhiên là biết nhìn “dục” đối với hắn mà nói là quá khó khăn.

Nhưng cuối cùng hắn lại vì nàng mà nhìn xuống...

“Còn có thể làm thế nào? Nàng đã như vậy, ta lại còn có thể chiếm tiện nghi?”

Hắn nhướn mày, tỏ ra cái “phong độ” khó mà có được...

Tuy là nhướn mày vì không được thỏa mãn, nhưng mà cả người bị thiêu đốt rất khó chịu.

“Nhưng ta muốn chàng ngủ cùng ta, nếu không ta sẽ sợ.”

Hữu Nhân cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, bày ra biểu tình uể oải cũng chính là đòn sát thủ của nàng.

Tuy là nàng nói như vậy, phần lớn thời gian đều là ngủ, nhưng mà nàng thực ra là quyến luyến mùi hương nam tính của hắn.

“Ta còn bận việc... nàng có chuyện gì thì kêu một tiếng.”

Hắn ngọt ngào nheo má nàng, vẫn khẳng khái không chịu cùng giường với nàng

Trước giờ, hắn luôn tự hào về sự tự chủ của mình.

Điều hắn lo lắng nhất chính là bản thân mất khống chế, không may đụng tới nàng.

“Ừm, được rồi... nhưng chàng không được đi xa.”

Hữu Nhân dùng đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm hắn, vẫn không cho phép hắn rời khỏi nàng quá xa.

Nàng quen muốn quán lấy hắn, giới nhất chính là trò con bạch tuộc tám chân, leo chắc lên người hắn, để hắn có muốn quăng đi cũng quăng không nổi.

“Không đi xa, ngay thư phòng gian ngoài.”

Thuộc Phong bế tắc giải thích với nàng.

“Vậy, chàng đi đi.”

Hữu Nhân cuối cùng cũng tạm thời giả bàn tay đang nắm vạt áo Thuộc Phong ra, cả người chui vào ổ chăn, nhìn hắn cười đắc ý.

Hữu Nhân chớp mắt một cái, thoáng chốc hắn có cảm giác mình nhìn tới ngây người —

Nàng giống như tinh linh lạc vào thế gian này, vĩnh viễn tràn đầy sức sống, chỉ cần thấy nàng, thì có buồn phiền gì cũng đều bị cuốn đi bằng sạch, phiền não cũng không dám xưng là phiền não nữa.

Sững sốt một lát, hắn lấy lại tinh thần bước ra gian ngoài.

Hữu Nhân theo ánh nhìn xuyên qua gian ngoài, có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn, trong lòng liền cảm thấy an tâm.

Khi còn bé có mẫu phi cùng nàng ngủ, nhưng từ sau khi mẫu phi thời khỏi thế gian này, mỗi đêm chỉ có một mình nàng tự ôm lấy bản thân cô độc ngủ.

Sau này gả cho hấn thì không còn như thế nữa.

Cái ôm mạnh mẽ của hấn, dạy nàng biết thế nào là yêu.

Có thể được hấn ôm chìm vào giấc mộng, đối với nàng mà nói là một điều cực kỳ xa xỉ.

Nàng mệt mỏi từ từ ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cảm giác như có người dịu dàng gọi tên nàng, vuốt vuốt gò má, sau đó kéo chăn, một cơ thể lo lớn ấm áp tiến vào, cánh tay trắng kiệu vươn ra, gắt gao ôm lấy nàng.

Được bảo vệ trong mộng mà cũng khiến nàng cảm thấy rất thực.

Ngày tuyệt vời như thế cứ vậy trôi qua, cho tới khi bảy ngày hành kinh của Hữu Nhân kết thúc.

Cũng may là Hồi Hạc bên kia có dấu hiệu lo lắng, có lẽ là sợ năng lực tác chiến của Thiên Vũ triều quá cường đại, bọn họ chủ động phái sứ giả tới kinh thành trao đổi việc hòa giải, nếu là phân tranh biên giới có thể dùng phương thức giảng hòa để giải quyết thì có thể tránh được chiến sự cho cả hai bên.

Dù sao thì chiến tranh cũng là hao người tốn của, mỗi lần phát động chiến tranh lại có những tác động quá mức phức tạp với lợi ích xã hội.

Bởi vì xuất chinh mà không biết cân nhắc thì định sẵn là xuất chinh mười lăm ngày sau cũng tự nhiên bị tiêu diệt.

Đề Thuộc Phong có cơ hội lập công, Long Thiên Glóit đặc biệt ủy nhiệm hấn làm đại thần cấp cao bàn bạc chuyện hai nước, hai bên thương lượng một ngày một đêm, Thuộc Phong lại không trở thành công thần sao.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Kế Hoạch Tạo Em Bé (5)

“Nàng cứ mỗi lần tới tháng, ngày đầu tiên đều rất đau đớn, cái này có phải là bệnh không?”

Lần trước tận mắt thấy nàng đau đớn, hấn vẫn luôn suy nghĩ trong lòng, lúc này còn đặc biệt gọi Phương Trung

Nhân tới, để Tàn Tương đưa hấn tới, chuẩn bị kê lại rồi hỏi cho ra.

“Đau bụng kinh không tính là bệnh, đây là biểu hiện sinh lý bình thường của nữ nhân, cơ thể mỗi người đều khác nhau, không phải cứ là nữ nhân thì nhất định phải đau bụng kinh, nhưng một số lại rất kịch liệt, thậm chí còn có thể ngất đi.”

Phương Trung Nhân tỷ mỉ giải thích cho Thuộc Phong.

“Không có thuốc à?”

Thấy Phương Trung Nhân lắc đầu, Thuộc Phong nhíu mày.

“Ta chỉ có thể cho chút thuốc, khó mà trị tận gốc được. Thể chất nương nương thể này khí huyết khó lưu thông, xem chừng bản thân dễ xuất hiện đau bụng kinh, hơn nữa so với nữ nhân bình thường còn nghiêm trọng hơn nhiều.”

Phương Trung Nhân lại giải thích thêm một chút nữa.

“Một phương pháp nhỏ cũng chưa từng có? Không lẽ lần nào cũng nhìn nàng đau tới sắc mặt trắng bệch mà ta lại thúc thủ vô sách (*)?”

(*) Bó tay :v

Mày Thuộc Phong nhíu càng ngày càng thêm sâu.

Phương Trung Nhân cũng nhíu mày suy nghĩ một lát.

“Cách thì không phải là không có, để nương nương mai thai sinh con là cách trực tiếp triệt để nhất, nữ nhân đều giống nhau sinh con rồi sẽ không xuất

hiện tình trạng đau bụng kinh nữa.”

“Nhưng... nàng không thể mang thai.”

Thuộc Phong nhún mày.

“Nhưng, cũng không hẳn là như vậy. Dựa vào hôm qua tiểu nhân xem mạch chẩn bệnh cho nương nương, thể trạng nương nương đã không còn yếu ớt khó mang thai, có lẽ thể chất cũng dễ mang thai hơn rồi, tỷ lệ so với trước đây lớn hơn nhiều.”

Phương Trung Nhân bình ổn nói, vừa rồi bắt mạch cho Hữu Nhân, phát hiện mạch của nàng so với trước ổn định hơn nhiều, đây là tiến triển đáng mừng.

“Có thật vậy không?”

Thuộc Phong hơi nheo mắt, trong đầu thoáng hiện ra khuôn mặt tươi cười của nàng khi nghe xong tin vui này.

“Tiểu nhân không dám nói dối.”

Phương Trung Nhân dùng lực gật đầu.

“Vậy cho nàng thuốc bổ thụ thai, càng nhiều càng tốt.”

Tâm tình Thuộc Phong sáng khoái vô cùng, người thâm tàng bất lộ như vậy mà trước mặt Phương Trung Nhân không hề e dè biểu hiện thần tình mừng rỡ.

“Vâng, tiểu nhân tuân mệnh.”

Phương Trung Nhân cười nhận ý.

“Nhưng mà, thuốc bổ chỉ có tác dụng hỗ trợ một chút, quan trọng nhất vẫn là vương gia và nương nương phải nỗ lực nhiều hơn nữa.”

Chuyện nam nữ xuân khuê (*), lại có thể dùng ngữ điệu bình thường mà nói, Phương Trung Nhân cũng chỉ có thể chỉ điểm một chút, Thuộc Phong cũng tự nhiên ra hiểu ý tứ bên trong.

(*) Chẳng phải là chuyện 18+ sao :v

Con người tà khí ánh lên mang theo tiểu ý biến hóa kì lạ.

Nhiệm vụ này...

Không phải rất hợp ý hần sao?

“Quận chúa! Quận chúa! Cô gia có thể không cần chiến với Hồi Hạc nữa, người biết chuyện này không?”

Từ Ngọc được “mật báo” xong liền nhanh chân chạy tới Tĩnh Di viện, người còn chưa tới cửa, giọng đã xuyên qua không khí truyền thẳng vào tai Hữu Nhân.

“Cái gì? Cái gì?”

Hữu Nhân đang vì chuyện mấy ngày nữa Thuộc Phong phải xuất chinh mà ủ rũ, nghe được tiếng của Từ Ngọc liền nhảy dựng lên từ trên ghế, vội vàng chạy ra ngoài, chủ tớ vừa lúc đụng đầu vào nhau.

“A —”

“Ai ui! Quận chúa, người chậm một chút!”

Từ Ngọc kêu đau không ngừng.

“Em vừa nói cái gì? Ngày mai Thuộc Phong không phải đi Hồi Hạc sao?”

Hữu Nhân vuốt vuốt cái trán bị thương, một khắc cũng không muốn chờ vội vàng hỏi.

Từ Ngọc cười lắc đầu, quận chúa thích vương gia như thế, xác định là bị ăn rồi.

“Vô. Cùng. Chính. Xác! Là hoàng thượng vừa mới hạ chỉ, nói Hồi Hạc phải sứ thần tới, nói chuyện trước, hơn nữa còn nói không dùng vũ lực.”

“Thật sao?” Hữu Nhân hưng phấn, vùng lông mày cũng giãn ra. “Em chắc là chàng sẽ không phải đi ngay chứ?”

“Là Tàn Tương nói với em, tin tức của hần chắc chắn không sai.”

Từ Ngọc vỗ vỗ ngực.

“Thật tốt quá! Từ Ngọc, thật là tốt quá! Nếu như chàng phải đi đánh giặc, nhất định sẽ rất, rất nhưng nhớ! Giờ chàng không cần đi nữa rồi, thật là cảm ơn trời!”

Hữu Nhân kéo tay Từ Ngọc, nhảy vòng tròn giống như một đứa trẻ.

“A? Nhưng mà Từ Ngọc, em chờ một chút!”

Chờ nàng vui vẻ một lúc, Hữu Nhân đột nhiên dừng lại, hoài nghi nhìn Từ Ngọc

“Sao vậy, quận chúa?”

Từ Ngọc bị Hữu Nhân nhìn chăm chăm, trong lòng đột nhiên hoảng hốt,

“Sao gần đây tin tức của em lúc nào cũng nhanh hơn ta vậy, Thuộc Phong còn chưa kịp nói cho ta biết...”

Đột nhiên nhớ tới Thuộc Phong từng nói qua với nàng, Tần Tương đang theo đuổi Từ Ngọc, nàng thoáng chốc đã hiểu ra, dùng một loại ánh mắt kỳ quái quan sát Từ Ngọc.

“Em, với Tần Tương... có vẻ rất thân thiết?”

Hữu Nhân cười ẩn ý với Từ Ngọc.

Lần này trở về, phát hiện ra bọn họ thân thiết, hai người bọn họ còn có thể lên lút sau lưng nàng với Thuộc Phong liếc mắt đưa tình!

“Cái này, nào có? Quận chúa, người đừng có nói bậy!”

Từ Ngọc đỏ mặt, vô thức lui về phía sau mấy bước, rõ ràng là có tật giật mình.

“Phải không? Là ta nói bậy à? Vậy em đỏ mặt cái gì?”

Hữu Nhân học theo ngữ điệu đùa cợt của Thuộc Phong, xấu xa trêu chọc Từ Ngọc.

Quả nhiên gần son thì đỏ, gần mực thì đen, nàng bị Thuộc Phong dạy cho “xấu xa” cũng không ít!

“Quận chúa, người nói bậy cái gì vậy! Nếu người ngại Từ Ngọc nhiều chuyện, vậy sau này Từ Ngọc sẽ không nói với người nữa!”

Ai mà ngờ được... Từ Ngọc so với nàng da mặt còn mỏng hơn, không chống được trêu chọc của nàng, mặt đỏ ửng liên tục.

“Chủ tớ hai người đang nói cái gì mà kích động như vậy?”

Thuộc Phong phẩy quạt hương bồ (*) chậm rãi đi tới, ra điều rất là thâm tình.

(*) Tất nhiên là quạt làm từ lá hương bồ rồi ˊv

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314: Kế Hoạch Tạo Em Bé (6)

“Phong, chàng tới rồi!”

Hữu Nhân vừa thấy Thuộc Phong, thì giống như muỗi thấy máu, dính vào cánh tay Thuộc Phong, cái đầu nhỏ dụi vào ngực hắn.

Từ Ngọc thấy Thuộc Phong tới, sợ là lại có thêm một người trêu chọc mình. Bởi vậy, nàng vội vã cúi đầu chào rồi nhanh chóng quay đầu ôm đuôi bỏ chạy.

“Nàng ấy làm sao vậy?”

Thuộc Phong nhìn thấy bóng lưng hốt hoảng của Tử Ngọc, ôm Hữu Nhân tùy ý hỏi.

“Xem ra chuyện lần trước chàng nói với ta sẽ sớm thành rồi.”

Hữu Nhân đưa mắt cười với hắn,

“Chuyện tốt gì vậy?”

Thuộc Phong hôn nàng một cái, thờ ơ nói theo lời nàng, bàn tay to đặt lên vòng eo nhỏ, ôm nàng vào phòng.

“Tần Tương và Tử Ngọc thật là chuyện tốt!”

Hữu Nhân lộ vẻ mặt vui mừng, hiện tại nàng rất vui cho Tử Ngọc.

Từ khi nàng hiểu chuyện Tử Ngọc đã đi theo nàng. Tử Ngọc lớn hơn nàng vài tuổi vẫn luôn chăm sóc nàng, vì nàng mà tới từng này tuổi vẫn chưa lập gia thất, năm nay đã tới hai mươi rồi.

Hữu Nhân vẫn vì thế mà không ngừng tự trách, vừa hay Tử Ngọc đã chọn được người, mà nàng cũng rất hài lòng.

Tần Tương là người từ nhỏ đã lớn lên cùng Thuộc Phong, đối với Thuộc Phong mà nói, cũng là bạn bè, tính tình trung thực, là người có thể nương tựa cả đời, nếu như Tử Ngọc có thể gả cho Tần Tương, nàng tuyệt đối yên tâm.

“A? Phải không?”

Thuộc Phong nhướn mày, lên tiếng

Con người thâm thúy nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt trần, mỗi tiểu tinh trên mặt, một cái chớp mắt hắn cũng không muốn bỏ qua.

“Chàng, hình như rất không quan tâm!”

Hữu Nhân mở to mắt nhìn hắn.

Nam nhân này, thật chẳng xứng làm chủ nhân, lại có thể có thái độ này với chuyện theo đuổi tình cảm của Tần Tương.

Bản thân nàng thật nghi ngờ hắn lúc đó ép nàng nói về “chuyện tốt” của Tần Tương với Tử Ngọc, có phải là cố ý mượn chuyện để nói với nàng không, hắn đối với chuyện của Tử Ngọc căn bản là chẳng có nửa phần hứng thú cũng chẳng có chút quan tâm nào!

Hữu Nhân nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn, nhưng biểu tình của Thuộc Phong vẫn chỉ có vậy.

“Bản thân còn lo không tốt, còn nhiều chuyện quan tâm người khác.”

Thuộc Phong miệng cười nói.

“Cái gì chứ! Chúng ta bây giờ không tốt sao?”

Hữu Nhân lăm bằm, đột nhiên như ý thức được cái gì đó, nàng bỗng chốc nhoeo khuôn miệng nhỏ nhắn.

“Được rồi... Thuộc Phong, có phải hoàng thượng vừa hạ chỉ cho chàng dẫn đầu đại thần, phụ trách đàm phán với Hồi Hạc không?”

Không an tâm lắm, nàng chớp đôi mắt to nhìn hắn tìm chứng thực.

Thuộc Phong liếc mắt nhìn nàng.

“Nàng thần thông quảng đại quá, nhanh như vậy đã biết rồi?”

Hắn cũng được xem như là trở về báo cho nàng biết tin này đầu tiên rồi, không ngờ lại bị chính nàng biết trước.

Xem ra, bên cạnh hắn quả thực là có gián điệp rồi, mật báo để không không có ít!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 315: Tạo Em Bé, Hành Động! (1)

“Còn nói? Chẳng cho là ai cũng lạnh lùng vô tình như chàng chắc!”

Hữu Nhân cười nhìn hấn, sáng giọng.

Thuộc Phong giật giật cơ miệng, vẻ mặt không nghiêm túc, cũng chẳng trả lời, đi thẳng vào bên trong.

“Vây, rốt cuộc có phải không? Ngày mai chàng sẽ không phải xuất chinh đúng không?”

Hữu Nhân tiếp tục chạy theo hỏi.

Quần chết cũng nhất định phải hoàn thành mục đích

“Phải, bảo bối của ta!”

Hắn đột nhiên xoay người, cười rộ lên.

“Quả nhiên là thật!” Hữu Nhân cao hứng toét miệng cười, nhảy cẫng lên “Phong, vậy chàng phải cố gắng thể hiện, chàng cũng không phải là lần đầu đàm phán mà, có kinh nghiệm trước đây rồi, lần này nhất định cũng có thể thành công!”

Nếu không cần động quân mà vẫn có thể lập công, nàng cũng chẳng cần lo lắng phải chịu tương tư đau khổ nữa.

Thuộc Phong nhú mày chế giễu nàng.

“Đừng trở lại với Hạ Kiếm Bội là được rồi.”

“Chàng nói cái gì vậy! Đến bây giờ mà vẫn còn ghen, chàng thật đúng là nhỏ nhen.”

Hữu Nhân nhào vào trong lòng Thuộc Phong, vô cùng thân thiết ghé vào bờ vai hấn.

“Nàng nghĩ ta như ông chắc?”

Hấn tà tà cười.

Hữu Nhân ngước mắt, đôi mắt tròn đảo một vòng.

“Đương nhiên là không rồi!”

Hữu Nhân còn nịnh nọt thom nhẹ lên môi hấn.

Thuộc Phong nóng lòng, bất giác bị hành động đáng yêu nhỏ của nàng làm cho bật cười.

“Vừa rồi ta hỏi Phuong Trung Nhân, ông ta nói có phương pháp tốt trị đau bụng kinh của nàng.”

“Chàng... sao chàng có thể hỏi ông ấy loại vấn đề này...”

Nàng e lệ, xấu hổ giấu khuôn mặt nhỏ vào trong ngực hấn, nhỏ giọng oán giận.

“Có gì mà không thể?” Hấn nhướn mày xùy một tiếng “Sao nàng không hỏi là cách gì?”

Hữu Nhân ngửa mặt lên.

“Cách... gì?”

Hữu Nhân ngoan ngoãn phối hợp với hấn hỏi.

Hấn quý mị cười với nàng, sau khi xác nhận Hữu Nhân rất “chăm chú” chờ nghe, khoe miệng mới nhếch thành một vòng cung xấu xa “Nàng sinh cho ta một bảo bối là được.”

“Ách...” Hữu Nhân thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhún đỏ lên so với cây anh đào thì chẳng khác là bao “Chàng đáng ghét, toàn bắt nạt ta!”

“Ta sao lại bắt nàng được?”

Hấn cười coi như chẳng có chuyện gì.

Hữu Nhân hai má đỏ hồng cúi đầu không nhìn hấn.

“Sao đau bụng kinh lại chỉ cần sinh, sinh một em bé là tốt?”

Nói đến ba chữ “sinh em bé”, Hữu Nhân lại càng cúi đầu thấp hơn, má lúm cũng bị nhuộm hồng.

Thật là mắt mặt, ngàn vạn lần không được để hấn thấy bản thân chờ mong cỡ nào.

“Ta không lừa nàg, không tin, nàg tìm Phương Trung Nhân đi.”

Thuộc Phong đặt nhẹ môi lên trán nàg.

“Ta...”

Hữu Nhân khẩn trương chớp hàng mi dài.

“Ta đã hai lần rồi, mẫu phi cũng giúp chúng ta cau có bảo bối một chút.”

Bởi vì Hữu Nhân cố gắng khiến quan hệ mẫu tử bọn họ tốt lên, nên hấn đã đổi gọi Thích Nhượng Lan là mẫu phi.

“Nhưng... bảo bối cũng không phải muốn có là có thể có.”

Hữu Nhân do dự.

Có vẻ Thuộc Phong rất mong muốn có bảo bối, chính nàg cũng rất muốn có thai, chỉ là nàg vẫn còn lo lắng, sợ bản thân không thể suôn sẻ vì hấn sinh con nối dõi.

Dường như nhìn ra bất an trong nàg, Thuộc Phong cổ vũ.

“Nhưng Phong...”

Hữu Nhân nhu mì dựa vào lồng ngực khỏe mạnh của hấn.

“Nhưng nhưng nhị gì hết, ta chỉ hỏi nàg có nguyện ý phối hợp không?”

Hấn yên lặng nhìn khuôn mặt nàg, hỏi ngắn gọn một câu, nhưng vẫn mạnh mẽ như cũ.

“Ta đương nhiên là nguyện ý, chỉ cần là chàng nói ra, ta đều cam tâm tình nguyện vì chàng mà làm!”

Hữu Nhân trở lại với biểu tình nhìn chăm chú, gật đầu như bẫm tòi

“Vậy thì...” Con người hấn trở nên đực ngầu (?) :Ta bây giờ muốn nàg.”

Hấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, ngữ khí khẳng định chắc chắn.”Bây giờ là ban ngày...”

Hữu Nhân liếc mắt nhìn quanh như kẻ trộm.

“Thích hợp không?”

“Cái gì mà thích hợp với không thích hợp? Đây là địa bàn của ta, không cần phải lén lút.”

Thuộc Phong tà mị nhếch môi cười, đột nhiên ôm nàg đặt lên chiếc bàn nhỏ.

Hữu Nhân chôn mặt, ngón tay túm lấy góc áo, bối rối vô thức cự người.

“Rốt cuộc là có được hay không?”

Tay hấn đặt ở bụng dưới của nàg, kiểm chế chính mình, sợ miễn cưỡng sẽ làm nàg bị thương.

Hữu Nhân hạ mi, chớp mắt, lại chớp mắt.

“Ừm... có thể...”

Cuối cùng cũng không thể làm trái ý hấn, nàg chỉ có thể ừ xừ đầu hàng —

Hướng hồ, cái “kế hoạch” hấn đề ra kia ... nàg thực sự muốn...

Thuộc Phong cười khó hiểu.

“Ừm—”

Còn không đợi Hữu Nhân phản ứng, hắn đã nâng cằm nàng lên, đôi môi bá đạo mà dịu dàng hôn nàng, tiện đà giữ lại mùi hương thân quen trong miệng nàng, nhanh chóng tiến công, ngay cả một hơi thở gấp cũng không giữ lại cho nàng

Bạn đang đọc truyện *Phi Thường Độc Sủng: Nữ Nhân Của Tàn Bạo Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.